SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Spáleniště světů

Kevin J. Anderson

BARONET

V závěrečném díle své monumentální ságy splétá autor nitky mnoha příběhů do grandiózního barvitého finále. Ačkoliv válka s hydrogy skončila a bytosti osídlující hlubiny plynných planet byly poraženy, situace ve Spirálním rameni se nadále komplikuje. Vracejí se klikissové, dlouho považováni za vyhynulou rasu, bez milosti se zmocňují svých bývalých planet a vraždí lidské kolonisty. Hanza se rozpadá a lidstvo se ocitá ve schizmatu způsobeném vznikem nového centra vlády na Theronu. Ildiranské Impérium ohrožují faerové vedení šíleným místodržícím. Nenasytné ohnivé bytosti ničí všechno a vše. V ohrožení se ocitá samotná rovnováha vesmírných sil. Do tohoto boje překvapivě zasahuje doposud nedoceněná lidská rasa, jejíž vynalézavost, nepoddajnost, odvaha a schopnost překonávat překážky nakonec rozhodne. Na spáleništích světů vzniká nová budoucnost.

V nakladatelství Baronet:

Cyklus Duna

Frank Herbert:

Duna
Spasitel Duny
Děti Duny
Božský imperátor Duny
Kacíři Duny
Kapitula: Duna

Frank Herbert, Brian Herbert a Kevin J. Anderson:

Cesta k Duně

Brian Herbert a Kevin J. Anderson:

Předehra k Duně: Atreidové
Předehra k Duně: Harkonnenové
Předehra k Duně: Corrinové
Historie Duny: Služebnický džihád
Historie Duny: Křížová výprava strojů
Historie Duny: Bitva o Corrin
Lovci Duny
Píseční červi Duny

Cyklus Pandora

Frank Herbert:

Vyslanci do prázdna

Frank Herbert a Bill Ransom:

Kristova epizoda
Lazarův jev
Faktor nanebevzetí

Cyklus Sága sedmi sluncí:

Kevin J. Anderson:

Skrytá říše
Hvězdné moře
Bouře na obzoru
Roztroušená slunce
Z ohně a noci
Ocelový roj
Spáleniště světa

Mimo cykly

Frank Herbert:

Mučená hvězda
Hellstromův úl
Heisenbergovy oči

Doporučená cena
včetně DPH 329 Kč

ISBN 978 80-7384-249-9

www.baronet.cz

Kevin J. Anderson je českým čtenářům, stejně jako čtenářům v dalších nejméně 30 jazycích, dostatečně znám a není třeba jej zvlášť představovat. Připomeňme jen to základní: narozen 27. 4. 1962 v malém městě ve Wisconsinu, od mládí se pokouší psát ale skutečně se prosadí až ve svých 25 letech. Mezi jeho nejznámější díla patří *Hvězdné války* (Star Wars Jedi Academy 1994), *Ground Zero* (1995), *Climbing Olympus* (1996) a u nás dobře známá *Akta X*. Společně se synem Franka Herberta se pustil do rozsáhlého a velmi populárního projektu pokračování ságy Duna, který stále vychází a neztrácí své čtenáře, spíše naopak. Sám pak v roce 2002 zahájil další monumentální Ságu sedmi sluncí, jejíž sedmou část máte právě v rukou.

K. J. Anderson je vášnivý cestovatel – turista, mimo jiné vystoupil na Mount Whitney, prošel pralesy Amazonie, ale také se seznámil například s vojenskými a průmyslovými komplexy na Cape Canaveral a v Los Alamos.

BARONET

SPÁLENIŠTĚ SVĚTŮ

PRAHA 2009

BARONET

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Spáleniště světů
Vydání první
Copyright © 2008 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s.
Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1473. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Ashes of Worlds vydaného nakladatelstvím Hachette Book Group, New York v roce 2008
Český překlad © 2009 Simona Kučerová
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Karel Řepka
Odpovědný redaktor Josef Frais
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR,s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-249-9

BARONET
Praha 2009

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

KEVIN J. ANDERSON

SPÁLENIŠTĚ SVĚTŮ

KNIHA SEDMÁ

Věnování

Rebecce Moestě,
nejen za tuto knihu, ale za všechny knihy
a všechny romány, které jsem kdy napsal.
Pomohla jsi mi najít mou Hvězdu nejen v psaní,
ale také v mém životě.

DOSAVADNÍ DĚJ

Válka s hydrogy skončila strašlivou bitvou v blízkosti Země. Adar Zan'nh obětoval velkou část ildiranské Sluneční flotily, aby zničil vražedné hydroské lodě. Jess Tamblyn a Cesca Peroniová vedli wentaly a verdani do boje proti hydrogům přímo v nitrech obřích plynných planet; tulácký konstruktér Kotto Okiah vyvinul novou zbraň schopnou rozbít diamantové pláště nepřátelských lodí. Nakonec byli poražení hydrogové uvězněni v hlubinách svých planet, kde už dál nemohli škodit.

Obranné síly Země vedené generálem Lanyanem, už dříve ochromené vzpourou černých robotů, přišly v závěrečné bitvě u planety Země o další lodě. Sirix a jeho černí roboti doufali, že použijí skupinu uloupených pozemských lodí a pomohou hydrogům dosáhnout vítězství, válečná štěstěna se však obrátila proti nim a Sirix byl, společně se svými druhy, donucen obrátit se na útěk.

Chaos bitvy poskytl králi Petrovi a královně Estaře příležitost uprchnout z moci stále výstředněji se chovajícího prezidenta Wenceslase. S pomocí Estařiny sestry Sarein, zástupce prezidenta Caina a kapitána McCammona z královské gardy vyklouzli z Paláce šepotu. Učitelský compo smazal své vzácné vzpomínky, aby získal paměťovou kapacitu nezbytnou k řízení ukořistěného hydroského člunu, a bezpečně je odvezl na Theron. Tam Petr s Estarrou oznámili vznik nové Konfederace sjednocující celé lidstvo. Všichni zelení kněží odmítli Hanze poskytovat své služby, dokud Basil Wenceslas neodstoupí, což prezident odmítl. Omezil své kontakty jen na několik málo lidí, kterým mohl důvěřovat, a ve svých postojích se ještě utvrdil. K

nové konfederaci se připojili Theroňané, tulácké klany i některé kolonie, které Hanza dříve nechala na holičkách, a prezident Wenceslas byl stále opuštěnější.

Llaro se stalo záchytným táborem OSZ pro mnoho uprchlíků – včetně Orli Covitzové, Huda Steinmana, Davlina Lotzeho – a také pro početnou skupinu tuláckých válečných zajatců. Zatímco posádka OSZ čekala, až bude na konci války s hydrogy vystřídána, stěna portálu se aktivovala a skrze ni vstoupili na planetu děsiví hmyzí tvorové – dávní klikissové, které všichni považovali za vyhynulé. Vrátili se ze svého vzdáleného Rojení a nyní chtěli své staré planety zpět.

Klikissy doprovázela zmizelá archeoložka Margaret Colicosová a její compo DD. Margaret dokázala díky své bystrosti a zvláštní melodii, kterou hrála její hrací skříňka, přežít mezi klikissy po mnoho let, a tak zděšeným llarským osadníkům, které klikissové brzy uvěznili v jejich vlastním městě, začala sloužit jako tlumočnice.

Mezitím Sirix a jeho černí roboti, kteří neměli o návratu svých nenáviděných stvořitelů tušení, útočili na každou klikisskou planetu, kterou se odvážili nově osídlit lidé. Místo DDho, jehož se pokusil přeprogramovat, získal Sirix další dva compy – PD a QT – vymazal jejich vzpomínky a naučil je nemilosrdně zabíjet lidi. Černí roboti byli přesvědčení, že původní klikisské planety patří jim, proto bez milosti útočili a ničili všechny osady. Sirix během let probudil tisíce dalších robotů, kteří byli nyní připraveni zformovat se do jednotné armády s cílem vyhladit lidstvo.

Pak se na planetě, kterou Sirix dobyl, aktivoval přepravní portál a prošla jím horda nenasytných klikissů, jež okamžitě zaútočila na jednotky robotů. Sirix s PDa QT z nečekané bitvy stěží unikli. Sirix byl nucen zničit portál a stáhnout se na Marathu, ildiranskou planetu, kde si roboti vybudovali dobře opevněnou základnu.

Na Ildiře nařídil Mág-imperátor adaru Zan'nhovi, aby urychleně začal s obnovou Sluneční flotily. Dal postavit loděnice na oběžné dráze a obětoval tomuto úkolu veškeré zdroje Impéria. Zan'nh přitom využil tvůrčích schopností lidí, včetně Sullivana Golda a Tabithy Huckové, kteří byli nuceni na Ildiře zůstat. Díky Goldovým manažerským schopnostem a skvělým technickým řešením Tabihy Huckové pokračovala stavba lodí neuvěřitelným tempem.

Kolker, zelený kněz, který Sullivana doprovázel, se cítil opuštěný a zmatený. Po dlouhou dobu neměl přístup k milovanému telinku umožňujícímu spojení s ostatními zelenými kněžími, a pocit naplnění mu chyběl i poté, co získal přístup k ratolesti. Viděl, že Ildirané – všichni Ildirané – jsou propojeni skrze *thisma*, a zatoužil tomu porozumět. Světlonoši ho však odmítali, tvrdili, že nemůže *thisma* nikdy vnímat, až mu šestice Nižiných dětí, malých míšenců, poskytla klíč. Kolker napřel všechny své síly, až nakonec prozřel způsobem, o jakém se mu nikdy ani nesnilo. Otevřely se mu netušené duchovní obzory, a co víc, byl schopen se o svůj objev podělit s druhými. Předal tuto schopnost Tabithě a mnoha jejím spolupracovníkům, jen Sullivan Gold odmítl. Tento výjimečný den umožnil Tabithě a její skupině vést Ildirany tak, aby dosáhli nevídané produktivity.

Současně s postupným obnovováním Sluneční flotily začala Jora'hova dcera Yazra'h společně se Zan'nhem pracovat na plánu znovudobytí ztracených ildiranských planet, zvláště Marathy obsazené černými roboty. K účasti na vojenské operaci Yazra'h přesvědčila také lidského historika Antona Colicose a dějepravce Vao'she. Z jejich strany to byl krok svědčící o značné odvaze, neboť oba při obsazení planety černými roboty málem zahynuli, a Vao'sh, který byl během dlouhé cesty izolován od ostatních Ildiranů, málem podlehl šílenství. Přesto

však souhlasili, že se stanou očitými svědky dalších událostí, aby je mohli zaznamenat v *Sáze sedmi sluncí.*

Když Sluneční flotila dorazila k Marathě, nejprve základnu robotů bombardovala a teprve pak vyslala na povrch jednotky, které měly zbylé roboty dorazit. Zatímco zuřila bitva, objevila se obrovská rojová loď a proti černým robotům se vrhly tisíce hmyzích bojovníků. Když bitva skončila, nastala napjatá situace, neboť klikissové oznámili svůj záměr obsadit všechny své původní planety, Zan'nh však neustoupil, poukázal na skutečnost, že Maratha klikissům nikdy nepatřila, a rojová loď odletěla. Krátce poté k Marathě dorazil Sirix se zbylými černými roboty, místo rušné základny však nalezl jen zkázu. Opět byl přinucen prchat a cítil přitom, že se mu jeho plány drolí pod rukama.

Černí roboti a klikissové nebyli jediní nepřátelé ohrožující ildiranské Impérium. Šílený místodržící Rusa'h, který při útoku hydrogů na Hyrillku utrpěl vážné zranění hlavy, stanul v čele ničivé vzpoury proti Mágu-imperátorovi a pokusil se vytvořit vlastní *thismatickou* síť. Neuspěl, ale odmítl se vzdát a zamířil se svou lodí přímo do jednoho ze sluncí Hyrillky. Místo aby shořel, byl přijat faery, ohnivými bytostmi žijícími uvnitř hvězd.

Ildiranská strana ho pokládala za mrtvého, Rusa'h – který se stal faerským převtělencem – však pokračoval ve svém díle. V boji s hydrogy utrpěli faerové mnoho strašlivých ztrát, miliony ohnivých těles byly zničeny, mnohá slunce uhašena. Rusa'h jim však ukázal nový způsob boje, faerové brzy začali způsobovat hydrogům těžké ztráty a oslabili je tak ještě před bitvou se spojenými armádami bránícími Zemi.

Rusa'h vedl faery nejprve ke štěpové kolonii Dobros, kde vyhledal bývalého místodržícího Udru'ha, který hopředtím zradil. Nenasytní faerové, kteří potřebovali rozmnožit své počty, sežehli Udru'ha a pohltili jeho duchovní jiskru, aby z něj stvořili nové ohnivé entity. Jora'hův nejstarší šlechtický syn Daro'h,

který byl předurčen stát se novým Prvním místodržícím, stanul před faerským převtělencem Rusa'hem, který mu předal varování pro Mága-imperátora. Než Rusa'h opustil planetu, prohlásil, že pokud to bude nezbytné, sežehne třeba celé ildiranské Impérium, jen aby svrhl „falešného" Mága-imperátora. Daro'h pak spěchal zpátky na Ildiru, aby svého otce varoval.

V té době, zatímco v nitru hyrillského slunce zuřila faersko-hydroská bitva, dohlížel mladý a nezkušený místodržící Ridek'h na evakuaci Hyrillky, jejíž obyvatelé měli být odvezeni na Ildiru. Ridek'h se nikdy neměl stát místodržícím, nesoucím odpovědnost za celou planetu, ale jeho průvodce, jednooký veterán Sluneční flotily tal O'nh, se z něj snažil vychovat silného vůdce. Na příkaz Mága-imperátora cestovali Ridek'h a O'nh po vypleněných planetách Horizontální hvězdokupy, aby tak dodali ducha těm, kteří Rusa'hovi podlehli.

Také Rusa'h cestoval napříč Horizontální hvězdokupou a jeho faerové spalovali obyvatelstvo jedné planety za druhou. Na své cestě narazil na místodržícího Ridek'ha a tala O'nha. Přestože se snažili uniknout, faerové je dostihli, obklíčili jejich bitevníky a posádky sežehli. Rusa'h oslepil tala O'nha, ale odmítl zabít mladého místodržícího Ridek'ha s vysvětlením, že chlapce jednou v budoucnu vyhledá. Zanechal ožehlé a prázdné bitevníky bezvládně plout prostorem a se svými faery zamířil k Ildiře.

* * *

Basil Wenceslas viděl, že se Hanza rozpadá, a chytal se každého stébla. Navíc mu byly odpírány informace o současném dění. Nahton, zelený kněz, kterého držel jako zajatce, odmítal odesílat či předávat jakékoliv zprávy. Basil pověřil generála Lanyana a admirála Willisovou, aby získali odpadlické kolonie zpět. Lanyan se skupinou lodí OSZ vyrazil k mladým koloniím nedávno založeným na opuštěných klikisských planetách.

Jelikož měly jen málo obyvatel a žádnou obranu, považoval je za snadný cíl. Admirál Willisová dostala rozkaz zamířit se svou skupinou OSZ přímo k Theronu, rozdrtit Petrovu vzbouřeneckou vládu a jeho samotného zatknout. Přestože se to Willisové nelíbilo, chystala se splnit rozkazy.

Sarein, kapitán McCammon a zástupce Cain přišli s plánem, jak varovat krále Petra před blížící se invazí. Tajně osvobodili Nahtona, aby mohl doběhnout k ratolesti uzamčené ve skleníku a vyslat telinkový vzkaz ostatním zeleným kněžím. Jejich účast na celé věci zůstala neodhalena, Nahton sám však byl dopaden krátce poté, co předal svou zprávu. Stalo se – už to nebylo možné vzít zpět. Nahton se chtěl vzdát, ale gardisté Hanzy ho zastřelili. Basil Wenceslas byl s výsledkem jejich zásahu velmi spokojen.

Členové Konfederace však obdrželi varování před chystaným útokem Hanzy a začali horečně hledat způsob, jak se bránit. Tasia Tamblynová a Robb Brindle se přidali na stranu Konfederace a zapojili své síly do budování její armády (k roztrpčení Robbova otce Conrada Brindleho, který se rozhodl zachovat věrnost Hanze). Pod jejich vedením a s pomocí Kotta Okiaha vznikala nová vojenská plavidla, bylo jich však stále příliš málo, aby mohly čelit bojové skupině OSZ. Estarra a její sestra Celli povolaly zpět obrovité verdanské bitevníky vedené jejich bratrem Benetem, který se s jedním z obrovitých stromů sám spojil a vrostl do něj. Když k planetě dorazily lodě admirála Willisové, našly zde nejen překvapivě bojeschopnou armádu Konfederace, ale také wentaly Jesse Tamblyna a Cescy Peroniové, a obrovité, trnité stromové lodě. Willisová neviděla naději na vítězství a jelikož byla od samého počátku přesvědčená o nesmyslnosti invaze, stáhla se a vrátila se do Hanzy.

Lanyanův pokus ovládnout roztroušené kolonie nedopadl o nic lépe. Zamířil k Rheindic Co, hlavnímu uzlu sítě přepravních

portálů, a se svými muži provedl výsadek na Pym, první planetu na seznamu. Na místě však zjistili, že kolonie byla přepadena a pohlcena velkým klikisským podúlem. Jakmile jeho vojáci narazili na hmyzí tvory, zahájili palbu. Na tuhý boj nebyl Lanyan připraven, takže ztratil mnoho svých mužů dřív, než mohl vydat rozkaz k ústupu zpět na Rheindic Co. Klikissové je následovali skrz portál a bitva pokračovala. Lanyan sám stěží unikl a byl nucen zničit hlavní uzel portálové sítě, jen aby zabránil dalším broukům projít skrz něj. Spěchal zpátky k Zemi, aby prezidenta Wenceslase informoval o této překvapivé nové hrozbě.

Selhání admirála Willisové a generála Lanyana zdeptalo prezidenta Wenceslase víc než cokoliv jiného. Hanza stále neměla krále. Basil sice měl v záloze nějakého tajemného náhradníka, jehož právě podroboval výcviku, ale dočasně postavil do jejího čela náboženského vůdce, arcipátera Sjednocení. Aby podnítil nadšení mezi lidem, prohlásil obludné klikisse za démony a proklel krále Petra. Přestože zástupce Cain pochyboval o úspěchu, důvěřiví lidé podlehli fanatismu.

Dalším prezidentovým krokem bylo vyslání arcipátera a generála Lanyana na slabou, ale vzdorovitou kolonii Usk. Představitelé Usku roztrhali Hanzovní dohodu a odpřisáhli věrnost Konfederaci, neměli však žádnou obranu ani žádné skutečné politické ambice. Lanyanovi muži pod arcipáterovým vedením provedli krvavý pogrom, zničili domy, pobili dobytek, spálili města a nakonec ukřižovali zástupce kolonie, kteří se odvážili prezidentovi vzepřít.

Jelikož pogrom na Usku dopadl velmi úspěšně (přinejmenším podle prezidentova soudu), vyslal admirála Willisovou a jejího pobočníka Conrada Brindleho (Robbova otce), aby pokořili další vzpurnou kolonii, překrásnou mořskou planetu Rhejak. Willisová zde navzdory odporu místních založila základnu a snažila se lidem vládnout. Postupovala

diplomaticky a dopřávala obyvatelstvu dostatek svobody, aby mohlo normálně žít. Když však několik odvážlivců provedlo sabotáž, byla přinucena k ráznému postupu. Na setkání s místními vůdci dosáhla kompromisu, k němuž byli všichni svolní, a myslela si, že dává Hanze, co je třeba.

Prezident však potěšen nebyl. Vyslal generála Lanyana, aby práci odvedl, jak se patří – aby provedl na Rhejaku další pogrom, povraždil vůdce a obyčejné lidi ztrestal. V době, kdy Lanyanova skupina lodí dorazila k planetě, si Willisová Rhejak a jeho obyvatele zamilovala a nechtěla masakr dopustit. Nakonec, po dlouhé nespokojenosti s prezidentovým přístupem k řešení krizí, už nebyla schopná sloužit vládě, která byla ze své podstaty zločinná. Oklamala generála, omráčila ho a zmocnila se jeho lodí dřív, než mohly na Rhejak zaútočit. Byla to otevřená vzpoura, ale většina jejích důstojníků a mužstva ji následovala. Conrad Brindle však odmítl porušit svou přísahu Hanze. On a hrstka dalších se připojili k Lanyanovi a s hanbou se s ním vrátili k Zemi.

* * *

Na Llaru ovládaném klikissy bojovala Orli Covitzová a Hud Steinman o přežití, neboť klikissové postavili své město všude kolem jejich ohrazeného tábora. Margaret Colicosová a DD, které klikissové přijali už minule, se mohli pohybovat dle libosti. Margaret vysvětlila, co jí pomohlo přežít mezi klikissy po tolik let, a ukázala dívce hrací skříňku, kterou jí kdysi daroval její syn Anton. Sama Orli uměla dobře hrát na syntezátor a klikisská mysl, bridex, ji pozvala do své komory, aby si poslechla její hudbu. Margaret se o Orli velmi bála a pomohla dívce toto setkání přežít. Orli zahrála a děsivá mysl úlu ji nechala jít.

Margaret nakonec zajatým kolonistům prozradila, co s nimi klikissové zamýšlejí. Llarské bridex vedlo mnoho válek s ostatními podúly, a také vyhledávalo a ničilo enklávy černých

robotů. Aby rozmnožilo své řady a posílilo svou armádu, muselo se bridex dělit – a k tomu potřebovalo nový genetický materiál. Klikissové se chystali všechny kolonisty povraždit a použít je jako katalyzátor nezbytný k vytvoření ještě početnější hmyzí armády.

Když to kolonisté slyšeli, začali organizovat obranu a spřádat zoufalé plány. Davlin Lotze vyklouzl z ohrazeného tábora a vybudoval tajný úkryt. Jakmile byl jeho chráněný jeskynní komplex připravený, malé skupinky llarských kolonistů začaly nenápadně opouštět tábor, unikl však jen zlomek celkového počtu, neboť klikissové se rozhodli jednat. Početné jednotky hmyzích válečníků vtrhly do města, aby lidi pobili, zajatci se však nevzdali bez boje. Jejich provizorní obranná opatření, nastražené výbušniny a palné zbraně mnoho klikissů zabily.

Uprostřed toho všeho na llarský podúl zaútočil Sirix a jeho černí roboti. Roboti utrpěli bolestné ztráty a Sirix toužil zničit všechna bridex, která bude schopný najít. Zuřivý útok černých robotů stejně jako zoufalá obrana kolonistů způsobily klikissům mnoho ztrát. V nastalém zmatku se Orli, DDmu, Hudu Steinmanovi a mnoha dalším podařilo uniknout. I když nakonec dorazili do vzdáleného Davlinova úkrytu, pořád nevěděli, kam jít, či kde hledat bezpečí.

Margaret Colicosová však trvala na tom, že zůstane v osadě. S rostoucím zoufalstvím pak pozorovala, jak vítězní klikissové požírají lidské zajatce, aby získali jejich vzpomínky a genetický materiál, načež zraněné bridex prošlo masivním dělením, aby rozmnožilo svůj úl a nahradilo ztráty.

Sirix, citelně otřesený porážkou na Llaru, stáhl své zbývající černé roboty do bezpečí a snažil se vymyslet nový plán. Během útoku na llarské bridex ztratil mnoho svých nenahraditelných druhů. Zatímco klikissové dokázali ztráty nahradit, každý z černých robotů byl nositelem jedinečných

zkušeností. PD a QT navrhli neobvyklé řešení – totiž aby se Sirix zmocnil nějakého vhodného výrobního zařízení a postavil nové černé roboty. Tyto posily by sice neměly paměť ztracených robotů, ale mohly by vytvořit jádro Sirixovy armády. Černí roboti začali pátrat po vhodné základně, které by se mohli zmocnit.

Mnozí z llarských osadníků byli tuláčtí váleční zajatci a jejich blízcí na ně nezapomněli. Tasia Tamblynová, Robb Brindle a Nikko Chan Tylar (jehož rodiče byli na Llaro deportováni) mířili k planetě v záchranné lodi a čekali, že zde najdou hrstku znuděných vojáků OSZ a spousty podrážděných kolonistů a vězňů. Místo toho narazili na klikisse. Tasia byla zaskočena, její loď dostala zásah a zřítila se do vzdálené strže, kde zůstala ležet, neschopná dalšího letu bez rozsáhlých oprav. Tam je objevil Davlin Lotze, který je odvedl do své skrýše, kde vypracovali plán, jak loď opravit a bezpečně opustit Llaro.

Klikissové však zajali Tasiu, Robba, Orli, Nikka a Davlina, právě když dokončovali opravy lodi. Byli odvedení do hnízda a držení jako surovina pro další blížící se dělení. Margaret Colicosová a DD souhlasili, že jim pomohou k útěku. Když na llarské bridex zaútočil jiný mocný podúl, chaos bitvy poskytl vězňům potřebnou příležitost. Museli se dostat zpátky k Tasiině opravené lodi, naložit do ní zbytek kolonistů a odletět. Davlin se zdržel, použil Orliny elektronické klávesy a pokusil se ochromit mysl úlu hudbou. Umožnil tak útěk ostatním, ale sám se ocitl v pasti.

Orli a její přátelé dorazili k lodi s klikissy v patách. Margaret se pokusila uprchnout s nimi, protože zoufale toužila uniknout hmyzím tvorům, klikisští válečníci ji však chytili. Rozbili také její hudební skříňku, jedinou zbraň, kterou měla. Tasia vzala na palubu zbytek přeživších kolonistů a s těžkým srdcem opustila planetu, kde zanechala Davlina a Margaret.

Davlin klikissům málem unikl. Dostal se k jednomu z portálů a pokusil se projít skrz, byl však zadržen. Těžce zraněného ho přivedli k bridex, které se právě chystalo k dalšímu velkému dělení. Larva nového bridex přistoupila k Davlinovi a pokusila se zlomit jeho vůli, Davlin se však vrhl na larvu a snažil se ji přemoci. Mysl úlu ho pohltila.

* * *

Poté, co adar Zan'nh zničil černé roboty na Marathě a doručil svou děsivou zprávu o klikissech, začala Nira naléhat na Mága-imperátora, aby vyslal Sluneční flotilu na pomoc ohroženým lidským koloniím na bývalých klikisských planetách. Zan'nh se zdráhal – byl toho názoru, že si lidé své potíže způsobili sami tím, že osídlili planety, které jim nepatřily. Když však navštívil několik zničených kolonií a viděl, kolik nevinných lidí v nich bylo povražděno, byl hluboce pohnut. U jedné z dalších planet použil prastaré tlumočnické programy a přesvědčil bridex, aby zajaté lidi propustilo.

Po svém návratu na Marathu byli Anton Colicos a dějepravec Vao'sh pověřeni nečekaným úkolem – měli odstranit lži a opravit chyby v *Sáze sedmi sluncí,* oficiálně považované za dokonalou. Ostatními členy kruhu dějepravců to hluboce otřáslo, zvláště konzervativním vrchním písařem Ko'shem, příkazům Mága-imperátora se však nikdo neodvážil vzepřít.

Zelený kněz Kolker mezitím dál šířil svou filozofii telink/thismatu coby novou víru a dokonce pro ni získal i mnoho zelených kněží na Theronu. Sullivan Gold ji však navzdory Kolkerovu a Tabithinu naléhání odmítal, opustil Ildiru a vrátil se ke své rodině na Zemi. Kolker přesvědčil ke konverzi také tuláckého obchodníka Denna Peroniho, Cesčina otce, který se pak stal nadšeným propagátorem této úžasné nové filozofie.

Patrick Fitzpatrick III. si „vypůjčil" vesmírnou jachtu své babičky, opustil OSZ i generála Lanyana a vydal se mezi Tuláky, aby pátral po své ztracené lásce Zhett Kellumové. Našel ji na

Golgenu, kde Tuláci obnovili těžební práce. Jeho shledání se Zhett však neproběhlo jak si představoval – dívka s ním odmítala mluvit. Ve snaze očistit se přiznal Patrick svou účast na zničení tulácké obchodní lodi. Přestože skutečným viníkem byl generál Lanyan, příkaz k palbě dal Patrick. Proběhl soud a Patrick byl odsouzen k „procházce po prkně“ nad rozlehlým oblačným nebem. Svůj osud přijal statečně, Zhett se ho však v poslední chvíli zastala a přesvědčila otce, aby mu udělil milost. Patrick se stal odhodlaným přívržencem Konfederace a odvysílal prohlášení, v němž veškerou vinu za zoufalý stav Hanzy přisoudil generálu Lanyanovi a prezidentu Wenceslasovi. Když Basil tuto zprávu vyslechl, povolal k sobě Patrickovu babičku, bývalou prezidentku Hanzy Maureen Fitzpatrickovou, aby ji pokáral za činy jejího vnuka.

Král Petr a královna Estarra dál budovali svou Konfederaci. Mág-imperátor, který v králi a královně viděl možné spojence proti klikissům a faerům, oznámil, že se vypraví na Theron, aby oficiálně uzavřel spojenectví mezi Konfederací a Impériem. Kromě Niry ho doprovázeli také dějepravec Vao’sh a Anton Colicos. Mág-imperátor a král si pod korunami světostromů navzájem přísahali spojenectví. Tento akt znamenal vážnou ránu pro zbytek Hanzy zachovávající věrnost prezidentu Wenceslasovi.

Když se prezident o Jora’hově prohlášení dozvěděl, podnikl rázné kroky. Pověřil admirála Estebana Dienteho, aby shromáždil početnou skupinu lodí OSZ, vyrazil Mágu-imperátorovi vstříc a zajal ho. Diente byl takovýmto rozkazem zděšen, ale nemohl odmítnout, neboť prezident si vzal jeho rodinu jako rukojmí.

Jora’h cítil, že spojením s králem Petrem posílil své Impérium. Řádění Rusa’ha a jeho faerů se však začalo stupňovat. Dostihli Denna Peroniho a Caleba Tamblyna, kteří pilotovali vodní tanker plný wentalů, a nedaleko ledové

planetoidy jménem Jonah 12 loď zničili. Denn zahynul, ale Caleb unikl v záchranné kapsli a uvízl na nedaleké planetce. Faerové také objevili hlavní wentalskou planetu Charybdis a svým ohněm živoucí oceán přemohli. Jess a Cesca trýzeň umírajících wentalů cítili, když však dorazili k planetě, oceány už byly vysušené žárem a planeta spálená. Faerové vyhlásili wentalům válku.

Z vyhaslého ildiranského slunce Durris-B se vynořila armáda ohnivých koulí, hvězdu znovu zažehla a jako meteorický roj vyrazila k Ildiře. Když Tabitha Hucková vzala jeden z nově postavených bitevníků na zkušební plavbu, faerové díky jejímu napojení na telink/thisma vycítili její přítomnost, zničili ji i její nový bitevník a pokračovali k Ildiře, kde sežehli Kolkera a jeho následovníky. Mijistru začaly pohlcovat plameny.

První místodržící Daro'h, který zastupoval Mága-imperátora v jeho nepřítomnosti, byl donucen k úprku, pronásledován faerským převtělencem Rusa'hem. Osira'h a její sourozenci použili své výjimečné schopnosti, aby Yazra'h a Daro'ha ochránili, a všichni společně unikli tunely vedoucími vodu pod Hranolovým palácem.

Adar Zan'nh při svém návratu ze záchranné výpravy po lidských koloniích založených na klikisských planetách narazil na spálené bitevníky septemu tala O'nha. Jakmile ho O'nh a místodržící Ridek'h informovali o zkáze hrozící Ildiře, Zan'nh se svými loděmi spěchal k domovské planetě. Když k ní dorazil, Sluneční flotila se pokusila bojovat s ohnivými elipsoidy, ildiranské lodě však proti živoucímu ohni neměly účinnou zbraň. Adar Zan'nh tak alespoň zachránil Daro'ha, Yazra'h, Osira'h a ostatní malé míšence. Přesto zoufale postrádali vedení Mága-imperátora.

Jora'h na své vlajkové lodi jasně vnímal ozvěnu děsivých událostí na Ildiře. Nira skrze svou ratolest obdržela zprávu, že faerové ničí Mijistru, spojení se však náhle přerušilo, když

jediná ratolest v Hranolovém paláci shořela na popel. Jora'h v zoufalé snaze vrátit se co nejrychleji na Ildiru, nařídil zvýšit rychlost – vzápětí však narazil na skupinu lodí admirála Dienteho. Diente na ildiranský bitevník vypálil, poškodil jeho pohonné jednotky a Mága-imperátora zajal. Přestože Jora'h, vědomý si událostí na Ildiře, žádal o propuštění, Diente ho i jeho doprovod eskortoval na základnu OSZ na Měsíci. Prezident Wenceslas přišel vězně navštívit, potěšený tak snadným vítězstvím, a sdělil Mágu-imperátorovi, že zůstane „hostem" OSZ tak dlouho, dokud nezruší spojenectví s Konfederací a nezavrhne krále Petra.

Faerové dobyli Ildiru a Rusa'h se usídlil v Hranolovém paláci. Kolkerovi příznivci, které povraždil, mu ukázali stezky telink/thismatu, jež byl schopen sledovat až ke světolesu. Zelení kněží-konvertité na Theronu nečekaně vzpláli, od nich se pak hladový oheň rozšířil i na mohutné stromy. Les na Theronu začal hořet.

1 ADMIRÁL SHEILA WILLISOVÁ

Deset mant a jedna loď obří třídy letěly prázdným prostorem a Zemi zanechaly za svými záděmi – dost možná navždy. Přinejmenším admirál Willisová by proti tomu nic nenamítala. Přestože její lodě stále nesly výsostně znaky Obranných sil Země, jejich posádky už Hanze nesloužily. Ne po tom všem, co viděly.

Prezident Wenceslas by je nazval vzbouřenci. *Jak jen necítit hořkost?*

Svého času byla Willisová mladá a naivní (nebo možná jen ne tak vyhořelá), a myslela si, že všechna rozhodnutí jsou jasná a všechny odpovědi černobílé. Věřila, že se „hodní“ zásadně liší od těch „zlých“. Toto přesvědčení ji opustilo na Rhejaku ve chvíli, kdy ji brutalita generála Lanyana donutila přijmout dříve nemyslitelné rozhodnutí.

Když se společně s celou svou bojovou skupinou obrátila zády k OSZ, kterým dříve tak věrně sloužila, uvedla do pohybu mechanismus, jehož kola ji mohla docela snadno rozdrtit. Poté, co vysadila generála Lanyana, Conrada Brindleho a hrstku nejzarytějších přívrženců Hanzy na okraji Sluneční soustavy, zamířila se svými loděmi k Theronu, aby se připojila ke králi Petrovi a jeho Konfederaci.

Přesto se pořád cítila jako dezertér bez ohledu na to, jak a kolikrát si sama před sebou toto rozhodnutí zdůvodnila. Její mozek to jednoduše odmítal přijmout. Přelétla očima osádku můstku a pátrala po známkách nervozity. Willisovou překvapilo, kolik lidí bylo ochotných spálit za sebou mosty a přidat se k ní. Opustili své domovy, rodiny, přátele i majetek – to nebylo

rozhodnutí, jaké se dělá lehce. Zřejmě nebyla sama, kdo měl pocit, že v Hanze je cosi shnilého.

Když s těmito zbývajícími mantami naposledy mířila k Theronu, měla rozkaz zatknout krále Petra coby vzbouřence…

„Blížíme se k našemu cíli, admirále," oznámil její kormidelník.

„Dejte si záležet, abyste náš příchod zdvořile ohlásil. Nechceme, aby si nadělali do kalhot, až se jim za humny objeví všechny tyhle válečné lodě." Dopřála si chvíli, aby se napřímila, uhladila si uniformu a nasadila správný výraz. Byla připravená setkat se se svým novým nadřízeným.

Jakmile však jedenáct lodí vstoupilo na orbitu, Willisová viděla, že něco není v pořádku. Kolem planety nekoordinovaně kroužila nesourodá směsice tuláckých lodí – velké nákladní lodě, průzkumné čluny i neohrabané vlečné bárky startovaly ze zalesněného kontinentu a prchaly na všechny strany. Dvě větší tulácké lodě se málem srazily.

Mladý komunikační důstojník byl viditelně rozčilený. „Admirále, tam dole je to naprostý chaos! Zoufalé volání o pomoc, výkřiky – Theron byl napaden, ale nevím jak."

Hrozivé verdanské stromové lodě, které dříve kruhem obepínaly lesnatou planetu jako trnová koruna, teď zjevně měly potíže. Švihaly kolem sebe trnitými větvemi a nezareagovaly dokonce ani na přilétající lodě OSZ. Bojovaly s nějakým neviditelným nepřítelem.

„Zeptejte se, co pro ně můžeme udělat!" vyštěkla Willisová. Rozhlédla se a pátrala po nějaké neočekávané hrozbě… Navrátili se snad hydrogové, nebo jedna z lodí generála Lanyana? „Dostaňte se tak blízko, abychom mohli zareagovat podle potřeby. Přišli jsme jim pomoci, a byla bych ráda, kdybychom udělali dobrý dojem."

Výkřiky ozývající se z komunikačního systému byly horší než škrábání nehtů o tabuli.

Jedna z trnitých stromových lodí, která prolétla kolem nich, zmítající se a švihající kolem sebe větvemi jako by stravována vnitřní bolestí, náhle vzplála. Navzdory vzduchoprázdnu chladného vesmíru z jejího nitra vyšlehly zářivé žlutooranžové plameny, které se rozšířily do větví a začaly pohlcovat energií prosycené dřevo.

Na průzkumných záběrech Willisová spatřila, jak u lesa pod nimi vzplály požáry, které se hustým světolesem začínaly šířit přímo k oblasti, kde, jak věděla, leželo sídlo, jež král Petr ustanovil centrem své Konfederace.

2 KRÁL PETR

Další světostrom se zachvěl a pak začal hořet, když se faerové zmocnili dřeva v jeho jádru. Se zvuky připomínajícími výstřely z děl se zhoubný požár šířil po křehkých větvích a šplhal vzhůru do koruny – spaloval strom, aniž jej zcela pohltil.

Vysoko ve městě v houbovém útesu volal král Petr na své lidi, aby uprchli do bezpečí. Kouř a žár ho dusily. Otvorem ve stěně z rostlinné hmoty Petr s Estarrou viděli, jak plameny hladově pohlcují jeden kmen za druhým, žádný z živých verdani se však neproměnil v popel. Zatím.

Zelení kněží, kteří zůstali uvnitř bílých stěn stromového města, si tiskli dlaně k hladkým zeleným lebkám, v nichž jim bušila bolest stravující lesní mysl. Následovníci Yarroda a Kolkera, kteří se připojili k jejich těsně propojené thisma/telinkové síti, trpěli ze všech nejvíc.

Zelený kněz se náhle zastavil, pak pozvedl paže v gestu nekonečné bolesti, prohnul se vzad a s bezhlesým nářkem

vzplál. Ostatní zelení kněží zůstali zírat na hromádku popela a uhlíků, která z něj zůstala. Někteří plakali, jiní padli na kolena.

Královna Estarra zatahala svého muže za rukáv, zatímco prchali z otřásajícího se trůnního sálu. „Petře, musíme vzít Reynalda a jít!“ Copánky zdobené korálky jí přitom cinkaly a vlály za hlavou.

Doběhli do soukromých komnat a Estarra vzala jejich malého syna z náruče učitelského compa, který ho už připravil k odchodu. Malý Reynald plakal – okolní lomoz a kouř z požárů ho děsil.

OX však dokázal zachovat klid. „Než zamíříme k výtahovým plošinám, navrhuji, abychom namočili přikrývku do vody. Ovinu ji kolem dítěte, aby ho chránila, až ho ponesu.“ Když se Estarra nechtěla dítěte vzdát, podotkl: „Jsem silnější než vy oba, a oheň ani kouř mi neublíží.“

„Má pravdu,“ řekl Petr, strhl z postele přikrývku a rozběhl se k nádrži s vodou, kterou tam umístili tuláčtí stavitelé. „Postará se o něj lépe než my.“

Venku se mezitím dál šířil oheň. Faerové, kteří na planetu pronikli skrze spojení vytvořené několika nešťastnými zelenými kněžími, začali na verdani parazitovat a proměnili je v plamenné stromy. Od nich se pak oheň rozšířil do nižšího podrostu a pohlcoval keře a rostliny.

Petr a Estarra omotali vlhkou přikrývku kolem zmítajícího se dítěte a připevnili naříkající balíček bezpečnostním popruhem k OXově hrudi. Učitelský compo pevně svíral Reynalda a spěchal společně s králem a královnou křivolakými chodbičkami houbového města k vnějším balkonům.

Petr, lapající po dechu, stanul v dusivě horkém vzduchu a sledoval, jak plameny faerů přeskakují z jednoho stromu na druhý. Obyčejný oheň pak stravoval okraje mýtiny, kudy lidé hlava nehlava prchali z města v houbovém útesu.

Theroňané zaplnili malé plošiny a snažili se s jejich pomocí sjet dolů na zem. Tyto výtahy však byly určené k přepravě jednotlivých osob, nikdy neměly sloužit k hromadné evakuaci. Když se na jednu plošinu natěsnalo šestnáct osob, které se přidržovaly jedna druhé i bočního zábradlí, přetížený výtah zaskřípal, povolil a vysypal své pasažéry do smrtící hlubiny. Petr, který to všechno viděl, zděšeně vykřikl, ale nemohl jim pomoci.

Rozsah a naléhavost katastrofy mu na chvíli vzaly dech. I kdyby se všichni dostali dolů, jak by mohli skrze sílící stěnu ohně bezpečně přejít mýtinu? Na přemítání o příčinách toho všeho však nebyl čas, stejně jako na žal či paniku. Petr musel vzít rozum do hrsti a nějak dostat svůj lid, svou rodinu, do bezpečí.

Estarra to všechno viděla také a rychle se rozhodla. „Musíme sešplhat.“ Na Petrův ustaraný pohled odpověděla sebevědomým pokývnutím hlavy: „To nevadí, že jsem nedávno porodila. Většinu svého života jsem strávila lezením po světostromech. Pokud OX dokáže v bezpečí snést Reynalda, budeme v pořádku. Zvládneš to?“

Odhodlaně se na ni usmál a křikl na vyděšené lidi: „Každý, kdo je zdravý, musí sešplhat. Stromoví tanečníci pomohou ostatním. Výtahy použijí jen ti, kteří sami slézt nemohou.“

Několik přetížených výtahů úspěšně sjelo až dolů a lidé se rozběhli napříč loukou k ohnivému prstenci. V té chvíli už začal hořet i strom nesoucí houbový útes, zapálený dychtivými jiskrami šířícími se z plamenných stromů. Ohnivé jazyky chvátaly vzhůru po zlatavém kmeni, stravovaly malé větvičky a okusovaly pláty kůry, až část města začala doutnat.

Někteří lidé se svižně přichytili výstupků a výběžků na kmeni. Petr viděl, že nemají mnoho času. „Pojďme!“

Jelikož si OX přivázal dítě zabalené v přikrývce k tělu, polymerové paže měl nyní volné. Bez jediného slova se compo

přehoupl přes okraj a začal šplhat dolů. Petr ho ještě nikdy neviděl vykonávat úkol vyžadující takovouto mrštnost a sílu, učitelský compo si však zjevně vedl velmi dobře.

Estarra ho následovala a povzbudivě přitom volala na ostatní lidi, prchající do bezpečí. Petr slézal za ní. Mezi pláty kůry unikala pára a kouř a pálily ho do rukou, on se však nevzdával.

Compo se dostal na zem první, otočil se a čekal na krále a královnu. Utáhl vlhkou látku kolem dítěte a nechal Reynalda připevněného ke své hrudi. V této chvíli už požár zachvátil trávu a květiny, keře se proměnily v ohnivé koule. Houbový útes nad nimi pohltily plameny, které nyní šlehaly z horních balkonů a oken.

Petr se v bezpečné výšce pustil a seskočil. „Na kraj mýtiny!“

Oblouky živoucího ohně podobné slunečním protuberancím přeskakovaly od jednoho ohnivého stromu k druhému. S třesknutím připomínajícím švihnutí žhavého biče další majestátní světostrom podlehl ohnivým elementálům. Jeho koruna z propletených větví se proměnila v deštník z oranžových uhlíků, menší větvičky vzplály a začaly z nich létat jiskry do okolí.

OX nesoucí dítě spěchal v čele, Estarra sklonila hlavu a běžela. Než však mohli následovat ostatní uprchlíky do hustého okolního lesa, plameny jim odřízly cestu. Okraj mýtiny se proměnil v ohnivou clonu, která OXe přiměla, aby se zastavil.

S hlasitým zapraskáním se nad ním uvolnila silná větev, a celý hořící trs spadl přímo na compa, až se jiskry a žhavé uhlíky rozsypaly na všechny strany.

Estarra vykřikla strachem o dítě. Petr si zaclonil rozbolavělé oči a vrhl se k nim, ale věděl, že je příliš pozdě a svého syna už nemůže zachránit.

Malý compo se prodral ven z hořící hromady. Šel v předklonu a pažemi ochranitelsky objímal Reynalda. OXův polymerový potah byl poškozený, hladkou tvář měl pokrytou skvrnami od sazí a popela jako válečnými barvami, jeho systémy však stále fungovaly.

Estarra se k němu v panice vrhla a vzala od něj Reynalda. Petr odhrnul doutnající přikrývku, aby se ujistil, že dítě není popálené. Chlapeček plakal, ale byl rozhodně živý a nezraněný.

Kolem nich doutnala zelená tráva a kouř z ní je pálil v plicích jako kyselina. Estarra zoufale ukázala napříč mýtinou k diamantové hydroské lodi, v níž je OX odvezl ze Země. „Támhle! To je jediná cesta ven!“

Jiná možnost nebyla, takže se začali prodírat mezi hořícími křovinami k malému hydroskému člunu. Průlez naštěstí zůstal otevřený. Petr a Estarra společně s OXem nesoucím dítě vlezli dovnitř ve chvíli, kdy jim plameny už olizovaly paty. Petr za nimi zavřel poklop a z náhlého ticha mu až začalo zvonit v uších. Plácáním uhasili šaty hrozící se vznítit od žhavého popela, a stáli tam, lapající po dechu, kašlající, vyděšení a třesoucí se vysílením. Ale byli v bezpečí.

Skrze průsvitné zakřivené stěny pak sledovali, jak zuřící plameny pohltily zbytek louky a pak se přehnaly přes ně.

3 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Na hlavním náměstí Palácové čtvrti stál arcipáter Sjednocení a držel umně vypracovanou pastýřskou berlu. Byl oblečený do hábitu ze zlatého damašku, zdobeného volány a napodobeninou brokátu, a vypadal jako milý starý strýček s dlouhým bílým rozježeným vousem. Náboženský vůdce právě

přednesl další burcující řeč, kterou mu pečlivě sepsal prezident Wenceslas.

Bez pevné ruky, která by je vedla, lidé tak snadno sešli z pravé cesty…

Pokud byl arcipáter, bývalý herec, dostatečně motivován, dokázal mistrovsky zahrát na city svých posluchačů. Bohužel, během jejich poslední motivační schůzky tento muž vyjádřil pochybnosti ohledně prezidentova postupu. Arcipáter zřejmě strávil příliš mnoho času nad záběry z krvavého pogromu na Usku. Zprvu byl nadšený, že může vzbouřenou kolonii přivést k pořádku – srovnat osadu se zemí a ukřižovat radu starších – nyní však začal zpochybňovat nezbytnost oněch činů.

V těchto časech Basil očekával, že jeho podřízení budou pro blaho Hanzy a tím i celého lidstva dělat, co jim řekne. Nesměli mít žádné pochybnosti. Ostrými slovy a hrozbami připomněl Basil muži jeho místo, až byl celý bledý a třásl se.

Basil, přesvědčený, že arcipátera náležitě poučil, sledoval nyní jeho vystoupení z galerie Paláce šepotu, doprovázený ustaraně vyhlížející Sarein a zamyšleným zástupcem Cainem.

„Arcipáter si dneska vede opravdu dobře," poznamenala Sarein. „Promluvil sis s ním, že?"

„Musel jsem trochu rozdmýchat plameny jeho nadšení. Tentokrát zřejmě pochopil, o co mi jde."

Na náměstí pod nimi vousatý muž hřímal: „Ano, klikissové jsou *démoni.* Snad jsou zlovolní a ničiví, ale taková je jejich přirozenost. Nemohou si pomoci. Mnohem horší jsou ti, kteří si zlo zvolili – lidé, kteří se s klikissy, s těmito démony, s našimi nepřáteli, spojili. Tím myslím našeho zrádného krále Petra a jeho Konfederaci odpadlíků."

Přenos z bohoslužby byl samozřejmě vysílán po celé zeměkouli. Nákladní lodě a rychlé obchodní čluny rozvezou záznam arcipáterova kázání na tu hrstku kolonií a průmyslových planet, která ještě stále sloužila Hanze.

Zástupce Cain ve svém křesle vypadal viditelně nesvůj a Basil viděl, že chce něco říct. Povzdychl si: „Co se děje, pane Caine?“

Zástupce Cain bryskně odpověděl: „Dostaly se ke mně stížnosti z několika policejních stanic. Policie neví, co si s nimi má počít.“

Basil svraštil obočí. „Stížnosti! Pořád jsou nějaké stížnosti…“

„Na těchhle podle všeho něco je. Zdá se, že se nějaká dobře organizovaná ozbrojená skupina chopila úkolu potlačit veřejnou diskusi na určitá témata.“ Cain vytáhl hlášení. „Například tady: dva incidenty, při kterých skupina lidí rozbíjela obchody a napadala občany. Zaměřili se na každého, kdo měl námitky proti Hanze. Ani se nesnažili skrývat.“ Vytáhl policejní snímek a ukázal na mladou ženu, oblečenou do tmavých šatů. „Pokud jde o oblečení, zřejmě se nechali inspirovat uniformami OSZ. Identifikoval jsem jednoho z vůdců tohoto hnutí tvrdé ruky – je to Shelia Andezová, důstojník OSZ.“

„Ano, já vím. Sám jsem ji tím úkolem pověřil,“ řekl Basil. „Postavil jsem ji do čela elitních oddílů, které na Zemi pomáhají udržet právo a loajální smýšlení. Říkám jim pořádkový oddíl, i když by si nejspíš zasloužili honosnější název.“

„Vy o nich víte? Svou činností porušují bezpočet zákonů.“

„Andezová dělá práci, kterou jsem ji pověřil. To, čemu vy říkáte hnutí tvrdé ruky, já vnímám jako zoufalý pokus udržet tolik potřebný pořádek. Hanza je právě teď velmi zranitelná.“

Lidé na náměstí pod nimi začali jásat, prezident se otočil, aby se podíval, a přestal si Caina všímat. Arcipáter se uklonil. Basil se snažil vzpomenout, která konkrétní věta mohla vyvolat takovou reakci, a rozhodl se, že si později prohlédne obrazový záznam. Tak alespoň bude moci starcův výkon zkritizovat.

Arcipáter ztišil hlas, jako by miliardám svých posluchačů sděloval nějaké tajemství, a s dokonalou vážností přednesl

naprosto absurdní prohlášení – právě to, proti němuž předtím tak protestoval, než Basil smetl jeho námitky se stolu. „A co když se král Petr a zrádci, kteří jdou s ním, celá ta jejich Konfederace, na plánech klikissů aktivně podílejí? Tulácké klany možná pomáhají démonickým tvorům v jejich tažení. Strojí naší milované Hanze zákeřné úklady, chtějí ji zničit – vzbouřenci z Konfederace se s klikissy dohodli, že si zbytek Spirálního ramene rozdělí mezi sebou."

Posluchači zalapali po dechu, pravděpodobně na dané znamení.

„To je směšné, Basile!" zamumlala Sarein. „Prosím tě, buď opatrný. Nemůžeš přece čekat, že lidé budou věřit takovým absurdním obviněním."

Basil na ni vrhl tvrdý, kosý pohled. „Nesouhlasím! Vzhledem k tomu, co už lidem bylo řečeno, je to naprosto logický závěr. Ztrátu podpory mezi obyvatelstvem si právě teď nemůžeme dovolit. Náš zamýšlený pogrom na Rhejaku skončil naprostým fiaskem." Cítil, jak mu tvář rudne hněvem a ponížením. „Admirál Willisová dezertovala a vzala s sebou obří loď a deset mant. Generál Lanyan se vrátil domů s hanbou jako zpráskaný pes."

„Jeho neslavnou porážku jste udržel v tajnosti." Cain k němu vzhlédl. „Kde je generál teď?"

„Musel jsem ho uklidit veřejnosti z očí, než napraví, co pokazil."

„A jakým způsobem to má udělat?" Sarein jako by ani nechtěla slyšet odpověď. „Myslela jsem, že s námi budeš konzultovat…"

„Bylo to jednoduché rozhodnutí. Dal jsem mu příležitost dosáhnout přesvědčivého vítězství." Basil si propletl prsty za hlavou a dal si přitom pozor, aby si nerozcuchal své ocelově šedé vlasy. „Protizákonná Konfederace krále Petra je náš nepřítel a my k ní tak musíme přistupovat. Má suroviny, které

potřebujeme, především ekti. Proto budeme podnikat nájezdy na tulácké základny a vezmeme si, co potřebujeme. Jsme ostatně ve válce.“ Zkřivil rty do úsměvu a úmyslně přitom ignoroval zděšené výrazy na tvářích svých poradců. „Bojová skupina generála Lanyana je právě teď na cestě k tuláckému těžnímu středisku. Špionážní data naznačují, že lokalita postrádá účinnou obranu, a já z celého srdce doufám, že se generál Lanyan tentokrát osvědčí.“

4 GENERÁL KURT LANYAN

Obří loď *Goliáš*, pět křižníků manta, zbraňová plošina hromoklín, více než dvě tisícovky štítonošů obtížených jazery a výbušninami – ano, to jistě vzbudí respekt i u těch nejvzpurnějších klanů. OSZ u Golgenu zvítězí – tím si byl generál zcela jistý.

Měl radost, že opět stojí za kormidlem obří lodi. *Goliáš* utrpěl v bojích na konci hydroské války těžké škody, obrovitá loď však byla nakonec plně opravená a vrácená do služby. Další malý krůček k obnovení plné bojeschopnosti OSZ.

Získání dostačujícího množství paliva pro mezihvězdný pohon, to byl další krok.

Když byla obří plynná planeta na dohled, Lanyan odvysílal vedoucímu křižníků útočné skupiny: „Admirále Brindle, ověřte, že všichni muži jsou na svých stanovištích, všechny štítonoše připravené k vzletu a všechny zbraně k palbě. Mám v úmyslu neponechat nic náhodě."

Velitel potvrdil přijetí rozkazu. Conrad Brindle, postarší muž černé pleti, byl nedávno povýšen, aby zaplnil jedno z velitelských míst u nyní zdecimovaných OSZ.

Jeho schopnosti a odhodlání nedávaly prostor k pochybnostem. Když se rhejacká bojová skupina vzbouřila, Brindle byl jedním z mála, kteří zůstali věrní OSZ. Povýšení a post velitele manty byly jeho odměnou.

Lanyan se ve svém velitelském křesle napřímil, hlasitě si odkašlal a oslovil své podřízené velitele. „Podle dálkového průzkumu a aktuálně získaných dat se u Golgenu nachází více než tucet těžerů, jsou to ovšem průmyslová zařízení, ne vojenské

základny. Naším cílem je zmocnit se zásob paliva hned, jakmile potlačíme jejich odpor.“ V jeho hlasu zazněl varovný tón. „Snažte se způsobit co nejmenší ztráty. Chceme, aby ta zařízení zůstala funkční. Prezident je hodlá dál provozovat pod dozorem Hanzy. V této chvíli však Hanza potřebuje ekti.“

Lodě se za zvuku bojového poplachu řítily k máslově žluté kouli žíhané bílými pásy. Dálkové senzory zachytily rozsáhlá těžní města, která proplouvala vrcholky oblak a přeměňovala vodík na ekti.

Lodě hlavní útočné skupiny se rozestoupily a každá z mant zamířila k jinému těžeru, zatímco hromoklín zaujal stacionární pozici jako vyvýšená těžká baterie. „Pamatujte, Tuláci jsou v hloubi duše zbabělci,“ pokračoval Lanyan. „Utíkají a schovávají se. Používají neoznačené lodě, umístění svých základen drží v tajnosti. Bojovat není v jejich povaze.“ *Goliáš* zamířil k největšímu těžeru, komplexu tvořeném mnoha plovoucími plošinami, v jehož okolí panoval čilý ruch.

Generál znechuceně zavrtěl hlavou. „Jen se na to podívejte!“

Jako chlapec kdysi otočil shnilou kládu a našel pod ní hemžící se černé brouky. Hmyz, náhle vystavený světlu, se rozprchl na všechny strany ve snaze najít tmavé kouty a díry, v nichž by se mohl skrýt. Vzal tehdy klacek a strávil víc než hodinu jejich chytáním a zabíjením.

Tyto tulácké lodě se zachovaly stejně jako oni brouci.

Místo aby se zformovaly do účinné obrany, rozlétly se nesourodé tulácké lodě na všechny strany, každá sama za sebe. Generálovi to připadalo ubohé. Dovolil svým nedočkavým zbraňovým důstojníkům, aby na ně pálili podle libosti.

Na přeplněné obrazovce identifikoval pavoučí transportéry s přichycenými nádržemi ekti. Ukázal na ně a prohlásil: „Tady! Toto jsou lodě, o kterých jsem vám říkal. Pamatujte na mé rozkazy.“

Zbraňoví důstojníci pálili na prchající transportéry, ale úmyslně se je snažili minout. Účelem bylo odvrátit pozornost tuláckých pilotů, aby si nevšimli, že se jim na trup nalepila malá signální zařízení. Majáky se měly aktivovat později – s jejich pomocí pak bude Lanyan sledovat transportéry k dalším překladištím. Když OSZ vyvinou dostatečné úsilí, mohly by rozkrýt celou tuláckou síť a nalézt všechna jejich skrytá zařízení.

Útok pokračoval a Lanyan všechny rozzuřené výkřiky a výhružné zprávy těžařů ignoroval. „Připravte se na obsazení," odvysílal k největšímu těžeru. „Vaše bezpodmínečná kapitulace nám umožní eliminovat – nebo alespoň minimalizovat – oběti."

Jakýsi drsný hlas na něj zařval: „Tady je Del Kellum, a tomuhle těžeru velím. Neuděluji vám – opakuji, *neuděluji* – povolení přistát."

Lanyan se zachechtal. „A jak byste mi v tom chtěl zabránit? Silnými řečmi a vražedným pohledem?" Přerušil spojení, vstal a upravil si uniformu.

O hodinu později hleděl Lanyan na rozlehlé plovoucí město s mnoha palubami a doky, anténami, sondami a observačními palubami skrze okno výsadkového člunu plného po zuby ozbrojených vojáků OSZ. Admirál Brindle již ohlásil převzetí kontroly nad svým přiděleným těžerem, stejně jako všechny ostatní manty. Prezident Wenceslas bude potěšen, až zjistí, kolik mezihvězdného paliva tato operace vynesla.

Než se generál vylodil, zkontroloval svou uniformu, rychle si pročísl tmavé vlasy a zrakem přelétl ozbrojený doprovod, který měl z člunu vystoupit společně s ním. Vzpomněl si na úspěšné velitele, o nichž se učil na vojenské škole, na jejich hrdé vítězné proslovy pronesené na dobytém území. Chtěl zanechat nesmazatelný dojem. Až vkročí na poražený těžer, dá tak všem jasně najevo, že si s ním není radno zahrávat.

Průlez se otevřel a generál hrdě vykročil dolů po rampě. „Jménem Hanzy přebírám velení nad touto základnou."

Čekala na něj skupina podrážděných Tuláků. Poznal vousatého Dela Kelluma s mohutnou hrudí a rozhněvaným výrazem. Pak ale spatřil mladého muže, kterého zde naprosto nečekal a jehož byl dříve zvyklý vídat v uniformě OSZ.

„Generále Lanyane," prohlásil Patrick Fitzpatrick III. „Vidím, že můj názor na vás byl zcela správný."

5 JESS TAMBLYN

Kdysi byla Charybdis planetou pokrytou oceánem, jehož neklidné vody se staly domovem nesčetných wentalů. A pak přišli faerové.

Jess a Cesca u toho nebyli, když se z nebe snesly hněvivé ohnivé koule bombardující moře elementálů, nyní však stáli bok po boku a hleděli na doutnající spoušť planety. Vzduch byl prosycen těžkou sirnatou párou, mrtvolným pachem zahynuvších wentalů. Jess se nadechl a pocítil ve svém nitru palčivý hněv.

Tohle je válka.

„Tuláci nám pomohou," řekla Cesca a hlas se jí chvěl rozrušením při pohledu na zčernalý skelnatý povrch planety kdysi pokrytý životadárným oceánem. „Měli bychom požádat klany, aby se k nám připojily a bojovaly s námi."

Jess poklekl a vložil prsty do teplé louže pokryté kalem a pěnou. Voda byla lepkavá a mrtvá. Zavrtěl hlavou a dál se snažil na Charybdis najít nějaký skrytý rezervoár. *Něco* muselo přežít. „Jaké zbraně by proti něčemu takovému mohli Tuláci vymyslet?"

Cesca pozvedla obočí. „Jessi Tamblyne, ty snad opravdu pochybuješ o tulácké vynalézavosti?"

Její slova mu dodala naději, a zatímco mu z prstů stále odkapávala voda, vykročil pustinou. Rozuměl wentalům až příliš dobře a věděl, v čem je hlavní problém. „Wentalové a verdani jsou síly života a stability. Hydrogové a faerové jsou ztělesněním destrukce. Když se střetnou, chaos a agresivita nevyhnutelně přemůžou poklid a mír. Proti nepříteli, jako je tento, nedokážou wentalové efektivně bojovat."

Cesca ho následovala. „Pokud ovšem nezměníme pravidla."

V půdě se rozevřela malá puklina a se zasténáním z ní vyšla pára jako poslední vydechnutí dalšího wentala, který se odevzdal svému osudu.

Před deseti tisíci lety byli wentalové a verdani téměř vyhubení ve velké válce. Hydrogové, zle pošramocení, se stáhli do svých obřích plynných planet a faerové se usadili ve svých hvězdách. Sebemenší projev nepřátelství pak stačil k tomu, aby nevyřešený konflikt vzplál plnou silou. Situace ve Spirálním rameni se však od té doby značně změnila.

Díky svému kontaktu s wentaly Jess věděl, že faerové hydrogům málem podlehli, nebýt toho, že opustili svou starou taktiku chaosu. Tuto změnu způsobil bývalý hyrillský místodržící Rusa'h. Vlétl do výhně nedaleké hvězdy, kde ho faerové pohltili a spojili se s ním stejně jako wentalové s Cescou a Jessem. Rusa'h coby vtělení žhnoucích elementálů ukázal faerům nové způsoby boje a oni pak začali wentaly porážet. Jeho vedení všechno změnilo.

Jess se zastavil, myšlenky mu vířily v hlavě. Když byli wentalové slabí a nepočetní, zachránili ho tak, že pronikli tkáněmi jeho těla ve zlomku vteřiny před výbuchem jeho lodi. Z vděčnosti pak Jess shromáždil skupinu tuláckých „nosičů vody" a šířil wentaly z planety na planetu.

Teď stál společně s Cescou před ještě větší výzvou. Museli se stejně jako Rusa'h chopit velení a vést wentaly do boje. Museli vodním entitám *ukázat*, co je to agrese.

Obrátil se k Cesce a jeho oči jako by se při pohledu na rozervanou krajinu zamlžily. „Je čas, aby wentalové objevili hněv, aby se stali válečníky – aby bojovali, ne se pouze bránili.“

Jeho krevním řečištěm projel pulz energie a Jess pocítil nepřekonatelnou touhu do něčeho udeřit. Obvykle nebyl člověkem podléhajícím hněvu, ale teď tvrdou pěstí udeřil do skelnaté skořápky povrchu a cítil, jak spečená slupka praskla. Udeřil ještě jednou. Ano, něco tam hluboko dole cítil! Oceány Charybdis byly zničené, odpařené, ale voda tu stále byla, a s ní i život.

Udeřil potřetí a prolomil krustu. Díra, kterou tak vytvořil, se naplnila vodou, tekutinou vzlínající z hlubokých vrstev. Voda byla horká, téměř vřela. Zvedala se z ní pára – ne páchnoucí sirné výpary, ale odpařená voda. Wentalská voda. Stále silněji tryskala vzhůru, jako by se snažila osvobodit.

Cesca vložila ruce do termálního zřídla. Bublající voda se valila ven v podobě horkého pramene a tekla po spálené půdě. V místě, kde se v horkém vodním rezervoáru probudili další wentalové, vytryskl ještě jeden gejzír.

Cesca vstala, pěsti zaťaté. „Když se budeme dotýkat těchto wentalů a šířit je, náš spravedlivý hněv jim dodá nové odhodlání. Společně najdeme způsob, jak bojovat.“

Jess, který stál vedle ní, cítil ve svém těle pulzující energii ujišťující ho, že se všichni wentalové probudí a budou je následovat. „Vyšla nám nová Hvězda.“

6 TASIA TAMBLYNOVÁ

Poškozená loď unikla klikissům na Llaru a nyní se ztěžka vlekla zpět k domovskému přístavu. Tasia odmítala opustit

můstek, neboť se bála, že pokud sebeméně zakolísá v pozornosti, potká tyto těžce zkoušené lidi nějaká další katastrofa.

„Už jsme skoro tam, Tamblynová," řekl Robb Brindle ze svého křesla druhého pilota. Sám nebyl schopný odpočívat, dokud si neodpočine ona. „Skoro."

„To říkáš už několik dní."

„A pokaždé, když to řeknu, jsme o něco blíž, ne?"

Loď byla původně vyslána k záchraně tuláckých zajatců držených v táboře OSZ. Nikdo neočekával, že na místě najdou planetu plnou klikissů a budou s nimi muset bojovat. Zatracení brouci!

„Už jsme skoro tam," opakoval Robb.

„Nech toho!"

Prstence Osquivelu tvořily široký třpytící se disk, tenký jako papír v porovnání s odulou planetou, kterou svíraly. Největší průmyslové komplexy rozeseté mezi obíhajícími asteroidy byly díky zřetelné infračervené stopě snadno k nalezení: přístavní a konstrukční doky, administrativní asteroidy, skladiště, nezávislé provozy specializující se na stavbu lodí nebo výrobu součástek, čáry zplodin táhnoucí se do prostoru jako kohoutí ocasy.

Tasia odvysílala svůj identifikační kód a požádala o přidělení příletové dráhy. Zachránění kolonisté, přebývající ve větším oddílu lodi určeném pro cestující, začali být nedočkaví. Dívali se ven skrze okénka a sledovali, jak obří planeta stále roste.

„To je tulácká základna?" Orli Covitzová vstoupila na můstek a zvědavě vyhlédla skrz čelní průzory.

„Nádhera, že? Vsadím se, že jsi něco takového ještě nikdy neviděla."

Hud Steinman, vyzáblý starý muž, který za všech okolností vypadal otrhaně, vstoupil hned za patnáctiletou dívkou. „Vypadá

to, že je tam *přelidněno*. Kolik různých obytných kupolí a průmyslových zařízení máte?“

„Právě tak akorát,“ řekla Tasia. „Totiž ne, beru to zpátky. Pár dalších by se nám hodilo. Stavíme lodě pro konfederační armádu proti Velkému Houserovi… a teď si musíme dělat starosti ještě s brouky.“

„Určitě je tam kravál,“ zavrčel Steinman.

„Pokud dáváte přednost Llaru, můžeme vás poslat zpátky,“ dobíral si ho Robb.

„Přirazíme za necelou hodinu,“ řekla Tasia. „Pěkná řádka tuláckých rodin se už nemůže dočkat, až nás přivítá. Běžte a řekněte všem, aby se připravili.“

„Nemáme nic než šaty na sobě,“ podotkla Orli.

„A to ještě můžeme mluvit o štěstí,“ dodal Steinman.

Když jejich loď vstoupila do středu komplexu, k největšímu umělému asteroidu se začala slétat početná plavidla. Malé nákladní kapsle a rychlé přepravní bárky sem mířily z ostatních částí loděnic, jak se lidé shromažďovali, aby mohli přivítat uprchlíky. Tasia očekávala, že jakmile jim poví, co se na Llaru skutečně stalo, zburcují celou Konfederaci dřív, než vlna vracejících se klikissů zasáhne další lidské kolonie.

Když přirazila do doků a začala s únavnou ukotvovací procedurou, nedočkaví pasažéři se shlukli u průlezů. Konečně, poté co kontrolky zablikaly zeleně, otevřela Tasia všechny čtyři boční průchody najednou a vysunula rampy. Kolonisté zachránění z Llara vykročili do rušného přístaviště. Mnozí z nich vypadali otřeseně, mnozí plakali. Někteří se smáli a nedokázali přestat.

Tasia a Robb stáli vedle sebe a užívali si pohledu na šťastná shledání. Aniž se na sebe podívali, ve stejném okamžiku se uchopili za ruce. „Jsem hrdá na to, co jsme udělali, Brindle, ale zároveň mám šílený vztek. Musíme s klikissy něco udělat, a to zatraceně rychle.“

Robb pochopil. „Takže jsi připravená znovu vyrazit, nemám pravdu?“

„Už se nemůžu dočkat, až se vrátím zpátky na Llaro a dám to tam do pořádku. Ti brouci si zaslouží pořádnou lekci. Příliš mnoho našich – včetně Davlina Lotzeho – obětovalo při záchranné operaci své životy, aby ostatní mohli uniknout.“

„Aspoň mi dovol, abych si dal sprchu, než se vrhneš po hlavě do dalšího boje.“

„Tohle je tulácký komplex se standardními protokoly pro efektivní využívání zdrojů.“ Pohlédla do jeho jantarových očí. „Měli bychom se osprchovat společně – abychom ušetřili vodu.“

Kotto Okiah, výkonný správce loděnic, mžoural sovíma očkama na všechny ty lidi, kteří se tam tak nečekaně objevili, a škrábal se přitom v kudrnaté kštici. Když zahlédl Tasiu a Robba, spěchal k nim. „No, jak se zdá, tuhle akci máte v režii vy.“ Tasia si nebyla jistá, zda si pamatuje, proč vůbec záchranná loď k Llaru odletěla.

Řekla: „Kotto, čelíme nové hrozbě a celá Konfederace se na ni musí připravit. Budeme potřebovat úplně nové zbraně a obranné prostředky.“

„Ano? No to je výborné!“ Vynálezce pozvedl obočí. „A o jakém nepříteli to teď mluvíte? Myslel jsem, že hydrogové byli poražení. Je tady Hanza, samozřejmě, ale to rozhodně není nic nového. Uniklo mi snad něco?“

„Je to horší než Velký Houser, možná horší než hydráci.“ Vzala Kotta za paži a zeptala se: „Ještě pořád máš v loděnicích zeleného kněze?“

„Ano. Liona by měla být na cestě sem. Vzkázal jsem, echm, pro ni pro případ, že by klany chtěly slyšet zprávy o svých blízkých. Myslel jsem dopředu…“

Tasia ho přerušila: „Potřebujeme poslat zprávu, abychom zburcovali vojenské síly celé Konfederace. Král Petr ví, že se

klikissové vrátili, ale neví, že napadají kolonie. Nesmíme ztrácet čas.“

Halas v příletové části doků byl ohlušující, jak zachránění kolonisté dychtivě debatovali se členy klanů. Když do administrativního komplexu konečně vstoupila zelená kněžka, mnoho Tuláků se k ní vrhlo v naději, že budou moci poslat telinkové zprávy rodině a přátelům.

S Lionou však něco nebylo v pořádku, to Tasia viděla na první pohled. Zelená kněžka prodírající se hlučícím davem vypadala zdrceně. Svírala květináč se svou malou ratolestí, jejíž jemné lístky jako by se chvěly. Lionin zoufalý výkřik uvrhl všechny kolem do zděšeného mlčení.

Rozhlédla se kolem sebe jako šílená. „Faerové spalují světoles!“

7 CELLI

Sálavý žár obdařený vědomím pohltil mohutné stromy a probojovával se do jejich nitra. Přesto dřevo uvnitř kmenů verdani odmítalo hořet, a napadené stromy tak plály jako pochodně, aniž byly schopné ohnivé elementály setřást. Mezitím se porostem rozšířil také obyčejný oheň a začal pustošit les.

Celli na okraji mýtiny jen zatínala pěsti. „Co můžeme pro světostromy udělat, Solimare? Jak jim můžeme pomoci bojovat?“

„Faerové mučí stromy, kterých se zmocnili.“ Její přítel si přitiskl dlaně k holé lebce, zachvěl se a pak se opět přiměl otevřít oči. „Pálí to! Je těžké se soustředit.“

Díky nově nabytým schopnostem zelené kněžky Celli slyšela nářek stromů nevtělený do slov. Když oheň napadl jeden z nich, bolest pocítily všechny. Mnozí zelení kněží v nedalekém lese byli tragédií tak pohlcení, že nedokázali přerušit spojení. Další se snažili vypořádat s tou hrůzou a chaosem kolem sebe a báli se vstoupit do telinku.

Přestože většina stromů ve středovém hájku vzplanula faerským ohněm, Celli si uvědomila, že obrovité stromy bojují, snaží se faerům vzdorovat a zabránit ohni, aby přeskočil na další stromy. Verdani se nevzdávali, ale cítila, že začínají prohrávat.

Jeden ze slábnoucích stromů už nedokázal vzdorovat, se zachvěním následovaným vlnou hrůzy se poddal a faerové se radostně zmocnili dalšího mohutného kmene. Plameny dravě stoupaly vzhůru po zlatých šupinách kůry, aby se dostaly ke zranitelným větvím, a během několika okamžiků se i tento strom proměnil v živoucí pochodeň.

Solimar se obrátil k ní, ve tváři zachmuřený, ale odhodlaný výraz. „Faerové sem pronikli skrze telink propojený s duchovními stezkami, které otevřel Yarrod a jeho zelení kněží. Ale tihle faerové se liší od těch, které jsme viděli dřív."

Celli tuto informaci vylovila z chaosu a lomozu naplňujících její mysl. Telink/thismatické spojení úspěšně vytvořilo průchod, jímž se mohly prodrat faerské jiskry. Poté, co strávily spojovací článek – zelené kněží – ovládly nejbližší stromy. Yarrod sám zemřel jako první a Celli nebyla schopná ze své mysli vytlačit děsivý obraz svého strýce pohlcovaného plameny. Snažil se udělat dobrou věc, a spálilo ho to na popel.

„Jsou to mladí, nedávno zrození faerové – ne tak silní jako ostatní," řekla Celli. „Můžeme s nimi bojovat, když se zelení kněží vzchopí. Můžeme dodat stromům sílu, dodat jim naději, tak jako jsme to udělali my dva skrze stromový tanec!"

Pocítila příval optimismu. Když se po prvním drtivém útoku hydrogů světoles málem vzdal, Celli a Solimar stromům tančili. Ta hojnost, ryzost života vyjádřená jejich tancem, probudila ve světolese nové síly a umožnila kořenům napojit se na cosi, k čemu se dříve nebyly schopné dostat. Lidské nadšení probudilo světoles z dávné netečnosti.

Celli a Solimar to nyní mohli provést znovu. „Musíme to říct ostatním zeleným kněžím!" Bez přemýšlení přitiskla své dlaně ke kůře nejbližšího stromu a otevřela svou mysl telinku.

Solimar vykřikl, snažil se ji zastavit. Celli si svou chybu uvědomila příliš pozdě. Jakmile navázala spojení, v její mysli explodovala neskutečná vřava. Nebyla schopná této drtivé kakofonii čelit.

Solimar se vrhl ke stromu vedle ní, jednou rukou ji objal a druhou se dotkl kůry. Místo aby ji odtáhl a přerušil tak spojení, přidal se k ní a pomohl jí vydržet. Celli pevně stiskla víčka a bojovala se zdrcujícím lomozem. Její drobná ramena se chvěla,

ale přiměla se udržet dlaně na místě. Kvůli světolesu. Zakřičela skrze telink: „Jsme tady pro vás! Čerpejte naši sílu.“

Náhle si uvědomila, kdo by jim ještě mohl pomoci, stejně jako pomohl verdani pochopit sílu skrytou ve stromovém tanci. Beneto se spojil s jednou z gigantických stromových lodí kroužících kolem Theronu a byl stále na oběžné dráze. Dokonce i v chladném temném prostoru obrovité stromové lodi bojovaly proti nově zrozeným faerům a snažily se na ně skrze telinkové spojení dosáhnout. Dvě z lodí už začaly hořet a byly obklopené plameny elementálů.

Celli pátrala po vzdálené mysli, kterou tolik postrádala, a Beneto se s ní skutečně dokázal na chvíli spojit.

Hořící stromy se musí odpojit. Zastavit šíření ohně dřív, než se faerové zmocní celého světolesa.

Pak ji téměř ohlušil výbuch bolesti. Faerové cestující po neviditelných stezkách dostihli i Beneta – a nyní se jeho rozměrné tělo stromové lodi samo stalo pochodní planoucí vysoko nad Theronem… příliš daleko, aby mu mohla pomoci… Hořel a hořel, aniž by umíral.

8 KRÁLOVNA ESTARRA

Estarra schoulená v uzavřeném hydroském člunu k sobě tiskla své dítě. Při zoufalém úprku z houbového města si ani nevšimla, že má ruce a dlaně umazané a pokryté puchýři od padajících oharků. Petr měl ožehlou tvář a sípavý hlas, jak se nadýchal kouře.

Za diamantovou stěnou plál oheň tak jasně, že si musela zastínit oči. Celá mýtina hořela a na zem dopadla další mohutná větev.

„Pořád jsem schopný tuto loď pilotovat,“ nabídl se učitelský compo. „Její systémy jsou funkční. Mohu nás dostat z požáru.“

Estarru zaplavila vlna úlevy. „Samozřejmě, OXi!“ Compo položil své polymerové ruce na krystalické výstupky a propojil se se složitým systémem leptaných obvodů. Hydroské motory nevydaly jediný zvuk, neozvalo se burácení doprovázející start, nedošlo k zážehu raket, přesto se malá koule odlepila od země. OX ji vedl vzhůru, nad požár, nad pochodně stromů.

V rozlehlé lesní klenbě Estarra spatřila další ostrovy ohně v místech, kde se faerové zmocnili jednotlivých stromů – snad to byly slabé články telinkové sítě, snad místa, kde Yarrodovi kněží neúmyslně vytvořili zranitelné místo. Většina světolesa však dosud nepodlehla. Bylo to zlé, to věděla, ale mohlo to být daleko horší.

Za kruhem ohně, který je uvěznil, spatřila mnoho Theroňanů běžících k porůznu stojícím tuláckým nákladním lodím. „Raději přistaň mezi nimi, OXi,“ řekl Petr a jeho oči těkaly ze strany na stranu, jak promýšlel jednotlivé možnosti. „Můžeme tyto lodě potřebovat, abychom dostali lidi do bezpečí.“

„Jedenáct velkých válečných lodí právě dorazilo na oběžnou dráhu, králi Petře,“ oznámil učitelský compo. „Patří Obranným silám Země.“

Estaře se udělalo slabo, neboť došla k nevyhnutelnému závěru: „OSZ na nás útočí právě *teď*?“

Petr podvědomě sevřel dlaně. „K čertu s prezidentem! Pošli jim zprávu, OXi. Řekni jim, že jsme odhodlaní čelit jakékoliv agresi ze strany Hanzy. Ať si nemyslí, že jsme zranitelní.“

Na jeho vzkaz odpověděl hluboký drsný hlas postarší ženy – Estarra poznala admirála Willisovou. „Králi Petře, nejsem tady, abych vám podrazila nohy – přišla jsem nabídnout

pomocnou ruku. Zdá se, že ji potřebujete. Mé lodě a já už prezidentu Wenceslasovi nesloužíme.“

„To je dobrá zpráva, admirále, ale jak vidíte, máme tady právě krizovou situaci. Na formality není čas.“

„Potom jsem ráda, že jsme přišli právě teď. Spustím se dolů ve člunu – pokud mi slíbíte, že mě nesestřelíte.“

„To vám slibuji.“

OX navedl hydroskou loď na malé volné prostranství mezi několika neporušenými světostromy, kde se shromáždili Theroňané. Petr a Estarra vystoupili ven a snažili se do situace vnést řád. Zanedlouho k nim zamířil velitelský člun OSZ, což mezi přítomnými, obzvlášť mezi Tuláky, vyvolalo nepokoj, ale Petr je vyzval ke klidu.

Když Willisová vystoupila, vrhla zkoumavý pohled na královský pár. Napřímila se, zasalutovala a pak se uklonila, jako by si nebyla jistá, jaké gesto se od ní očekává. „Doufala jsem, že budu moci použít trochu víc diplomacie, králi Petře, ale situace je výjimečná. Pod mým velením sem přiletělo jedenáct velkých lodí, aby se přidaly ke Konfederaci. Hodilo by se vám pár křižníků?“

Estarra takové nabídce nemohla uvěřit, zvlášť vzhledem ke svým očekáváním. „Určitě je neodmítneme, admirále – ale právě teď máme dost práce s jinými problémy. Můžete nám pomoci?“

Petr dodal: „Máte nějaké zkušenosti s hašením požárů?“

Willisová neohroženě pokrčila rameny: „Co to takhle považovat za první bojový úkol ve vašich službách?“

9 NIRA

Coby jediná zelená kněžka uvězněná na Měsíci společně s ildiranskými zajatci se Nira cítila izolovaná a odtržená od dění ve Spirálním rameni. Velitel základny je „z bezpečnostních důvodů“ držel v oddělených, náhodně sestavených skupinách – byli s ní strážní, vojáci Sluneční flotily, úředníci, dokonce i dějepravec Vao’sh a jeho společník Anton Colicos.

Kamenné stěny měsíční základny byly chladné a suché, pokryté vrstvou průsvitného polymeru, přesto Nira cítila prach při každém nadechnutí. Světlo bylo nepříjemné, umělé, příliš bílé, příliš jasné. Toužila po něčem zeleném a živém.

Větší starosti si však dělala o Mága-imperátora, než o sebe. Zarudlé vyděšené oči a trhavé pohyby dávaly tušit, že se Jora’h cítí zoufalý a ztracený. Srdce jí pro něj krvácelo, naplněné láskou a strachem, svíralo se pohrdáním vůči prezidentu Wenceslasovi za to, co mu udělal. Niřina bolest přitom musela být pouhým šepotem ve srovnání s rvoucí agónií, kterou Jora’h cítil skrze *thisma*. Jeho lid ho potřeboval!

Mág-imperátor věděl, že Rusa’h a jeho faerové rozpoutali v hlavním městě Mijistře peklo, vyhnali Prvního následníka Daro’ha z Hranolového paláce a zničili mnoho bitevníků Sluneční flotily. Když zuřivý útok začal, Nira obdržela krátkou zprávu prostřednictvím ratolesti umístěné na palubě bitevníků. Skrze thismatické spojení pocítil Mág-imperátor hrůzu a smrt mnoha Ildiranů. A právě ve chvíli, kdy jeho lid víc než kdy jindy potřeboval vůdce, zmocnil se prezident Wenceslas Jora’hovy vlajkové lodi a zavlekl je všechny sem jako politické vězně. *Rukojmí.*

„Pořád to cítím,“ řekl jí Jora’h. Hvězdně safírový třpyt v jeho očích prozrazoval, že je na pokraji šílenství. Ruce se mu třásly a jeho dlouhý cop se začal rozplétat. „Ildira je zraněná.“

Prezident ho odmítal propustit. Ačkoliv věděl, že faerové zaútočili na Ildiru, nebral naléhavost situace vůbec na vědomí – nebo, napadlo Niru, si jí byl dobře vědom a rozhodl se jí využít ve prospěch svých záměrů.

Desítka hrozivě vyhlížejících strážných vrčela, zatínala pařáty a přecházela přitom po obvodu bývalé jídelny, kde se rukojmí směla scházet. Přestože přišli o své křišťálové katany a byli v naprosté menšině, na sebemenší znamení Mága-imperátora by se vrhli na lidi ve snaze roztrhat je na kusy. Nira se snažila Jora'ha uklidnit, a když se uvolnil, zklidnili se i strážní.

Při zvuku blížících se kroků se Jora'h obrátil k příchozímu, ať už to byl kdokoliv, a nasadil tvrdý velitelský výraz. Dokonce i za těchto hrozivých okolností si zachovával hrdost a důstojnost, které na něm Nira tolik obdivovala. Stanula po jeho boku, aby mu poskytla veškerou svou podporu.

Ke dveřím napochodovali vojáci OSZ s puškami na rameni a zastavili se. Pak se objevil velitel základny Tilton, muž s velkýma, mírně vypoulenýma očima, a přelétl zrakem místnost, aby vyhodnotil, kde se kdo nachází. Měl nevýraznou bradu, která vypadala jako stvořená pro bradku navzdory předpisům OSZ, které nošení vousů zakazovaly. Když Tilton konečně promluvil, jeho skřehotavým hlasem pronesená slova patřila komusi v chodbě za jeho zády. „Místnost je zajištěná, pane prezidente."

Basil Wenceslas vstoupil sám, oděný do obleku, který ho odlišoval od vojáků. Strážní se semkli kolem Mága-imperátora a Jora'h jim v tom nebránil. Chladně hleděl na prezidenta Hanzy, aniž se namáhal muže, který měl být jeho lidským protějškem, oslovit titulem či projevit mu jakoukoliv zdvořilost. „Mé Impérium čelí útoku. Miliony, možná miliardy mých poddaných umírají, protože mě zde držíte. Propusťte mě!"

„Samozřejmě… Za předpokladu, že budete ochotný souhlasit s několika jednoduchými podmínkami. Měl jsem za to, že jsem svá očekávání sdělil zcela jasně," odpověděl prezident se zjevně falešným úsměvem. „Zrušte svou dohodu s Petrem a jeho nezákonnou Konfederací. Prohlaste ho za vzbouřence a veřejně mě podpořte. Na to všechno vám stačí jediný projev."

Jora'h prohlásil rozrušeným, rozkolísaným hlasem: „Jsem Mág-imperátor. Mé sliby váží víc než vzduch. Tím, že mě zde držíte, jste vyhlásil válku ildiranskému Impériu. Má Sluneční flotila vás povolá k zodpovědnosti za smrt každého Ildirana, který…"

Prezident pohrdavě mávl rukou. „Vaše Sluneční flotila je v troskách. Vyhrožujte si podle libosti, ale teď, když vím, že vaše bitevníky mají dost práce s faery, se jich musím bát méně než kdy dřív."

Jora'hova cesta na Theron, která měla stvrdit spojenectví s Konfederací, byla překvapivým krokem. Přiznal chyby předchozích Mágů-imperátorů a král Petr navrhl, aby obě rasy nechaly minulost za sebou. Noví vůdci a nové časy, nová budoucnost.

Nyní se však vztah mezi Ildirany a lidmi – přinejmenším těmito lidmi – změnil navždy.

Nira si s ironií uvědomila, že Jora'hův otec by stejně jako Basil Wenceslas zradil kohokoliv, jen aby dosáhl svého a ochránil Impérium. Neměl by žádné skrupule, bez váhání by zrušil spojenectví s Konfederací a uzavřel pakt s Hanzou, pokud by to posloužilo jeho záměrům, a stejně tak by nezaváhal tuto novou dohodu porušit, aby si opět zajistil bezpečí. Mág-imperátor Cyroc'h měl před Ildirany mnohá tajemství a dokonce zavraždil vlastní dějepravce, kteří věděli příliš mnoho.

Jora'h však byl rozhodně jiný než jeho otec. Nikdy by se nepodvolil nátlaku Hanzy.

Prezident Wenceslas na něj nepřestával dorážet. „Kde je Konfederace teď? Je tady, aby vám pomohla? Reagovala nějak na onu údajnou krizi na Ildiře, nebo vás v tom nechala samotné? Je to přítel jen pro dobré časy, proč někomu takovému zachovávat věrnost? Proč to neskončit? Vy se pak okamžitě můžete vydat na cestu."

„Nevěřím, že by tě někdy chtěl propustit, Jora'hu," řekla Nira. „Jeho činy hovoří jasně."

„Souhlasím. Mé rozhodování mi to jen ulehčuje."

Na prezidenta to neudělalo žádný dojem. „Mezitím jsme dokončili analýzu vaší vlajkové lodi. Nebo bych snad měl říct nejnovějšího přírůstku do *naší* flotily? Řady Obranných sil Země vážně prořídly a my nyní potřebujeme každou funkční loď. Nepřátel je bezpočet… na všech stranách."

Jora'h chladným hlasem poznamenal: „Možná jste si jich neměli nadělat tolik. Nedovolím vám, abyste loď ildiranské Sluneční flotily včlenili do své armády."

Prezident pokrčil rameny. „Je to zcela funkční loď. Nemůžu ji nechat jen tak zahálet." Obrátil se k veliteli základny Tiltonovi: „Pošlete zprávu admirálu Dientemu, aby se připravil na zkušební plavbu." Nira poznala jméno muže, který přepadl bitevník Mága-imperátora cestou z Theronu, a zamračila se.

Prezident věnoval Jora'hovi nehezký úsměv. „Admirál Diente se proletí s vaší lodí za hranicemi Sluneční soustavy, aby viděl, co dokáže. A jelikož jste stále ještě nepřišel k rozumu, rozhodl jsem, že ho doprovodíte – zcela sám, tudíž budete moci nerušeně přemýšlet."

„Pokud ho připravíte o veškerý kontakt s Ildirany, tak zešílí!" vykřikla Nira. „Ani Mág-imperátor nedokáže snést něco takového."

„Ale ne! To by mě nenapadlo." Prezidentův hlas přetékal sarkasmem. „Ostatně, může kdykoliv změnit názor." Čekal, ale Jora'h neodpověděl. Basil Wenceslas znechuceně zavrtěl

hlavou. „Mám už dost takových, kteří dělají potíže a chovají se vzpurně, místo aby dělali co je v jejich silách, a pomohli tak vyřešit krizi dopadající na nás všechny.“ Pak, jako by předem stanovený čas vypršel, dal znamení strážným v chodbě. „Déle se touto záležitostí nehodlám zaobírat. Musím se vrátit na Zemi. Admirál Diente dostal rozkazy. Vychutnejte si svou osamělou plavbu. Věřím, že vám pomůže v rozhodování.“

10 PRVNÍ MÍSTODRŽÍCÍ DARO’H

Mijistru stravovaly plameny a faerové se tím kochali.

Díky obětem nesčetných strážných unikl První následník Daro’h společně se svou sestrou Yazra’h a Nižinými pěti dětmi z Hranolového paláce. Stěží uprchli před plamenným Rusa’hovým převtělením kráčejícím po křišťálových chodbách a ničícím vše, co mu stanulo v cestě.

Z holého vrcholku kopce daleko za Mijistrou Daro’h s bolestí v srdci hleděl na věže velkolepého města. Tam v dálce faerové dál pustošili hlavní město Ildiranů.

Aby zachránil co nejvíc svých poddaných, dal První následník povel k hromadné evakuaci a nařídil Ildiranům všech kruhů, aby uprchli do otevřené krajiny, zatímco ohnivé koule faerů zůstávaly viset nad panoramatem města. Zástupy uprchlíků proudily do otevřené pahorkatiny, šly podél řek, hledaly možné skrýše. Několik bitevníků Sluneční flotily křižovalo nízko nad krajinou a přiváželo další zachráněné.

Po Daro’hově boku stála Yazra’h, která celé divadlo sledovala pohledem tvrdým jako úlomky topazu. Její hříva dlouhých měděných vlasů povlávala ve větru. „Když jsou shromáždění na jednom místě, jsou zranitelní. Pokud se je

faerové rozhodnou sežehnout na prach, nemají se jak bránit. Nemohou bojovat.“ Přestože jedna z isixkých koček zahynula při Rusa’hově vítězném tažení palácem, ostatní se jí otíraly o nohy.

„Zatím se faerové rozhodli nezaútočit,“ řekl Daro’h. „Musím předpokládat – musím *věřit* – že zničení ildiranského lidu není součástí jejich plánů. Podle všeho je řídí Rusa’h. A ten chce něco víc – snad Mága-imperátora.“

Jejich otec však na Ildiře nebyl. Vlastně nikdo nevěděl, kde Jora’h je.

Yazra’h zkřížila paže na hrudi. „Tak či onak, *tobě*, První následníku, rozhodně nedovolím, abys zůstal v nějaké nechráněné vesnici, nebo jednom z těch otevřených táborů.“

„Chceš, abych se skrýval?“

Probodla ho pohledem. „Chci, abys přežil. Přísahala jsem, že tě budu chránit.“ Když zmizel Mág-imperátor, nebyl zde nikdo jiný, ke komu by mohli Ildirané vzhlížet. Daro’h se stal jejich faktickým vůdcem.

Yazra’h našla několik hlubokých jeskyní a důlních tunelů v horách nedaleko Mijistry. „Vybrala jsem to nejlépe chráněné místo. Adar Zan’nh by tě tam nejraději přepravil hned.“ Znepokojeně se podívala na oblohu. „Má pocit, že tady jsi příliš zranitelný, stejně jako já.“

Daro’h ovládl své vzbouřené emoce tak, aby neprosakovaly do *thismatu*. „I když mě bolí, že musím ponechat město faerům, nemůžeme bojovat bezhlavě – je třeba moudře volit.“ Vrhl poslední pohled na osobní transportéry a zásobovací čluny křižující nebe. „Poslechnu tvůj návrh. Povolej adara.“

Na palubě malé rychlé šalupy si Daro’h sedl k jednomu z oken a sledoval venkovní krajinu, zděšený tím, jak se změnila.

Osira'h a její sourozenci se k němu připojili, popálení a špinaví, ale živí.

„Zřídili jsme tolik táborů, kolik jen bylo možné," hlásil Zan'nh, který člun osobně pilotoval. „Sluneční flotila jim dodává jídlo, zásoby léků, nástroje a prefabrikované přístřešky."

Adar Zan'nh se už poučil, že se žhnoucími koulemi nemůže bojovat přímo – aby uhasil jedinou faerskou loď, obětoval dva bitevníky s plnou posádkou. Ze septemu, který přivedl k Ildiře, nyní zbývalo už jen pět lodí. Zbytky Sluneční flotily, žalostné trosky jeho kohort, které přežily ničivou válku s hydrogy, byly řídce rozptýlené po celém Impériu, aby poskytovaly ochranu štěpovým koloniím. Když se objevil Rusa'h, Tabitha Hucková a její konstrukční týmy v orbitálních loděnicích právě usilovně pracovaly na dokončení nových bitevníků.

Proto Zan'nh výslovně nařídil kapitánům oné hrstky svých lodí, které uvízly u Ildiry, aby se nepokoušely o přímý střet s faery. Lodím Sluneční flotily, vracejícím se z pravidelných hlídkových letů, byl odvysílán rozkaz zaujmout pozici na okraji soustavy a čekat na příležitost k akci. Nemohli zvítězit a nemohli si dovolit ztrátu dalších bitevníků. Daro'h věděl, kolik sebezapření adar Zan'nh potřeboval k vydání takovýchto „zbabělých" rozkazů, kapitáni bitevníků však uposlechli a drželi své velké lodě v pohotovosti – a v bezpečí.

„První následníku, jeden z mých kapitánů žádá, aby se s tvým svolením směl s lodí plnou uprchlíků pokusit o únik z planety." Zan'nh se otočil od řízení lodi. „Naložil by deset tisíc Ildiranů z nejohroženějších táborů a odletěl s nimi do bezpečí."

Daro'h přemýšlel. „Ten bitevník se už možná nebude moci vrátit. Můžeme si dovolit jeho ztrátu?"

„Mé bitevníky nejsou schopné bojovat s faery, První následníku. Alespoň tak zachráníme deset tisíc životů."

„Pak je to dobrá volba. Řekni kapitánovi, že má mé požehnání, ať se o to pokusí."

Člun mířil k holým, strmým skalním stěnám, a Daro'h pod nimi spatřil malé otvory, jeskyně, k nimž mířily široké štěrkové cesty vybudované před mnoha staletími. Přistáli na široké kamenité římse. „Tal O'nh a hyrillský místodržící Ridek'h jsou uvnitř tunelů," oznámil Zan'nh. „Už začali budovat nezbytné zázemí našeho nového velitelského stanoviště."

Daro'h vystoupil z lodi a zděšeně pohlédl na okrouhlý tunel, který se měl stát jejich novým domovem. Yazra'h ho zpražila pohledem dřív, než mohl cokoliv říct. „Hranolový palác, se vší svou nádherou, je pořád jenom stavba. Pamatuj, *ty* jsi náš První následník. *Ty* jsi právě teď náš vůdce, jsi důležitější než Mijistra."

Daro'h se pokusil sám sebe přesvědčit, že je to pravda. Musel se nyní vynasnažit, aby byl hodný důvěry, kterou v něj vkládali.

11 FAERSKÝ PREVTĚLENEC RUSA'H

Rusa'h zaujal své právoplatné místo jako žhnoucí uhlík v samotném středu planoucí hranice. Hranolový palác se svými věžemi, fiálami a stropy jako by sklenutými z drahokamů měl náležet jemu – ne k uspokojení soukromých ambicí, ale v zájmu ildiranské rasy – a také ke vzkříšení faerů a rozžehnutí celého vesmíru. Rusa jednal v zájmu svého lidu, v zájmu Ildiry a všech, kteří ztratili cestu k Věčnému jasu.

Jakmile se usadil v troskách toho, co kdysi bývalo nebesférou, jeho moc by se měla šířit jako stepní požár. Před časem se pokusil utkat novou *thismatickou* síť, aby zachránil část Ildiranů skrze nezbytnou očistu a obětování jiných. Toto nové vítězství však Rusa'hovo očekávání nenaplnilo. Přestože ho zářivá duchovní vlákna spojovala s faery i Ildirany, které k sobě připoutal, stále se cítil sám.

Faerové mu pomohli, ale chtěli víc… pořád víc. Všechny hořlavé předměty v Hranolovém paláci už byly spáleny. Kdyby jim nechal volnou ruku, ohnivé koule by se hnaly krajinou a pohltily by všechno, uzmuly by každou ildiranskou duši, kterou by našly, jen aby ji mohly zažehnout a stvořit nové, mladé faery. Dělal co mohl, aby zabránil naprosté zkáze.

Rusa'h ohnivým elementálům ukázal, jak porazit hydrogy. Byl faerským převtělencem, ale byl také zachráncem ildiranského Impéria.

V této chvíli faerové postupovali Spirálním ramenem, aby opět získali vládu nad chladnými mrtvými hvězdami. Žhaví elementálové už vyhladili největší populaci wentalů na Charybdis, a díky objevu, na nějž je upozornil Rusa'h, se nově

zrození faerové přenesli duchovními vlákny thismatu/telinku na Theron. Bitva se světostromy už začala.

Rusa'h však musel alespoň část Ildiry zachovat nedotčenou. Musel udržet faery na uzdě.

Uvnitř svého Hranolového paláce se opájel praskáním plamenů, které ho obklopovaly. Přesto se Mijistra sama zdála příliš tichá a prázdná, neboť většina obyvatel uprchla do pahorkatiny a pouští. Byl zklamán zjištěním, že Ildirané jsou schopní svou posvátnou metropoli opustit, Mijistřané však prchali do kopců, jako by pro ně nové světlo bylo příliš jasné. Skrývali se v roztroušených táborech, kde se choulili jeden k druhému pro útěchu a větší pocit bezpečí. Přestože zbaběle utekli, byl odhodlán bránit tyto Ildirany před faery, jak jen to bude možné. Konec konců, Ildira byla *jeho.*

Velkou část z nich tvořili uprchlíci z jeho vlastní milované planety Hyrillky, kteří hledali útočiště v hlavním městě Impéria. Rusa'h s nimi měl soucit, cítil vůči nim odpovědnost. Mnozí z těchto vyhnanců zde nikdy nenašli domov, ale nemohli se ani vrátit na Hyrillku. A to byla Jora'hova vina.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby Hyrillčané zůstali na svém místě.

Rusa'h sám by je zachránil, nebo by nechal faery, aby je zažehli.

Nyní, když byli hydrogové poražení, se faerové potřebovali množit. Zářivé, pulzující ohnivé entity chtěly další duše. Byly nenasytné, žádaly, aby mohly sežehnout další uprchlické tábory, zničit celé štěpové kolonie.

Z nitra oslepivě zářící nebesféry zaduněl jeho hlas provázený myšlenkami vyslanými k faerům: „Lidu Hyrillky neublížíte!" Faerové se zachvěli a vzpírali se jeho příkazu. Cítil, že žhnou jasněji, ale zůstával neoblomný. „*Necháte je na pokoji.*"

Palčivá odezva neponechávala prostor pochybnostem. Faerové byli hladoví. Ohniví elementálové žádali víc a Rusa'h byl tím, kdo je měl uspokojit. Musel něco udělat.

Vysoko na oběžné dráze si povšiml osamělého bitevníku, který tiše vyplul z opuštěných loděnic. Rusa'h si byl dobře vědom, že těch několik lodí Sluneční flotily pod velením adara Zan'nha nepřestávalo pomáhat uprchlíkům a rozváželo zásoby, tento bitevník však vezl na palubě deset tisíc Ildiranů, kteří se rozhodli hledat útočiště na nějaké vzdálené kolonii ildiranského Impéria. Kapitán naplnil svou loď tolika uprchlíky, kolik jich byla schopná uvézt, a letěl pryč s úmyslem odvézt je daleko od Rusa'ha.

Něco takového nemohl připustit.

Jakmile pohybující se bitevník přivábil pozornost faerů, Rusa'h věděl, že toto je přijatelná oběť, nejlepší dosažitelný kompromis. Zasténal, pak se poddal jejich žádosti a dopřál ohnivcům svobodu.

Ti se vrhli za novým cílem.

Planoucíma očima z Hranolového paláce sledoval, jak ohnivé koule přetíženou loď rychle dohánějí. Skrze *thisma* cítil naději i hrůzu vyzařující z uprchlíků na palubě bitevníku. Bylo jich deset tisíc, a všichni zoufale toužili najít útočiště na nějaké jiné ildiranské planetě.

Alespoň to nebyli obyvatelé Hyrillky… Tato skutečnost mu poskytovala jistou útěchu.

Faerské elipsoidy vynaložily veškeré síly a dychtivě se pustily do štvanice. Když skvostná válečná loď blížící se faery zaznamenala, obrátila se a zamířila zpět ke komplexu loděnic a průmyslových zařízení, jako by tam doufala nalézt úkryt.

Zoufalý bitevník se snažil prokličkovat překážkovou dráhou tvořenou nosníky a kostrami rozestavěných lodí. Pilot Sluneční flotily mistrovským manévrem podlétl zásobu pancéřových plátů. Když je míjel, zbraňový důstojník vypálil a uvolnil svorky

úvazů držících kusy pohromadě. Kovové pláty rozvibrované výstřelem se rozlétly na všechny strany a otáčely se přitom jako roj umělých plochých meteoroidů.

Faerové vlétli mezi ně s oslepivými záblesky doprovázejícími tavení kovu, a zanechali za sebou spršku roztavených kovových kapek. Téměř nezpomalili.

Po marném pokusu se skrýt zamířil bitevník pryč od opuštěných loděnic. Letěl na maximální výkon ve snaze dostat se tak daleko, aby pilot mohl zažehnout mezihvězdný pohon. Tři ohnivé komety se přilepily na motory a roztavily je. Bitevník se začal neřízeně otáčet a jeho solární plachty přitom volně vlály jako oblečení roztrhané na cáry. V posledním gestu vzdoru vypálil kapitán bitevníku na blížící se faerské elipsoidy ze všech zbraní.

Loď Sluneční flotily obklopily plameny, pronikly vnějším pláštěm a spálily loď na prach. Deset tisíc ildiranských uprchlíků a členů posádky lodi zmizelo v oslepivém záblesku, jejich duchovní jiskry byly pohlceny do jedné.

A faerové se rozzářili ještě jasněji.

Rusa'h si v Hranolovém paláci povzdechl. Doufal, že je to uspokojilo… Alespoň na čas.

12 BENETO

Jeho tělo nebylo lidské, byl to rozložitý strom rozpřahující své větve do vesmíru, díky dlouhým úponům a kořenům spojený s všezahrnující myslí světolesa. A nyní toto tělo hořelo.

Beneto a jeho sesterské stromové lodě kroužili kolem Theronu jako strážci, faerové však našli jeho slabé místo, přeskočili skrze telink a zmocnili se ho. Beneto plující vysoko

nad pevninou cítil, jak plameny pronikají do nitra jeho kmene. Slyšel ostatní stromové lodě naříkat.

Zapomněl na sebe a ve snaze pomoci světolesu vykřikl své myšlenky ke všem zeleným kněžím. *Dodejte stromům vaši sílu! Nezoufejte!* Celli měla pravdu, když mu to připomněla, a on se ji snažil podpořit v předávání naděje, té pošetilé ale statečné lidské schopnosti pokračovat v boji, i když se bitva zdá být prohraná.

Už dříve jeho mladší sestra probudila – prostřednictvím stromového tance – společně se Solimarem sémě života dřímající ve světolese. Verdani a jejich wentalští spojenci jednoduše postrádali ono zarputilé pošetilé odhodlání vydobýt vítězství i z téměř jisté porážky – tak jako lidé. Přestože se faerský oheň zmocnil jeho gigantického těla a prohlodával se hlouběji, Beneto volal dál k ostatním zeleným kněžím uvnitř verdanských bitevníků a povzbuzoval je, aby se nevzdávali.

Beneto vzdoroval nově zrozeným faerům dokonce i ve chvíli, kdy plameny plápolaly na trnitých koncích jeho nejkrajnějších větví. Řetězec jisker přeběhl po plátech kůry pokrývajících jeho kmen nahoru a dolů, ale první vlny ohně se mu podařilo udusit. Byla tu naděje!

Kolem něj doutnaly verdanské bitevníky – byly na samé hranici vzplanutí, nechybělo mnoho, aby se proměnily v živoucí pochodně. Hluboko dole Beneto cítil, jak hlavní světoles bojuje, zatímco mladí faerové přeskakovali ze stromu na strom. Ohniví elementálové zuřivě bojovali o každé vítězství mezi skupinami vysokých stromů, stromy je však dokázaly odrazit. Bylo to možné! Beneto byl toho důkazem, a nezůstal ve svém boji osamocený.

Ostatní verdanské bitevníky a zelení kněží na povrchu planety se spojili. Jeho sestra Celli byla jedním z nejsilnějších bojovníků. Ona a Solimar nasadili k ochraně lesa veškeré své duševní dovednosti.

Benetovy myšlenky hřměly telinkem. *Dokážeme uhasit faery dříve, než nás jejich oheň přemůže.*

Verdanské bitevníky se chvěly, čerpaly sílu z mysli světolesa, snažily se ji vydobýt i z hloubi svých vlastních těl, aby se přiměly snášet bolest.

Plameny v Benetově těle začaly hlodat intenzivněji a neodbytněji, a on je už nedokázal zcela potlačit. Namáhal se tolik, že jedna z nejsilnějších větví praskla po délce a do vesmíru se vyřinula zářící zlatá míza. Plameny se zakously hlouběji, hledaly slabá místa.

Nedaleko prohrály svůj boj s ohnivými elementály další dvě verdanské stromové lodě. Zeslábly, zakolísaly, a pak obě trnité stromové lodi obklopila korona radostných plamenů.

I tak ale napadené stromové lodě odmítaly připustit, aby je faerové ovládli. Dvě ze stromových lodí se raději rozpadly na popel, než aby se proměnily ve faerské pochodně. Žhnoucí zbytky uhlíků se pomalu rozptýlily v prostoru.

Přestože Beneto bojoval, plameny ho stravovaly, draly se hlouběji a hlouběji a on je nedokázal zastavit.

13 ADMIRÁL SHEILA WILLISOVÁ

Willisová měla ve své skupině stovky malých lodí OSZ – štítonoše, palivové tankery, osobní transportéry a průzkumné letouny – a to už byla pořádná hasičská četa. Základní výcvik sice přípravu na takovéto situace nezahrnoval, ale její lidé vytáhli z databází všechny dostupné informace o technikách hašení požárů. Museli to zvládnout za pochodu.

Willisová si udělala velitelské stanoviště z vlastního člunu, který přistál uprostřed mýtiny. Sledovala obrazovky se záběry z

průzkumných letounů a střídavě se mračila a klela. Admirál Willisová aktivovala komunikační systém a zařvala: „Radím vám, abyste ty stromy do pěti minut polili vodou, jinak ještě budete vzpomínat, jaká to byla pohoda sloužit pod generálem Lanyanem!“

„Už jsme na cestě, admirále,“ ozvalo se se zapraskáním. „První družstvo dorazí za čtyři a půl minuty.“

První štítonoše a palivové tankery se snesly níž, otevřely své nákladní prostory a smáčely hořící světostromy vodou. Menší lodě vypustily z nádrží vodu nabranou z theronských jezer. Do vzduchu se valila pára a stoupala vzhůru skrze lesní klenbu.

Faerové paradoxně zažhnuli ještě jasněji, jak čerpali energii ze světostromů ve snaze odolat vodě hrozící je uhasit.

Willisová uslyšela zasténání, otočila se a pohlédla na Celli a Solimara shrbené nad svými ratolestmi uvnitř velitelského člunu, oba napojené na telink. Zelení kněží přišli na palubu lodi, aby posloužili jako spojky. Oba měli tváře stažené do stejné grimasy, jak bojovali celým svým srdcem, celou myslí. Celli sykla bolestí a sevřela svůj stromek. Zamrkala, ale nezaostřila pohled na nic z toho, co ji obklopovalo. Její slova zněla dutě: „Zasáhlo je to, ale ne dost. Faerové jsou hladoví.“

Malé lodě, nyní prázdné, se obloukem vracely k nejbližší vodní nádrži. „Na místo míří druhá skupina.“

„Přísun vody teď bude plynulejší,“ prohlásila Willisová. „Je mi jedno, jak úporné ty plameny jsou. Zadupeme je zas a znovu, až z nich zbude jen trocha čoudu.“

Druhá dávka vody zastavila šíření požáru. Stromové pochodně se chvěly a švihaly větvemi, jako by se zmítaly v jakémsi vnitřním zápasu, bitvě živlů, které Willisová nemohla rozumět.

„Čtyři další zelení kněží zemřeli," oznámil Solimar. „Nedokázali se oddělit od stromů, kterým pomáhali skrze telink."

„Zelení kněží šíří varování na další planety," řekla Celli.

„Je otázka, k čemu je nám to teď dobré," poznamenala Willisová.

„Wentalové to už vědí taky," řekla Celli. „Jess Tamblyn a Cesca Peroniová dorazili na Osquivel. Liona jim řekla, co se tady děje."

„A co můžou udělat?"

„Mohou přivést wentaly."

Když přilétla třetí skupina lodí, planoucí stromy strnuly a oheň v jejich korunách ještě zesílil. Celli náhle vykřikla a Solimar zavrávoral. Ze stromových pochodní vystřelila ohnivá chapadla, švihla vzhůru jako sluneční protuberance a sežehla dvě z lodí Willisové dřív, než mohly svrhnout svůj náklad. Další zášleh vyrazil z hloučku hořících stromů a spálil na prach velký tanker.

Willisová zakřičela do mikrofonu: „Úhybné manévry!"

Její posádky bez váhání uposlechly. Silný ohnivý sloup srazil další štítonoš, zbytek lodí se však rozprchl. Byly nyní příliš rozptýlené na to, aby skýtaly dobrý cíl, ale na druhou stranu nyní nebyly schopné efektivně hasit.

„Držte se poblíž a buďte připravení," zavrčela Willisová do mikrofonu. „Dali jsme těm zmetkům co proto, jinak by tak neprskali. Musíme lít vodu z větší výšky. Nebude to přesné, ale ty ohnivé plivance tak vysoko nedosáhnou."

Většinu pilotů OSZ zachvátil hněv místo strachu. Přilétaly další a další lodě, vychrlily svůj náklad z výšky a vracely se zpátky k nejbližšímu jezeru, kde doplnily nádrže a neúnavně smáčely světoles.

Konečně skrze páru a déšť Willisová uviděla, že několik menších stromů, proměněných v pochodně, začíná uhasínat.

Opřela se do křesla a založila ruce. „Ještě pár tisíc takových zalití, a máme to pod kontrolou.“

14 PATRICK FITZPATRICK III.

Hlasy křičících vojáků OSZ a reptajících tuláckých těžařů vytvářely v břiše golgenského těžeru pozoruhodný lomoz. Muži s hlasitým zazvoněním odhazovali na palubu své nástroje, ektiové nádrže byly odvaleny na jedno místo a pak dále přesouvány pomocí antigravitačních zdvižných vozíků. Zvenčí se ozývaly nárazy větru a řev pokračující bouře. *Goliáš* plul opodál.

Nikdo nebyl schopný zabránit té potupě, která se jim právě děla. Patrick stál vedle Dela Kelluma a sledoval uhlazené uniformy OSZ a odhodlané vojáky postupující podle rozkazů. „Býval jsem stejný jako oni."

„Není divu, že se ti Zhett pořád posmívala."

Kdysi věřil všemu, co mu generál Lanyan řekl. Hanza byla ve válce s hydrogy a Obranné síly Země potřebovaly palivo pro mezihvězdný pohon, které jim Tuláci „protiprávně" odmítli dodávat. Když se zmocnili tulácké nákladní lodi, rozhodnutí odstranit svědka a zničit veškeré důkazy se proto zdálo být zcela logické. Patrick o tom nijak zvlášť nepřemýšlel, OSZ si braly, co potřebovaly.

Právě tak jako teď. Patrickovi se sevřel žaludek. Ano, chápal motivaci těchto vojáků a hluboce se za ně styděl.

Do otevřeného nákladního prostoru nepřetržitě proudily lodě, naložily kanystry s ekti a pak zamířily zpět k nedaleké obří lodi. Generál Lanyan si vykračoval, doprovázen suitou pobočníků pro záležitosti administrativy. Místo do maskáčů byl

oblečený do vycházkové uniformy, jako by chtěl dát najevo své pohrdlivé přesvědčení, že se Tuláci nezmohou na žádný odpor.

Mladý poručík s mírnýma nevinnýma očima přistoupil k Lanyanovi a jasným hlasem oznámil: „Generále, dostali jsme hlášení od konsolidačních oddílů. Všechny tulácké těžery byly převzaty pod správu OSZ."

„Pod *vaši* správu?" zařval Kellum. „Vy víte, že Hanza nemá na tyhle těžery nejmenší nárok. Máte snad hlavu vraženou do vlastního zadku, nebo je to nedostatkem kyslíku?"

Patrick mu tiše a klidně řekl (dal si ovšem záležet, aby to generál Lanyan slyšel): „Sračky jsou standardní přísadou stravovacích přídělů OSZ, Dele. Copak jsem ti neříkal, jaké je motto OSZ? ‚Čest a odvaha ve službách Země'." Probodl generála Lanyana pohledem. „Pro osobu, která přepadá neozbrojené základny a přivlastňuje si jejich majetek, existuje zvláštní slovo: pirát. Proč si trochu nezpestřit službu drancováním a znásilňováním?"

„Drancování jim jde pěkně, jen co je pravda," zavrčel Del Kellum.

Generál však neskočil na návnadu, přeletěl očima hlášení a usmál se: „No tedy, vy Tuláci jste ale byli pilní!"

Kellum se zamračil: „Všechno co máme, jsme si zasloužili, na rozdíl od jistých lidí."

Lanyan dál zkoumal soupis a o Kellumova slova se nezajímal. „Hmm, zásoba pomerančového likéru. Odkud pochází?"

Vousatý vůdce klanu s pýchou odpověděl. „Vyrábím ho sám."

„Je dobrý?"

„Pro tebe až příliš dobrý."

„Dám na vaše doporučení. Naložte ho do mého soukromého člunu." Generál konečně věnoval Patrickovi plnou pozornost. „Zklamal jste mě, pane Fitzpatricku! V OSZ vás

čekala skvělá budoucnost. Ale vy jste to všechno zahodil – pro *tohle*?“ Pozvedl ruku a ukázal kolem sebe. Naklonil se blíž, až Patrick ucítil kolínskou a pot. „Odvezu vás na Zemi a postavím před řádný vojenský soud. Hanza už zatkla stovky lidí za ilegální vysílání toho vašeho nesmyslného blábolu. Záznam je mizerný, ale můžeme ho použít proti vám.“

Patrick nedokázal skrýt spokojený úsměv. „Opravdu? Stovky zatčených? Tak to moji zprávu musel vysílat kdekdo.“ Lanyana to vyvedlo z míry a Patrick se rozhodl využít situace: „Bude mi potěšením veřejně vysvětlit všem, jak Hanza porušuje dohody, zabíjí nevinné lidi, vyvolává násilí a ničí majetek nezávislého lidu. Moje babička se už postará, aby mi bylo dopřáno sluchu. Vezměte mě s sebou, budu jen rád. Vaše činy jsou protiprávní.“

„Tuláci nemají v Hanze žádný právní status.“

„To není pravda! Moje babička, bývalá prezidentka Hanzy, uzavřela oficiální dohodu s klanem Kellumů. Výměnou za odevzdání cenného hydroského člunu mu slíbila svobodu a zaručila se, že OSZ nebudou nikoho z rodinných příslušníků klanu obtěžovat. Tuláci svou část dohody dodrželi. Vy jste ji porušil.“

Lanyan pokrčil rameny. „Od té doby, co ho král Petr ukradl a předal zpět Tulákům, všechny dohody padly.“

Patricka tato informace zaskočila. Neměl tušení, že loď přešla zpět do rukou Konfederace, a nečekal, že Lanyan bude o zmiňované dohodě vůbec něco vědět.

Lanyan mu pokynul. „Pojďte se mnou do operačního střediska, Fitzpatricku, pomůžete mi projít databáze, abychom si byli jistí, že nám nic neuniklo.“

„Vám já pomáhat nebudu.“

„Tak se můžete dívat, jak se hrabu ve vašem počítačovém systému. Kdo ví, jaké škody při tom můžu napáchat?“ Patrick ho neochotně následoval k výtahu, zatímco Kellum zůstal stát na

místě a mračil se na vojáky nakládající další a další nádrže ukořistěného paliva.

Široká okna v operačním středisku na vrcholku kopule těžeru skýtala výhled na nekonečnou nažloutlou oblohu. Zhett se tam samotná snažila bránit řídicí pult před vojáky, ale ti ji ignorovali. Bylo na ní vidět, že by nejraději vraždila. „Takovým pitomcům nepatří do ruky ani kuličkové počitadlo!“

Jeden z techniků zápasících s ovládáním se zamračil, neboť systém zamrzl.

Voják zakřičel: „Generál Lanyan na můstku!“

„Není to můstek,“ řekl Patrick. „Je to operační středisko.“ V dálce viděl další těžer, majetek Borise Goffa, také obklopený loděmi OSZ.

„Podejte hlášení o stavu!“ nařídil Lanyan. „Už jste provedli celkový soupis?“

„Pracujeme na tom, pane,“ přiznal onen neobratný technik. „Je to velmi neuspořádaný systém, nic pro armádního specialistu.“

Zhett přistoupila k Patrickovi a položila mu pěsti na ramena, jako by měla chuť začít do něčeho bušit. Objal ji rukou kolem pasu, přivinul ji k sobě a držel.

Když generál viděl, že Patrick mladou ženu objímá, zatvářil se velmi pobaveně. „Patrick Fitzpatrick III., mladík z dobré rodiny, si našel sladkou tuláckou milenku. To je roztomilé.“

„Není to má milenka, je to moje žena.“

Lanyan vybuchl smíchy. „A bude vás vaše babička opravdu ještě podporovat, až se to dozví?“

Patrick zachoval ledový klid. „Bezpochyby nám už poslala svatební dar.“ O tom, že staré Fúrii raději neposlal oznámení, se raději nezmínil.

Technikovi se konečně podařilo dostat na obrazovku řady čísel. „Zdá se, že máme všechno. S výjimkou očekávaných ztrát v podobě několika nákladních lodí a vlečných člunů, které

unikly z naší sítě hned na začátku, jsme zajistili a přeložili veškeré palivo nacházející se na těchto těžerech.“

„Naše práce zde tedy skončila.“ Lanyan samolibým pohledem sklouzl po mračících se Tulácích v operačním středisku. „Vrátíme se, až přijde čas. Jsem si jistý, že prezident Wenceslas má s vámi své zvláštní záměry.“

Do operačního střediska vtrhl onen mladý poručík s nevinným pohledem, celý zrudlý. „Tady jste, generále! Zachytili jsme signál sledovacího zařízení, upevněného na jeden z transportérů. Pokud si přejete, můžeme jej sledovat k další tulácké základně.“

„To si rozhodně přeji. Vzkažte *Goliášovi*, ať se okamžitě připraví k odletu.“ Pak rázně vyzval vojáky, aby ukončili svou práci, a Zhett s Patrickem nechal stát v operačním středisku.

Zanedlouho skupina nájezdníků z OSZ opustila Golgen, těžkopádná jako čmeláci obtížení pylem.

15 MARGARET COLICOSOVÁ

Margaret, uvězněná na Llaru a obklopená klikissy, přemítala, jestli všichni ti kolonisté, kteří uprchli, nebyli pouhý sen. Orli Covitzová, Hud Steinman, Tasia Tamblynová, Robb Brindle… Neměla už dokonce ani svého věrného compa DDho. Ano, ti všichni unikli. Margaret zůstala sama, sama mezi nestvůrami…

Ale byla to ona, kdo pomohl těmto lidem k útěku. Po letech živoření, kdy si byla vědoma, že ji nepochopitelná mysl úlu může kdykoliv zabít z pouhého rozmaru, dokázala Margaret mistrně využít znalosti klikisského chování. Díky ní kolonisté původně odsouzení k jisté smrti unikli dřív, než je hmyzí

tvorové stihli zabít. Z Llara uprchla téměř stovka lidí. A také její věrný DD.

Bridex ji však odmítlo propustit. Zatímco ostatní unikli, ji samotnou skupina klikisských válečníků obklíčila a opět zajala. Mysl úlu chtěla právě *ji*, ona však netušila proč. Snad jako vyslance? Zpovědníka? Hračku?

Zakřičela na hemžící se hmyz: „Proč mě tu držíš, když ode mě nic nechceš?“

Nové bridex se rozhodlo, že jí skrze ně neodpoví. Hodila kámen na skvrnitého hnědého kopáče, ale kámen se neškodně odrazil od chitinového pancíře. Hmyz dál pokračoval ve svém krvelačném díle, neúnavně útočil na další podúly, masakroval nepřátelské klikisse a ji ignoroval.

Z jejich hvízdání a švitoření ji bolela hlava. Dusivý prach, zápach hniloby a hmyzích feromonů štípal v nose a hrdle. Pod pastelově zbarveným nebem se béžové a hnědé tóny okolní pustiny zdály drsnější a přechody ostřejší. Bolely ji oči i srdce. Zůstala tady sama.

Znovu proklela klikissy za to, že ji věznì. Bylo tak příjemné opět se ocitnout mezi lidmi! Chyběl jí DD.

Chyběla jí Orli. Chyběl jí její syn Anton, kterého neviděla celé roky. Sice pořád nevěděla, co se stalo s Davlinem Lotzem, ale předpokládala, že je mrtvý.

A jelikož s ní klikissové přestali komunikovat, její otázky zůstávaly bez odpovědi. Přestože se mezi ohromnými hmyzími tvory pohybovala a prodírala se jejich řadami, tvorové se k ní chovali jako by byla strom nebo kámen, překážka, které je třeba se vyhnout. „Řekni mi, proč mě tady chceš mít!“

V jejich ustavičném bzučení a cvrlikání však nezaslechla žádnou rozpoznatelnou odpověď.

Margaret zamířila na okraj toho, co dříve bylo životem kypící lidskou kolonií, nyní obrácenou v trosky. Zúrodněná země byla zcela pohlcená klikisskými stavbami. Kolem se

pohybovali klikisšťí válečníci zabývající se nějakým naléhavým, nepochopitelným posláním. Stavitelé nanášeli na konstrukce další vrstvy polymerové pryskyřice, aby vztyčili věže pro další klikisse z neustále se rozrůstajícího podúlu, který se připravoval na další výboje.

Hmyzí tvorové nikdy neustali v pohybu, nikdy se nepřestali drát vpřed. Od svého návratu z Velkého rojení se soupeřící podúly snažily *zničit* všechno – všechna ostatní bridex, nenáviděné černé roboty i veškeré lidské kolonie, které se jim náhodou připletly do cesty. Klikissové se nezastaví, dokud to všechno neskončí a dokud nezůstane jediné bridex.

Krátce poté, co llarští kolonisté unikli, poté co bridex prošlo dalším dělením a rozšířilo svou armádu, omlazená mysl úlu vrhla své bojechtivé poddané do krvavé, téměř maniakální vlny útoků a trhala na kusy jednoho rivala za druhým.

Různá bridex na sebe útočila odedávna, bojovala o nadvládu a asimilovala své poražené protivníky, aby tak vytvořila větší a větší armády. Jejich druhu bylo takové chování vlastní. Llarské bridex však vykazovalo násilí a zuřivost hodnou šílence. Povolilo poddruhu techniků, aby vytvořil zbraně, které většinu podrobených hmyzích hord *zničily*, místo aby je vítězný úl asimiloval. Do sálu bridex bylo vždy přivedeno jen několik málo zástupců poražených podúlů, kteří měli posloužit při dalším dělení. Ostatní pak, poté co jejich vlastní bridex zahynulo, posloužili jako první, postradatelná vlna při útoku na další podúl. Pokaždé, když llarský podúl zničil další bridex, byl o krůček blíž tomu stát se jedinou myslí celého druhu.

Margaret vzhlédla, vycítila ve vzduchu nějakou změnu. Jednotně, vyzváni jakýmsi tichým voláním, se klikissové shromáždili kolem lichoběžníkové stěny uprostřed svého města. Kamenný povrch se zamihotal, v jeho středu se zformovaly postavy a skrze bránu se začala vracet armáda llarského bridex. Mnozí válečníci byli zranění, jejich krunýře byly prasklé a

vytékaly z nich chuchvalce vazké tělní tekutiny, llarští válečníci však přinášeli bodlinaté hlavy domarů nepřátelského podúlu. Rozdrtili další podúl.

Další vítězství. Zničení dalšího bridex.

Margaret se udělalo nevolno při pomyšlení, že by hrůzná llarská mysl úlu v boji o dominanci nakonec zvítězila a ovládla všechny klikissy.

16 KAPITÁN BRANSON ROBERTS

BeBob doufal, že si toho dne, kdy mu osquivelské loděnice předají zpět jeho přestavěnou loď, užije trochy slávy. Přinejmenším si představoval malý hlouček, který by obdivoval jeho novou *Slepou víru,* přál mu hodně štěstí a před nímž by pak pronesl přípitek na památku své staré lodi, kterou OSZ rozstřílely.

Na křest však nepřišel nikdo. V téhle zatracené nekonečné válce se nové krize objevovaly každý den. Tasia Tamblynová a její skupina se vrátily z Llara se zprávou o invazi klikissů, nato zelená kněžka spustila poplach kvůli faerům útočícím na Theron. A právě toho dne ráno dorazila do loděnic wentalská loď Jesse Tamblyna a Cescy Peroniové. Požádali o pomoc v boji proti ohnivým elementálům, a pak spěchali dál.

Pořád se řešila nějaká naléhavá situace a BeBob se cítil opuštěný.

Obešel svou loď jako hrdý rodič. Nátěr byl dokonalý a neporušený. Žádné stopy koroze způsobené kosmickým zářením, žádné škrábance ani důlky od mikrometeoritů. A to ji Tuláci dokončili v předstihu!

Když ji dávali dohromady, potloukal se kolem konstrukčních doků každý den. Díval se, jak sestavují kostru, jak přivařují pláty trupu a na obvyklou vrstvu výztuže připevňují další pancíř. Manévrovací trysky, motory pro let uvnitř soustavy i ildiranské mezihvězdné pohonné jednotky byly nejdříve otestovány samostatně, pak osazeny a znovu prověřeny. Loď dostala upravený počítačový systém a kompletní sadu defenzivní

výzbroje. Stará *Víra* jazery ani palné zbraně nepotřebovala, v těchto časech se však bez nich nemohla žádná loď obejít.

Nová *Slepá Víra* byla o sedm metrů delší než ta původní, měla větší nákladní prostor a kompaktnější pohonné jednotky, což představovalo dvacetiprocentní zvýšení přepravní kapacity, a podle techniků byla také rychlejší. BeBob se už nemohl dočkat, až vyzkouší, co jeho nová loď dokáže.

Obzvlášť by ho potěšilo, kdyby se první plavby mohla zúčastnit Rlinda Kettová, ale nehodlal čekat, až se vrátí ze své cesty na Zemi. Kdysi dávno, když nastoupil do její přepravní společnosti, mu pomáhala ohodnotit původní *Slepou víru.* A pak spadli do toho svého ukvapeného manželství… Ale to všechno teď nebylo důležitější než plyn z mlhoviny, nasátý černou dírou.

Pořád byl nervózní z toho, že se Rlinda do Hanzy vypravila sama. BeBob chtěl letět s ní, ale ona se mu vysmála. „Jsem konfederační ministryně obchodu. Umím se o sebe postarat, ale tobě rozhodně nedovolím, aby ses k té planetě přibližoval. Dalo nám dost práce dostat tě z vězení.“ BeBob přitom přišel o loď a ztratili také Davlina Lotzeho.

BeBob Rlindě plně důvěřoval, jen si přál, aby byla u spuštění lodi. Jeho první plavba už byla nahlášena a mohl vyrazit kdykoliv.

Pomocí vnějších ovládacích prvků otevřel hlavní vstup. Naloďovací rampa se zabzučením hladce vyjela, vše bylo dokonale promazáno. Vnitřek lodi osvětlovaly zářivé panely. Cítil pach polymerů z řídicí paluby, čerstvě svařených oddílů lodí, vyleštěných dveří a měkkého polstrování.

Když znovu vystrčil hlavu ven, spatřil kudrnatého Tuláka právě vstupujícího do doku. „Omlouvám se za pozdní příchod, kapitáne Robertsi,“ řekl Kotto Okiah. „Vidím, že už jste začal s prohlídkou.“

„Všechno je v pořádku.“ BeBob přejel rukou po vnitřní stěně trupu. „Předejte mi klíčky a já vezmu svou loď na zkušební plavbu.“

„Klíčky? Klíče už nepoužíváme. Mám váš přístupový kód a autorizaci…“

BeBob ho gestem zarazil. „To jsem jen tak plácl! Takový odkaz k minulosti.“

„Mělo mě to napadnout.“ Kotto se rozhlédl kolem. „Přejete si, abychom naplánovali oficiální oslavu na později, až se situace uklidní? Teď se toho děje tolik…“

„Ale ne, to není nutné,“ prohlásil BeBob, třebaže mu to nešlo od srdce. „Pokud bychom měli čekat na klidné časy, můžeme poslat pozvánku rovnou mým vnoučatům.“

„O uprchlících z Llara, kteří se právě vrátili, jste už slyšel? Někdo z nich vás chce vidět. Zřejmě mezi nimi máte přátele.“

„Na nikoho z Llara si nevzpomínám.“ BeBob se otočil, neboť do doku vstoupili další návštěvníci. Poznal jak hubeného starého muže s šedobílým vousem a neudržovanými šaty, tak mladou dívku s krátkými hnědými vlasy a velkýma sépiovýma očima, doprovázené přátelským compem. „Orli! Orli Covitzová – a Hud Steinman.“ Zachránil je z Corribusu, kde jako jediní přežili útok černých robotů. „Co jste dělali na Llaru?“

„Většinou jsme utíkali před brouky,“ řekla Orli. „Tohle je ta nová loď? Vůbec nevypadá jako ta stará.“

„Na tu otlučenou starou bárku zapomeň! Teď se všechno jen leskne. Motory a pohonný systém předou, místo aby rachotily.“ S širokým úsměvem ukázal na rampu. „Vstupte na palubu mé nové *Slepé víry*.“

Orli přiklusala k řídicímu panelu a s okouzleným výrazem si jej prohlížela. „Možná jednou budu váš druhý pilot nebo první důstojník.“

Když BeBob viděl, že mluví vážně, napadlo ho, že by to nemuselo být zase tak špatné. „Budu o tom přemýšlet. Poslyš,

právě se chystám na zkušební plavbu. Vezu zásoby na Relleker a uvítal bych společnost. Chcete letět se mou? Jak to tak vypadá, máme si co vyprávět.“

„Co si o tom myslíš, DD?“ zeptala se Orli. Přátelský compo nic nenamítal. Byl viditelně rád, že je s ní, daleko od klikissů.

17 RLINDA KETTOVÁ

Přestože změnila volací znak a jméno lodi na trupu zamaskovala strategicky umístěnou ožehlou skvrnou, Rlinda své lodi nikdy nepřestala říkat *Věčná zvídavost.*

„Bude se *nám* to líbit," prohlásil Steinman. Starý muž se rozhlédl kolem sebe po kamenných stěnách doku, v němž loď spočívala. „Nic lepšího na práci nemáme. Proč se nepustit do něčeho užitečného?"

Současně dělala co mohla, aby se vyhnula jakémukoliv nežádoucímu kontaktu s OSZ.

Její loď vezla výnosný náklad luxusního zboží, které lidé přinucení přídělovým systémem ke střídmosti jistě uvítají: konzervované potraviny, delikatesy z Theronu, látky ze zámotkových vláken, které jinak byly těžko k mání, a žáruvzdorné materiály z Konstantinu III., zkrátka zboží, k němuž Hanza ztratila přístup.

Avšak od té doby, co prezident Wenceslas uvalil vysoká válečná cla, se Rlinda nemohla s firmami a obchodníky na Zemi domlouvat oficiálně. Rozhodla se proto hledat vlastní zákazníky prostřednictvím neoficiálních kanálů. Pořád měla dost kontaktů na černém trhu a dokázala zařídit, aby se její zboží dostalo do rukou zákazníků, kteří je potřebovali a ocenili.

Když *Zvídavost* prolétala kolem Měsíce a mířila k oběžné dráze Země, Rlinda ke svému překvapení spatřila velký, ztemnělý ildiranský bitevník, který byl právě vlečen na pozici přímo nad lunární základnou. „Co k sakru OSZ chtějí dělat s nepoškozeným bitevníkem?" Možná by bylo lepší, kdyby vůbec nic nevěděla.

Začala se proplétat provozem na oběžné dráze a snažila se neupoutat pozornost. *Zvídavost* kradmo vklouzla na orbitu. Rlinda omezila veškeré vysílání a snažila se, aby ji nezachytily automatické sledovací sítě. Vmísila se mezi místní lodě a vyslala pulz elektronického signálu tak, aby její zákazníci věděli, jaké zboží nabízí a jakou za ně žádá cenu.

„Plížím se tady jako nějaký pašerák," zamumlala si pro sebe. „Velkolepý život konfederační ministryně obchodu!"

Toho odpoledne, kdy už bylo všechno dojednáno, Rlinda seděla na velmi nepohodlné kované židli postavené venku na slunci a čekala. Kolem se vznášelo aroma pražených kávových zrn, které dodávalo kavárně příjemnou atmosféru, třebaže ji poněkud rozladilo, kolik musela za šálek kávy zaplatit. V kuchyni *Zvídavosti* měla Rlinda vybavení, s nímž by si mohla udělat lepší.

Venku na dlážděném náměstí zahájila své představení skupina bíle nalíčených mimů. Jejich nápadné oblečení, přehnaná gesta a žertovné pády vyvolaly úsměvy kolemjdoucích, kteří se u nich na chvíli zastavili. Mimové ztvárňovali konkrétní postavy a Rlinda si uvědomila, že představují krále Petra, arcipátera Sjednocení a prezidenta Hanzy. Většina lidí si zřejmě ani neuvědomovala, co mimové dělají, politický názor herců však byl zřejmý ze vznešeného vystupování králova, neschopného chvastounství politického vůdce a ryzí špatnosti, kterou se vyznačoval prezident. Sledovala je, zaujatá a ohromená, a přemýšlela, kolik dalších známek tiché vzpoury by se na Zemi dalo najít.

Uslyšela užaslý, ale obezřetně přidušený ženský hlas: „Co tady děláte?"

Rlinda se otočila. Její host právě dorazil. „Zdravím vás, Sarein! Nevěděla jsem, jestli mé pozvání dostanete."

Theronská velvyslankyně se oblékla nenápadně, měla na sobě běžné šaty, jaké se nosily na Zemi, vzdala se tradičního úboru i všeho, co by mohlo prozradit její politické postavení. „Vy tady můžete být? Máte to dovoleno?“

„Samozřejmě že ne, ale to mě nemůže zastavit. Posaďte se!“ Rlinda ztišila hlas, ale zachovala si pohoršený tón. „Doufám, že jste s sebou přinesla balík hanzovních kreditů. To kafe je tady strašně drahé.“

Sarein stála bez hnutí. Rozhlédla se kolem sebe, jako by čekala nějakou léčku. „S největší pravděpodobností je na vás vydán zatykač. Jsem si jistá, že ho Basil nestáhl.“

„Uklidněte se, Sarein.“ Rlinda zabubnovala prsty na okraj stolu. „To jsem já. Známe jedna druhou už dost dlouhou dobu. A teď si prosím *sedněte.* Lidé na nás začnou zírat, jestli tady budete takhle stát.“

Víc mladá žena nepotřebovala slyšet. Rychlým úsporným pohybem vklouzla za stůl a posadila se naproti Rlindě. Poté, co si objednala ledový čaj, se naklonila vpřed a zašeptala: „Jak jste mi poslala ten vzkaz? Nedalo se zjistit, odkud je.“

„Ale taky nebyl výhružný, proto jsem doufala, že by vás mohl zaujmout natolik, abyste přišla.“

„I když jsem stále jedním z mála lidí, kterým Basil důvěřuje, nepřestává mě sledovat.“

„No a proč ho jednoduše neopustíte?“ Rlinda položila svá masitá předloktí na stůl. „Muž, kterého se bojíte, nestojí za to, abyste s ním žila.“

„Já s ním *nežiju*, ale nemůžu odejít. Ne teď. Nebylo by to správné.“

„Ach, jeden z těch komplikovaných vztahů!“

Sarein stiskla bledé rty k sobě. „Už to není ani vztah, rozhodně ne milenecký vztah. Nebudu vám nic nalhávat – věci se vyvíjejí velmi špatně, Rlindo. Neměla byste tu být. Je to

nebezpečné. Když jste posledně vy a kapitán Roberts uprchli, zpochybnili jste tak fungování celé bezpečnostní sítě.“

„Bezpečnostní *sítě*?“ zasmála se Rlinda. „No to je opravdu příhodný termín – je to systém plný děr. Můžu se dostat dovnitř a ven, kdykoliv se mi zachce.“

„Já bohužel ne,“ řekla Sarein. „Basil přestal dbát na tolik věcí! Já jsem jeden z posledních poradců, kteří mu ještě zbyli – pokud to vůbec ještě něco znamená. Když odejdu…“

„Aby do toho hrom… Tak už je mi to naprosto jasné.“ Rlinda zvážněla. „Pokaždé, když vás přijdu navštívit, mi situace připadá horší a komplikovanější než předtím. Jste si *jistá*, že nechcete odejít? Můžu vás vzít zpátky na Theron.“

Sarein sevřela svou sklenku s ledovým čajem a rozhlédla se zprava doleva. Jako by si představovala, že je to jakási zkouška věrnosti, které se ji prezident rozhodl podrobit, napadlo Rlindu. „Já… já nemůžu.“

„Opravdu? Nejste snad velvyslankyní Theronu? Neznamená to snad, že váš domov je tam? Když Hanza přerušila veškeré styky s králem Petrem a královnou Estarrou, jaká je vlastně vaše úloha tady na Zemi?“

„Mohu být jedním z mála stabilizujících prvků, které v Basilově okolí ještě zbyly. To je ta nejdůležitější role, jakou jsem schopná plnit,“ vyhrkla ze sebe překotně Sarein, jako by se snažila přesvědčit samu sebe. „Mohu s ním promluvit. Občas.“

„Tak ho přiveďte k rozumu,“ řekla Rlinda nahlas. Sarein se rychle rozhlédla kolem sebe, aby zjistila, jestli je někdo neslyšel.

„Právě proto musím zůstat,“ trvala na svém. „Pořád je naděje, že napomůžu ke změně jeho politiky, zmírním některé jeho reakce. Tak můžu zachránit spousty životů.“

Rlinda vydala soucitný povzdech. „Když se mě tak snažíte přesvědčit, abych vás litovala, zaplatím si to kafe sama.“ Odfrkla si. „Stejně musím říct, že mi to nepřipadá, jako byste u prezidenta dosáhla nějakého pokroku.“

Sarein upila svého ledového čaje a ztěžka polkla. „Možná ne, ale musím to stále zkoušet. Ještě to nechci vzdát.“

Rlinda pokrčila rameny „Jak je libo. Moje nabídka trvá. Pokud byste změnila názor a já byla ještě někde poblíž…“

Sarein vstala tak rychle, až vrazila do stolu. Utekla a svůj ledový čaj nechala nedopitý.

18 CELLI

Mezitím, co masy vody svrhávané z letounů faery trvale oslabovaly, zelení kněží pod vedením Celli a Solimara doplnili přirozenou tichou pasivitu stromů o svůj díl vzdoru a síly. Mladí faerové se však dobytých světostromů nechtěli vzdát. Celý háj včetně stromu s houbovým městem horce žhnul jejich vzdorem. Jindy tichý světoles naplňovalo praskání ohně a syčení páry.

Zatímco admirál řídila operaci z vnitřku svého velitelského člunu, Celli a Solimar vyšli ven, zpět mezi stromy. Dotýkali se živoucího zápasícího světolesa a vrhali do boje svou vlastní energii.

Celli ve své mysli volala k Benetově lodi vysoko na nebi, ale slyšela jen odezvu bratrovy bolesti způsobené ohněm rostoucím v jeho nitru.

Zelení kněží vykřikli a zavrávorali, když se od koruny dobytého stromu planoucího jako pochodeň oddělila koule živoucího ohně a vystřelila směrem ke starému světostromu na druhé straně barikády. Prastarý strom se zachvěl a jeho nejsvrchnější větve začaly hořet.

Celli a Solimar přiběhli ke starému stromu, objali mohutný kmen a skrze telink do něj vlili svou sílu a naději. Ale nestačilo

to. Oheň elementálů se chystal přeskočit na další oslabený strom. Cítili to.

Zatímco jim slzy stékaly po tvářích pokrytých sazemi, spojili se se všemi verdani, jimž hrozilo nebezpečí. Skupina ohrožených světostromů věděla, že musí jednat dřív, než oheň přeskočí dál. Vytvořit vlastní obrannou linii.

Ohrožené stromy se dobrovolně vzdaly svého spojení s theronskou půdou, v níž kořenily celá staletí. Celli a Solimar zasténali zoufalstvím, když se stromy rozhodnuté se obětovat naklonily směrem k požárům a s ohromným jednohlasým zapraštěním padly, aby tak vytvořily pruh holé půdy bránící šíření požáru. Gejzíry jisker vzlétly vzhůru, po rozryté holé hlíně se však faerové šířit nedokázali.

Bylo to ovšem jen malé vítězství. Zelení kněží se odmítali vzdát a neustále burcovali síly světolesa. Celli se opět snažila spojit s Benetem, neboť si uvědomila, že verdani mají další spojence. „Solimare, podívej se na ty mraky!“

Nad hlavou se jim valila obrovitá, nepřirozeně vyhlížející mračna, letěla rychleji, než by je dokázal hnát jakýkoli vítr, a sbírala z atmosféry další a další vodu. Celli cítila mravenčení – vzduch byl nabitý elektřinou. Plameny jako by se chvěly a chystaly se čelit útoku mnohem vážnějšímu, než byla voda svrhávaná loděmi OSZ.

Zamžourala zarudlýma očima a pátrala mezi načechranými chuchvalci na okraji oblaku, dokud nespatřila stříbřitě modrou kouli letící nízko nad hořícími stromy jako kulka stvořená z vody. Verdani příchod vodních elementálů vycítili a mezi kněžími se začaly ozývat nadšené výkřiky. Celli už dříve viděla, jak Jess Tamblyn použil wentalskou vodu ke stvoření stromových lodí. A teď se vrátil i se svou lodí.

Vodní koule poletovala sem a tam, zatímco se dešťové mraky sbíraly. Temné převalující se masy rostly a shromažďovaly se na místě, kde bylo nejvíc stromů napadených

faery. S ohromujícím třesknutím blesku, které znělo ozvěnou celým nebem, se oblaka protrhla. Wentalská voda dštila na faery, každá kapka byla jako smrtící kulka.

Mladí faerové se drželi jednou získaných stromů a zoufale vystřelovali plameny do vzduchu, odpovědí jim však bylo zaburácení hromu, jak wentalové dali najevo svůj hněv. Wentalové projevili *hněv!* Když to Celli uslyšela, rozesmála se radostí. Oblaka se shromáždila nad poslední výspou nově zrozených faerů a v hojném lijáku ze sebe vydala proudy deště.

Zelení kněží ze sebe setřásli zbytky strachu, objali kmeny stromů, připojili své síly a pobízeli verdani k boji. Celli a Solimar obrátili své tváře k nebi a dovolili, aby kapky sladké vody smáčely jejich kůži a zchladily spáleniny.

19 BENETO

Vysoko nad planetou bojovala Benetova stromová loď s nenasytným ohněm, který koloval jeho mízou – jeho krví. Příchod wentalů rozpoutal dole na planetě živelný liják, který prosytil energií kořenovou síť světolesa.

Skrze vlastní nechtěné spojení s živoucími plameny vnímal trýzeň mladých faerů, kteří byli jeden po druhém uhašeni. Přestože nedokázal udusit smrtící oheň ve svém nitru, byl schopný získat vládu nad svým obrovitým tělem. To on povede loď, kam bude chtít, to on bude řídit boj. Beneto cítil, že získává navrch.

Už jdeme, řekl Beneto Orli skrze telink.

Skupina stromových lodí sestupovala z nebe a zanechávala za sebou ohnivou a kouřovou stopu. Ohnivé bytosti polapené v jeho nitru se zmítaly a snažily se ho vychýlit z jeho směru, ale

Beneto byl nyní silnější. Zamířil přímo do šedivých hustých mraků a nechal své obrovité tělo smáčet. Wentalský déšť udusil veškerý živoucí oheň v jeho těle a faerové se stáhli. Skrze telink slyšel výkřiky svých druhů pilotů, když se ponořili do energií prosycených mračen.

Benetův strom, z něhož se syčením stoupala pára, klesal k nejodolnějším hloučkům faerů, které neuhasil ani wentalský liják. Dunivě oslovil ztracené stromy v hlavním háji, planoucí jako pochodně. *Můžeme zachránit stromy, které vás obklopují. Vzdejte se svého ukotvení v* zemi. Vezmeme vás pryč, kde se faerové nebudou moci šířit.

Verdani nebyli individuality jako lidé. Každý oddělený strom byl pouhým zástupcem všeobjímající mysli, všechny byly mezi sebou propojené. Beneto musel ze světolesa odstranit všechny napadené stromy – včetně sebe samého a svých sesterských verdanských válečných lodí.

Zatímco stále lilo, žhnoucí stromové lodě započaly své dílo. Beneto skrze mysl světolesa slyšel Cellin pláč. Chtěl ji ukonejšit, ale nebylo toho mnoho, co by jí mohl říct.

Hlouček stromových lodí uchopil trnitými větvemi hořící kmeny a pak začal stoupat vzhůru, dokud je nevyrval z kořenů. Nově zrození faerové se uvnitř dřeva zmítali a bojovali, věděli, že nemohou vyhrát ani uniknout. Beneto a ostatní stromové lodě se zvedli vysoko nad lesní klenbu a vlekli obětované stromy do řídké atmosféry, přičemž ještě jednou prošli skrze wentaly prosycená oblaka.

Beneto odnesl nakažené a ke zkáze odsouzené stromy daleko, daleko od Theronu.

* * *

Po porážce hydrogů všechny verdanské stromové lodě opustily Theron a vydaly se na nekonečnou pouť šířit verdani s tím, že se už nikdy nevrátí. Přestože Beneto a jeho druhové byli povoláni zpět, Theronu na pomoc, dobře si pamatovali, s čím se

potkali cestou. Beneto věděl o dokonalém místě, kde tyto zrádné mladé faery zanechat.

Hořící verdanské bitevníky letěly šílenou rychlostí, jako by chtěly uniknout nesnesitelné bolesti působené plameny ohnivých elementálů. Rychle se blížily ke kdysi binární hvězdné soustavě – jedna z hvězd, modrý obr, kdysi explodovala jako supernova a nyní po ní zbyl superhustý objekt.

Černá díra.

Její sesterská hvězda také expandovala a stal se z ní červený obr. Gravitace černé díry odsávala z vnějších vrstev červeného obra cáry plynu, který tekl v neustále se zrychlující spirále do nekonečné hlubiny gravitační anomálie.

Verdanské bitevníky, vlekoucí vesmírem hořící vykořeněný les, sledovaly řeku horkých plynů vysávanou z rudého obra. Vlákna gravitace je táhla k sobě a jejich sevření nezadržitelně sílilo. Živoucí plameny v nitrech stromových lodí zachvátila panika, žhnuly jasněji, bojovaly, snažily se uniknout. Celli na vzdáleném Theronu vykřikla, když pocítila další vlnu Benetovy bolesti.

Přestože jeho stromová loď letěla v konvoji ohnivých světostromů, stále zůstával spojený se svou mladší sestrou. Hořící stromové lodě, jakkoliv jen stěží odolávaly bolesti, dál držely faery uvězněné uvnitř svých dřevěných těl. Běsnící živé plameny požíraly větve a Beneto věděl, že si stromové lodi musí pospíšit, jinak podlehnou. Nemohl připustit, aby se faerové nyní osvobodili.

Skrze telink viděl Celli stát na spálené louce obklopené světolesem zmáčeným wentalskou vodou. Zamžikala, pohlédla vzhůru k nebi, a když mrkla podruhé, byla s ním, obklopená prázdnotou vesmíru. Věděl, že cítí palčivou bolest rozleptávající dřevo jeho těla i rozpřáhnuté větve. Nemohl ji skrýt.

Mnoho zelených kněží by za takových okolností nedokázalo udržet telinkové spojení, ale Cellina láska k bratrovi

jí dodala sílu snášet bolest. Odmítala ho opustit dokonce i ve chvíli, kdy se šílenou rychlostí hnal napříč vesmírem, cítil její horké slzy stékající mu po tvářích, žhavější než faerský oheň v jeho nitru.

Obrovité trnité lodě kroužily kolem jícnu černé díry. Beneto a jeho druhové uvolnili stisk, jímž svírali stromy vyrvané z kořenů, a ty jeden po druhém mizely s tichým zajíknutím, které se odráželo v telinku ozvěnou zoufalství i vítězství. Zbývající verdanské bitevníky minuly horizont událostí a padaly do temnoty.

Jak mizely, Beneto věděl, že Celli cítí nenahraditelnou ztrátu. Ztěžka lapala po dechu a už ani nevnímala louku kolem sebe. „Beneto…“ Slyšel ji a čerpal sílu z její blízkosti.

Beneto musel udělat, co bylo nutné. Odvlekl faery pryč od Theronu a zachránil tak zbytek stromů, odnesl ohnivé elementály na místo, odkud nebudou moci uniknout a dál škodit. Cítil, jak se Celli chvěje a klesá na spálenou půdu. Jeho sestra bude truchlit, ale Benetovu činu rozuměla. Milovala ho a byla jím milována. Láska a naděje měly moc uzdravovat. Společně se Solimarem tuto pravdu předali verdani. Beneto byl rád.

Celli se otočila k Solimarovi, opřela si hlavu o jeho svalnatou hruď a poddala se vzlykům. Věděla, že je po všem.

Okamžik předtím, než překročil bod, odkud již nebylo návratu, Beneto svou myslí opět objal vzdálený světoles a vlil se do něj. Jeho bolest zmizela ve chvíli, kdy se tělo světostromu rozpadlo na čistý popel, který se smísil s kosmickým prachem a plyny, věčně klesajícími v nekonečné spirále…

20 HYRILLSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ RIDEK'H

Všechno obyvatelstvo Ildiry se před faery ukrýt nemohlo, hledali však ochranu, kde mohli. Mladý Ridek'h, právoplatný místodržící Hyrillky, nalezl útočiště hluboko ve starých dolech společně s Prvním následníkem Daro'hem.

Dělníci zapracovali na rozšíření tunelů, v útrobách hory vytvořili prostorné jeskyně a nezapomněli ani na početné únikové cesty pro případ, že by jich bylo zapotřebí. Před vstupy do jeskyní stály hlídky a bedlivě střežily nebe.

Ridek'h nejraději sedával pod převisem, hleděl do sluncem zalité volné krajiny a snažil se vymyslet řešení, které by mohl nabídnout Prvnímu následníkovi. Nebyl stvořen k životu v podzemních tunelech. Tak jako žádný Ildiran.

Přestože technici přinesli megaflektory a podzemní prostory jimi osvětlili, Ridek'h často vyklouzl ven a z kradmo nasbíraného klestí si udělal malý oheň – *bezpečný* oheň. Sedával u zářivých plamenů před vstupem do dolů, hleděl do nepohasínajícího dne ozářeného mnoha slunci a přemýšlel. Přestože Ridek'h sám byl teprve chlapec s malými zkušenostmi a následníkem se stal jen čirou náhodou, byl odhodlán pomoci.

Když deset tisíc Ildiranů, kteří se pokoušeli uniknout v jediném bitevníku, prohrálo svůj závod s faery, pocítil bodnutí bolesti. Všichni ti nevinní byli spáleni na prach a faerové se zmocnili jejich duchovního ohně. Ridek'h zvažoval, zda nemá odletět s nimi, na Ildiru však bylo přemístěno více než milion jeho poddaných, takže nemohl odejít, dokud nenajde způsob, jak je zachránit.

Zatímco seděl ponořený do svých myšlenek, přišel k němu tal O'nh. Místodržící a slepý muž spolu často sedávali celé

hodiny, aniž by promluvili, jen čerpali sílu z přítomnosti toho druhého. Tvář válečného veterána byla stále zjizvená a spálená faery, jeden oční důlek byl prázdný, druhé oko měl mléčně zakalené a slepé, částečně překryté scvrklým víčkem.

Poté, co se stal novým hyrillským místodržícím, se Ridek'h v doprovodu tala On'ha a septemu jeho bitevníků vydal navštívit svou planetu a všechny štěpové kolonie v Horizontální hvězdokupě. Cestou se střetli s rozzuřeným Rusa'hem a jeho poslušnými faery, což skončilo smrtí všech členů posádky a zničením dvou bitevníků. Sám tal přitom přišel o zrak.

Slepota by většinu Ildiranů dohnala k šílenství, ale O'nh byl silný. Oranžová zář malého ohně před jeskyní se odrážela v jeho tváři, přestože ji nebyl schopný vidět. „Vydržím to," řekl Ridek'hovi. „Před lety, s vědomím, že mohu ztratit i druhé oko, jsem se zařekl, že nikdy nebudu žít v úzkosti a strachu. Lidé jsou schopní snášet temnotu, kdykoliv se jim zachce. Pokud to dokážou přežít lidé, jistě to dokážu taky."

„Jsi statečný, tale O'nhu."

Veterán nedbale mávl rukou. „Jen mám cvik. I ty bys našel dost odvahy, kdyby to bylo nutné."

„Abychom zahnali Rusa'ha a jeho faery, potřebujeme víc než jen odvahu a odhodlání."

„Máš, co potřebuješ. *Ty* jsi pravý hyrillský místodržící a Jora'h je pravý Mág-imperátor. Rusa'h se pokouší oba tituly uzurpovat pro sebe, ale to se mu nepodaří."

Mladý muž přikývl, dříve než mu došlo, že ho tal nemůže vidět. „Vytrvám a nebudu se vzdávat naděje."

Slepý tal se naklonil blíž k ohni a natáhl ruce, jako by chtěl nasát světlo pokožkou. „Je tady skutečný důvod k odvaze, místodržící. Přestože Mág-imperátor zmizel, víme, že není mrtvý. Stále ho dokážeme vnímat, jakkoliv je daleko. Jora'h žije."

Ridek'h o tom přemýšlel. Když se předchozí Mág-imperátor otrávil, celá jejich rasa byla otřesená a ochromená zoufalstvím. Stejně tak Jora'hovu smrt by všichni Ildirané pocítili jako drásavý výkřik šířící se *thismatem.* Jora'h tedy byl naživu… Ale kde?

„Opustil nás?"

„Tomu nevěřím. Musíme se domnívat, že mu něco brání v návratu."

Mág-imperátor zmizel, Mijistra byla zničená a faerové ovládali Hranolový palác – tohle nejspíš byly nejhorší chvíle, jaké kdy Impérium zažilo. Ridek'h věděl, že je na čase projevit odhodlanost a starého vojáka povzbudit. „Tale, můžeme naši situaci zlepšit. A já přísahám, že to uděláme."

21 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Jora'h pohlédl na Niru, naposledy se dotkl její tváře a pak se stoicky otočil, aby následoval admirála Dienteho a jeho eskortu. *Diente…* Mág-imperátor stěží dal najevo, že muže, který přepadl jeho vlajkovou loď, vůbec bere na vědomí.

Admirál se možná řídil rozkazy prezidenta, jak tvrdil, ale to ho nezbavovalo viny. Tím, že ho unesl, Diente možná odsoudil ildiranské Impérium ke zkáze a dopustil, aby všechen ildiranský lid pohltili faerové.

Tmavovlasý důstojník kráčel kupředu s neutrálním výrazem, aniž by se mu na tváři zračil nějaký zřetelný cit. „Dokončili jsme prohlídku a analýzu vašeho bitevníku, Mágu-imperátore. Všechno zřejmě funguje jak má, a my jsme připravení k odletu."

„To znamená, že jste opravili škody, které vaše vlastní lodě způsobily?" zeptal se Jora'h a hleděl přitom kupředu. „Jste si jistí, že systémům Sluneční flotily rozumíte?"

Diente bryskně odpověděl: „Naši technici získali praktické zkušenosti, když pomáhali opravit vaše lodě bezprostředně po bitvě s hydrogy. Umíme tyto dovednosti použít." Odmlčel se a pak omluvně dodal: „Mířili jsme přesně. Nezpůsobili jsme vaší lodi větší škody, než bylo nezbytně nutné."

„Nemáte ani tušení, jak velké škody jste napáchal, admirále."

Když Diente uvedl Jora'ha na palubu bitevníku, nepatrně, strnule se uklonil, ale tmavé oči odvrátil stranou. „Ukážu vám vaši kajutu. Jakmile však odrazíme, mám rozkaz omezit

kontakty mezi vámi a mou posádkou na naprosté minimum. Má vám být dopřáno soukromí a samota.“

Jora’h pocítil zamrazení v duši. Už v té chvíli postrádal Niru. Snažil se obrnit své srdce a mysl, aby vydržel nadcházející zkoušku. „A chápete vůbec, co mi uděláte, když ostatní Ildirany necháte tady na Měsíci?“

Podle admirálova chování Jora’h soudil, že dokonce ani Diente neschvaluje činy prezidenta Wenceslase, ale prezidenta už souhlas druhých dávno nezajímal. „Pochopil jsem, že v této věci nemám volbu.“

Jora’h trpce zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že lidé mají vždycky možnost volby.“

„Pak nemáte k dispozici všechna příslušná fakta. Následujte mě.“ Diente ho vedl po rampě a po hlavních chodbách, a dal si záležet, aby mu ukázal početnou osádku bitevníku. „Je to sice jen zkušební plavba, ale máme na palubě pět stovek vojáků OSZ. Prosím, nenuťte mě udělat nic, čeho bych později litoval.“

„Nejsem blázen, admirále Diente. Musím zůstat naživu, abych mohl zachránit svůj lid. A je jedno, jak dlouho to bude trvat.“

„Potom se tedy shodneme.“ Diente mu pokynul směrem k jeho bývalé skvostné kajutě, apartmánu, který sdílel s Nirou. Bez ní a bez posádky mu celá loď připadala pustá a bezútěšná.

Admirál za sebou zavřel dveře. Jora’h ani nezjišťoval, jestli jsou zamčené. Nechtěl to vědět.

Prezident Wenceslas se ho ani nenamáhal vyprovodit, nebylo ovšem pochyb o tom, že každý okamžik, každý Jora’hův pohyb je zaznamenáván. Prezident se nejspíš samolibě usmíval a blahopřál si k chytře zvolené strategii.

Dokud bitevník stále kotvil nad měsíční základnou, Jora’h byl schopný vnímat *thisma* ildiranských zajatců. Později však, když ucítil, že se motory bitevníku zažehly a velká loď Sluneční

flotily míří pryč, začalo se ono křehké pouto trhat. Jeho lidé rychle zmizeli kdesi v dálce.

Jora'h seděl sám ve své jasně osvětlené kajutě, zatínal pěsti a soustředil se. Byl Mág-imperátor. Musel ovládnout svůj strach. Přestože spojení s každou vteřinou sláblo, nesměl připustit, aby poddaní skrze *thisma* vycítili jeho úzkost. Nyní musel být silný – silnější než kdy jindy.

Když admirál Diente aktivoval mezihvězdný pohon a bitevník skočil do prázdnoty vesmíru, Jora'h cítil, jak se tato poslední vlákna přetrhla, podobná strunám křehkého hudebního nástroje, který se dostal do hrubých necitlivých rukou.

Byla pryč.

Zhroutil se na pohodlnou postel, kde společně s Nirou sdíleli své myšlenky a naděje a zažívali pocit tichého naplnění. Zdálo se mu, jako by nemohl dýchat, jako by veškerý kyslík z jeho bitevníků unikl do mrazivého, nelítostného vakua. Takovou neskutečnou prázdnotu si nikdy nedokázal představit.

Jora'h zavřel oči a zatnul zuby. Rozpřáhl paže, soustředil se a vrhl svou mysl do prostoru tak daleko, jak jen mohl. Pátral po někom, po komkoli , ale ze všech stran na něj doráželo jen chladné šílenství.

„Já jsem Mág-imperátor!" vykřikl přes zaťaté zuby. Pátral dál, hledal jakoukoliv přátelskou duši, která by mu pomohla najít stabilitu. Vesmír však byl rozlehlý a prázdný.

Jora'h si ke své hrůze uvědomil, že uplynulo teprve několik vteřin.

22 SIRIX

Sirix a jeho černí roboti procházeli kamennými chodbami tulácké základny na Forreyově Střečku a pronikali hlouběji a hlouběji do kamenného asteroidu. Všichni ti slabí lidé, kteří ji obývali, byli nyní mrtví a jejich těla ležela poházená kolem.

Přestože právě pročesávaná základna byla chráněná kusy skal obíhajícími kolem ní po nepředvídatelných drahách, naplánování a provedení invaze bylo pro Sirixovy roboty hračkou. Během jediné bleskové operace prorazili kopule s atmosférou, smetli přepážky a prolomili se skrze přechodové komory a do nákladních doků. Někteří Tuláci se pokusili uprchnout, jiní se snažili svou základnu bránit. Tak či onak byli pobiti. Podle Sirixových příkazů nikdo neměl přežít.

PD a QT následovali svého vůdce svižnými kroky. QT stanul u přístupového portu do centrálního počítače základny a pokoušel se propojit se systémem. „Tuláci často mívají své systémy zajištěné. Musíme být opatrní.“ Odmlčel se. „Ano, pokud dojde k narušení bezpečnosti, elektrický a rádiový pulz vymaže veškeré uložené informace.“

Sirix otočil svůj plochý hlavový díl. „Dokážeš ho deaktivovat, aby bylo možné prozkoumat databáze?“

„Ano.“ Compové se viditelně toužili zavděčit.

„Tak to udělejte.“

Oba compové už měli s tuláckými systémy zkušenosti z předchozích útoků, takže se nyní PD a QT společně pustili do deaktivace bezpečnostních rutin. „Teď máme přístup k datovým souhrnům, soupisům a seznamu známých základen.“

Zatímco jednotky robotů dál prozkoumávaly tunely uvnitř asteroidu, hledaly poslední zděšené obyvatele základny a vraždily je, compové se střídali v odříkávání statistik o tom, kolik lodí k základně přilétlo a odletělo, kolik tun různých rud

bylo ročně exportováno a kolik surového kovu zařízení vyprodukovalo.

PD se vesele zeptal: „Je toto místo přijatelné, Sirixi?“

„Ne, není.“ Sirix byl velmi zklamán. Jeho rudé optické senzory žhnuly temně rubínovým odstínem zcela nepodobným karmínové červeni stále blikajících poplašných světel. „Tohle je továrna na zpracování surovin. Produkuje velké slitinové pláty, těžké nosníky, ingoty. Nemá potřebnou technologickou úroveň.“

S každým dalším zklamáním rostlo jeho zoufalství. Okolnosti, které Sirix nemohl ovlivnit, vedly černé roboty od porážky k porážce a většina původních strojů byla zničena v nedávných bitvách. Nepoškozená zůstala jen malá část jeho početné armády a jen několik desítek ukořistěných lodí OSZ. Sirixovy možnosti se zdály značně omezené, potom však dvojice naivních compů přišla se smělým a dříve nepředstavitelným plánem.

Kdyby měli k dispozici zařízení dosahující potřebné technologické úrovně, mohli by vyrobit další, *nové* černé roboty, kteří by nahradili ty, co padli. Roboti nové generace sice nebudou mít důležité vzpomínky a zkušenosti těch původních, rozhojní však řady jeho armády. Sirix je použije k dovršení svých plánů.

Výroba nových klikisských robotů však nebyla tak jednoduchá jako stavba mezihvězdné lodi nebo rozměrné obytné kopule. Šlo o komplikovaný a náročný proces. Forreyův Střeček byl zcela nevhodný. Touto operací Sirix jen ztratil čas.

Sirix pohybující se na shlucích prstovitých končetin překročil dvě lidská těla ležící na drsné podlaze u vstupu do hlubokého tunelu. Obrátil se zpět k dvojici compů. „Vyhledejte v databázích informace o všech dalších základnách a předem ohodnoťte jejich potenciál. Najděte mi místo pro výrobu mých robotů.“

„Ano, Sirixi,“ odpověděli PD a QT jednohlasně.

„K našemu dalšímu cíli nás nasměrují sami Tuláci.“

Když dvojice compů přišla podat zprávu na můstek jeho lodi, Sirix viděl, že mají radost. „Našli jste přijatelnou alternativu?“

PD pozvedl datový záznamník a QT začal mluvit: „Navrhujeme Relleker. Je to bývalá hanzovní planeta s velmi příznivým klimatem. Hydrogové zničili osadu a zabili všechny kolonisty. Teď, když je neohrožují hydrogové, tam Tuláci založili rozsáhlou základnu.“

„Před hydrogy jsou možná v bezpečí, ale ne před mými roboty,“ prohlásil Sirix. „Proč jste přesvědčení, že je to vhodné místo?“

„Tuláci tam soustředili svůj průmysl, je tam mnoho schopných odborníků a nejpokrokovější technologie,“ řekl PD. „Data naznačují, že jejich výrobní závody dosahují vysoké kvality.“

„To si myslí oni,“ řekl Sirix. „Přesvědčíme se. Pokud bude Relleker vhodný, dobudeme ho a začneme pracovat na našem úkolu.“ Prozkoumal hlášení. Podle záznamů shromážděných compy bylo na planetě všechno nezbytné pro výrobu nových robotů. Existující zařízení bude možné snadno přeměnit na výrobní závod potřebných parametrů. Rellekerský systém obrany nestál za řeč – bude snadné se planety zmocnit.

„Tamní kolonisté jsou zběhlí v potřebných technologiích, možná by nám mohli s výrobou robotů pomoci,“ navrhl QT. „Ostatně současné výrobní linky jsou uzpůsobené pro lidské ruce.“

„Jejich pomoc se nám může hodit,“ dodal PD. „Měli bychom je nechat naživu.“

Sirix neochotně souhlasil. „Některé z nich možná – pokud poslouží našemu účelu.“ Spojil se se svými loděmi, aby je informoval o cílech mise. Flotila robotů změnila kurz a zamířila k novému cíli.

23 GENERÁL KURT LANYAN

Když se jeho bitevní skupina vedená lokačním signálem pustila za uprchlým tuláckým transportérem, Lanyan cítil skutečné uspokojení. Zásahem u Golgenu ukázal Tulákům, kde je jejich místo, a dal jim najevo, že se musí podrobit a pro blaho celého lidstva podpořit Hanzu. Jeho jednotky zabavily tolik paliva, že vystačí celé flotile na šest měsíců, možná i déle. Rozhodně odvedli dobrou práci. Lanyan nyní na můstku *Goliáše* usrkával černou kávu a přemítal, zda prezident tentokrát jeho výkon ocení. Výjimečně.

Nedostatečné dodávky ekti omezovaly OSZ už celá léta. Jak mohla vesmírná flotila řádně zastávat svou funkci, když musela šetřit každou kapkou paliva a zvažovat každý průzkumný let? Nyní, když jeho lodě pronásledovaly jeden z „uniknuvších“ transportérů, Lanyan si byl jistý, že jeho úsilí přinese další ovoce. Ano, měl sám ze sebe a své posádky opravdu dobrý pocit.

„To byla špinavá záležitost tam na Golgenu, generále.“ Conrad Brindle se dostavil na palubu vlajkové lodi ke zhodnocení akce. Vůbec nevypadal nadšeně.

„Špinavá záležitost? Byl to dokonalý úspěch.“

„Byli to civilisté, pane. Nemáme žádné oprávnění zmocnit se jejich majetku bez řádného procesu.“

„Jsou to přinejmenším přívrženci nepřítele, pokud přímo nebojují na jeho straně.“ Lanyan by uvítal, kdyby Brindle počkal se svými poznámkami na soukromí jeho pracovny, místo aby je pronášel na můstku, kde je mohli slyšet i ostatní.

Brindle však trval na svém. „Na akademii jsem vyučoval etiku, Hanzovní dohodu a sankční směrnice OSZ. Při naší golgenské misi nebyly dodrženy řádné postupy. Bylo to víceméně pirátství.“

Lanyan ho zarazil – roztrpčilo ho, že tento muž tak poplival jeho úspěch. Sám před lety stíhal tuláckého piráta Randa Sorengaarda, kterého také dopadl a popravil. Ale tohle přece bylo něco docela jiného. „Pane Brindle, zvolil jste správně, když jste se rozhodl nepřipojit ke vzpouře admirála Willisové na Rhejaku. Prokázal jste obdivuhodnou sílu charakteru, když jste zanechal svého syna a jeho tuláckou přítelkyni na Theronu a zachoval věrnost Obranným silám Země. Snažte se mě nezklamat ani teď, když všechno jde tak dobře."

Vyrušil je operační důstojník: „Generále, lokační signál se zastavil. Transportér zakotvil v soustavě před námi."

Lanyan odložil šálek s kávou a doufal, že Brindle už nebude v rozhovoru pokračovat. „Řekněte mi o té soustavě něco víc! Co tam je?"

„Nic, co bych viděl, pane. Asteroidy bohaté na kovy obíhající po nepravidelných drahách – skoro to ani nestojí za zaznamenání na hvězdných mapách. Jediné jméno, které jsem dokázal najít v záznamech, je Forreyův Střeček. Nejsem ani schopný říct, zda označuje nějaký konkrétní asteroid."

Lanyan zvolna a s úsměvem přikývl. „Ošklivé, neužitečné, zastrčené místo – přesně takové, jaké Tuláci milují." Prozkoumal archivy hvězdných map, na nichž změť elips označovala mimoekliptické orbitální dráhy mnoha asteroidů obíhajících malou nevýraznou hvězdu. Transportér zamířil přímo k jednomu z asteroidů. „Postupujte opatrně! Pravděpodobně jsme našli další tuláckou skrýš."

Operátor senzorů prozkoumal asteroid. „Přítomnost zpracovaných kovů a geometrických tvarů jasně svědčí o přítomnosti umělých struktur."

„Zahajte útok, připravte zbraně k palbě, ale nezačněte střílet, dokud vám k tomu nedám rozkaz. Nechceme přece zničit místní zásoby ekti, nebo poškodit zařízení, která mohou přinášet další užitek."

„Měli bychom se také vyhnout zbytečným ztrátám," dodal Brindle a dal si záležet, aby ho všichni na můstku slyšeli.

Operátor senzorů vyvolal na obrazovce výsledek dálkového průzkumu. „Nezaznamenal jsem žádné energetické stopy, žádnou komunikaci v éteru, ani zdroje tepla. Jen ten transportér. Vysílá, ale nedostává žádnou odpověď."

Lanyan se naklonil kupředu, lokty opřené o kolena. Při rychlosti, jakou se lodě OSZ pohybovaly, základna doslova vyskočila přímo před nimi. Asteroid byl dříve posetý kopulemi, pěstebními nádržemi, kotvícími doky, a protkaný obytnými tunely, nyní však bylo toto místo zcela zničené. Povrch asteroidu, už tak pokrytý krátery, rozryly exploze. V místech, kde stávala základna, byly patrné zčernalé díry a protáhlé, vytavené prohlubně.

„Stopy jazerů OSZ, pane," konstatoval operátor senzorů.

„Jazery? Útok na toto místo jsem nenařídil. K čertu, ani jsem nevěděl, že existuje."

Než se Lanyanovy útočící lodě stačily přiblížit, transportér se prudce otočil. Jeho pilot na otevřené frekvenci odvysílal vzkaz plný urážek. Muž měl dlouhou řídkou bradku a cop přehozený přes rameno, a zuřil tak, až byl v tváři rudý a oči měl rozšířené a podlité krví. „Vy parchanti! Zabili jste všechny. *Proč?* Pirátství už vám nestačí? Přešli jste k masovým vraždám?"

Lanyan pohlédl na Brindleho, jako by jeho důstojník mohl znát odpověď. „Jste si jistý, že nemáme záznam o vojenské akci v tomto prostoru?"

„Nic takového, pane."

„Spojte se s tím tuláckým pilotem. Řekněte mu, že my jsme tohle nezpůsobili."

„Nechce nám věřit, generále," řekl komunikační důstojník o chvíli později. „Doslova řekl, cituji: ‚*hovno!*"

Motory transportéru zažhnuly, loď nabírala rychlost. Lanyan si povzdychl. „Kam chce letět? To si opravdu myslí, že nám může utéct?“ Tulácká loď se však otočila a namířila si to přímo *proti* obří lodi. „Co to má znamenat? Snaží se do nás narazit? To je směšné.“

„Štíty *Goliáše* jsou dost silné na to, aby odolaly nárazu,“ řekl Brindle.

„To je mi jedno – zahájit palbu!“ Nato generál rychle dodal: „Poškoďte jen motory… pokud to bude možné.“

Transportér se řítil přímo k nim jako projektil, v poslední chvíli však pilot odhodil své nádrže s ekti a vrhl tak dvanáct kovových válců jako miny přímo do cesty skupině lodí. Tulácká loď se pak zlehka stočila stranou a propletla se formací OSZ, zatímco prostor kolem ní křižovaly jazery. Dva otáčející se válce narazily do přídě *Goliáše* a následný výbuch otřásl můstkem.

„Žádné významné škody, pane. Žádné oběti,“ hlásil Brindle. „Jedna z našich mant byla zasažena kontejnerem, který vybuchl. Opravářské čety už jsou na cestě.“

Lanyana však víc zajímala prchající loď. „Zatraceně, kam má namířeno?“

„Pořád ho sledujeme, pane – míří pryč ze soustavy.“

Než Lanyan stačil své mnohem větší bitevníky otočit a pustit se za ním, tulácký pilot aktivoval mezihvězdný pohon a se zábleskem zmizel. Lanyan vstal ze svého velitelského křesla a přistoupil k hlavní obrazovce. „Pořád ještě máte lokační signál? Řekněte mi, že jsme ho neztratili.“

„Mám ho, generále!“

„Sledujte ho. Tahle hra skončí, až řeknu já.“

24 PRVNÍ NÁSLEDNÍK DARO'H

První následník Daro'h, stále svíraný pocitem tísně, se ve svém podzemním úkrytu snažil pochopit, co znamená ta náhlá prázdnota v *thismatu* na místě, kde byl dříve Mág-imperátor. Až do této chvíle všichni cítili šepot jeho vzdálené přítomnosti, ale teď jednoduše *zmizel*. Každý Ildiran to cítil.

Pečovatelé zoufale lpěli na předstírání běžného denního rytmu tím, že sloužili Prvnímu následníkovi. Připravovali jídlo a teplé kořeněné nápoje, přinášeli polštáře, aby si Daro'h mohl pohovět, a upravovali nastavení megaflektorů tak, aby lépe zaháněly temnotu uvnitř tunelů. Avšak bez ohledu na svou úslužnost nikdy nemohli proměnit prašný primitivní úkryt v Hranolový palác.

Zatímco vážní a mlčenliví strážní dál vyhlíželi ohnivé koule faerů, Daro'h se setkal s Yazra'h, adarem Zan'nhem a talem O'nhem. Vrchní písař Ko'sh, hlava kruhu dějepravců, seděl vedle nich, připraven jim citovat z historie a zaznamenat nové události. Klouby na pravé ruce Yazra'h byly odřené a krvavé od chvíle, kdy, neschopná potlačit frustraci, začala bušit do holé skály.

Zan'nh přednesl hlášení shrnující výsledky posledních průzkumů. Vlasy měl stažené z tváře, uniformu zmačkanou. Od chvíle, kdy začala tato krize, přestal ztrácet čas snahou o dodržení přísných armádních pravidel ohledně oblékání.

„Hranolový palác po celou dobu září jako hranice a mnoho dalších budov shořelo. Podle údajů, které máme k dispozici, je Mijistra prázdná." Na adarově tváři se jasně zračilo úsilí, které musel vynaložit, aby něco takového vůbec pronesl. „Faerové upevnili svou nadvládu nad nebem. Dalších deset mých hlídkujících šalup se nevrátilo. Všechny lodě, které se pokusí uniknout z Ildiry, jsou pronásledovány a zničeny." Rozhlédl se

kolem sebe, přimhouřil víčka. „Nechtějí, abychom opustili planetu.“

Daro’h pomyslel na všechny ty ohrožené štěpové kolonie, ztracená sídla rozesetá po Spirálním rameni. Všichni byli otřesení skutečností, že Mág-imperátor není ve chvíli nejhlubší krize se svým lidem, a nyní to bylo ještě horší. Jora’h z thismatické sítě zcela zmizel a následné ticho rezonovalo myslí rasy jako nekonečný výkřik.

Nyní je měl vést on coby První následník, byla to jeho povinnost, ale Daro’h neměl jak, zvlášť když se skrýval hluboko v tunelech.

„Nastalo období opuštění,“ promluvil Ko’sh. Laloky na dějepravcově tváři zahrály pestrou škálou barev, které pomáhaly vyjádřit znepokojení znějící také v jeho hlase. „Nikdo již necítí přítomnost Mága-imperátora!“

„To není pro nikoho žádná novinka,“ zavrčela Yazra’h. „A nejsme v situaci, abychom s tím mohli něco udělat.“

„Ty *víš*, co je třeba, První následníku,“ pokračoval vrchní písař a svou pozornost soustředil pouze na Daro’ha. „Je třeba vůdce. Máme precedent. Musíš podstoupit nástupnický obřad a stát se naším novým Mágem-imperátorem.“

Yazra’h zvolala tak hlasitě, že její hlas vynikl nad výkřiky všech ostatních: „Tím precedentem myslíš šíleného místodržícího Rusa’ha! Jsi blázen, když navrhuješ něco takového. Vždyť nevíme, jestli je náš otec mrtev!“

Tal O’nh tichým hlasem řekl: „Dějepravcův návrh má logiku. Vedeš lid jak jen můžeš, První následníku, ale nemůžeš plnit stejnou roli, dokud neovládáš veškeré *thisma*. A k tomu je třeba obřadu.“

Daro’h byl při tom, když po smrti Mága-imperátora Cyroc’ha Jora’h podstoupil kastrační rituál, bolestný ale nezbytný úkon, který z Prvního následníka udělal Mága-imperátora. Mladý muž si stále vzpomínal na onu náhlou,

hřejivou vlnu jistoty ve chvíli, kdy nový Mág-imperátor pojal všechna vlákna thismatu do své mysli a do svého srdce. Jeho otec v jediném okamžiku dodal ztraceným a vyděšeným Ildiranům pocit síly a jasného směřování a naplnil je důvěrou, nadějí a bezpečím.

Ano, tento pocit bezpečí lid nyní nutně potřeboval. Pokud Jora'h skutečně zemřel, pak bylo povinností Prvního následníka stát se vůdcem Ildiranů.

Ovšem pokud jeho otec žil, Daro'h nemohl jednoduše nastoupit na jeho místo a stát se novým Mágem-imperátorem. To by způsobilo strašlivý zmatek a snad i rozervalo zbytky Impéria na kusy. Rusa'hova vzpoura to dostatečně jasně ukázala.

Daro'h zavřel oči. Aby se mohl dobře rozhodnout, potřeboval více informací. Pokud byl Mág-imperátor mrtev, další postup byl jasný. Otcova smrt by ho však měla zasáhnout jako úder kladivem do srdce i mysli. Místo toho však Daro'h vnímal jen naprosté ticho… žádné *thisma,* myšlenky, ani nejmenší záblesk, který by prozrazoval Jora'hovu existenci.

Zavrtěl hlavou. „Je to nezvratný akt, faktické přiznání ztráty naděje. A jelikož nevěřím, že Mág-imperátor je mrtev, bylo by to ukvapené. Neudělám to."

„Jsou takoví, kteří říkají, že když to neuděláš, jsi zbabělec, První následníku," odsekl Ko'sh.

„Pak říkají hlouposti," umlčela ho Yazra'h.

První následník napřímil ramena, zhluboka se nadechl a promluvil rozhodně: „Mág-imperátor mě pověřil velením. Nenarodil jsem se jako První následník, tato role mi připadla. Vy jste mí nejlepší poradci – a to je role, která připadla vám."

Přísně na ně pohlédl. „Ildirané nedovedou přicházet s novými řešeními problémů. Můj otec říkal, že pokud se to nenaučíme a nezměníme se, čeká nás úpadek. Pověřuji vás tímto úkolem – najděte mi řešení. Jsme ildiranské Impérium!

Navrhněte způsob, jak bojovat s faery, a je mi jedno, jak zoufalý nebo neobvyklý se ten plán bude zdát.“

25 FAERSKÝ PŘEVTĚLENEC RUSA‘H

Uvnitř trosek svého žárem očištěného paláce Rusa’h pokračoval ve vypalování linií nového *thismatu*, skrze nějž povede ildiranský lid. Duchovní vlákna byla zářivá a žhavá jako krystal v megaflektoru. Musel vyjít ven a podívat se, čeho dosáhl.

Rusa’h povolal plameny z podlahy a stěn a zahalil se do vrstev ohně, které vytvořily žhnoucí kouli obalující ho jako kokon. Plul ožehlými chodbami a rozrazil žárem zkřehlé dveře, aby se dostal do volného prostoru. Jeho zářící tělo se vznášelo nad roztékajícími se věžemi a minarety Paláce. Z tohoto vyvýšeného místa si Rusa’h prohlížel své panství a blýskavým zrakem těkal po reliéfu Mijistry, která byla klenotem v srdci ildiranského Impéria.

Rusa’h byl rozerván mezi dvě touhy, dvě povinnosti: vést a ovládat ildiranský lid a pokračovat v boji o vzkříšení faerů. Ohnivým elementálům v jeho nitru na Impériu nezáleželo, jejich boj měl mnohem dalekosáhlejší dopady. *On* však toužil zachránit svůj lid.

Ke svému zklamání zjistil, že nové faerské jiskry na Theronu byly uhašeny. Verdani se bránili s nečekanou silou, za pomoci wentalů, zelených kněží a dokonce lidských válečných lodí. Pro faery to byla porážka, ne však pro Rusa’ha. Tady na Ildiře měl všechno co potřeboval… kromě Mága-imperátora Jora’ha, který se odmítal vrátit ke svému lidu navzdory jeho hlasitému nářku.

Dříve nebo později Rusa'h svého bratra najde. Byla to jenom otázka času.

Ve své plamenné lodi letěl nad střechami Mijistry a hleděl dolů na sochy, muzea a nyní vyschlé fontány. Sál dějepravců byl prázdný a jeho vnitřek zuhelnatělý. Většina příbytků umělců a společných obydlí řemeslníků, kovodělníků, technologů a chemiků shořela. Minul lékařské středisko, přistávací plochu, skladiště, v nichž byly uschovány potraviny pro obyvatelstvo, které však z města uprchlo.

Pocit absolutní prázdnoty ho naplnil sklíčeností. Nyní, když byli hydrogové uzavření uvnitř svých plynných planet, měli faerové naprostou svobodu. Mohli ničit dle libosti a nekontrolované růst, až se stanou převládající silou ve Spirálním rameni i mimo něj.

Rusa'h vztáhl svou mysl přes propast nesmírné vzdálenosti a připojil se k faerům přeskakujícím skrze své průchody z hvězdy na hvězdu. Radostně plápolali v probuzené Durris-B, kde opětovně zažehli nukleární reakce a hvězdu opět rozzářili. Faerové probudili ještě mnoho dalších dávných bojišť a vzali si zpět území, o něž je hydrogové kdysi připravili.

Ale Ildira byla *jeho*. Ildirané patřili *jemu*. Znovu tuto skutečnost faerům tvrdě připomněl.

Pod svou plamennou lodí Rusa'h spatřil skupinu zoufalých uprchlíků vycházejících ze skladiště potravin, kde nabrali zásoby pro jeden z nedostatečně ukrytých táborů. Skuteční Ildirané by zůstali v Mijistře, aby ho velebili za to, že svému lidu otevřel cestu k Věčnému jasu.

Tihle však, sotva ho patřili, začali v panice prchat a mnozí z nich upustili zásoby, jež pobrali. Rusa'h by je mohl pronásledovat. Jen o málo víc než pouhá myšlenka by stačilo k tomu, aby vyslal příval plamenů a spálil budovu, v níž se ukryli. Mohl vniknout dovnitř, ukrást jejich životní jiskry a přiživit jimi plameny faerů.

Rozhodl se však nic z toho neudělat a neklidné elementály ve svém nitru zadržel. Nemohl připustit, aby faerové začali nekontrolované řádit. Původně chtěl ohnivé elementály využít ke svým cílům, nyní však jeho vliv stačil už jen na toto. Jejich chaos byl velmi silný.

Ohnivá loď zakroužila nad městem a vrátila se do Hranolového paláce. Asi tucet obrovitých plamenných koulí se objevil ve vzduchu nad ním, poletovaly sem a tam, neustále hladové, nevypočitatelně, neovladatelné. Dychtily po něčem, co by mohly zničit.

Možná by mu faerové mohli pomoci najít Jora'ha…

26 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Zoufale sám na palubě svého bitevníku – daleko od Země, daleko od Ildiry, daleko od *kohokoliv* – Jora'h bojoval o zachování zdravého rozumu. Ležel schoulený ve své soukromé kajutě a neměl tušení, kolik dní uplynulo. Cítil jen do nekonečna se rozevírající jícen prázdnoty.

Po většinu svého života věřil, že ildiranské Impérium je všemocné a všezahrnující. Štěpové kolonie byly rozmístěné po celém Spirálním rameni a síť *thismatu* se tak prostírala všude. Jak jen se mýlil!

Přestože slabost pronikala až do morku jeho kostí, Jora'h se přinutil vstát ze svého lůžka. Jako Mág-imperátor nemohl připustit, aby vypadal zlomeně. Udělal několik vrávoravých kroků k zářivým megaflektorům zabudovaným do stěn a zůstal zírat do oslepivého světla – své jediné útěchy.

Aspoň že nebyla tma. Těmto mukám ho prezident Wenceslas nepodrobil – alespoň zatím.

Kdyby vykřikl, kdyby se poddal, kdyby slíbil, že udělá, co od něj Hanza žádá, odvezl by ho admirál zpět k jeho poddaným? Jora'h věděl, že jakmile by se vrátil na lunární základnu, Basil Wenceslas by nejspíš dál pokračoval ve vydírání. Prezident by ho nikdy nenechal jen tak odejít.

Ozvalo se krátké zaklepání na dveře, a dovnitř, aniž by čekal na vyzvání, vstoupil admirál Diente. Jora'h potlačil chvění, které v něm vyvolávala ona strašlivá, mrazivá osamělost kolující jeho žilami. „Co… co chcete?"

Diente hovořil hlasem zcela prostým emocí, jako by podával bezvýznamné hlášení. „Moji softwaroví odborníci zkoumají databázi bitevníků. Našli jsme cosi, co vypadá jako tlumočnické zařízení pro komunikaci s klikissy. Je to tak?"

Jora'h zavřel oči a snažil se soustředit navzdory víru osamělosti, který z něj vysával veškerou sílu. Pátral ve své paměti. „V dávných dobách jsme s klikissy komunikovali."

„Je stále funkční?"

„Nepoužili jsme ho už tisíce let." Odmlčel se a chvíli zápasil s unikajícími vzpomínkami. „Počkejte! Adar Zan'nh ho použil. Ano, hovořil s klikissy… u Marathy."

Diente přikývl. „Pak by měl při vyjednávání s klikissy posloužit i nám."

„Vyjednávání…" Jora'h se nadechl, chtěl se zasmát, ale nenašel k tomu sílu. „Vkročili jste na jejich území. Rozzuřili jste je. Jako faerové nenávidí Ildirany, tak klikissové nenávidí lidi. A vy jste příliš slepí, abyste si to uvědomili."

Diente vypadal velmi smutně a unaveně. „Naším největším nepřítelem jsme my sami." Mluvil tak tiše, že ho Jora'h stěží slyšel. „Řídím se rozkazy, Mágu-imperátore. Mně samotnému se protiví zacházet s vámi takto. Je to… ponižující. Nehodné vůdce velkého Impéria. Vaši Sluneční flotilu jsem vždy obdivoval."

Záblesk hněvu pronikajícího na povrch umožnil Jora'hovi zaostřit myšlenky. „Tak proč jste to připustil? Když víte, že je takové jednání špatné, proč svého prezidenta posloucháte?“

Diente dlouhou chvíli zíral před sebe, pohled tmavých očí upřený do jakéhosi vzdáleného bodu. „Protože, Mágu-imperátore, prezident drží mou manželku, mého syna a mé dvě dcery jako rukojmí. Vyhrožoval, že je zabije, pokud dám najevo jen náznak zaváhání.“ Zaťal dlaně do pěstí. „*Má moji rodinu*.“

Jora'h byl příliš sklíčený dlouhou izolací, aby pochopil veškeré důsledky admirálových slov.

Z kapsy své uniformy Diente vytáhl malý displej o velikosti dlaně. Aktivoval jej a ukázal mu sérii záběrů: krásnou ženu, mladičkou dceru, pohledného mladého muže a usmívající se holčičku, a pak další záběr, na němž byl i on sám, celou šťastnou rodinu.

„Nejspíš jsem už řekl příliš mnoho. Děkuji za informace o tom tlumočnickém zařízení.“ Rázně vypnul displej a zahanbeně jej schoval zpátky do kapsy. Než opustil kajutu, dodal, jako by udílel zaslouženou odměnu: „Za pár dní bychom měli být zpátky. Netrvalo to zase tak dlouho.“

„Netrvalo to dlouho?“ procedil Jora'h přes zaťaté zuby. Čas se už teď protáhl do mrazivého nekonečna.

Když Diente odešel, pod Jora'hem se podlomila kolena a Mág-imperátor se zhroutil na svou postel.

Ještě několik dní. Neměl tušení, jak něco takového zvládne.

Dní…

27 MARGARET COLICOSOVÁ

Když nové bridex konečně povolalo Margaret do svého opevněného sídla, byla odhodlána domoci se odpovědí na své otázky. Už dlouho pozorovala, jak hmyzí tvorové vraždí nepřátelské domary a poražené podúly vybíjejí, místo aby je začlenili do svých řad. Nakonec ji klikissové přece jen přestali ignorovat a Margaret doufala, že se konečně dozví, proč se mysl tohoto úlu tolik liší od všech ostatních, proč je tak krutá.

Margaret chvíli zvažovala, zda se nemá rozběhnout k lichoběžníkovému rámu hlavního přepravního portálu. Než by mysl úlu pochopila, co má v úmyslu, mohla by stisknout kteroukoliv dlaždici se souřadnicemi a jednoduše *odejít.* Síť portálů však spojovala pouze klikisské světy. Vytvořeným průchodem by se dostala jen na nějakou jinou, hmyzem obsazenou planetu. To už jí bylo lépe tady.

Ne, zůstane zde a spojí svou budoucnost s llarským bridex. Přestože se toto bridex zdálo krvelačnější než všechna ostatní, zjevně se snažilo Margaret chránit. Bridex od ní tedy muselo něco chtít, jen kdyby věděla, co to je. Neměla důvod bát se. Klikissové ji až doteď nechali naživu.

Zvenčí se sál bridex zdál vysoký, hroudovitý, ze dvou stran k němu byly přilepené věže podobné voskovým svícím. Bodlinatí válečníci strčili Margaret do temného otvoru, ona však šla ochotně. Svými článkovitými končetinami na konci ostrými jako břitva by ji mohli během okamžiku rozsápat na kusy, ale to mohli udělat kdykoliv během těch uplynulých několika let. Věděla, že jí neublíží – přinejmenším ne teď.

Margaret byla vědec a společně s Louisem strávila mnoho let studiem prastarých ruin domněle vyhynulé rasy. Znala klikisse tak, jak jen člověk mohl poznat jiný živočišný druh. Napřímila ramena, držela krok s hmyzími tvory a následovala je točitou chodbou připomínající komůrky uvnitř mušle. V blízkosti tak velkého počtu klikissů zřetelně cítila pachy, které jí připomínaly zkažená vejce, rozkládající se ryby a starý pot – celou symfonii feromonů a chemických signálů.

Její eskorta ji vedla do bzučící centrální jeskyně plné hrůz. Jako trofeje tam byly navršeny hlavy více než stovky poražených domarů. Ve středu komory, vedle děsivých trofejí, se hemžila hromada složená z milionů svíjejících se, lezoucích těl. Margaret viděla bridex už dřív, a nijak se na toto setkání netěšila.

Zastavila se. Zápach byl tak silný, že ani nemohla dýchat. Llarská mysl se mezitím zformovala tak, aby s ní mohla komunikovat. Hromada se začala pohybovat, jak se statisíce jejích částí přesouvaly a zaujímaly své místo jako pixely velkého a složitého obrazu. Když tvar začal nabývat konkrétních obrysů, Margaret si uvědomila, že oproti předchozím vtělením klikisské mysli je tentokrát něco jinak.

Kolem nestáli jen válečníci, ale stovky velkých dělníků, kopáčů a dalších poddruhů – ti všichni přihlíželi, podobní věřícím shromážděným ke mši. V neustálém šumu se začaly ozývat další zvuky kromě obvyklého škrábání a šelestění končetin, křídel a pancířů. Slyšela cvakání kusadel a chitinových plátů, které se o sebe třely tak, aby vytvářely melodické tóny. Brzy v nich rozpoznala řeč.

Během let mezi klikissy si Margaret osvojila schopnost základní komunikace s těmito tvory. Rozuměla některým jejich tónům a trylkům a dokázala tyto zvuky sama napodobit. Teď se však bzukot zásadně změnil. Zvuky, přestože pomalé a neobratné, byly zřetelně rozpoznatelné. Tvořily slovo.

„Margaret.“

Válečníci a dělníci pronášeli jednohlasně v děsivém chóru. *„Margaret Colicosová.“* Nikdy předtím se klikissové o lidská slova nepokoušeli. A pokud byla schopná posoudit, tito tvorové nikdy nechápali ani samotný koncept jména.

Vylekaně ustoupila vzad a narazila do ostnatého těla válečníka, mohutný klikiss se však ani nepohnul. Hleděla na bridex, které stále utvářelo svou podobu jako obrovské, trojrozměrné puzzle.

„Jsi jiné než poslední bridex,“ řekla.

Kupa larev tvořící bridex se konečně zformovala do podoby vzdáleně připomínající lidskou hlavu uplácanou z hlíny neobratnýma dětskýma rukama. Její rty se pohnuly a ozval se zvuk připomínající větrný vír, který sbírá ze země ostré klacíky. *„Margaret Colicosová… znám tě.“*

Něco se rozhodně změnilo. „Kdo jsi?“ zeptala se.

„Byl jsem… z části jsem… člověk.“ Lidské rysy se dál formovaly dojemnějších detailů. *„Člověk jménem Davlin Lotze*.“

Zůstala zírat. „Davlin?“ Nikdy nezjistila, co se s ním stalo. Klikissové zjevně asimilovali jeho geny stejně jako jeho paměť. Davlin však musel s bridex cosi udělat, zachovat si jádro vlastní mysli, které nyní vystoupilo do popředí.

„Po několika děleních můj podúl shromáždil dostatek lidské DNA, aby nás polidštil.“ Části se posouvaly jako zaostřovaný obraz, a to, co bylo dříve jen hrubým nástinem tváře, nyní opravdu připomínalo Davlina. Jasně rozeznala jeho rysy. „Bojoval jsem s larvami bridex a nyní jsem jeho součástí.“

„Tvoje mysl je klikisskou myslí?“

„Zčásti. Jsme silnější a já bojuji o nadvládu.“ Davlin-bridex jako by se rozpomněl na schopnost komunikovat a užíval slova stále obratněji. *„Nedovolím, aby byly stopy, které zanechali lidští osadníci, dále rozředěny*.“

Povšimla si srdcervoucí změny ve vyobrazeném výrazu tváře, malé změny v tónu hlasu. Obraz ztratil jasné kontury, ale

pak se znovu zaostřil. „*Nyní jsme dosáhli nejistého příměří… klikissové a já*.“

Margaret přistoupila blíž k děsivé mase červů. „Tak proč jsi tak krvelačný? Nemůžeš všechny ty války zastavit a nastolit mír? Llarské bridex je krutější než kterékoliv jiné.“ Nedávalo jí to smysl.

„*Protože musíme být krutější… Musím… musíme vyhladit všechna ostatní*.“

„Proč?“

„*Pro záchranu lidstva. Podúly budou útočit, vládnout, ničit. Nakonec přežije jenom jediné bridex. Jedno bridex bude ovládat vše. Jedno bridex bude Bridex*.“ Na dlouhou chvíli se odmlčel a Margaret se snažila pochopit, co Davlin říká. „*Proto se jím musím stát já. Jestliže si nepodmaním ostatní úly, lidstvo nemá naději*.“

Margaret se zajíkla, přestože jí v hlavě vířila spousta myšlenek. Byl tohle důvod, proč ji bridex šetřilo? Aby se stala vyjednávačem? „Chceš, aby lidská rasa vyjednávala s tebou místo s ostatními bridex.“

„*Ano*.“

„A pak nastane mezi lidmi a klikissy mír? Nebudeme se tě muset bát?“

„*Jsem silný, ale nejsem jediná mysl zde přítomná. I kdybych zvítězil, nemohu poskytnout žádné záruky. Pořád jsem zčásti klikiss.*“

Margaret zírala na nestvůrnou hlavu a cítila, jak jí projel mráz. „Kolik podúlů ještě musíš porazit?“

„*Pět dalších podúlů stále bojuje a šíří se. Dva spolu bojují na Rellekeru.*“ Tvář se začala rozpadat, ale pak se opět zaostřila. „*Pamatuji si na Relleker z dob, kdy jsem byl… jen Davlin. Můj podúl počká a pak rozdrtí to bridex, které tam zvítězí.*“

„Jak mohu pomoci?“

„*Zůstaň tady. Nedopusť, abych zapomněl na své lidství.*“

28 ORLI COVITZOVÁ

Když byly do nákladního prostoru *Slepé víry* naloženy poslední bedny, Orli, DD a Steinman nastoupili na palubu a loď zamířila k Rellekeru. Kapitán Roberts byl rád, že se opět vydal na obchodní cestu, a ještě raději, že má tak příjemné společníky.

Slepá víra hladce klouzala vesmírným prostorem. Roberts procházel lodní seznam zobrazený na displeji v desce stolu. Všichni tři si ohřáli vojenskou konzervu obsahující cosi s názvem „výživné dušené maso“.

„Až dorazíme na Relleker, budou lidé tak nadšení, že na naši počest uspořádají hostinu,“ řekl Roberts. „Bývala to lázeňská planeta.“

„Relleker byl uznávaná a bohatá hanzovní kolonie,“ přisvědčil DD odříkávajíc údaje ze své databáze, „proslulá lázeňskými městy, příjemným klimatem a vinařstvím. Usidlovali se tam jen ti nejbohatší lidé.“

„A taky ti nejnadutější,“ dodal Roberts. „Šéf kolonie, to byl opravdu lidumil k pohledání. Odmítl pomoc lidem z Crenny, a ještě se pokoušel vybrat přístavní poplatek za dobu, kdy naše loď shromažďovala humanitární pomoc.“ Zamračil se. „Nejsem pomstychtivý člověk, ale možná to byla karma. Hydrogové Relleker zničili, budovy srovnali se zemí, kolonisty pobili do jednoho.“ Třikrát si srkavě nabral lžící hmotu vydávanou za dušené maso. „A teď je to úplně nová kolonie, začali od nuly.“

„Už se nemůžu dočkat, až ji uvidím,“ řekl Steinman.

Když *Víra* dorazila k Rellekeru, planeta vypadala jako překrásný modrozelený drahokam žíhaný bílými oblaky, místo,

které muselo být pokušením pro lidskou touhu osidlovat. Roberts s úsměvem odvysílal: „Hej, vy tam dole! Pošlete nám sem naklaďák. Přivezl jsem zásoby, pokud má někdo zájem.“ Když však komunikační systém mlčel, jeho úsměv pohasl. Pohlédl na Orli a odvysílal znovu, tentokrát formálnějším tónem: „Hovoří Branson Roberts, kapitán *Slepé víry*. Vezeme náklad pro vaši kolonii. Prosím, odvysílejte mi instrukce pro přistání.“

„Myslel jsem, že se nemůžou dočkat, až přiletíme,“ poznamenal Steinman.

„Přílet konfederační lodi byl ohlášen už před několika týdny. Nechápu, proč mlčí.“

Roberts opět čekal. Orli přepadla úzkost. „Možná užívají jinou komunikační frekvenci,“ napadlo DDho. „Můžeme zapátrat po signálech v éteru.“

Roberts stiskl tlačítka komunikačního systému, ale na obrazovce složitého řídicího panelu se objevilo chybové hlášení. Orli se k němu sklonila a zadala příkazy znovu, tentokrát správně. Reproduktory najednou vychrlily kakofonii skřeků, cvakání, hvízdání a zkomolených písní.

Steinman si zakryl uši dlaněmi. „To je ale kravál!“

„Je to nějaké echo nebo zkreslení.“ Roberts začal bouchat do komunikačního panelu, jako by tím mohl problém napravit. „Tuláci mi sem museli nainstalovat vadný komunikační systém.“

„Není vadný. To je klikisština.“

Když *Víra* přelétala nad noční stranou planety, málem narazila do dvou gigantických rojových lodí bojujících nad atmosférou. Klikisská plavidla tvořila obrovské konglomeráty malých lodí spojených do pohyblivé masy, dva kulovité shluky, z nichž se na všechny strany rozlétaly žhnoucí hvězdy. Mezi nimi třaskaly energetické pulzy a výboje, jak se gigantické lodě snažily navzájem rozervat na kusy.

„To nevypadá dobře," poznamenal Steinman.

Robb opět aktivoval komunikační systém. „Rellekere! Hovoří konfederační loď *Slepá víra.* Může mi někdo odpovědět?" Slyšel jen statický šum a pak další klikisské skřípání.

„Strávil jsem hodně času s Margaret Colicosovou. Mohu překládat." DD přistoupil k reproduktorům a poslouchal. „Dva nepřátelské podúly bojují o vládu nad Rellekerem. Dorazily na místo prakticky ve stejné chvíli a nyní se snaží navzájem zničit."

Shluky menších klikisských lodí neorganizovaně útočily na své protivníky a působily opilým dojmem. Gigantické rojové lodě, jejichž komponenty byly jeden po druhém ničeny, se podle všeho začaly rozpadat.

Zatímco *Víra* letěla nad temnou noční polokoulí, Orli na povrchu planety viděla zářící plochy – místa zachvácená požáry. Zachvěla se, neboť si připomněla, kolik lidí hmyzí tvorové zavraždili na Llaru. Byla si jistá, že tam dole na Rellekeru nikdo nepřežil. Ve chvíli, kdy o jejich planetu bojovaly dva mocné podúly, neměli kolonisté šanci.

Zatímco obrovité shluky dál válčily mezi sebou, z koule bližší klikisské rojové lodi se odtrhl malý segment podobný jiskřivému žmolku bláta, který odlétl stranou. Skupina pevně semknutých segmentů zamířila ke *Slepé víře*.

„Všimli si nás," řekla Orli.

„A my nemáme vybavení, abychom odvrátili útok, Robertsi," vyjekl Steinman. „Je sakra na čase odsud zmizet."

Kapitán Roberts souhlasil. „Vyzkoušíme, zač stojí tyhle nové tulácké motory." Zadal kurz pro rychlý ústup.

Generátory umělé gravitace měly co dělat, aby kompenzovaly prudkou akceleraci lodi. Za nimi zablesklo několik zášlehů energie, ale *Slepá Víra* už byla mimo dostřel. Roberts se ohlédl a viděl, že se vzdálenost mezi nimi a

nemotornými komponentními loděmi rychle zvětšuje. „Rychle zpátky na Osquivel – musíme někomu říct, co se tady stalo.“

29 SIRIX

Když konečně dorazili k Rellekeru, celí dychtiví zmocnit se místních průmyslových zařízení, Sirix a jeho druhové s hrůzou zjistili, že je klikissové předstihli.

Rychle vypnuli motory a celá bitevní skupina zůstala mimo dosah senzorů, zatímco se dvě rojové lodě vzájemně rvaly na kusy. Bridex bojovala na život a na smrt, přesto Sirix tušil, že kdyby si jich válčící podúly černých robotů všimly, okamžitě by své různice odložily stranou.

Pozoroval bitvu, zatímco PD a QT stáli na můstku po jeho boku. Částí své osobnosti Sirix prahl po tom, aby mohl nenáviděné rase svých stvořitelů uškodit. Logika však převážila. Mohl přece počkat, až tato bitva skončí a klikissové se navzájem oslabí, a teprve pak vyslat své lodě, aby zničily zbytky toho podúlů, který přežije.

„A co rellekerští kolonisté?“ zeptal se QT. „Měli bychom je ochránit.“

„Možná je budeme potřebovat k obsluze průmyslových zařízení,“ dodal PD.

Sirix však již prozkoumal dálkové záběry. „Na záchranu továren nebo lidí je už příliš pozdě.“ Vkládal do Rellekeru velké naděje a ztráta těchto zařízení ho rozzuřila, nehodlal však vystavit riziku své roboty, jen aby pomohl kolonistům – pokud vůbec nějací přežili. Osídlená místa planety se už teď hemžila klikisskými bojovníky.

Dvojice rojových lodí se navzájem ničila, ale ani jeden z protivníků nechtěl přiznat porážku. Konečně Sirix, poté co analyzoval zbylé počty a zjistil, že s největší pravděpodobností

nemůže prohrát, zasáhl. „Máme nyní palebnou převahu. Je na čase obě bridex vyhladit.“

Roboti zareagovali na jeho rozkaz a klidně obsadili zbraňové konzoly ukořistěných lodí OSZ. PD a QT, kteří měli cvik i praxi, stáli připravení u dělostřeleckých stanic. Sirix vydal rozkaz, aby jeho malá letka zažehla motory, vyrazila plnou rychlostí k Rellekeru a zahájila palbu.

Než mohly klikisské rojové lodě na nečekaný útok robotů zareagovat, jazery OSZ a salvy výbušných střel oba shluky rozprášily. Opakované detonace nenechaly na místě nic víc než třpytící se trosky, jež na černém pozadí hvězdné oblohy vypadaly jako ohňostroj. Komponentní lodě, připravené o vedení, se rozlétly na všechny strany.

„Sirixi,“ řekl QT, „na povrchu zůstal značný počet klikisských válečníků. Zaplavili kolonii a pokračují v boji.“

„Sem se za námi nedostanou.“ Sirix ve své výkonné kybernetické mysli provedl rychlé zhodnocení stavu munice. Stále disponoval čtyřmi jadernými hlavicemi, které by dokázaly sterilizovat tu část kontinentu, kde se nacházela rellekerská kolonie. Nemohl riskovat, že zraněná část některého z podúlů přežije. Pokud nemohl mít Relleker sám, rozhodně jej nehodlal přenechat klikissům.

Jaderná hlavice dopadla přesně, záblesk jaderného ohně šířícího se jako vlna smetl zbývající klikissy a očistil planetu od škůdců – a s nimi zabil i všechny ukryté lidi, kteří snad ještě přežili.

Když lodě ukořistěné OSZ opouštěly soustavu, Relleker byl naprosto mrtvý. „Je příjemné projednou dosáhnout drtivého vítězství,“ řekl Sirix nahlas, přestože byl zklamaný, že nezískal potřebná výrobní zařízení.

Dvojice compů na monitoru sledovala zmenšující se planetu. „Náš problém zůstal nevyřešený, Sirixi,“ řekl PD.

30 KRÁL PETR

Každé nadechnutí naplnilo jeho plíce pachem mokrého popela. Jelikož město v houbovém útesu shořelo na prach, Petr potřeboval zřídit dočasné ústředí vlády někde jinde. Jednotky admirála Willisové odklidily stále doutnající stromy, srovnaly terén a postavily na něm přenosné obytné moduly.

Willisová oznámila Petrovi: „S vaším dovolením, pane, bych ráda vyslala své technické jednotky, aby nám zajistily čistou vodu a dostatečné zásoby jídla. Naše standardní potravinové balíčky nejsou žádná lahůdka, ale v nouzi budou dobré. Kromě toho, vaši lidé jedí brouky, takže nejspíš nebudou zrovna vybíraví."

Petr ponechal její žert bez povšimnutí. „Vy a vaše lodě jste nemohli přijít ve vhodnější chvíli, admirále."

„Raději pozdě než nikdy. Znamená to, že jste nás přijal za součást konfederační armády?"

„Součást? Její jádro, abych pravdu řekl. Až dokončíte svou práci zde, chci, abyste se hlásila v osquivelských loděnicích. Tam se právě staví většina naší flotily. Pomůžete našim současným… velícím důstojníkům, řečeno vaší terminologií, doladit detaily. Myslím, že je znáte. Je to Robb Brindle a Tasia Tamblynová."

Willisová se zachechtala. „Brindle a Tamblynová? Mohlo mě napadnout, že se ocitnou ve středu dění. Brindleho otec sloužil jako můj výkonný důstojník, ale rozhodl se prozatím… zůstat u původního zaměstnavatele."

„Vysadila jste ho, když se vaše lodě vzbouřily?" snažila se Estarra objasnit situaci.

Willisová se snažila nedávat na sobě znát rozmrzelost, kterou v ní vyvolala královnina slova. „Někteří lidé jsou prostě trochu pomalejší, chvíli jim trvá, než se rozhodnou správně.“

Estarra upravila šátek, kterým měla dítě přivázané k boku. Popáleniny mělo ošetřené balzámem a konečně usnulo. „Petře, pokud se admirál Willisová přesune do osquivelských loděnic, měla by s sebou vzít hydroský člun. Musíme ho předat Kottu Okiahovi.“

Přikývl. „Ano, už je na čase – i když jsem moc rád, že byl tady, když jsme ho potřebovali.“

Stříbřitá wentalská loď přistála uprostřed louky, stále skrápěné jiskřivou sprškou z vysokých stromů. Jess Tamblyn a Cesca Peroniová, sršící wentalskou energií, prošli pružnou membránou své lodi a zůstali stát, vlhce se lesknoucí, pokrytí třpytivou vrstvou oživlé vody. Vyměnili si odhodlaný, spokojený úsměv.

„Jsem ráda, že jsme dostali vaši zprávu,“ řekla Cesca. „Zelení kněží naštěstí hlasitě a jasně rozhlásili, co se děje.“

Jess se zdál velmi spokojený. „Potřebovali jsme wentalům ukázat, jak se má bojovat. Faerové už napáchali dost škod. Je na čase přejít do ofenzivy.“

Cesčinou tváří přelétl stín. „Faerové udeří a budou spalovat všechno, co jim přijde do cesty: Konfederaci, Hanzu, wentaly, verdani – *všechny*. Právě proto potřebujeme, aby s nimi také všichni bojovali.“

Jess dodal: „Jak jste sami viděli, wentalové se skutečně probudili, a my je povedeme.“ Pohlédl na nebe a sledoval, jak barevný západ slunce pohasíná. „Už jsem povolal své nosiče vody, aby mi pomohli šířit wentaly stejně jako dřív. V osquivelských loděnicích jsme se setkali s Nikkem Chánem Tylarem a jeho otcem. Jsou připravení vyrazit s *Vodnářem* za dalším úkolem.“

Výraz hlubokého uspokojení nakonec přemohl Cesčin hněv. „Faerové to ještě nevědí, ale pravidla se změnila. Čeká je překvapení.“

31 CALEB TAMBLYN

Zima. Samota. Beznaděj.

Během zdánlivě nekonečných dnů, které na planetě strávil, měl Caleb dost času najít správná slova, kterými by mohl popsat svou situaci. Únikové kapsle nebyly navržené tak, aby poskytovaly luxus, ale aspoň byl pořád naživu… zatím.

Trosečník. Osamělý. Bezradný…

Když faerové obklíčili tanker klanu Tamblynů, nacházeli se Denn Peroni a Caleb na okraji soustavy Jonahu 12 a nestarali se o nic jiného, než sami o sebe a wentalskou vodu, kterou vezli. Kdo mohl předvídat, že to podivné Dennovo náboženství, které mu umožňovalo vidět vesmír jako propojený celek, ho zároveň učiní zranitelným vůči ohnivým elementálům?

Denn věděl, že on sám uniknout nemůže, ale donutil Caleba, aby se vecpal do únikové kapsle, jejíž nouzový pohon ho pak odmrštil do prostoru dřív, než si uvědomil, co se vlastně děje. Vodní tanker vzápětí explodoval a ohnivé koule odvlekly rozptýlené wentaly do slunce…

Caleb letěl bezcílně vesmírem celý den, než narazil do ledové hroudy Jonahu 12. Ještě přednedávnem zde byla tulácká základna, komplex na zpracování vodíku navržený samotným Kottem Okiahem. Základna však byla zničená; pokud Caleba neklamala paměť, napadli ji běsnící roboti.

Na rozrytých ledových pláních Jonahu 12 toho moc nezůstalo – žádné dopravní prostředky ani budovy, žádná

vysílací stanice, jejímž prostřednictvím by mohl vyslat nouzový signál… Ostatně široko daleko nebyl nikdo schopný takový signál zachytit, i kdyby byl jakkoliv silný. Caleb netušil, jak se z téhle kaše dostane.

Úniková kapsle, důmyslný a praktický model navržený Tuláky, měla nezávislý systém podpory života a baterie navržené tak, aby pasažéry udržely naživu maximálně týden. I když Caleb zahájil přídělový systém a omezil fyzickou námahu, nemohl vydržet dost dlouho. Než ho začnou postrádat, chvíli to potrvá.

Měl však kvalitní skafandr, základní chemický generátor a několik nástrojů. První den a půl strávil stavbou jednoduchého chemického extraktoru, zařízení, které by dokázalo vyrobit každé desetileté tulácké dítě. S jeho pomocí byl schopen získat z venkovního ledu dostatek vody, kyslíku a vodíku sloužícího jako palivo. Díky tuláckému umu dokázal Caleb přežít o několik týdnů déle. Byl to pozoruhodný výkon, ovšem sám Caleb pochyboval, že ho někdo někdy najde a bude tak mít možnost jeho houževnatost ocenit.

Sžírán napůl nudou, napůl zoufalstvím, oblékl si skafandr, prošel malou přechodovou komorou a vyšel ven „na denní světlo“. Vzdálené slunce vypadalo jako hvězda, jen o něco jasnější než všechny ostatní. Jonah 12 byl jen kus kamene, chladný a bezútěšný. Vzal si s sebou sadu nástrojů a kontejner na vzorky a vyrazil napříč rozrytým zmrzlým terénem.

Nízká gravitace mu umožňovala dělat obří skoky, takže mu trvalo jen necelou hodinu, než se dostal k obrovskému roztavenému kráteru a troskám toho, co dříve bývalo zařízením na extrakci vodíku. Doufal, že tam najde nějaké poškozené obytné moduly, které by mohl opravit a použít jako základní tábor. Zatímco kráčel kupředu, snil o tom, že objeví generátor, skříňku se zásobami jídla, možná dokonce vysílač s parabolickou anténou.

Místo toho ale nalezl jen trosky, pár kusů kovu, několik roztavených hrudek slitiny – nic, co by v té chvíli vypadalo užitečně, ale přesto to sebral. Většina základny se při výbuchu reaktoru doslova vypařila a všechno ostatní zmizelo navždy pod roztopeným ledem, který vytvořil jezero, jež vzápětí zamrzlo do ocelově šedé plochy s několika rozměklými místy, kde se projevovalo teplo vznikající při radioaktivním rozpadu.

Caleb na to všechno zíral a pomalu mu docházelo, v jaké realitě se ocitl: nejspíš tady stráví hodně dlouhou dobu a jeho poslední dny bez jídla rozhodně nebudou příjemné. Několik minut tam stál v hlubokém mlčení, žádný záblesk inspirace se však nedostavil. Otočil se a zamířil zpátky ke své kapsli.

32 NIRA

Nira, která věděla, že Jora'h zřejmě bojuje o vlastní zdravý rozum, se ve svém rozrušení stěží dokázala soustředit na něco jiného. Když na měsíční základnu OSZ dorazila Sarein s kapitánem McCammonem a požádali ji o schůzku, bála se, že přinášejí strašlivou zprávu.

„Pojďte s námi do Paláce šepotu, Niro," řekla Sarein skoro soucitně. „Prezident potřebuje vaše schopnosti."

Nira se stěží ubránila hněvu. Sarein si oblékla oděv theronské velvyslankyně, ale chovala se jako prezidentova loutka. Tento tradiční šat ze zámotkových vláken kdysi nosívala velvyslankyně Otema. Sarein jej dle Niřina názoru pošpinila.

„Žádný zelený kněz neposkytne Hanze své služby," řekla. „Rozhodně ne já."

„Ani kdyby se díky tomu Mág-imperátor bezpečně vrátil zpátky?" zeptal se McCammon. Zdálo se, že stojí Sarein blíž,

než je nezbytně nutné. Ztišil hlas. „Nemusíte udělat nic víc než jít s námi.“

Sarein podle všeho mluvila zcela upřímně. „Dokážu přesvědčit prezidenta, aby nařídil Dientemu obrátit bitevník zpátky k základně. Mág-imperátor se vám vrátí, ale nejdříve musíte prokázat trochu ochoty ke spolupráci.“

Niře poskočilo srdce. Jora’h by jistě nechtěl, aby se podvolila nátlaku, na druhou stranu mu mohla doslova zachránit život. Pokud by zemřel nebo zešílel, následky pro ildiranské Impérium by byly strašlivé a nedozírné.

„Chci, aby tato dohoda byla uzavřená písemně a za přítomnosti svědků.“ Nira zkřížila paže na hrudi. „A během hodiny.“

„Obávám se, že nejste v postavení, abyste si mohla klást podmínky.“ Navzdory slovům McCammonovy oči prozrazovaly emoce, které Niru překvapily, soucit, jenž nedokázal zcela zakrýt. „A my zase nemáme takové postavení, abychom vám mohli cokoliv zaručit.“

„Dobře,“ řekla Sarein a položila zlehka ruku na McCammonovu paži. „Já tu smlouvu napíšu vlastní rukou.“ Pak vytáhla poslední argument. „A prezident vám bude muset dovolit, abyste použila ratolest, přinejmenším na okamžik. Na to nezapomeňte.“

Nira zvážila výhody třeba jen letmého spojení se světolesem. Ano, mohla by tak informovat krále Petra – a všechny zelené kněží po celém Spirálním rameni – o jejich zajetí, možná dokonce získat další informace o faerech na Ildiře. Ať už měl prezident v úmyslu cokoliv, muselo to být natolik důležité, že mu to za riziko stálo. Nedal by Niře takovou nabídku, kdyby ji nepotřeboval.

* * *

Díky vzpomínkám zelených kněží přístupným skrze světoles Nira znala velkolepost Paláce šepotu, nádheře kolem sebe však nevěnovala žádnou pozornost. Skvostná architektura a skandující davy nemohly v jejích očích zakrýt prohnilost Zemské hanzovní ligy.

Sarein ji vedla do barevného oranžového pavilonu v rohu Palácového náměstí. Byl označen jako zvláštní lóže pro „velevážený theronskou velvyslankyni“. Sarein jej zřejmě zřídila sama, Nira totiž pochybovala, že by prezident měl zájem projevit úctu hlavnímu sídlu Konfederace.

Z pavilonu měli výhled na hlavní řečnické pódium, fascinovaný dav a početné řady gardistů. Jak soumrak pomalu přecházel v noc, na vrcholcích věží Paláce šepotu vzplály pochodně. Celá Palácová čtvrť byla jasně osvětlená jako by k oslavě.

Nira zápasila s podezřívavými myšlenkami. „A co se ode mě očekává?“

Sarein řekla: „Prezident chce, abyste zajistila, že král Petr toto prohlášení uslyší – a to hned. Sdělte mu, co vidíte. Předejte vzkaz, ať Petr sám rozhodne, co udělá. Buďte zelenou kněžkou!“ Ztišila hlas a pronesla slova, která Niru překvapila: „Potom budu muset ratolest odnést, takže se snažte toho času co nejlépe využít. Udělejte, co udělat potřebujete.“

Nedbalou chůzí k nim došel prezident Wenceslas doprovázený strážným, který nesl malou ratolest v květináči, jako by to byla časovaná bomba. Nira si uvědomila, jak silně touží dotknout se světostromu. Byla o to připravena po celá léta strávená na Dobrosu, a nyní, během zajetí na měsíční základně, opět. Nedokázala svou potřebu skrýt.

Prezident na ni přísně pohlédl. „Vím, že jakmile se spojíte se světolesem, nemohu už kontrolovat všechny detaily, které předáte mysli verdani. Nemám ani v úmyslu to zkoušet. Pokud

se podělíte o to, co tady dnes uvidíte, bude mít Petr starostí víc než dost.“

Nira však nezapomněla na svou dohodu a silou vůle se přiměla nepřevzít květináč s ratolestí. „A Mág-imperátor? Kdy ho přivezete zpět? Žádám, abyste mi sdělil…“

„Nemyslete si, že mi můžete diktovat podmínky! Sarein mě už přesvědčila, abych, pokud dnes budete spolupracovat, povolal bitevník admirála Dienteho zpět, i když k tomu mám své výhrady. Trocha spolupráce ze strany Mága-imperátora by nám mnoho věcí značně ulehčila. Až se za pár dnů vrátí, možná zjistí, že se vztah veřejnosti k němu poněkud změnil.“

Prezident přelétl očima dav. Usmál se, když se na obřích obrazovkách rozmístěných kolem rozlehlého náměstí objevila poškrábaná stará fotografie, na níž byly jasně patrné její vyděšené oči a vyzáblá tvář prozrazující strádání. Nálada davu začala být podrážděná, dokonce nepřátelská.

„Co – co jim to říkáte?“ znepokojeně se rozhlédla kolem sebe. Sarein odvrátila pohled.

Prezident vysvětlil: „Rozhodl jsem se narušit aureolu ‚ušlechtilosti‘, která až doposud obklopovala Mága-imperátora. Mé tiskové oddělení uvolnilo do médií celý váš příběh: jak byla zavražděna velvyslankyně Otema, jak jste byla opakovaně znásilněna v rámci děsivého genetického projektu a tak dále, a tak podobně. Ti odporní, nehumánní Ildirané!“ Zamlaskal jazykem. „Je to navíc dost efektivní. Skvěle to zapadá do atmosféry náboženského zanícení, které vzbudil arcipáter. A co je nejlepší – je to naprostá pravda. Od této chvíle žádný člověk nepřijme prázdné sliby Ildiranů. Váš příběh dokládá, jakých ohavností je Mág-imperátor schopen.“

„To vše spáchal předešlý Mág-imperátor,“ odsekla Nira. „Jora’h udělal všechno možné, aby to napravil. A já nejsem pěšák ve vaší hře.“

„Pokud není vaším cílem prodlužovat utrpení Mága-imperátora, tak jím budete. A teď do toho! Čeká nás spousta práce.“ Na prezidentovo přikývnutí podal gardista Niře ratolest. Nira se jí dychtivě chopila, více zaujatá jejími jemnými lístky a chvějivým potenciálem, než děním na náměstí.

Basil se obrátil k Sarein. „Zástupce Cain a já máme nějakou záležitost, kterou musíme projednat uvnitř. Přál bych si, abys mohla jít se mnou, ale svěřuji ti tuto zelenou kněžku. Postarej se, aby se Petr o našem novém králi dozvěděl – zvlášť aby znal jeho jméno.“

„Ano, Basile.“ Prezident zmizel poté, co Sarein pohladil po krátkých vlasech – bylo to mechanické gesto, jako by sám sobě připomněl, že to má udělat. Nira v tom nepostřehla žádný hlubší cit, povšimla si však, že se Sarein sotva znatelně zachvěla.

Když zůstaly v pavilonu samy, Nira se dotkla ratolesti, soustředila své myšlenky a ponořila se do telinku. V jediném okamžiku byla zaplavená čekajícími informacemi. Dozvěděla se všechno, co se stalo, všechno, co jí zůstávalo utajeno od chvíle, kdy Jora’hův bitevník upadl do zajetí.

Bylo jí známo, že faerové zaútočili na Ildiru, ale nyní se také dozvěděla o nově zrozených faerech útočících na Theron, ovládajících světostromy a šířících živoucí oheň. Přestože byla katastrofa už zažehnána, bolest přetrvávala.

Nira vyslala vlastní vlny informací a vysvětlila, jak byl Mág-imperátor unesen a jak se ho prezident Wenceslas snaží přinutit, aby zradil krále Petra. Opravdu si Basil Wenceslas přál, aby Konfederace tuto informaci získala? Na tom nezáleželo. Jakmile tato událost skončí, ratolest jí opět seberou. Nira se rozhodla, že Sarein neřekne, co zjistila o Theronu. Neviděla pro to žádný pádný důvod.

Ponořená do telinku si sotva vůbec všimla, že obřad začal. Arcipáter ve skvostném šatu vystoupil kupředu, v ruce zdobenou

pastýřskou berlu. Kráčel zvolna a v jeho patách se davem šířil vzrušený šepot.

Když si Sarein povšimla, že je zaujatá ratolestí, napomenula ji: „Musíš sledovat *tohle.* Prosím.“

Nira se vynořila z moře událostí prožitých druhými a spatřila arcipátera, jak stojí na řečnickém pódiu společně s neznámým mladíkem, který čekal za ním. Měl tmavé vlasy, tmavé oči a výraz, jenž prozrazoval, že skrývá svou vlastní osobnost a že se ze všech sil snaží, aby to na něm nebylo znát. Oblečený byl do přepychového a barevného roucha stylem připomínajícího oděv, jaký před léty nosíval starý král Frederick. Vousatý náboženský vůdce opět hřímal proti klikisským démonům a králi Petrovi, který se k nim údajně připojil, ale tentokrát jeho řeč zněla nejistě a bez zápalu.

„Než budeme moci být zachráněni,“ odříkával arcipáter, „než se lidstvo vrátí na cestu pravosti, potřebujeme vizionářského vůdce. Potřebujeme krále, který bude víc než králem. Někoho, kdo napraví strašlivé věci, jež Petr napáchal.“

Přestože Nira stále nechápala, proč o to byla požádána, svědomitě jeho slova vložila do telinku. Zelení kněží dokonce i za současné situace šířili zprávu dál – slyšela, jak Celli vše sděluje králi Petrovi.

„Dnes oznamuji Hanze příchod nového krále, mladého muže předurčeného k tomu, aby se stal našim zachráncem. Všichni přivítejte *krále Roryho!*“

Mladý muž vykročil vpřed a zůstal stát, vzpřímený a vznešený, jako by si svůj výstup znovu a znovu nacvičoval. Vypadal sympaticky, dokonalá ikona. Ale zachránce? O tom Nira pochybovala.

Teď bude Petr vědět, že ho Hanza v roli krále oficiálně nahradila. Něco takového už jistě nějakou dobu čekal. Proč bylo toto konkrétní vystoupení pro prezidenta tak důležité?

33 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Při korunovačním obřadu stál Basil na vysokém skrytém balkonu vedle zástupce Caina. Prezident se zdál být v obzvlášť dobré náladě. „Ve vzduchu dnes visí něco velkého."

Cain si nebyl jistý, zda opravdu chce vědět, co má prezident v úmyslu.

Basil Wenceslas se vychloubal, že má v ohni bezpočet želízek, spoustu plánů ve prospěch Hanzy, často to však byla jen bezvýznamná gesta, jako například zveřejnění překroucené verze Niřina příběhu.

Generál Lanyan nedávno poslal nafouklé hlášení o úžasném úspěchu, jehož dosáhl při operaci zaměřené na tulácké těžery, a tvrdil, že zajistil neuvěřitelné množství ekti. Generál pokračoval ve své „misi", prezident však nyní musel vymyslet, jak udržet dobyté těžery v chodu tak, aby vyráběly palivo pro Hanzu. A Cain pochyboval, že to bude snadný úkol…

Než začal samotný obřad korunovace krále Roryho, dorazili na balkon dva usmívající se lidé. Jeden z nich byl malý muž s širokou tváří a trupem, který se zdál příliš dlouhý v poměru k nohám, po jeho boku pak stála vysoká žena s černou pletí, směšně kontrastující se svým doprovodem. Sošná žena měla výrazné lícní kosti, hezké hnědé oči a neobvykle dlouhý krk.

„Pane prezidente, vše je připraveno," řekl muž hlubokým vážným hlasem. Měl s sebou komunikační zařízení.

Vysoká žena přikývla – ladně sklonila hlavu a vypadala přitom jako žirafa, která se shýbá, aby se napila vody z jezírka. „Ve vzduchu nad námi je rovnoměrně rozptýlený kovový prach. Při současném počasí vydrží ideální podmínky ještě tak patnáct až dvacet minut. Čas nás začíná tlačit, ale jsme připravení."

Prezident nově příchozí s úsměvem představil: „Zástupce Caine, seznamte se s našimi novými vědeckými poradci. Doktor Tito Andropolis a doktorka Jane Kuluová.“

Kuluová kultivovaným hlasem řekla: „Jsme tady, abychom vytvářeli technologické zázraky a dokázali tak, že Bůh je na naší straně.“ Vypadalo to, že žena hovoří naprosto vážně.

„Technologické zázraky?“ zeptal se Cain. Co prezident chystal?

„Kouzelnické triky,“ zamumlal Basil.

„Občas víra potřebuje popostrčit správným směrem,“ řekl Andropolis s hlasitým smíchem. „Pravda je pravda. Proč by mělo záležet na tom, jestli lidem trochu pomůžeme, aby se drželi pravé cesty?“

Dole na ozářeném náměstí vyzval arcipáter krále Roryho, aby postoupil kupředu. Dav vybuchl jásotem, ozvalo se pískání a nadšené výkřiky, lidé radostně přijali, co jim arcipáter řekl.

Andropolisovi, který si viditelně vychutnával dokonalý výhled, poskakovala hranatá brada nahoru a dolů. „Po dnešní noci budou Roryho uctívat jako neporazitelného hrdinu.“

„O to jde,“ řekl Basil.

Dole pod nimi arcipáter řekl: „Bůh tomuto mladému muži požehnal, aby se stal naším vyvoleným vůdcem. Rory nás povede, pryč od démonů, pryč od zrádců, zpět k prosperitě.“ Obratně nastavená světla vytvářela nad hlavou čerstvě korunovaného Roryho andělskou záři.

Kuluová hlubokým sebejistým hlasem promluvila do malého spojovacího zařízení: „Připravte výboje. Na můj signál.“

Vysoko na nebi rozkvetly skvostné ohňostroje, vskutku působivá podívaná pro potěchu davu. Basil se tajemně usmíval. „To je jen začátek.“

Po tradičních pyrotechnických efektech, které se rychle rozplynuly v dým, Rory promluvil rozechvělým hlasem, který však rychle získal na jistotě. „Jsem váš král. Povedu vás, svůj

vyvolený lid, a ukážu všem ostatním skutečnou sílu spravedlivých.“

Andropolis byl téměř bez sebe vzrušením. Kuluová stiskla tlačítko na spojovacím zařízení. „Začněte!“

Na jakési znamení Rory pozvedl ruce a vykřikl: „Povolávám blesky!“

Náhle, jako součást dokonalé choreografie, se nebe rozzářilo oslepující sprškou elektrických výbojů křižujících oblohou. Udeřily do vysokých budov v Palácové čtvrti, švihaly do nich jako rány žhnoucího honáckého biče, až se soustředily na nejvyšší budovu Paláce a hanzovní pyramidu. Blesky se dokázaly udržet po celé čtyři oslepivé vteřiny a vytvářely na hvězdné kopuli nad hlavou oslnivou elektrickou pavučinu. Cain ještě nikdy nic takového neviděl.

Rory, jehož tvář zabranou zblízka ukazovaly všechny okolní obrazovky, jako by v duchu počítal, a když v daný okamžik spustil ruce, výboje zmizely zdánlivě na jeho příkaz. Dav zůstal ponořený do užaslého mlčení.

Poté, co zástupce prezidenta několikrát zamrkal oslněnýma očima, předpokládal, že uvidí zničené věže a střechy v plamenech. Rychle si však uvědomil, že k žádným škodám nedošlo. Nejenže Rory dokázal přivolat blesky, ale dokázal je také všechny ochránit. Dokonalé!

„Dobře uzemněné bleskosvody umístěné v dostatečném předstihu,“ vysvětlil Basil. „Měly by se odstranit, než někoho napadne se porozhlédnout. Dohlédněte na to, prosím.“

Cain přikývl, spíše znepokojený než ohromený.

Basil přelétl očima ohromený dav a vypadal přitom velmi spokojeně. „To by mělo ty otrapy, kteří pořád protestují proti Hanze, na nějakou dobu umlčet. Došlo k nějakým dalším incidentům?“

Cain s námahou obrátil své myšlenky k přítomnosti. „Neustále k nim dochází, pane prezidente. Skupiny odporu jsou čím dál tím organizovanější.“

„Tak je rozbijte.“

Kuluová a Andropolis stáli na nohou a navzájem si blahopřáli. „Dnes večer Bůh bezpochyby projevil svou vůli,“ řekl Andropolis se spokojeným povzdechem. „Kdo by to mohl zpochybnit?“

34 KRÁL PETR

Když Celli předala Nifinu zprávu na Theronu, Petr zbledl. „Král *Rory?* To není možné!“

Estarra na něj pohlédla – sdílela s ním jeho zmatek i znepokojení. Petr věděl, že mu na rozdíl od všech ostatních rozumí. Na rozdíl od všech s výjimkou Basila. Mor na něj! Tohle byla rána pod pás, podlejší, než by čekal dokonce i od šíleného prezidenta.

Rory… Jak by mohl být ještě naživu?

Nejdříve jim Nira sdělila, že prezident unesl Mága-imperátora, snaží se ho přinutit, aby odvolal své spojenectví s Konfederací, a mučí ho samotou ve snaze ho zlomit. A teď odněkud vytáhl Roryho… malého Roryho, jehož Petr už dávno oplakal.

„Ach, Basile, ty odporný zmetku!“ řekl. „Popiš mi to znovu, Celli. Každou minutu. Popiš mi toho mladíka.“

Zelená kněžka, zaskočená jeho reakcí, opakovala Nifinu zprávu. Petr sám pro sebe pomalu přikývl a cítil přitom, jak se mu dělá nevolno. „Omluvte mě. Potřebuji být chvíli sám. Estarra a já si musíme promluvit.“

Královna už vstala a on ji následoval do jejich prozatímního příbytku. Když osaměli, opřel lokty na kolena a hlavu položil do dlaní. „Všichni ostatní si myslí, že je to jen politické prohlášení, dosazení náhradního krále na trůn, Basil ale moc dobře ví, nakolik je to pro mě osobní. Chce mi ublížit. Tohle je jeho způsob, jak mi vyhrožovat.“

Estarra, která chovala malého Reynalda v náručí, se posadila a opřela se, aby mohla dítě nakojit. „Myslíš, že je to opravdu tvůj bratr? Nemůže to být podvod?“

Petr si to všechno snažil srovnat v hlavě. Celá jeho rodina zahynula téměř před deseti lety, když v domě, kde bydleli, nastal výbuch – umně zosnovaný pohůnky Hanzy tak, aby byly zničeny veškeré stopy, které by mohly spojovat krále Petra s Raymondem Aguerrou. Nechtěli, aby kdokoliv mohl zpochybnit jeho identitu předložením jakéhokoliv genetického důkazu.

Objevení krále Roryho nemohla být náhoda. Basil to dal najevo naprosto jasně, když trval na tom, aby Nira předala jeho zprávu.

Estarra se snažila zachovat rozumný tón: „Už jen ta samotná představa, že by tvůj mladší bratr mohl zůstat naživu po celé ty roky, držený někde v ústraní, je absurdní.“

Petr se zhluboka nadechl. „Ano. Takové zákeřnosti by byl schopen opravdu jedině Basil.“

„Pokud měl opravdu v rukávu tajný trumf, kterým tě mohl přinutit k poslušnosti, proč jej vytáhl až teď? Můžeš odmítnout Roryho nárok na trůn a označit ho za nastrčenou figurku. Jestli si prezident myslí, že tě má v hrsti, tímhle mu vezmeš vítr z plachet.“

Petr zavrtěl hlavou. „Kdybych se rozhodl pro tento postup, musel bych zpochybnit i své vlastní postavení. Nezbylo by mi než přiznat, že *já sám* jsem jen kluk z ulice, kterého sebrali, vycvičili a nastrčili na trůn. Ať už je Rory můj bratr nebo ne, je stejně falešný král jako já.“ Petr přecházel sem a tam. „Ale ne, je to ještě mnohem komplikovanější hra! Basil ho chce využít jako svého druhu rukojmí. Poslušný Rory poskytne prezidentovi přesně to, co chce – loutkového vládce, kterým jsem měl být i já. A pokud je tady jen stín naděje, že by Rory mohl být tím, kým si myslím, že je, bude si Basil myslet, že mě drží v hrsti.“

Když Estarra dítě nakojila, Petr si je vzal, aby ho nechal odříhnout. Potom svého synka podržel tak, aby mu viděl do rozkošné tvářičky, v níž se mísily jeho vlastní rysy s rysy jeho ženy. Petr vzpomínal na své bratry: Carlose, Michaela… Roryho. Ano, Rory. Jeho hruď zaplavila vlna lásky a zřetelný pocit ztráty. Vedl prostý, ale krásný život se svou rodinou, o nějž ho Basil svými intrikami připravil. Bylo možné, že prezident malou část toho všeho zachoval – malého chlapce, kterého teď použil jako lidský štít?

„Je to léčka. Přece se nenecháš nachytat, Petře. Nebo ano?“

„Ne,“ odpověděl rychle. Pak tišším hlasem dodal: „Aspoň si to myslím.“

35 TASIA TAMBLYNOVÁ

Když jedenáct válečných lodí OSZ dorazilo k osquivelským loděnicím, Tasia poznamenala: „Mají zatraceně štěstí, že je tady zelený kněz, aby nás varoval. Jinak bych dala rozkaz k palbě v té chvíli, kdy by se ukázali.“

„Přiznej si to, Tamblynová – ráda je vidíš. Admirála Willisovou taky,“ odpověděl Robb.

Tasiin strohý výraz roztál. „To máš sakra pravdu! Někoho, kdo rozumí velení víc než my dva, potřebujeme jako sůl.“

„Vážně jsi to celou dobu jenom hrála?“

Poplácala ho po rameni. „S tebou jsem to myslela vždycky vážně, Brindle. Pojď, je na čase postavit slavobránu na uvítanou. Se všemi těmi zbraněmi a loděmi se teď konečně můžeme vydat na lov brouků!“

Když se oba oficiálně dostavili na palubu *Jupitera*, Tasia se s láskou a nostalgií rozhlížela po můstku. Willisová si oblékla

nejlepší uniformu a nařídila všem svým důstojníkům a posádce, aby věnovali péči svému vzhledu: vyleštili boty, nažehlili puky a učesali vlasy. Tasia příliš nechápala, proč se Willisová snaží udělat dojem, když Konfederace nebyla v takové situaci, aby si mohla dovolit její nabídku odmítnout.

Willisová opětovala Tasiino zasalutování. „Přísahám, nikdy jsem si nemyslela, že vás dva ještě uvidím živé."

Tasia definitivně přestala se snahami o formálnost a krátce ji objala. „Taky vás ráda vidím, admirále – a ještě raději s vámi znovu stojím na stejné straně."

Robb, jemuž se ze strany rodičů dostalo přísné vojenské výchovy, se spokojil s vřelým potřesením rukou. „Aktivní vojenská služba je rozhodně lepší než zajetí mezi hydrogy, madam."

„Když jsme u hydrogů – přivezla jsem Kottu Okiahovi ten hydroský člun pro případ, že byste zase dostali nějaký potrhlý nápad," řekla Willisová.

„Ne, díky, madam. Jeden výlet do hlubin obří plynné planety mi stačil."

Admirál s nimi zamířila do své pracovny a cestou přitom zhodnotila jejich zamaštěné kombinézy. „Vašim uniformám by neškodila trocha péče. Takhle vypadá celá současná konfederační armáda?"

„Tuláci a dobrovolníci z kolonií nepotřebují zvláštní stejnokroj, aby věděli, za jakou stranu bojují," ohradila se Tasia trochu dotčeně.

„Neměli jsme ještě čas navrhnout nové uniformy," přiznal Robb. „Vlastně ani nevím, jakou bychom si my dva měli přidělit hodnost."

„Zdá se, že potřebujete organizační schéma," prohlásila Willisová, „i když mě děsí pomyšlení, že bych měla něco takového uplatnit na Tuláky."

Poté, co Willisová nechala z lodní kuchyně donést kávu a podnos se sušenkami, Tasia řekla: „OSZ vždycky měly víc než dost tupých velitelů, ale vy jste nikdy nebyla jedním z nich. Své pochybnosti jste měla už v době, kdy osíci začali šlapat tuláckým klanům na paty.“

Willisová zvedla obočí. „Někdy jsem možná pomalá, ale nakonec mi to důležité dojde.“ Vzala si z talíře třetí sušenku a začala vyprávět, jak opustila OSZ poté, co byla svědkem Lanyanova vystupování na Usku a Rhejaku.

Robb byl viditelně smutný, když se dozvěděl, že jeho vlastní otec odmítl přejít na druhou stranu barikády. „Postavil si hlavu, že zůstane u OSZ, ať se děje co se děje.“

Tasia si odkašlala. „Nejsem si jistá, jak nejlépe začlenit vaše lodě a vojáky do konfederační armády, madam. Naše situace je značně odlišná od toho, na co jste zvyklá.“

„Nějak se to utřepe, i starý pes se může naučit novým kouskům,“ usmála se Willisová. „Všichni moji vojáci věděli, do čeho jdou, a jsou na to připravení. Můžete si s posádkami promluvit, pokud chcete.“

Tasia si odfrkla. „Myslíte, že nemám na práci nic jiného, než si zdrhnout s tisícovkami vojáků? Pokud se za ně zaručíte, admirále, vaše slovo mi stačí.“

* * *

Lodi Willisové zamířily na opačnou stranu rozsáhlých prstenců, kde Kotto nedávno otevřel zcela nové doky, schopné pojmout celou bitevní skupinu současně. „Je to tady opravdu rozsáhlé,“ přemítala Willisová. „Od dob, co jsme tu vedli útok proti hydrogům, se to tady hodně změnilo. To všechno jste vybudovali za těch pár posledních let?“

Tasia sebou trhla. „No… leccos tady bylo už dřív, madam. Jen jsme nechtěli, aby to bylo vidět. Tehdy se Tuláci snažili zůstat nenápadní a počkat, až se válka přežene, ale teď jsme naši

filozofii změnili. Vzhledem k perzekuci, jaké jsme museli čelit, už nemůžeme být jen kurýry a obchodníky – stali jsme se také válečníky. A za to můžete poděkovat prezidentu Wenceslasovi.“

Obří loď vplula do rozměrné konstrukce. Oslnivá světla ozářila geometrické linie trupu, zatímco ukotvovací čelisti zajistily mohutnou loď tak, aby zůstala pevně na místě a práce mohly začít. Vyrojili se tuláčtí technici ve skafandrech a začali s celkovou prohlídkou.

Tasia rychle vydala rozkazy osádce doků. „Každá z těchto lodí musí být prohlédnuta a její výzbroj doplněna.“

Během několika nejbližších hodin dokázali manažeři zpřeházet časový harmonogram prací ve výstrojní části loděnic tak, aby se deset mant admirála Willisové vmáčklo do individuálně vytvořených mezer. K jejich trupům se vztáhly konektory, výsuvné můstky a palivové hadice.

Když se čekalo už jen na povel k zahájení prací, Tasia a Willisová právě stály v řídicím centru doků a dívaly se ven skrze zakřivené okno. Tasia se širokým úsměvem aktivovala spojovací zařízení a odvysílala: „Nejdřív to nejdůležitější – vezměte abrazivní pistole a odstraňte znak OSZ! Chci, aby na každém trupu byl namalován symbol Konfederace.“

36 ORLI COVITZOVÁ

Slepá víra se svou překvapivou zprávou o přítomnosti klikissů na Rellekeru přispěchala zpátky k Osquivelu. Když kapitán Roberts přehrál Tulákům shromážděným v hlavní administrativní kopuli pořízený záznam, byl Robb Brindle zaskočený. „Ale co tam ti brouci dělají? Relleker jim nikdy nepatřil. Je to legitimní součást Konfederace.“

Tasia zareagovala ještě podrážděněji. „Ti brouci chtějí dobývat. Jsem pro zahájení protiútoku! Jakmile lodě admirála Willisové opustí výstrojní doky, budeme mít dost velkou palebnou sílu na to, abychom tu havěť rozdrtili.“

„Na Rellekeru nezůstal nikdo, koho bychom mohli zachránit. Nikdo a nic,“ řekla Orli.

Tuláci nejistě mručeli, zvlášť ti, kteří se s klikissy ještě nikdy nesetkali. „Příliš dlouho jsme utíkali a příliš dlouho jsme se schovávali,“ řekla stará žena, pilotka s vrásčitou kůží. „Někdo musí těm broukům dát lekci.“

„Ale co faerové?“ zeptala se Liona, zelená kněžka. „Právě zaútočili na Theron.“

„A osíci nedávno napadli Golgen,“ dodal Robb.

„Je to vážně úžasné, když má jeden tolik nepřátel, že si může vybírat,“ poznamenal Hud Steinman.

Navzdory nikdy nekončícím prohlášením o odchodu na odpočinek strávil Steinman většinu dní v laboratoři, kde Kotto Okiah dumal nad novými koncepcemi a nápady. Steinman ve svém dřívějším povolání neváhal riskovat, byl průzkumníkem sítě portálů. Pak zatoužil po klidnějším životě, ale tomu současné okolnosti nebyly příliš nakloněné, proto se rozhodl, že bude alespoň užitečný.

Orli, doprovázená DDm věrně kráčejícím po jejím boku, našla oba muže v Kottově laboratoři. Neměla žádný domov, kam by šla, a byla dost stará, aby se postarala sama o sebe a nesla část odpovědnosti. Mezi Tuláky už dívky jejího věku zastávaly stejné povinnosti jako dospělí, a Kottovi zjevně nijak nevadilo, když mu společně se Steinmanem pomáhali.

Malé výzkumné zařízení bylo vytvořeno z asteroidu, v jehož nitru byla vyhloubená dutina, takže připomínal prázdný vlašský ořech, zpola zakrytý kopulí složenou ze vzájemně

propojených průhledných dílů. Do vnitřního prostoru dopadalo světlo odražené od nedaleké planety.

Uvnitř se Kotto a Steinman právě zaobírali malou hydroskou lodí, kterou admirál Willisová nedávno dovezla. Navzdory tomu, čím loď prošla, byly průzračné stěny koule hladké a zářily duhovými odlesky. Kotto, který zrovna strkal hlavu do otevřeného průlezu, si pobrukoval nějakou píseň. Jeho dva výzkumní compové, KR a GU, pracovali po jeho boku, brali vzorky, upevňovali sondy a dokončovali početné úkony, jež Kotto začal.

Když Orli a DD vstoupili, Steinman, který právě třídil nástroje, vzhlédl. Kotto se k ní otočil přes rameno, viditelně vyrušený. „Doufám, že v loděnicích nenastal další provozní problém, který bych musel řešit."

„Jen se jdu ujistit, že vás pan Steinman nezlobí," škádlila ho Orli.

Ten se zatvářil dotčeně. „Mohl bych být v důchodu, holka, ale ještě pořád mám dobrou hlavu."

Kotto zvedl elektronický záznamník, jenž nechal ležet na průsvitné podlaze člunu. „Musím projít záznamy z testů, které pořídili hanzovní technici. Doktor Swendsen provedl nějaké počáteční studie, ale ten je teď mrtvý. Myslím, že ho zabili compové. Král Petr a OX však většinu jeho záznamů zachránili."

„Mohu nějak pomoci?" zeptala se Orli.

DD se ozval: „Já jsem také výtečný pomocník. Mí první majitelé chtěli jen přátelského compa, ale potom Margaret a Louis Colicosovi pozměnili mé programy tak, abych mohl pomáhat při výzkumu."

Steinman řekl: „Pokud si najdeš něco, co bys mohl udělat, pak to rozhodně udělej, DD. Vždycky je dost práce. Umyj okna, pokud chceš. Kotto a já jsme právě přemýšleli, jak tam nahoru dostat compy."

Orli skrze propojené díly průsvitné kopule pohlédla na hvězdy a výseč nafouklé obří plynné planety. V prstencích se neustále pohybovala světla – lodě, vytrvale pendlující mezi jednotlivými částmi loděnic.

Její zrak zachytil výjimečně rychle letící transportér, který se hlava nehlava zanořil do prstenců, jako by měl v patách smečku hladových vlků. „Ta loď se rozhodně nešetří. Kam asi tolik spěchá?“

„Nebo před čím utíká?“ dodal DD.

Kotto vylezl z člunu a zaklonil hlavu. „Nejspíš před všemi těmi osíkovskými bitevníky.“

Za zoufale kličkujícím transportérem se hnala skupina křižníků OSZ. Loděnicemi se rozezněl poplašný signál. Jakmile lodě OSZ dorazily, zahájily palbu.

37 GENERÁL KURT LANYAN

Když Lanyan spatřil rušnou základnu v prstencích Osquivelu, nemohl uvěřit vlastním očím. Ze své pozice vysoko nad rovinou prstenců disk doslova zářil světly z tisícovek provozů a nákladních lodí. Podle dostupných hlášení Tuláky z tohoto místa vyštvala bývalá prezidentka Maureen Fitzpatricková a od té doby mělo být prázdné. Obří plynná planeta však byla zjevně osídlena znovu.

Prchající transportér je od Forreyova Střečka dovedl přímo sem. Lanyan nedokázal potlačit vítězný úsměv.

Už několik vteřin po příletu sil OSZ však začaly tulácké lodě prchat na všechny strany. Conrad Brindle stojící na můstku střízlivě přikývl. „Vypadá to, že jsou na nás připravení, generále,“ poznamenal.

„Není divu, ten transportér řve, jako by ho na nože brali.“ Prchající pilot je připravil o moment překvapení, přestože byl Lanyan přesvědčen, že o sledovacím zařízení nic nevěděl. „Zbraňový důstojníku, odstraňte tu loď. Právě jsme trefili do černého.“

Brindleho oči se rozšířily. „Generále, je to opravdu nezbytné?“

„Je to nepřátelská loď, která se snaží uprchnout. Jaký další důvod ještě potřebujete?“

Zbraňový důstojník zamířil na pavoukovitou loď a zahájil palbu hned, jakmile ji zaměřovače jazerů zachytily. Transportér zmizel v jediném záblesku, proměněný v rychle se rozpínající oblak trosek.

Brindle stál na místě, oči přimhouřené, ve tváři kamenný výraz, rozhodl se však celou věc dál nekomentovat. Místo toho se obrátil k taktickému důstojníkovi *Goliáše:* „Prohledejte naši databázi a najděte záběry původní základny pořízené při předchozích průzkumných misích. Potřebujeme vědět, jak je co nejrychleji vyřadit z provozu bez zbytečných obětí na životech.“

Lanyan byl překvapený nesmírným počtem tuláckých lodí, umělých doků a obytných modulů, jejichž souhrn byl vyčíslen na taktických obrazovkách. Tohle musel být jeden z hlavních tuláckých komplexů.

Z doků neorganizovaně prchaly nejrůznější lodě – některé zamířily do vnějších částí soustavy, zatímco jiné se rozhodly pro riskantní kličkování mezi vnitřními prstenci. Hrstka odvážlivců vyrazila přímo proti lodím OSZ, několikrát na ně vypálila a zmizela. Lanyanovi připomínali malé štěkající psy, dopady jejich střel, překvapivě citelné, však dokázaly trup obří lodi rozezvučet. Rozblikala se světla oznamující poškození. „Co to sakra bylo? To nás opravdu zasáhli?“

Brindle chvíli zkoumal údaje. „Ty zbraně jsou silnější než naše jazery, generále. Představují pro nás hrozbu.“

„Tuláci se ještě nikdy aktivně nebránili.“ Nařídil svým mantám, aby zrušily formaci.

„Nejsou to jen Tuláci – teď je to Konfederace.“

„Už mám těch absurdit dost! Použijte kteroukoliv známou tuláckou frekvenci, abych k nim mohl promluvit.“ Lanyan si odkašlal, naklonil se kupředu a ujistil se, že záznamové zařízení snímá jeho přísný pohled. „Hovoří generál Lanyan, Obranné síly Země. Tímto vám nařizuji, abyste se vzdali. Veškeré vaše zařízení a suroviny budou zkonfiskovány ve prospěch Hanzy.“

„My nejsme součástí Hanzy, ty puchýři!“ odvysílal jeden z pilotů, když se prohnal kolem a zasypal je další salvou ze svých zbraní.

„Zničte tu loď!“ zařval Lanyan. „Zničte všechny lodě, které se na nás odváží vystřelit. Dejte jim lekci.“

Brindle ho varoval: „Generále, jste si jistý, že si prezident Wenceslas přeje otevřenou válku? Předchozí projevy nepřátelství a oběti byly drženy…“

„Tohle je otevřená válka!“

Proti soustředěné palbě zbraní OSZ neměly tulácké lodě šanci. Éter zaplnily ohromené výkřiky a kletby, Lanyan k nim však zůstával hluchý a vedl svou skupinu přímo do centra loděnic. „Zahajte palbu na obytné kopule a výrobní závody. Taktika spálené země.“

Posádka můstku vypadala zaskočeně. Brindle tiše řekl: „Jsou to *civilisté*, generále.“

„V tomto typu války nejsou žádní civilisté. Dál vysílejte naši výzvu ke kapitulaci. Až se vzdají, přestaneme útočit.“

Jakmile *Goliáš* a deset mant začalo ničit automatické tavicí pece a skladiště kovů, z komunikačního zařízení se ozval mužský hlas: „Generále Lanyane, byl jste prohlášen za válečného zločince. Žádám, abyste se vzdal zástupcům Konfederace. Budete postaven před soud.“

Generál se neubránil smíchu. „Kdo to sakra je?“

Hlas se odmlčel a pak řekl: „Hovoří, ehm, komodor Robb Brindle, druhý – ne, *třetí* – v systému velení armády Konfederace.“

Conrad vypadal ohromeně. Lanyan se na něj zamračil. „Admirále, ocenil bych, kdybyste svého syna lépe vychoval.“

„Věděl jsem, že se přidal ke Konfederaci, ale nikdy by se mi nesnilo…“ Conrad zavrtěl hlavou. „*Komodor* Robb Brindle?“

Lanyan zachytil náznak pýchy v jeho hlasu a vypnul komunikační zařízení dřív, než Brindle mohl odpovědět. „Na tak směšný požadavek nebudeme odpovídat.“ Usedl, předklonil se a spojil dlaně. „Rozviňte formaci a pokračujte v palbě. Rozbijeme je na kusy, pokud se nevzdají.“

38 ADAR ZAN'NH

Hluboko v chráněných horských tunelech Zan'nh zkoumal rozmístění své Sluneční flotily. Po zničení bitevníku, který nesl na palubě deset tisíc uprchlíků, mu u Ildiry zbylo jen devět velkých válečných lodí. Všechna plavidla, dokonce i ta menší, která se pokusila opustit planetu, byla zpozorována a zničena. Při pokusu o útěk tak zahynuly stovky dalších Ildiranů.

Nedávno se ohlásilo pět poškozených bitevníků z doprovodného septemu tala O'nha. Týmy dělníků, které na nich Zan'nh nechal, dokončily opravy a nyní se zmrzačené lodě dovlekly zpět do soustavy. Adar jim neprodleně nařídil, aby se držely stranou a přidaly se ke zbytku flotily, která se k Ildiře neodvažovala ani přiblížit.

1 když počet jeho bitevníků rostl, byly k uzoufání daleko.

Vrátily se i další velké lodě, jejichž kapitáni a posádky byly zmatení zmizením Mága-imperátora z *thismatu.* Požadovali rozkazy a vysvětlení, ale adar Zan'nh jim toho moc říct nemohl. Nařídil jim, aby čekaly. Jelikož nemohl vědět, jak by za této situace zněly rozkazy Mága-imperátora, rozhodl, jak sám nejlépe uměl.

Jeho devět zbývajících bitevníků křižovalo nad povrchem, hledaly osamělé uprchlíky, kontrolovaly tábory a pomáhaly Ildiranům najít úkryty, které byly – jak alespoň doufal – přinejmenším částečnou ochranou před faery. Jeho ostatní bitevníky roztroušené po Spirálním rameni toho mohly pro podporu jednotlivých planet Impéria udělat jen málo. On sám zůstal trčet na Ildiře, násilně oddělený od hlavního uskupení své Sluneční flotily.

Ildiranské Impérium od něj žádalo, aby přišel s nějakou oslnivou strategií, s jejíž pomocí porazí faery a osvobodí svůj lid. Na schopnosti najít řešení i za zdánlivě ztracené situace Zan'nh vybudoval svou kariéru. Svou odvahu už mnohokrát prokázal. Nyní se ze všech sil snažil vymyslet nějakou strategii.

S faery si však nevěděl rady. Celé dny si lámal hlavu, hovořil se svými poradci, ale stále nenašel způsob, jak čelit ohnivým elementálům, aniž by to skončilo naprostou katastrofou.

Dějepravec Ko'sh v ústřední jeskyni shromáždil skupinu posluchačů, kterým vyprávěl příběh, jenž se nedávno stal součástí opravené *Ságy sedmi sluncí*. „A tak adar Kori'nh zasadil hydrogům ničivý úder."

Zan'nh sebou trhl a napadlo ho, zda vrchní písař vybral tento příběh úmyslně, jako výtku na jeho adresu. Ano, adar Kori'nh, jeho hrdinský předchůdce… I když se hydrogové zdáli neporazitelní, Kori'nh našel způsob, jak je zasáhnout.

Zan'nhovy myšlenky se obrátily dovnitř jako zubaté čepele a zakously se do jeho vzpomínek, když dějepravec popisoval, jak starý adar obětoval celý manipul bitevníků Sluneční flotily, aby zničil stejný počet nepřátelských lodí. Adar Kori'nh tak ukázal zbytku ildiranského Impéria způsob, jak s tvory z hlubin plynných planet bojovat.

Zan'nhovy oči se ve světlech ozařujících jeskyni zatřpytily; samou bezmocí zaťal zuby. Rád by následoval adarova příkladu, obětovat se tímto způsobem však v boji proti faerům nemělo smysl. Stejně tak nemohl promrhat své zbývající lodě v sebevražedných útocích. Měl příliš málo lodí, a ty *musely* zůstat nepoškozené, aby posloužily pro obranu Ildiry.

Zatímco vrchní písař vyprávěl svůj příběh, mladý Ridek'h seděl na kamenné podlaze vedle tala O'nha. Yazra'h přecházela sem a tam, doprovázená svými isixkými kočkami, stejně

nepokojná a frustrovaná jako adar sám. První následník Daro'h stál stranou, zjevně znepokojený.

Náhle se Zan'nh zapotácel vzad a přestal vnímat dějepravcův zpěvavý hlas. *Thismatem* proběhl silný otřes, ve své hlavě slyšel tisíce výkřiků. Ko'shův hlas zakolísal – i on to zaznamenal.

Daro'h na opačné straně jeskyně padl na kolena a lapal po dechu. „Faerové znovu zaútočili. Tisíce Ildranů právě zemřely."

Ridek'h, jehož to zasáhlo citelněji než všechny ostatní, si tiskl dlaně na čelo. „To byli Ildirané z Hyrillky! Jeden z nouzových táborů." Rozhlédl se kolem sebe po podzemní místnosti. „Slyšel jsem je, jak křičí a prosí. A pak to najednou přestalo."

Zan'nh impulzivně zamířil k výtahové plošině, s jejíž pomocí se mohl dostat k východům z tunelů. „Vezmu si šalupu a prověřím to. Možná se mi podaří zachránit ty, kteří přežili – pokud někdo takový zůstal."

Ridek'h vstal. Když promluvil, jeho hlas byl plný napětí. „Letím s tebou."

„Je to příliš nebezpečné."

Chlapec zkřížil ruce na hrudi. „Pak je to příliš nebezpečné i pro *tebe,* adare."

Úsměv tala O'nha prozářil jeho soukromou temnotu. „Vezmi toho chlapce, adare. Ta zkušenost ho posílí." Zan'novi to připomnělo jako vlastní vztah s adarem Kori'nhem, jeho učitelem. Nemohl odmítnout.

Zatímco se denní světlo neúnavně prodíralo oblaky dýmu, jejich šalupa letěla nízko nad otevřenou krajinou. Ridek'h se na sedadle druhého pilota nakláněl kupředu a hleděl ven skrze čelní okno. Zemědělskou krajinou a prérií se požár šířil rychle, zůstávaly po něm zčernalá pole a stráně kopců. V dálce se

zvedaly sloupy kouře živené neustále planoucími ohni v samotné Mijistře.

Zan'nh cítil bolavé místo v *thismatu* a úmyslně letěl přímo k němu. Šalupa dorazila k místu největší koncentrace uprchlíků, geometricky uspořádanému táboru z prefabrikovaných budov s narychlo zpevněnými cestami. Bolest v jeho srdci způsobená nedávnou nečekanou smrtí tisíců nyní sílila.

Z tábora nezůstalo nic než doutnající rána v zemi. Všechny stavby byly zničené, uprchlíci sežehnutí, jejich duchovní oheň pohlcený. „Faerové se opět nasytili," poznamenal Zan'nh.

Ridek'h, zcela zděšený, zavrtěl hlavou. „Evakuoval jsem veškeré obyvatele Hyrillky, řekl jsem jim, že na své planetě už nejsou v bezpečí. Nikdy jsme jim ale neřekli, že to na Ildiře může být horší." Jeho zarudlé oči prozrazovaly zoufalství i vztek.

„Jestli místodržícímu Rusa'hovi na lidu Hyrillky vůbec kdy záleželo, proč tohle faerům dovolil? Proč?"

Na nebi nad nimi ve vysokých výškách se svistem létaly početné ohnivé koule, zářivé a horké. Zan'nh věděl, že ho musí vidět. Mohly se snést k zemi a zabít místodržícího Ridek'ha i jeho samotného v jediném okamžiku. Faerové se však jen vznášeli, pozorovali.

Vysmívali se?

Zan'nh je nenáviděl. Vypadalo to, že ohniví elementálové tak demonstrují skutečnost, že si pro zbytek Ildiranů mohou přijít kdykoliv.

39 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Mág-imperátor se chvěl, uvězněný na palubě vlastního bitevníku, uzavřený ve své kajutě. Nastavil alespoň vnitřní osvětlení na maximum – silnou uklidňující zář však stěží viděl a vnímal.

Tohle bylo jeho soukromé apartmá. Jeho bitevník. Byl Mágem-imperátorem ildiranského Impéria. Přesto byl bezmocný. A sám.

Věděl, že Nira na něj čeká, a přísahal si, že to vydrží. Za daných okolností mu ale vzpomínky na ni nestačily. I kdyby byla s ním, držela ho v náručí a mluvila na něj, navzdory intimitě, kterou spolu sdíleli, mu nemohla dodat sílu *thismatu.*

Uběhla vteřina, pak další.

Jeho mysl byla naplněná dutým tichem. Nicotou. Myšlenky byly prázdné jako prostor mezi hvězdami, kterým ukradený bitevník právě letěl. Ano, izolace ho mohla dohnat k šílenství, přesně jak prezident Wenceslas předpokládal. Prokletý člověk! Prezidentovi nemohl věřit, a celé Impérium, velkolepá a slavná civilizace a její velkolepý a slavný vůdce, byli sražení na kolena.

Necelé tři dny – jak jen se upínal k té myšlence! Rád by věděl, kolik času uplynulo. Neměl tolik duchapřítomnosti, aby si poznamenal údaje z chronometru po Dienteho poslední návštěvě. Měl pocit, že osamělost a ticho trvají už celé roky. Uběhly tři dny? Dva? Nebo jenom hodina? Několik minut?

To Jora'h nebyl schopný říct. V hlavě mu nezbyla žádná myšlenka.

„Niro…," zašeptal sám pro sebe, ale nikdo neodpověděl.

Vzpomněl si na dějepravce Vao'she, jehož do Hranolového paláce dovedl Anton Colicos. Poté, co unikli černým robotům, se Vao'sh během dlouhé opuštěné plavby dostal do katatonického stavu. Jako Mág-imperátor Jora'h vnímal

vzdálenou odezvu trýzně, kterou Vao'sh zakusil, ale nikdy by si nedokázal představit, že to bude takové.

Polapený v hrůzném snu nemohl zapomenout na svého syna Thor'ha, který byl omámený drogami a zamčený sám v pokoji – na Jora'hův příkaz. Generátory měly výpadek, megaflektory ozařující pokoj zhasly a Thor'h tak zemřel sám a v temnotě. Pro Ildirana strašlivý osud…

Jora'h se přitiskl blíže k zářivým megaflektorům připevněným na stěně, ale ani světlo mu už nepomáhalo.

Cítil se slabý, znovu však vztáhl svou mysl a snažil se najít nějakou ozvěnu *thismatu.* Pokoušel se o to už celé hodiny… nebo možná jen minuty… dokud nebyl příliš vyčerpaný. Nechal své myšlenky bezcílně plout chladnou černou pustinou.

Nečekaně o okraj jeho mysli zavadilo známé vlákno *thismatu.* Ten dotek ho zaskočil, vztáhl se po něm, snažil se jej zachytit tak zoufale, že mu jemné pouto téměř uniklo. Téměř. Vzdálené myšlenky připluly zpět k němu. Snažil se je rozeznat, ale nedokázal myslet jasně.

Konečně mu to došlo – Osira'h a její sourozenci! Jakmile pochopil, kdo to je, pouto zesílilo. Pomohli mu ze své strany, upevnili spojení.

„Osira'h!" řekl nahlas a děti uchopily jeho bloudící mysl jako zachránci vrhající lano tonoucímu. Jejich *thismatické* pouto bylo stále zářivější a čistší. Zachytil záblesky, obrazy – ildiranští uprchlíci v podzemních jeskyních, vzpomínky na spalující oheň.

Postupně Jora'h naprosto přesně pochopil, co se stalo na Ildiře. Dříve měl jenom nejasné obavy, teď se však dozvěděl, že Rusa'h a jeho faerové vyhnali z Mijistry její obyvatele a zmocnili se Hranolového paláce. Impérium se ocitlo na pokraji propasti.

Jora'h použil jejich myšlenky jako kotvu a čerpal z nich sílu. Odhodlání však vycházelo z něj samotného, stejně jako vztek nad tím, co mu prezident Wenceslas udělal.

Ano, teď měl sílu a vůli vytrvat, než se bitevník vrátí k Zemi. A pak bude muset najít způsob, jak zachránit ildiranský lid.

40 OSIRA'H

Všechny Niřiny děti spojily své mysli, a schoulené ve výklenku ve svém podzemním úkrytu pátraly společně po Mágu-imperátorovi. Osira'h to napadlo ještě dříve, než se slabý pulz *thismatu* jejich otce zcela vytratil.

Přestože ostatní Ildirané byli náhlou změnou v konejšivé thismatické síti ohromeni a dezorientováni, Osira'h nevěřila, že její otec zemřel – byla přesvědčená, že se jen ztratil. A pokud se Jora'h ztratil, pak bylo její povinností ho najít. Jenom k tomu ještě potřebovala pomoc Rod'ha, Gale'nha, Tamo'l a Muree'n.

Společně mohli dosáhnout toho, co druzí Ildirané nedokázali.

Dříve, v relativně „poklidnějších" časech, dokázala pětice malých míšenců vytvořit silné spojení prostřednictvím osamělé malé ratolesti umístěné na střeše Hranolového paláce. Děti použily matčin telink a otcovo *thisma* a vytvořily jednotné pouto, které bylo silnější a zároveň jiné než všechno, co kdy Ildirané či zelení kněží zatím poznali. Na rozdíl od ostatních vyznavačů thisma-telinkové filozofie se pětice výjimečných dětí dokázala ochránit a včas přerušila pouto, které je činilo zranitelnými vůči Rusa'hovým faerům.

A tak zatímco se První následník Daro'h, Yazra'h, adar Zan'nh a tal O'nh snažili nalézt vojenské řešení a uprchlíci ve stovkách táborů přežívali či umírali zcela podle libovůle faerů, Osira'h a její sourozenci se nepřestávali skrývat za mentálním štítem.

Osira'h však věřila, že jejich schopnosti zároveň představují povinnost udělat něco víc, ne se jen skrývat. Pět dětí tedy

propojilo své mysli a vrhlo je do *thismatu* v soustředěném úsilí najít Mága-imperátora. Celé dny ho však nemohly najít bez ohledu na to, jak daleko vysílaly svá duchovní vlákna. Jednoduše nikde nebyl, Osira'h se však odmítala vzdát.

Až ho nakonec našly.

Když pětice dětí přiběhla do ústřední jeskyně, Daro'h polekaně zvedl hlavu. Osira'h věděla, že někteří Ildirané chtějí, aby První následník podstoupil nástupnický obřad a stal se novým Mágem-imperátorem, ovšem pokud by Daro'h jednal příliš ukvapeně, následky by byly katastrofální.

Zvolala vysokým jasným hlasem: „Mág-imperátor žije! Našli jsme ho v *thismatu*."

První následník vyskočil, Zan'nh a Yazra'h neskrývali radost, O'nh zůstal sedět a na jeho zpustošené tváři se objevil spokojený úsměv. Malí míšenci začali brebentit jeden přes druhého a vysvětlovat, jak zachytili Jora'hovy pátrající myšlenky. Osamělost a izolace dohnaly Mága-imperátora na samotný pokraj šílenství, byl však naživu. V zajetí, ale naživu.

Osira'h a její bratr Rod'h museli zvýšit hlasy, aby překřičeli rozčilený povyk, který se strhl poté, když všem vylíčili, jak prezident Hanzy Jora'ha unesl, zmocnil se bitevníku a jeho doprovodu a snažil se ho přinutit, aby odvolal své vyjádření podpory Konfederaci.

„Drží ho v izolaci," řekl Rod'h a hlas se mu třásl hrůzou nad takovou krutostí. „Zabránili Mágu-imperátorovi v jakémkoliv kontaktu s *thismatem.* Byl sám, v soustavách široko daleko kolem něj se nenacházel jediný Ildiran."

„Jak to může někdo vydržet?" hlesl vrchní písař Ko'sh.

„Díky nám." Osira'h si dovolila malé pousmání. „Mohl by přežít i sám, ale začínal slábnout. Teď má naši pomoc a sílu. My mu nedovolíme, aby se vzdal."

„A taky," dodal Rod'h, „víme, kde ho teď najdeme. Současný velitel lodi se s ním vrací k Měsíci u Země."

Zan'nh a Yazra'h chtěli okamžitě zaútočit na Hanzu, Daro'h jim však připomněl, že Sluneční flotila nemá dost lodí, vybavení ani dostatek vojáků, aby se do takové bitvy pustila. Přestože se na bezpečných pozicích na okraji soustavy Ildiry momentálně nacházelo mnoho bitevníků, nemohli si dovolit dráždit celou armádu Země.

Tal O'nh řekl tichým hlasem: „Rusa'h si nic nepřeje víc, než najít Mága-imperátora. Kdybychom přivedli Jora'ha sem, faerové ho s radostí zabijí. Možná je ve větším bezpečí tam, kde je."

„Tak co uděláme?" zeptal se Ko'sh.

„Teď když víme, že je Mág-imperátor naživu, už nechci slyšet žádné nesmyslné řeči o nástupnickém obřadu," prohlásil Daro'h. „Pokud je imperátor schopný přežít takovou trýzeň, vydržíme to i my."

Adar Zan'nh napřímil ramena. „A víme ještě něco dalšího. Z místa, kde je, nám Mág-imperátor pomoci nemůže. Jsme odkázaní sami na sebe."

41 SAREIN

Práce v poničeném skleníku královny Estarry Sarein svým způsobem pomáhala. Její sestra skleník milovala, zasadila zde a pěstovala zástupce theronské flory, rostliny, které jí připomínaly domov. Ale Basil je nařídil všechny zničit. Z čiré zášti.

Pokroucené zhnědlé rostliny se zachovaly jen na několika záhonech, zbytek byl holý. Sarein vysadila několik záhonů

malých květin, pár semenáčků a trpasličí ovocné stromy. Sehnat nové theronské rostliny se jí nepodařilo, i když jich pár měla ve svých pokojích, Estaře by však udělalo radost i to málo. Sarein s tichým odhodláním pokračovala v práci a prsty špinavými od hlíny sázela, co jen mohla. Vzpomínala na všechny ty nesčetné situace, kdy se jí nepodařilo zvrátit Basilovo rozhodnutí a zabránit mu, aby zašel do krajnosti.

Když gardisté přivedli do skleníku Niru, Sarein odložila všechny pochybnosti stranou. Zelená kněžka měla zůstat v Paláci šepotu ještě jeden dva dny, až do návratu Mága-imperátora. Alespoň tohle Basil dovolil. Nirino srdce se muselo svírat strachem o Jora'ha, a Sarein jí v tom nemohla nijak ulehčit. Mohla však udělat něco jiného.

Nira stojící ve dveřích pronesla ostrým tónem: „Zasadit pár květin a keříků nenahradí všechnu tuhle zkázu."

Sarein se dlouze, pomalu nadechla. „Dělám, co můžu. Tak jako spousta z nás." Vzala malý keřík muškátů a usadila jej do důlku v hlíně. „Je to velmi citlivý proces a ne vždy je vidět, co se děje za scénou."

Nira zůstávala odtažitá. „Věděla jsi, že na Theron zaútočili faerové? Zjistila jsem to skrze telink té noci, kdy proběhla korunovace."

Sarein sebou trhla. „Proč jsi mi to neřekla? Pokud má Theron potíže, měl nás zavolat na pomoc!" Už když to říkala, uvědomila si, jak pošetile to zní. Ani ona by Basila nikdy nedokázala přesvědčit k něčemu takovému.

Nira ji zpražila pohledem. „Král Petr zřejmě s ochotou Hanzy příliš nepočítal. Jen se nad tím zamysli – o podporu tě nemohly požádat ani tvé vlastní sestry. To mluví samo za sebe."

Sarein ignorovala urážku a soustředila se na to, co jí dělalo skutečné starosti. „Ten útok už skončil? Přežil světoles? Jaké jsou škody?"

„Verdani s pomocí zelených kněží, Tuláků, wentalů a dokonce bývalých lodí OSZ pod velením admirála Willisové zvítězili. Všichni bojovali a bránili stromy – všichni kromě Hanzy. Byl tam i tvůj bratr Beneto. Teď už je mrtvý."

Sarein strnula. „Jeho stromová loď?"

„Shořel, když bojoval s faery." Niřin hlas byl plný odsouzení. „A kde jsi byla v té chvíli *ty?* Jsi theronská velvyslankyně – neměla bys být při tom? Nemělo by ti ležet na srdci blaho a zájem Theronu? Nastoupila jsi na místo velvyslankyně Otemy. Co by asi udělala ona?"

To se Sarein dotklo natolik, že se neovládla a odsekla: „Otemu zavraždili Ildirané. Byla jsi její žačkou, a přesto jsi u Ildiranů dobrovolně zůstala, a co víc, stala ses milenkou jejich vládce." *Tak jako jsem se já stala Basilovou milenkou.* „Nejsme zase tak odlišné, ty a já. Mění se okolnosti, mění se strany… Vždycky nemáme tu svobodu, abychom si mohli dopřát luxus vznešených činů."

„Dobro a zlo se nemění."

Dlouhou chvíli se dívaly jedna na druhou. Když Sarein pohlédla do Nirřiných očí, viděla v nich sílu i bolest z nesčetných ran. Ještě dřív, než Basil předal Nirřin příběh médiím, se Sarein doslechla o hrůzách, jež onu mladou zelenou kněžku se zářivýma očima, kterou Sarein kdysi potkala na Theronu, od základů změnily. Pokud to Nira dokázala přežít a zachovat si svou sílu a lidskost, pak to jistě dokáže i ona…

„Proč jsi mě sem nechala přivést?" zeptala se Nira chladně.

Sarein pohlédla na gardisty: „Rády bychom si promluvily v soukromí."

Královští gardisté se zatvářili nejistě, Sarein však v jednom z nich poznala muže z McCammonova nejužšího kruhu. Nenápadně na něj kývla v naději, že v něm najde spojence. Gardista mávl na ostatní: „Dopřejme velvyslankyni Sarein chvíli

klidu. Prezident by si přál, abychom se řídili jejími pokyny.“ Stáhli se do chodby před skleníkem.

Sarein vedla podezřívavou Niru kolem několika záhonů k houští suchých větviček, které kdysi bylo hustým kvetoucím keřem, nyní zhnědlým a částečně vykořeněným. Tady byly mimo dohled. Když Sarein vytáhla malou ratolest v květináči, Niře se rozzářily oči.

Sarein řekla: „Tak dlouho nemám žádné spojení s matkou, ani s otcem a sestrami. Nechci nic víc, než abys jim poslala můj vzkaz. Řekni Estaře, že jí přeji hodně štěstí. Už porodila? A Celli – mé nejmladší sestře – řekni, že mi moc chybí. Je pravda, že se už stala zelenou kněžkou? A mým rodičům…“

Nira přimhouřila oči. „Proč bych ti měla věřit?“

„Jak jsi sama řekla, jsem theronská velvyslankyně. Pomohla jsem Estaře a Petrovi k útěku. Zařídila jsem, aby Nahton mohl posílat zprávy o jejich situaci, a taky aby varoval Theron.“ Ztišila hlas. „Dovedeš si představit, co by se mnou prezident udělal, kdyby slyšel, co ti teď říkám?“

Zelená kněžka poněkud zjihla. „Pošlu tvé vzkazy.“ Dotkla se ratolesti a během vteřiny zmizela v telinku, její rty se rychle a němě pohybovaly, jak přeříkávala všechny své zprávy. Sarein čekala, plná úzkosti. Byla si jistá, že gardisté každou chvíli vtrhnou dovnitř a uvidí, co se děje.

Když se Nira odpojila, Sarein na ni začala naléhat: „Co je nového? Co mi můžeš říct?“

„Pracují na obnově Theronu. Při faerských požárech mnoho lidí zemřelo, ale většina se zachránila. Ano, Celli je teď zelená kněžka. Ano, Petr a Estarra jsou teď hrdými rodiči malého chlapečka. Pojmenovali ho Reynald.“

Sareininy oči se zaleskly slzami.

Když ratolest opět ukryla, Nira jen svraštila obočí. „Teď se celá Konfederace musí bát už jen dalších nedomyšlených činů prezidenta Wenceslase.“

42 ORLI COVITZOVÁ

Kottovou výzkumnou kopulí se rozléhal ohlušující zvuk alarmu. Obrovitá loď OSZ prolétla nad hlavou a vychrlila oheň, zatímco klanové lodě létaly sem a tam jako podrážděné vosy. Zatím se zdálo, že tulácká obrana není příliš účinná.

„To je v pořádku. Tady jsme v bezpečí – aspoň myslím." Kotto pohlédl vzhůru k průsvitné klenbě. „Nevidím důvod, proč by právě na tenhle asteroid měl někdo střílet."

„Vypadá to, že střílí úplně na všechno." Steinmanovy oči těkaly ze strany na stranu.

Trojice compů se shlukla nedaleko hydroské lodi. „Pokud jsme v bezpečí, budeme pokračovat v práci?" zeptal se GU. „Nebo jsme pro dnešek s výzkumem skončili?"

DD navrhl: „Mohl bych uspořádat a porovnat předchozí výsledky tak, abychom nevynakládali zbytečné úsilí na opakování testů."

KR byl podle všeho jediný compo, který chápal rizika situace: „Je to hlavolam."

Skrze klenbu kopule Orli pozorovala tulácké nákladní lodi a obrněné čluny doráželící na manty. Jeden z křižníků OSZ prolétl nad jejich neurčitě vyhlížející laboratoří a pálil z jazerů na všechno, co se kovově zalesklo. Energetický pulz zasáhl nedaleko se vznášející nádrž s palivem, která bezzvučně vybuchla a proměnila se v ohnivou kouli.

Ani zesílená kopule laboratoře nevydržela náraz úlomků vržených rázovou vlnou. Tři z průsvitných trojúhelníkových panelů pukly, začaly praskat a nakonec se roztříštily. Vzduch prudce vyrazil ven a vzal s sebou čtyři další panely, které povolily.

Orli praskalo v uších. Hukot a hvízdání vzduchu byly ohlušující, přestože opravná hmota používaná Tuláky otvory

okamžitě vyplnila. Bohužel to nestačilo. Steinman ji srazil na hladkou podlahu ve snaze ji ochránit. GU stojícího přímo pod jednou z děr proražených v kopuli nasál vír unikající atmosféry. Robot ztratil pevnou půdu pod nohama a zvedl se do vzduchu, ale KR vztáhl polymerovou ruku a chytil svého druha za kotník. Compo volal o pomoc, ale GU to dál táhlo k proražené klenbě. Když i KR ztratil kontakt s podlahou a začal se vznášet vzhůru, DD uchopil *jeho* nohu. Přátelský compo měl také dost duchapřítomnosti, aby se zachytil okraje otevřeného průlezu a ukotvil je tak. Unikající vzduch táhl spojené compy vzhůru a ti nepřestávali volat o pomoc.

Kotto potácivým kroky došel ke Steinmanovi, uchopil ho za záda košile a vlekl ho společně s Orli za sebou. „Nastupte do člunu!“ zakřičel, ale jeho slova byla v řídnoucím vzduchu stěží slyšitelná. Steinman si klekl a strkal Orli před sebou. „Dělej, uzavři průlez!“

Vzduch rychle unikal a v místnosti začalo být velmi chladno, Orli se však zastavila mezi dveřmi. „Nenechám DDho tam venku.“

„Je to compo. Přežije,“ řekl Steinman.

„Ne, pokud ho rozstřílí na kusy. DD, dokážeš se dostat dovnitř?“

„Musel bych pustit KR.“

„Mám jiný nápad,“ oznámil GU. Byl na konci řetězu, blízko zubatého otvoru v klenbě kopule, ohnul se však a uchopil paži druhého compa svírající jeho kotník. Pak začal ručkovat zpátky k podlaze jako člověk lezoucí po provaze visícím směrem vzhůru. Když byl dostatečně daleko, uchopil DDho za rameno a šplhal směrem k otevřenému průlezu. Orli pomohla vtáhnout potlučeného compa dovnitř, zatímco KR následoval příkladu GU. Všichni spojili síly, aby je přitáhli blíž. Konečně se všichni tři compové ocitli uvnitř člunu.

Kotto se mezitím vrhl k centrálnímu řídicímu panelu malé kulovité lodi. Nyní stál u něj a snažil se zjistit, jak člun funguje. „Použili jsme vibrující membrány, abychom průlez otevřeli, ale teď si nedokážu vzpomenout, jak ho zavřít."

„Veškerá dokumentace by měla být v databázi," řekl GU a vstal. Tulácké analytické zařízení stálo hned vedle nepochopitelných křišťálových výstupků, které hydrogové používali k ovládání lodi. KR a GU mezitím rychle našli ty správné. Diamantový průlez s bouchnutím dosedl na místo.

Orli se zhroutila na podlahu. Hudu Steinmanovi vlály vlasy kolem hlavy jako chmýří pampelišky. Z uší mu vytékaly pramínky krve a krvácení bylo patrné i v bělmu očí.

Venku vybuchla další nálož, ale stěny průsvitné koule je ochránily. GU se ozval: „Král Petr a hanzovní inženýři nám zanechali dostatek informací, abychom mohli s touto lodí odletět, pokud bychom chtěli."

„Je tady také přepravní portál," podotkl DD. „I když bych se jím zdráhal projít na neznámé souřadnice. Jeho obsluha by si vyžádala veškerou mou paměťovou kapacitu, a možná také paměťovou kapacitu GU a KR. Mohu vám vyprávět příběh, jak jsem…"

„Teď ne, DD!" zarazila ho Orli.

„Pokud jde o mě, už žádný portál," prohlásil Steinman. „Raději bych odsud odletěl."

„Vyzkoušejme motory," navrhl Kotto. „KR a GU, vy se můžete chopit kormidla."

Diamantový trup člunu, klouzající v proudu posledních zbytků unikajícího vzduchu, prolétl skrz proraženou kostru nesoucí průsvitné panely, které dříve tvořily kopuli. Z přenosného komunikačního systému se linula kakofonie výkřiků, obvinění a rozkazů.

Jakmile se dostali ven z poškozené kopule, získali výborný výhled na zpola osvětlenou obří plynnou planetu, rozsáhlý disk

prstenců a útočící křižníky OSZ. Kolem nich se rojily desítky konfederačních lodí snažících se bránit hlavní obytné komplexy a správní budovy. Vypadaly jako komáři.

„Příběh o Davidu a Goliášovi je výjimkou z pravidla," konstatoval Steinman. „Když jsou šance rozdělené takhle, ti malí a slabí většinou skončí zadupaní do země."

43 TASIA TAMBLYNOVÁ

Když lodě OSZ začaly loděnice v prstencích ostřelovat, Tuláci mnohé z asteroidů a průmyslových komplexů opustili a uzavřeli se ve svých úkrytech. Klany měly vždy v záloze nouzový plán. Situace se mohla snadno zvrtnout – s tím měli Tuláci až příliš mnoho zkušeností.

Tasia a Robb stáli v administrativní kopuli, obklopení obrazovkami a komunikačními stanicemi nastavenými tak, aby monitorovaly běžnou aktivitu v loděnicích. Prakticky všechny obrazovky nyní červeně blikaly. Desítky Tuláků odpovědných za řízení provozu nyní napřely své síly, aby zastavily chod doků, laboratoří a výrobních linek, a vyzývaly jejich osazenstvo k ústupu do nouzových úkrytů.

Lanyan se zřejmě nehodlal chovat rozumně, navzdory Robbovu pošetilému optimismu. „Generále, prosím, odpovězte! Útočíte na civilisty. Zastavte palbu! Tato zařízení pro vás nepředstavují žádnou hrozbu."

Když linii asteroidů s rudnými doly zbrázdila další salva z jazerů, Tasia si pohrdlivě odfrkla: „Skat, Brindle, to sis opravdu myslel, že se před tvojí sžíravou kritikou otočí a uteče?"

Zklamaně se mračící Robb vypnul komunikační zařízení. „Ne, ale cítím se líp, když jsem upustil trochu páry."

„Já bych raději provětrala motory. Na soupisce vidím, že v hlavním doku máme dvě nákladní lodi, nově vybavené pro bojové účely. Co kdybych si já vzala jednu a ty druhou?"

„Dobrý nápad!"

„Mimochodem, kdo ti vlastně udělil hodnost komodora?"

Sáhl si na rameno a oprášil imaginární komodorské prýmky. „Vymyslel jsem si to. Řekl jsem si, že ti to nebude vadit – zvlášť když máš pořád vyšší hodnost.“

„Máš zvláštní způsob, jak řídit armádu,“ řekla Tasia, když spolu běželi mezi kamennými stěnami vnitřních chodeb. Lanyanova výzva ke kapitulaci se pořád dokola ozývala z reproduktorů tak dlouho, až to jeden z klanových techniků nevydržel a odpojil je, jen aby nemusel poslouchat ty velkohubé řeči.

Dorazili do nákladního prostoru, kde se na palubu obou lodí hrnuli dobrovolníci připravení vyrazit, jakmile se někdo ujme velení. Obě vylepšené lodi byly kvůli přidaným modulům neforemně hranaté, na aerodynamických tvarech však ve vesmíru stejně nezáleželo a výkonné byly víc než dost.

Než se rozdělili, krátce Robba políbila „pro štěstí“ a pak se rozběhla k lodi nalevo.

K dostupným konzolám se už postavili tři drsně vyhlížející Tuláci a jedna žena středního věku. Tasia se usadila do kapitánského křesla a křikla na svou narychlo sebranou posádku, aby urychlila startovací procedury. Jelikož byla loď vybavena standardními řídicími prvky, většina Tuláků dokázala obsluhovat kteroukoliv stanici. Dokončili předletovou kontrolu a začali se přít, kdo dostane příležitost obsluhovat nové zbraně.

Tasia vylétla z doku bok po boku s Robbovou lodí. Křikla na svou posádku: „Je tam spousta osíků, na které se dá střílet, tak se dohodněte dřív, než se dostaneme do palebného postavení!“

Tuláci si rychle rozdělili úlohy, usadili se na svých místech a sladili svůj postup pouhé vteřiny předtím, než Tasia zahájila první útok.

Nájezdníci z OSZ dál bombardovali samotné jádro loděnic a ničili každou stavbu, kterou zpozorovali. K obraně Osquivelu se již shromáždil značný počet tuláckých lodí. Piloti neměli

žádnou disciplínu, zato spoustu nově instalované výzbroje, a v uspořádaných řadách bitevní skupiny OSZ rozsévali zkázu. Bohužel, pokud šlo o to rozstřílet něco na kusy, byli Lanyanovi nájezdníci daleko zkušenější.

„Tohle je pro mě zatraceně velké zklamání, vážně bych dneska raději bojovala s klikissy," odvysílala Tasia Robbovi, zatímco se jejich lodě hnaly za útočícími křižníky OSZ. Robb se viditelně cítil nesvůj, že by měl střílet na své bývalé druhy ve zbrani, proto dodala: „My jsme se o to neprosili, Brindle. To oni si vzali na mušku *nás*."

Prstence Osquivelu se proměnily ve střelnici. Tasia si se sevřeným žaludkem vzpomněla na předchozí bitvu, která se zde odehrála, při níž všechny lodě OSZ společně zahájily masivní útok proti hydrogům. Tato bitva tehdy skončila pro armádu Země naprostou katastrofou.

Tasia a Robb se připojili k roji lodí, které dorážely na skupinu OSZ a snažily se zastavit její postup k nejhustěji osídleným částem loděnic. Jak své posádce slíbila, cílů k střelbě bylo tolik, že si každý mohl vybrat.

Tasia přesným výstřelem vyřadila čtvercovou baterii jazerových děl na přídi *Goliáše.* Než se však stačila poplácat po rameni, na její loď soustředily palbu tři manty. Štíty ten nápor jen stěží vydržely a Tasia musela vynaložit veškerý svůj pilotní um ve snaze dostat se mimo dostřel.

Když byl poškozen motor na pravoboku, Tasia pochopila, že má vážné potíže. Robb se jí snažil obětavě přispěchat na pomoc a stáhnout palbu na sebe, ale i on dostal zásah, jeho loď nekontrolované odlétla stranou a zanechávala za sebou stopu unikajících plynů.

Pak se z mlžného okraje planety vynořila další skupina velkých bitevních lodí – obr a deset mant, všechny s čerstvě namalovaným symbolem Konfederace na trupu. Nad Lanyanem měly palebnou i početní přesilu.

„Večírek už, koukám, začal. Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Jazery admirála Willisové vypálily ještě dřív, než se dostaly na dostřel, čistě jen pro samotné gesto. „Lekce na Rhejaku vám nestačila, generále Lanyane? Takhle brzy máte zájem o další?“

Robb řekl: „Proč vám to trvalo tak dlouho, admirále? Už hodinu máme plné ruce práce!“

„A jak dlouho podle vás trvá, než dvanáct velkých lodí vypluje z doků?“

„Tuláci by to dokázali rychleji,“ poznamenala Tasia ke své rozesmáté posádce, ale svou poznámku neodvysílala.

Admirál Willisová zvýšeným hlasem pronesla na velitelské frekvenci: „Generále Lanyane, co kdybychom stejné podmínky kapitulace, jaké jste tady vyhlásil před pár minutami, nabídli my vám? Předpokládám, že je považujete za spravedlivé a rozumné.“

Její skupina se přihnala na místo střetu a připojila se k tuláckým obráncům, kteří mezitím zdvojnásobili své úsilí. Obří loď admirála Willisové se postavila generálovu *Goliáši*. Lodě OSZ, které najednou musely čelit přesile, se nedokázaly vzpamatovat z překvapení.

Po chvíli napjatého vyčkávání se Lanyanovy lodě otočily a potupně prchaly ze soustavy Osquivelu. Lanyan se ani nenamáhal odvysílat odpověď.

44 SULLIVAN GOLD

Jakmile byl Sullivan Gold propuštěn z ildiranského Impéria, doufal, že bude moci odejít na odpočinek ke své rodině na Zemi. Byl správcem hanzovního modulárního těžeru, přežil masivní útok hydroských lodí, zachránil ildiranské těžaře a pak

musel strpět nespravedlivé věznění v Mijistře. Po tom všem toužil vrátit se domů. Zasloužil si trochu času jen pro sebe.

Ale prezident Wenceslas měl jiné plány.

Sullivan strávil s Lydií a s početnou rodinou dva týdny. Jelikož pro změnu toužil po trošce klidu, nikde svůj návrat neohlašoval a snažil se nevzbudit pozornost médií. Stejně tak se nepokusil podat hlášení prezidentovi, což se ukázalo jako chyba.

Na dveře jeho domu zabušila jakási polovojenská jednotka v neznámých uniformách. Za dveřmi stála rusovlasá žena s odznaky důstojníka a čtyři urostlí, po zuby ozbrojení muži. Byla by krásná, napadlo Sullivana, kdyby se ostré linie jejích rysů obrousily do hladké podoby. Žena porovnala jeho obličej s fotografií na příručním displeji. „Jste Sullivan Gold?“

„Ano… ano, jsem. Můžu se zeptat, o co jde?“

„Máme rozkaz prohledat váš dům, abychom zjistili, kde se zdržujete a jaké jsou vaše aktivity.“

„No, zdržuju se právě tady. A žádných aktivit se neúčastním. Jednoduše odpočívám.“

Lydia se objevila za jeho zády a v žertu, aniž tušila, jak je to vážné, prohodila: „Co jsi provedl tentokrát, Sullivane?“

„Nic, o čem bych věděl.“ Stál na místě a viditelně neměl chuť pustit příchozí dál.

„Svůj návrat z ildiranského Impéria jste neohlásil prezidentovi.“ V hlasu důstojnice zněl tvrdý tón. „Měl jste podat hlášení. To byla vaše priorita.“

Lydia se načepýřila. „To si tedy opravdu nemyslím, madam! Jeho prioritou je *rodina*. Byl pryč dost dlouho. A kdo jste vy, mimochodem? Vaše uniforma mi nic neříká.“

„Jsme speciální jednotka pracující z pověření prezidenta Wenceslase. Já jsem plukovník Shelia Andezová.“ Žena opět pohlédla na svůj příruční displej. „A vy musíte být Lydia Goldová.“ Rolovala údaji na obrazovce, několikrát zklamaně zamlaskala, ale o tom, co v záznamech našla, nic konkrétního

neřekla. „Musíme dokončit vyšetřování tak, abychom mohli prezidentovi podat přesnou zprávu. Pane Golde, prezident žádá o setkání hned, jak je bude moci zařadit do svého programu.“

Do Lydiina hlasu se vkradl ostrý tón, tak jako vždycky, když někdo překročil její hranice. „Nechápu, jakým právem o to žádáte. Kdo si myslíte, že…“

„Lydie!“ zarazil ji Sullivan. „Prosím, už tak máme potíže, nezhoršuj to ještě.“

„A proč vlastně máme potíže?“ Ochranitelsky stanula po jeho boku. „Co jsme udělali?“

Aniž by čekala na svolení, prodrala se plukovník Andezová kolem Sullivana a jeho ženy dovnitř. Pět členů „pořádkového oddílu“ se rozptýlilo po domě a začalo prohledávat komody a šuplíky, otevírat skříně v ložnici a nahlížet za nábytek. K Lydiiným neutuchajícím projevům pobouření se zdáli být zcela hluší, což ji rozčílilo ještě víc.

Sullivan od svého návratu pozorně sledoval zpravodajské kanály. Hanza už nebyla taková, jak si ji pamatoval. Po odchodu krále Petra se objevilo mnoho nepříjemných případů represí. Lydie, které se to vůbec nelíbilo, se nijak nezdráhala vyjádřit svůj názor.

Sullivan se ze všech sil snažil zůstat nenápadný, ale Hanza si ho našla i tak.

„Plukovníku Andezová, tohle byste měla vidět!“ Jeden z mužů vytáhl zpod postele skříňku. „Mimozemský kontraband!“

Sullivanovi se sevřelo srdce. Uvnitř skříňky byla spousta leptaných drahokamů a ildiranské kredity. Než Sullivan odletěl na Zemi, Mág-imperátor mu za služby prokázané jeho Sluneční flotile štědře zaplatil. Jora’h Sullivanovi nabídl, aby zůstal v Impériu a řídil štěpovou kolonii Dobros, Sullivan však dal přednost návratu k ženě a rodině.

„Měna ildiranského Impéria?“ zeptala se Andezová.

Sullivan netrpělivě vysvětlil: „Odměna Impéria za mé služby, jimiž jsem přispěl k porážce hydrogů. Je zcela legální.“

„Takže přiznáváte, že pracujete pro nepřítele?“

Sullivan byl zaskočený. „Odkdy je ildiranské Impérium náš nepřítel?“

„Od té doby, co se spřáhlo s Konfederací. O tom jste neslyšel?“

„Ach, ale to je naprosto směšné!“ vyhrkla rozhořčená Lydie, odhodlaná ho bránit. „I kdyby byla pravda, co říkáte, Sullivan dokončil svou práci dřív, než prezident začal o nějakém nepřátelství vůči Ildiranům vůbec uvažovat.“

„Můžete to dokázat?“ zeptala se Andezová.

Lydie se na mladou důstojnici podívala pohledem, který jasně prozrazoval, že ji považuje za naprosto pitomou. „Byl doma dávno předtím, než tuhle zprávu oznámili. Tak si to spočítejte!“

„Sarkasmus vám při procesu příliš nepomůže,“ varovala ji Andezová.

„Takže jsem obviněná? A na základě čeho?“

„Lydie, prosím!“ Sullivan miloval její schopnost nenechat sebou manipulovat a bránit svou rodinu i svá práva, kvůli svému ostrému jazyku se však často dostávala do potíží.

Urostlý muž zvedl skříňku s ildiranskými drahokamy. „Musíme to zabavit.“

„Potřebujeme peníze, abychom měli z čeho žít,“ vyhrkl Sullivan zoufale. Nic jiného neměli.

Když se původně uvolil přijmout post ředitele hanzovního těžního zařízení u Qronhy 3, nabídli mu skvělý plat. Celá věc však měla hodně háčků – háčků, které původně nebyly vidět. Jakmile Hanza došla k názoru, že Sullivan i jeho posádka zahynuli, začala úmyslně zadržovat výplatu finančních prostředků jeho rodině. A teď, když zjistila, že je přece jen naživu, byla situace ještě zoufalejší. Kdyby Sullivan zemřel,

jeho rodina by dostala alespoň peníze z pojistky, ale jelikož bylo zničeno drahé zařízení, za něž nesl odpovědnost, Hanza se postarala, aby nedostal ani kredit.

„Projednejte to s prezidentem," řekla Andezová. „Až si vás zavolá."

45 KRÁL PETR

Petr zjistil, že je poněkud nepohodlné vyřizovat vládní záležitosti s novorozencem na klíně, nechtěl však být bez svého syna ani vteřinu. Reynald, zabalený do měkké přikrývky, byl spokojený a šťastný (alespoň prozatím) i v rušném řídicím středisku, které vystavěly technické jednotky admirála Willisové. Estarra před tváří dítěte nechala houpat barevnou hračku z peříček. Jeho oči ji sledovaly a ve tváři se vystřídal výraz překvapení, zaujetí a posléze nadšení.

Celli se prodrala dovnitř a začala chrlit novinky. „Bojová skupina OSZ pod vedením samotného Lanyana zaútočila na osquivelské loděnice. Počet obětí není znám."

„Co si o sobě vlastně myslí?" Petrův výkřik dítě vylekal. „Nejdřív vydrancuje těžery u Golgenu, a teď tohle!"

Kupodivu, Celli nevypadala nijak nešťastně. „Neboj se, naši nakopali OSZ zadek. Tuláci loděnice bránili, a pak se tam objevila admirál Willisová. Generál Lanyan utekl tak rychle, že po něm nezůstal ani čoud z trysek."

Estarra vzdorně prohlásila: „Přesně takovou lekci Hanza potřebovala."

Petr zbledl, jak se snažil ovládnout svůj vztek. „Basil chce, aby to přerostlo v regulérní občanskou válku, ale my na něco takového nejsme připravení. Naše armáda je ve stádiu zrodu a naše planety se stále ještě nevzpamatovaly z války s hydrogy. Lidé tam na Zemi jsou stále moji poddaní, bez ohledu na to, k jakým činům byli přinuceni."

„Nezapomeň, únosem Mága-imperátora prezident prakticky vyhlásil válku také Ildiranům," dodala Estarra s výrazem

znechucení. „Proč to lidé pořád trpí? Jak bychom je mohli přimět, aby prezidenta svrhli?“

Petr se právě zaobíral stejnou otázkou. „Veřejně jsme ho zdiskreditovali, ale když se ta zpráva začala šířit, Basil podnikl rázné opatření. Drží lidi ve strachu tak, aby neměli odvahu hledat alternativy.“

Estarra řekla: „Copak nevidí, kolik škody prezident každý den napáchá? Řítí se do propasti a lidskou rasu strhne s sebou.“

„To se nestane, pokud tomu budu moci zabránit.“ Petrovi se svíral žaludek. Přecházel po místnosti a malého Reynalda stále nosil v ohbí pravé ruky. „Kdybychom mohli jednat skrze prostředníka, někoho, kdo má dostatečnou moc a vzbuzuje respekt tak, aby ukázal jasnou cestu ke změně – hned by všechno vypadalo jinak. Lidé by se začali chovat rozhodněji, kdyby dostali přijatelnou alternativu. Ale takhle vidím jen zmatek a krveprolití, ať se na to podívám z kterékoliv strany.“

„Potřebujeme někoho uvnitř, kdo dokáže získat podporu a provést rozhodující tah,“ řekla Estarra. „Co zástupce Cain? Nebo Sarein? Pomohli nám k útěku.“

„Ne, Basil je sleduje příliš bedlivě. Potřebujeme získat hlas respektované osoby, někoho, kdo se nebojí mluvit.“ Petr náhle vzhlédl a jeho oči byly plné nadšení. „Bývalá prezidentka Maureen Fitzpatricková!“

„Madam Fúrie? Jak ji chceš přesvědčit, aby přešla na naši stranu?“

Kolečka v Petrově hlavě se už začala otáčet. „Pošlu vzkaz jejímu vnukovi na Golgen. Myslím, že jí udělám takovou nabídku, že nedokáže odmítnout.“

46 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Sotva bitevník zakotvil na oběžné dráze kolem Země, zavolal admirál Diente roztřeseného Jora'ha do velicího jádra. Jakmile Mág-imperátor poprvé vyšel ze své kajuty, pohyboval se pomalu a sám se na sebe zlobil, že je na něm slabost tolik vidět. Vojáci, kteří ho doprovázeli, se tvářili komisně a nedali na sobě znát, že by si všimli nějaké změny.

Přežil šílenství izolace. Našel rezervy jak ve svém vlastním nitru, tak ve své dcerce – rezervy, o jejichž existenci neměl Basil Wenceslas ani tušení. Ano, Jora'h zvítězil nad vůdcem Hanzy. A nyní byl zpět.

Ve snaze zmenšit utrpení Mága-imperátora Diente vymačkal z motorů bitevníku co se dalo, a spěchal zpět nejvyšší možnou rychlostí. Jora'h, posílený kontaktem s Osira'h a jejími sourozenci, byl schopný uchovat si zdravý rozum. Nyní, když cítil blízkost ostatních ildiranských zajatců na měsíční základně, se kolem něj vlákna *thismatu* ovíjela jako houstnoucí mlha.

Opět v bezpečí… přestože stále vězeň. Izolace, kterou nedávno zakusil, a Osira'hiny zprávy o tom, co se děje na Ildiře, v něm vzbudily o to palčivější touhu být tam, kde ho jeho lid potřeboval nejvíc. Jora'h uchopil zábradlí velícího jádra a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Bitevník zamířil přímo k Zemi a Diente Jora'hovi pokynul, aby ho následoval. „Pojďte se mnou do lodních doků. Byl jsem pozván na neodkladnou schůzku do ústředí Hanzy. Prezident má eminentní zájem o ono tlumočnické zařízení, které jsme našli na palubě tohoto bitevníku."

„K čemu ho hodlá využít?"

Diente se zatvářil, jako by se domníval, že odpověď je naprosto zřejmá. „K diplomatickým účelům.“

Jora’h se zachvěl, když si představil, co všechno to může znamenat. „Tak jen doufejme, že v tomto případě bude úspěšnější, než při současné ‚diplomacii‘ s ildiranským Impériem.“

Diente to nekomentoval, jen uctivě pokývl hlavou. „Prezident mi dal příkaz, abych vás poslal přímo do Paláce šepotu.“ Se sotva patrným úsměvem dodal: „Je tam vaše zelená kněžka.“

Než člun přistál v Palácové čtvrti, cítil se Jora’h posílený, dokonce občerstvený – stačilo mu pouhé vědomí, že na něj Nira čeká. Když vstoupil do sluneční záře na přistávací ploše, obklopený vojáky v uniformách OSZ, dokázal se držet zpříma a hrdě. Diente mezitím odešel do ústředí Hanzy za prezidentem Wenceslasem.

Nira stála za linií královských gardistů vedle kapitána McCammona. Jediný pohled na ni byl vše, co Jora’h v té chvíli potřeboval. Vykročil vpřed, člun nechal za zády, a vojáky OSZ, kteří ho měli doprovázet, okázale ignoroval. Při pohledu na výraz jeho tváře královští gardisté zakolísali, ale McCammon jim nařídil, aby ho nechali projít. Propustil Niru a ta se Jora’hovi rozběhla vstříc.

„Jora’hu, jsi v pořádku?“

„Prezident Wenceslas mě nezlomí,“ řekl tak silným hlasem, jak jen dokázal, a sevřel ji v náručí.

McCammon mu letmo zasalutoval – šlo o jasný projev úcty. Oblečený byl do kompletní slavnostní uniformy, nechyběla ani dýka se zlaceným jílcem po boku. Vzal si je stranou a ztišil hlas na úroveň důvěrného rozhovoru. „Prezident mě pověřil, abych vám řekl, že pokud prohlásíte krále Petra za vzbouřence a

přislíbíte podpořit Hanzu, můžeme zahájit proces vašeho návratu na Ildiru.“

„To je všechno, co musím udělat? Opravdu? Stačí jedno jediné prohlášení a já budu moci okamžitě opustit Zemi a zachránit svůj lid?“ Jora’h se nevěřícně zamračil. „Vy mu věříte, kapitáne McCammone?“

Velitel znepokojivě dlouho mlčel. „Nejsem tady od toho, abych vyjadřoval svůj názor. Mým úkolem je předat vám prezidentův vzkaz.“

Nira byla rovněž nedůvěřivá. „Když Jora’ha necháte jít, co mu zabrání, aby své prohlášení odvolal? Nic. To znamená, že nás Hanza nepropustí. Budou se vymlouvat, odkládat to, klást administrativní překážky. Nikdy nás nenechají odejít.“

McCammon hleděl přímo před sebe, za záda strnule stojících gardistů, směrem ke člunu na přistávací ploše, jako by ani nemluvil k ní. „V takto úředně složitých záležitostech se může objevit mnoho nepředvídatelných zdržení a potíží, než dojde ke skutečnému propuštění. Může to trvat celé roky.“

Jora’h to tušil. Jeho jedinou zbraní bylo setrvat ve svém odporu.

Pevně k sobě přivinul Niru a pohlédl na velitele gardistů: „Obávám se, že za takových okolností musím prezidentovu nabídku odmítnout. Její podmínky nejsou pro mě přijatelné.“

47 SAREIN

Sarein byla otřesená proměnou svého apartmá. O co šlo Basilovi tentokrát? Pracovní čety, které tvrdily, že jednají na prezidentův příkaz, systematicky odstranily zářivě barevné závěsy ze zámotkových vláken, i čtyři hrnkové rostliny, barevné oblíbence z jejího rodného světolesa.

Rozzuřilo ji, že něco takového udělal bez porady s ní. Chtěl jí ukázat, že je schopný uplatnit svou moc dokonce i tady? Vypadalo to jako projev jeho touhy po dominanci. Basil dělal věci po svém a měl rád, když všechny díly skládačky dosedly přesně na místo. Pouhé pomyšlení na to, že styl, jímž byly Sareininy pokoje zařízeny, stále poukazuje na její theronský původ, mu muselo být trnem v oku.

Pochybovala, že by mu záleželo na tom, jak moc jí tím ublíží. Basil se snažil udržet v Hanze pořádek ovládáním jednotlivých detailů, a tohle byl jen další z mnoha kroků. Byla odhodlána si s ním o tom promluvit, ale pochybovala, že by to bylo k něčemu dobré.

„Vymalujeme to tady pěknou neutrální barvou, velvyslankyně," řekl jí vedoucí čety, baculatý muž s hlubokým hlasem a hustým hnědým obočím. „Můžu vám ukázat katalog se standardizovaným hanzovním nábytkem. Dekorativní prvky si můžete vybrat sama, ale upřímně řečeno bych byl raději, kdybyste to nechala na mně." Muž se na ni unaveně usmál.

„Dělejte co musíte," řekla a uvnitř cítila smutek a chlad. Stejně to bylo jedno. Všechno, co vyjadřovalo její osobnost, právě odnášeli pryč. „Prezidentovi se můj vkus zjevně nelíbí."

Když Sarein před lety poprvé přiletěla na Zemi, pohrdala zvláštní, přírodní kulturou Theronu. Mezi světostromy a zelenými kněžími se cítila jako ve vězení, ale záběry z Paláce šepotu a úchvatných pozemských měst ji naplňovaly nadšením. Opustila svou rodnou planetu, šla za svým snem a dosáhla postavení, o němž se jí ani nesnilo.

Nyní však o většinu svého vlivu přišla. Byla velvyslankyní planety, se kterou Hanza přerušila veškeré styky, a přesto se nemohla vrátit domů. Nezastupovala vůbec nikoho. Basil ji ponechal v kruhu svých nejbližších, o možnost ovlivňovat jeho rozhodnutí však musela neustále bojovat. Čím dál častěji se rozhodoval sám, aniž by se s kýmkoliv poradil. Navzdory tomu, co při onom tajném setkání v kavárně řekla Rlindě Kettové, zoufale toužila najít způsob, jak se Basilovi přiblížit. Nyní poprvé zalitovala, že Rlindinu nabídku nepřijala a ze Země jednoduše neutekla.

Muži hrubě nastrkali její rostliny do bedny, podle označení určené k uložení ve skladišti, Sarein je však zadržela. „Počkejte – chci je odnést do skleníkového křídla. Královnin skleník se právě obnovuje.“

Předák čety jen pokrčil rameny. „Jak chcete. Není dovoleno přechovávat je v soukromých pokojích. O některých theronských rostlinách je známo, že jsou jedovaté.“

Kapitán McCammon rázně kráčel chodbou k jejím pokojům. Přestože byl vycvičený, aby dokázal zachovat neutrální výraz, oči se mu rozzářily, kdykoliv ji spatřil. I Sarein si uvědomila, že se usmívá, kdykoliv ho vidí, ale neodvažovala se mu svou náklonnost jakkoliv projevit. McCammon se zastavil na prahu, ohromený shonem doprovázejícím přeměnu interiéru.

Zahlédla na jeho tváři nesouhlasný výraz. „Takhle se prezident chová, když se cítí nejistě,“ vysvětlila rychle.

Promluvil tichým hlasem plným skutečného soucitu: „Právě teď je zřejmě jeho nejistota opravdu velká.“

Basilův plán zlomit Mága-imperátora selhal. Sarein v duchu musela ildiranskému vůdci zatleskat. Přestože se Basila snažila varovat, prezident si odmítal přiznat, jak velké škody napáchal. Lidé si však už vládních přehmatů začali všímat.

Právě toho dne ráno zachytila informaci o nové disidentské skupině zvané „Meč svobody“, která se nabourala do systému několika zpravodajských sítí a znovu odvysílala to zatracené doznání Patricka Fitzpatricka III., v němž obviňoval vládu z vyprovokování války s Tuláky. Ani ty nejtvrdší bezpečnostní akce však k odhalení pachatelů nevedly a sabotéři unikli.

Rozzuřený Basil pověřil vyšetřováním plukovníka Andezovou a její skupinu. Sarein napadla myšlenka, při níž ji zamrazilo. Pochybuje prezident o její loajalitě? Odhalil něco? Snad její krátké setkání s Nirou a ratolestí?

Když McCammon viděl její obavy, pohladil ji po paži a Sarein pocítila iracionální touhu přiblížit se k němu, ale neodvažovala se to udělat, zvlášť ne před těmi dělníky. Uvědomila si, kolik je hodin, odkašlala si a nasadila formální tón: „Přišel jste, abyste mě doprovodil na schůzku, kapitáne?“ Basil se nemohl dočkat nadcházející schůzky s admirálem Dientem a Sarein ho požádala, aby směla být při tom. Přála si, aby ji doprovodil kapitán McCammon, neboť to byl jediný způsob, jak zajistit také jeho účast.

„Ano, velvyslankyně.“

Aniž dál věnovala pozornost lidem přestavujícím její apartmá, rázně vykročila chodbou, doprovázená McCammonem. „Raději tedy pojďme. Prezident na nás čekat nebude.“

Prezident Wenceslas seděl za zobrazovací deskou svého stolu naproti admirálu Dientemu a prsty ťukal na vyleštěný povrch. Admirál stál strnule v pozoru, zatímco zástupce Cain seděl na židli stranou a dělal si poznámky, ne nepodobný středověkému písaři. Mlčení se vleklo už několik vteřin.

Když Sarein s McCammonem vstoupili, Basil vzhlédl. V tváři měl zmatený výraz, jako by ho vyrušili ze složitých úvah, potom si ale vzpomněl, že ji pozval. „Ano, děkuji ti, že jsi přišla, Sarein. Chtěl jsem, abys slyšela mé prohlášení."

Pocítila bodnutí úleku. „Prohlášení? Myslela jsem, že proběhne jednání."

„Jednání už proběhlo."

Cain vstal, viditelně zaskočený, přesto odhodlaný zhostit se svého úkolu a poskytnout jí potřebné informace. „Během zkušební plavby s vlajkovou lodí Mága-imperátora učinil admirál Diente pozoruhodný objev. Během dávných válek vyvinuli Ildirané překládací zařízení pro přímou komunikaci s klikissy. Je to jednoduchá ildiranská technologie, ovládání je snadné."

V té chvíli se Basil napřímil a vložil se do rozhovoru: „Tento překládací systém nám skýtá pozoruhodnou a neočekávanou možnost oslovit nepřítele s velkým ničivým potenciálem. V průběhu posledních měsíců klikissové ovládli mnoho svých starých planet, které byly začleněny do kolonizační iniciativy. Spoléhali jsme na síť portálů, ale nyní nám byl přístup k ní odepřen. Není však důvod, proč by naše rasy měly žít v nepřátelství. Jistě najdeme nějaké společné zájmy."

Založil paže na hrudi. „O klikissech toho víme příliš málo, a já chci ten konflikt potlačit hned v zárodku. Musíme zapojit diplomacii, ne se pokoušet o jejich okamžité zničení. Dospěl jsem k názoru, že je to nejrychlejší a nejefektivnější způsob, jak tuto krizi vyřešit. Vypravíme k nim posla, aby s nimi vyjednával."

Promluvil McCammon: „Jednoho takového vyjednávače jsme v tlakuvzdorné kabině spustili i k hydrogům. A pokud si dobře vzpomínám, nedopadlo to zrovna nejlíp."

„Tohle je zcela jiná situace," odsekl Basil, který zjevně nechápal, proč velitel gardy stále ještě setrvává v místnosti.

„Klikissové kdysi vytvořili velkolepou civilizaci. Vynalezli portály a Klikisskou pochodeň. Museli být inteligentní. Vysílám admirála Dienteho na Pym, kde generál Lanyan tak příhodně objevil velký podúl. Vyjednáme s klikissy dohodu o vzájemném neútočení. Tak budeme mít o jednu starost míň.“ Na chvíli se odmlčel. „A můžeme se soustředit na svržení Konfederace.“

Diente se viditelně cítil nesvůj, vzpřímený a strnulý připomínal vojáčka na hraní, kterého kdosi postavil do kanceláře na ozdobu. Stále ještě nepromluvil.

Sarein na něj pohlédla. „A jaký je váš názor, admirále Diente? Dokážete to?“

„Mág-imperátor mě ujistil, že překládací systém funguje.“ To ovšem nebyla odpověď na položenou otázku.

„Má dostatečnou motivaci,“ prohlásil místo něj Basil. „Pokud uspěje, slíbil jsem, že propustím jeho rodinu z vazby a nebudu ji dále zatěžovat žádnými závazky.“

48 SIRIX

Uspokojení z vyhlazení dvou podúlů bojujících o Relleker rychle vyvanulo. Ano, Sirix se zbavil dvou velkých skupin klikissů, ale jeho hlavním zájmem bylo nyní přežití jeho robotů.

Klikissové zničili příhodná zařízení na Rellekeru a zabili kvalifikované kolonisty. Sirix se k výrobě robotů a rozhojnění své armády nepřiblížil ani o píď a začal být poněkud netrpělivý. Obrátil se opět na compy. „Najděte mi jinou možnost!“

PD a QT se opět ponořili do záznamů Tuláků a OSZ, zkoumali základny na asteroidech a měsících i plující orbitální komplexy. Většina klanových zařízení se specializovala na určitý typ produkce. U Constantine III. to byla vlákna a vzácné

polymery, v systému Hhrenni se na asteroidech nacházely skleníky, Eldora vyvážela stavební dříví a produkty lesa.

Jeho skupina ukradených lodí z nedostatku lepších možností nakonec zamířila na místo, kde se dříve nacházelo hlavní sídlo tuláckých klanů – *Randezvous*. Nyní z něj však zbyly jen trosky, kamení a kusy kovu pohybující se po narušených nepravidelných drahách od chvíle, kdy OSZ základnu zničily. Občas Sirixe napadlo, že se nevypočitatelní a krvelační lidé vyhladí sami mnohem efektivněji, než by to dokázal on.

Křižovali prostorem v tichém režimu pro případ, že by se Tuláci do svého bývalého domova vrátili, a pátrali po jakýchkoliv funkčních zařízeních. Žádná však nenašli. Další zbytečně vynaložené úsilí. Sirix a dvojice compů opět začali zkoumat záznamy.

Konečně promluvil QT: „PD a já bychom rádi navrhli neobvyklé řešení. Jde o planetu, která disponuje technologiemi a výrobními provozy, které potřebujeme."

PD souhlasil. „Toto místo už prokázalo své schopnosti při výrobě compů a má základní znalosti o klikisských robotech."

Když si Sirix uvědomil, o čem compové mluví, jeho optické senzory zazářily. „Navrhujete, abychom se vrátili k Zemi, dobyli ji s těmi několika loděmi, které nám ještě zbyly, a zmocnili se hanzovních výrobních zařízení? To se nám nikdy nemůže podařit."

„Ne. Navrhujeme, abys vyjednal dohodu přímo s prezidentem."

„Oslovíme Hanzu a jednoduše ji požádáme o zapůjčení jejích výrobních zařízení," dodal PD. „QT a já ti můžeme pomoci, ujmeme se role vyjednávačů."

Byl to naivní a naprosto nesmyslný, neuskutečnitelný návrh.

PD pokračoval: „Lidské dějiny jsou plné situací, kdy se z bývalých nepřátel stali spojenci. Stačila k tomu změna okolností a dostatečný motiv.“

Sirix o tom přemýšlel. Mohlo by to fungovat? On sám lidem nerozuměl. Jejich protichůdné nálady a rozhodnutí byly nevyzpytatelné. „Vy oba rozumíte lidem lépe než já. Jak je chcete přesvědčit, aby udělali, co chceme?“

QT pozvedl svou polymerovou tvář. „Upřímně se omluvíme. A ukážeme prezidentovi, že v klikissech máme společného nepřítele.“

Sirix ten podivný návrh zvažoval. S onou hrstkou zbývajících lodí a zbytkem zbraní jeho armáda nepředstavovala pro Zemi vážnější vojenskou hrozbu, to ale Hanza nevěděla. Jako důkaz své dobré vůle mohl použít skutečnost, že právě zničil značný počet klikissů u Rellekeru.

„Zemská hanzovní liga by mohla v černých robotech vidět cenné spojence,“ řekl Sirix, „pokud se budeme schopní dohodnout na přijatelných podmínkách.“

K tomu ovšem bude nutné obezřetné vyjednávání.

„Změňte kurz. Zamiřte přímo k soustavě Země.“

Sirix začal se svými propočty.

49 MARGARET COLICOSOVÁ

Margaret necítila strach, ani když k ní přistoupil domar s tygřími pruhy a pozvedl své pilovité přední končetiny podobné kudlančím. Opřela si ruce v bok. „Co chceš?“

Součást její práce s Davlinem-bridex spočívala v tom, že se snažila přimět jednotlivé klikissy, aby používali Davlinovy vzpomínky a dovednosti a skutečně s ní *komunikovali*. Doufala,

že tímto způsobem dostane do popředí pozitivní lidské vlastnosti a potlačí přirozenou agresivitu hmyzí rasy.

Pruhovaný domar se otřásl a tvrdé pláty jeho exoskeletu přitom hladce klouzaly o sebe. Jeho tvář byla tvořená mozaikou vzájemně propojených článků, které se na malý děsivý okamžik přeuspořádaly tak, že vypadaly skoro lidsky, původní zvířecí podoba však pro ně byla zjevně mnohem přirozenější.

„Bridex," řekl hlasem, který připomínal zvuk ostří nože obtahovaného brouskem. „Dva… další… podúly… poraženy."

„Kde? Jméno planety."

Nastala dlouhá pauza, jako by se složitá mysl úlu snažila vzpomenout na jméno, které by pro ni dávalo smysl. „Relleker."

„Dobře." Při jejich posledním rozhovoru se Davlin zmínil o klikisských podúlech válčících o tuto planetu. „Zaveď mě k bridex. Řekne mi víc." Věděla, že prostřednictvím domarů či bojovníků není Davlin schopný vést delší rozhovor. Následovala obrovitého tvora a míjela přitom dělníky, kopáče, sklízeče a další poddruhy.

Před lety byly její návštěvy u předchozích vtělení bridex poznamenány strachem a samy o sobě představovaly riziko, nyní však Margaret směle kráčela vedle domara. Zatímco její průvodce zůstal venku, žena vstoupila do komory a stanula před hemžící se masou. „Co mi chceš říct, Davline? Další dva podúly byly poraženy? Obě bridex zničená?"

S bzučením připomínajícím statický šum se larvy začaly přesouvat – každý malý jedinec znal své místo – až vytvořily hrubou skulpturu lidské tváře. Takto vymodelované hlavě chvíli trvalo, než si vzpomněla na řeč, ale pak se bzučivý zvuk proměnil ve slova. *„Porazili se navzájem. Dva nepřátelské podúly se střetly."* Po napjaté pauze Davlin-bridex pokračoval: „Zbytek zničili černí roboti… jaderné zbraně… lodě OSZ."

„Takže černí roboti tam pořád někde jsou." Margaret si nebyla jistá, zda mysl úlu dokáže postřehnout nenávist v jejím

hlase. „Chceš je zničit, že?“ Tento hněv mohla Davlinovi dovolit. Sirix kdysi dávno, ještě na Rheindic Co, zabil Louise… *„Do posledního.“*

Spatřila další domary procházející skrz nový portál a nesoucí pozůstatky klikisských obětí. „Jak blízko jsi k dovršení svého záměru? Kolik bridex ještě zbývá?“

„Jednotlivé části se spojují. Brzy budu Jediné bridex. Zbývá jediný nepřátelský podúl. Silný podúl… na Pymu.“

„A jakmile porazíš tento podúl, ovládneš celou rasu? A slibuješ, že ochráníš lidstvo?“ Dlouhou chvíli čekala. „Davline?“ Musela neustále oslovovat lidskou stránku, která v mysli úlu přežívala. V poslední době však viděla znepokojivé signály svědčící o tom, že to lidské v ní začíná podléhat hmyzímu.

„Pak budeme ovládat všechny klikisse.“

„A ochráníš lidstvo?“

„Nejdříve se musím rozmnožit. Musím pohltit mnoho dalších klikissů, aby se stali mou součástí, ne aby mě jen poslouchali.“

Jeho slova Margaret vyděsila. „Ne, tím by se rozředil lidský podíl, který v sobě máš. Sám jsi mi to řekl.“ Až doposud si Davlin-bridex udržel nadvládu jen díky tomu, že nedovolil domarům požírat poražené podúly. Už teď však jeho vliv začínal slábnout. A Margaret nemohla navrhnout očividné, nicméně zrůdné řešení spočívající v pohlcení a včlenění další lidské DNA.

„Musím zvýšit naše počty a sílu. Jinak prohraji.“

„Prohraješ, pokud se ti to vymkne z ruky, Davline. Pokud ztratíš nadvládu.“

„Je to jediná cesta. Získat sílu a kvalitní vlastnosti všech ostatních úlů, které jsme porazili. Naši domarové shromáždí jejích písně.“ Ve chvíli, kdy o sobě bridex začalo mluvit v plurálu, se jasné rysy rozplizly. Naslouchala a sledovala, jak

zápasí samo se sebou, potom se opět objevila Davlinova tvář. *„Nedovolím… aby se má osobnost rozpustila, Margaret. Jsem pořád tady.“*

Nebyla si jistá, nakolik může onomu podivnému hybridu důvěřovat. Byl tento tvor dostatečně lidský, nebo klikisské rysy po dalším dělení převáží? Musela mu jeho lidskost neustále připomínat. „Udělej co musíš, Davline, ale neztrácej nad tím kontrolu – a já udělám všechno, co je v mých silách, abych ti pomohla.“

50 ANTON COLICOS

V rychlém člunu, jenž je odvážel z Měsíce, usedl Anton vedle dějepravce Vao'she. Místo na protějším sedadle zaujal bdělý strážný s připravenou zbraní. Anton se nikdy nepovažoval za nebezpečnou osobu, nyní však byl po celou dobu pod dozorem.

Neměl nejmenší tušení, co od nich dvou může prezident Wenceslas chtít.

Anton se na to pokoušel dívat z té lepší stránky. Alespoň měli namířeno k Zemi, kde se právě nacházel i Mág-imperátor. Poté, co byl Jora'h odvezen a držen v izolaci, zachvátilo ildiranské vězně na měsíční základně zoufalství. Vao'sh, který už sám něco podobného zažil, chápal lépe než kterýkoliv jiný Ildiran čirou hrůzu Jora'hovy osamělosti i riziko, že upadne do katatonie a šílenství.

Nyní, když letěli v rychlém člunu, zešedly dějepravcovy obličejové laloky ještě víc a prozrazovaly tak jeho úzkost. „Jsem zmatený činy vašeho prezidenta. Nemá tušení, co dělá."

„To není omluva." Anton to neuměl nijak vysvětlit. „Nikdo nemá právo zacházet s myslícími bytostmi takovýmto způsobem." V jeho slovech zněla odvaha, kterou ve skutečnosti necítil.

Když člun přelétl nad Palácovou čtvrtí, Vao'sh položil ruce na okna a zamyšleně se na Antona usmál. „Vždy jsem toužil na vlastní oči spatřit Palác šepotu – je jen škoda, že má první návštěva probíhá za takovýchto podmínek."

Antona přepadl smutek a pocit viny. „Stydím se. Nejsem hoden, abych tebe, Mága-imperátora nebo kteréhokoliv Ildirana žádal o odpuštění.“

„Tohle způsobil prezident, dějepravče. Kvůli činům jednoho muže není možné odsoudit celou rasu.“

Člun přistál na střeše centrály Hanzy. Anton s Vao’shem byli svižným krokem odvedeni do nejvyššího patra, kde – stále střežení – čekali. A čekali.

O více než hodinu později byli vpuštěni do prezidentovy pracovny. Basil, obklopený řadou oken, seděl za širokou zobrazovací deskou stolu, která nebyla pokrytá tabulkami či grafy produktivity, ale měnícími se záběry kamer. Vypadalo to, že má potřebu sledovat všechno kolem sebe.

Jakmile vstoupili, prezident vstal. Výraz na jeho pohledné tváři prozrazoval ostražitost, ale choval se bezprostředně a vřele – jako by byli staří přátelé. „Antone Colicosi, jak rád vás zase vidím! Od doby, kdy jsme spolu mluvili naposledy, se toho tolik změnilo.“

„Jsem překvapený, že si na mě vůbec pamatujete, pane prezidente. Osud mé matky není znám a tělo mého otce se našlo v rozvalinách na Rheindic Co. Záchranná výprava nedopadla příliš úspěšně.“

„Nicméně vaše upozornění, že postrádáte své rodiče, uvedlo do pohybu klíčové události naší historie, přestože jsme si to v té chvíli neuvědomovali. Rlinda Kettová a Davlin Lotze objevili portály, které pro nás představovaly velký přínos – až donedávna.“ Prezident se zdál zaměstnaný neustálým sledováním záběrů na desce svého stolu. „Ale admirál Diente se právě vydal za klikissy, i tento problém by tedy měl být brzy vyřešen.“

„Jsem rád, že vám to tak pěkně vychází,“ zamumlal Anton.

Prezident se obrátil k Vao’shovi. „Vyrozuměl jsem, že jste jedním z největších ildiranských historiků. Mohl byste mi

pomoci.“ Z Basilova hlasu zaznívala zvláštní podrážděnost, přestože se zjevně snažil o rozumný tón. „Rád bych pochopil Ildirany. Zjevně jsem Mága-imperátora špatně odhadl. Chová se iracionálně. Je to dáno ildiranskou kulturou, nebo je problém v samotné Jora’hově osobnosti? Myslel jsem, že mu dlouhá a osamělá plavba poskytne dostatek příležitostí, aby si uvědomil, co je nejlepší jak pro Impérium, tak pro Hanzu. Přesto se těmito úvahami odmítá vůbec zabývat. Copak se nechce vrátit ke svým poddaným, kteří – jak sám říká – nutně potřebují jeho vedení? Co je to za vůdce? Jsem s rozumem v koncích. Nechápu, proč se Mág-imperátor chová, jak se chová.“

„A my zase nerozumíme tobě, prezidente Wenceslasi.“ Vao’sh rozhodně nebyl vstřícně naladěný. „Nejsem schopen podívat se na věc tvýma očima. Až budu zaznamenávat tento příběh do *Ságy sedmi sluncí*, jen těžko dokážu Hanzu vylíčit v dobrém světle.“

Prezident viditelně potlačil příval hněvu. „Nemám zájem o ildiranskou propagandu ani o pohádky pro děti, ale o získání zpravodajských informací, které Hanza nutně potřebuje.“ Obrátil se k Antonovi, který sebou trhl. „Antone Colicosi, zůstanete na Zemi společně s dějepravcem Vao’shem. Vezměte ho na fakultu ildiranských studií na vaši starou univerzitu. Chci, aby ho naši badatelé důkladně vyslechli.“

51 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Je to tu docela hezké… na vězení.“ Cain pohlédl skrze jednosměrné zrcadlo do prostor, kde zadržovali Dienteho rodinu.

Když se Cain společně se Sarein krátce prošel kolem nenápadného zařízení, ohromilo ho, jak obratně bylo kašírováno tak, aby se ničím nelišilo od jiných obytných komplexů pro rodiny se skromnými příjmy. Pět bytů, které se skrývaly uvnitř, však bylo navzájem odděleno a vstup do kteréhokoliv z nich doprovázela ta nejpřísnější bezpečnostní opatření. A co hůř, jejich obyvatelé nesměli svobodně odejít.

„Pochybuji, že by admirála Dienteho tohle domácké prostředí uklidnilo," řekla Sarein.

„Hlavně, že jeho rodina žije. A prezident slíbil, že je propustí v pořádku hned, jak se vrátí ze své mise na Pym." Tón Cainova hlasu nenaznačoval žádné pochybnosti stran prezidentovy ochoty dodržet svou část dohody. Basil je vyslal, aby se na vlastní oči ujistili, že všechno je v pořádku. Tvrdil, že nikomu jinému nemůže věřit, a podle Cainova názoru to byla nejspíš pravda.

Širokoúhlé objektivy ve špehýrkách zapuštěných do stěn jim umožnily sledovat celou Dienteho rodinu, která žila svůj každodenní život. Sarein se k němu naklonila a tiše, přestože ne šeptem, řekla: „Basil si nejspíš myslí, jak není velkorysý, když jim poskytuje veškerý potřebný komfort. Požádám ho o větší shovívavost, ale sotva mě vyslyší."

„Tito lidé si ve skutečnosti neuvědomují, že jsou drženi jako rukojmí." Cainovy bledé rty se letmo roztáhly do chladného úsměvu. „Myslí si, že musí zůstat uvnitř v zájmu svého bezpečí. Svým způsobem je to milosrdné."

Cain si uvědomil, že záleží stejně jen na tom, aby admirál věděl, kde jsou.

Rodina měla k dispozici tři místnosti – obývací pokoj, dvě malé ložnice a malou koupelnu spojenou s toaletou. Dienteho manželka, dvě dcery (ve věku patnácti a šesti let) a syn (dvanáct) se tam museli cítit trochu stísněně. Cain, který tolik miloval

soukromí a samotu, si život v takových podmínkách nedokázal představit.

Sarein sledovala starší dcerku, která se zhroutila na tvrdou židli, zatímco se ji starší bratr snažil zlákat ke hře. Matka strnule seděla za malým kuchyňským stolkem a četla. Ačkoliv upřeně zírala do knihy, Cain si všiml, že po celých šest minut neobrátila stránku. Na stěně vedle ní visela fotografie celé rodiny včetně jejího manžela. Podle všeho nebyla nejnovější – všichni tam stáli pospolu a usmívali se.

„Nemůžeme si s nimi promluvit?“ zeptala se Sarein. „Jak jinak lze ověřit, že jsou v dobrém fyzickém i psychickém stavu?“

„Žádný kontakt. Máme je jen pozorovat.“

„Doufám, že naše slovo pro Basila alespoň něco znamená.“

Na záběru ze špehýrek viděli nyní chlapce peskujícího svou mladší sestru za to, že s barevnými kartami hraje jinou, mnohem jednodušší hru.

„Bezpochyby ano.“

Sarein se otočila a Cain v její tváři spatřil opravdové zaujetí. „Proč? Vždyť se nás snaží stále častěji držet stranou.“

„Uvědomuje si, že nemůže dělat všechno sám. Musí mít někoho spolehlivého a je – zcela správně – přesvědčený, že já ho o moc oloupit nechci. Jako zástupce prezidenta jsem dosáhl vyššího postavení, než po jakém jsem kdy toužil. A vy – ví, že ho milujete a zároveň se ho bojíte. Proto v jeho očích nepředstavujete žádnou hrozbu.“

Sarein zamžikala velkýma temnýma očima. „Jste velmi zvláštní člověk, pane Caine. Jak můžete být tak vnímavý?“

* * *

Než Cain a Sarein vyrazili zpátky do centrály Hanzy, Cain přijal očekávaný hovor. Úmyslně ho načasoval právě takto. Chtěl mít důkaz, že byla s ním a „prováděla šetření“.

Stejně jako prezident Wenceslas, ani Cain nemohl všechno zvládnout sám. Kapitán McCammon už byl na cestě.

Plukovník Andezová a několik členů její „pořádkové“ čety mezitím zasahovalo při požáru, který zničil vnitřek malého skladovacího kontejneru umístěného v sektoru soukromých skladišť. Malý kontejner s uzavřenou cirkulací byl mezi množstvím ostatních, zcela identických, nenápadný. Zvenčí vypadal jako poštovní schránka a byl zapojen do sítí stejně jako kancelářská buňka – stěží v něm bylo dost místa pro koncový terminál a jednu osobu sedící na židli. Svému účelu však posloužil.

Andezová zvedla zmáčený kus elektroniky, zařízení, z nějž kapala hasicí pěna. Cain si povšiml, že kovové dveře natřené základní barvou byly násilně vylomené z pantů – důsledek tupého nadšení přesně onoho druhu, jaký od „pořádkové“ čety Andezové čekal. Vtrhli dovnitř násilím, zjevně přesvědčení, že v krabici o obsahu dvou metrů krychlových najdou hnízdo rebelů.

Když Andezová spatřila přicházet zástupce Caina se Sarein, napřímila se. Úmyslně opomněla vojenský pozdrav a pokoušela se setřít skvrnu od popela na své tváři, čímž ji ještě víc rozmazala. „Pořád zvedají hlavu, pane. Kdy už se poučí? Tahle skupina si říká ‚Meč svobody‘. Ještě před několika dny o nich nikdo neslyšel.“

Cain ohrnul rty. „Mýlíte se, plukovníku. Meč svobody je aktivní a početná organizace, která tiše, nicméně efektivně působí už mnoho měsíců. Moji lidé jsou jim na stopě. Měla byste se mít na pozoru. Objevila jste tu nějaké vůdce?“

Výraz její tváře ještě více ztvrdl. „Naneštěstí jsme dorazili příliš pozdě. Požár zničil vybavení a naši odborníci na elektroniku tvrdí, že i tak byla předtím všechna data důkladně vymazána. Víme však, že z tohoto místa byly vysílány pobuřující zprávy. Tito zločinci opakovaně vysílali lživé řeči Patricka Fitzpatricka“ – její tvář se na okamžik zkřivila a Cain si

vzpomněl, že Andezová a Fitzpatrick coby váleční zajatci strávili společně nějaký čas mezi Tuláky – „a také výzvu krále Petra volající po rezignaci prezidenta Wenceslase.“

„Po rezignaci nebo *svržení*,“ zdůraznil Cain.

„Tím hůř,“ řekla Andezová.

Sarein si očividně lámala hlavu, proč Cain chtěl, aby ho sem doprovodila. „Na tom všem není nic nového,“ řekla. „Ty zprávy byly už dříve přehrány mnohokrát. Proč by se kvůli nim namáhali zřídit něco takového?“

Cain vážně přikývl. „Ano, u skupiny tak dobře zorganizované jako je Meč svobody musí existovat nějaký mnohem záludnější důvod. Plukovníku Andezová, navrhuji, abyste získala přesné znění odvysílaných zpráv a přidělila na jejich analýzu dostatek lidských zdrojů. Je možné, že v původním signálu je zakódována jiná, mnohem nebezpečnější zpráva. Věnujte zvláštní pozornost zdánlivým statickým poruchám.“

Caina těšilo pozorovat její nadšení. Tohle Andezovou zabaví na několik dnů.

Konečně dorazil kapitán McCammon se čtyřmi královskými gardisty, muži, které si sám vybral. Usmál se na Sarein. „Rád vás vidím, velvyslankyně.“ Pak obrátil svou pozornost k věci, kvůli níž byl povolán, a v té chvíli z něj byl opět dokonalý profesionál. „Plukovníku Andezová, další vyšetřování převezmou moji muži.“

Naježila se. „Tento úkol spadá plně do mé kompetence!“

Cain se vložil do sporu: „Plukovníku Andezová, nepokoj, který zasel Meč svobody, je přímou hrozbou pro moc a vládu krále Roryho. Proto je zcela na místě, aby se případu ujala královská garda. Vaši lidé jsou tohoto úkolu zproštěni.“

„Nemáte snad odvysílanou zprávu, kterou můžete dál analyzovat?“ dodala Sarein.

„Tito vzbouřenci ohrožují prezidenta a samotnou stabilitu Hanzy.“ Cain pokračoval rozumným vemlouvavým tónem: „Víte přece, že prezident Wenceslas nepobývá rád na očích veřejnosti. Pokud to celé prezentujeme jako ohrožení našeho milovaného spasitele a krále, je zde větší pravděpodobnost, že se mínění veřejnosti obrátí proti Meči svobody.“

Po chvíli zmatku pořádkový oddíl sbalil zbytky důkazů i odebrané vzorky a ustoupil McCammonovi, který převzal velení nad situací.

Sotva byli pryč, Sarein se obrátila k významně se tvářícímu Cainovi. „Co tohle všechno mělo znamenat? Proč jste mě sem dovedl?“

McCammon sledoval, jak jeho muži prohledávají pokroucené zbytky kancelářské buňky. Tvářil se velmi skepticky. „Co čekáte, že najdu, když to tady prohledala ta úklidová četa?“

„Nic k nalezení tady není.“ Cain se usmál a pak tichým hlasem dodal: „Ale plukovníka Andezovou to určitě zaměstná, nemyslíte? Tohle malé rozptýlení je zdrží natolik, že nebudou mít čas obtěžovat nevinné lidi.“

Sarein zalapala po dechu, protože došla k nevyhnutelnému závěru. „Vy jste o tom věděl! Vy jste členem Meče svobody.“

Cain zavrtěl hlavou. „Ne tak docela. Meč svobody jsem stvořil já sám z ničeho. Potřeboval jsem nějaký kanál, jehož prostřednictvím bych šířil určité informace – například když se na veřejnost musely dostat zprávy o Estařině těhotenství, jinak by ji prezident donutil k potratu. Bylo vhodné vzbudit dojem daleko početnější organizace vyzývající Hanzu k připojení ke Konfederaci. Zcela nezávisle začalo jednat mnoho jiných, a zdá se, že hnutí samovolně sílí. Jakákoliv náhodná protivládní aktivita je tak připsána působení větší organizace.“

McCammon chvíli zíral, ale pak se rozesmál. „Takže zaséváte semínka jako je tohle, abyste od sebe odvrátil pozornost?“

„Abych odvrátil pozornost od nás tří, kapitáne.“ Cain pohlédl na Sarein a velitele gardistů. „Nikdo z nás nemá čisté ruce. Vzpomeňte na útěk krále Petra a královny Estarry… a spoustu dalších drobných činů. Každý z nich by byl považován za zradu, pokud by se je tak prezident rozhodl označit. Meč svobody je jen kulisa, ale užitečná.“

McCammonovi gardisté odstranili z kontejneru vnitřní vrstvu kovového plátování a s velkým nadšením odhalili spečenou hroudu polymeru a drátů – zážehové zařízení.

„Hledejte dál!“ nařídil jim stroze McCammon.

„Stal jste se hlasem všech těch vystrašených a nespokojených lidí tam venku,“ řekla Sarein. „Na to můžete být hrdý. Ale Basil nikdy neodstoupí, to víte – zvlášť když zjistí, že hnutí odporu je jen vymyšlené.“

„Není vymyšlené. Ti lidé tam opravdu jsou. Já jsem jen zapůsobil jako katalyzátor. Když se lidem bude dostatečně často připomínat existence velké a organizované skupiny, může se Meč svobody stát skutečností. Proroctví, které se samo naplní.“

52 ADMIRÁL ESTEBAN DIENTE

Čím víc se jeho manta blížila k úlu klikissů na Pymu, tím méně byl admirál Diente přesvědčen o své šanci na úspěch. Prezident mu dal jen jediný křižník a vsadil vše na ildiranský tlumočnický systém (aniž mu zároveň přidělil ildiranského technika k jeho obsluze) a Dienteho vyjednávací schopnosti.

Basil Wenceslas byl přesvědčený, že admirál má dostatečnou *motivaci*, aby dokázal zázraky – a Diente ho za to nenáviděl.

Býval velitelem vojenských sil Čtverce 9. Vždy byl velmi tichý, dokonce zamlklý, kromě chvil, které trávil doma se svou rodinou. Jejich dům byl plný lásky, smál se a hrával si s dětmi. Neviděl je víc než měsíc, byl mu odepřen dokonce i dopis od manželky.

Prezident ho ujistil, že se jim daří dobře a jsou držení v „ochranné vazbě“. Stali se z nich rukojmí krátce poté, co Diente dostal rozkaz zmocnit se bitevníku Mága-imperátora. To bylo poprvé, kdy ho prezident vydíral. A teď znovu.

Byl admirál Esteban Diente – jeho příjmení znamenalo ve španělštině „zub“. Jak během své vojenské kariéry šplhal vzhůru po hodnostním žebříčku, jeho kolegové si z něj utahovali, že má „tesáky“, kterými se zakousne do problému a nepustí, dokud ho nevyřeší. Teď se ale cítil naprosto bezzubý.

Musel dosáhnout nějaké dohody s klikissy. Bylo naivní a homocentrické domnívat se, že by mysl úlu mohla pochopit, či dokonce přistoupit na standardní vyjednávací taktiky. Copak někdo mohl vědět, jak klikissové myslí nebo reagují? Aby se připravil, prostudoval veškeré dostupné informace. Generál Lanyan podal o své tvrdé srážce s pymskými klikissy vyčerpávající hlášení, konkrétních informací však bylo málo, chyběla jim objektivita a byly, upřímně řečeno, poněkud pochybné. Lanyan ve svém hlášení nedokázal zakrýt, jak silně jím tento střet otřásl.

Generál začal na klikissy střílet, sotva je uviděl. Výborný základ pro vyjednávání! Diente doufal, že bude postupovat moudřeji, trápil ho však nedostatek informací o psychologii hmyzích tvorů. Co je navnadí? Jak zareagují? Diente neměl tušení, kde začít. Takovéto plané přemítání v něm mnoho sebedůvěry nevzbuzovalo, neměl však jinou možnost, než vzít

staré ildiranské překládací zařízení a udělat, co bude v jeho silách.

„Budu ve své pracovně.“ Vstal z křesla ve velínu. „Potřebuji si něco promyslet. Dejte mi vědět, až dorazíme k Pymu.“

„To bude za necelé dvě hodiny, admirále.“

„Pak tyto dvě hodiny potřebuji sám pro sebe.“ Opustil můstek a zavřel za sebou dveře tiché kajuty. Věděl, že by měl být odpočatý, přesto posledních několik dnů špatně spal. Z automatu si objednal dvojitou kávu, kterou vypil rychlými doušky.

Přestože hmyzí tvorové nemohli znát hodnostní odznaky ani uniformy OSZ, vytáhl Diente z šatníku svou nejlepší uniformu, aby vypadal co nejvelkolepěji. Dokonce pořídil nějaké záběry pro svou rodinu a uložil je do nouzového lodního záznamu pro případ, že by se s ním něco stalo.

Manta se přiblížila k Pymu přesně v souladu se zadáním mise: žádné výhružné manévry, zbraňové systémy deaktivované. Diente se měl osobně spustit v obrněném diplomatickém člunu na povrch planety a tam se setkat s myslí úlu, zatímco manta zůstane na své pozici jako demonstrace síly.

Když nadešel čas, zcela mechanicky nastoupil na palubu malého letounu, doprovázený osmadvaceti strážnými. Byla to dostatečně impozantní suita, Diente však pochyboval, že by klikissové takovým gestům rozuměli. Žaludek se mu svíral. Dělal, co se od něj čekalo.

Loď s poselstvem vyklouzla z břicha manty. Diente s rozmyslem pravidelně dýchal a snažil se soustředit své myšlenky. Cítil kolem sebe napětí. Dva vojáci se pokusili mezi sebou žertovat, ale jejich poznámky vyzněly hluše, proto zase rychle zmlkli.

Dole pod sebou spatřili na oslepivě bílé alkalické poušti, kde z odpařených jezer zbyly jen bublající hořké bažiny, spletitý

komplex hnízda. Město, které nezapřelo biologický původ, bylo značně rozsáhlé, ježilo se obrovitými věžemi, pučely na něm bradavice bastionů a ostré výběžky hradeb. Táhlo se na kilometry a kilometry daleko.

Dientemu se sevřelo srdce. Při posledním útoku, kdy generál zachránil několik přeživších kolonistů, způsobili jeho vojáci značné škody. Diente viděl záběry přímo z kamer zabudovaných do výstroje. Nyní však po tom všem nebylo ani památky. Nezůstala jediná stopa. Město bylo nejen opraveno, ale ještě značně rozšířeno.

Zaplavený vlnou hrůzy, byl na okamžik v pokušení zrušit celou misi, vrátit se k Zemi a požádat prezidenta, aby svůj postup znovu zvážil. Prezident Wenceslas však nepatřil k lidem, kteří by k něčemu takovému byli ochotní. Jakmile jednou učinil rozhodnutí, považoval by změnu názoru za známku slabosti.

Člun klesal k samotnému srdci komplexu. Všechno, co Diente udělal a řekl, bylo automaticky zaznamenáno a odesíláno na křižník nad jejich hlavami. Jelikož OSZ ztratily možnost telinkové komunikace prostřednictvím zelených kněží, Diente nemohl zůstat s Hanzou v přímém spojení. Alespoň si vynutil, aby od začátku mise byly po hodině odesílány zpět automatické sondy se záznamem. Takto alespoň zůstaly zachovány zprávy o průběhu událostí.

Během přistávacího manévru se diplomatický člun nesetkal s žádnou reakcí, ačkoliv Diente očekával, že jim vstříc vyletí roje hmyzích lodí. Myslel si, že klikissové vyhlásí poplach, budou se snažit jeho loď zničit, nebo se alespoň dožadovat, aby jim sdělil své záměry. Tlumočnický systém byl připravený.

Pokud však mohl soudit, klikissové narušení svého prostoru jednoduše ignorovali. Vůbec ty tvory nechápal.

Člun přistál na prašné bílé ploše nedaleko centra rozlehlého úlu. Admirál na dvě vteřiny zavřel oči, vybavil si tváře své ženy a dětí a připomněl si, proč tohle všechno dělá.

Diente potlačil instinktivní odpor, přistoupil k průlezu, uhladil si uniformu a otevřel, aby se poprvé nadechl nahořklého pymského vzduchu. Žíravý prach vznášející se ve vzduchu ho dusil při každém nadechnutí. Oči ho začaly pálit, přesto sestoupil po rampě a vkročil na rozpraskanou alkalickou půdu. Čestná stráž v souladu s rozkazy následovala několik kroků za ním.

Kolem se hemžili klikissové nejrůznějších tvarů a forem, všichni však měli tělo pokryté tvrdým pancířem. Byli tam mohutní kopáči a dělníci, další vypadali, že jsou určení k boji a ničení. Diente nedokázal říct, zda jsou zvědaví, nebo hladoví.

Snažil se mezi nimi najít jednoho, který by mohl mluvit jejich jménem. Skrze vysílací zařízení zavěšené u boku aktivoval ildiranský translátor. „Jsem člověk. Už jsme se dříve setkali. Nechceme vám ublížit.“ Chvíli čekal, než překládací zařízení jeho slova zpracuje. „Zemská hanzovní liga si nepřeje spory s klikissy.“

Se syčením a chřestěním se k němu blížili čtyři hrozivě vyhlížející válečníci. Za nimi se tyčili dva obrovití tvorové, giganti s černě a stříbrně žíhanými krunýři. Vydávali cvakavé a hvízdavé zvuky, Dienteho překládací zařízení však mlčelo, přestože jinak zřejmě fungovalo správně.

„Rozumíte mi?“ Sebral veškerou odvahu a pokračoval: „Mezi našimi rasami nemusí být nepřátelství.“ Čekal. Opět žádná odpověď, kolem člunu se však shlukovali další a další brouci. Muži za jeho zády začali znepokojeně mumlat. „Pokud jsme neoprávněně vstoupili na vaše území, učinili jsme tak omylem. V zájmu navázání spolupráce mezi našimi rasami jsme ochotní stáhnout se ze všech bývalých klikisských planet.“

Válečníci pozvedli své ostré končetiny. Vojáci OSZ sundali zbraně z ramen a připravili je k palbě. Diente neměl pocit, že by se mu klikissy podařilo oslovit. „Prosím, toto je nabídka k smíru.“

Velká pozemní děla umístěná na vrcholu dutých věží uprostřed města bez varování vychrlila oheň. Mohutné energetické projektily vzlétly vzhůru jako komety a zasáhly křižník letící nízko nad nimi.

„Přestaňte!“ vykřikl Diente.

„Do prdele!“ Osmadvacet strážných, řvoucích hrůzou a vztekem, zahájilo palbu na nejbližší klikisse a zkosilo je k zemi.

Manta nad jejich hlavami byla roztrhaná na kusy, její motory byly zničené. Velké kusy hořících trosek začaly z nebe padat ještě dřív, než se zřítil samotný trup. Dopadl na okraj hmyzího města, vybuchl a proměnil se v obrovitou ohnivou kouli, která smetla stavby v okruhu půl kilometru. Zdálo se, že klikissům na tom nezáleží.

„To nebylo zapotřebí!“ zakřičel Diente do překladače. Pohlédl na zařízení a došel k děsivému závěru, že mysl úlu nechápe samotný koncept vyjednávání či mírových rozhovorů. Klikissové neměli zájem o soužití s jinými živočišnými druhy.

Neutichající palbou ze svých zbraní vojáci pobili stovky brouků. Ale v úlu jich byly miliony.

Když klikisšťí bojovníci odhodlaným krokem vyrazili kupředu, po admirálově tváři stékaly slzy. Diente pochyboval, že by si prezident vůbec kdy uvědomil, jak nesmírně pošetilý byl tento pokus. Alespoň už neměl žádný důvod držet jeho rodinu jako rukojmí.

A náhle ho přepadl zvláštní pocit uvolnění, možná dokonce přímo úlevy; napětí hromadící se po několik měsíců dosáhlo vrcholu. Vytáhl svou osobní zbraň a čelil blížícím se nestvůrám. Ano, alespoň že jeho rodina bude konečně svobodná.

53 ORLI COVITZOVÁ

V okolí Osquivelu bylo po nedávném útoku OSZ mnoho skladišť, laboratorních komplexů a administrativních center poškozeno či zničeno. Tuláčtí dělníci pilně obnovovali kopule, utěsňovali obytné buňky a propojovali poškozené stavby.

Cestou přes komplex loděnic k nové Kottově laboratoři Orli narazila na robochůvu UR, kterou znala z Llara. UR tehdy neohroženě bránila llarské děti před klikisskými útoky a při útoku zákeřného hmyzího špeha přišla o paži. Když se uprchlíci z Llara dostali na Osquivel, tuláčtí technici pro ni zanedlouho našli náhradní paži z vyřazeného compa. Barva polymerové kůže sice neladila – nová paže byla modrá a oranžová, na rozdíl od uklidňující modrošedé kombinace jejího těla – ale UR s ní zřejmě byla docela spokojená.

UR byla obklopená dětmi ve věku od pěti do devíti let. Na kamenné podlaze izolované polymerem rozložila barevnou podložku rozdělenou do čtverců překrytých zářivým, třebaže matoucím vzorem svíjejících se hadů – zmijí, kober a hroznýšů – protkaným šípy mířícími do všech stran. Hadi a šípy spojovali čtverce na hrací desce. Zatímco UR klidným hlasem radila ohledně strategie, děti házely kostkami a pohybovaly svými figurkami.

„Co to děláš?“ zeptala se Orli.

„Vyučuji děti,“ řekla UR.

„Zdá se, že hrajete hru.“

„Učím děti hrát hru. Je to prastará hinduistická hra zvaná Lila, nebo Hadi a šípy, tisíce let stará. Herní deska má dvaasedmdesát čtverců, z nichž každý je pojmenován podle

určité úrovně bytí. Když hráč hází, kostka je řízena jeho karmou. Pokud se dostaneš na políčko se šípem, postupuješ na vyšší úroveň. Pokud na hada, propadáš.“

Jeden z chlapců vykřikl, neboť se dostal na obzvlášť příznivé pole.

„Takže to nemá nic společného s klikissy… ani OSZ?“

„Hadi a šípy zobrazují všechny aspekty života v metafoře,“ řekla UR. „Chceš si zahrát, Orli Covitzová?“

„Teď ne.“ Představa poškozeného compa hovořícího o karmě a úrovních bytí jí připadala příliš znepokojivá. „Pomáhám Kottu Okiahovi a panu Steinmanovi. Pracujeme na tom, jak Konfederaci ochránit před… no, před vším.“

Ve své nové laboratoři Kotto aktivoval jednu obrazovku za druhou. Steinman zvedl plochou kovovou kazetu s nástroji a zasunul ji do police sahající mu po prsa, připevněné ke stěně. „Jistě, ale kdo je ten skutečný nepřítel? OSZ se vrhly na Golgen a Osquivel. Faerové zaútočili na Theron. Klikissové přepadli Llaro. A někde tam venku jsou pořád klikisští roboti. Na koho se máme soustředit?“

Kotto zíral na data a pak obrazovku vypnul. „Musím si někoho konkrétního vybrat?“

Steinman aktivoval stejnou obrazovku a poznamenal si jméno souboru. KR a GU kroužili kolem ve snaze uklidit, utřídit a uspořádat novou laboratoř, a Orli si všimla, že nepořádek, který za sebou oba muži zanechávají, compy značně zaměstná. DD tam byl také, a viditelně toužil být užitečný.

Orli řekla: „Já hlasuju pro klikissy. Po tom, co se stalo na Llaru – a Rellekeru – potřebujeme zabránit úlům v expanzi.“

Kotto se poškrábal v kučeravých vlasech. „Bylo by to snazší, kdybych měl nějakého jedince, kterého bych mohl zkoumat. Nemám o nich dostatek informací.“

Orli si přitáhla židli, posadila se na ni a zkřížila nohy pod sebou v pohodlné pozici. „Pan Steinman a já s nimi máme dost zkušeností."

„Já také," přidal se DD. „Máme k dispozici značné množství dat."

Kotto se rozzářil. „Tak to přece jen nebudu tápat ve tmě! Dejte mi nějaký počáteční bod."

Orli se na chvíli zamyslela. „Klikissové mají písně a hudbu. Komunikují mezi sebou prostřednictvím složitých melodií a také feromonů. Když jsem hrála na syntezátor a zahltila ty brouky svou hudbou, zdálo se, že mysl úlu přestala fungovat." Na konkrétní melodii zřejmě nezáleželo, musela jen být jiná než všechno, co kdy slyšeli.

Kotto už byl hluboce ponořený do svých úvah. „Mohl bych vyrobit nějaký generátor náhodných melodií. Kdybychom ho pustili dostatečně hlasitě a na správném místě, mohli bychom ty tvory ochromit."

„A máme nový projekt, do kterého se můžeme zahryznout." Steinman si zamnul ruce. „Ostatně klikissové mě štvou ještě víc než generál Lanyan."

54 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

K Zemi dorazila neohlášená loď, jejíž přílet strhl poplach i vyvolal úžas. Tulácká loď.

Zástupce Cain zkoumal údaje zobrazené na prezidentově stole. „Žádný identifikační signál, žádné vysvětlení, je to jen malý osobní letoun pro pět osob. Není to nákladní ani vojenská loď."

„Nejspíš nepředstavuje žádnou hrozbu, ale chci sakra vědět, co má v úmyslu.“

Konečně tulácká loď odvysílala zprávu. Pilot monotónním hlasem oznámil: „Přicházím s mírovým poselstvím, které se týká vašeho i našeho přežití.“

Prezident pohlédl na Caina, jako by od něj očekával odpověď. „Třeba to jsou dezertéři,“ napadlo Caina. „Pokud to tak je, mohli by nám poskytnout cenné informace o Konfederaci. Přinejmenším dost cenné na to, abychom s nimi alespoň promluvili.“

„Přesto bychom se měli pro všechny případy připravit k jejich sestřelení.“ Prezident se osobně ujal komunikace s příchozími. „Tulácká lodi, posílám vám souřadnice pro přistání. Naše štítonoše jsou připravené vás zničit, pokud podniknete jakýkoli výhružný manévr.“

„Nepředstavujeme žádnou hrozbu,“ odpověděl klidný hlas, u nějž se nedalo určit, zda patří muži nebo ženě.

„To posoudím já sám.“

Prezident Wenceslas nařídil, aby byla přistávací plocha Paláce šepotu vyklizena, a pak obklíčena. Kapitán McCammon s velkou skupinou královských gardistů chvatně napochodoval na místo.

Malá loď klesala dolů, aniž se od určené dráhy odchýlila o jediný centimetr. Z její konstrukce vyzařovala zvláštní elegance a funkčnost nepodobající se ničemu, co kdy Cain viděl. Prezident pouze prohodil cosi o ošklivosti.

Na McCammonův signál gardisté zaujali pohotovostní postavení. Loď dosedla, zakotvila a obdélníkový průlez se odblokoval a otevřel.

Cain čekal, že uvidí člověka v pestré tulácké kombinéze, místo něj však z lodi vystoupil zelený a chromově se lesknoucí compo. „Nemáme v úmyslu vám ublížit.“

Za prvním compem se vynořil druhý, podobné velikosti i konstrukce, jen hnědý s měděnými prvky. „Já jsem PD a toto je QT. Jsme compští vyslanci.“

Nastalo ticho. Compové stáli na spodní části rampy a čekali na vyzvání, aby pokračovali v cestě. Konečně na ně Cain zavolal: „Kdo další je na palubě té lodi? Kdo je pilot?“

„My oba máme pilotní program,“ řekl QT. „Na palubě nejsou žádní lidé.“

Prezident, který se zamračeným výrazem v tváři stál opodál, pokynul gardistům. „Prohledejte loď! Pátrejte po zbraních, odposlouchávacích zařízeních, rádiových majácích. Určitě mají něco v rukávu.“

„Nemáme žádné rukávy,“ konstatoval PD. Prezident ho ignoroval.

„Kde jste vzali tu tuláckou loď?“ zeptal se Cain a přistoupil o krok blíž.

„Z překladiště paliva jménem Barrymore’s Rock,“ odpověděl QT.

PD dodal: „Když bylo překladiště zničeno, původní tuláčtí obyvatelé už své lodi nepotřebovali. Mysleli jsme, že bychom je mohli využít.“ Další vysvětlení compové neposkytli.

Do malého tuláckého člunu se vtěsnal oddíl techniků se skenery, ale neobjevili nic. „Je to jen vybrakovaná loď, pane. Podle všeho ani nefungují systémy podpory života.“

„My systémy podpory života nepotřebujeme,“ řekl QT. Gardisté obklopili dvojici compů, kteří vypadali absurdně neškodně.

Cain chvíli zkoumal oba malé roboty, loď, celou tu situaci, a došel k názoru, že se až doposud soustředili na nesprávnou

věc. „Podle mého názoru se nebezpečí neskrývá na palubě lodi. Je v tom, co nám ti compové chtějí říct.“

Prezident zvolna přikývl. „Zřejmě máte pravdu, pane Caine.“

Cain se obrátil na compy. „Proč jste tady?“

„Abychom přednesli náš vzkaz a nabídku Basilu Wenceslasovi, prezidentu Zemské hanzovní ligy,“ řekl QT.

Prezident se na ně svrchu podíval: „Kdo vás poslal?“

„Dříve jsme byli osobní compové admirála Čtverce 3 Wu-Lina,“ odpověděl PD. „Nyní sloužíme klikisským robotům.“

Ačkoliv Cain mlčel, mnoho z přítomných zareagovalo hněvivými výkřiky. Dokonce i prezident ve tváři zrudl a viditelně zaťal zuby. „Roboti nás zradili. Proč by vás posílali zrovna za mnou?“

Dvojice compů jednohlasně odpověděla. „Náš pán Sirix si přeje projednat možnost uzavření spojenectví proti společnému nepříteli, klikissům.“

„Proč bychom vám sakra měli věřit?“ zavrčel McCammon. „Tihle černí roboti proti nám poštvali naše vlastní vojenské compy, zdecimovali OSZ a zničili jádro naší vesmírné flotily.“

QT řekl: „Návrat klikissů přiměl Sirixe podniknout kroky, kterých nyní lituje. Jednali jsme tak jen ze zoufalství, jen abychom ochránili sami sebe.“

Cain se zamračil. Takové vysvětlení se mu zdálo příliš laciné. Sirix se o návratu původních klikissů musel dozvědět až dlouho poté, co se jeho černí roboti zmocnili lodí OSZ. „Nezapomeňte, že stále čekáme na zprávu od admirála Dienteho ohledně výsledků jeho vyjednávání. V této chvíli už mohou být klikissové našimi spojenci.“

Ke svému překvapení a zděšení však Cain spatřil na Basilově tváři výraz hlubokého soustředění. „To ale neznamená, že bychom nemohli zahájit rozhovory s černými roboty, ne? Měli bychom mít v záloze víc možností.“

Kapitán McCammon se na něj podíval jako na člověka, který se právě pominul na rozumu, ale prezident veškeré komentáře uťal rukou zvednutou jako mačetu připravenou k seku. Obrátil se ke compům. „Tohle je nanejvýš neobvyklá a neočekávaná nabídka, a vy musíte pochopit mou zdravou skepsi.“ Jeho mysl viditelně pracovala na plné obrátky. „V minulosti Země se však mnohokrát z nepřátel stali spojenci, a já neodmítnu žádnou příležitost, dokud ji neprozkoumám.“ Zkřížil paže na hrudi. „Mluvte, chci toho vědět víc.“

55 PATRICK FITZPATRICK III.

Když *Cikánka* nesoucí zprávu od krále Petra odstartovala, Patrick nemohl uvěřit, že opravdu letí navštívit svou babičku. A navíc dobrovolně. Chvíli přemítal o neuvěřitelných zvratech ve svém životě.

„Někteří lidé prostě hned na začátku vyrazí špatným směrem,“ škádlila ho Zhett. „Byl jsi tak zmatený, že jsi ani nevěděl, že *máš* nějakou Hvězdu, natož aby ses ji snažil hledat.“

„Moje babička to takhle vidět nebude.“ Jeho rodiče, průměrní lidé, žili v ústraní daleko od Země, ale madam Fúrie je přesvědčila, aby směla svého vnuka, o jehož schopnostech byla přesvědčená, vzít pod svá křídla. Patrick tak vyrůstal mezi smetánkou Země, a upřímně řečeno, stal se z něj rozmazlený a nevděčný fracek. Kdyby madam Fúrie jen tušila, že jednoho dne uteče a přidá se k Tulákům, nejspíš by ho utopila hned toho dne, kdy se narodil.

A teď ji měl přesvědčit, aby opustila Zemi a přijala účast v konfederační vládě! Patrick doufal, že mu dá aspoň dvě minuty nezbytné k přednesení návrhu. Ostatně král si Patricka vybral za

svého posla, jednoho z nejvýznamnějších v celém Spirálním rameni.

„Moje babička je bystrá a citlivá žena," řekl králi Petrovi, když vyslechl jeho návrh. „Jistě vidí, co prezident Wenceslas dělá, ale z čistě altruistických důvodů se do žádné velké akce nepustí. Nabídka vlivného postu by ji však mohla zaujmout. Nenáviděla život v ústraní."

„Nechám to na vašem úsudku, pane Fitzpatricku. Slibte jí všechno, co považujete za rozumné, abyste ji získal pro spolupráci. Právě ona může Zemi umést cestičku do Konfederace."

„Budují lichotit, budu apelovat na její vlastenectví… ale rozhodne se stejně podle svého," řekl Patrick.

Jakmile se sbalili, doplnili palivo a rozloučili se s Delem Kellumem a golgenskými těžaři, Zhett usedla do pilotního křesla *Cikánky*. Přestože systémy hvězdné jachty představovaly špičku hanzovní technologie, Zhett si neustále stěžovala na jejich neúčelnost. „Měli jsme si vzít tuláckou loď."

„Tato jachta byla ve vlastnictví bývalé prezidentky Hanzy. Má přístupové kódy, které nám umožní překonat bezpečnostní opatření Země, aniž bychom spustili poplach. To je výhoda, kterou hned tak něco nepřekoná." Patrick se zamračil. „Kromě toho, když jsem si tu loď… půjčoval, slíbil jsem, že ji v pořádku vrátím."

Snažil se působit sebejistěji, než se doopravdy cítil, a věděl, že Zhett do něj vidí. „Vsadím se, že tvoje babička nebude taková nestvůra, jak se mi ji snažíš vylíčit, Fitzie."

Kysele se na ni usmál. „Vy dvě byste spolu mohly skvěle vycházet. Máte hodně společného."

Zlehka ho udeřila pěstí do ramene. „Nesnaž se předstírat, že jsi to myslel jako poklonu."

Jakmile dorazili k Zemi, odvysílal Maureeniny osobní autorizační kódy. Když se přiblížili k místu, které kdysi nazýval

domovem, chopil se Patrick řízení, přeletěl přes hřeben Skalistých hor a zamířil k soukromému sídlu bývalé prezidentky. Přistál na prázdné plošině před domem a jen doufal, že jeho babička právě nepořádá nějakou diplomatickou večeři nebo koktejlovou party s bohatými průmyslníky.

Jonas, Maureenin dlouholetý osobní asistent, se přiškrceným hlasem ohlásil skrze komunikační systém a vzal na vědomí jejich přílet. Když Patrick a Zhett se vstřícnými úsměvy vystoupili z lodi, na přistávací plochu rázným krokem vstoupila samotná Maureen. Patrick zkoumal výraz její tváře, aniž porušil mlčení, překvapený, že se sama neujala slova.

Než mohl Patrick nebo stará Fúrie cokoliv říct, Zhett prolomila ledy tím, že napřáhla ruku. „Vy jste jistě Maureen Fitzpatricková! Velmi ráda vás poznávám. Patrick mi o vás hodně vyprávěl."

Maureen ji probodla pohledem lovícího sokola: „Jsem potěšená, to bezpochyby… ale kdo sakra jste?" Obrátila se zpátky k Patrickovi. „Takováto překvapení nemám ráda."

„Ale ano, máš. To je moje manželka. Zhett Kellumová. Pochází z jedné z nejbohatších a nejvlivnějších tuláckých rodin."

„Řekl jsi *tuláckých*?" Bývalá prezidentka zamrkala.

„Řekl jsem ‚z jedné z nejbohatších a nejvlivnějších'. Myslel jsem, že by ti to mohlo stačit."

Maureen viditelně dělalo potíže absorbovat všechny sdělené novinky. „Říkal jsi *manželka*?"

Zhett jim škodolibě skočila do řeči: „Chápu, jak se cítíte. Můj otec taky nebyl zrovna nadšený, že jsem se vdala za vnuka bývalé prezidentky Hanzy, ale v těchhle těžkých časech musíme všichni dělat ústupky."

Maureen byla tím drzým prohlášením tak zaskočená, že ohromeně zmlkla. Aby získala trochu času, nasměrovala svou nespokojenost jinam a nesouhlasně si přeměřila nové jméno napsané na trupu vesmírné jachty. „Ty máš tedy odvahu!

Ukradneš mou loď, dezertuješ z OSZ a teď si přiletíš zpátky, jako by se nic nestalo. Kde jsi sakra byl?“ Rázně jim pokynula směrem ke dveřím. „Raději pojďte dovnitř, než si vás špehové OSZ všimnou. Nedivila bych se, kdyby vás zastřelili, sotva vás uvidí. Ta tvoje pošetilá zpráva a všechna ta obvinění tady způsobily kupu potíží. Meč svobody má svátek.“

„Co je to Meč svobody?“ zeptali se Patrick i Zhett ve stejnou chvíli.

„Nová skupina disidentů. Navázali na tebe, začali šířit tvoje přiznání ohledně Ravena Kamarova a vyvolávat další nepokoje. Je to ostudné.“ Maureen se pousmála. „Arcipáter brojí proti protestům, ale mám pocit, že ho ve skutečnosti těší. Ten nafoukaný kluk, král Rory, před jásajícím davem řekl: ‚Urážka prezidenta Hanzy je zároveň urážkou mé královské osoby!‘ Samé žvásty.“

„Někdo konečně poslouchá.“ Patrick si uvědomil, že se usmívá. „Protestují lidé na ulicích?“

„A dosáhli už něčeho?“ dodala Zhett.

„Ničeho podstatného – zatím. Tady se z tebe stal lidový hrdina, Patricku. Můj vnuk je nejvyšším kruhům Hanzy trnem v oku.“

„Jo, dovede být pěkně otravný,“ souhlasila Zhett. „Ale je statečný a já ho miluju. Stanul před tuláckým soudem a doznal se k vlastnímu podílu na započetí konfliktu mezi klany a Hanzou.“ Tón jejího hlasu citelně ochladl. „Věděla jste, že OSZ napadají tulácké těžery, útočí na průmyslové základny a vraždí civilisty? Vaše vláda se má z čeho zodpovídat, paní prezidentko.“

Stará žena namířila na Zhett kostnatý prst a změněným tónem prohlásila: „Dejte si pozor, co říkáte, mladá dámo! A nemluvte o současné vládě jako o *mé* vládě. Dokud jsem byla prezidentkou já, něco tak stupidního bych nikdy nepřipustila.“

„Ach ano, to byly zlaté, poklidné časy," odsekla Zhett sarkasticky. „Tuláci ještě dnes pějí písně o těch slavných dnech, kdy byla Hanza tak otevřená a chápající…"

Patrick ji přerušil: „Vidíš, říkal jsem ti, že si budete rozumět."

Maureen se konečně rozesmála. „No, Patricku, jsem ráda, že sis našel ženu, která si stojí za vlastním názorem. Alespoň to ses ode mě naučil."

56 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Po zkušenostech se Sirixovou zradou si byl Basil jistý, že ho černí roboti nemají čím překvapit. Zástupce Cain na něj naléhal, aby alespoň počkal na zprávy o výsledcích Dienteho mise na Pymu, Basil však neviděl důvod ke zdržení. V nejhorším případě OSZ vydají černé roboty klikissům, nebo je všechny zničí na důkaz své vstřícnosti. Nejdřív si však chtěl se Sirixem promluvit. Na *soukromém* rozhovoru, v němž si obě strany vysvětlí své postoje, přece nebylo nic špatného.

„Ti compové už odvysílali mé instrukce. Sirix přistane v Palácové čtvrti v noci v neoznačeném člunu OSZ – jednom z těch, které ukradl. V záznamech to bude uvedeno jako rutinní armádní let."

„Mohl bych navrhnout, abychom se místo toho setkali na měsíční základně OSZ, nebo na nějakém neutrálním území?" řekl Cain.

„Ne, dávám přednost domácímu hřišti. Chci mít plnou kontrolu nad každým detailem."

Snad ze zdvořilosti, snad z nějakého jiného nedefinovatelného důvodu chtěl mít Basil u sebe také Sarein, a proto ji pozval, aby se k nim připojila. Sarein se netajila tím, že podle jejího názoru uzavírá smlouvu s ďáblem. Vysmál se jí. Přesto ho její neustálá kritika a hledání chyb už začínaly unavovat.

Před celou akcí dal přesné pokyny kapitánu McCammonovi. Chtěl, aby deset gardistů zůstalo stát na očích, a padesát dalších, vybavených vysokoenergetickými jazerovými puškami, zaujalo pozice v okolí jako odstřelovači. Dohromady

představovali dostatečnou palebnou sílu, aby Sirixe při prvním podezřelém pohybu proměnili v hromadu šrotu.

„Mám z toho špatný pocit, pane prezidente," řekl Cain, když vyšli ven pod nebe poseté hvězdami.

Basil pohlédl vzhůru – čekal, že každou chvíli uvidí malou tečku – blížící se člun. Dokonce i za úplné tmy Palácová čtvrť zářila. Oblohu křižovala blikající světla svědčící o čilém dopravním ruchu v okolí planety. „Nebuďte tak pesimistický!"

„Dávám přednost termínu ‚pragmatický', neboť mé obavy jsou podložené fakty."

„Všechno dopadne dobře, uvidíte," řekl PD radostně. „Sirix se bude přesně řídit vašimi pokyny."

Basil dvěma compům dovolil, aby ho doprovodili. Napadlo ho, že by je mohl použít jako rukojmí a pohrozit jejich zničením, pokud se Sirix začne chovat agresivně, na druhou stranu však pochyboval, že by černí roboti znali něco jako soucit.

QT po jeho boku dodal: „Pomůžeme vám při vyjednávání."

Obranné síly Země kroužily na nízké orbitě ve stavu nejvyšší pohotovosti a obezřetně sledovaly roboty pilotované lodě, které dorazily pod bílou vlajkou. Generál Lanyan se měl ze své „spanilé jízdy" vrátit až za několik dnů, proto Basil sestavením obranné linie pověřil admirály Pikea a San Luisovou, poslední dva admirály, kteří mu zbyli.

Když nesourodá skupina poničených lodí dorazila na orbitu, Basil byl zděšený tím, jak málo plavidel OSZ robotům zbylo. Sirix a jeho druhové se zmocnili podstatné části flotily Země, o většinu lodí však přišli. Basil by rád věděl, jakých závažných chyb se roboti dopustili, takže jim nezbylo než se připlazit a prosit o pomoc.

Compové současně zvedli jednu ze svých polymerových paží a ukázali na nebe. „Támhle je Sirixova loď!"

Na malou soukromou přistávací plochu, kterou Basil vyhradil pro toto setkání, se sneslo zářivé světlo podobné padající hvězdě.

Kapitán McCammon a jeho gardisté ostražitě pozvedli zbraně. Cain a Sarein přistoupili blíž k prezidentovi a Basil zalitoval, že dopustil přítomnost tolika svědků. Jaký absurdní návrh mu Sirix chce přednést? A jakými argumenty jej chce podepřít?

„Kapitáne McCammone, řekněte svým mužům, ať se mají na pozoru, ale palbu ať zahájí jen na můj výslovný rozkaz. Každý, kdo vypálí předčasně, bude na místě zastřelen."

Po nepříjemné odmlce McCammon přikývl. „Rozumím, pane prezidente."

Když člun přistál, Basil zachoval kamennou tvář, přestože v něm pohled na loď OSZ pilotovanou černou kovovou nestvůrou vyvolával zuřivost. PD a QT vykročili vpřed, ale Basil je rázným pohybem ruky zarazil.

Obrovitý robot vylezl ven – stěží se skrz průlez dimenzovaný pro lidské bytosti prodral. Bzučivým hlasem promluvil: „Basile Wenceslasi, prezidente Zemské hanzovní ligy, děkuji, že jste souhlasil se schůzkou. Jsem sám a neozbrojený, jak jste žádal."

„Jaká záležitost vás sem přivádí?"

„Žádám vás o pomoc, a na oplátku vám pomoc nabízím. Chci s vámi uzavřít dohodu."

Basil si zachoval odstup a zůstal chladný. „Jednu dohodu jsme už s vámi uzavřeli. Ukázalo se, že pro nás nebyla výhodná."

„Okolnosti se podstatně změnily," prohlásil Sirix. „Dávní klikissové se vrátili a jsou daleko hrozivější než nepřátelé, kterým jste dosud čelili. My, černí roboti, jsme s nimi bojovali už dřív, ale nyní je nás už málo."

„Pokud máte potíže, pochopení ode mě nečekejte," odsekl Basil.

„Naše potíže jsou i vaše potíže. Klikissové chtějí zničit nás všechny. Společně se jim můžeme postavit. Je ve vašem zájmu pomoci nám k definitivnímu vítězství nad rasou našich stvořitelů."

Basil chvíli přemýšlel. „Jsem ochotný připustit možnost, že se nám podaří najít vzájemně přijatelnou dohodu ohledně našeho společného nepřítele, ovšem pouze za dodržení nejpřísnějších bezpečnostních opatření."

„Raději budeme vaši spojenci, než nepřáteli," řekl Sirix. „Pomůžete nám doplnit naše řady. Vaše výrobní zařízení mohou vytvořit další černé roboty, kteří pak budou nasazeni do války proti klikissům."

Basil ignoroval reptání a výkřiky za svými zády. „Vaši roboti způsobili Hanze nezměrné škody. Proč bych měl, pro všechno na světě, souhlasit s výrobou dalších? Už jsme pochopili, že vám nemůžeme věřit."

Sirix se odmlčel, jako by přemýšlel, ale Basil nepochyboval, že už zvážil každé slovo své odpovědi. „Odevzdáme lodě OSZ, kterých jsme se zmocnili. Jsem si jistý, že pro ně armáda Země najde využití. Vše, o co žádáme na oplátku, je vaše pomoc při nahrazení černých robotů, o něž jsme při nedávných bitvách přišli. Náš další boj s klikissy je i ve vašem zájmu."

Basil se chraplavě zasmál. „Máte tu drzost nabízet nám hrstku lodí – navíc *našich* lodí? Pravděpodobně jim došlo střelivo a jsou poškozené. To lze stěží považovat za dostatečnou protihodnotu. A pokud vám pomůžeme vyrobit další roboty, co vám zabrání, abyste se neobrátili proti nám?"

„Nic proti lidem nemáme," zdůraznil Sirix. „Věděli jsme, že nás budou klikissové pronásledovat a pokusí se nás vyhladit, proto jsme potřebovali lodě, abychom se mohli bránit. Jen jsme

bojovali o své přežití. Neměli jsme jinou možnost, než si je vzít od OSZ.“

„Mohli jste o ně požádat,“ namítl Cain. „Nabídnout nám spojenectví hned na začátku.“

Sirix otočil svou ploskou hlavu. „Vzdali byste se podstatné části své flotily jen tak? To není pravděpodobné. Byli jsme zahnáni do úzkých. Pokud neporazíme klikisse, čeká nás totální vyhlazení.“

„Kvůli tomu mít špatné spaní nebudu,“ zamumlala Sarein.

„A jakmile klikissové zahubí nás, obrátí se proti vám.“

Cain svraštil obočí. „Pokud nám vrátíte naše lodě, co použijete pro svou přepravu? Budete potřebovat vlastní lodě.“

„Jsme vynalézaví. Umíme sestrojit jednoduchá plavidla, v nichž odletíme do bezpečných planetárních soustav. Nebudeme vám na obtíž.“

Basil zkřížil ruce na prsou, podrážděný, že ostatní tolik mluví. „Abych o této možnosti vůbec začal uvažovat, potřebuji víc než jen příslib odevzdání našich vlastních lodí. Je jich příliš málo, aby to pro mě mělo význam. Potřeboval bych početnou flotilu, silnou a připravenou bránit Zemi.“

Sarein a Cain vytřeštili oči; nemohli uvěřit, že se Sirixem skutečně vyjednává, ale Basil si jich nevšímal.

„Během bitvy o Zemi bylo poničeno mnoho lodí OSZ. Na oběžné dráze zůstaly stovky vraků. Vy, roboti, můžete ve vesmíru pracovat bez obtíží, proto chci, abyste tyto poškozené lodě opravili. Vraťte mi mou flotilu a já vám – za předpokladu, že svou práci odvedete dobře – přenechám část výrobní kapacity našich továren na výrobu compů, samozřejmě za nejpřísnějšího dozoru. Vyměníme určité množství robotů za určité množství zprovozněných lodí.“ Pokrčil rameny v rádoby velkorysém gestu: „Některé nepotřebné kusy, které na orbitě najdete, můžete dokonce použít pro stavbu vlastních lodí… jen když opustíte tento prostor co nejrychleji.“

Cain se už nedokázal ovládnout. „Pane prezidente, víte co na to řekne Meč svobody, až se to dozví? Vypuknou nepokoje na ulicích!“

Basil se zamračil – samotnou existenci disidentské skupiny vnímal jako osobní urážku. „Ukňučenci a reptalové tady budou vždycky. Musím udělat to nejlepší v zájmu Hanzy. A tohle může být příležitost, kterou si nesmím nechat proklouznout mezi prsty.“

Přestože černý robot nedal najevo žádné emoce, prezident cítil, že dokonce i Sirix je překvapený tak snadným průběhem jednání. Basil mu věnoval svůj nejdůvěryhodnější úsměv.

57 RLINDA KETTOVÁ

Byla to dlouhá cesta s příliš mnoha zastávkami. Přestože ji hledání skulin v bezpečnostních opatřeních Hanzy i jednání s obchodníky pohybujícími se na černém trhu bavilo, po návštěvě Země a několika zbylých kolonií byla Rlinda ráda, že se vrací do Konfederace, k Osquivelu… a k BeBobovi.

Když se svou *Zvídavostí* přistála, BeBob už na ni čekal s širokým úsměvem na tváři. Přivítal Rlindu s takovým nadšením, že si tentokrát rozhodně nemohla stěžovat. „Čekal jsem na tebe! Mám zase svoji loď, je jako nová a už jsem ji dokonce trochu prohnal. Můžeme zase létat spolu, *Slepá víra* a *Věčná zvídavost*, jako za starých časů.“

„Stejné jako tenkrát to nebude, BeBobe.“ Pevně ho svírala v objetí a nechtěla ho pustit. Už dostala zprávu o Lanyanově útoku na loděnice, stejně jako o BeBobově setkání s klikissy u Rellekeru.

„Rozhodně ne do té doby, než prezident vytáhne hlavu z žumpy a nechá nás, abychom se vrátili k naší normální práci.“

Znepokojeně se na ni podíval. „To je to na Zemi tak špatné?“

„Ani ne tak špatné, jako nesnesitelné. Setkala jsem se se Sarein. Už i ona toho má plné zuby, jen se moc bojí na to, aby se odhodlala něco podniknout. Myslí si, že může prezidenta přivést k rozumu. Chudák holka, bylo mi jí moc líto.“

BeBob si odfrkl. „Vlezla prezidentovi do postele, tak teď s ním musí žít.“

„No dovolte, pane Svatoušku Robertsi? Pokud jde o partnery, taky jsem se párkrát rozhodla špatně. Ale vždycky jsem svou chybu dokázala napravit.“

BeBob nedokázal potlačit úsměv. „A nakonec jsi zjistila, že některá z těch rozhodnutí nebyla zase tak špatná, a vrátila ses zpátky. Dokážeš se poučit.“

„S hodnocením pro jistotu ještě počkám, abys měl důvod chovat se slušně. A co teď? Chceš se hádat, nebo mi raději nabídneš sprchu a postel, pokud možno tak velkou, abychom se do ní vešli oba?“

„Myslíš tím sprchu nebo postel?“

„Obojí.“

Později, když společně vešli do jídelny, Rlinda nasála nozdrami vzduch. „Jestlipak kuchaři z loděnic ještě vůbec vědí, jak se vaří?“

„Mně tady vždycky chutnalo,“ řekl BeBob.

„Tobě by chutnala i lepenka. Právě proto mě potřebuješ.“

Zatímco BeBob vzal svůj tác s těstovinami a proteinovými kostkami smíchanými s omáčkou, Rlinda se sklonila k výdejnímu okénku, opřela se lokty o parapet a začala kuchaře zpovídat, jaká koření a ingredience používají, co jsou schopní získat z hydroponických skleníků a co musejí dovážet.

„Když jsem na Zemi zkoumala možné obchodní příležitosti, čirou náhodou jsem naložila i takové věci jako jsou čerstvé chilli papričky, zázvorový kořen, dlouhé tyčky skořice a šafrán – mám *kilo* šafránu, které stojí skoro tolik jako nádrž plná ekti. Už jste někdy měli šafrán?“ Kuchař zavrtěl hlavou, zaskočený jejím nadšením. „Dokud jsem tady, ráda se s vámi o část svého nákladu podělím, jen abych měla jistotu, že uvaříte jídlo, jak se patří. Uvidíte, jídlo ve vaší kantýně bude chutnat úplně jinak.“

Rlinda následovala BeBoba ke stolu a sedla si naproti Tasii Tamblynové a Robbu Brindlemu. Ti dva teď místo uniforem OSZ nosili kombinézy, na něž si vyšili nové logo Konfederace. Rlinda je znala jen letmo, setkala se s nimi ještě na Theronu, když s králem Petrem probírala založení nové vlády. Svůj názor na klikisse jí Tasia Tamblynová sdělila bez většího přemlouvání – ostatně jako obvykle (jak jí potvrdil BeBob). Její a Robbova averze byla zjevně stále živá. „Jestli tomu dobře rozumím, máte s těmi brouky osobní zkušenost?“ zeptala se Rlinda.

„No to si pište!“ řekla Tasia. „Zkušeností máme víc než dost.“

„Coby hostitelé jsou skoro tak příjemní jako hydrogové,“ dodal Brindle. Společně pak popsali, co je potkalo na Llaru, i to, jak málo jich nakonec dokázalo uniknout. „Davlin Lotze a Margaret Colicosová nám poskytli čas potřebný k útěku.“

Rlinda střelila pohledem po BeBobovi. „Říkala jsi Davlin?“ Davlina Lotzeho, „odborníka na skryté detaily“ naposledy viděli na palubě BeBobovy *Slepé víry*, kterou vzápětí zničily OSZ. „Věděla jsem, že to byl trik! Unikl jim. Je pořád naživu.“

„Byl naživu, když jsme ho nechali na Llaru,“ prohodila Tasia Tamblynová se zachmuřeným výrazem. „Ale proti těm broukům neměl šanci. Vyrazil proti hlavnímu úlu, aby je zdržel a umožnil ostatním uniknout.“

„Je mrtvý,“ dodal Robb a ztěžka polkl.

BeBob smutně potřásl hlavou. „Chudák Davlin!“

Rlinda cítila, jak v ní roste vztek i vzdor. „Jasně! Tohle jsme už slyšeli. Viděli jsme na vlastní oči, jak *Slepá víra* vybuchla, a stejně dokázal přežít.“ Naklonila se přes stůl k Tamblynové s Brindlem a zamračila se. „Nemůžu uvěřit, že jste ho tam jen tak nechali! Co jste si mysleli?“

Tamblynová čelila jejímu pohledu. „Davlin to udělal, aby vykoupil naši svobodu, a já jsem sakra neměla v úmyslu spláchnout jeho oběť do kanálu.“

„Díky němu jsme zachránili skoro stovku dalších,“ dodal Brindle.

Rlinda se posadila, založila své masité paže na hrudi, ale svého optimismu se odmítala vzdát. „Někteří lidé mají ten talent – dokážou vyváznout i z beznadějných situací. Po tom všem, co jsem s ním zažila, nebudu Davlina Lotzeho podceňovat.“

58 CALEB TAMBLYN

Caleb nikdy nemiloval pobyt v davu, ale tahle samota byla k zešílení a pomalu mu začínala rozežírat nervy. Byl trosečníkem na pusté planetoidě a připadal si jako Robinson Crusoe. Ze starého příběhu si pamatoval hlavně to, jak Crusoe vynalézavě využíval dostupných materiálů, aby si postavil funkční příbytek.

Caleb dospěl k názoru, že on sám je schopný udělat daleko víc. Byl ostatně Tulák.

Ze zpola roztavených trosek zařízení na extrakci vodíku získal několik použitelných kusů, kterými vyztužil své skromné obydlí. Poté se začal věnovat vylepšování drobností na své záchranné kapsli. Funkční technologická zařízení se nacházela

pouze na oběžné dráze – zmrzlou planetoidu obíhaly ektiové reaktory, automatické přečerpávací satelity a zesilovače signálu.

Času na přemýšlení měl Caleb víc než dost, takže nakonec přesvědčil sám sebe, že ani ty by pro něj nemusely zůstat nedostupné.

Signál vysílacího zařízení záchranné kapsle nedosáhl dál než na hranici soustavy, s jeho pomocí by však mohl uvést do provozu deaktivovaná zařízení na orbitě. Možná chvíli potrvá, než rozluští protokoly a tulácké programy, ale Caleb stejně neměl nic jiného na práci. Hrál si proto s vysílačem a ve snaze probudit alespoň jeden ze satelitů zkoušel stovky frekvencí a různé elektronické aktivační kódy. Přestože ho to stálo část energie z baterií, došel k názoru, že vzhledem k možnému přínosu se to vyplatí.

Konečně se jeho vytrvalé pokusy dočkaly odpovědi, když jeden ze skladovacích satelitů signál rozeznal. Caleb se vrhl k nakloněnému řídicímu panelu a vyťukal kód, který spojil oba signály dohromady. „Mám to!“

Satelit ochotně odvysílal své schéma, takže Caleb viděl, na co se to vlastně napojil. Družice byla jen o něco málo víc než obyčejná schránka s tryskami pro stabilizaci oběžné dráhy, skladovací jednotka určená k uložení ekti pro nákladní lodě, které tak nemusely absolvovat přistání na Jonahu 12.

Teď se Caleb ještě musel rozpomenout na základy nebeské mechaniky.

Jelikož Jonah neměl žádnou atmosféru, která by stála za řeč, nešlo satelit zbrzdit pomocí tření. To ovšem znamenalo, že bude muset sestoupit vlastními silami. Caleb měl alespoň dobrý odhad gravitace planetoidy, což bylo v dané chvíli to nejdůležitější.

Na jeho příkaz se trysky satelitu zažehly a snížily oběhovou rychlost zařízení tak, že začalo klesat. Přimět satelit ke zřícení bylo snadné, problémem bylo zajistit, aby dopadl *někde opodál*.

Ve svém skafandru nebyl schopný urazit větší vzdálenost ani v nízké gravitaci, umožňující provádět dlouhé skoky.

Satelit ve spirále klesal a po dalších čtyřech oběžích už byl tak nízko, že letěl pouhé stovky metrů nad povrchem. Caleb si navlékl skafandr, pečlivě zkontroloval, zda všechny uzávěry zapadly, nasadil si přilbu, uzavřel čelní průzor a skafandr natlakoval. Odhadoval, že zbývá ještě jeden oběh a satelit spadne.

Stál venku a vyhlížel malý zářivý bod, který měl přeletět nad ním. Hvězdy na nebi vypadaly jako chladné cizí oči.

Satelit vyšel nad horizontem, na malé planetce nezvykle blízkým, a přehřměl kolem něj, tak blízko a tak rychle, že Caleb polekaně vyskočil – a neúmyslně vzlétl deset metrů nad povrch. Z vrcholku svého skoku sledoval satelit při jeho posledním pádu. Objekt zavadil o linii zmrzlých pahorků ani ne kilometr daleko, načež se do vzduchu zvedl výtrysk ledu a páry, v jehož středu se nacházelo místo dopadu.

Caleb skákal po ledovém povrchu, přičemž každým skokem zdánlivě urazil polovinu vzdálenosti dělící ho od horizontu malé planetoidy. Když dorazil k havarovanému satelitu, uviděl, že zařízení má zprohýbané stěny, obsah však naštěstí zůstal uvnitř a nebyl rozesetý mezi krátery v okolním terénu. Rukama, v rukavicích tak neobratnýma, od sebe odtáhl kusy pokrouceného železa, celý nedočkavý zjistit, jaké zásoby a nástroje tam najde. Znovu se cítil jako Robinson Crusoe, který našel na pobřeží svého ostrova vyplavenou bednu s nákladem.

Tuláčtí technici mysleli na všechno: byly tam náhradní energetické články, univerzální díly, které se daly použít k sestrojení různých užitečných zařízení, standardní krizový balíček se základními léky a dokonce potravinovými koncentráty (ačkoliv si Caleb nedokázal představit, k čemu by se daly použít na orbitě).

Pohledem zkoumal zbytky velkého satelitu a napadlo ho, že by mohl použít některé kusy pláště a vytvořit z nich hezký přístavek k poněkud těsné kapsli. Pokud by tu měl zůstat až do konce života – jakkoliv dlouho to mohlo být – alespoň bude mít pohodlí.

Caleb věděl, že všechno neodnese najednou. Vybral proto několik nejdůležitějších položek, z jednoho solárního panelu vyrobil saně a radostně vyrazil zpět ke své kapsli. Přelezl nízké zmrzlé pahorky, seběhl dolů do údolí a skákal podél širokých černých trhlin.

Když se přiblížil ke svému malému táboru, s úlekem si povšiml záře pronikající ledem, mihotající se, jako by ji vydával nějaký oheň hluboko pod povrchem. Strašidelná luminiscence se šířila směrem k rozsáhlé ploše jezera nacházejícího se nedaleko jeho záchranného modulu.

Na místě zastavil a cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Sáně vyrobené ze solárního panelu dál jely setrvačností vpřed, narazily mu do pat a vyděsily ho. Dělo se něco hodně podivného…

Nemohl však stát venku, čekat a dívat se. V bateriích skafandru mu zbývalo už jen pětadvacet procent energie, stejně jako vzduchu v nádržích. Caleb tedy sebral odvahu a zamířil k podivné záři obklopující jeho modul.

59 ANTON COLICOS

Zatímco Mág-imperátor zůstával jako „zvláštní host“ v Paláci šepotu, přinejmenším do doby, než prezident Wenceslas rozhodne, co dál, Anton dostal příkaz odvézt Vao’she na univerzitu. Neměl tušení, jaký výslech či rozhovor s ním budou

ostatní profesoři vést, ale byl přesvědčen, že Vao'sh dokáže obhájit svůj názor.

Na univerzitě Anton strávil většinu své vědecké kariéry a tohle pro něj měl být šťastný návrat, on to tak ale necítil. „Tak dlouho jsem ti chtěl tohle ukázat, Vao'shi! Avšak teď se obávám, že činy Hanzy zchladily moje nadšení pro všechno, nač jsem dříve býval hrdý."

Starý dějepravec však situaci přijal překvapivě dobře. „I za nepokojných časů má dějepravec povinnost pozorovat a vstřebávat. Vaši odborníci se chtějí učit ode mě, ale stejně tak se budu já učit od nich."

Anton zkoumavě pohlédl na svého přítele a snažil se odhadnout jeho náladu z barev výrazových laloků. „Jak to snášíš, že jsi tak daleko od ostatních Ildiranů?"

„Zatím se to dá vydržet. Mág-imperátor je blízko a já vím, kde jsou ostatní. Necítím se úplně sám." S hraným veselím uchopil Vao'sh Antona za paži, zatímco společně vkročili do kampusu. „Po všech těch hrůzách osamocené plavby možná snesu víc než ostatní Ildirané."

Rozlehlý parkový kampus byl plný dychtivých mladých studentů, ještě nepoznamenaných cynismem skutečného života. Anton coby vědec stál vždy stranou od fakultní politiky, jejíž zákeřnost a zvraty byly vzdálenou ozvěnou mýtických příběhů a velkých eposů. Tehdy mu připadalo, že má vysoké cíle – usilovat o udržení své pozice, přicházet s výjimečnými interpretacemi či novými překlady a účastnit se vášnivých, třebaže nepodstatných akademických debat se svými rivaly. Od té doby však toho zažil tolik – v ildiranském Impériu, s krutými černými roboty, s hydrogy, světolesem… a teď se svou vlastní vládou, která ho zradila. Ano, v porovnání s něčím takovým byla univerzitní politika směšná a bezvýznamná.

Zatímco kráčeli po univerzitní půdě, Anton se snažil ignorovat hotovou armádu strážných, která je doprovázela v ne

právě diskrétní vzdálenosti. Zastavil se u zrcadlové fontány vytvořené podle originálu nacházejícího se v Mijistře. „Tato část náleží Fakultě ildiranských studií. Tady budeme trávit většinu času."

Ještě před Antonovým odjezdem mu děkan slíbil, že dokud bude trvat jeho pozoruhodný studijní pobyt na Ildiře, fakulta ho bude považovat za svou chloubu a bude si pokládat za čest mít někoho takového ve svých řadách. Neuvědomil si však, jaký rozruch způsobí, když nyní s Vao'shem vstoupí do staré fakultní budovy. Vojáci Hanzy běželi napřed, aby místo prohlédli a informovali kvestora a jeho podřízené. Antona taková pozornost přiváděla do rozpaků.

Děkan vyběhl ven, aby je přivítal, a s německým přízvukem spustil: „Jsem tak rád, že jste se konečně vrátil, doktore Colicosi!" Podal mu svou velkou ruku. „A dějepravec Vao'sh – hodně jsme toho o vás slyšeli." Děkan, postarší muž, jehož husté zrzavé vlasy byly viditelně nabarvené, měl mohutné lícní kosti a silné rty, které se pro jeho tvář zdály příliš velké. Říkalo se o něm, že má břitký humor, zvlášť při nejrůznějších společenských akcích, po jedné či dvou sklenkách vína, Anton však na tato prestižní fakultní setkání nebyl zván.

Děkan úkosem pohlédl na hanzovní vojáky stojící mezi dveřmi, potřásl Antonovi rukou a pak stejně přivítal Vao'she. „Vaše první překlady *Ságy* nás neskutečně potěšily, doktore Colicosi. Byly nám doručeny – lépe řečeno propašovány – kapitánkou obchodní lodi. Jsme jejími velkými dlužníky, ať už je to kdokoliv."

„Mohl bych vám říct její jméno, ale obávám se, že by ji Hanza potrestala."

„Pche! S prací naší fakulty jsou všichni spokojení. Zkoumáním vašich překladů jsme pověřili čtyři profesory. Dodal jste nám materiál na roky práce."

„Můj lid tento epos sepisuje už celá tisíciletí," podotkl Vao'sh.

„Samozřejmě, samozřejmě," řekl děkan s úsměvem. „Tyto překlady by si zasloužily víc než stovky dizertačních prací. Pojďte, obnovili jsme vaši pracovnu, je stejná, jak si ji pamatujete."

Obnovili? Takže děkan zatím přidělil jeho pracovnu někomu jinému, a teď, když dostal pokyny od prezidenta, musel všechno chvatně uvést do původního stavu.

„Našli jsme vaše poznámky k biografii vašich rodičů. Byli to úžasní lidé." Děkan na svých krátkých nohou dusal chodbou. „Pročetl jsem si několik vašich konceptů. Doufám, že vám to nevadí." Antonovi to sice vadilo, ale rozhodl se nedělat z toho aféru. „Pro tuto chvíli však musí dostat přednost vaše práce zaměřená na Ildirany."

Hanzovní vojáci čekali na vzdáleném konci chodby a vše ostražitě sledovali. Děkan se zdál poněkud nesvůj. „Vyrozuměl jsem, že dějepravec Vao'sh nám má pomoci s naším výzkumným projektem pro prezidenta?"

Chci, aby ho naši badatelé důkladně vyslechli, řekl Basil Wenceslas. Antona nijak nepřekvapilo, jak to děkan podal.

„Jsem ochotný vám vyprávět části *Ságy*," prohlásil Vao'sh. „Je to mé životní poslání."

„Budete tedy přednášet? Rádi vám poskytneme tolik prostoru, kolik budete potřebovat. Půjde o akce jen pro zvané, nebo jste ochotný oslovit širší studentskou obec?"

Anton se snažil skrýt své překvapení. „Ach, rádi bychom je zpřístupnili co nejširšímu publiku."

60 HYRILLSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ RIDEK'H

Tala O'nha opět našel sedět před jeskyněmi, jak slepě zírá do záře početných sluncí. Poté, co se vrátil ze zničeného tábora hyrillských utečenců – Ildiranů, které měl chránit – se už mladý muž necítil jako pouhá náhrada za svého otce zavražděného Rusa'hem. Nyní se konečně celým srdcem považoval za skutečného hyrillského místodržícího.

Ridek'h se připojil ke svému učiteli a rádci. „Neměl bych se schovávat v jeskyních."

„Ne, neměl. Nikdo z nás by neměl… ale co jinak?

Uprchnout? Dráždit faery? Pustit se do otevřeného boje – a zemřít do jednoho? Mága-imperátora drží v zajetí lidé, a my ho nemáme jak vysvobodit. A co můžeme dělat sami?"

„Přesně tak," řekl Ridek'h. „Co můžeme dělat sami?" Vyslovil to tak, aby to znělo jako výzva, ne jako přiznání porážky.

Poté, co se Mág-imperátor vrátil do *thismatické* sítě, jeho přítomnost zazářila jako znovu rozžehnutý megaflektor. Všichni zoufalí a bezradní Ildirané po celém Impériu pocítili alespoň záblesk naděje. Tal Ala'nh, coby velitel jedné ze zbývajících kohort nacházejících se mimo Ildiru, na to zareagoval tak, že shromáždil své rozptýlené lodě a spěchal zpátky k mateřské planetě. Plných sedm manipulů, 343 válečných lodí, bylo připraveno vrhnout se na faery.

Adar Zan'nh je zastavil – nechtěl dopustit zničení tolika válečných lodí a zbytečně je obětovat. A tak frustrovaný tal Ala'nh čekal opodál v roli velitele repatriované armády s rozkazem zachovat bojeschopnost, zůstat v pohotovosti a držet se stranou.

Po tom všem, co viděl ve spáleném uprchlickém táboře, byla Ridek'hova pozornost upřena na zbývající Hyrillčany. Po Ildiře byl stále roztroušený více než milion jeho poddaných. Faerové je mohli zničit, kdykoliv se jim zachtělo, stačilo, aby jim to šílený místodržící dovolil. Ridek'h se jen stěží ovládal, chvěl se touhou po nějakém činu.

„Měl jsem se mu postavit. To já jsem právoplatný místodržící Hyrillky. Stanul jsem mu tváří v tvář už dřív a nezabil mě."

„Někdo by mohl říct, že je to zázrak," odpověděl O'nh a jeho zjizvený obličej se zachmuřil při vzpomínce na to děsivé setkání. „Proč znovu pokoušet osud?"

„Obětuji se, pokud to bude nutné."

„Byl bych raději, kdybys to nedělal, mladíku. Nevím, k čemu by to bylo dobré."

Ridek'h si dal záležet, aby nebylo znát, jak impulzivní jeho rozhodnutí je. „Ve velicím jádru tvého bitevníku mi Rusa'h řekl, že se jednou znovu setkáme. Chci, aby se to stalo teď, za podmínek, které si určím. Sám podniknu cestu do Mijistry, vstoupím do Hranolového paláce a postavím se mu. Kdyby mě Rusa'h chtěl zabít, už by to dávno udělal."

„A co mu řekneš?"

„Přinutím ho, aby si uvědomil, čeho se dopustil na svém lidu. Pokud je to alespoň zčásti stále Rusa'h, pak si musí uvědomovat, jaké peklo rozpoutal. Kdo koho vlastně ovládá? On faery, nebo faerové jeho? Možná v něm stále ještě bije srdce Ildirana."

O'nh si povzdychl, přestože zjevně sám toužil něco udělat. „Jsi pošetilý. Zakazuji ti to."

Mladík pozvedl hlas. „Jsem místodržící. Ty se řídíš mými rozkazy, ne naopak. Mám ti připomenout, co jsi mě sám učil? Vůdce musí vést, ostatní ho následují. V mých žilách koluje

krev Mága-imperátora. Říkal jsi, že pokud přijdu na to, co by nás mohlo zachránit, mám morální povinnost to udělat.“

Veterán dovolil, aby mu po tváři přelétl lehký úsměv. „Takže jsi mi přece jen naslouchal.“

„Ano, velmi pozorně. Proto se mu postavím – hyrillský místodržící proti hyrillskému místodržícímu. Nastal čas zoufalých činů. Mág-imperátor s námi už není a my se musíme rozhodnout sami.“ Uvědomil si, že ztěžka oddechuje.

Tal O’nh dál seděl a zíral do záře sluncí. „Zoufalé činy… Možná bychom o nich měli uvažovat všichni. Jiný způsob, jak zachránit Impérium, nevidím.“

61 MÁG-IMPERÁTOR JORA‘H

Nyní, když prezident obrátil pozornost k vlastním plánům s černými roboty, jeho zájem o Mága-imperátora opadl. Král Rory a arcipáter Sjednocení oznámili obnovení provozu pozemských továren na výrobu compů, zatímco černí roboti začali pracovat na opravách poškozených lodí OSZ umístěných na orbitě.

Přestože Jora’h nebyl zkušený v rozeznávání jemných odstínů lidských emocí, dokonce i on viděl, že arcipáterovi je zle ze slov, která byl přinucen pronést. Vousatému muži, hlavě církve Sjednocení, se viditelně příčila už jen samotná představa, že by měl zneužít náboženskou symboliku a označit černé roboty za spasitele.

Škoda jen, že nebyl stejně pobouřený také únosem vůdce ildiranského Impéria…

Prezident, frustrovaný a dotčený tím, že se Mág-imperátor nedal zlomit, rázně vystěhoval Jora’ha a Niru z apartmá v Paláci

šepotu a poslal je zpátky na Měsíc v doprovodu kapitána McCammona a oddílu královských gardistů. Jora‘h a jeho zelená kněžka s hrdě vztyčenými hlavami nastoupili do člunu a připravili se k odletu. Média k této události přizvána nebyla.

Přestože se Jora’h vracel do společnosti svých bližních držených v zajetí na měsíční základně, necítil radost ani uspokojení. Potřeboval se vrátit na *Ildiru.* Musel bojovat s faery.

Během letu na Měsíc Jora’h s Nirou mlčky seděli na studených kovových lavicích. Držela ho za ruku a on se těšil z její blízkosti, přesto však potřeboval víc než jen to.

Kapitán McCammon je pozoroval, ale neříkal nic. Jeho postoj nebyl jasný – možná s nimi soucítil, ale rozhodně byl zdrženlivý.

Když člun zakotvil uvnitř jednoho z krytých lunárních kráterů, Jora’h nabídl Niře rámě a vystoupil s ní na prašnou přistávací plochu, chladný a vznešený. McCammon a jeho královští gardisté je bezprostředně následovali.

Ildirané z kruhu strážců, nyní odzbrojení, stáli kolem stěn a sledovali přílet Mága-imperátora. Děsivě vyhlížející strážní ztěžka oddechovali a chvěli se touhou něco udělat. Jora’hův přílet sledovala početná skupina ildiranských vězňů, kterým byl umožněn vstup do doků. Jora’h se dohadoval, že jeho poddaní byli v jeho nepřítomnosti podrážděni a obtížně zvládnutelní. Ani se nepokoušel skrýt svůj trpký úsměv.

Četa vojáků OSZ v čele s velitelem základny Tiltonem vykročila kupředu, aby ho formálně převzala. „Nemyslel jsem, že to řeknu, ale jsem rád, že jste zpátky, Mágu-imperátore! Snad teď můžu očekávat, že se na mou základnu vrátí pořádek.“ Ve skutečnosti o přítomnost zajatců nikdy nestál.

Jora’h pohlédl na rozpačitého velitele základny. „Prezident nás sem poslal, abychom tady hnili, zatímco má planeta je v plamenech a moji poddaní den co den umírají po tisících.“

Ildiranští strážní vrčeli a zatínali své mohutné svaly a drápy, přestože lidských vojáků byla drtivá přesila. Kdyby tady byla Yazra'h, vrhla by se na nepřítele bez sebemenšího zaváhání.

Tilton zbledl a jeho znepokojení muži pozdvihli své zbraně. Do doku napochodovala další jednotka OSZ a postavila se ke dveřím, jako by chtěla Mágu-imperátorovi připomenout, jak by bylo pošetilé se o cokoliv pokoušet.

Jora'h skrze *thisma* cítil stěží zadržovanou zuřivost svých strážných. Každou chvíli mohli vybuchnout, zoufale toužili něco podniknout bez ohledu na svůj život. Každý Ildiran byl ochotný se obětovat, jen aby Mág-imperátor mohl uprchnout.

Vlna emocí se do něj opřela jako náraz větru. Jora'h věděl, že další řeči k ničemu nepovedou, stejně jako ochota podřídit se prezidentovým nesmyslným požadavkům. Nejspíš se mu nenaskytne příležitost pečlivě naplánovat útěk. Strážci čekali na jeho sebemenší pokyn, prahli po příležitosti k boji.

Věděl, že každý z jeho vojáků je schopný snadno skolit několik lidí. Nebyli v takové menšině, jak se zdálo. A jeho vlastní bitevník čekal přímo zde, na měsíční základně.

Jora'h se rozhodl. Zoufalá situace žádala zoufalé činy. Mágu-imperátorovi, který byl se všemi svými strážnými spojen *thismatem,* stačilo to nejnepatrnější gesto, aby jim dal jednoznačné svolení. *Vpřed!*

Jejich reakce byla děsivě rychlá. Neozbrojení strážní se v soustředěném, bleskovém útoku vrhli na vojáky OSZ natěsnané v doku. Vyzbrojení jen pružnými svaly a dlouhými spáry zabili během prvních vteřin několik mužů, kterým zlomili vazy či prorvali hrdla. Z jejich bezvládných rukou pak vyrvali osobní zbraně či jazerové pušky. Během dalších pěti vteřin se vyzbrojili a jejich palba zkosila vojáky OSZ, kteří s křikem vtrhli do doku.

Tilton křičel rozkazy, neschopný uvěřit tomu, co se děje. Ildiranští strážní zaútočili jako větrná smršť a probojovávali se k Mágu-imperátorovi. Vojáci OSZ se bránili, skolili tři, pak pět

Ildiranů. Dalších deset vojáků vběhlo do haly a začalo střílet. Jora'h byl stěží schopen sledovat aktuální počet obětí.

„Mágu-imperátore!" zařval kdosi. „Řekněte svým mužům, ať přestanou – *jinak zemře ona*."

Jora'h se prudce otočil a spatřil kapitána McCammona, držícího Niru. Přestože se zmítala a bránila, kapitán ji držel rukou kolem pasu a svou ceremoniální dýku jí tiskl k hrdlu. Jeho tón byl tvrdý a odhodlaný. „Pokud nenařídíte svým strážcům, aby se vzdali, zabiju ji."

Jora'h viděl, jak se strach v Niřině tváři proměnil ve vzdor. Nemohl však připustit, aby zemřela při pokusu o útěk, který už byl stejně marný. Niře se nesmělo nic stát.

McCammon se nehýbal. Ostří dýky pevně tiskl k jejímu hrdlu a v jeho chladných modrých očích nebyl ani stín váhání.

Jora'h ji nemohl ztratit.

„Odložte zbraně!" vykřikl. „Přestaňte!"

Jeho zbylí strážní se otřásli, ale pak jako jeden muž ustali v boji. Byli absolutně poslušní příkazů Mága-imperátora a nedokázali se mu vzepřít, přestože prahli po krvi. Bojovníci, jako by znechucení, odhodili ukořistěné zbraně na zem.

Jora'h zoufale hledal jinou únikovou cestu, ale věděl, že základnou plnou ozbrojených lidí se neprobijí. Jeho plán byl odsouzen k nezdaru už od samotného počátku. „Vzdáváme se."

Kapitánu McCammonovi poklesla ramena. Viditelně se mu ulevilo, když Niře sundal ostří z hrdla a pustil ji.

Velitel Tilton tam stál jako strašák, přepadlý a otřesený. Pak zaječel: „Chopte se jich! Strčte je do oddělených cel!" Ztěžka oddechoval, jako by se mu chtělo zvracet.

Více než polovina Jora'hových věrných strážných byla pobita, sami však svým věznitelům způsobili daleko početnější ztráty. Jora'h objal Niru a ta se rozplakala.

McCammon pohlédl na Mága-imperátora: „Byl to nejrychlejší a nejefektivnější způsob," řekl, jako by se omlouval.

62 GENERÁL KURT LANYAN

Po výprasku v osquivelských loděnicích Lanyan zpátky na Zemi nijak nespěchal. Přinášel sice dobré zprávy – objevil jednu z hlavních průmyslových konglomerací Konfederace a ukořistil Tulákům tolik ekti, že to OSZ vystačí na několik měsíců – prezident ovšem dokázal číst mezi řádky.

V jeho očích to bude jen další Lanyanovo selhání.

Se svou skupinou se zastavil u dalších dvou potenciálních cílů a zdržel se tak více než týden, ale obě místa byla zcela jasně opuštěná. Nakonec se jeho lodě bez velké parády vrátily k Zemi.

Zamířil přímo do centrály Hanzy, aby podal hlášení. Prezident sedící za svým stolem dlouho mlčel a Lanyanova úzkost rostla. Stál v pozoru, připadal si jako provinilý kadet a nacvičený hrdý úsměv mu začal mizet z tváře. Když polkl, uvědomil si, že mu značně vyschlo v hrdle. Myslel si, že přinejmenším zpráva o Golgenu prezidenta potěší.

Konečně si Basil povzdychl: „Teď abych našel někoho, kdo se o ty tulácké těžery postará, jinak veškerý ten potenciál zase ztratíme. Aspoň že jste získal to ekti.“

Lanyan byl rád, že se nezmínil o setkání s Patrickem Fitzpatrickem – prezident by nejspíš požadoval, aby mladého muže přivedl na Zemi v poutech. I kdyby se tak stalo, pomyslel si generál, chvilkový zájem médií by Fitzpatrickovi poskytl dostatečný prostor k napáchání dalších škod.

„Ano, pane. Tato zařízení jsou životně důležitá.“ Nevěděl, co jiného by řekl. „V průběhu akce jsem si dal záležet, aby výrobní kapacity zůstaly zachovány…“

Prezidentův hlas byl plný pohrdání: „Zatímco jste si užíval své spanilé jízdy, raboval a pak utíkal před hrstkou rozedraných Tuláků a dezertérů, já jsem musel rozhodovat o budoucnosti samotné Hanzy.“ Zatímco mluvil, ani se neobtěžoval na

Lanyana podívat, ale pak konečně vzhlédl a jeho šedé oči byly chladné jako tekutý dusík. „Pojďte se mnou, generále! Musím provést inspekci nových továren na výrobu robotů. Je na čase, abyste zjistil, co se během vaší nepřítomnosti stalo."

Znepokojený Lanyan následoval prezidenta, který zamířil ven z centrály Hanzy. Své lodě pod velením Conrada Brindleho zanechal na oběžné dráze, kde právě probíhalo předání potlučených zbytků unesené flotily do rukou lidí. Při pohledu na všechna ta plavidla se rozzuřil. Nebylo divu, že se na zpravodajských sítích neustále objevovaly nějaké protesty. Jak mohl někdo zapomenout, čeho se černí roboti dopustili? Co to prezidenta Wenceslase napadlo, znovu se s nimi spojit?

Během cesty k jedné z obnovených továren mezi muži nepadlo jediné slovo. Lanyan se zachvěl při vzpomínce na vraždící vojenské compy – že by Hanza byla ochotná znovu strčit hlavu do stejné oprátky? Byl si jistý, že Basil Wenceslas má nějaký plán, ale nedokázal by určit, o co jde. Nikdo to nevěděl.

Ve výrobním zařízení s rozlehlými skladišti, horkými provozy a hučícími montážními linkami panoval ohlušující lomoz. Montážními halami se procházeli hroziví černí roboti, kontrolovali ebenové díly, plošné spoje i složité linie programových modulů vytvářené v podchlazených roztocích. Lanyan si s úlevou povšiml, že na jednoho černého robota připadá nejméně deset lidských vojáků a inspektorů.

Basil nad jeho zjevnými obavami mávl rukou. „Není se čeho bát. Naši inspektoři mají po čtyřiadvacet hodin denně dohled nad každou operací na výrobních linkách."

„I tak těm *věcem* nevěřím."

Prezident mu věnoval otcovský úsměv. „Celá továrna je podminována a já ji můžu zničit jediným lusknutím prstů. Je v zájmu robotů, aby s námi spolupracovali. Vím, jak Sirix

uvažuje. Jeho nenávist vůči klikissům je silnější než spory, které s námi měl v minulosti.“

„Pane, ty spory nás stály dvě třetiny flotily OSZ a téměř milion životů lidských vojáků!“

Z přízemní kanceláře vyšel zástupce Cain následovaný novými vědeckými specialisty Hanzy, Jane Kuluovou a Titem Andropolisem. Lanyan se s nimi setkal už dříve a byl toho názoru, že mají víc nadšení než skutečných schopností. Cain na druhou stranu své skutečné pocity skrýval. „Roboti dokončili obnovu továrny a podle Sirixe je výkon výrobní linky uspokojivý.“

Kuluová mu skočila do řeči: „Roboti nám pomohli naše výrobní linky upravit a zvýšit jejich efektivitu.“

„Neříkali jsme něco podobného už posledně?“ řekl Lanyan a znepokojeně se rozhlédl. „Když jsme zkopírovali programové moduly černých robotů?“

„Tohle je něco úplně jiného,“ přesvědčoval ho Andropolis. „Továrna by měla během několika dnů pracovat na plný výkon.“

„A roboti začnou s rekonstrukcí našich válečných lodí,“ dodal prezident. „Slíbil jsem jim sto nových robotů za každou loď OSZ navrácenou do aktivní služby. Během několika posledních dnů Sirix dokončil opravy patnácti mant a jedné obří lodi – roboti pracují mnohem rychleji, než bychom dokázali my sami. Jak vidíte, spolupráce je výhodná pro všechny.“

Lanyan neměl jinou možnost, než souhlasit. „Pokud roboti dodrží své sliby a obnoví naši flotilu, vezmu své námitky zpět.“

„Už mám plné zuby lidí, kteří pořád vznášejí nějaké námitky.“ Basil svižným krokem zamířil pryč od výrobní linky.

Lanyan ho následoval. Nejdříve spolkl hněvivou odpověď a pak začal hledat nějaký přijatelný způsob, jak vznést otázky, které ho nepřestávaly trápit. Nakonec se postavil přímo před prezidenta a zastoupil mu cestu. Uvnitř cítil mrazení prostupující až do morku kostí, spolkl však svou pýchu a řekl: „Pane, vím, že

můj poslední výkon v některých bodech nesplnil vaše očekávání. Prosím, řekněte mi, jak mohu opět získat vaši důvěru. Pověřte mě úkolem, při kterém bych mohl prokázat své schopnosti.“

Basil chvíli přemýšlel a pak řekl: „Přede dvěma hodinami dorazila poslední z řady automatických sond, které vypustila manta admirála Dienteho. Vyslal jsem ho na Pym v naději, že zahájíme dialog s tamními klikissy, ti ale zničili loď a všechny pobili. Další neúspěšná mise.“ Prezident se zdál spíše zklamaný, než otřesený nebo pobouřený.

Lanyan chvíli nebyl schopen slova. „Vy jste vyslal admirála Dienteho na *Pym?* Aby s těmi brouky *vyjednával*?“

„Doufal jsem, že by naše dvě rasy mohly najít nějaké společné téma, ale klikissové neměli o vyjednávání zájem. Proto se už o ně Hanza nebude pokoušet.“ Prezident opět vykročil. „Vaše první výprava na Pym skončila útěkem a hanbou. Nyní to můžete napravit.“

Lanyan zbledl. Jeho první zkušenost s klikissy byla tím nejděsivějším, co kdy v životě zažil, a klikissy z hloubi duše nenáviděl. Věděl už, co se prezident chystá navrhnout.

„Nesmíme dopustit, aby si klikissové mysleli, že mohou s oficiálním vyslancem Hanzy zacházet tak barbarským způsobem. Vy, generále, se postaráte o patřičnou odpověď. Bude pevná, jasná a rázná.“

Díky rachotu a hukotu, který je obklopoval, se Lanyanovi podařilo zamaskovat vyjeknutí, s nímž zalapal po dechu. Neodvažoval se však dát před prezidentem najevo svůj strach. „A jaká přesně to bude odpověď, pane?“

„Vojenská, jak jinak? Dáme jim lekci. Vypravíte se s bojovou skupinou na Pym a klikissy vyhladíte. Sirix nám slíbil, že nová obří loď bude dokončená během několika dnů.“ Prezident se usmál. „Jakmile dosáhnete tohoto vítězství, můžeme se začít bavit o případném znovuzískání důvěry. Pak se

postaráme o rozdrcení odporu Konfederace. Příležitost pomstít se Willisové byste jistě uvítal, ne?“

Lanyan automaticky přikývl, přestože se v duchu stále zaobíral představou, že se bude muset vypořádat s planetou plnou klikisských válečníků. Prezident vyšel z továrny a zamířil k čekajícímu člunu, který ho měl dopravit zpátky do centrály Hanzy. „Můj plán, generále, je nechat černé roboty, aby s klikissy bojovali za nás. V ideálním případě se pobijí navzájem, i když to možná bude vyžadovat nějaké oběti z naší strany.“

Lanyan si se znepokojením uvědomil, že jednou z oněch potenciálních „obětí“ se má možná stát i on.

63 SULLIVAN GOLD

Když si prezident Wenceslas pozval Sullivana Golda do centrály Hanzy, nebyl zrovna v blahosklonné náladě. „Ohromilo mě, když jsem se doslechl o vašem návratu na Zemi, pane Golde. Nenapadlo vás, že bych ocenil, kdybyste mi to sdělil osobně a co nejdříve?“

Sullivan nemusel ani předstírat, že nechápe, proč je kolem toho takový poprask. „Mám toho hodně za sebou, pane prezidente, a ještě jsem si ani nestihl znovu uspořádat svůj život.“

„Měl jste času víc než dost.“ Prezident se posadil za svůj stůl. „Vím přesně, kdy jste se vrátil.“

Sullivan vyhlédl ven skrze okna na velkolepé panorama Palácové čtvrti, ohromený výhledem z vrcholku vysoké hanzovní pyramidy. Prezident Wenceslas si všiml, co ho rozptyluje, přejel prsty po ovládacích prvcích a okenní tabule ztratily svou průzračnost. Nyní to vypadalo, jako by se nacházeli

v opevněném bunkru, ale prezident se z nějakého důvodu viditelně cítil spokojenější.

Sullivan si povzdychl a začal vyprávět: „Pane, když hydrogové zničili náš těžer u Qronhy 3, uniklo nás jen pár. Zachránili jsme mnoho ildiranských dělníků a vrátili se s nimi na Ildiru, kde nás přesvědčili ke službě v armádě. Pomohli jsme vystrojit Sluneční flotilu pro obranu Země – a rád bych dodal, že úspěšně."

Prezident se dál tvářil nepřístupně, Sullivan však pokračoval: „Pane, moje rodina v poslední době čelila značným finančním potížím, neboť Hanza porušila smluvní podmínky vážící se k mé pracovní smlouvě. Jsem přesvědčený, že si zasloužím nějakou náhradu."

Prezident dál strnule seděl za svým stolem. „Tak vy jste o tom přesvědčený? Nemohu s vámi souhlasit, pane Golde. Hanza vám svěřila nesmírně drahé zařízení, které bylo zcela zničeno i s veškerými vytěženým ekti. Řekl bych, že finanční ztráta Hanzy dalece převáží tu vaši."

Sullivan byl manažerem a vyjednavačem už dost dlouho na to, aby ovládl svou vlastní podrážděnost a nedopustil vyhrocení už tak napjaté situace. „Alespoň mi vraťte odměnu, kterou mi dal Mág-imperátor. Zasloužil jsem si ji."

„Měna nepřátelského impéria vám k ničemu nebude, pane Golde. Už jen její vlastnictví na vás vrhá podezření. Je dobře, že jsme ji vzali do úschovy. Nechceme, aby vzniklo nějaké nedorozumění – plukovník Andezová a její pořádkové oddíly občas projevují přehnanou horlivost."

Sullivan sledoval zpravodajství a nejednou slyšel oslavné reportáže o tom, jak si vojáci z pořádkových jednotek podali každého, kdo „svými slovy podrýval morálku našich statečných občanů". Nejvíc je popuzoval Meč svobody. Podle zpráv se „nepřítel" radoval z vnitřních svárů Hanzy, Sullivan ovšem pochyboval, že by klikissové sledovali lidské zpravodajství.

Ona neslýchaná a nelegální prohlídka jejich domu a následná konfiskace Lydii rozlítila na nejvyšší míru, a proto si dala záležet, aby se o svou zkušenost podělila s rodinou, přáteli i sousedy. „Nemůžeme připustit, aby jim to prošlo," opakovala. „Pokud si nebudu stěžovat já, pak si na to nebude stěžovat ani nikdo další. Tihle ostří hoši podupou všechna naše práva. Nehodlám jen tak sedět s rukama v klíně." Sullivan ji musel často vtáhnout zpátky do domu, jen aby ji umlčel. Měla srdce na pravém místě i ve chvíli, kdy jí to nemohlo přinést nic jiného než problémy…

Prezident pokračoval ve svém kázání Sullivanovi: „Teď, když válka hydrogů skončila, Hanza musí zvýšit svou soběstačnost. Potřebujeme jistý a nezávislý zdroj mezihvězdného paliva."

Sullivan se děsil toho, co se mu prezident chystá nabídnout. „Chcete, abych řídil další hanzovní těžer? Určitě máte lepšího kandidáta."

Prezident, jemuž takto skočil do řeči, se zamračil. „Ne, nejde jen o další hanzovní těžer. Možná jste slyšel o nedávné, úspěšně završené výpravě generála Lanyana na tulácké území? U Golgenu objevil skupinu těžerů, zmocnil se jich a ulehčil jim od značného množství ekti. Teď, když jsme jednou zlomili jejich odpor, mám v úmyslu svěřit tato zařízení vám a provozovat je pod patronátem Hanzy."

Sullivan se musel posadit, aniž k tomu byl vyzván. „K něčemu takovému jsem nebyl vyškolen! To je práce pro vojáka, já jsem jen obyčejný manažer." Z této představy se mu udělalo natolik špatně, že už ztratil dosavadní respekt. „Tuláci využijí každé příležitosti a budou výrobní proces sabotovat. Nemám zájem vaši nabídku přijmout, pane prezidente."

Basil Wenceslas na něj nevěřícně pohlédl, jako by ho ještě nikdy nikdo neodmítl. „Žádám vás, abyste to zvážil." Z jeho hlasu zaznívala zřetelná hrozba.

Sullivan však už měl všeho dost – přesvědčovacích metod, výhrůžek pořádkových jednotek i zmrazení svých finančních aktiv. U Qronhy 3 čelil hydroské přesile – jeho těžer se mu rozpadl přímo pod nohama. S nesouhlasem prezidenta Wenceslase se dokáže vyrovnat. Vstal a zamířil ke dveřím z pracovny. „Budete si muset najít někoho jiného. Já jsem odešel na odpočinek a moje rozhodnutí je definitivní."

64 PATRICK FITZPATRICK III.

Maureen Fitzpatricková se nakonec ukázala jako velkorysá hostitelka. V průběhu několika dnů jí Patrick pověděl, co všechno dělal od toho dne, kdy na její vesmírné jachtě odletěl hledat Zhett. Někdo s větším smyslem pro romantiku by to nejspíš považoval za dojemný příběh, ale stará Fúrie prohlásila, že se choval jako sentimentální blázen.

Patrick však nesklouzl k tomu, aby svůj pobyt v Maureenině sídle začal považovat za pouhou společenskou návštěvu. Král Petr chtěl, aby do mysli bývalé prezidentky zasel několik provokativních myšlenek a zjistil, co si doopravdy myslí o Konfederaci a Basilu Wenceslasovi.

Jednoho odpoledne seděli všichni tři společně na velké otevřené verandě, dívali se na zasněžené vrcholky štítů a dýchali chladný horský vzduch, svěžejší než v kterémkoliv tuláckém zařízení, které kdy Patrick navštívil. Maureen nechala zapnuté obrazovky se zpravodajstvím, stejně jako vždycky. Přestože svůj post prezidentky Hanzy opustila už před desítkami let, nepřestávala se zajímat o současné události, jako by stále byla důležitou součástí mocenského soukolí.

Patrick sebral odvahu a celý nesvůj ze sebe konečně vypravil slova, která chtěl říct už od chvíle, kdy přijeli. „Babičko, vím, že jsi mě dřív považovala za svéhlavého a nezralého…“

„Dřív?“ skočila mu do řeči.

„Chci se ti omluvit!“ Začervenal se a Maureen rozpačitě zmlkla. Tohle neuměl ani jeden z nich. „Byl jsem líný a rozmazlený spratek, ale naučil jsem se, že si všechno musím zasloužit, ať už je to respekt nebo majetek.“

„Mezi Tuláky není pro lenochy místo,“ řekla Zhett. „Nakonec se u nás polepšil.“

Bývalá prezidentka přimhouřila oči. „Dokázal jsi to, když ses postavil mezi OSZ a Tuláky u Osquivelu a vyjednal se mnou podmínky příměří. Viděla jsem, že už nejsi ten starý Patrick, kterého jsem znala.“ Maureen zvážněla. „Vždycky jsem věděla, že máš daleko větší potenciál než tvoji rodiče. Právě proto jsem na tebe byla tak přísná. Bylo jen nutné napravit ti hlavu.“

Patrick cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Stiskl Zhettinu ruku. „Když jsem se vrátil domů, nic mě netěšilo. Věděl jsem, co se tam venku opravdu děje, a musel jsem zvolit, na kterou stranu se postavím. Nemohl jsem se vrátit do OSZ, protože jsem věděl, že válku s Tuláky začala Hanza. A tak jsem utekl. Je mi líto, že jsem zneužil tvé důvěry a ukradl tvou jachtu. Myslel jsem jenom na sebe. V té chvíli jsem si to dokázal ospravedlnit – vzal jsem si, co jsem potřeboval.“

Pomyslel na to, jakým způsobem prezident Wenceslas a generál Lanyan ospravedlňovali útoky na Tuláky, Ildirany i lidské kolonie, a neštítili se ani vražd jenom proto, že něco „potřebovali“. Patrick však odmítal smýšlet stejným způsobem.

Maureen rozpačitě mávla rukou. „Mám spoustu lodí. Nezpůsobilo mi to žádné potíže – mnohem víc mě rozčílilo, že jsi utekl za nějakou holkou, pro kterou jsi ztratil hlavu.“ Než se Zhett stačila ozvat, Maureen pokračovala: „Nemůžu říct, že by

mě tvoje zběhnutí od OSZ těšilo, ale je i moje chyba, že jsem ti nechtěla naslouchat. Myslela jsem, že trpíš bludy a potřebuješ terapii, ale ty jsi měl pravdu – přinejmenším ve většině věcí. Viděla jsem ty příšerné záběry z pogromu na Usku, slyšela jsem šíleného arcipátera a vidím, co prezidentovy zvláštní pořádkové jednotky provádějí každý den.“ Znechuceně zavrtěla hlavou.

Na jedné z obrazovek se nečekaně objevil generál Lanyan a okamžitě přitáhl pozornost všech na verandě. S velkou pompou oznámil zahájení válečného tažení proti klikissům s cílem „pomstít nesmyslnou vraždu admirála Dienteho, který vedl mírovou diplomatickou misi na Pym“. Neohroženým drsným hlasem přísahal, že Obranné síly Země „ukážou té odporné hmyzí rase, co je to strach“. Patrick si povšiml, že zpravodajské kanály nezmínily ani pirátský útok na golgenské těžery, ani neslavnou porážku u Osquivelu.

„Kretén!“ Maureen nad jeho chvástáním převrátila oči v sloup. „Lanyan přilezl domů s ocasem staženým mezi nohama už tolikrát, že z toho musí mít hemeroidy.“

Patrick se zamračil. „Nechápu, jak jsem ho kdy mohl obdivovat.“

„Měl jsi hodně špatné informace, Fitzie,“ škádlila ho Zhett. „A to ani nemluvím o tvé paličatosti.“

„Díky!“

Maureen nedokázala odtrhnout oči od obrazovky. „Tahle smutná fraška, kterou Lanyan chystá, není ani z poloviny tak pitomá, jako Basilovo šílené rozhodnutí spolupracovat s černými roboty. Jak je možné, že *prezident* Hanzy souhlasil s pokračováním výroby těch prokletých strojů?“

Patrick poznamenal: „Můžeme se pak divit, že opozice je stále hlasitější, i když se ji snaží zadupat do země? Vytváří atmosféru strachu, aby lidi přesvědčil, že jeho železná pěst je lepší než cokoliv jiného – ale oni o jiné možnosti nepřemýšlejí.“

„Lidé obecně nepřemýšlejí," odfrkla Maureen pohrdavě. „Stádo ovcí. Aspoň že Meč svobody ukazuje správným směrem."

Patrick a Zhett, kteří využili Maureenina důmyslného systému monitorování médií, museli obdivovat vynalézavost, s jakou disidenti dokázali propašovat odsuzující a buřičská prohlášení do nejrůznějších komunikačních kanálů. Shelia Andezová, s níž dříve sloužil na stejné lodi, a její pořádková jednotka, se jako blázni honili za přeludy ve snaze odhalit základnu odporu, pokaždé ale skončili s prázdnou.

„Takhle se nedá řídit ani cirkus," reptala Maureen. „Když jsem já byla prezidentkou…"

Patrick se chopil příležitosti: „To je vlastně hlavní důvod, proč jsme tady, babičko. Král Petr nás požádal, abychom s tebou promluvili."

„Král Petr? Držíte se ve vysokých kruzích! Hanza ho prohlásila za psance – četla jsem oficiální tiskovou zprávu." Zřejmě jí to připadalo zábavné.

Zhett ovšem ne. „Psanec? Král Petr nyní reprezentuje většinu lidské rasy. Skutečným zločincem je Basil Wenceslas. Král Petr ho už celé měsíce vyzývá k rezignaci."

„To on nikdy neudělá," odpověděla Maureen.

„Pak by tedy měl být sesazen," navrhl Patrick tichým hlasem. Byl si jistý, že jeho babičku už tato možnost napadla, a ne pouze jednou.

Maureen předstírala nezájem o to, co právě řekl, a se znechuceným výrazem vypnula obrazovky. „Nemusíte mi říkat, co všechno prezident udělal špatně. Ale já už u kormidla nestojím."

„To je zajímavé, že to říkáš. Máme pro tebe oficiální nabídku Konfederace, která tě určitě zaujme. Je pro tebe jako dělaná."

Patrick kul železo, dokud bylo žhavé, a vysvětlil, že král Petr potřebuje někoho, kdo by vytvořil protipól propagandy prezidenta Wenceslase a zároveň vystupoval jako prostředník mezi osiřelými koloniemi, vládou Theronu a rozpadající se Hanzou. „Je to vysoce prestižní a důležitý post. Jen si to představ – co můžeš dokázat tady?“

„Vždycky jsem si myslela, že mou politickou prací pohrdáš.“ Maureeniny rty se zachvěly v úsměvu, pohrávala si s ním.

„Jak jsi sama řekla, změnil jsem se.“ Patrick viděl, že jí jeho návrh není tak úplně proti mysli. „Když jsem strávil nějaký čas mezi Tuláky, uvědomil jsem si, že jsem nikdy neocenil, jak tvrdě jsi musela pracovat pro to všechno, čeho jsi dosáhla. Máš dovednosti, kontakty, vliv a znalosti z politického zákulisí, jaké nemá nikdo jiný na Zemi ani v Konfederaci.“

Do rozhovoru se vložila Zhett: „Madam, chcete zůstat na potápějící se lodi, nebo raději nastoupíte do záchranného člunu?“

„Neříkejte mi ‚madam‘! Nejsem zase tak stará.“ Maureen se pohodlně usadila v křesle a upřela pohled do dálky. „Lidem, kteří opouštějí potápějící se loď, se říká krysy.“

„Nebo se o nich mluví jako o těch, kteří se zachránili,“ kontrovala Zhett.

„Zásah! Patricku, myslím, že se mi to děvče přece jen bude líbit.“

„Neříkejte mi děvče, nejsem zase tak mladá!“ Tato odpověď vyvolala u staré Fúrie výbuch smíchu.

„Prezident Wenceslas nás do téhle šlamastyky zatáhl, a ty nás z ní můžeš dostat ven. Vidím, že jsi připravená opět se chopit kormidla. Jakou další pobídku ještě potřebuješ?“ řekl Patrick s letmým úsměvem, ale pak opět zvážněl. „Útokem na golgenské těžery a osquivelské loděnice vyhlásila Hanza Konfederaci válku. Prezident unesl Mága-imperátora a

znepřátelil si tak celé ildiranské Impérium. Souhlasil s výrobou dalších černých robotů i potom, co povraždili většinu OSZ. A teď se rozhodl vyslat část už tak skromné armády Země proti klikissům, což nejspíš odstartuje totální válku s brouky. Řekni mi – proč bys měla zůstávat tady a podporovat vládu?“

„Proč vlastně?“ Maureen si hrála na nerozhodnou. „Na druhou stranu – co ode mě čekáš? Že naskočím na palubu tvé lodi, odletím a opustím všechno, co je mi drahé? A co můj asistent Jonas? Bože můj, pracuje pro mě už od doby, kdy se na souši objevili první savci.“

Patrick řekl: „S tvou pomocí to brzy všechno skončí. Jen si pomysli, kolik lidí se bude chtít vlichotit do tvé přízně, jakmile bude prezident sesazen a Hanza se spojí s Konfederací. Pořád budeš mít svůj dům, svůj majetek, své politické konexe – a větší vliv, než jsi kdy měla.“

„Mám dost velký vliv.“

„Budeš mít větší.“

„Připravím nám čaj.“ Stará žena vstala a svižným krokem zamířila pryč. „Jaký si dáte?“

„Silný,“ odpověděla Zhett za oba.

Patrick za ní zavolal: „Vím, že jsi chtěla říct ano.“

„Pak jsi také měl vědět, že ode mě nedostaneš okamžitou odpověď. Působilo by to příliš dychtivě a ne zrovna chytře. Copak jsem tě nic nenaučila?“ Maureen došla ke vzdálené konvici, nalila čaj a vracela se. Patricka překvapilo, že to udělala sama, místo aby zavolala Jonase.

Potom konečně přešla k jádru věci. „Samozřejmě chci oficiální titul – něco velkolepého a vzbuzujícího autoritu. Vy dva poletíte napřed a postaráte se, aby měl král Petr připravené všechny potřebné dokumenty. Kromě toho, Patricku, jsi pořád dezertér. V průběhu citlivých jednání bychom neměli být viděni společně. Poletím na Theron vlastní lodí a s vlastním doprovodem.“

„Král někoho potřebuje co nejdřív, a bude vést pohovory s dalšími kandidáty.“

„Ne, nebude. Pokud si myslí, že má šanci získat mě, dá mi tolik času, kolik budu potřebovat.“

„Dva týdny,“ řekla Zhett. „Pokud se do té doby neukážete na Theronu, pak se o to místo nejspíš přihlásí můj otec.“

„Dva týdny,“ souhlasila Maureen s úsměvem.

Patrick se jen stěží ovládal, aby se nezačal usmívat. „Vím, že jsem ti tvou jachtu právě vrátil, ale nevadilo by ti, kdybychom si ji ještě na chvíli vypůjčili, abychom se mohli vrátit na Theron? Předáme ti ji tam.“

Stará žena si teatrálně povzdychla: „Ach, tu loď si nechte! Berte to jako svatební dar.“

65 JESS TAMBLYN

Jess a Cesca zburcovali skupinu dřívějších „nosičů vody“ a vyslali je, aby šířili nové bojovné wentaly a také aby obnovili prastaré a dávno zapomenuté rezervoáry živoucí vody po celém Spirálním rameni.

Přestože nosiči vody byli nadšení, Jess a Cesca měli obavu, že jejich možnosti jsou příliš omezené a konvenční. Síly wentalů nestačily na vítězství ani v minulé válce, a přestože vodní entity nově získaly bojovnost, potřebovaly také daleko více vynalézavosti. Energií prosycená voda byla připravená zahájit ofenzivu, ale musela být efektivnější. Wentalové to nemohli dokázat sami.

Kam až Jessova paměť sahala, byl Kotto Okiah nejzářivější hvězdou mezi tuláckými talenty a vynálezci. Když jejich loď zamířila k Osquivelu, Jess se nemohl dočkat, až uvidí, jak Kotto dokáže spojit tuláckou technologii se schopnostmi wentalů.

Řídící dopravy ho nasměroval k hlavnímu komplexu laboratoří uvnitř jednoho z větších prstencových asteroidů. Vodní loď vplula do přiděleného doku a těžká vrata se za ní zavřela. Když byl dovnitř načerpán vzduch, povrchové napětí se prudce snížilo a tekutina vytvořila hlubokou louži kolem jejich bosých nohou.

Živoucí voda se zase shlukla a vytvořila dva válcovité útvary, které se převalovaly jako průsvitná modelína. Když Jess a Cesca vykročili kupředu, strašidelně vyhlížející kotouče se vlhce valily před nimi a nadskakovaly na kamenné podlaze.

Tuláčtí dělníci pracující uvnitř asteroidu vyhlíželi ze dveří, ohromení pohledem na to procesí. Jedna žena ucouvla ve

strachu, aby se k wentalskému shluku nedostala příliš blízko, Cesca jí však konejšivě pokynula: „Voda je bezpečná – wentalové nešíří svoji energii.“

Jess dodal: „Hlavně se držte dál od nás dvou.“

Kotto Okiah umístil hydroskou diamantovou loď v největším laboratorním sálu. Právě však byl v plné práci – zkoušel nějaké nové akustické zařízení, velký talíř vytvořený z dílů rozložených po stolech. Společně s ním pracovali tři compové, Orli Covitzová a Hud Steinman. Pohled na dvojici návštěvníků v doprovodu dvou wentalských shluků vyděsil Kotta natolik, že upustil zakřivený klíč. Nářadí zazvonilo o podlahu.

„Přivezli jsme ti ke zkoumání něco zvláštního,“ řekl Jess. Dva vejčité wentalské útvary se za Cesčinými a Jessovými zády vytáhly do výše jako hadice z lepivého gelu.

„Tohle je podle vás zvláštní?“ poznamenal Steinman. „Sám bych dokázal vymyslet několik přiléhavějších označení.“

Cesca vykročila kupředu a přitom se na Kotta usmívala. Vždycky ho dokázala vyburcovat ke špičkovému výkonu. „Když mě tvá matka určila novou Mluvčí, požádala jsem Tuláky, aby našli nové způsoby, jak přežít navzdory hydroskému zákazu těžby ekti. Ty jsi na mou výzvu odpověděl a pomohl jsi klanům tyto nesmírně těžké roky přežít.“

Kotto rozpačitě šoupal nohama. „Udělal jsem, co bylo v mých silách.“

„A právě tohle od tebe potřebujeme i teď,“ řekl Jess. „A je to důležitější než kdykoliv předtím.“

Orli fascinovaně přistoupila k přelévajícím se, proměnlivým vodním útvarům. „Mohu se jich dotknout?“ Jakmile ji Jess ujistil, že ta podivná voda je bezpečná, dívka se konečkem prstu dotkla třpytivého, jako rtuť lesklého povrchu, a pak vnořila dovnitř celou ruku až po loket.

„Copak v sobě nemáš ani za mák opatrnosti, holka?“ vykřikl Steinman.

„Jen když je to na místě.“ Orli ruku vytáhla. Její pokožka se chvíli vlhce leskla, ale pak rychle uschla, když se kapky stáhly zpátky do wentalské masy. Dvojice útvarů se chvěla, pohupovala a následně se propletla a prolnula, aby vytvořila jeden velký pulzující útvar.

Kotto to sledoval s úžasem a nadšením.

Cesca rozpřáhla ruce. „Wentalové potřebují tvou pomoc, aby dokázali čelit faerům.“

„Faerům… Už jsem o tom přemýšlel, ale jsem v rozpacích. Snad termální štíty? Nějaké chladivé paprsky? Žáruvzdorné technologie?“ Kotto se zeširoka usmál, chtěl na Cescu zapůsobit. „Zatím jsem pracoval na věcičce, která by se dala použít proti klikissům. Nějaká siréna, která by ochromila mysl úlu…“

„*Faerové*,“ prohlásil Jess a přiměl tak vynálezce soustředit se na zadaný úkol. „Budeš potřebovat ten správný materiál.“ Ustoupil stranou, aby se wentalský útvar mohl přelít kupředu. „Tito wentalové jsou tady pro tebe jako pokusný materiál. Slibuji, že budou spolupracovat, jak bude třeba.“

Kotto zamrkal. „Spolupracovat při čem? Chceš říct… abych s nimi dělal pokusy?“

„Pomoz jim proměnit se v efektivní zbraň. Potřebujeme, abys ukázal svůj talent, Kotto.“ Cesčiny oči hřejivě zářily. „Dokážeš věci, které ještě nikdo nedokázal – na to jsi přece odborník, ne?“

Kotto se sklonil, aby zvedl klíč, který před chvílí upustil na podlahu. Fascinovaně obcházel pulzující, beztvarou masu vody. „Už jsem tě někdy zklamal, Mluvčí?“

66 CALEB TAMBLYN

Ani s vybavením, které získal z oběžné dráhy, neměl Caleb v dlouhodobém horizontu velkou šanci na přežití. Cítil se však méně podrážděný a ne tolik zoufalý.

Poté, co se vrátil ke své havarované únikové kapsli s posledním nákladem materiálu získaného ze satelitu, nechal si Caleb nabít baterii ve svém skafandru, použil regenerátor a naplnil všechny nádrže čerstvým kyslíkem získaným z ledu, a pak konečně vyšel ven, aby prozkoumal ta podivná světla pableskující všude kolem.

Led kolem velkého tavného kráteru už celé hodiny zářil, jako by do zmrzlé matrice ledu byly nějakým způsobem zakleté závoje polární záře. Caleb nikdy nic podobného neviděl. Během let strávených pod tlustým ledovým příkrovem Plumasu už zažil pár podivných věcí a tohle jiskření mu připomnělo wentaly, které tam viděl.

Představa, že by měl znovu čelit další znečištěné wentalské energii jako byla ta, která oživila Karlu Tamblynovou, ho rozhodně nenaplňovala nadšením. Jess a Cesca na druhou stranu použili energii wentalů k obnově zničených vodních dolů… Takže ty podivné vodní bytosti zřejmě nebyly všechny zlé. Kromě toho nebyl v situaci, kdy by si mohl vybírat.

Když dlouhými skoky postupoval podél břehu zmrzlého jezera, všiml si dalších světel jiskřících hluboko pod ocelově šedým povrchem. Vypadalo to, že místo havárie znovu ožívá. V hlubinách viděl tekoucí vodu, stříbřité proudy připomínající rtuť, které vytvářely síť podobnou oběžnému systému. Jednotlivé větve žily svým vlastním životem, měnily směr, nabíraly na síle.

Ano, tohle byli wentalové. Byl si tím jistý. Stál na svahu nad okrajem zalitého kráteru a sledoval nitky vody tekoucí *vzhůru*, proti působení gravitace – přímo k němu. Led pod jeho

nohama se proměnil v polozmrzlou kaši a Caleb tak ztratil oporu. V těžkých botách skafandru se snažil neobratně vyprostit, ale už tak změklý povrch roztál ještě víc a on se začal propadat do ledové hmoty chovající se jako tekutý písek.

Po chvíli váhání se rozhodl, že nebude utíkat. Jess říkal, že wentalové nechtějí lidem ublížit. Caleb se zastavil a sebral veškerou odvahu. Přestal se propadat.

Voda s ledovou tříští sahající mu nad kotníky začala vzlínat vzhůru, pokryla jeho nohy, vystoupila až k pasu. Cítil brnění energie pronikající skrze materiál jeho obleku, k fyzické proměně jeho buněk však nedošlo. Wentalové cítili jeho přítomnost. Snažili se mu snad porozumět?

Caleb pomalu vykročil pryč od kráteru, zpátky ke své havarované záchranné kapsli. Wentalové ho následovali. Jeho boty zanechávaly ve změklém ledu zřetelné otisky. Když udělal několik těžkopádných kroků, všiml si, že se šlépěje tvoří samovolně přímo *před ním* – strašidelná linie stop vedla rovnou k jeho provizornímu obydlí.

Wentalové tedy věděli, kdo je a odkud přišel.

Caleb v nízké gravitaci zrychlil krok. Stříbřité vlásečnice tekuté vody pronikaly ledem a záře okolních světel zesílila.

„Snažíte se se mnou komunikovat? Co chcete?“ zakřičel do vysílačky ve svém skafandru. „U Hvězdy, nemůžete mi to aspoň naznačit?“

Wentalové však buď neuměli mluvit jazykem, kterému by rozuměl, nebo nebyli schopní zachytit jeho vysílání… Nebo se jednoduše rozhodli neodpovídat. Dlouhou chvíli čekal před buňkou a sledoval hru světel, ale nic se nezměnilo.

Když prošel přechodovou komorou do svého příbytku, s úžasem zjistil, že všechny zdroje energie včetně systémových baterií jsou plně nabité. Recyklační zařízení pracovalo na plný výkon, měl spoustu vzduchu, vody i energie. A díky zásobám ze satelitu měl i trochu jídla navíc.

Wentalové se ho vědomě snažili udržet naživu. Caleb dospěl k názoru, že si projednou nebude stěžovat.

67 TASIA TAMBLYNOVÁ

Rozhovor s Rlindou Kettovou Tasiu opět povzbudil k dalšímu vyzbrojování všech dostupných lodí. Chtěla zahájit útok na klikisse hned po návratu z Llara, ale faerská krize na Theronu a nedávný nesmyslný útok generála Lanyana na osquivelské loděnice strhly všeobecnou pozornost stranou.

Tasia a Brindle tak alespoň měli čas na plánování a přípravu.

Nacházeli se právě v řídicím komplexu, kde na obrazovkách zabudovaných do stěn běžely informace o značném množství lodí umístěných v docích nebo dočasných opravárenských zařízeních. Willisová tam přišla za nimi. Po onom překvapivém útoku OSZ odmítla odeslat své lodě zpět do doků ke kompletnímu vystrojení a opravám. „Nemůžeme je teď postavit mimo službu, když nevíme, co nám může každou chvíli spadnout do klína."

Tasia si na obrazovce všimla rychlé vesmírné jachty, která vstoupila do soustavy Osquivelu. Jelikož odvysílala správné identifikační kódy Konfederace, nevzbudila žádnou pozornost, Tasii se však zvedl adrenalin, když si všimla záznamu se jmény pilotů – Zhett Kellumová a Patrick Fitzpatrick III.

„Slyšela jsem, že Fitzpatrick přešel na vaši stranu," přemítala admirál Willisová. „Chci říct na *naši* stranu. Vzhledem k tomu, kdo je jeho babička, to byl docela skandál. Dezertoval z OSZ a odletěl za dobrodružstvím. Ráda si poslechnu co nám chce říct, může to být užitečné."

Když *Cikánka* přirazila, všichni tři ji šli přivítat. Tasia, kterou Patrick během výcviku na lunární základně nemilosrdně

pronásledoval, se už nemohla dočkat, až uvidí výraz jeho obličeje. Když se průlez vesmírné jachty otevřel a Patrick se Zhett zavěšení do sebe vystoupili ven, jeho oči se rozšířily údivem. „Tamblynová? A Robb Brindle? To snad není pravda!“

Přestože uplynuly celé roky, pořád nemohla zapomenout na všechna ta příkoří, ponižování a výsměch, které musela snášet kvůli svému tuláckému původu. „Pusu na uvítanou ode mě nečekej.“

Provinile sklopil oči. „Jo, byl jsem tehdy pěkný hajzlík – ale ty ses s tím dokázala výtečně vypořádat, Tamblynová.“

„Trochu jsem ho srovnala,“ žertovala Zhett. „Napravit se dá každý drzý spratek, stačí poctivá práce a trocha trpělivosti – snad jen na generála Lanyana by to nestačilo.“

Tasia vrhla na Zhett nevěřícný pohled. „Uvěřím tomu, až to sama uvidím.“ Pohled na ty dva ji vyváděl z míry – stáli si tak blízko, zbožňovali jeden druhého. Ona a Robb nikdy nebyli tak sentimentální… Alespoň v to doufala.

Fitzpatrick se obrátil k Willisové a automaticky přitom zasalutoval. „Admirále! Rád vás znovu vidím. Slyšel jsem, že jste se rozhodla přidat k armádě Konfederace.“

„Vy jste si uvědomil dřív než já, co je správné. Kdo nevyl s vlky, ať hodí kamenem.“ Postarší žena se obrátila k Tasii s Robbem a přísně dodala: „Totéž platí pro vás dva.“

Fitzpatrick vysvětlil, jak na příkaz krále Petra promluvil se svou babičkou a prozradil, že by měla dorazit na Theron, aby se postavila proti prezidentu Wenceslasovi. Admirál přikývla. „Hanza brzy skončí, ale nechvalme den před večerem. Teď ještě aby generál Lanyan přestal strkat své lodě, kam nepatří.“

Fitzpatrick se usmál. „Generál odletí s velkou skupinou válečných lodí k Pymu, kde se utká s klikissy. Je to jeho další velká mise.“

„No, konečně nějaká dobrá zpráva!“ Tasii se rozzářily oči. „Konečně si jednou vybral správného nepřítele.“

Robb viděl, jak se výraz její tváře změnil. „To ať tě ani nenapadne, Tamblynová!“

„Pozdě!“ Obrátila se k Willisové. „Admirále, jsem připravená zahájit stejnou ofenzivu za naši stranu. Myslím, že dvě flotily budou lepší než jedna.“ Pokrčila rameny. „Taková špinavá práce se přece pro generála ani nehodí.“

Willisová dlouze vydechla a chvíli přemýšlela. „Je to jeden ze způsobů, jak celý ten současný binec zabalit do celofánu a převázat mašlí. Ale pokud máme bojovat po boku OSZ, musíme se okamžitě vydat na cestu. Bylo by dost trapné, kdybychom dorazili, až bude po všem.“

„Dispozice k téhle misi píšu už celé týdny,“ prohlásila Tasia. „Jdeme na to!“

Robb je varoval: „I když generálovi pomůžete, nepočítejte s tím, že ho získáte na naši stranu.“

Tasia se neubránila úsměvu. „I tak to bude legrace.“

68 SIRIX

Na palubě bývalé vlajkové lodi admirála Wu-Lina Sirix kontroloval práci, kterou jeho roboti odvedli na základě dohody s prezidentem Wenceslasem. Sirix téměř dokončil opravy ukradených lodí OSZ včetně obra, který byl nyní překřtěn na *Thunder Child*. Odevzdáním těchto těžce vybojovaných lodí platil nemalou cenu, výměnou však získal tisíce černých robotů, kteří měli nahradit všechny ty, kteří byli nedávno zničení.

S touto obří lodí měl generál Lanyan odletět k Pymu bojovat s klikissy, Sirix proto chtěl, aby *Thunder Child* fungoval dokonale, přinejmenším po dobu, kdy lidé budou bojovat s

klikisským podúlem, místo aby obrátili své zbraně proti černým robotům.

„Tato dohoda je výhodná pro obě strany," řekl PD radostně. Dvojice compů byla Sirixovi vrácena coby gesto dobré vůle. Byl na ně pyšný. Takového chování doufal dosáhnout už u DDho.

„Jsme rádi, že jsme to navrhli," dodal QT. Sirix však věděl, jak rychle se mohou okolnosti změnit. Lidé měli krátkou paměť a svou pozornost dokázali soustředit jen po omezenou dobu. Nebyli schopní pociťovat zášť dostatečně dlouho, aby to výrazněji ovlivnilo dějiny. Jejich rasa v průběhu své existence snadno zapomínala na sváry, z nepřátel se stávali spojenci a naopak, znovu a znovu. Bylo to matoucí. Naopak Sirix a jeho roboti nenáviděli klikisse bez sebemenšího zaváhání po deset tisíc let.

„Prozatím jsou podmínky opravdu oboustranně výhodné. Pojďte se mnou."

PD a QT ho poslušně následovali chodbami obří lodi. Černí roboti a zbývající vojenští compové byli v plné práci, čistili paluby a odstraňovali zašlé krvavé skvrny, opravovali škody způsobené pulzními zbraněmi jako byly vyrvané dveře a proražené stěny, k nimž došlo během posledních zoufalých hodin uvězněných vojáků.

„Všechny lodě OSZ budou vyčištěné a připravené k předvedení Zemské hanzovní lize už zítra," řekl QT. „Právě včas vzhledem k plánovanému odletu generála Lanyana."

„Jsou jako nové," dodal PD. „Lidé budou nadšení."

Takovéto kosmetické úpravy nevyžadovaly žádné velké úsilí. Ukradené lodě byly zcela funkční, protože je roboti náležitě udržovali. Prováděné práce zahrnovaly především vyčištění, opětovné nainstalování nezbytných systémů podpory života a odstranění modifikací zvyšujících výkon pohonných jednotek OSZ. Sirix nechtěl lidem poskytnout žádnou výhodu.

Další krok – oprava vážně poškozených lodí a sestavení nových plavidel pro roboty z hromady neroztříděného šrotu – byl daleko náročnější. Sirix už vyslal většinu svých černých robotů, aby pročesali vesmírné bojiště a shromáždili veškeré použitelné díly. Roboti se pak chvatně pustili do sestavování nových plavidel. Přestože tuto práci mohli vykonávat i lidé ve skafandrech, černí roboti byli daleko efektivnější.

Navzdory předpokládané blahosklonnosti Hanzy mohla být každá opravená loď OSZ použita proti robotům. Sirix proto přijal opatření, aby se to nestalo.

Společně s PD a QT vstoupili do strojovny lodi – rozlehlých sálů, v nichž byly umístěny mezihvězdné pohonné jednotky. Compové se zvláštním programovým vybavením pro údržbu, zbavení krytu a příslušenství, prolezli hluboko do reaktorových komor, kam vložili malé automatické sondy, které měly proniknout i do nejmenších částí pohonného systému. Zůstanou tam a budou čekat na svou aktivaci jako trojští koně.

Ze své řídicí konzoly Sirix vyslal požadavek o detailní informace, aby zjistil, kde byly skryté úpravy provedeny. Konstruktéři a inspektoři Hanzy sledovali veškeré pracovní kroky, dali se však snadno oklamat. Modifikace mohly být zcela nepatrné a složitá bojová loď měla hodně slabých míst…

Zatímco PD a QT všechno pozorně sledovali, Sirix se ujistil, že každou z opravených lodí může nechat explodovat, kdykoliv se mu zlíbí.

Sirix byl potěšen. Generál Lanyan mohl ověřit bojeschopnost těchto lodí při tažení proti pymským klikissům. Pokud by však prezident Wenceslas porušil dohodu nebo se pokusil černé roboty podvést a zničit je, popřípadě pokud by Sirix dospěl k názoru, že je to pro něj výhodné, mohl zničit flotilu OSZ během jediného okamžiku.

69 SAREIN

Když se Sarein v podzemním přístavišti pod Palácem šepotu setkala se zástupcem Cainem a kapitánem McCammonem, byla si plně vědoma toho, co dělají. S těžkým srdcem si uvědomila, že tohle není hra s „chuligány“ a „disidenty“, kteří napadají oficiální zpravodajské sítě a pašují do nich vlastní informace. Dozrál čas pro závažnější činy.

Neexistoval žádný zdvořilý výraz, kterým by se daly označit plány na svržení prezidenta, přesto to museli udělat, pokud ještě chtěli z Hanzy něco zachránit. Sarein litovala, že nedokázala Basila přesvědčit, aby pravdu pochopil sám.

Poté, co byla soukromá jachta krále Petra odstavena, se ve vlhké jeskyni zdržovalo jen několik málo lidí. Petrova a Estařina poslední plavba před několika lety byla pestrým a velkolepým divadlem, Sarein s ní však měla spojené temné vzpomínky. Toho dne hydrogové zaútočili na Theron a Havraní hrad a zabili oba její bratry. Později se Sarein dozvěděla, že Basil tehdy chtěl královskou jachtu vyhodit do vzduchu a následně svalit vinu na Tuláky.

Příliš dlouho Estařiny obavy odmítala jako nesmyslné. Příliš dlouho nechtěla vidět, co bylo naprosto zjevné. Ale dál už v tom nehodlala pokračovat.

Sarein, Cain a McCammon vymysleli vhodnou záminku – navrhli renovaci královské jachty a král Rory mohl uspořádat podobnou slavnostní plavbu. Ostatně (chtěli namítnout Basilovi, kdyby nesouhlasil) proč Roryho v očích lidu neobdařit stejným majestátem a důstojností, jaké se těšili bývalý král s královnou? Takový argument musel prezidenta přesvědčit.

Trojice spiklenců kráčela po mechem porostlém kamenném chodníku, který vedl podél nehybných vod kanálu plných řas. Cain i McCammon prověřili bezpečnostní monitorovací systémy Paláce šepotu natolik, aby si mohli být jistí, že tyto tunely nikdo nesleduje. Basil tento nedostatek jistě brzy napraví, zatím však měl málo lidí a musel se starat o spoustu jiných věcí.

„Musíme ho odstranit," řekl zástupce Cain tichým hlasem, sotva hlasitějším než zamumlání. „Dokonce už i arcipáter vyvěsil varovnou vlajku, jak jste si mohli všimnout, začal měnit některé části projevů, přít se o jejich obsah. Prezidenta to už docela dráždí."

„Arcipáter je blázen, jestliže si myslí, že prezidentovi záleží na jeho názorech," řekla Sarein. *Basil* v *poslední době nenaslouchá ani mně.*

„Prezident ignoruje veřejné mínění," dodal Cain. „Jde pořád dál a na nic se neohlíží, nechce věřit, že by mohl změnit směr. Nebo připustit, že by mohl udělat chybu."

„Třeba pokud jde o to, jak zacházel s Mágem-imperátorem?" nadhodila Sarein.

Zachmuřený McCammon se prsty dotkl dýky po svém boku. „Ten nepovedený pokus o útěk stál sedmnáct životů, lidských i ildiranských." Zavrtěl hlavou, hluboce zasažený tím, čeho se stal svědkem. „Ale kdo jim to může mít za zlé? Prezident dostal Mága-imperátora do neudržitelné situace."

„Všichni jsme v neudržitelné – a nebezpečné – situaci," řekla Sarein.

McCammon se k ní otočil a v jeho očích stála ryzí upřímnost: „Mohu se zaručit, že vás vždycky dokážu ochránit, Sarein."

„Nepotřebuji ochranu."

„Ale ano, potřebujete! Prezident vás možná kdysi miloval, ale to vám teď už nepomůže. Nebuďte tak zaslepená."

Sarein v kapitánově hlasu postřehla pečlivě potlačované emoce. „Prosím, nevystavujte se nebezpečí kvůli mně, kapitáne!“

„Udělám, co budu muset,“ odpověděl podrážděně.

„Stejně jako my všichni,“ připomněl Cain. „Je zřejmé, že tak či onak celá situace spěje k brzkému zhroucení. Protesty na ulicích nic víc nezmohou. Bezpečnostní jednotky řádí a zatýkají každého, kdo řekne jen slovo proti prezidentovi. Tohle je jasný příznak *posledních dnů* represivního režimu. Dějiny poskytují řadu příkladů, stačí se podívat. Já sám budu raději mezi těmi, kteří budou kočírovat vůz přivážející změnu, než abych se nechal rozdrtit pod jeho koly.“

McCammon řekl: „Prezident Wenceslas představuje jasnou a aktuální hrozbu pro přežití celé lidské civilizace.“

Jelikož pro ně každý okamžik tohoto rozhovoru představoval značné riziko, rozhodla se Sarein přikročit k praktickým otázkám. „Jak to tedy provedeme? Sesadíme ho? Donutíme ho k rezignaci? Mohli bychom ho držet ve vazbě, dokud nedokončíme vládní převrat.“

Odpověď zástupce Caina byla drsná, ale nedalo se proti ní nic namítat. „Poloviční pokusy by neuspěly. Prezident určitě podnikl předběžná opatření.“ Sklouzl pohledem od Sarein k McCammonovi. „Musíme ho zabít.“

70 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Basil, zavřený ve své pracovně, prohlížel záznamy z bezpečnostních kamer.

Znovu a znovu zkoumal nahrávky z Paláce šepotu, zvlášť z té noci, kdy hydrogové zaútočili na Zemi. Stále zůstávalo příliš

mnoho otázek ohledně toho, jak Petr s Estarrou dokázali utéct navzdory přísným bezpečnostním opatřením a navzdory tomu, že dozorem nad králem a královnou pověřil přímo kapitána McCammona. Přes to všechno vzpurný Petr unikl.

Basil tuto událost vyhodnotil jako klíčový bod svých problémů, od tohoto okamžiku se všechno začalo výrazně zhoršovat. Zasloužila si podrobnější prozkoumání, jež ovšem Basil musel provést sám, protože se nemohl na nikoho spolehnout. Všichni ostatní byli trestuhodně nespolehliví, nebo se proti němu rovnou spikli.

Už nějakou dobu sledoval Sarein, nejdříve jen tak pro jistotu, později ovšem s rostoucím zájmem. Ona a zástupce Cain na sebe „náhodou naráželi“ až příliš často a na příhodně odlehlých místech. Také s kapitánem McCammonem se Sarein setkávala častěji, než bylo nezbytně nutné. Toho rána dokonce všichni tři společně zamířili do starých nepoužívaných doků pod Palácem šepotu. Basil okamžitě požádal o instalaci skrytých sledovacích zařízení do těchto míst, bylo však už příliš pozdě, aby zjistil, co tam dělají.

Kapitán McCammon? Zástupce Cain? Odpověď byla zjevná, dokonce svým způsobem i zábavná. Sarein bývala Basilovou milenkou, bylo to však už dlouho, co s ní měl naposledy sex. Teď, kdy celé Spirální rameno šlo k čertu, neměl na taková rozptýlení čas. Sarein se tak přirozeně upnula k dalšímu muži na mocenském žebříčku, zástupci Cainovi. Sarein a Cain byli milenci. Nebo se možná stýkala s McCammonem. Nebo s oběma. Sarein byla ctižádostivá žena.

Představa, že ho Sarein podvádí, se mu vůbec nelíbila, na druhou stranu ho nijak nepřekvapilo, že podlehli typické lidské slabosti. Sarein díky tomu alespoň nebyla citově vyprahlá a dotěrná a prezident se mohl soustředit na důležité věci. Na druhou stranu by možná neškodilo věnovat Sarein trochu více pozornosti, jen aby zůstala spokojená a oddaná. Nový design

jejího pokoje ji zřejmě nenadchl a Basil pochyboval, že by to napravily květiny…

Každou chvíli měl dorazit arcipáter – Basil si s ním potřeboval promluvit, a to velmi důrazně. Při prohlídce záznamů z Paláce šepotu jasně viděl rozdíl mezi arcipáterovými ohnivými proslovy ze začátku tažení proti klikissům a jeho nevýrazným projevem z poslední doby.

Lidé v důsledku toho reagovali jinak. Jejich odezva na Basilovu dohodu s černými roboty nebyla nijak nadšená. Chybělo jim náležité povzbuzení, za což mohl „poděkovat" jedině arcipáterovi.

Starcův počáteční zápal pro démonizaci klikissů byl opravdový, ale později se z něj vášeň vytratila, jako by přestal vlastním kázáním věřit – a to zkrátka nepůsobilo. Možná nadešel čas k nalezení náhradníka. Basil sám neviděl důvod, proč by král Rory nemohl plnit roli loutkového krále i loutkového náboženského vůdce. Systém dva v jednom. *Amen.* Basil se při této myšlence usmál.

Arcipáter dorazil, oděný do svého hábitu, v ruce vytištěnou kopii nového proslovu. Klouby na prstech obtěžkaných prsteny měl bílé a byl viditelně rozčilený, doslova se nadouval pocitem vlastní důležitosti. Basil skryl povzdech a připravil se na problémy. Proč jeho podřízení nemohli jednoduše udělat, co jim nařídil?

Arcipáter pozvedl vytištěný dokument, jako by to byla obžaloba. „Tohle nemůžu přečíst, pane prezidente!"

Basil schválně dělal, že mu špatně rozuměl. „Ano? Potřebujete to vytisknout většími písmeny?"

„Vyvolá to vzpouru. Způsobí to zbytečné krveprolití… a je to… je to *otřesné.* Tohle nemá nic společného s mou vírou. Tohle není Sjednocení."

„Co je to Sjednocení? Můžeme je definovat, jak se nám hodí. To je smysl státem podporovaného náboženství."

Vousatý muž smutně a otcovsky potřásl hlavou a pohlédl na prezidenta sedícího za stolem. „Studoval jsem Sjednocení po mnoho let. Už jako dítě jsem je vyznával a věřil v něj. Pogrom na Usku pro mě znamenal zásadní zvrat. Dívám se na ty hrozné záběry každý večer, než jdu spát, a každé ráno poté, co se probudím. To bylo *špatné*, pane prezidente. Dopustili jsme se těchto odporných činů ve jménu náboženství, ale s náboženstvím to nemělo nic společného. Sjednocení bylo zneužito pro politické účely – pro vaše účely."

Basil měl co dělat, aby se nerozesmál nahlas. „Sjednocení nikdy neřešilo otázku *víry*. Byl to soubor rituálů, které měly uklidnit lidi neschopné vytvořit si vlastní filozofický náhled na život, smrt a morálku. Přejete si vidět původní zápis z jednání Hanzy, kde bylo definováno?"

„Sjednocení je víc než jen to, stačí, když otevřete svou mysl a srdce. Mnoho lidí to už udělalo."

„Nepodléhejte bludům. Jste jen placený herec." *Ano, s tímhle člověkem bude muset něco udělat.*

Arcipáter se začervenal. „Není to tak, že hraji svou roli. Já *jsem* tou osobou, kterou hraji." S rozhodným gestem položil dokumenty na stůl. „V minulosti jsem udělal nehezké věci, ale tohle konkrétní kázání nemůžu pronést. Jsou důležitější věci, které je třeba říct."

Basil ovládl výraz tváře, přestože byl v pokušení zavolat gardisty a pak se, pohodlně rozvalený ve svém křesle, dívat, jak na jeho příkaz toho vousatého blbce uškrtí. Napadla ho však lepší možnost, která velmi dobře ladila s jeho dalšími cíli. Ano, tohle by mohlo být velmi efektivní, dokonce převratné.

„A co byste chtěl doopravdy říct, arcipátere?" Povzbudivě se na muže usmál. „Chcete si napsat svou vlastní řeč?"

„Vy… vy byste mi to dovolil?"

„Vašim současným kázáním zoufale chybí vášeň. Pokud je váš pocit takto silný, pak svou touhu vložte do své řeči. Dám

vám příležitost, abyste to zkusil jinak.“ Dovedl si představit ty naivní nesmysly, u nichž by arcipáter nakonec skončil. Všichni by se drželi za ruce a zpívali písně…

V arcipáterových očích se zablesklo. „Povedu svůj lid po úzké a přímé cestě – ano, dokážu to.“

„Tím jsem si jistý. Odložím vaše příští veřejné vystoupení o týden, abyste na to měl dost času. Postarejte se, ať je to dokonalé. Zlomte vaz. Nechci být zklamaný.“

Basil ho s radostí nechá skočit z útesu. Ostatně bylo na čase začít zdůrazňovat spasitelský aspekt Roryho vlády. Vůdce Sjednocení ustoupí stranou a Rory může sehrát svou úlohu.

71 PRVNÍ NÁSLEDNÍK DARO‘H

Když zjistili, že místodržící Ridek’h zmizel z chráněných jeskyní, nastalo pozdvižení. Daro’h a Yazra’h vyrazili k důlním východům, odkud zírali do světlem zalité krajiny a zoufale po něm pátrali.

Faerské lodě křižovaly nebem sem a tam, neustále bdělé. Otevřená rovina pod kopci byla žíhaná rozsáhlými spáleništi, z početných míst se k obloze zvedaly proužky kouře. První následník si namáhal zrak, ale žádnou pohybující se postavu tam neviděl.

Z tunelů se vynořil adar Zan’nh doprovázený čtyřmi stejně znepokojenými strážnými. „Ve vnitřních prostorách po něm není ani památky.“

Slepý tal O’nh seděl se zkříženýma nohama na skále před vchodem, stejně jako obvykle. Daro’h k němu přistoupil, aby mu sdělil tu neblahou zprávu. „Místodržící Ridek’h je nezvěstný. Obávám se o jeho bezpečí.“

„Já vím, kde je," odpověděl O'nh nevzrušeně. „Ridek'h se vydal do Mijistry, aby čelil faerskému převtělenci v Mijistře."

Yazra'h se svými dvěma isixkými kočkami byla připravená vyrazit za mladíkem. „Pokud to udělá, zemře. Proč jsi ho nezastavil?"

Adar Zan'nh zareagoval bez váhání: „Moje průzkumné čluny pročešou krajinu a zadrží místodržícího dřív, než se dostane k Rusa'hovi."

„A čeho tím dosáhneme?" Na tváři, kterou starý tal nastavoval ostrému světlu sluncí, se objevil neúprosný výraz. „Ridek'h je ještě chlapec, ale už pochopil, co si vy ostatní odmítáte přiznat: slábneme den po dni. Musíme *jednat.* Mága-imperátora drží v zajetí lidé, nemůže nám pomoci. Stovky bitevníků zůstávají na okraji soustavy, kde čekají, zcela bezmocné. Devět dalších zůstalo uvězněno tady. Máme několik dnů, abychom se připravili k akci, než Ridek'h dorazí do Mijistry. Pokud to neuděláme, oběť místodržícího bude zbytečná."

Frustrovaný Daro'h zaťal ruce do pěstí. „Ukaž mi směr, který není marný, a já se jím okamžitě pustím!"

„Povolej tala Alan'ha, aby přivedl naše bitevníky," navrhla Yazra'h, která přecházela, podobná svým kočkám. „Pokud zahájíme masivní útok na Mijistru a získáme naše město zpět, zasadíme faerům citelnou ránu."

Na adarově tváři byl patrný výraz bolesti. Na vlastní oči viděl zkázu svých bitevníků obětovaných ve válce proti hydrogům, mnoho dalších zničili faerové. „Zahubit naši flotilu? A proč? Pro nic. Adar Kori'nh nám ukázal, že oběť nesmí být nesmyslná." Odvrátil se. „Přesto se nyní zdá, že se místodržící Ridek'h rozhodl zahodit svůj život."

„I porážka v bitvě je lepší než tohle nekonečné skrývání!" vykřikla Yazra'h. „Jen se podívej, co faerové udělali s naším

lidem, s naší planetou – s naším Impériem! Musíme s nimi bojovat. Musíme udělat něco opravdu významného.“

Adar Zan’nh mluvil pomalu, jak se myšlenka zvolna vynořovala z hlubin jeho mysli. „Nemůžeme zvítězit v přímém střetu. Faerové jsou příliš silní. Ale nejsou našimi jedinými nepřáteli.“

Daro’h dospěl k řešení, které ho mělo napadnout už mnohem dříve. „Sluneční flotila nemůže bojovat s faery, ale může zamířit k Zemi a osvobodit Mága-imperátora.“

„Neznamená to střet s celou flotilou lidí?“ zeptala se Yazra’h.

Zan’nh zavrtěl hlavou. „Znám Obranné síly Země, rozumím jejich lodím, struktuře armády i rozmístění. Pokud přidám svých devět bitevníků ke kohortě tala Ala’nha, získáme skupinu schopnou rychle zaútočit, zachránit Mága-imperátora a stáhnout se, aniž dojde k plnému střetu s jejich armádou.“

„Mág-imperátor by se vrátil,“ vydechla Yazra’h.

První následník pocítil příval vzrušení. „Ale jak dostaneme bitevníky z Ildiry? Faerové je napadnou a zničí, jakmile se jen pohnou.“

Tal O’nh pomalu vstal. „Nechme toho chlapce, ať se pokusí, o co se pokusit chce. Nevíme, čeho může dosáhnout. Možná zemře, ale zaměstná Rusa’ha natolik, abychom mohli podniknout nějaký mimořádný krok.“ Obrátil se k adarovi, jako by mohl vidět hru emocí na jeho tváři.

Zan’nh upíral pohled kamsi do prázdna. „Mimořádný krok, jakého by se odvážil adar Kori’nh, za předpokladu, že by byla šance na úspěch.“ Obrátil se k Daro’hovi a čile kývl hlavou. „První následníku, bylo by nesmyslné obětovat naše bitevníky, ale máme ještě jednu figurku ve hře. Když tal tuto možnost poprvé navrhl, zdála se být příliš hrozivá, abychom o ní vážně uvažovali.“

„Musíme zvážit všechny možnosti,“ řekl Daro’h.

„Co může být horšího než nechat faery, aby beztrestně okupovali Ildiru?“ zeptala se Yazra’h.

Zan’nh pohlédl vzhůru k nebi. „Na oběžné dráze kolem Ildiry jsou loděnice a oběžné doky – obrovská opuštěná technická zařízení.“

První následník stále nechápal. „Nejsou ozbrojené. Nedokáží manévrovat. Jak by nám loděnice mohly pomoci?“

„Víme, že se Rusa’h usadil v Hranolovém paláci,“ řekl Zan’nh. „Pokud udeříme dostatečně tvrdě, můžeme ho zabít, nebo alespoň zranit. Nejdříve však musíme přijmout nepřijatelné – Mijistra, jak ji známe, navždy zanikne.“

72 RLINDA KETTOVÁ

Byla to skutečná hloupost. Rlinda to věděla. Naprostá, absurdní hloupost. Kdyby se o něco podobného pokusil BeBob, zavřela by ho do přechodové komory, než by přišel k rozumu.

Rlinda to však přesto udělala. *Věčná zvídavost* měla plnou nádrž, Rlinda doplnila zásoby a zkontrolovala funkčnost nových zbraňových systémů. BeBob se chystal na další obchodní cestu, tentokrát k planetě zvané Eldora, Rlinda proto počkala, než odletěl. Postarala se, aby ji nemohl zastavit, a nechala mu jen krátký vzkaz, který najde až po návratu. Byl to jediný způsob.

Půjde do tuhého; ještě bude litovat, že ho nevzala s sebou, tím si byla jistá už od počátku. BeBobova nová *Slepá víra* však byla příliš dokonalá, příliš nová, a on na ni byl tak zatraceně pyšný! Pouštěla se do velkého rizika a nechtěla vystavovat nebezpečí někoho dalšího.

Najde Davlina Lotzeho, pokud byl stále ještě naživu.

I když nenahlásila svůj letový plán, BeBobovi dojde, kam se vydala. Bylo to naprosto jasné. Doufala, že se vrátí dřív, než BeBob udělá něco stejně pitomého…

Llaro bývalo jednou z hanzovních kolonií, nepatřilo však k jejím obvyklým destinacím. Přírodními krásami zrovna neoplývalo, Rlinda tam ale neletěla na rekreaci. Z vesmíru planeta vypadala, jako by byla nemilosrdně vyplundrována a ponechána svému osudu.

Rlinda podle své lodní databáze určila souřadnice bývalé kolonie. Na jejím místě našla rozsáhlý komplex táhnoucí se na kilometry daleko, bludiště věží, tunelů a podivných staveb. „Pokud tam někde dole jsi, Davline, pak se pěkně zapotím, než tě najdu," zamumlala.

Opět si připomněla, že to byl opravdu hloupý nápad, dlužila však Davlinovi příliš mnoho a nehodlala se vzdát. Davlin ji mnohokrát zachránil a ona mu to nestihla oplatit, přestože se snažila.

Aktivovala komunikační systém *Zvídavosti* a naladila soukromou frekvenci OSZ, kterou Davlin jistě znal a sledoval, pokud to bylo jen trochu možné. „Haló? Haló, Davline? Davline Lotze! Pokud tam jsi, odpověz. Tady Rlinda Kettová. Pamatuješ se na mě?"

Když viděla, jak rozsáhlé je hmyzí město, nechápala, jakým způsobem by se Davlin mohl dostat k vysílačce, byla však ochotná se vsadit, že to dokáže, pokud je to v lidských silách. Davlin vlastně mohl uniknout vlastními silami. Snad skrze přepravní portál? V takovém případě tu už nebyl, a ona neměla tušení, co by dělala pak.

Obezřetně kroužila nad městem a nerealisticky doufala, že si jí klikissové nevšimnou. Po celou dobu byla připravená okamžitě *Zvídavost* obrátit a dát se na ústup. Potom, zcela nečekaně, zachytila vysílání na frekvenci OSZ. Ten hlas

nepoznávala. Podivný tón zněl synteticky, mechanicky, rozhodně ne lidsky.

„*Kapitánko Kettová!*“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Kdo je to? Snažím se spojit s Davlinem Lotzem.“

Najednou směrem k ní vyrazil roj malých klikisských lodí, stovky identických jednotek. Některé odstartovaly z města pod ní, některé se snesly z oběžné dráhy a rychle se hnaly k její malé, nešťastné *Zvídavosti*. „Ach, sakra!“

Bylo na čase prověřit nové zbraně, které instalovali v tuláckých loděnicích. Začala po hmyzích lodích hemžících se kolem ní pálit z jazeru a za méně než minutu jich zničila dobrý tucet, vysokorychlostní projektily rozmetaly dalších sedm. Klikisské lodě se však stále blížily. Bylo jich příliš mnoho.

Rlinda se svou lodí akcelerovala a snažila se prorazit skrz roj. „Začíná tady být trochu moc těsno.“ Dvěma klikisským lodím se nepodařilo uhnout a narazily do trupu *Zvídavosti*. Stavové kontrolky lodi se červeně rozzářily a z řídicího panelu druhého pilota začaly sršet jiskry. Ještě, že BeBob nebyl s ní. V téhle chvíli by už podlehl panice.

„Kapitánko Kettová, prosím, přistaňte!“

Uvědomila si, že klikisské lodě ji mohly dávno zničit, místo toho však pouze poškodily její pohonné jednotky. Zatímco klesala, hmyzí lodě ji obklopily a naváděly. Měla asi stejnou manévrovací schopnost jako hranatý asteroid. Cestou dolů ze sebe vychrlila všechny své oblíbené kletby a dokonce vymyslela několik nových. *Zvídavost* tvrdě dosedla, klouzala po kamenitém povrchu a přerazila přitom jednu z věží připomínajících termitiště.

Ovinula ji bezpečnostní síť, která ji připoutala ke křeslu, proti ní vystřelil chomáč měkké pěny. Když se *Zvídavost* konečně se skřípěním zastavila, Rlinda znovu vyplivla několik

kleteb. Dolní část trupu byla rozervaná, motory zničené. „Sakra, sakra, stokrát sakra!“

Venku se mezitím z tunelů vynořily tisíce klikissů, kteří se rozběhli k ní.

Takhle si Rlinda konec své výpravy nepředstavovala. Chvíli uvažovala, že vypustí nouzovou bóji s krátkým vzkazem pro BeBoba, nakonec se ale k tak přeslazenému a sentimentálnímu gestu neodhodlala.

Zatímco ze sebe odtrhávala bezpečnostní síť a stírala slizkou pěnu, která jí zachránila život, slyšela zvenčí škrábání a cvakání. Přestože spodní část trupu už byla poškozená, nedokázala snést pomyšlení, že by ti brouci její milovanou loď násilím roztrhali, jako by to byla konzerva. To už by bylo příliš…

Otevřela průlez a pohlédla na moře vyleštěných chitinových pancířů, článkovitých končetin a složených očí. Vzduch byl plný odpudivých pachů – bylo to jako směsice amoniaku, sirného prachu, hnijícího masa a zvratků. Pak si všimla postarší ženy stojící mezi nimi. Lidské ženy. Cizinka vykročila k průlezu *Zvídavosti*. „Kapitánko Kettová, jsem Margaret Colicosová. Byla jsem vyslána, abych vás přivítala.“

Rlinda nevěřícně zamrkala. Chvíli jí trvalo, než se zmohla na odpověď – ohromujících informací bylo najednou příliš. Rlinda strávila spoustu času v rozvalinách na Rheindic Co s Davlinem, kde mu pomáhala pátrat po jakýchkoliv stopách archeologického týmu manželů Colicosových. „Vás jsem se před lety pokoušela najít!“ Znepokojeně střelila pohledem po hmyzích tvorech. „Hledám Davlina Lotzeho. Myslím, že zůstal na Llaru. Máte tušení, kde by mohl být?“

Margaret zaváhala a pak řekla: „Davlin je tady… ale není to ten Davlin, kterého čekáte.“

73 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Pancéřované, obrovité tělo černého robota opticky vyplňovalo většinu prezidentovy pracovny. Kapitán McCammon a tři po zuby ozbrojení královští gardisté stáli ve dveřích, viditelně znepokojení, zbraně připravené k palbě při sebemenším výhružném pohybu.

Basil se pohodlně usadil v křesle, viditelně klidný. Byla tu spousta věcí, s nimiž by si měl dělat starosti, ale Sirix žádal něco od něj a prezident chtěl něco na oplátku. „Všechny lodě OSZ, které jste vrátili, prošly prohlídkou. Generál Lanyan odletěl dnes ráno, jak bylo naplánováno."

„Vaši inspektoři byli velmi důkladní. Funkce všech systémů je bez závad," řekl Sirix bzučivým hlasem. „Mnozí z mých černých robotů by se této výpravy rádi zúčastnili a podíleli se na zničení pymského podúlu."

„Generál Lanyan byl v tomto směru poněkud zdrženlivý, a já ho chápu."

Basil si nebyl jistý, jestli se generál Lanyan bojí víc robotů nebo samotných klikissů. Pochyboval, že by Sirix byl tak hloupý, aby je zradil, když mu výrobní zařízení Hanzy stále ještě nedodala nové černé roboty, které tak zoufale potřeboval. Přesto Basil souhlasil s generálovým požadavkem, aby v jeho skupině mířící k Pymu byli pouze lidští vojáci.

„Tvoji roboti až dosud pracovali uspokojivě." Naklonil se kupředu a položil lokty na pracovní desku. „Nevidím důvod, proč nepostupovat podle naší dohody za předpokladu, že mi budete denně podávat hlášení, jak pokračujete se stavbou lodí."

Sirix stál bez hnutí. „Pokračujeme podle harmonogramu. Prvních pět přestavěných lodí OSZ vám předáme za sedm dnů výměnou za pět set nových robotů."

„Naše modifikované továrny jsou připraveny začít s kompletováním, předání hotových strojů však bude podléhat bedlivé kontrole.“

Sirix ucouvl. „Chápeme vaši potřebu zachovat opatrnost a budeme se řídit vašimi pravidly, prezidente Wenceslasi.“

Basil zaťukal prsty na vyleštěnou desku stolu a vzpomněl si přitom, jak vlažně veřejnost reagovala na ohlášené spojenectví se Sirixem. To se muselo změnit. „Předání prvních černých robotů by mělo být oslaveno jako významná událost. Pane Caine, dohlédněte na to!“

Jeho zástupce jako obvykle seděl na židli přistavené z boku. „Výtečný nápad! Co kdybyste pronesl řeč vy sám osobně? Vaše přítomnost by pomohla lidem pochopit ryze obchodní důvody této transakce.“

Basil se na něj zamračil, nebyl si jistý, proč na tom jeho zástupci tak záleží. Basil nerad vystupoval na veřejnosti, tohle však možná byla jedna z věcí, kterou by neměl vložit na bedra krále Roryho. „Dobře, postarejte se o patřičnou reklamu a pozitivní ohlas v médiích. Naplánujte to několik dnů po arcipáterově posledním shromáždění.“ (*Tahle* událost bude teprve zajímavá!) „Musíme naše nové spojenectví ukázat v dobrém světle, abychom přehlušili kritiku Meče svobody.“ Prezident přimhouřil oči. „Postoupilo nějak pátrání po jeho vůdcích, pane Caine?“

„Bohužel ne, pane. Jsou nesmírně vynalézaví.“

Ve dveřích se objevila plukovník Andezová a rázně zasalutovala. Když se jí McCammon pokusil zabránit ve vstupu, vrhla na něj pohrdavý pohled. „Mám důležité zprávy pro prezidenta.“ Nebylo divu, že McCammon pořádkovou jednotku Andezové, která si začala uzurpovat mnohé z tradičních povinností královské gardy, neměl rád. Basil jí svěřoval stále větší zodpovědnost a Andezová viditelně rostla s přidělenými úkoly.

Basil vstal. „Zástupce Caine, kapitáne McCammone, prosím doprovoďte Sirixe do továrny. Na důkaz naší otevřenosti a ochoty ke spolupráci ho nechte, ať si prohlédne co chce.“ Pokynul Andezové, aby vstoupila do pracovny. „Já si mezitím soukromě promluvím s plukovníkem.“

Když se ocitli v pracovně sami, Basil setrvával v mlčení. Andezová ze sebe nechrlila otázky ani nedávala najevo netrpělivost, jednoduše čekala a měřila si prezidenta svým ocelovým pohledem. Konečně se pousmál. Prošla jeho zkouškou. „Tak tedy, plukovníku,“ řekl. „Co pro mě máte?“

„Jde o bývalou prezidentku Maureen Fitzpatrickovou. Chce vás zradit a přejít na stranu nepřátel, možná dokonce touží po návratu na původní pozici.“

Něco takového Basil ani v nejmenším neočekával. „Pokračujte!“

„Když jste poprvé vyslovil svá podezření ohledně bývalé prezidentky, začali jsme její dům nenápadně sledovat. Jistě vás bude zajímat, že nedávno měla návštěvu – svého vnuka Patricka Fitzpatricka.“

To Basila popudilo. Ten mladík byl dezertér, který veřejně zostudil Hanzu a jako příčinu tuláckého embarga na dovoz ekti označil zločiny spáchané OSZ. Král Petr pak Fitzpatrickovo doznání využil k podněcování nepokojů po celé Hanze a Meč svobody si z něj udělal svou ikonu. „Co tady dělá?“

„Chce ji získat pro Konfederaci. Bývalá prezidentka má v úmyslu zběhnout na Theron a přidat se ke králi Petrovi.“

„Copak se mi každý ve Spirálním rameni snaží vrazit kudlu do zad?“ Jakmile prezidentka jednou opustila svou funkci, očekávalo se od ní, že projeví respekt vůči tomu, kdo je momentálně u kormidla, a nebude se vměšovat do politiky či vznášet námitky vůči současné vládě. Jeho bezprostřední předchůdce, Ronald Palomar, vedl Hanzu po sedmnáct poklidných let, a když Basil nastoupil na jeho místo, Palomar

tiše a vděčně zmizel z veřejné scény. Basil ani nevěděl, jestli ještě vůbec žije. Maureen Fitzpatricková stála v čele Hanzy pouhých devět let, než se rozhodla odstoupit. Uplynulo už skoro čtvrt století od doby, kdy zastávala svou funkci, a teď by se chtěla vrátit zpátky? Ta mocichtivá mrcha!

„Jednejte s admirálem Pikem. Chci, aby jeho lodě zadržely bývalou prezidentku dřív, než udělá nějakou hloupost, která Hanzu nezvratně poškodí."

„Ano, pane prezidente." Andezová se rázně otočila a odešla.

Pike bude možná něco namítat, ale udělá, co mu bude nařízeno. Ostatně také jeho rodinu Basil držel jako rukojmí.

74 SIRIX

Kromě hlavního úkolu spočívajícího v rekonstrukci lodí prezident roboty tajně požádal, aby pro něj vykonali jistou zvláštní, ale důležitou práci na oběžné dráze Země. Výměnou za tuto malou službu mu vůdce lidí slíbil sto nových robotů navíc, Sirix proto jeho důvody nezkoumal. Lidé se často chovali nesmyslně.

Poté, co zkontroloval chvatně probíhající montážní práce, odletěl v malém člunu na místo, kde pětice robotů opravovala dlouho deaktivovaný vojenský satelit, energetické dělo zaparkované na orbitě a opuštěné před více než stoletím. Basil Wenceslas jim poskytl přístup k podrobným plánům a novým dílům.

Sirix byl ohromený hloubkou důvěry, kterou mu ten člověk projevoval. Šlo snad o nějaký nevysvětlitelný test důvěryhodnosti robotů? Pro to, oč byl požádán, nenacházel žádné logické vysvětlení.

Prezident vyjádřil přání, aby Sirix tímto úkolem pověřil své „nejspolehlivější“ roboty – zjevně nechápal, že černí roboti jsou všichni stejně spolehliví, neboť jsou vybaveni stejnými programy a mají stejné cíle. Nikdy by nezradili jeden druhého, jako to často dělali lidé.

Nyní pětice robotů, plující v černém vakuu nad obrovitou, oblaky obestřenou koulí Země, natahovala své článkovité paže a připevňovala k rozměrnému zařízení umístěnému na oběžné dráze potřebné součásti. Roboti rozšiřovali a testovali nové obvody, leštili a nastavovali zaostřovací zrcadla, vyměňovali vyčerpané zdroje energie. Z opatrnosti dodali své nyní už

standardní bezpečnostní pojistky umožňující zařízení odstavit, kdyby se někdo pokusil obrátit satelit proti samotným černým robotům. Sirix se však nedomníval, že by měl prezident něco takového v plánu.

Robotičtí dělníci pečlivě odstranili veškeré stopy koroze, opravili obvodovou desku poškozenou dopady mikrometeoritů a pak provedli veškeré nezbytné diagnostické testy. Systémy byly značně primitivní, ale fungovaly.

Následně roboti nastavili řídící program do pohotovostního režimu tak, aby zařízení mohlo být okamžitě použito, a satelit opustili. Svůj úkol splnili.

Vysokoenergetický paprsek byl namířen na Palácovou čtvrť. Sirix vypočítal, jak velkou škodu by tato zbraň mohla způsobit – i při minimálním výkonu by to stačilo ke zničení celého Paláce šepotu i ústředí Hanzy. Sirixe to zaujalo, rád by věděl, jaké s ní má prezident záměry.

Už dávno tušil, že Basil Wenceslas neuvažuje zcela racionálně.

75 BÝVALÁ PREZIDENTKA MAUREEN FITZPATRICKOVÁ

Maureen věděla, jak se pohybovat v systému, jak zařídit papírování a jak nevzbudit pozornost šedých kancelářských myší a škrabalů, vybavených razítky. Starý Jonas byl hotovým mistrem ve vymýšlení nezajímavých důvodů na žádosti o povolení. Nikdo by neuhádl skutečný důvod, proč odlétá ze Země.

Přestože dobrovolně opustila svou funkci už před mnoha lety, časem si vybudovala novou kariéru jako konzultantka a

poradkyně. Seděla ve správních radách mnoha firem, byla členkou myšlenkových trustů a nadací, každý týden se objevovala na charitativních akcích, zahajovacích oslavách a shromážděních řídicích výborů. Měla rozjednáno víc konzultací, než bude zřejmě schopná dokončit. Život však byl otázkou preferencí a Maureen Fitzpatricková nyní musela své nemalé schopnosti zasvětit podstatnějšímu účelu. Musela se rozhodnout.

V průběhu měsíců, které následovaly po Patrickově návratu z tuláckého zajetí, si dělala o svého ubohého vnuka starosti, přesvědčená, že podlehl psychickému přetlaku. Nyní si však Maureen ke své vlastní lítosti uvědomila, že mladý muž měl po celou dobu pravdu. Ne Tuláci nebo Konfederace, ale prezident Wenceslas byl skutečnou hrozbou pro Hanzu.

Před odletem strávila několik dnů přípravami a přichystala Patrickovi několik malých překvapení pro případ, že by k dohodě nakonec přece jen nedošlo. Naučila se nepodceňovat přípravu na nejhorší možnou variantu – bylo až neuvěřitelné, kolika různými způsoby se věci mohly zvrtnout.

Maureen procházela svým domem a prohlížela si všechny ty věci, které znala a milovala. Nikdy neměla dostatek pochopení pro sentiment a nostalgii, přesto se teď chovala způsobem, který by u ní vzbudil pohrdání, kdyby ho viděla u někoho jiného. Nejdříve si s sebou chtěla vzít umělecká díla a některé upomínkové předměty, ale brzy si uvědomila, že pokud si nechce najmout nákladní loď, nikdy nedokáže pobrat všechno. Nakonec udělala rázné rozhodnutí a nechala všechno na místě. Jako součást odměny za poskytnuté služby může králi Petrovi naúčtovat všechno, co byla nucena obětovat.

Kromě toho, pokud se jí podaří celý ten chaos dát do pořádku, bude se moci brzy vrátit.

Bez velkého rozruchu opustila její malá loď bezpečnostní zónu kolem Země a minula lodi OSZ hlídkující kolem Měsíce. Její loď měla registrační číslo, ale ne jméno. Pobavilo ji, že její

vnuk pojmenoval svou „vypůjčenou“ jachtu *Cikánka* – navzdory výchově měl Patrick citlivé srdce a byl tak trochu blázen. Zvyk dávat lodi jméno, jako by to bylo nějaké zvíře, připadal Maureen pošetilý.

Patrick ji však překvapil. Jeho hvězda začala stoupat.

V letovém plánu její jachty bylo uvedeno, že míří na schůzku s průmyslovým magnátem – továrny v pásu asteroidů potřebovaly někoho, kdo by je vedl pevnou rukou. Doprovázelo ji dvacet lidí. Jonas jí sloužil už v době, kdy Maureen jako vedoucí kanceláře prezidenta zodpovídala pouze za úkoly na úrovni kontinentu. A protože najít schopné a spolehlivé zaměstnance bylo tak obtížné, podržela si ho od té doby u sebe. Její pilot jí byl také oddán, stejně jako všichni ostatní ve skupině. Pokud se měla ujmout role na úrovni prezidenta Hanzy, potřebovala kolem sebe mít ty nejlepší.

Všichni na palubě věděli, kam jdou a čeho se vzdávají. Byla překvapená, jak ochotně všichni souhlasili s odchodem – byla to jasná známka toho, že situace na Zemi je opravdu zlá. Na Maureen, která vedla privilegovaný život, většina bezohledných prezidentových opatření nedopadla, lidé z jejího doprovodu však měli lepší přehled.

Loď se držela oznámené trasy, dokud nedorazili ke komplexu v pásu asteroidů. Pilot pak ohlásil přes interkom: „Jsme připravení odchýlit se od letového plánu, paní prezidentko. Mám zažehnout ildiranský mezihvězdný pohon?“

„Ano, zamiřte přímo k Theronu dřív, než si nás někdo všimne.“ Patrick tam na ni čekal a Maureen byla připravená.

Málokdy však jde všechno hladce podle plánu.

Opět se ozval pilotův hlas, ale tentokrát v něm zněla zřetelná úzkost. „Míří k nám dvě manty OSZ. Admirál Pike nám nařizuje, abychom zastavili a vzdali se.“

„Co má za problém?“ Maureen se prodrala do kokpitu. „Možná budete muset provést několik nápaditých úhybných manévrů, abyste nás odsud dostal.“

Na pilotově čele se leskly drobné kapičky potu. „Neumím letět jako pašerák, madam.“

„Neudělal jste nic špatného, kapitáne. Váš služební záznam je dokonale čistý – prověřila jsem si to. Musí to být jen rutinní kontrola. OSZ zjevně nemají na práci nic lepšího.“

Ukázal na jasné stopy na svých navigačních obrazovkách. „Čekali na nás, paní prezidentko. Je tady spousta jiných lodí, ale oni zamířili přímo k nám. To není obyčejná rutinní kontrola.“

Maureen zamrazilo v zádech. Prezident se nějak dozvěděl o jejích plánech. Ten paranoidní zmetek! „Budu vás muset požádat, abyste porušil několik pravidel. Kolik času potřebujete, abyste srovnal vektor letu a zažehl mezihvězdný pohon?“

„Pár vteřin. Právě jsem…“

„Tak to udělejte.“

Ztěžka polkl. „Až se vrátíme, budeme za to pykat.“

Zamračila se na něj. „Moc dobře víte, že se nevrátíme.“

„A to je dobře.“

Dvojice mant se k nim hnala plnou rychlostí. Už poněkud naléhavým tónem Maureen řekla: „Měli bychom se odsud dostat dřív, než se dostanou na dostřel.“

Pilot zažehl mezihvězdný pohon a její jachta udělala skok dlouhý mnoho světelných let. Maureen výsměšně zamávala obrazovkám. S katastrofickým scénářem se nakonec dokázali vypořádat.

Osádka jachty byla ohromená, že se jim OSZ snažily zabránit v opuštění Země a že museli prchat, aby si zachránili život. Všichni měli pocit, jako by se ocitli v nějakém thrilleru. Celoživotní zaměstnání ve státních službách jim skýtalo jen málo příležitostí ke vzrušení. Teď už nepochybovali, že se

prezident Wenceslas Maureen bojí! Cítila, že jsou sami na sebe hrdí, zvlášť Jonas.

Po dvou dnech cesty pilot vypnul mezihvězdný pohon a bez nehody dorazil na okraj soustavy Theronu, přesný jako vždy. Zamířili do jejího středu a Maureen vyslala signál s dlouhým dosahem. Byla si jistá, že Patrick a jeho tulácká žena pro ni připraví červený koberec. „Hovoří bývalá prezidentka Maureen Fitzpatricková. Může nám někdo poslat doprovod? Míříme k vám."

Maureen zalitovala, že nevzala alespoň několik nejlepších lahví ze svých sklepů, aby si teď mohli připít na začátek nového života. Theronské víno ještě nikdy neochutnala, ale jen těžko se mohlo rovnat ročníkům z její kolekce. Zelenomodrá planeta, která před nimi rychle rostla, však přesto vypadala velmi přátelsky.

Z obou stran se k ní nečekaně přihnaly manty, tak těsně, že se s jachtou téměř srazily. Maureen ztratila rovnováhu, pokusila se něčeho zachytit, ale upadla na podlahu. Pilot zděšeně vyjekl a začal kličkovat.

Na obrazovce komunikačního zařízení se objevil obličej admirála Pikea. „Prezidentko Fitzpatricková, varovali jsme vás, abyste se nepokoušela uprchnout. Sám prezident mi nařídil, abych vám zabránil spáchat zradu. Nemohu vám dovolit, abyste přistála na Theronu."

Maureen byla bez sebe vzteky. Museli znát cíl její cesty. Navázala spojení, naklonila se k obrazovce a sebrala veškerou zuřivost, která jí kdysi vydobyla přezdívku „madam Fúrie". „Admirále, tento prostor nespadá pod správu Hanzy a vy zde nemáte žádnou pravomoc. Moje loď sem dorazila na pozvání krále Petra a Konfederace."

Pike zachoval kamenný výraz, ale Maureen si povšimla záblesku nejistoty v jeho hranaté tváři. „Možná, ale přesto vám nemohu dovolit, abyste pokračovala v letu."

Z Theronu v té chvíli už odstartoval houf lodí, byly to tulácké bárky, dokonce jedna manta, zřejmě ze skupiny admirála Willisové. Jak očekávala, byl tam i Patrick se svou *Cikánkou*. Když uvítací výbor Konfederace spatřil manty OSZ ohrožující jejich hosta, viditelně zrychlil.

Maureen Pikeovi odpověděla s chladným úsměvem: „Admirále, pokud se mě pokusíte zatknout, budu vás vláčet žumpou a způsobím takový skandál, že se ještě vaši pravnuci budou krčit, když na to dojde řeč. Buďte rozumný a vraťte se domů. Sem nepatříte."

„Ani vy ne, madam. Prezidentovy rozkazy jsou naneštěstí zcela jasné."

Dvě manty jim zatarasily cestu dřív, než mohly na místo dorazit lodě Konfederace. Pilot ji pohledem prosil o instrukce. Maureen se domnívala, že manty použijí vlečný paprsek a pokusí se jachtu zachytit. Místo toho však na ni dvojice křižníků namířila příďová děla. Viděla, jak se baterie jazerů nabíjí.

Maureen nevěřícně otevřela ústa, ale náhle se jí nedostávalo slov.

Manty zahájily palbu.

76 PATRICK FITZPATRICK III.

Nejvyšší rychlostí mířil k jachtě své babičky, pak ale obrazovky v kokpitu *Cikánky* vzplály explozí. Přestože se Patrick snažil vymáčknout z motorů co nejvíc, věděl, že nemůže dorazit včas.

Poslední dny byl plný optimismu. Král Petr na něj naléhal, aby mu prozradil podrobnosti týkající se reakce jeho babičky na pozvání. „Je možné, že byste její odpověď špatně pochopil?"

„Přijde. Ví, že je třeba prezidenta zastavit. Veškerou vahou své osobnosti se postaví za Konfederaci a přesvědčí i zbytek Hanzy.“ Těšil se na to, až budou spolu na stejné straně. Pokud spojí své schopnosti a odhodlání, prezident proti nim nebude mít šanci.

Jeho naděje však nyní zmizely v jiskřivém oblaku šrapnelů, žhnoucích rozpínajících se plynů a uniklé atmosféry. Někde tam mezi troskami bylo všechno, co zůstalo z jeho babičky, její posádky, jejího doprovodu.

„Proklínám vás!“ zařval Patrick do komunikačního systému. „Vy vrazi!“ Než si vůbec uvědomil, co dělá, zamířil plnou rychlostí přímo proti mantám admirála Pikea. Nepotřeboval další důvod, aby nenáviděl Hanzu, prezidenta i Obranné síly Země, které se proměnily v cosi temného a zrůdného, jak právě předvedly bitevní lodě OSZ.

Dvojice křižníků visela v prostoru, střílny stále rozžhavené, zatímco se *Cikánka* hnala přímo proti nim.

Zhett v křesle druhého pilota byla otřesená a bledá, přesto jí to pořád myslelo natolik, aby si dokázala uvědomit nebezpečí. „Fitzie, sestřelí nás, stejně jako ji.“

„Ne, nesestřelí!“ zavrčel. Přesvědčení, které znělo z jeho hlasu, však chybělo uvnitř. Choval se jako blázen a dobře to věděl.

K jeho překvapení ho zbytek konfederačních lodí, viditelně bojechtivých, následoval. Všechny společně možná nakonec měly dostatečnou palebnou kapacitu.

Silně vyzbrojené křižníky admirála Pikea však nezaútočily. Obličej stárnoucího velitele se objevil na obrazovce komunikačního systému. Patricka zjevně poznal – možná proto, že jeho tvář stála vysoko na žebříčku hledaných osob.

„Je mi to líto.“ Pikeova slova zněla upřímně. „Věřte mi, pane Fitzpatricku, neměl jsem na vybranou.“

Patrick několikrát vystřelil, ale zbraně, jimiž byla vybavena *Cikánka*, nemohly manty vážněji poškodit. Dvojice lodí OSZ jeho provokaci ignorovala, otočila se a chvatně odletěla dřív, než je mohla dostihnout kterákoliv z konfederačních lodí.

Když byly manty pryč, Patrick pocítil prázdnotu a šok. Ponořil se do sebe, opět našel žhnoucí hněv a přimknul se k němu. Přišla sem, protože ji o to požádal *on sám.* Dělala *správnou* věc!

V zoufalství otočil svou jachtu a zamířil zpět do míst, kde byla zničena loď jeho babičky. Zhett se k němu se slzami v očích přivinula, nenacházela však slov. Patrick strnule seděl v pilotním křesle, zíral přímo před sebe aniž tušil, co vlastně hledá. Pár chladnoucích trosek bylo to jediné, co zbylo po ženě, která ho vychovala.

77 HYRIILSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ RIDEK'H

Mladý muž kráčel otevřenou krajinou zalitou neumdlévajícím denním světlem. Jindy by pro něj bylo sedm sluncí zdrojem útěchy, nyní však jejich světlo pouze odhalovalo pustotu a bezútěšnost Ildiry. Necítil slabost ani zoufalství, jen odhodlání vykonat k čemu byl zrozen, následovat osud, který mu byl svěřen. Přestože byl Ridek'h jen nezkušený místodržící, byl odhodlán povolat faerského převtělence k odpovědnosti.

Možná si tím dokonce vysloužíí místo v *Sáze sedmi sluncí* – pokud vůbec přežije nějaký dějepravec, který by jeho příběh zaznamenal.

Odpočíval, když potřeboval odpočívat, ale neustále směřoval k velkolepému hlavnímu městu, které byl jeho lid nucen opustit. Zčernalá úbočí a spálená pole vydávaly mlčenlivě svědectví o řádění nelítostných ohnivých elementálů. Vysoko na nebi neustále proplouvaly všudypřítomné planoucí elipsoidy jako hrozivé dravé ryby. Ridek'h si byl jistý, že ho vidí, ale nesnažil se skrývat. Oči mu slzely žárem, ale pokračoval dál, den po dnu.

Narazil na několik přeplněných uprchlických táborů a mluvil s jejich obyvateli, vnímal jejich úzkost a strach. Přestože většina Ildiranů Ridek'ha nepoznala, viděli, že patří k šlechtickému kruhu a úpěnlivě se ho ptali, kdy se Mág-imperátor vrátí a zachrání Ildiru.

Ridek'h se napřímil. Zasloužili si odpověď, tu nejlepší, jakou jim mohl dát. „První následník a adar Zan'nh najdou způsob, jak ho přivést zpět." Odmlčel se a upřel na ně významný pohled. „A ildiranský lid musí udělat vše, aby jim pomohl."

Odpovědí mu bylo souhlasné mumlání. Místodržící Ridek'h s nimi krátkou chvíli pobyl, ale pak pokračoval dál. I kdyby při svém smělém – či šíleném – pokusu zemřel, doufal, že dá dobrý příklad Prvnímu následníkovi a všem Ildiranům. Odmítal věřit, že by jeho čin mohl být marný. O takových věcech se psaly legendy.

Chápal, že s největší pravděpodobností zemře – s talem O'nhem to dlouze rozebírali – ale faerský převtělenec na toto setkání rozhodně nikdy nezapomene. Mladý místodržící byl odhodlán mu čelit, i kdyby ho to mělo stát život. Rusa'h nesměl takto trýznit lid – *jeho* lid – aniž by se mu kdokoliv postavil.

Konečně dorazil na okraj velkolepé Mijistry. Ulice nesly stopy řádění ohně, který ožehl a roztavil křišťál, kámen i kov. Technické i obytné komplexy byly zevnitř vyhořelé a pokryté popelem. Po sedmi proudech, které dříve tekly vzhůru po

svazích oválného pahorku zvedajícího se nad městem, zbyla jen vyschlá koryta.

Nádherný Hranolový palác se svými baňatými kupolemi a vysokými věžemi, minarety a průsvitnými fiálami zářil záštiplným světlem jako drahokam vržený do výhně. Tohle byl cíl jeho cesty. Tam na něj čekal faerský převtělenec Rusa'h. Mladík se bál – nebyl blázen – při jejich prvním setkání ho však šílený místodržící nezabil.

S hlavou hrdě vztyčenou vstoupil Ridek'h do města, aniž by se jakkoliv pokoušel skrývat. Nad hlavou mu vířil asi tucet ohnivých faerských lodí, planoucích stále jasněji. Kráčel po skvostných ulicích a vzpomínal na slávu ildiranského Impéria za vlády Mága-imperátora Jora'ha. Vzduch se chvěl žárem odrážejícím se od početných zrcadlových ploch.

Stoupal k Hranolovému paláci po dlouhé, křivolaké stezce poutníků. Tuto cestu dříve podstupovali prosebníci toužící pohledět na Mága-imperátora. On sám se pro ni rozhodl ne proto, aby se sklonil před šíleným místodržícím, ale aby přijetím obtíží cesty dal najevo své odhodlání vykonat co bylo nezbytné, navzdory bolesti.

Faerský převtělenec vyšel ven, aby ho zastavil, dřív než mohl vstoupit do paláce. Rusa'h oděný v plamenech, se žhnoucí pokožkou, z níž sála živoucí tepelná energie, která prostoupila jeho tělo, stanul před klenutou bránou a hleděl na mladého místodržícího. Jeho oči zářily jasněji než novy.

„Víš, kdo jsem." Chlapec promluvil jako první. „Jsem hyrillský místodržící."

„Já jsem hyrillský místodržící," zařval Rusa'h a z úst mu vyšlehly plameny.

Ridek'h sebou trhl, ale neustoupil. Čekal, že ho Rusa'h každou chvíli sežehne, chtěl mu však alespoň říci to, kvůli čemu přišel. „Kdybys byl skutečný hyrillský místodržící, nemusel bych tady stát a prosit o životy Hyrillčanů." Rozpřáhl paže a

přidal obviňující tón. „Rozhlédni se kolem sebe a uvidíš prázdné město. Všichni Ildirané z Mijistry uprchli. Takhle se podle tebe chová vládce a zástupce celé rasy? Obyvatelé Hyrillky – jak sám tvrdíš, *tvoji* poddaní – hynou. Navštívil jsi vyhořelé uprchlické tábory, kam se uchýlili v naději, že naleznou bezpečí? Dotkl ses spálených kostí těch, které jsi měl chránit?“

Rusa'h viditelně zaváhal. „Faerové dělají, co dělat musí.“

Tato odpověď mladičkému místodržícímu napověděla, že Rusa'h zřejmě faery zcela neovládá. To ho vyděsilo. Až doposud věřil, možná nesprávně, že ohnivé faerské lodě jednají na příkaz šílence. Ale co když odpadlý místodržící neměl nad ohnivými bytostmi takovou moc, jak si Ildirané mysleli?

„Proč jsi *dopustil*, aby bylo pobito tolik tvých poddaných? Copak takto jedná skutečný Mág-imperátor?“ Nedbal žáru a přistoupil o krok blíž. „Copak takto o svůj lid pečuje místodržící? Proč jsi je neochránil?“ Stanul před planoucí mužem. „Zklamal jsi je a selhal jako místodržící i jako samozvaný Mág-imperátor.“

Ridek'h chtěl Rusa'ha vyprovokovat, rozzuřit ho a donutit, aby začal *přemýšlet*. Pochopil, že dosáhl přinejmenším jednoho ze svých cílů, neboť plameny kolem Rusa'ha zintenzívnily hněvem.

Faerské elipsoidy vznášející se ve výšce vystřelily přímo k Hranolovému paláci.

78 OSIRAH

Díky výjimečné citlivosti vůči změnám v *thismatu* zněly ruchy šířící se z Mijistry v Osira'hině mysli jako ohlušující řev: cítila vibrace, napětí… nebezpečí. Věděla, že místodržící

Ridek'h dorazil do Hranolového paláce a postavil se faerskému převtělenci.

Běžela dolů důlní štolou, aby svolala své bratry a sestry, ale ti už také vycítili nebezpečí a spěchali jí naproti. Nikdo kromě malých křížence, Nižiných dětí, nedokázal obrátit *thisma* proti plamenům, jimž nyní Ridek'h čelil.

Všichni ostatní už s mladičkým místodržícím přestali počítat, neboť se domnívali, že je mrtev. Adar Zan'nh a První následník uvedli do pohybu události, které nebylo možné zastavit. Tal O'nh v doprovodu malé skupiny právě mířil k loděnicím na oběžné dráze. Společně odvrátí pozornost faerů, aby se lodě adara Zan'nha mohly bezpečně dostat pryč.

„Soustřeďte se!" vybídl je Rod'h.

„Musíme ochránit Ridek'ha dostatečně dlouho. Jen tak bude mít příležitost uniknout," souhlasila Osira'h.

Svou zbrklou výpravou do Mijistry mladý hyrillský místodržící nevědomky sehrál nemalou úlohu v riskantním plánu na záchranu Mága-imperátora, a jeho malí nevlastní sourozenci ho nyní nehodlali opustit.

Malí křížence usedli na kamennou podlahu, uchopili se za ruce, rozepjali ve své mysli síť *thismatu* a vytvořili z ní pro mladého muže cosi jako štít. Vyslali *thisma* kupředu, až našli Mijistru, Hranolový palác… a statečného Ridek'ha, který čelil zuřivým plamenům šíleného místodržícího a jeho žáru, jenž spaloval a rozechvíval vzduch.

Rusa'h měl chlapce ve své moci. Pokusil se z něj vyrvat jiskru duchovního ohně a posílit faery čerstvou životní energií, ale Osira'h a její sourozenci mu v tom zabránili. Společnými silami ochránili *thisma* mladého místodržícího i všechna vlákna, která ho obklopovala, jakousi mentální ochranou, díky níž první vlně útoku odolal.

Rusa'h na svou oběť udeřil, ale nečekanou bariéru nedokázal prolomit. Když se šílený místodržící nedokázal

zmocnit Ridek'hova duchovního ohně, byl na okamžik ohromený. Pokud by se však rozhodl šlehnout po mladíkovi fyzickými spalujícími plameny…

Utíkej! zakřičela Osira'h ve své mysli na mladého místodržícího. *Vrať se zpátky k nám!*

Ridek'h je slyšel, ale ozvěny mentálního výkřiku pronikly bariérou a faerský převtělenec si uvědomil, že jeho oběti někdo pomáhá. Planoucí Rusa'h stál na okraji zčernalého jícnu, kde se dříve sbíhalo sedm pramenů, zaražený a zvědavý, co je to za sílu, která je tak mocná, aby mu zabránila zmocnit se jeho kořisti.

Utíkej, Ridek'hu!

Osira'h zachytila záchvěv mladíkových myšlenek, cítila jeho odhodlání čelit smrti i uspokojení nad tím, že dosáhl, co si předsevzal. Opět na něj zakřičela a vložila do jeho vědomí záblesk plánu, který měl vést ke zničení místodržícího a odvrácení pozornosti faerů – plánu, jehož realizace se už rozběhla. *Svoji práci jsi odvedl, Ridek'hu. Běž – pomůžeme ti utéct.*

Chlapec se potácivě rozběhl pryč od žhnoucího Hranolového paláce, zatímco ohromený Rusa'h zůstal stát. Ridek'h prchal po udusané stezce vedoucí dolů s kopce.

Pětice Niřiných dětí našla sílu, aby udržela svůj štít, šílený místodržící se však vydal za nimi. Sledoval duchovní stezky, jejich napojení na *thisma,* a pak po nich šlehl. Osira'h a její sourozenci ho však dokázali odrazit, rozptýlili koncentrovaný útok pomocí ochranné síly *thismatu* a verdanského telinku i své vzájemné synergie.

Ve svých myslích uslyšeli Rusa'hův řev – žádal je, aby mu odevzdali svůj duchovní oheň výměnou za záchranu ildiranského lidu. Osira'h cítila, jak doráží na její mysl a snaží se urvat nějaké informace. Faerský převtělenec cítil, že se má něco stát.

A mladý Ridek’h utíkal.

Osira’h skrze svou mysl vycítila, že místodržící pojal podezření. Zahlédl past chystající se sklapnout.

Pevně sevřela ruku svého bratra. Museli Rusa’ha zdržet alespoň chvíli. Mladičký místodržící musel urazit ještě velký kus cesty, aby měl vůbec jiskřičku naděje, že se mu podaří uniknout chystané pohromě. Načasování bylo těsné.

Lodě adara Zan’nha byly připravené vyrazit. První následník Daro’h zůstával v jeskynním úkrytu, připravený vzít si své impérium zpět. V loděnicích na oběžné dráze mezitím tal O’nh zahájil první fázi plánu.

Konec se blížil.

Jejich snaha ochránit Ridek’ha je zaměstnala natolik, že skrze bariéru, kterou kolem sebe děti vztyčily, mimoděk pronikly ozvěny strachu, očekávání, i několik myšlenek. Faerský převtělenec zachytil náznak plánu Prvního následníka. Pochopil, jaké nebezpečí mu hrozí.

Osira’h v síti *thismatu* zaslechla jeho řev.

Když Rusa’h v Hranolovém paláci dal průchod svému hněvu, už dávno nemyslel na smělého chlapce, ale na záchranu vlastního života.

79 GENERÁL KURT LANYAN

Generál Lanyan s malou hrstkou vojáků se už s pymským podúlem střetl a rozhodně neměl chuť si toto dobrodružství zopakovat, prezident Wenceslas mu však nedal na vybranou. Nepřestával si proto připomínat, že tohle je příležitost ukázat, co v něm vězí. Tentokrát alespoň dostal početnou armádu, která měla šanci zasadit těm broukům citelnou ránu.

Měl sice radost, že je opět u kormidla obří lodi a užíval si pocit bezpečí, který v něm vzbuzovalo silné pancéřování a *hmota*, jíž byl obklopen, jeho obavy však přetrvávaly. Jediný křižník admirála Dienteho podlehl snadno. S lodí *Thunder Child* a sedmi doprovodnými mantami však měl Lanyan velkou palebnou sílu, která se rozptýlením v atmosféře ještě znásobila tak, že byla schopná proměnit polovinu kontinentu v roztavené sklo. Podle toho, co na Pymu viděl posledně, by tím místní krajinu jenom vylepšil.

Lanyan přísahal, že tentokrát ho klikissové nezaskočí. Na rozdíl od Dienteho neměl v úmyslu vyjednávat.

Když se jeho lodě přiblížily k cíli, Lanyan odvysílal na kódovaném kanálu (třebaže si nemyslel, že by brouci odposlouchávali vysílání OSZ): „Admirále Brindle, přeji si rychlou a ničivou akci. Jakmile určíme cíl, svrhneme bomby a srovnáme se zemí všechny stavby, které tam dole jsou. Vlna za vlnou, soustavné bombardování. To by mělo mít dostatečný efekt.“

„Ano, generále,“ odpověděl mu Brindle od kormidla vlastního křižníku.

Stoicky se usadil do velitelského křesla. Musel zde dosáhnout vítězství, které předčí prezidentovo očekávání. Měl k dispozici dobře vyzbrojené lodě a byl připravený rozbít na prach všechno, co jen vzdáleně připomínalo hmyzí stavby.

Sice by dal přednost *Jupiterovi*, na druhou stranu bylo uspokojivé mít opět pod svým velením lodě, které černí roboti ukradli OSZ, a pak je byli nuceni vrátit. Manty a *Thunder Child* prošli kompletní a podrobnou prohlídkou, absolutně všechno bylo podrobně prověřeno. Přesto Lanyan nebyl ochotný robotům znovu uvěřit. Jejich mechanické spáry ho připravily o příliš mnoho dobrých vojáků.

Spoustu jeho mužů zabili také klikissové – právě pymští klikissové. Už se nemohl dočkat, jak se opravené válečné lodě osvědčí.

Jeho zbraňoví důstojníci na taktických obrazovkách vyvolali záběry Pymu, na nichž bylo zaznamenáno umístění lidské osady i známého přepravního portálu. Úl se šířil v soustředných kruzích od místa na pobřeží slaného vnitrozemního moře, kde lidští osadníci vybudovali svou kolonii.

Jakmile byla planeta na dohled, taktičtí důstojníci na osmi lodích si rozdělili prostor a zahájili útok. Měli dostatek silných tavných bomb, termálních bojových hlavic a dokonce i deset starých dobrých jaderných bomb schopných sloupnout svrchní vrstvu zemské kůry, jako by to byla slupka z pomeranče.

S *Thunder Childem* v čele křižovaly lodě OSZ vysoko nad křídově bílou krajinou, alkalickými rovinami a řekami s otrávenou vodou. Svrhly množství bomb, které se rozptýlily v atmosféře. Než si brouci vůbec uvědomili, že na ně někdo útočí, smetla rázová vlna způsobená prvním náletem podstatnou část hmyzího komplexu na ploše v řádech kilometrů. Záblesky jaderných výbuchů byly nejjasnější, zbraně nového typu však způsobily větší škody.

Druhá vlna náletů dál rozsévala zkázu, žárová munice doslova *vymazala* z povrchu planety celé části rozlehlého hmyzího města a pronikla hluboko pod povrch, kde zasáhla i nejhlouběji položené soustavy tunelů. Při pohledu na kouř a zesklovatělý povrch pouště cítil generál Lanyan hluboké uspokojení. Tady už nebude moci žít nikdo – brouci *ani* lidé.

Zatímco lidská osada by po překvapivém útoku podlehla panice a zmatku, mysl klikisského úlu bez váhání zahájila protiútok. Lanyan byl ohromený, jak velká část jejich infrastruktury zůstala nedotčená dokonce i po tak intenzivním bombardování. Nařídil další útočnou vlnu.

Z chráněných podzemních bunkrů jako ohňostroj vzlétly tisíce komponentních lodí. Vytvořily koordinované, převalující se mračno, které zamířilo přímo k sedmi Lanyanovým mantám. Každá z nepřátelských lodí byla vybavena pouze dvěma energomety, ale soustředěná palba tisíců takových zbraní už způsobila citelné škody. Lanyan přestal ostřelovat město pod sebou a obrátil své jazery proti početným malým lodím.

„Generále!“ ozval se Brindle. „Máme další společnost. Nalétávají seshora.“

„Kde se tu vzali?“

„Na odvrácené straně planety byly čtyři velké roje. Zaútočili jsme tak rychle, že jsme si jich nevšimli, ale teď míří sem.“

„Skvělé, flotila švábů!“ Na taktických obrazovkách Lanyan sledoval čtyři gigantické kulovité útvary složené z bezpočtu propojených komponentních lodí. „Pokračujte v bombardování pozemní kolonie, dokud ještě můžete. Nepřestávejte.“ Předpokládal, že když zničí mysl úlu, brouci nebudou vědět, jak dál pokračovat v útoku. Byla ovšem pravda, že se mysl úlu mohla nacházet i v některé rojové lodi.

Nařídil třem mantám, aby se oddělily od hlavní skupiny a zaútočily na obrovité shluky na oběžné dráze. Když manty zahájily palbu, výstřely z jazerů v rojích vykously díry, rojové

lodě se však jednoduše přeuspořádaly, odvrhly trosky a pokračovaly v útoku.

Lanyan ztěžka polkl. Tohle nebylo dobré.

Jedna z rojových lodí se zformovala tak, aby ve svém středu vytvořila hlubokou díru připomínající vývrt dělové hlavně. Lanyan přemýšlel, co to může znamenat, když náhle rojová zbraň vyvrhla chuchvalec žlutobílé energie. Lávovitý shluk obalil příď nejbližší manty a proměnil ji ve škvarek.

Další dvě rojové lodě se proměnily v podobné zbraně, ale než mohly vypálit, lodě OSZ zahájily úhybné manévry. Jejich kapitáni ani nepotřebovali zvláštní rozkaz. Obrovské energetické výboje šlehaly znovu a znovu, až nakonec zničily další křižník. Třetí manta zatím unikala, Lanyan ale věděl, že je jen otázkou času, než podlehne.

Z hořícího úlu na povrchu planety mezitím vylétal nekonečný proud komponentních lodí. Lanyan nechápal, jak je možné, že po všech těch škodách, které jeho obří loď a manty nepříteli způsobily, se najednou ocitl v *defenzivě*, když byl ještě před chvílí uprostřed útoku. Očekával, že s vojenskou silou přitáhne k planetě, zničí úl a zase odletí.

Nyní byly jednotlivé komponentní lodě všude kolem nich, čtyři roje se k nim blížily a Lanyan si uvědomil, že nemá kudy uniknout. Jeho lodě padly do pasti. Výstražné sirény na můstku vydávaly ohlušující jekot. *Thunder Child* se už nezdál tak silný a bezpečný.

Vlny komponentních lodí zásadně ovlivnily jeho taktický scénář. Musel změnit svůj postup, co nejrychleji. „Vypusťte všechny štítonoše, ať se vrhnou do individuálních soubojů. Je to jediný způsob, jak se vypořádat s tolika cíli.“

Z pětice zbývajících mant s pozoruhodnou rychlostí vylétly tisíce štítonošů a zaútočily na klikisské komponentní lodě. Byli to dobří piloti, kteří prošli náročným střeleckým výcvikem a

způsobili nepříteli mnoho škod… Lanyanovi se však udělalo slabo, když viděl narůstající čísla o utrpěných ztrátách.

Náhle jedna z gigantických rojových lodí nečekaně dostala zásah zezadu – kdosi na ni zuřivě pálil. Rojová loď se rozpojila a rozpadla na oblak komponentů. Vysokoenergetické výstřely dál bušily do volného shluku a rvaly jej na kusy.

„Co to k čertu bylo?“

Odněkud z vnějšího prostoru se přihnal tucet dalších plavidel – obří loď, několik mant a pár podivných lodí, které nepoznával.

„Hovoří *velkoadmirál* Willisová,“ ozval se rozvážný hlas. „Generále, vypadá to, že potřebujete pomoc. Tak co – budeme spojenci, nebo nepřátelé?“

Lanyan nemohl uvěřit vlastním smyslům. Nové lodě začaly pálit na klikisské roje seshora. *Konfederační* flotila! Loď obří třídy – byl to *Jupiter* velkoadmirála Willisové – vyryla hlubokou brázdu do druhé rojové lodi.

Conrad Brindle promluvil bez dovolení, ozval se na otevřené frekvenci. „Moc rádi vás tu vidíme, admirále! Jsme vděční za vaši pomoc.“

Lanyan ho na přímém kódovaném kanálu stroze napomenul, aby nezahajoval komunikaci s jinými loděmi.

Do rozhovoru se zapojil hlas mladého muže: „Rád bojuju po tvém boku, tati! Měli bychom to dělat častěji.“

Můstkem *Thunder Childu* se rozlehl jásot. Lanyanovy ohrožené manty pocítily novou naději a vrhly se na klikisské útočníky s nečekanou zuřivostí. Rovnováha sil byla stále křehká, ale možná – dosud jen možná – se válečná štěstěna nakonec mohla přiklonit na stranu lidí.

„Už bylo na čase, abyste se pustil do skutečného nepřítele, místo abyste si hledal fackovací panáky, generále,“ řekla Willisová. „Každý pitomec vidí, že skutečným problémem jsou tihle brouci, ne hrstka nevinných obchodníků a stavitelů lodí.“

Lanyan spolkl hrdost a odpověděl: „Každý klikiss, kterého zabijete, ušetří munici nám.“ Neznělo to nijak nadšeně, ale na nic lepšího se nezmohl. Přísahal, že už nikdy nebude Willisové důvěřovat po tom, co ho tak neskutečně ponížila… a nejednou.

V hlavě se mu začala rodit pozoruhodná myšlenka. Na soukromém šifrovaném kanálu odvysílal Conradu Brindleovi: „Zatím s těmi zrádci spolupracujte a nechte je, ať na sebe stáhnou hlavní nápor nepřátelské palby. Možná tak zabijeme dvě mouchy jednou ranou.“

80 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Prezident vypadal až příliš spokojeně a samolibě, když je tři – Caina, Sarein a McCammona – vyzval, aby společně s ním sledovali arcipáterovo kázání. Dokonce pro ně připravil občerstvení. Prezident se nezdál podrážděný, přestože si nespokojený arcipáter napsal vlastní řeč. Cain si uvědomil, že ho v poslední době Basilův klid a spokojenost děsí víc, než jeho výbuchy vzteku.

Prezident usrkl ledové vody s citronem a pohlédl na obvyklou scénu pod sebou. „Když se lidé nechají ukolébat, ztratí potřebnou ostražitost, ale my právě teď potřebujeme, aby všichni sloužili Hanze soustředěně a se vší oddaností. Je na čase jimi trochu otřást.“

„Co máš v plánu, Basile?“ zeptala se Sarein ostražitě. Bylo zřejmé, že jí prezident neprozradil o nic víc než Cainovi. „Co se arcipáter chystá říct?“

„Nemám tušení.“ Prezident se zdál dokonce rozjařený. „Nesouhlasil s řečí, kterou jsem mu předal, a tak si napsal vlastní. Přesto si myslím, že obecenstvo bude ohromeno.“

„Vy přece neponecháváte nic náhodě,“ řekl Cain. „Povolil jste mu provaz, na kterém ho držíte, aby se na něm sám oběsil.“

Basil se zachechtal. „Ale kdež, oběšení by bylo příliš primitivní!“ Potom najednou změnil téma. „Další bod: slavnostní předání nových robotů, kteří sjíždějí z našich montážních linek. Jak jste daleko? Je to už za tři dny, ne? Předpokládám, že je všechno v pořádku.“

Cain už podnikl potřebné přípravy a postaral se o každý detail. „Čekáme jen na vás, pane prezidente.“

„Dobře! Očekávám, že po dnešku všechno v Hanze poběží o něco hladčeji.“

Než se mohl Cain začít vyptávat, na pódium vystoupil arcipáter oděný do svého obvyklého šatu. Jeho sněžně bílý vous zářil v paprscích slunce pod zcela čistým modrým nebem. Davy na znamení začaly jásat a kamery médií zaznamenávaly každý jeho pohyb, každé slovo. Král Rory nebyl nikde v dohledu.

Prezident své společníky umlčel. „Dívejte se!“

Arcipáter zapojil mikrofon a chvatně, bez jakéhokoliv úvodu, začal mluvit, jako by se bál, že ho prezident každou chvíli umlčí. „Sjednocení bylo zneužito. Naše víra. Kázání, která jsem v poslední době pronášel z tohoto pódia, nevyjadřovala mé přesvědčení. Já, arcipáter, jsem k nim byl donucen. Byli jste podvedeni a oklamáni. Toto není Sjednocení.“

Lidé mumlali, ozývaly se užaslé výkřiky. U mnoha lidí byl patrný vztek, Cain však nedokázal říct, zda je rozzlobila zmínka o podvodu, nebo neortodoxnost arcipáterova projevu. Sarein byla viditelně ohromená, Cain očekával, že na pódium každou chvíli vtrhne pořádková jednotka.

Když se arcipáter rozmluvil, začal hovořit hlasitějším a vášnivějším tónem. „Vyzývám vás, abyste pohlédli do svých

srdcí, ponořili se do své víry a udělali, co je správné. Hanza nehovoří za Boha. Sjednocení ano! Hanza není vaše náboženství.“

Basil sevřel ruku do pěsti a pak prsty opět narovnal. „To je neuvěřitelné, pokračuje dál a dál.“ Stiskl tlačítko na malém spojovacím zařízení. „Už jsem toho slyšel dost.“

Hluboký hlas Jane Kuluové klidně odpověděl: „Ano, pane prezidente.“

Reproduktor zachrastil a ozval se z něj silný přízvuk Tita Andropolise: „Po tomhle už o božích záměrech nikdo nebude pochybovat.“

Basil se pohodlně usadil a jeho šedé oči zářily.

S ohlušujícím zahvízdnutím, jako by se samotná vzdušná masa roztrhla, sjel z křišťálově čistého nebe energetický výboj. Blesk mířil přímo dolů a udeřil do arcipátera stojícího uprostřed pódia. Vousatý muž zasažený žhnoucím zábleskem se jednoduše vypařil. Nezůstaly po něm žádné šaty ani kosti, jen trocha kouře, třeskot přehřátého vzduchu a puch jako v krematoriu. Na místě, kde stál, vznikl malý zesklovatělý kráter. Ti nejvěrnější věřící, kteří stáli nejblíže pódiu, byli rázovou vlnou odhozeni dozadu.

Sarein si v hrůze zakryla ústa. Lidé křičeli, zvedla se vlna prchajících, která se šířila od pódia.

„Co jste to udělal?“ hlesl Cain sotva slyšitelně. „Můj Bože, *co jste to udělal*?“

„Počkejte,“ řekl Basil s chladným úsměvem. „To ještě není všechno.“

Zatímco dav byl stále ještě omráčený úderem blesku, uprostřed rozplývajícího se oblaku dýmu, na okraji kráteru, se jako zjevení objevil král Rory. Jeho mladý hlas zaburácel se silou a přesvědčením svědčícím o pečlivém nacvičení řeči: „Žádný zákon či rozsudek by nemohl hovořit jasněji. Bůh ztrestá ty, kteří se nás snaží oslabit. Arcipáter byl kacíř. Já jsem váš

vyvolený král, a je boží vůlí, abych se stal také vůdcem Sjednocení. Já, král Rory, zachráním Hanzu a lidskou rasu."

Sarein byla zděšená, tvář měla bledou. „Basile, jak jsi mohl? To byla vražda!"

Prezident dlouze upil vody. „Kdepak! Byla to boží vůle. Slyšela jsi krále Roryho."

81 ADMIRÁL SHEILA WILLISOVÁ

Ničit klikisské lodě bez jakýchkoliv ohledů – to byl způsob boje, do nějž se dokázala pustit naplno. Její konfederační válečné lodě byly vybavené veškerými zbraněmi, nepřátelská armáda na Pymu však byla početnější, než očekávala.

Lodě generála Lanyana se dostaly do úzkých a ona je zachránila jako rytíř v zářivé zbroji, což ji hřálo u srdce a současně přivádělo do rozpaků.

Konfederační lodě vzbudily mezi brouky poprask. Dvě rojové lodě byly zničeny, nebo přinejmenším rozprášeny. Za každou tisícovku komponentních lodí, kterou zničila, jich však dalších tisíc vyletěl z pozemního úlu, nebo se oddělily od rojové lodě, aby zaútočily. Willisová ještě nikdy nic podobného neviděla.

Na základních komunikačních frekvencích Lanyan sděloval svým lodím, aby pokračovaly v palbě. *Thunder Child* zničil poslední doposud nedotčenou část hmyzího města a pokusil se ustoupit do pomyslného bezpečí na oběžné dráze. Zatím se s vyjádřením vděčnosti vůči svým zachráncům z Konfederace příliš nenamáhal.

Willisová neměla tušení, kde generál přišel k té nové obří lodi – jméno jí nic neříkalo – rozhodně ji však nevyužíval

naplno. Byl to dobrý nápad, použít kombinované bombardování, Lanyan však jako obvykle přecenil svůj výkon. Jednoduše nebombardoval planetu dostatečně intenzivně.

„Generále, pokračujte v palbě na město! Jestli se nám podaří zničit mysl úlu, máme vítězství v kapse."

„Starejte se o sebe. My jsme to město *rozstříleli* sakra dobře!"

„Když jeden chce mít něco pořádně…," povzdychla si a odvysílala Tasii, která byla na palubě jedné z mant, letících po boku *Jupitera:* „Komodore Tamblynová, kdybyste byla tak laskavá…" Willisová nejenže schválila hodnost, kterou si Robb sám udělil, ale přiměla Tasiu, aby přijala hodnost alespoň na stejné úrovni.

„Bude mi potěšením, admirále."

Její *Jupiter* vysekal v roji brouků dorážejících na Lanyanovy lodě široký pás. Generálova vlajková loď stoupala atmosférou vzhůru, zatímco zbylé lodě OSZ pokračovaly v palbě a kryly jeho ústup.

Tamblynová zavrčela do vysílačky: „Neměl by utíkat, dokud tu nebudeme hotoví."

Robb skrze otevřený komunikační kanál oslovil svého otce: „Tati, máme dostatečnou palebnou sílu, abychom to tady skončili. Soustřeďte své jazery na střed města dole. Máš ještě nějaké jaderné bomby?"

Povrch Pymu už teď – rozrytý tavnými a nukleárními bombami a několika sériemi kobercových náletů – vypadal jako měsíční krajina, a konfederační lodě jeho zkázu nyní zdesateronásobily. Willisová se nenechala zatáhnout do individuálních soubojů s rozpadajícími se rojovými loděmi a nařídila další ničivý nálet na hmyzí město. „Použijte munici s vysokou průrazností, která pronikne zemskými vrstvami. Museli své bridex schovat hluboko, jinak bychom je už zasáhli."

Nechali za sebou zkázu. Veškeré zbylé stavby byly rozdrcené na prach. Výbuchy otřásaly celým městem, samotný povrch planety byl zpola roztavený.

„Sakra, to už by mohlo stačit!“ zavrčel Robb.

„Až toho bude dost, poznáme to,“ řekla Tasia. „Jakmile zabijeme bridex, ostatní brouci ztratí orientaci.“

Lanyanovy lodě dál náhodně střílely na klikisské čluny. Přestože Robb nepřestával volat svého otce, nedostalo se mu odpovědi. Willisovou rozladilo, že Conrad Brindle neodpověděl ani na opakované výzvy svého syna.

„Dejme všechno do posledního, největšího náletu.“ Willisová úmyslně použila otevřenou frekvenci tak, aby ji slyšely i lodě OSZ. „Generále Lanyane, co vám zbylo? Tavné bomby? Termální hlavice? Atomovky? Hoďte dolů všechno kromě válečku na nudle – to by mělo stačit.“

„Ano, admirále.“ V generálově hlase znělo napětí. „Jeden poslední nálet a je po všem. *Thunder Child* vás bude následovat.“

Willisová byla přesvědčená, že se tímto posledním bombardováním ukrytého bridex konečně zbaví. A kdo ví, možná se přitom Lanyan něco přiučí o bratrské spolupráci.

Lodě OSZ ji při náletu následovaly, přesně jak doufala. Dýmající, krátery zjizvená pevnina přímo pod ní svědčila o tom, že hmyzí město bylo proměněné v trosky.

Jupiter svrhl veškerou munici určenou pro pozemní útok. Nemělo by smysl schovávat si něco na potom, pomyslela si Willisová. Destrukce byla velkolepá, pocítila až dětské vzrušení a radost. Žhavé intenzivní vlny spálily povrch a smetly i poslední zbytky staveb tvořících úl. Konfederační lodě, které vlajkovou loď následovaly, použily munici, jež prorazila svrchní slupku a pronikla hlouběji.

„Tady se hodně dlouho nikdo neusadí,“ řekla Willisová. „Raději vymažte Pym ze seznamu potenciálních kolonií.“

Tři manty OSZ se k závěrečnému bombardování přidaly, přestože se to nyní zdálo zbytečné. Na povrchu už nezbylo absolutně nic.

„Odvedla jste dobrou práci, admirále Willisová," řekl Lanyan.

Thunder Child a dvě manty OSZ na ni náhle začaly zezadu pálit. Mířily přímo na motory obří lodi.

„Co se to sakra děje?" Willisová udeřila pěstí do komunikačního panelu. „Generále, buď máte hodně mizernou mušku, nebo jste neskutečný blbec."

„Jednám v zájmu Obranných sil Země. Jste považována za hrozbu lidské civilizaci, stejně jako klikissové. Teď, když byl pymský podúl zničen, se hodlám vypořádat s vámi." Lanyan vyzval svůj *Thunder Child,* aby pokračoval v palbě.

Willisová nařídila svým lodím úhybné manévry. Byla znechucená a nehodlala si nechat svůj názor sama pro sebe. „Ten chlap má dva ptáky. Jednoho v kalhotách a druhého místo mozku." Lodě OSZ pokračovaly v palbě. „Dostaňte nás pryč! Pym pro mě ztratil veškeré kouzlo."

Když se Lanyanova loď přiblížila a začala pálit na konfederační lodi, jedna z mant vlétla přímo mezi *Thunder Childa* a *Jupitera.* Willisová si na okamžik pomyslela, že je to jedna z jejích vlastních lodí, pak ale zřetelně uviděla spojené hvězdy – znak OSZ.

Manta utrpěla značné škody, když se postavila do cesty palbě Lanyanových zbraní. Z komunikačního zařízení se ozval hlas Conrada Brindleho: „Robbe, admirále, raději odsud zmizte! Pomohli jste nám s klikissy, ale pokud se tady zdržíte, neskončí to dobře."

Willisová vrhla zamračený pohled na doutnající zbytky hmyzího města a pak své bitevní skupině dala signál k ústupu. „Slyšeli jste toho muže. Sbalme se a zachraňme si kůži, dokud

to jde. Svůj kus práce jsme tady odvedli. Generál Lanyan prostě nikdy nebyl dobrý spoluhráč.“

82 TAL O’NH

Přestože postrádal zrak, stále byl schopný cítit hmotu a rozložení struktur, které ho obklopovaly – zvuky, vibrace, *spolehlivost* celého rozměrného komplexu loděnic.

Loděnice Sluneční flotily byly opuštěny ihned po příchodu faerů. Když z mrtvého slunce Durris-B vylétl roj ohnivých elipsoidů a zamířil k Ildiře, týmy dělníků zařízení chvatně opustily. Výrobní linky, doky, administrativní střediska a kostry čtyř nedokončených bitevníků se společně vznášely nad atmosférou planety. Bylo to město duchů, obrovská vesmírná skládka.

Ale O’nh věděl, co si s ní počít.

Rusa’h, přestože byl proměněný ohnivými elementály, stále smýšlel jako Ildiran. Stále věřil, svým podivným zvráceným způsobem, že je ochráncem svého lidu. Nedokázal si představit, že by kterýkoliv První následník mohl nařídit něco tak drastického. Žádný Ildiran by to neudělal – až teď.

Starý velitel neměl oči, ale dokázal zařízení ovládat popaměti. Za asistence několika odhodlaných pomocníků už aktivoval hlavní panel, zažehnul manévrovací trysky a zahájil tak sestup obrovitého zařízení. Nikdo z nich neměl potřebu mluvit, všichni věděli, co dělají.

Komplex jednou oběhl kolem Ildiry a stále přitom ztrácel výšku, pak vstoupil do atmosféry; nejdříve s šepotem, pak s řevem. Konstrukce se začala třením zahřívat. Představoval si, že jasně září.

„Kurz máme správný, tale.“ Hlas patřil muži z té hrstky, která s ním zůstala. Místo dopadu bylo zaměřeno.

Když se k tomu konečně odhodlali, První následník Daro’h nabídl O’nhovi, že mu dá k dispozici kompletní osádku bitevníku. Vojáci věděli, co je v sázce, a stovky se jich hlásily dobrovolně, starý veterán však namítl, že malá loď má větší šanci dostat se na orbitu, aniž by vzbudila pozornost faerů. Také nechtěl zbytečné oběti – cena, kterou museli zaplatit, byla už tak neúnosně vysoká. „Život každého Ildirana je vzácný, První následníku. Dej mi pět dobrovolníků. Společně změníme historii.“

Slyšel v Daro’hově hlase obdiv a uznání. „Vypálíš své jméno do *Ságy sedmi sluncí*. Dohlédnu na to, aby vrchní písař Ko’sh zaznamenal všechny tvé činy.“

„Svým dnešním činem snad zajistím, aby *Sága* pokračovala dál,“ řekl O’nh.

Pomyšlení na to, co byl ochotný vykonat mladý místodržící Ridek’h, mu dodávalo síly. Během letu k loděnicím jeho srdce tížilo vědomí, že chlapec je mrtev, zároveň však byl na svého chráněnce pyšný. O’nh doufal, že šíleného místodržícího, který způsobil tolik škody a bolesti, konečně zastaví.

Pětice dobrovolníků manipulovala s chladnými řídicími prvky, probouzela deaktivované systémy. Coby slepec by potřebné úkony provést nedokázal, dal však svým společníkům pokyny a nedopustil, aby zakolísali.

Tal Ala’nh, který se svými bitevníky čekal na okraji systému, neměl nejmenší tušení, co se u Ildiry děje. Adar Zan’nh nechtěl riskovat, že by Rusa’h mohl nějakým způsobem vysílání zachytit. O’nh však znal tala Ala’nha dobře a byl si jistý, že jeho kohorta je připravená. Adar musel jen bedlivě sledovat situaci, aby mohl se svými devíti bitevníky vyrazit a připojit se ke zbytku Sluneční flotily.

Uběhlo několik dalších okamžiků a O'nh cítil, že se konstrukce kolem něj chvěje, brzděná houstnoucí atmosférou. „Jaké máme zásoby paliva?" Nemohl pohlédnout na své společníky uvnitř řídicí místnosti, místo toho zíral do soukromé temnoty.

„Dost, abychom mohli pozměnit kurz, pokud by to bylo nutné." Tichý hlas patřil Ildiranovi z kruhu techniků. „Většinu jsme použili k tomu, abychom nás nasměrovali na co nejprudší sestupnou dráhu. Cíl zasáhneme."

O'nh přikývl. „Dobře. Není cesty zpět."

„Ne, tale. Není cesty zpět."

„Vydobyli jsme si místo v *Sáze*." O'nh se opřel do křesla a představoval si, že celé zařízení právě rudě žhne a termální vlny odlupují z povrchu vrstvy kovu. Toužil po tom, aby mohl naposledy spatřit skutečné světlo. Věděl však, že jeho křehké tělo brzy zanikne a jeho duše vstoupí do roviny Věčného jasu.

Rusa'h nemohl mít ani tušení, co se na něj chystá.

Tyto čtyři bitevníky nebyly nikdy dokončené, přesto jejich obrovité kostry prokážou Sluneční flotile velkou službu. Teď nezáleželo na výzbroji ani na manévrovacích schopnostech, ale na *hmotnosti*. Sestup z oběžné dráhy započal.

Řídicí místnost se prudce otřásala a tal pevně uchopil kovové opěrky svého křesla, aby se udržel ve vzpřímené poloze. Slyšel syčení a ječivý nářek, jak vzduch proudil mezi nosníky. „Na ránu, kterou jim dnes zasadíme, faerové nikdy nezapomenou, a Ildirané si ji budou navždy připomínat."

Vesmírné doky, nesmontované plátování trupu, gigantické součásti pohonných jednotek, nosníky i montážní rámy, všechen ten zbytečný těžký šrot se právě řítil atmosférou dolů k povrchu planety. O'nh cítil žár, jak se padající doky proměnily v meteor.

Přestože většina senzorů shořela, jeden z jeho pomocníků vykřikl: „Faerské ohnivé lodě! Je jich deset, míří přímo k nám."

„Rusa'h konečně pochopil, co chceme udělat." Na talově zjizvené tváři se objevil úsměv. „Ale zastavit nás už nemůže."

Planoucí elipsoidy vychrlily na klesající komplex chuchvalce žhavé plazmy. Přestože část konstrukce roztavily, loděnice byly jako vystřelený projektil, který nebylo možné zastavit.

Právě v té chvíli k nim dorazila zpráva Prvního následníka, přerušovaná silným šumem. „Mám pro tebe dobrou zprávu, tale O'nhu. Ridek'h je naživu! Osira'h a ostatní ho ochránili. Je v bezpečí."

O'nh se zhluboka nadechl, přestože ho vzduch pálil v plicích. Cítil hluboké uspokojení. „Děkuji, První následníku."

Faerské ohnivé lodě doražely na padající loděnice stále zoufaleji. Plameny olizovaly konstrukce, ale i když se dvě části doků a jeden bitevník oddělily od zbytku, stále klesaly dolů po stejné dráze.

Starý veterán, který seděl uprostřed toho všeho, chráněný už jen pro několik příštích okamžiků, zalitoval, že nevidí. Nejblíže stojící technik vykřikl: „Plameny jsou všude kolem nás, tale, ale mraky se právě roztrhaly. Prolétli jsme jimi jako střela."

„Co vidíš?"

„Mijistru – je nádherná! Město se rozkládá přímo před námi, ale je prázdné. A tam je Hranolový palác. Jsem rád, že ho naposledy vidím. Celý palác září. Je prozářený ohněm planoucím uvnitř."

O'nh přikývl. „Dobře, pak je tedy Rusa'h stále tam. Už nám nemůže uniknout."

V posledním okamžiku měl tal O'nh pocit, jako by Ildiře přinesl samotný Věčný jas.

83 PRVNÍ NÁSLEDNÍK DARO'H

Daro'h stál na pahorku daleko od okraje Mijistry, po boku Yazra'h, jejíž vlasy divoce vlály v teplém větru.

Se slzami v očích hleděl na své milované velkolepé město a zářivý drahokam Hranolového paláce. Poté, co se rozloučil s talem O'nhem, odložil komunikační zařízení stranou.

Když se planoucí ruka pomsty vztáhla k Mijistře, slova ho zradila.

Slyšel ohlušující jekot, jak loděnice vyrývaly šrám do nebe. Táhl se za nimi pruh kovových výparů podobající se ocasu krvavé komety. Na padající těleso dotíraly ohnivé koule, jeho pád však nemohly zastavit.

Yazra'h strnule zírala, nebyla schopná ani mrknout. Daro'h sevřel sestřinu paži. Vrchní písař Ko'sh se k nim mlčky přidal.

Loděnice se zřítily za doprovodu kolosální exploze, jako kdyby kladivo o velikosti asteroidu udeřilo do samotného srdce Mijistry. Do Hranolového paláce.

Daro'h si zaclonil oči před oslepivým zábleskem. Ničivé vlny smetly budovy a vymazaly z povrchu planety nejvelkolepější výtvor ildiranského Impéria. Hlavní město zmizelo ve smršti uvolněné kinetické energie.

Trvalo několik vteřin, než k nim dorazila tlaková vlna, byla však tak silná, že je srazila na zem. Exploze pokračovaly dál a dál.

Po chvíli ohromení se Daro'h zvedl na všechny čtyři a pak se pomalu a nejistě postavil na nohy. „Jako by mi z hrudi vyrvali srdce." Vlastní hlas mu zněl podivně přiškrceně.

Yazra'h měla v očích divoký výraz, byl v nich vztek na Rusa'ha, který je k tomu donutil. „Je to drtivá rána."

„Ale nezbytná." První následník se chvěl. Padající loděnice zanechaly ve vzduchu stopu podobnou vypálené ráně.

Vrchní písař také vstal a oprášil svůj šat. Neschopný slova sledoval, jak k nebi stoupá oheň a převalující se oblaka kouře. Velkolepé hlavní město zmizelo, zbyl jen rozsáhlý rozžhavený kráter. „Sál dějepravců byl zničen! Naše dějiny, naše *Sága*."

„Naše město, náš Hranolový palác," dodal Daro'h. „Ale naše rasa přežije. Možná to byl neodpustitelný čin, ale získali jsme tak druhou šanci."

„Ale *Sága*…," zasténal Ko'sh.

„Jsi dějepravec! Naše dějiny uložíme do srdcí a do paměti. Nezapomeň, co jsme tím získali. Nyní se adar Zan'nh může připojit ke Sluneční flotile. Když ho nyní nepronásledují faerové, může osvobodit Mága-imperátora." Daro'h doufal, že jeho otec jednou najde sílu odpustit mu, co právě udělal.

Hlava mu po výbuchu třeštila a oslepené oči pálily, přesto rozeznal blížící se siluetu, postavu, která se klopýtavě vynořila z pekla. Daro'h se pokusil zalapat po dechu, ale každé nadechnutí ho pálilo. Zaclonil si oči a pak ukázal tím směrem.

Yazra'h spatřila mladého muže, vrávorajícího a vyčerpaného. Zakřičela: „To je místodržící Ridek'h! Je naživu!" A začala mávat pažemi.

Statečný chlapec se zdál popálený, otřesený, ale odhodlaný. Zachytil Yazra'hin pohyb, přestože podle všeho nebyl schopen slyšet její volání. Daro'h se k němu rozběhl jako první, všichni se o chvíli později setkali na úpatí kopce. První následník zachytil Ridek'ha jen okamžik předtím, než ho zradily nohy. „Teď už jsi v bezpečí. Unikl jsi."

Chlapec několikrát zamrkal, byl viditelně dezorientovaný. Nakonec se zachvěl a za pomoci Daro'ha a Yazra'h opět vstal. Otočil se a zíral na stále doutnající kráter a požáry zuřící v místech, kde stávala Mijistra.

„Utíkal jsem a utíkal," řekl chraplavým hlasem. „Neohlížel jsem se zpět. Až doteď." Začal kašlat, hrudník se mu otřásal v křečích, které přešly ve vzlyky.

„Myslíš, že je Rusa'h mrtvý?“ zeptala se Yazra'h.

Daro'h hleděl na tu spoušť. Nedokázal si představit, jak by mohl faerský převtělenec něco takového přežít, ale nechtěl nic předjímat.

84 ADAR ZAN'NH

V okamžiku zkázy se adar Zan'nh chopil příležitosti.

Obrovité vesmírné loděnice a konstrukční doky padající z nebe odvrátily pozornost faerů a umožnily mu i s jeho devíti bitevníky uniknout z Ildiry. Jak se jeho lodě vzdalovaly od milované planety, cítil v srdci hlubokou bolest.

Nádherné prastaré město, z nějž Mág-imperátor vládl svému Impériu už od jeho samotných počátků, nyní už neexistovalo. Věděl, co bylo ztraceno, věděl, že Ildira už nikdy nebude stejná. Exploze po dopadu byla jako krvavá skvrna, oheň rozmetaný po pevnině. Mijistra… Hranolový palác. Historie, kultura… to všechno bylo pryč.

A s nimi, jak alespoň doufal, také faerský převtělenec Rusa'h.

Tato zoufalá taktika však byla jejich jedinou nadějí na záchranu Impéria a možná také celé rasy. Adar tak konečně dostal úkol, v jehož splnění mohl doufat. Pokud se mu podaří vysvobodit Mága-imperátora ze zajetí, Impérium bude se svým právoplatným vůdcem mnohem silnější.

„I když otce osvobodíme, válka neskončí,“ řekla Osira'h, která požádala, aby ho směla doprovázet, zatímco její čtyři sourozenci zůstávali s Prvním následníkem na Ildiře. „I když je Rusa'h mrtev, faerové stále představují hrozbu.“

Zan'nh pohlédl na zvláštní holčičku. „O důvod víc, proč ho musíme osvobodit."

„Ano, to musíme."

Zatímco bitevníky prchaly z planety, vysílaly naléhavý rozkaz pro tala Ala'nha a jeho stovky bitevníků čekajících na okraji soustavy. Adar už nemusel své plány tajit. Mohl veliteli kohorty sdělit jejich poslání a odhalit, kde je držen Mág-imperátor. Nyní, když byli ohniví elementálové otřesení a zaujatí něčím jiným, Sluneční flotila se mohla připravit k hromadnému odletu.

Faerové za nimi poletovali jako jiskry v šílené bouři. Zan'nh doufal, že požár Mijistry je na nějakou dobu zaměstná… Když však jeho devět bitevníků uhánělo pryč, několik ohnivých koulí vyrazilo za nimi. Zdálo se, že je přilákal pohyb a hledají, co by zničily.

„Zvyšte akceleraci. Připravte se aktivovat mezihvězdný pohon." Nedostal se tak daleko, jak doufal. Faerové byli stále schopní akce, ať už s Rusa'hem nebo bez něj.

Skvěle vycvičení vojáci ve velicím jádru jeho bitevníků pracovali jako stroje bez ohledu na strach, který se jich zmocnil. Velmi dobře věděli, co všechno je v sázce.

„Faerové se blíží k nám, adare."

Jeho bitevníky se snažily co nejrychleji opustit soustavu, nabíraly rychlost, měnily kurz, připravené aktivovat mezihvězdný pohon. Pronásledoval je stále větší počet ohnivých koulí ženoucích se za nimi jako planoucí střely. „Řekněte talu Ala'nhovi, ať nastaví kurz k Zemi a okamžitě vyrazí. Budeme ho následovat, jakmile to bude možné."

Osira'h tichým hlasem řekla: „Ať už ho ta exploze zabila nebo ne, Rusa'h zjistil, co máme v úmyslu, a jeho prostřednictvím se to dozvěděli faerové. Pořád tě budou pronásledovat. Vědí, že máme namířeno k Zemi."

„Ale mě nechytnou.“ Zan’nh věnoval své sestře odhodlaný úsměv. „Osvobodíme Mága-imperátora dřív, než tam vůbec dorazí.“

„Mezihvězdné pohonné jednotky jsou připraveny, adare,“ řekl kormidelník.

„Aktivujte je.“ Na obrazovkách sledoval nenasytné planoucí elipsoidy. Vzdálenost mezi nimi a lodí se zmenšovala. Tal O’nh přinesl nesmírnou oběť – odevzdal nejen svůj život, ale obětoval také samotné srdce Ildiry. Zan’nh nemohl draze vykoupenou příležitost promrhat.

Bitevníky udělaly skok a zanechaly za sebou ohnivé koule i hrozivě spálenou planetu.

85 GENERÁL KURT LANYAN

Nepřekvapilo ho, že se admirál Willisová se svými vzbouřenci dala na útěk, byl však ohromen, že jeho střelci nedokázali zasáhnout *Jupitera* už první salvou. Tak velký cíl, letící přímo před nimi! S něčím takovým by měl být *Thunder Child* rychle hotov.

Rád by věděl, jestli je za tím pomalost systémů – dopustili se snad roboti během oprav nějaké chyby? Nebo snad odstranění znaku OSZ a pomalování trupu novými znaky nebylo jediným vylepšením, jehož se lodím admirála Willisové dostalo? Kdyby bylo nejhůř, pořád ten nezdar mohl svést na nezkušené rekruty, nedostatečný výcvik, možná dokonce na neskutečnou smůlu. A na Conrada Brindleho.

Ze všech lidí, které v OSZ znal, byl Brindle jedním z nejoddanějších a nejspolehlivějších. Přesto v kritickém okamžiku úmyslně nasměroval svůj křižník tak, aby odclonil

palbu, která mohla zneškodnit vzbouřeneckou konfederační flotilu. To nemohla být náhoda.

„Brindle, k čertu s vámi – střílejte! To je rozkaz. Admirál Willisová je velitelem vzbouřenců. Tohle je příležitost zneškodnit je společně s klikissy."

Brindle klidně a chladně odpověděl: „Nebudu na ně střílet, pane. Našimi nepřáteli jsou klikissové. V této bitvě je admirál Willisová náš spojenec."

Lanyan udeřil pěstí do velitelské konzoly *Thunder Childu*, zatímco Willisová a její skupina lodí zahájila rychlý ústup. Generál se je pokusil pronásledovat, ale většina jazerových střel minula cíl. Obsluha zbraní musela být buď nezkušená, nebo nedostatečně motivovaná.

„Generále, to je šílené!" Brindleova manta opět zkřížila cestu vedoucímu křižníku, znemožnila mu palbu a poskytla tak vzbouřeneckým lodím dostatek času k úniku. Výstřely z jazerů ožehly břicho manty. Na obrazovce se objevila Brindleova tvář plná znechucení. „Generále, okamžitě zastavte palbu, jinak vás zbavím velení z důvodu zjevné neschopnosti."

Vojáci na můstku *Thunder Childu* byli viditelně znepokojení.

Než mohl Lanyan odpovědět, klikisské lodě, které považoval za zneškodněné, opět zahájily palbu, a tentokrát byly jeho bitevníky jediným cílem v okolí. „Co se to sakra děje?"

Přestože byl povrch planety zcela zdevastován nálety, které měly klikisskou mysl úlu zabít nejméně desetkrát, gigantické rojové lodě se začaly znovu pohybovat. Zřejmě byly jen omráčené, teď ale komponentní čluny začaly kroužit kolem a hledat nové cíle. Lanyan podcenil rychlost, s jakou se dokázaly shluknout do nových rojů.

Dole se v rozměklé sežehlé krajině vytvořily krátery a odhalily tak ústí neskutečně hlubokých tunelů. Z nepoškozených

struktur úlu hluboko pod povrchem vylétla další vlna komponentních člunů.

Jeho střelci nečekali na příkaz a zamířili své zbraně na klikissy, kteří se k nim blížili. *Thunder Childem* otřásly výbuchy, které ho odmrštily stranou. Rozprášené klikisské lodě se dokázaly shluknout do dvou úplných rojových lodí, které se opět proměnily v onu zbraň připomínající dělovou hlaveň. Sršící výboj, který vychrlila jedna z nich, pohltil další z Lanyanových mant. Během okamžiku zahynulo víc než tisíc členů posádky a OSZ přišly o další velkou loď.

To nebylo dobré. Ani trochu.

Na velitelské frekvenci byla odvysílána zpráva s nejvyšší prioritou, která potlačila veškeré další vysílání. „Všem lodím OSZ! Hovoří admirál Conrad Brindle. Převzal jsem velení nad touto bitevní skupinou. Generál Lanyan je tímto zproštěn velení. Opouštíme Pym. Vracíme se k Zemi!“

„Nebudeme ustupovat!“ zařval Lanyan.

Jeho obří loď zasáhla další exploze, tentokrát hodně těžká, a připravila ho o dva motory. Jeho navigační důstojnice zápasila s konzolou sršící jiskrami, aby zabránila obrovité lodi sklouznout do spirály pádu.

Na *Thunder Child* dotíraly stovky klikisských komponentních lodí. Lanyan na obrazovce viděl, jak Brindleho křižník a dva další odlétají. Zbyla už jen jediná manta a Lanyan s úlevou konstatoval, že alespoň ta zůstala po jeho boku. Křižník však byl beznadějně poškozený, z trhlin v jeho trupu tryskal dým.

Klikissové, kteří vytušili snadnou kořist, jej obklíčili.

Lanyan očekával, že mu prezident Wenceslas bude blahopřát za jeho obratnost – myslel si, že porazí brouky, a zároveň se zbaví i lidských zrádců. Teď místo dvojitého vítězství celou misi zpackal. Dokázal si přestavit, jakým pohrdáním ho prezident zahrne, až se vrátí na Zemi. *Tahle mise*

se v *mém životopisu moc dobře vyjímat nebude.* Situaci ještě mohl zachránit, pokud by se mu podařilo dorazit k Zemi dřív, než Brindle podá hlášení. Musel odvyprávět svou verzi příběhu jako první.

„Dostaňte nás odsud!“ vyštěkl. „Nejvyšší rychlostí.“

Navigační důstojnice se k němu obrátila s užaslým otřeseným výrazem ve štíhlé tváři. „Generále! Stěží nás držím na stabilní oběžné dráze. Dva motory jsou poškozené, řídicí spoje shořely – my nikam neodletíme.“

„Tak aktivujte mezihvězdné pohonné jednotky. Je mi jedno, kde jsme. Dostaňte nás pryč od téhle planety.“

Zamračila se na něj, jako by definitivně došla k názoru, že přišel o rozum. „Na to už je pozdě, pane.“

Obří loď se rychle rozpadala na kusy a prostor kolem ní byl plný klikisských lodí, které na ni ostře dorážely. Generál zaváhal jenom vteřinu, než opět aktivoval komunikační zařízení. Musel jednat rychle, než se zbylé lodě OSZ dostanou z dosahu.

„Admirále Brindle, ocitli jsme se ve stavu nouze. Nařizuji vám, abyste se vrátil a pomohl nám.“ Ztěžka polkl. „Vyhlašuji evakuaci lodi.“

Osádce můstku *Thunder Childu* to nemusel říkat dvakrát. Všichni se rozběhli k záchranným kapslím. Kovové stěny chodeb se rozezvučely hlasitým jekotem sirény. Některé paluby už hořely, trup byl na mnoha místech proražený, stovky členů jeho posádky už zahynuly.

Lanyan skloněný nad komunikační konzolou nepřestával křičet: „Admirále Brindle, je vaší povinností vyzvednout naše záchranné čluny.“ Jindy by Brindle bez zaváhání uposlechl. Splnil by svou povinnost. Zrnící obrazovky však ukazovaly, že Brindleho loď a zbylé manty pokračují v ústupu.

Klikissové nepřestávali na *Thunder Child* útočit. Když se mu paluba začala bortit pod nohama, neměl jinou možnost než se rozběhnout k malé záchranné kapsli zabudované přímo do

jeho pracovny. Všichni ostatní se museli evakuovat ve větších člunech, Lanyan však pochyboval, že se dostanou daleko, když je všude kolem tolik klikisských lodí.

Na obrazovce za svým pracovním stolem uviděl, že admirál Brindle otáčí svou mantu, aby vyzvedl záchranné čluny, přestože tím sám sebe a své lodě vystavoval značnému nebezpečí. Přece jen měl v sobě alespoň špetku cti.

Lanyan skočil rovnýma nohama do okrouhlého průlezu a zavřel za sebou poklop. Udeřil pěstí do aktivačního tlačítka, kterým uvolnil vzduchotěsný uzávěr a odpálil zadržovací úchyty, takže kapsle byla vymrštěna do prostoru. Zatímco se s otáčením vzdalovala od lodi, Lanyan s rostoucím pocitem závrati hleděl ven jediným průzorem.

Na oběžné dráze nad sebou viděl *Thunder Child*, z nějž už zbývala jenom kostra držená pohromadě několika pláty a spojovacími svorníky. Viděl další záchranné kapsle vyvrhované do okolního prostoru jako spory z nafouklé houby, mířící do bezpečí, on však padal opačným směrem, k povrchu planety, pryč od Brindleho lodí, které zahájily záchranné operace.

Kapsle letící atmosférou Pymu začala brzdit, avšak bílé plochy pouští a poloslaná jezera vypadala nehostinně. Automatické systémy byly schopné přistání zvládnout, Lanyan však neměl tušení jak zařídit, aby ho odtamtud někdo vyzvedl a zachránil. Alespoň že byl na opačné straně kontinentu, než se nacházelo město postižené opakovanými nálety.

Kapsle, zbrzděná přistávacími tryskami, tvrdě dosedla na povrch, chvíli po něm klouzala a převalovala se, čímž zvířila oblak třpytivého sádrovcového prachu. Malý průzor jím byl zcela pokrytý a Lanyan byl zmítán sem a tam jako člověk, který se rozhodl sjet vodopád v sudu. Byla to od něj pěkná hloupost, že se nepřipoutal.

Když se kapsle zastavila, hladina adrenalinu začala poněkud klesat, přestože byl stále v šoku. Uvědomil si ostrou

bolest, která znamenala, že si nejspíš zlomil loket. Další hloupost.

Nejdříve musel vyřešit akutní problém. Našel lékárničku a rozlomil ampuli s injekcí obsahující stimulant a analgetikum. To by mělo stačit, aby ho to udrželo na nohou. Nebyl však schopen myslet příliš dopředu. Lanyan nevěřil, že by Brindle nesplnil svou povinnost a nepřišel pro něj, zatím se však musel spoléhat sám na sebe, vystačit s tím, co nabízela planeta, a nějak přežít.

Dalším krokem byla aktivace rádiového majáku, kdyby se snad náhodou pro něj někdo vrátil. Shromáždil věci nezbytné pro přežití, vzal si pistoli – jedinou zbraň, kterou byla záchranná kapsle vybavena – sebral odvahu a otevřel průlez.

V ploché bílé krajině nespatřil žádné vysoké hmyzí věže či podivné stavby. Z hlubokých tunelů se přesto hrnuli klikissové – jejich trnité krunýře se leskly ve slunci, vzduchem se míhaly kosám podobné končetiny. Přestože jeho kapsle přistála mnoho stovek kilometrů daleko od středu klikisského města, jejich tunely se zjevně táhly pod celým kontinentem. Rozhodně nezahubil všechny brouky na Pymu – ani náhodou ne. Navíc bridex zjevně bylo stále naživu a ovládalo je.

Klikisští válečníci vystoupili na povrch, aby prozkoumali havarovanou záchrannou kapsli. Byly jich miliony. A spatřili ho.

Když k němu vyrazili, pozvedl svou zbraň, pečlivě zamířil a vypálil. Střílel dál a dál. Napočítal osmatřicet zásahů, než v jeho zbrani téměř došla energie. Ztěžka polkl a rozhodl se, že poslední ránu by si měl nechat pro sebe – ukazatel stavu už byl blízko nule. Dávka stimulantu, kterou si píchl, přestala fungovat – loket ho strašlivě bolel.

Když hvízdající a cvakající klikissové obklopili jeho záchranný člun, Lanyan skočil dovnitř a uzavřel poklop. Dřepl si a slyšel přitom, jak škrábají o trup a buší do něj. Kapsle nebyla určená k tomu, aby sloužila jako bunkr při přímém útoku.

Po dlouhé zlověstné pauze uslyšel Lanyan zvuk řezných nástrojů a ostrých spárů. Stěna člunu byla proražená na čtyřech různých místech najednou a obrovití brouci se prodrali dovnitř. Lanyan couval ke stěně, pozvedl svou zbraň.

Všechno se odehrálo příliš rychle, Lanyan však dokázal přijmout realitu. Tito tvorové, ztělesnění jeho děsivých snů, vybavení spáry, bodly a kusadly, si přišli pro něj. S posledním výkřikem vzdoru pevně zavřel oči, přiložil pistoli ke spánku a stiskl spoušť.

V zásobníku zbylo jen tolik energie, aby si sežehl kůži. Lanyan v bezmocném zoufalství zíral na svou zbraň. Zakřivená stěna trupu se za ním rozpadla.

Klikissové se na něj vrhli ze všech stran. Jejich hvízdavá vítězná píseň přehlušila Lanyanovy výkřiky.

86 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Cain nic necítil, což mu připadalo zvláštní, protože (na rozdíl od prezidenta Wenceslase) nikdy vraždu nespáchal. Bylo to však nezbytné. Zabití arcipátera, chladnokrevná vražda bývalé prezidentky Maureen Fitzpatrickové, ta neuvěřitelná dohoda s černými roboty – to všechno byl prudký pád do hlubin.

Basil Wenceslas musel být odstraněn jednou provždy. McCammon pomohl Cainovi nastražit past, zatímco Sarein se marně pokoušela přesvědčit prezidenta, aby v některých záležitostech uvažoval o méně extrémním postupu. Cain se rozhodl, že o tomto konkrétním plánu raději nebude Sarein sdělovat žádné podrobnosti. Nebyla ani tak slabá, jako *křehká.*

Přesto byla součástí toho, co se připravovalo, a vedla si znamenitě.

Poté, co „záblesk nebeského ohně“ sežehl arcipátera, lidé se přimkli k domnělému spasiteli, králi Rorymu. Cain ještě nikdy neviděl takový náboženský zápal. Ti nejsnáze manipulovatelní křičeli nejvíc a Basil povzbuzoval média, aby šířila pouze tu verzi událostí, která líčila arcipáterovu smrt jako zázrak, neklamné boží znamení, zásah z nebes.

Přestože si mnoho lidí uchovalo zdravou skepsi a někteří zvídaví jedinci se pokusili celou záležitost prozkoumat, nenašli jedinou stopu, která by cokoliv naznačovala o skutečné příčině blesku. Cain prezidenta podezříval, že nechal smazat všechny záznamy svědčící o použitém postupu. Meč svobody navrhl několik vysvětlení, oficiální média je však označila za „směšné konspirační teorie“.

Vražda arcipátera však byla jen jednou z mnoha strašlivých věcí. Prezidentu Basilu Wenceslasovi už nebylo pomoci.

Nyní jel Basil společně se Sarein a Cainem v pancéřovaném pozemním vozidle. Bylo zářivé ráno a řidič s nimi mířil k improvizované přehlídkové ploše před obnovenou továrnou na výrobu compů. Přímo před rozměrnou branou skladiště bylo postaveno malé uvítací pódium. Modulární skladovací přístavky a hranaté průmyslové stavby byly součástí výrobního zařízení. Tato konkrétní továrna byla původně zamýšlena jako sekundární provoz, při compské vzpouře však byl hlavní výrobní komplex zničen.

Ačkoliv sám král Rory se slavnosti neúčastnil, McCammon už byl na místě, aby zajistil bezpečnost během prezidentova projevu. Sarein ve vozidle seděla blízko prezidenta, viditelně nesvá, Cain se držel dál, tvářil se neutrálně a mluvil jen kolik musel.

Na okrajích prostranství určeného k přehlídce se shromáždil malý shluk Basilových nejkonzervativnějších příznivců, někteří

z nich si přinesli vlastní transparenty. Průmyslníci zaujali svá místa na sedadlech určených pro vybrané návštěvníky a sledovali královské gardisty, kteří se šikovali po straně hlediště.

McCammonovi gardisté obklopili pódium. Plukovník Andezová a její pořádkové jednotky v černých uniformách stály v první řadě, jako by chtěly chránit prezidenta i před gardisty.

Caina napadlo, že to není dobré znamení.

Když si lidé všimli příjezdu prezidentova vozidla, ozval se matný potlesk. Cain rozhodně čekal větší nadšení. Zřejmě i tito věrní byli znepokojení Basilovou faustovskou dohodou s ďáblem.

„Vy dva počkáte tady," řekl Basil. „Já pronesu projev a pak se vrátíme zpátky k práci." Vyklouzl ven z vozidla a aniž se ohlédl, zamířil k pódiu.

Cain se ovládl a nedal na sobě znát sebemenší známky úlevy – bál se, že Basil bude chtít, aby ho doprovodili. Když společně se Sarein vystoupili z vozidla, úmyslně se vyhýbala jeho pohledu. Věděla co přijde, a vypadalo to, že odpočítává vteřiny. Cain sám je počítal.

S hnusem sledovali trojici zbrusu nových robotů, kteří vypochodovali z tovární brány, aby byli představeni coby symbol průmyslové vyspělosti Hanzy. Prezident vystoupil na pódium a obrátil se k obecenstvu. Ráznými kroky zamířil přímo doprostřed na stanovenou značku, jak Cain předpokládal.

„Je vlastností velkého vůdce, že dokáže zapomenout na sváry. Je lidské připustit chybu." Basilova slova zněla úsečně a strojeně, nebyla v nich vášeň, kterou sám požadoval od arcipátera či krále Roryho. „Navzdory sporům v minulosti jsou lidé a černí roboti mnohem silnější, když spojili své síly. Možná je to jediná cesta, jak čelit hrozbám ve Spirálním rameni." Usmál se. „Roboti obnoví Obranné síly Země a my na oplátku rozšíříme jejich řady tak, aby mohli bojovat proti svým

nelítostným klikisským stvořitelům. Společně představujeme sílu, s níž si naši nepřátelé neodváží zahrávat.“

Basil Caina překvapil tím, že povolal Sirixe a jeho druhy k sobě. Nečekal, že černí roboti budou stát tak blízko prezidenta. Sarein po něm střelila pohledem plným úzkosti a pak odvrátila zrak. Vypadala otřeseně. Dělal, jako by si ničeho nevšiml.

Sirix, kráčející na svých prstovitých nohou, vedl další dva identické stroje vzhůru na pódium, kde stanuli vedle prezidenta. Cain cítil, jak mu na bledém čele vyrazil pot, ale neodvažoval se zvednout ruku a setřít jej.

„Toto jsou první noví roboti, kteří vzešli z našich továren,“ oznámil prezident. „Tito a další budou předáni výměnou za nové lodě OSZ.“

Sirix postoupil kupředu a jeho karmínové optické senzory zazářily. Basil diskrétně ustoupil o půl kroku, aby mu dopřál prostor. Cain zavřel oči.

Zazněly první výstřely.

Dávka projektilů zasvištěla vzduchem. Jejich náraz do Sirixova černého těla zvedl sprškу zářivých jisker. McCammonovi gardisté a vojáci Andezové začali křičet a horečně se snažili objevit střelce. Andezová ukázala na jednu ze střech, kde bylo vidět automatickou samonaváděcí pušku, která se zvedla ze svého původního úkrytu mezi trubkami a topnými tělesy.

Ve chvíli, kdy se od těl zbylých dvou robotů odrazily další dávky střel, Basil spadl na zem. Andezová mávla rukou směrem ke střeše skladiště a vyštěkla rozkazy. McCammonovi muži byli připravení zahájit palbu, přestože neviděli střelce. Během vteřin rozstříleli automatickou zbraň na kusy.

Ztěžka oddychující McCammon běžel k pódiu, zatímco plukovník Andezová sprintem uháněla před ním, zjevně toužící dorazit k prezidentovi jako první. Cain se bál, aby to

nevypadalo, že čekali příliš dlouho, uchopil proto Sarein za paži a rozběhli se kupředu hned, jakmile palba ustala.

Klopýtající Sarein ze sebe vypravila: „A co budeme dělat teď?“

„Zachraňovat prezidenta, co jiného?“ řekl Cain ve snaze hrát roli, která se od něj čekala. „Musíme říct, že je za tím Meč svobody. To oni chtějí zavraždit prezidenta.“

Sarein vypadala otřeseně, ale rychle přikývla. „Ano, jak jinak.“

Sirix a dva další černí roboti pozvedli své početné, ostrými zakončeními vybavené paže, připravení na boj zblízka, pokud by bylo třeba. „Kdo se nás odvážil napadnout?“ zeptal se.

„Ty střely nebyly určeny pro vás,“ odsekl Basil. „Někdo se snažil zabít mě.“ Tvář měl zrudlou vzteky. Několikrát se zhluboka nadechl a chladně nařídil Andezové: „Zjistěte, kdo to udělal.“

„Ano, pane,“ odpověděl McCammon.

87 FAERSKÝ PŘEVTĚLENEC RUSA‘H

Po dopadu komplexu orbitálních loděnic se Mijistra proměnila v ohnivé peklo. Tohle však nebyl očistný oživující oheň, jaký by vyvolali faerové. Velkolepý Hranolový palác, legendární Sál dějepravců, muzea, sochy, fontány – to všechno bylo vymazáno z povrchu, proměněno na prach jedinou vlnou žáru způsobenou dopadem.

V samém středu té výhně zbyly jen žhnoucí trosky a křišťálové střepy. Desítky zářivých faerských elipsoidů kroužily nad místem dopadu jako rozzuření sršni. Dodávaly požáru svou vlastní energii a živily jej.

Z trosek se vynořil Rusa'h, nezraněný, obklopený plameny jako sluneční koronou. Jeho pokožka zářila a duchovní oheň plál hněvem nad tím, co udělali jemu samému i tomuto velkolepému městu. Ta část jeho osobnosti, která zůstala ildiranská, byla zhrožená tímto neslýchaným činem. Hranolový palác! Mijistra! A přitom to spáchal Ildiran!

A teď, díky myšlenkám, jež zahlédl v *thismatu*, věděl, že to všechno se stalo kvůli Mágu-imperátorovi Jora'hovi.

Rusa'h ze sebe setřásl oharky a střepiny, až se kolem něj rozlétla sprška jisker. Stál tam, mocný, pulzující energií, s pěstmi zaťatými. Jeho proměnlivý oděv z plamenů vlál ve větrné bouři, kterou vyvolal on sám. Ohnivé elipsoidy mu divoce kroužily nad hlavou. Stěží je ovládal, doslova planuly touhou ničit. Nechtěly nic jiného, než se prohnat krajinou a sežehnout všechny zbývající Ildirany do jednoho, ať už v osadách, hlubokých tunelech, městech nebo uprchlických táborech.

Rusa'h měl stěží dost síly, aby je zadržel. Nesměl připustit, aby vyhladily jeho lid. „Ne, máme mnohem důležitější úkol!"

Hlavní cíl.

Z *thismatu* malých míšenců se ke svému zděšení dozvěděl, co tal O'nh chystá, bylo však už příliš pozdě, aby mohl katastrofu odvrátit. Orbitální loděnice už zahájily sestup, a Rusa'h ani faerové už tomu nemohli zabránit.

Ve chvíli, kdy Mijistru kolem něj smetla tlaková vlna vyvolaná dopadem, byl sám daleko více otřesen informací získanou od dětí chránících Ridek'ha. Jora'ha drželi v zajetí lidé! Teď už věděl, proč se mu Mág-imperátor nepostavil, když se faerové zmocnili Ildiry, a proč místo sebe nechal bojovat adara a Prvního následníka.

Zemská hanzovní liga zajala mocného Mága-imperátora! To byly další známky Jora'hovy slabosti a neschopnosti vládnout.

Nyní Rusa'h pochopil, co měl adar Zan'nh v úmyslu, když se rozhodl zničit Mijistru. Nejenže ho chtěl zabít, ale také chtěl odpoutat pozornost faerů, aby mohl se svými bitevníky uniknout. Něco takového nemohl Rusa'h nechat jen tak. Devět lodí Sluneční flotily už opustilo Ildiru. Mysleli si, že unikli, Rusa'h však věděl, kam mají namířeno.

Konečně se bude moci utkat s Jora'hem.

Rusa'h pozvedl své zářící ruce a oslovil planoucí elipsoidy nad svou hlavou. Jeden z nich povolal dolů – po vnějším plášti ohnivého tělesa běhaly ostré jazyky plamenů. Ohnivá koule ho pohltila jako žhavá náruč.

Díky duchovnímu ohni, který pohltili během několika posledních měsíců, počty faerů výrazně vzrostly. Rusa'h je s sebou vezme jako posily – všechny do jednoho – a tím také zajistí, aby z čiré zvůle nevyhladili další Ildirany.

Rusa'h bude tím, kdo zachrání ildiranský lid.

Mág-imperátor Jora'h bude tím, kdo musí trpět.

Rusa'h a jeho početná armáda opustili soustavu Ildiry, podobní obrácenému meteoritickému dešti, a zamířili k Zemi.

88 RLINDA KETTOVÁ

Brouci, s těmi jsem na palubě vesmírné lodi nikdy moc do styku nepřišla, víte," řekla Rlinda Margaret Colicosové.

Postarší žena kráčela napřed, aniž ji vrzání, hvízdání a cvakání ozývající se kolem sebemíň vyvádělo z míry. „Ani já je nemám v lásce, kapitánko Kettová, ale žila jsem mezi nimi mnoho let."

Rlinda byla udivená, že jim brouci neublíží, zatímco společně kráčely pryč od poškozené lodi, smutného a

opuštěného vraku zpola zabořeného do hlíny. „Doufám, že mají v plánu *Zvídavost* opravit. Je to ostatně jejich chyba, že havarovala.“

Margaret se odmlčela. „Jsou přesvědčení, že jste tu v první řadě neměla co dělat.“ Pak se na její tváři objevil nepatrný tajemný úsměv. „Ale pokud bude Davlin souhlasit, myslím, že se klikissy podaří přesvědčit, aby opravy provedli.“

„Co se teda stalo s Davlinem?“

„Jdeme do sálu bridex. Tam dostanete odpovědi na své otázky.“

Rlinda se podmračeně rozhlédla po rozlehlém hmyzím městě. Už teď beznadějně ztratila orientaci. „Nejspíš bych mu měla říct, že jsem ho přišla zachránit.“

„Obávám se, že už je příliš pozdě,“ řekla stárnoucí žena a znělo to nesmírně smutně. „Davlina už nelze zachránit… Ale možná, že díky tomu zachrání nás všechny. Nejsem si jistá.“

Rlinda ze sebe vyrazila dlouhý útrpný povzdech. „Pořád nechápu, o čem to mluvíte. Je Davlin naživu, nebo je mrtvý?“

„Obojí,“ řekla Margaret. „Musíte to vidět na vlastní oči.“

Hmyzí tvorové vedli dvojici žen dál a dál směrem k obrovité kopulové budově. Margaret do páchnoucí černé díry vstoupila dobrovolně, Rlinda však nebyla nijak nadšená představou, že se ocitne v těsném tmavém tunelu společně s tolika příšerami. Stará xenoarcheoložka však kráčela dál s výrazem člověka, který jde věcně vyřídit nějakou běžnou věc.

Rlinda s ní tedy držela krok a proplétala se nečekanými zákrutami na trase, kterou znala jenom Margaret. Sotva popadala dech, což bylo ostatně jediným důvodem, proč ze sebe nechrlila otázky. Rlinda nikdy neměla potíže s klaustrofobií, ale teď se jí zdálo, že se v hladkých tunelech udusí.

A velký ústřední sál byl ještě horší.

Margaret se zastavila a začala mluvit k něčemu, co vypadalo jako převalující se hrouda malých larev, černých kusů

rozdrcených hmyzích trupů, rozdrcených krunýřů; skládka, která ožila a je plná svíjejících se červů. „Pamatuješ se na Rlindu Kettovou? Přivedla jsem ji s sebou.“ Ohlédla se. „Bridex s tebou chce mluvit.“

Rlindě se obrátil žaludek naruby. Masa se pohnula, začala se přetvářet. Toužila prchnout pryč… než si všimla, že se larvy shlukují a formují do podoby tváře. Lidské tváře.

Tváře Davlina Lotzeho.

„To si snad děláte srandu!“

Hlava byla jako obrovská socha vyplňující většinu sálu. Rty podobné Davlinovým se pohnuly: *„Rlindo Kettová.“* Hlas nebyl Davlinův, dokonce nezněl ani vzdáleně lidsky. „Vydal jsem rozkazy, abych ti zajistil bezpečnost.“

„Vždycky jsi byl pohostinný, Davline.“ Rlinda opět sklouzla ke svému humoru, který pro ni představoval záchranný kruh.

„Už nejsem… jenom Davlin. Má mysl zahrnuje všechny klikissy v *úlu. Zničil jsem většinu ostatních podúlů… odmítl jsem začlenit jejich DNA do své… odmítl jsem se dál dělit.“*

Margaret Rlindě řekla: „Klikisský reprodukční proces vám vysvětlím později. Je dost bizarní.“

„Už se nemůžu dočkat!“ Rlinda potlačila strach a přistoupila k děsivé vymodelované hlavě o kousek blíž.

„Musím zničit ještě jeden podúl. To bude brzy. Pak se stanu jediným bridex.“

Rlinda pohlédla na Margaret a pak zpátky na mysl úlu. „Gratuluji! Co bude pak?“

„Pak udělám velkou věc,“ řekl Davlin-bridex. *„Budu mnohem mocnější než kdykoliv předtím.“*

„Davlin dobývá vesmír? To ti opravdu není podobné.“

„Nejsem Davlin.“

Margaret Rlindě tichým hlasem řekla: „S každým poraženým podúlem se mění, i když ho neasimiluje. Podle mě tím však chce říct, že potom zničí černé roboty.“

„Zbavit se černých robotů – to nezní špatně. Ale co se stane se všemi ostatními klikisskými podúly, které porazil? Připojí se k jeho armádě, nebo je zabije? Co udělá?“

„V tomto případě si nejsem jistá.“

„*Pymský podúl je téměř zničen,*“ řeklo bridex.

Margaret Rlindě vysvětlila, co o klikissech zjistila během let zkoumání a života mezi nimi. „Kdyby byli klikissové ponecháni sami sobě, jako kobylky by se vrhli na všechny planety, které by našli, včetně těch osídlených lidmi. Davlin si ale myslí, že je dost silný, aby je dokázal zadržet. Musíme se modlit, aby se jediným bridex stal *on* a ne bridex z jiného podúlu.“

Rlinda čekala, ale slyšela jen bzučení, škrábání a cupitání milionů malých tvorů. Přála si, aby jí Davlin řekl, že není zlý, vymodelovaná tvář však mlčela. „Pamatuješ na to staré klišé o vybírání menšího zla?“ Zalila ji vlna nesmírného smutku. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Chtěla jsem tě zachránit,“ zamumlala.

„A já jsem chtěl uprchnout živý a zdravý. Místo toho jsem se musel… přizpůsobit.“

Mozaika Davlinovy tváře se zachvěla, jako by jednotlivé díly ztratily vůli setrvat v určitém tvaru. Rlinda zvenčí slyšela, že v klikisském městě nastal rozruch. Muselo se dít cosi velkého.

Bridex se nesnažilo nic vysvětlovat. Davlinova mysl – či to, co z ní zbylo – byla zaujatá něčím důležitějším.

Po napjaté chvíli předstoupila před bridex řada válečníků s jasně červenými a hnědými skvrnami na krunýřích. Přinášeli hlavy čtyř obrovitých brouků se stříbrnými klikatými pruhy na

rohatém hřebenu. Z odtržených krků visely uzliny a cévy, z nichž kapaly tekutiny, složené oči byly matné.

Válečníci předložili čtyři mrtvé tvory jako obětinu a trofeje umístili mezi ostatní nashromážděné předměty. Dovnitř proudili další válečníci, zaplnili klenutý sál a oslavně trylkovali.

Margaret Rlindě vysvětlila: „Tohle jsou domarové z konkurenčního úlu."

„Znamená to, že se právě stalo něco důležitého?" Svíjející se, převalující masa ztratila tvar, lidská osobnost se rozplynula v chaosu, nakonec se však z larev znovu zformovala hrubě modelovaná tvář.

„Válečné lodě OSZ vážně poškodily pymský podúl. Zabili několik domarů, odletěly však, aniž zničily bridex." Davlinova tvář se odmlčela. *„Dorazili jsme vzápětí po nich. Moji válečníci snadno dosáhli vítězství. Zničil jsem pymské bridex."*

„Potom je tedy dokonáno." Margaretin hlas byl naplněný úžasem.

„Co to znamená?" zašeptala Rlinda. *„Já jsem teď celá klikisská rasa. Já jsem mysl úlu a ovládám je všechny."* Vymodelovaná hlava se pohnula, ale její tvář už nebyla ani vzdáleně lidská, nebylo v ní ani stopy po Davlinu Lotzem. Vypadala jako obrovitý ostnatý hmyz. *„Teď se změním. Přeživší členové každého podúlu přijdou sem a moji domarové je konečně pohltí. Pak se pustím do velkého dělení."*

Margaret vypadala znepokojeně. „Ale, Davline, pak se rozplyneš – tvoje osobnost se v tom shluku ztratí!"

Hmyzí hlava se rozpadla na hromadu jednotlivých, chaoticky se pohybujících částí. Podle toho, co Rlinda viděla, se Davlin Lotze stal pouhým šepotem v kakofonii rozlehlé mysli úlu.

89 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Nechtěl se účastnit popravy, ale prezident Wenceslas mu nedal na vybranou. Zástupce prezidenta Cain a Sarein museli být fyzicky přítomní, aby veřejnost viděla jejich neochvějnou podporu – tak to alespoň Basil podal. Cainovi bylo fyzicky zle, nalezl však útočiště ve své obvyklé roli chladného, věcného úředníka.

Sareinin hlas se neznatelně, bezútěšně třásl. „Pamatuji na doby, kdy jsem s radostí sledovala přehlídky, oslavy a velkolepé podívané, Basile. Proč pro změnu neuděláme něco pozitivního, abychom lidem připomněli, jaká je Hanza doopravdy?“

Prezident na ni pohlédl s neproniknutelným výrazem v tváři. Tušil snad něco? „Ale tohle bude velkolepá podívaná – o nic menší, než měl být podle Meče svobody atentát na mě.“

Střízlivě oblečený král Rory, který hrál svou roli tak, jako ještě nikdy, seděl na zvlášť vytvořeném trůnu vysoko nad náměstím, kde se měl odehrát akt odplaty. Rory měl dokonalý sestřih a záhyby těžké látky umně maskovaly jeho drobnou postavu.

„Kde je kapitán McCammon?“ zeptala se Sarein bezděky a v jejím hlase zazněla úzkost. „Neměl by být tady?“

„Tento úkol přesahuje povinnost královské gardy,“ řekl Basil. „Navíc jsem začal pochybovat o McCammonově zápalu, pokud ne přímo o loajalitě. Nepodařilo se mu odhalit ani jediného člena té podzemní skupiny, zato mé pořádkové jednotky našly spoustu důkazů, stačilo se jen pořádně podívat.“

„Provedli zátah na obvyklé podezřelé?“ zeptal se Cain.

„Důkazy, které mi plukovník Andezová předložila, byly dostatečně přesvědčivé,“ odpověděl prezident.

Zatímco Rory seděl na svém trůnu a tvářil se vážně a důležitě, náměstím se rozlehlo staccato výstřelů, byla to však jen součást vojenské přehlídky. Na náměstí vpochodovali vojáci v černých uniformách s červeným lemováním a červenými páskami na rukávech.

Prezidentovy elitní pořádkové oddíly kráčely vpřed, dlouhé jazerové pušky na ramenou, a vlekli s sebou skupinu osmnácti vězňů s roubíky v ústech. Vězni měli přepadlé tváře a prázdné pohledy, někteří byli pološílení hrůzou, všichni však byli pevně spoutaní. Klopýtali, jak se snažili udržet krok s vojáky. Andezová, pochodující v čele skupiny, se usmívala. Všichni cítili, že se ve vzduchu vznáší blízkost popravy.

Konečně král Rory pronesl několik slov. Chlapec měl dost rozumu, aby se neodchýlil od daného textu. Nedokázal potlačit chvění v hlase, ale jinak hrál svou roli statečně. „Naši nepřátelé, to nejsou jen ti, kteří útočí na vzdálené planety ve vesmíru. Naši nepřátelé, to nejsou jen klikissové, hydrogové, faerové, to není jenom král Petr a jeho vzbouřenecká Konfederace. Bohužel máme nepřátele také tady, mezi sebou – jsou to naši sousedé, naši domnělí přátelé! Jsou jako sněť zachvacující celou společnost.

Skupina známá jako Meč svobody je zhoubou lidstva. Po jejich nedávném neúspěšném atentátu na prezidenta Basila Wenceslase o tom nemůže být pochyb. Díky bdělosti mých lidí však byly tyto intriky odhaleny a úkladní vrazi zatčeni.“ Pozvedl ruce v gestu díkuvzdání.

Když mladý král dokončil svou řeč, vystoupil jakýsi bezvýznamný úředník a dunivým hlasem začal číst jména a zločiny osmnácti vězňů. Jedním z nich byl muž, který byl ještě stále nalíčený jako mim.

Cain vyslechl obvinění z „nevýslovných“ zločinů i údajné důkazy o zapojení obžalovaných do vražedného spiknutí. Pochyboval, že by kdokoliv z nich byl skutečně členem Meče

svobody, posloužili však jako ideální obětní beránci. To samotné stačilo, aby byli odsouzení.

Cain věděl, že po nezdařeném pokusu o atentát bude následovat odveta. Pečlivě za sebou zametl stopy a vymazal sebemenší náznak, že by on, Sarein nebo McCammon mohli být do celé věci zapojení. Nezanechal jediný důkaz, jedinou stopu.

Prezident Wenceslas však nepotřeboval důkazy. Jednoduše si něco usmyslel.

„Teď, když byli zločinci předáni spravedlnosti, můžeme všichni klidně spát," prohlásil Basil.

Pořádková jednotka couvla tak, aby bylo na vězně dobře vidět. Plukovník Andezová shodila z ramene svou pušku, ostatní vojáci v černých uniformách udělali totéž a „spiklenci" byli sehnáni do houfu.

Cainovi se sevřel žaludek. Sarein vypadala, že každou chvíli omdlí, proto vztáhl ruku, aby ji uklidnil. Basil upíral pohled na osmnáct odsouzenců. Jeden z nich se vrhl proti skupině a navzdory poutům se snažil prodrat k davu. To bylo znamení, na něž Andezová čekala. Její jednotka začala pálit z jazerů. Následovala smršť bzučivých výbojů vonících po ozonu, oslepivého světla, blesků, které utkaly zářivou pavučinu ničivé energie.

Osmnáct vězňů bylo rozsekáno a proměněno v hromadu doutnajícího masa. Masakr trval jen několik vteřin, ale páchnoucí dým stoupal vzhůru k obloze ještě dlouho poté. Lidé v davu křičeli. Basil se usmíval. Podle všeho mu to znělo jako jásot.

Andezová několika dobře nacvičenými povely vydala rozkazy svým lidem. Hodili si pušky na ramena a dokonale seřazení ustoupili. Král Rory se na svém trůnu nejisté kymácel, na dlouhou chvíli se rozhostilo tíživé ticho.

„Proč nemluví?" zamumlal Basil. „Ví přece, že má promluvit."

Konečně se chlapec vzpamatoval a vstal. Ze začátku se zakoktával, ale postupně získal jistotu. „Prosím, nenuťte nás, abychom to museli udělat znovu. Buďte loajální vůči naší vládě. Pomozte nám dosáhnout vítězství. To je vše, co jako váš král chci."

Na Basila jeho výkon udělal dojem. „To nebylo špatné!"

„Má pravdu," řekla Sarein sípavým hlasem. „Doufejme, že už to nikdy nebudeme muset dělat."

90 SULLIVAN GOLD

Dva dny po té děsivé veřejné popravě Sullivan otevřel dveře a našel za nimi plukovníka Andezovou v dokonale nažehlené uniformě a šest jejích pohůnků, jak se chytají vtrhnout dovnitř. Lydia stojící v kuchyni nevlídně křikla: „Řekni jim, ať jdou pryč!"

„Prosím, nesnažte se nám stát v cestě, pane Golde," řekla Andezová chladně.

Lydia se přihnala k nim s utěrkou v ruce, ve tváři rozhořčený výraz: „Chtěj po nich, ať ti ukážou povolení k prohlídce, Sullivane! Nemusíme je pouštět dovnitř. Platí přece zákony…"

Její neuvážená slova zřejmě podráždila pořádkovou četu natolik, že se kolem Sullivana prodrala násilím. „Počkejte moment!" řekl. „Tohle je soukromý majetek. Zavolám policii."

„My jsme policie."

Lydia jim zastoupila cestu. „Ne, to tedy nejste. Vy jste banda násilníků."

Sullivan chytil svou ženu za paži a držel ji. Byl svědkem toho, jak tihle lidé chladnokrevně zastřelil domnělé účastníky atentátu na prezidenta. „Lydie, přestaň!“

„*Oni* ať přestanou! Řekni jim to. Proč jim dovolíš, aby po tobě šlapali?“ Vypadala dotčeně. „Musíme hájit svá práva. Nemůžeme tohle dopustit. Není to *správné!*“

Muži a ženy v uniformách převraceli nábytek, vysypávali police, otevírali zásuvky v kuchyni a vyhazovali z nich talíře, hrnce a pánvičky.

„Tak mi proboha řekněte, co vlastně hledáte?“ vykřikl Sullivan.

„Důkazy,“ odpověděla Andezová.

„Důkazy čeho?“

„Čehokoliv. My už to najdeme. Máme o vás jisté informace, a zvlášť o vaší ženě.“ Andezová se usmála, zatímco její lidé převrátili stůl v jídelně, jako by čekali, že mezi jeho štíhlýma nohama najdou tajnou vysílačku.

Předešlého dne byla vyrabována restaurace náležející jejich synu Jeremymu. Také další členové rodiny zažili útoky a zastrašování jak doma, tak v zaměstnání. Na dveře soukromé účetní kanceláře jejich dcery Patricie umístila pořádková četa elektronický zámek a prohlásila, že firma je „až do dalšího přezkoumání“ uzavřena. Dvě další dcery a syn byli „zadržení“ a jejich synu Filipovi bylo nevysvětlitelně odebráno stipendium na prestižní univerzitě.

Teď, když muži a ženy v uniformách plenili jejich dům, chodili kde chtěli a převraceli všechno, co jim přišlo pod ruku, definitivně přetekl pohár Lydiiny trpělivosti. Sullivan viděl, že se to blíží, ale nedokázal zareagovat dostatečně rychle, aby ji zastavil. Lydie skočila na plukovníka Andezovou a svými kostnatými pěstmi jí začala bušit do zad a ramen. Ostatní se na ni okamžitě vrhli. Sullivan začal křičet, ať přestanou – měl o

svou ženu strach, bál se, že ji zastřelí. Místo toho jí však jen nasadili pouta.

„Můžete ji pustit," řekl a snažil se vstoupit mezi vojáky a svou ženu. „Už vám nebude dělat potíže."

„Potíží už nadělala víc než dost. Prezident nám dal rozkazy." Andezová přimhouřila oči a probodla ho pohledem. „Stále je zklamaný vaší neochotou převzít golgenské těžery, pane Golde."

Když Lydii vlekli pryč, bojovala jako tygřice ve snaze ochránit svůj dům. Už se ani nenamáhali pokračovat v prohlídce a Sullivan měl pocit, že to celé bylo jen divadlo. Uvědomil si, že šlo o promyšlenou akci s cílem vyprovokovat Lydii tak, aby měli důvod k jejímu zatčení.

Udělali to schválně, stejně jako se předtím cíleně zaměřili na další členy jejich rodiny. Cílem bylo ukázat Sullivanovi, jaké následky může mít jeho neochota ke spolupráci.

Čekal doma téměř celý den. Byl si jistý, že se s ním prezident Wenceslas spojí, předloží mu ultimátum a Sullivan nebude mít jinou možnost, než své rozhodnutí změnit. Nestalo se však nic, proto se sám chopil iniciativy a zamířil do centrály Hanzy.

Stráže u vstupu ho odmítaly pustit dál a odvolávaly se přitom na „bezpečnostní důvody".

Co hůř, vyslechl zvěsti, že se chystá další série poprav. Přestože neviděl žádný jmenný seznam, hruď mu sevřel strach. Celá jeho rodina byla ohrožená. Musel mluvit s prezidentem. V sázce teď bylo víc než jen jeho vlastní život a kariéra.

Jeho první dvě zoufalé žádosti o schůzku byly zdvořile zaznamenány a pak ignorovány – ocitly se ve složce mezi ostatními nedůležitými věcmi, které budou po čase přiděleny k vyřízení nějakému bezvýznamnému úředníčkovi.

Když se mu nepodařilo dosáhnout schůzky ani po několika dnech, začal být zoufalý. Nakonec zkusil jinou administrativní cestu a podařilo se mu umluvit úředníky, aby ho vpustili do jednoho z dolních sálů v centrále Hanzy. Naštěstí narazil na prezidentova zástupce Caina, který mířil na nějakou schůzi a zrovna tudy procházel. „Prosím, pane zástupce, potřebuji pomoc."

Bledý muž ho poznal a Sullivan mu v rychlosti vysvětlil, co se stalo. Cain se tvářil vážně. „Pokud tomu dobře rozumím, potřebujete promluvit s prezidentem."

„Ano. Snažím se o to už celé dny."

„Pojďte se mnou."

Sullivan klopýtal za ním, stěží schopný uvěřit svému štěstí. Cain prošel přímo kolem draků střežících hrad: gardistů, sekretářů a protokolárních úředníků. „Pane prezidente," řekl hlasitě, když vstoupili do prostorné pracovny ve špičce pyramidy. „Jistě vás bude zajímat, co vám tento muž chce říct."

Prezident Wenceslas zamračeně vzhlédl a poznal Sullivana. „Všechno po pořádku! Ještě jsem neodpověděl na jeho žádosti."

„Rád to vyřídím za vás, pane. Napravit tuto záležitost zabere jen pár chvil." Cain pobídl Sullivana, aby vstoupil dovnitř, jako by věděl, že prezident hraje nějakou nefér hru. Potom se svižně otočil a odešel.

Sullivan nevěděl co dál, byl však odhodlaný. Strnule zůstal stát před prezidentem. „Odvedli mou rodinu. Nevím proč, a nevím kde jsou. Doufal… doufal jsem, že byste mi mohl pomoc, pane." Zhluboka se nadechl. „Prosím."

„Jsem si jistý, že jejich potíže musí mít nějaký důvod."

Sullivan se rozhodl jednat bez obalu. „Dobrá, zatraceně! Pokud trváte na tom, abych převzal řízení tuláckých těžních komplexů, udělám, co bude v mých silách. Pokud mi poskytnete podporu armády, pak nejspíš budu schopen zvládnout i nepřátelsky naladěnou pracovní sílu. Pošlete mě tam hned, jestli

chcete. Jen prosím nechte mou rodinu na pokoji. Zajistěte jim bezpečí.“

„Tohle jsou nebezpečné a nejisté časy, pane Golde. Kdo může komukoliv zajistit bezpečí?“

Sullivan se k prezidentovi naklonil. „Vy, prezidente Wenceslasi.“

Basil se nad takovým prohlášením usmál. „Vždycky jsem si to myslel, ale v poslední době jsem byl nucen přijmout opatření, která se mně samotnému do určité míry příčí. Uklidňuje mě jen vědomí, že dějiny jednou ocení moudrost mých činů.“

„Moudrost vašich činů bych osobně ocenil víc, kdybyste propustil mou rodinu,“ namítl Sullivan. „Nic zlého neudělali a ani to neměli v úmyslu.“

Basil zaťukal prsty o stůl a přidal tak jejich otisky k ostatním šmouhám na vyleštěné projekční ploše. „Základna OSZ na Měsíci je pro vaši rodinu dostatečně bezpečná, nemyslíte? Poskytneme jim útočiště. Velitel Tilton je dobrý hostitel. Pokud budete spolupracovat a podáte u Golgenu patřičný výkon, vašim blízkým se nic nestane.“

Sullivan ucítil na zádech chladné kapky potu. Nemohl uvěřit tomu, s jakou nehorázností mu prezident oznamoval, že si jeho rodinu bere coby rukojmí. Ostří jeho politických dovedností, kdysi tak břitké, muselo být otupené bezohledným zneužíváním vlastní moci. „Předpokládám, že je to maximum toho, v co smím doufat, pane prezidente.“

„Tuláčtí těžaři na Golgenu už podle mě dozráli. Přidělím vám letku OSZ, která vám pomůže prosadit se na nové pozici.“

Sullivan neměl mnoho prostoru pro vyjednávání, ale pokusil se získat co nejvíc. „Pak tedy prosím zařiďte, ať je má rodina převezena co nejdříve. Dostaňte je z vězení, nebo kde je vlastně držíte, a já dohlédnu na to, aby se bezpečně přestěhovali na Měsíc – jen abych je mohl uklidnit a rozloučit se s nimi. Jistě chápete…“

Prezident Wenceslas to očividně nechápal, ale nic nenamítal.

Sullivan zašel tak daleko, jak jen se odvažoval: „Jakmile uvidím, že jsou na místě, a budu přesně vědět, kde jsou, udělám, co ode mě žádáte.“

Prezident na ploše svého stolu vyvolal nějaké dokumenty. Zjevně už příkazy napsal. „Samozřejmě, jak jinak.“

91 PATRICK FITZPATRICK III.

Poté, co byla jeho babička zavražděna, opustil Patrick se Zhett Theron a společně se vrátili na hlavní těžer u Golgenu. Jeho hněv a šok z toho, co se stalo, však nevyprchaly.

Maureen Fitzpatricková nikdy nebyla zvlášť vřelá a vstřícná, naučila ho však, že má být silný. Patrick ji měl v úctě a teď si začal uvědomovat, jak hodně jí dluží… a jak silně nenávidí prezidenta Wenceslase.

Společně se Zhett seděli ve své vzdušné a světlé ubikaci na palubě těžeru. Nezdolní Tuláci své těžební operace znovu obnovili. Jejich čety pracovaly přesčas a díky tomu zvýšily produkci paliva natolik, že už téměř nahradili ztráty způsobené nájezdem OSZ. Patrick pochyboval, že by byl generál Lanyan natolik hloupý, aby se vrátil tak brzy. Pravdou ovšem bylo, že většina akcí OSZ v poslední době mnoho smyslu nedávala. Del Kellum přísahal, že raději odhodí plné zásobníky přímo do mraků, než aby je znovu dostali ti osíkovští parchanti.

Král Petr přislíbil, že jakmile se admirál Willisová vrátí z Pymu, přidělí na ochranu Golgenu alespoň jeden z jejích křižníků. Tulácké těžery však byly nyní rozmístěné po desítkách obřích plynných planet a mladá konfederační armáda jednoduše neměla tolik lodí, aby je mohla hlídat všechny.

Patrick se nadechl. Hlas se mu zlomil. „Tohle měl být nejvýznamnější čin její celoživotní kariéry. Moje babička mohla změnit věci k lepšímu – a proto také zemřela.“

Zhettiny oči planuly. „Musíme s tím něco udělat, Fitzie.“

„To sakra musíme.“ Objal ji. Zmítaly jím nejrůznější emoce – vztek, ohromení, touha po odplatě i hrůza nad tím, kam až je Hanza ochotná zajít. Nakonec si své roztříštěné myšlenky ujasnil

položením jediné otázky: Co by teď udělala stará Fúrie? V té chvíli měl jasno.

Přistoupil k širokému oknu a hleděl na nekonečné oblačné moře. „Pamatuješ, jak moje babička říkala, že jsem se stal na Zemi v kruzích odpůrců současné vlády lidovým hrdinou? Moje malé doznání nebylo nic v porovnání s tím, co uděláme teď. Videozáznamy lodí OSZ, které svou palbou smetly jachtu bývalé prezidentky. Nájezdy na těžery, krádeže ekti. Útok na Osquivel, který si vyžádal tolik obětí mezi civilisty."

„Můžeš se vsadit, že nic z toho se na oficiálních kanálech Hanzy nevysílalo," řekla Zhett.

„Máme spoustu jasných důkazů o nezákonné činnosti OSZ. Je na čase, abychom se o ně podělili s lidmi na Zemi – což takhle spojit se s Mečem svobody a pomoci jim svrhnout prezidenta?" Patrick stiskl zuby a představoval si, jakým způsobem by asi tato slova vyřkla jeho babička. „Vypravím se na Zemi a nevrátím se zpátky, dokud nesvrhnu prezidenta Wenceslase."

Své dceři a zeti nedokázal Del Kellum nic odepřít. *Zeť!* Tuhle představu jeho mysl stále ještě nezpracovala.

Shromáždili se na dolní přistávací palubě, kde díky přilétajícím a odlétajícím transportérům, zásobovacím lodím a malých inspekčním kapslím panoval čilý ruch. Závany větru pronikající skrze silové pole udržující atmosféru přinášely toho dne zvláštní kyselý chemický pach, který prozrazoval, že se zespodu zvedají nové proudy plynů.

„Veškeré zdroje klanu Kellumů jsou vám k dispozici. Je na čase dát Velkému houserovi lekci, nebo raději dvě, zatraceně! V tuhle chvíli prezidenta nenávidí nejmíň devadesát procent obyvatelstva Spirálního ramene."

Patrick řekl: „To je kritické množství. Brzy to musí vybuchnout."

„Hlavně buďte opatrní. Mám moc práce na to, abych zařizoval další pohřby.“ Kellum se odvrátil, ale Patrick ještě stačil zachytit výraz jeho tváře, plný obav. Na začátku války hydrogové zabili jeho snoubenku a partnerku Shareen Pasternakovou, o mnoho let dříve zahynula při nehodě také jeho žena, Zhettina matka. „Jdi, kam tě vede tvá Hvězda, zlatíčko.“

„Neboj se,“ řekla Zhett a políbila otce na vousatou tvář. „Když jsem dokázala zvládnout Fitzieho, zbytek Země nemůže být takový problém.“

92 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Když se potlučené zbytky armády generála Lanyana vrátily z Pymu, velící důstojník vysvětlil, jak je klikissové porazili. Conrad Brindle podal své hlášení v centrále Hanzy, zatímco si zástupce Cain přičinlivě dělal poznámky.

Brindle si nebral žádné servítky. Jeho strohý tón jasně vyjadřoval nesouhlas, zatímco vyprávěl o generálově podílu na celém tom debaklu. „Nic z toho se nemuselo stát. Konfederační lodě nám dobrovolně nabídly pomoc. Kdybychom spojili síly, bridex bychom zničili.“

„Ale generál místo toho nesplnil ani jeden úkol,“ zavrčel Basil. „Jedno jisté vítězství proměnil ve dvě naprosté porážky.“

Brindle stál před ním, rovný jako prut. „Ano, pane prezidente. Kvůli němu jsme ztratili tři manty, *Thunder Childa* a mnoho vojáků včetně generála Lanyana samotného.“

„A konfederační armáda zůstala nedotčená. Ten idiot si nejspíš myslel, že tím na mě udělá dojem.“

Cain dokončil své poznámky a dál mlčel. Nepoložil otázku, oč byl útok na Pym prozíravější, než onen naivní plán na vyjednávání prostřednictvím prastarého překládače, který se pokusil uskutečnit admirál Diente. Zatímco prezident zarputile hledal spiklence, zástupce Cain se snažil být tišší a nenápadnější než kdykoliv dřív.

Prezident vyvolal složitý a rozsáhlý diagram zobrazující velitelskou strukturu Obranných sil Země. Mnoho míst na vyšších úrovních zůstávalo prázdných – během vzpoury compů byl jeho velitelský sbor značně zdecimován. Nyní se uvolnil také nejvyšší post generála.

Basil na graf upřeně zíral. „Pike a San Luisová jsou jediní admirálové, kteří mi zbyli, a já nejsem nijak zvlášť nadšený ani jedním z nich." Odmlčel se jen na nepatrný okamžik, než udělal impulzivní rozhodnutí: „Brindle, projevil jste své schopnosti a loajalitu – a ne pouze jednou. Tímto vás jmenuji novým velitelem Obranných sil Země."

Postarší muž byl ohromený, stejně jako Cain. „Pane prezidente?"

Prezident provedl záznam do velitelské struktury, připojil svou autorizaci a odeslal jej. „Tímto jste byl povýšen do hodnosti generála, nejvyššího důstojníka Obranných sil Země." Jeho tvář zůstávala bez výrazu, jako by se hluboce zamyslel, a dlouhou chvíli trvalo, než na ní vykouzlil společenský úsměv. „Pane Caine, zařiďte slavnostní akt. Chci, aby generálu Brindleovi připjal hvězdy sám král Rory."

Následujícího dne, oblečený do velkolepého šatu a s korunou zářící drahokamy, potvrdil mladý král Conrada Brindleho v hodnosti nového velitele OSZ.

Brindle ve své nové nažehlené uniformě poklekl před králem. Starý muž sloužil v armádě celý svůj život a nyní se zdál ohromený svým štěstím. Rory pronesl krátký projev, vyzdvihl Brindleovu statečnost a věrnost odrážející se v jeho činech, a

pak na jeho ramena připevnil nová hodnostní označení. Natalie Brindleová, jeho žena, seděla na čestném místě nedaleko přenosného trůnu, rovněž oblečená do uniformy OSZ.

Davy jásaly a média zaznamenala každý okamžik té výjimečné události. Cain to všechno sledoval bez jediného slova. Celá scéna mu připomínala výjev z dávných časů – král pasuje svého nového rytíře…

* * *

Následujícího dne večer se Cain vrátil do svých pokojů uvnitř hanzovní pyramidy, kde nebyla žádná okna a nic jiného, co by ho rušilo. Tady strávil více než hodinu tím, že si sedl a mlčky hleděl na Velázquezovy obrazy. Potřeboval se soustředit.

I ve svém útočišti však Cain zaznamenal nepatrné známky toho, že jeho věci, nábytek a úložné prostory byly pečlivě prohledány. Mrazilo ho z pomyšlení, že i v této chvíli jsou na něj namířena mikroskopická sledovací zařízení. Kdyby však po nich začal nějak nápadně pátrat, prezident by to mohl pochopit jako projev špatného svědomí. Ne! Chvíli počká, pak někam umístí malou rušičku signálu, zařízení najde a napojí je na záznam, který ho bude zachycovat při nějaké nevinné činnosti.

Ostatně – vykonával přece samé nevinné činnosti. Neměl se čeho bát.

Cain věděl, že prezident Wenceslas stále pátrá po zrádcích ve svém nejbližším okolí a je odhodlán najít skutečné strůjce atentátu. Jak také věděl, Basil nikdy nevěřil, že by kterýkoliv z těch osmnácti obětních beránků byl skutečným členem Meče svobody. Na to byl příliš chytrý. Ta poprava byla jen divadlo, nešlo o akt spravedlnosti či pomsty.

Cain byl celou dobu extrémně opatrný. Snad se nedopustil nějaké chyby.

Byl znepokojený, skryl však svou úzkost před případnými slídily a opustil své pokoje. Musel se zúčastnit „naléhavého“ a

záhadného setkání v Paláci šepotu… nejspíš nějaké konference se samotným králem Rorym.

Cain si však byl jistý, že je za tím prezident. Stejně jako vždycky.

Venku na zšeřelé ulici, zatímco se snažil proplést davem, aniž by vzbudil nežádoucí pozornost, zaznamenal přítomnost nezvykle velkého počtu členů Basilových pořádkových jednotek.

Cain nebyl paranoidní, ale nepochyboval, že ho sledují.

93 SAREIN

Když ji král Rory povolal do trůnního sálu Paláce šepotu, Sarein okamžitě zachvátil strach. Nikdy dříve to neudělal a Sarein věděla, že samotného chlapce by něco takového nenapadlo. Bylo už pozdě v noci. Od onoho nezdařeného pokusu o atentát měla pocit, jako by samotné základy jejího života byly křehké jako vaječné skořápky.

Král Rory sedící na svém velkolepém trůnu působil obzvlášť mladě. Koruna se zdála příliš velká na jeho hlavu a ve svých šatech vypadal spíš dekadentně, než vznešeně. Vzbuzoval zcela jiný dojem, než když byl oblečený do střízlivé uniformy, kterou si vzal na onu děsivou popravu domnělých atentátníků.

Nevinných, jak Sarein věděla.

Sarein ještě nikdy nebyla s Rorym sama, nikdy s ním nemluvila přímo. Byl pouze hlásnou troubou prezidenta Wenceslase, tak jako jí měl být také arcipáter. A celá Hanza viděla, co se stalo s hlásnou troubou, která se rozhodla mluvit sama za sebe. Pohlédla vzhůru na strop trůnního sálu, jako by si myslela, že tam uvidí čerstvě nainstalované zařízení metající blesky.

Po obou stranách trůnu stáli královští gardisté, Sarein však viděla, že mezi nimi není nikdo z McCammonova nejbližšího okruhu. Byla tam také plukovník Andezová s dvanácti členy svých pořádkových oddílů – stáli v řadě, zády obrácení ke kamenné stěně.

Sarein obzvlášť znepokojila skutečnost, že nevidí žádné další lidi, žádné zástupce médií, žádná záznamová zařízení zpravodajských sítí. Příliš mnoho vojáků, příliš mnoho zbraní a příliš málo svědků. Vyschlo jí v hrdle.

Zástupce Cain a kapitán McCammon dorazili každý zvlášť. I oni se zdáli zaskočení.

Rory povstal a pokynul jim, aby přistoupili blíž po rudém koberci, který stékal od jeho trůnu po stupních dolů jako řeka. Když se Sarein zastavila před pódiem, koutkem oka pohlédla na své společníky. Cain byl klidný a nečitelný jako vždy, přestože právě teď se zjevně ovládal jen s vypětím sil. McCammon stál o půl kroku blíž k trůnu, snad ve snaze Sarein chránit.

Hnědé oči krále Roryho se dívaly *skrze* ně, jako by si svou řeč stále cvičil před zrcadlem. „Dlouho už víme, že je mezi námi zrádce. Prezident Wenceslas mě upozornil na jisté důkazy, které dokládají, kdo je zodpovědný nejen za onen nedávný nezdařený atentát, ale také za útěk vzdorokrále Petra a jeho ženy Estarry. Víme rovněž, že Meč svobody strojí své vražedné úklady za pomoci někoho z prezidentova nejbližšího okruhu."

Jeho prohlášení dunělo jako rachot hromu. Všichni strážní mlčeli. Sarein se chvěla kolena. Jak to mohl vědět? Jaké stopy po sobě zapomněli zamést? Než mohl kdokoliv jiný promluvit, prodrala se dopředu a snažila se, aby její slova zněla naprosto věcně. „Ale to je skvělá zpráva, králi Rory! O jaké důkazy se přesně jedná? A jak můžeme pomoci?"

McCammon přikývl a přidal se k ní. „Vyšlu své muže, aby ho zatkli. Je mou povinností vás ochránit, Vaše Výsosti."

Zástupce Cain se tvářil zcela nevzrušeně: „Neoznámil jste snad, že všichni, kteří byli nějak zapletení do pokusu o atentát, byli dopadeni a popraveni?“ Mluvil přitom takovým tónem, jako by dítěti vysvětloval matematiku. „A lámat si hlavu ohledně způsobu, jakým se král a královna odebrali do svého dobrovolného exilu, mi připadá po tak dlouhé době poněkud pošetilé. Neměla by si Hanza – vzhledem k tomu, co se přihodilo na Pymu generálu Lanyanovi – dělat větší starosti s odvetou klikissů? Jistě máme důležitější věci k řešení.“

Z bočního výklenku se vynořil Basil a stanul nedaleko od králova trůnu. V jeho přítomnosti Sareinin pocit ohrožení prudce vzrostl. „Dost té hry! Máme k dispozici významnou novou informaci. Vím, že je za tím jeden z vás tří.“

Než mohli McCammon a Sarein začít protestovat, Cain pozvedl bradu. „Mluvíte o hře, pane prezidente? Poznávám tuto taktiku. Je opovrženíhodná. Kolik dalších jste sem přivedl a obvinil v naději, že pod tlakem získáte přiznání? Když to vyzkoušíte na dostatečně velkém počtu lidí, jistě najdete někoho, kdo se vyděsí a následně zhroutí.“

Sarein pochopila Cainův záměr. S planoucíma očima oslovila přímo Basila: „Snažíš se nás vystrašit, což já sama rozhodně neocením. Jsme tvými věrnými poradci už celá léta.“

Basil obešel trůn, tvář brunátnou hněvem. „Tobě se to nelíbí? *Mně* se zase nelíbí, že se mě někdo – někdo z mých nejbližších – pokusil zabít!“

Sarein se snažila skrýt svou úzkost. Jejich trojice podnikla tolik problematických kroků, že na ně mohla upozornit i ta nejprostší chyba či jediný nedotažený detail. Znala svůj podíl na spiknutí a cítila, jak jí začínají rudnout tváře.

„Byla jsi to ty?“ Prezident na ni upřel svůj obviňující pohled o intenzitě jazerového paprsku, jako by tušil, že ji zlomí nejsnáze. „Sarein?“

Pokud by neřekla nic, považoval by to za přiznání viny. Pokud by svou účast rázně popřela, vypadalo by to podezřele. „Basile, přestaň! Jak si můžeš myslet, že je do toho zapletený někdo z nás? Víš, že mi můžeš věřit.“

„Opravdu mohu?“ Připadal jí v té chvíli jako naprosto cizí člověk. „Vyřídíme to ještě dneska. Hned teď.“

Cain vznesl námitku a odvrátil tak Basilův jazerový zrak od Sarein: „Pane prezidente, zatím jste na podporu těchto absurdních tvrzení nepředložil jediný důkaz.“

Basil vypadal, jako by se mu ve skutečnosti ulevilo. „Mám důkazů víc než dost, pane zástupce.“

Sarein pochopila tak jasně, jako ještě nic v životě, že se Basil rozhodl jednoho z nich obvinit. A dokud nebude spokojený, nedovolí nikomu opustit trůnní sál.

Věděla, že se zlomí, pokud ji Basil podrobí přímému výslechu – chovala však nepatrnou naději, že k ní kvůli společné minulosti bude o něco shovívavější. Pamatovala si, jaké to kdysi bylo. *Musela* v něm zůstat alespoň jiskra náklonnosti.

Cain a McCammon však mohli být docela dobře popraveni. K veřejnému masakru oněch osmnácti domnělých spiklenců prezident žádný důvod nepotřeboval.

Pokud se však přizná ona, Basil ji možná jen vyhostí na Theron – což ostatně stejně chtěla. Připadalo jí, že je to jediná cesta, jak z toho vyváznout, jediná šance, jak zachránit zbylé dva.

Sarein se nadechla a otevřela ústa, připravená prohlásit, že za to může ona – *jen* ona sama. McCammon, který na ni vrhl letmý pohled, však vyhrkl. „Byl jsem to já. Já jsem nechal krále a královnu utéct.“

„On lže!“ vykřikla Sarein.

„Kapitáne McCammone, už ani slovo,“ řekl Cain. „Nepodvolujte se zbytečnému a nepřiměřenému nátlaku.“

„Nelžu a nebudu mlčet!“ McCammon si zjevně uvědomil, že jediným způsobem, jak dát Sarein a Cainovi nějakou šanci, je vzít celou vinu na sebe. „To já jsem připravoval atentát v compské továrně. Já jsem nechal krále, aby mě omráčil a unikl tak z Paláce šepotu.“ Vykřičel všechno, nač si vzpomněl. „*Já* jsem zelenému knězi Nahtonovi umožnil vyklouznout z pokojů, kde byl vězněn, aby mohl varovat Theron před blížícím se útokem OSZ.“ Zkřížil paže na hrudi. „Já jsem vůdce Meče svobody.“

Basil stál přímo před nimi a výraz jeho tváře osciloval mezi samolibým uspokojením a vztekem. Pomalu se otočil a opět stanul vedle Roryho trůnu. „To stačí, kapitáne. Děkuji, že jste mi to ulehčil.“

Plukovník Andezová krátce, ostře hvízdla, a členové pořádkových jednotek sklonili hlavně svých zbraní a dotkli se spínačů. Ve velkém sále zaznělo sotva slyšitelné hučení aktivovaných pušek.

„Co jste to udělal?“ pošeptala Sarein McCammonovi chraplavým hlasem. Cain stál jako socha, neboť jasně viděl, že nemůže udělat nic, aby prezidentovo rozhodnutí změnil, Sarein se však nevzdávala. Zděšeně vykřikla: „Basile, přestaň!“ Nikdo se na ni ani nepodíval.

Prezident, zachvácený chladnou zuřivostí, řekl McCammonovi: „S největší radostí bych z vaší popravy udělal veřejné divadlo, kapitáne – dal bych vás třeba i rozčtvrtit.“ Zhluboka vydechl. „Je tu ovšem jeden problém – spiklenci už byli popraveni a veřejnost je s tím spokojená. Navíc není nutné všude roztrubovat, že někdo z mého nejbližšího okolí byl zrádce. Vaše poprava se tedy bohužel musí odehrát v rychlosti a soukromí. Bude to tak lepší.“

Sarein byla připravená prohlásit, že McCammon nejednal sám, ale Cain ji uchopil za zápěstí a stiskl tak silně, až jí málem zlámal kosti. Cain si odkašlal: „Pane, kapitán McCammon si

zaslouží řádný soud. Musím trvat na tom, abyste postupoval podle zákonem stanovených…“

Basil dal znamení a pořádková jednotka bez sebemenšího zaváhání, aniž kdokoliv promluvil jediné slovo, zahájila palbu.

McCammon se zachvěl a zaškubal sebou, jak jím pronikly desítky žhavých střel, jež sprškou krve potřísnily Sarein s Cainem. Sarein vykřikla. McCammon klesl na podlahu, jeho tělo bylo rozervané a zkroucené. Krev vytvořila kalužˇ, která se vsakovala do zářivě rudého koberce.

Cain dokázal jenom bez pohnutí zírat. Sarein se kousala do rtu a snažila se potlačit vzlyky. Ani král Rory, oči rozšířené hrůzou, se nedokázal ovládnout. Odvrátil se od Basila, naklonil se na stranu a začal hlasitě zvracet. Prezident ho za takový projev slabosti zpražil pohledem.

Do dlouhé chvíli ticha Basil štěkl na strážné: „Buďte tak laskaví, ukliďte to tady!“ Zavadil očima o zvratky na podlaze. „Všechno.“

94 SIRIX

Sirixovi roboti pilně pracovali ve vesmírném prostoru.

Modrobílá koule Země byla lákavým cílem, blízkým, ale přesto nedosažitelným… alespoň prozatím.

Technici OSZ jako hlídací psi kroužili kolem v inspekčních člunech, zatímco skupiny „supervizorů“ pozorovaly pracovité černé stroje shromažďující další kusy vraků pro opravu poškozených lodí OSZ. Snažili se nezasahovat, ale samotná jejich přítomnost brzdila Sirixe v jeho úsilí.

Lidští inspektoři si obzvlášť bedlivě všímali nových hranatých lodí, jež roboti stavěli ze šrotu a vraků, které byly

příliš poškozené, aby je bylo možné použít pro potřeby OSZ. Roboti pracovali systematicky, rozdělení do malých skupin, sestavovali obrovité lodě zcela odlišné konfigurace. Inspektoři se mohli dívat, jak chtěli. Neměli šanci pochopit konstrukci lodí či princip skrytých útočných zbraní.

Sirix ostatně mohl svým robotům kdykoliv nařídit, aby se o otravné lidi postarali, rozbili inspekční buňky a vytáhli jejich nafouklá těla ven do chladného vakua. Zatím to však udělat nechtěl. Ještě pořád od nich mohl mnoho získat, proto musel dál hrát svou hru.

Sirix vstoupil na palubu jedné z téměř dokončených obřích lodí, kde přepracované kontrolní čety a technici OSZ podrobně zkoumali systémy v obavě, aby neudělili schvalovací razítko příliš unáhleně. Když inspektoři provedli diagnostické testy, dostali přesně ty hodnoty, které očekávali. Mikroskopické nástrahy byly příliš nenápadné, aby je dokázali najít.

Na čistém sterilním můstku obří lodi Sirix, pohybující se na svých prstovitých nohou, zamířil ke spokojeně se tvářícímu týmu. „Jsem připravený předat tuto loď vašim Obranným silám Země – pokud to ovšem schválíte.“

„Ach, samozřejmě! Je jako nová!“ Muž svíral svůj záznamník, jako by to bylo písmo svaté. „Všechno se konečně obrací k lepšímu.“

„Jsme vám a vašim robotům vděční za práci, kterou děláte,“ řekl druhý inspektor. „Pracujete rychleji a efektivněji, než by kdy dokázaly pracovat naše jednotky.“

Tak silně si přáli uvěřit, že jim roboti chtějí pomoci. Jaká ironie, pomyslel si Sirix. Dokonce mu to připadalo zábavné. „Potom se tedy těším na další stovku robotů z vašich továren.“

„Potvrdíme žádost. Tady se zdá všechno v pořádku.“

Noví roboti se měli připojit k současným pracovním četám a dále tak urychlit práce na obnově OSZ. Prezident tím byl nesmírně potěšený. O každou novou skupinu robotů odeslanou z

povrchu se postarali čtyři Sirixovi druhové, dohlédli na jejich seřízení a instalaci programů tak, aby se náhradníci co nejvíc podobali původním klikisským robotům. Do žalostně prázdných paměťových modulů nových robotů dokonce nahráli společné vzpomínky. Nové stroje byly jako děti, ale učily se rychle.

Všichni do jednoho chápali, co je jejich hlavním cílem.

Poprvé od ukončení hydroské války se Sirix opět začínal cítit silný. Ano, on a lidé, dokonalí spojenci…

95 ADAR ZAN‘NH

Přestože Hanza ildiranské Impérium dráždila, na tak drtivý útok Sluneční flotily nebyla připravená – zvlášť ne teď. Se svými bitevníky a téměř úplnou kohortou pod velením tala Ala’nha disponoval Zan’nh dostatečnou palebnou silou, aby byl schopen čelit armádě lidí.

Přesto do svého loďstva začlenil také pět poškozených bitevníků z Ridek’hova doprovodného septemu, který byl napaden faery. Poté, co opustil Ildiru, objevil ještě dva další manipuly bitevníků hlídkující na okraji Impéria, kde střežily tamní štěpové kolonie. Jeho flotila spěchající k Zemi tak stále rostla.

Každý pilot, každý septor, qul a tal obdržel veškeré informace, které adar Zan’nh shromáždil o strategické situaci kolem Země a Měsíce, o pravděpodobném rozmístění lodí OSZ na okraji soustavy a obraně samotné planety. Když adar Zan’nh pomáhal lidem čelit útoku hydrogů, strávil v okolí Země nemálo času. Své znalosti nyní využil.

Když se přiblížili k místu určení, Zan’nh přehodnotil plán, který sestavil ještě před odletem z Ildiry. Jeho bitevníky uskuteční bleskový útok, vrhnou se na měsíční základnu, využijí momentu překvapení, přemůžou jednotky OSZ, které tam najdou, a zachrání Mága-imperátora. Místo dalšího boje s hanzovní armádou dá přednost rychlému ústupu a pak požádá svého otce o další rozkazy.

Po dnech mezihvězdného letu se Sluneční flotila přihnala k soustavě Země a zamířila přímo k Měsíci. Nezdržovala se průzkumem ani snahou zhodnotit situaci. Když se jeho lodě

řítily vpřed, cítil odhodlání a nadšení vibrující jemnými vlákny *thismatu,* která je všechny spojovala.

Mág-imperátor vycítí jejich blízkost. Bude vědět, že si pro něj Sluneční flotila přišla. Jora'h bude připraven. Jak se jeho lodě blížily k cíli, Zan'nh vnímal uspokojivou sílu otcova *thismatu.* Tohle byl důvod, proč dopustili zničení Mijistry, proč vše riskovali, jen aby unikli faerům.

Jeho posádka nejásala oním divokým a nespoutaným způsobem, jak by to udělali lidé. Ildirané oslavovali tak, že napřeli síly ke splnění obtížného úkolu. Dnes konečně osvobodí svého milovaného vůdce. Mág-imperátor se vrátí ke svému lidu.

Stovky skvostných ildiranských bitevníků obklíčily Měsíc – byla to dech beroucí demonstrace síly. Stěží přitom stačily zpomalit tak, aby dosáhly rychlosti potřebné k udržení na oběžné dráze. Dva manipuly zaujaly pozice ve větší vzdálenosti pro případ, že by ze vzdálených částí soustavy dorazily posily OSZ.

Zan'nh byl přesvědčen, že dokáže zlomit odpor relativně malé posádky výcvikové základny a Mága-imperátora osvobodí. Zbytek pak bude záležet na dobrém načasování. Doufal, že to půjde rychle – provedou akci a zmizí dřív, než se OZS zmůžou na výraznější odpor.

Nespočetné bitevníky, dokonale koordinované jako na letecké přehlídce, zaujaly své pozice nad povrchem pokrytým krátery a namířily své zbraně na kopule základny a zpevněné přistávací plochy. Jak Zan'nh očekával, lodí nejrůznějšího typu bylo na základně jen minimální množství. Většina flotily byla umístěna blíže Zemi.

Adar si s rozhořčením povšiml uneseného bitevníku – vlajkové lodi Mága-imperátora – plujícího na nízké orbitě, neosvětleného a bez posádky. Přestože byl v pokušení vyslat zvláštní skupinu, která by se lodi opět zmocnila, nebylo to jejich hlavním cílem a on nechtěl ohrozit celou misi.

„Odvysílejte na všech známých frekvencích OSZ.“ Opřel se o zábradlí velitelského jádra. „Hovoří Zan’nh, adar ildiranské Sluneční flotily. Předejte nám Mága-imperátora a všechny ildiranské věžně. Pokud budete klást odpor, utrpíte značné ztráty – a my si svého vůdce vezmeme tak jako tak.“

Na základně se rozezněl alarm. Na nejrůznějších frekvencích se začaly ozývat ohromené výkřiky. Během několika okamžiků odstartoval osobní transportér, bylo však zřejmé, že Sluneční flotile nelze čelit vysláním pěchoty. Jedna manta se odpoutala od orbitální čerpací stanice, jako by chtěla sama zaútočit na celou Sluneční flotilu, naštěstí si to však kapitán rozmyslel. Několik kurýrních člunů OSZ prchalo pryč.

„Adare, naší sítí proklouzl větší počet lodí. K Zemi bylo vysláno několik volání o pomoc. Dozvědí se, že jsme tady.“

„S tím nemůžeme nic dělat. Musíme jednat rychle.“

Základna OSZ se začala uzavírat – pravděpodobně šlo o standardní nouzovou proceduru. Přístupové kopule byly odpojeny a přechodové komory deaktivovány tak, aby je ildiranské jednotky nemohly použít.

Zan’nh ovšem neočekával okamžitou kapitulaci. Vydal svým lodím další rozkaz: „Vyšlete na měsíční povrch všechny šalupy. *Všechny.*“ Velmi dobře věděl, jaký dojem to udělá – ať už základně velí kdokoliv, bude otřesen. Obranné síly Země nemohly čelit takovéto síle, tím spíše, že nešlo jen o pouhé gesto.

Zatímco roje ildiranských šalup klesaly k Měsíci, stovky bitevníků zůstávaly na oběžné dráze se zbraněmi v pohotovosti, obklopené širší obrannou linií. Na měsíčním povrchu ve vlnách přistávaly plně obsazené šalupy a stovky tisíc vojáků Sluneční flotily, každý z nich oblečený do skafandru, náležitě vycvičený a ozbrojený, každý z nich zcela oddán cílům mise.

Zan’nh odvysílal své ultimátum veliteli základny: „Jsem připraven ostřelovat každou kopuli, každou část základny a každou loď, dokud nám nevydáte Mága-imperátora.“

96 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Hluboko v tunelech měsíční základny se rozléhal poplašný signál. Jora'h sledoval pobíhající vojáky a ze zděšených výrazů jejich tváří pochopil, že se nejedná o cvičení.

„Někdo na nás útočí," řekla Nira, která se dívala ven skrze okno ve dveřích jejich ubikace. „Ale kdo? Zase hydrogové? Faerové? Klikisští roboti?"

Jora'h pocítil vlnu vzruchu v *thismatu* a usmál se. Přitiskl dlaně na hruď a zkoumal ono slabé chvění. „Ne, je to někdo jiný. Blízko jsou Ildirané, mnoho Ildiranů… Sluneční flotila. A adar Zan'nh."

Nira zalapala po dechu. Také to pocítila. „Ano, a Osira'h! To ona jim řekla, kde přesně jsme."

Venku na chodbě nařizovaly chraplavé hlasy z reproduktorů oddílům a četám, aby zaujaly obranné pozice. Udýchaní vojáci spěchali do zbrojnic, piloti běželi k lodím v docích. Bezpečnostní dveře se pevně uzavíraly. O několik vteřin později se ozvalo hlášení, že všechny přechodové komory byly odpojeny, aby nedošlo k průniku do základny.

„Mají strach," řekla Nira. „Opravdový strach."

„Měli by mít. Sluneční flotila je odhodlána mě osvobodit za každou cenu." Mág-imperátor se hrdě napřímil a spojil ruce za zády. Blízkost mnoha tisíců Ildiranů mu dodala sil. Všichni ostatní zajatci to jistě cítili také.

Hleděl na uzamčené dveře jejich ubikace vytesané ve skále a čekal. Věděl, že pro něj brzy někdo přijde.

V chodbě před prostorami, kde byli zadržováni ildiranští zajatci, se tísnilo více než padesát uniformovaných vojáků.

Někteří vojáci OSZ se zjevně rozhodli, že se zde opevní a budou se bránit.

Mezi muži se prodíral hubený velitel základny. Tiltonovy vypoulené oči divoce těkaly, výraz jeho tváře měl blízko k panice. Došel ke vstupu do Jora'hovy cely, tam se zastavil a zhluboka se nadechl, jako by hledal odvahu.

Mág-imperátor stojící na prahu sebral veškeré odhodlání. S mužem, který tak ochotně plnil zločinné rozkazy prezidenta Wenceslase, nehodlal smlouvat.

Velitel deaktivoval bezpečnostní zámek na dveřích, otevřel je a aniž by čekal na pozvání, vstoupil dovnitř. Tucet vojáků se postavil hned ke vstupu, aby ho ostentativně střežil. „Je tady vaše Sluneční flotila. Stovky lodí. Stovky! Základna je obležená. Nedokážu si představit, jak mohli zjistit přesné místo vašeho pobytu."

Jora'h se usmál. „Všichni Ildirané dokážou vycítit svého Mága-imperátora. Jsme propojení způsobem, který lidé nemůžou pochopit."

Tilton vypadal vyděšeně a rezignovaně zároveň. „Vím, v jaké jsem situaci. Naše posily nemohou dorazit včas, na druhou stranu nemám pocit, že by se váš adar chtěl zdržovat bojem. Má naspěch a žádá vaše okamžité propuštění. Tisíce malých člunů už přistály na měsíčním povrchu, naše obrana jim nedokáže čelit dlouho." Zavrtěl hlavou. „Osobně si myslím, že za tolik problémů nestojíte."

Jora'h ledabyle pokrčil rameny. „Tak mě propusťte."

Tilton vytáhl svou osobní zbraň a podržel ji v ruce. „Nejspíš by je hodně rozzuřilo, kdyby vás tu našli mrtvého. Jste jediný trumf, který mám."

Nira se neohroženě postavila přímo před Jora'ha tak, aby byla mezi ním a ústím hlavně. „Nezabijete ho."

Tilton působil spíš rozrušeným, než rozhněvaným dojmem. „Myslíte si, že bych vás nezastřelil oba, kdyby na to přišlo? Kdybych to musel udělat?“

„Pokud jí nebo mně ublížíte,“ řekl Jora’h hlasem tvrdým a chladným jako zmrzlá ocel, „mohu vám zaručit, že Sluneční flotila pobije posádku této základny do posledního muže. Ildirané pocítí okamžik mé smrti. Sám jste viděl, jak zuřivě bojovali moji strážní, když se mě snažili osvobodit. Jen si představte co by asi následovalo, kdyby zjistili, že jste mě zabil?“

Přestože Jora’h prezidentem Hanzy pohrdal, nechtěl utopit lidské vojáky v jejich vlastní krvi. Jeho hlavní starostí byli nyní *faerové*, s těmi musel bojovat.

Tilton rozpačitě svíral svou osobní zbraň. „Potom tedy navrhuji, abychom našli nějaké uspokojivé řešení.“

„Jediným uspokojivým řešením je propustit mě, abych se mohl vrátit na Ildiru a zachránit Impérium. Vy a váš prezident jste už napáchali dost škody.“

Tunely se rozlehla sporadická palba, která se přibližovala. Tilton vypadal velmi znepokojeně.

„Vojáci Sluneční flotily se blíží, veliteli,“ řekla Nira a přistoupila ještě o krok blíž k hlavni pistole. „Pokud svým jednotkám nařídíte, aby se opevnily a bojovaly, nastanou jatka, a vy už je nedokážete zastavit. Nakonec nás Ildirané stejně osvobodí.“

„Výsledek je dopředu jasný,“ řekl Jora’h. „Cesta, jak se k němu dobrat, záleží jenom na vás. Řekněte svým vojákům, aby se stáhli. Nechte nás jít. Zachráníte tak stovky, možná tisíce životů.“

„Většinou lidských životů,“ podotkla Nira. „Zachovejte se čestně.“

Tiltonova tvář byla zkřivená, jako by se měl každou chvíli zhroutit nebo vybuchnout. Zamával svou zbraní. „Prezidentu

Wenceslasovi se tohle nebude ani trochu líbit," hlesl. Pak zakřičel přes rameno na vojáky natěsnané v chodbě: „Pošlete zprávu obsluze komunikačního systému. Nebojujte s jednotkami Sluneční flotily!" Zaťal zuby a svaly na čelistech se mu napjaly. „Informujete Ildirany, že jejich Mág-imperátor je živý a zdravý – a zůstane tak, jen když přestanou zabíjet naše muže."

Zvuky svědčící o sporadickém odporu postupně ustávaly, chaotické výkřiky se ovšem ozývaly dál. Děsivě vyhlížející vojáci Sluneční flotily se s hromovým dusotem hnali chodbami, připravení svými křišťálovými katanami rozsekat každého uniformovaného člověka, který by se jim postavil do cesty. V čele skupiny běžel adar Zan'nh, který vypadal, jako by si právě podrobil celou planetu.

Jakmile se adar přiblížil k cele, Tilton opět namířil svou osobní zbraň na Jora'ha. „Jak můžu vědět, že nás vaše jednotky nepovraždí, sotva si Mága-imperátora odvedou? Chci záruky pro sebe a pro své vojáky."

Zan'nh přimhouřil oči a upřel je na ruční zbraň. „To je urážka! Copak jste už nenapáchal dost škody?"

Pohled na početné šiky vojáků Sluneční flotily přivedl Tiltona na pokraj paniky. Nira k němu přistoupila a jednoduše mu vzala zbraň ze zpocených rukou. „Vy nikoho nezastřelíte, veliteli." Tilton vypadal, jako by se měl každou chvíli zhroutit.

Jora'h vykročil kupředu. „Dobrá práce, adare!"

Po Zan'nhově tváři se rozlil široký úsměv plný úlevy. Nedokázal se ovládnout a svého otce objal, pak ustoupil a pozdravil svého Mága-imperátora formálnějším způsobem. „Mám to, pro co jsem přišel." Zamračil se na poraženého důstojníka. „Je na čase, aby se Sluneční flotila stáhla."

97 SULLIVAN GOLD

Když prezident poslal členy jeho rodiny „do bezpečí“ na měsíční základnu, Sullivan neočekával, že to bude příjemné místo. A stejně tak nečekal, že se náhle ocitne uprostřed bitvy.

Před cestou ke Golgenu, tulácké obří plynné planetě, kam měl odcestovat společně s jednotkami OSZ, chtěl Sullivan doprovodit Lydii a svou rodinu na Měsíc a pomoci jim, než si tam zvyknou. Snažil se je (a tajně i sám sebe) přesvědčit, že všechno bude v pořádku. Bylo to bolestné řešení, ale na jiné nepřišel.

A pak se rozezněly poplašné systémy.

„Copak ti vojáci cvičí celé dny ve dne v noci? To vůbec nespí?“ zasténala Lydia a obrátila se ke svému manželovi. „Ještě, že jsi tu aspoň ty.“

Vystrčil hlavu z jejich ubikace, jedné z řady zcela stejných místností na téže chodbě vytesané do skály. V hlase, který z reproduktorů vyzýval vojáky, aby se odebrali na bojová stanoviště a bránili základnu, Sullivan postřehl citelné napětí. „Podle mě to není cvičení.“

Jelikož členové jeho rodiny očividně nebyli vězni, mohli se pohybovat kde chtěli, samozřejmě jen v rámci oblasti s volnějším režimem. Jerome, Victor a Patrice první den jen rozmrzele posedávali a nedokázali si představit, co si vlastně teď počnou a jak budou žít dál. Mladší děti se rychle začaly nudit.

Sullivan uchopil Lydii za zápěstí. „Rychle, svolej rodinu! Nevím co se děje, ale nerad bych někoho ztratil.“

Nikdo jim zatím nevysvětlil, kvůli čemu celý ten rozruch vypukl, ani poté, co zmatek a vřava pokračovaly další hodinu a půl. Vyděšení vojáci měli jiné starosti, což Sullivana příliš neuklidnilo. Lydia byla sklíčená už jen z toho, kde se ocitli.

„Nevím, jestli se mám bát nebo doufat, že někdo do těch zelených mozků konečně napumpuje trochu rozumu.“

Do lomozu a sporadické palby znějící po chodbách se z amplionů ozval rozkaz velitele Tiltona: „Umožněte vojákům Sluneční flotily volný průchod k Mágu-imperátorovi. Nebojujte. Zaručili nám bezpečí, pokud na ně nebudeme střílet. Mág-imperátor musí být propuštěn živý a zdravý.“

Sullivan zamrkal. „Takže je to Sluneční flotila – přišli zachránit své bližní. To je dobrá zpráva!“

„A k čemu nám to bude?“ zeptala se Lydia s nadějí v hlase.

Sullivan chvíli přemýšlel, hodnotil možnosti, a pak se rozhodl. „Pojďte se mnou, všichni!“ Vyběhl na chodbu a celá skupina, celkem čtrnáct lidí, ho následovala tunely. Mladší děti plakaly, Filipova tvář však vyjadřovala spíše nadšení než strach.

„Kam jdeme, Sullivane?“ ptala se Lydia. „Jestli je to to nejlepší, stojím za tebou, ale k čemu nám bude Sluneční flotila?“

„K lecčemu. Nebo by ses raději spoléhala na pohostinnost OSZ? Pokud si mohu vybírat, dám přednost způsobu, jakým se mnou jednal Mág-imperátor.“ Zhluboka pohlédl své ženě do očí. „Prosím, potřebuji, abys mi věřila.“

Odpověděla s trpkým úsměvem: „Vždycky jsem ti věřila. Copak jsme jeden druhému za všechny ty roky nezpůsobili dost bolení hlavy? Všechno jsme překonali. Pokud říkáš, že to máme udělat, pak půjdeme.“

Sullivan přibližně tušil, ve které části základny jsou ildiranští zajatci vězněni, a zamířil přímo tam, následován svou rodinou. Chodby byly plné zmatených vojáků, proto se je nikdo ani nesnažil zastavit.

Těsně předtím, než dorazili k ildiranským ubikacím, Sullivan zahnul za roh a narazil na velkou skupinu ozbrojených vojáků Sluneční flotily, srovnaných do řad.

Zamával na nehnutě stojící Ildirany ve snaze přivábit pozornost důstojníka, který jim velí. „Jmenuji se Sullivan Gold. Prosím, odveďte mě k Mágu-imperátorovi Jora'hovi nebo adaru Zan'nhovi – k jednomu z těch dvou, je jedno ke komu."

Divoce vyhlížející válečníci se na něj mračili.

Jelikož všichni ildiranští vojáci mířili k jednomu místu, Sullivan se rozhodl, že je budou s Lydii a početným potomstvem následovat. „Dovolte!" Prodral se kolem svalnatých strážných a vyhýbal se přitom kontaktu s jejich ostrými zbraněmi a tvrdou zbrojí. Ildiranští vojáci rychle proudili chodbami ve spořádaném ústupu, mířili zpátky na povrch, na prostornou vydlážděnou přistávací plochu, kam se nedávno snesla hotová chumelenice šalup a osobních transportérů. „Doufám, že nejdeme moc pozdě."

Přímo před sebou viděli další Ildirany v rozmanitém oblečení, úředníky, pečovatele, a pak zelenou kněžku. Věděl, že Jora'h musí být někde poblíž. „Mágu-imperátore! Počkejte! Musím s vámi mluvit!"

Skvostně oblečený voják kráčející v čele skupiny se k němu obrátil a Sullivan poznal adara Zan'nha. Vysoký důstojník upozornil svého otce a ukázal na Sullivana, který s sebou táhl Lydii a šeptal: „Držte se u mě! Ať nemusí čekat."

Když se Sullivan konečně prodral mezi svalnatými strážnými, stanul přímo před adarem a Mágem-imperátorem. Stěží popadal dech. „Moje rodina žádá ildiranské Impérium o azyl. Prosím, vezměte nás s sebou!"

„To je ale obrat, Sullivane Golde!" Jora'h na něj překvapeně pohlédl. „Změnil jste názor ohledně svého pobytu v Hanze?"

„Ano, pane, změnil," odpověděla za něj Lydia. „Stejně jako celá naše rodina."

Adar Zan'nh se ho překvapivě zastal. „Tento muž už dříve prokázal, kolik toho může našemu lidu nabídnout. Víme, že bude pro Impérium přínosem."

„Moje rodina dovede být stejně užitečná jako já. Tohle je moje žena Lydia." Ukázal na zbytek skupiny. „Ostatní představím později. Prezident je všechny drží jak rukojmí. Prosím, vezměte nás zpátky na Ildiru! Raději budeme žít tam."

Na tváři Mága-imperátora se rozhostil smutný, ale chápavý výraz. „Ildiru napadli faerové. Zemřely už statisíce Ildiranů. Mijistra je zničená, stejně jako Hranolový palác. Nejsem si jistý, co vlastně z mého Impéria zbylo."

Sullivan byl těmito zprávami zděšený, ale svůj postoj nezměnil. „Přesto raději zkusím štěstí u Ildiranů. Pomůžeme vám, jak jen budeme moci. Tady to taky není procházka růžovým sadem."

Mág-imperátor přikývl a pak jim pokynul, aby ho následovali. Než všichni nastoupili na palubu velkého osobního transportéru, Sullivan svou rodinu dokázal přece jen trochu uklidnit. „Všechno bude v pořádku – a tentokrát to myslím doopravdy."

Celé roje lodí stoupaly z přistávacích ploch na Měsíci, aby se spojily s bitevníky na nízké orbitě. Sullivan byl ohromený rychlostí celé operace. Vše proběhlo nesmírně efektivně.

Zatímco Sluneční flotila přijala vojáky vracející se z Měsíce, vnější kruh bitevníků čekal v pohotovosti, připravený čelit prvním posilám, které už byly na cestě ze Země. Od začátku do konce netrval adarův bleskový útok a záchrana Mága-imperátora víc než dvě hodiny.

Jakmile se mužstvo nalodilo, první septemy bitevníků vyrazily k předem dohodnutému místu setkání. Sullivan a jeho rodina následovali Mága-imperátora a Niru do velícího jádra adarova bitevníku. Jora'hova a Niřina dcera Osira'h přivítala

rodiče objetím. Sullivan si tam připadal poněkud nepatřičně, ale nikdo z Ildiranů nic nenamítal.

Bitevníky opouštěly Sluneční soustavu jeden za druhým, hned jak se na palubu vrátily jejich posádky. Zbývající manipuly Sluneční flotily, které měly za úkol ustupující lodě krýt, vytvořily obrannou formaci, připravené odletět pryč hned, jakmile bude operace dokončena. Ačkoliv Zan'nhovým hlavním úkolem bylo zachránit Mága-imperátora, adar trval na tom, že zůstane na místě, dokud se všechny lodě nedostanou do bezpečí.

Když na palubu vlajkové lodi dorazily poslední šalupy a transportéry, pohlédl na vlajkovou loď Mága-imperátora, stále kotvící na oběžné dráze kolem Měsíce. Zdálo se, že zvažuje možnosti a rozhoduje se, zda má dost času, aby unesenou loď získal zpět.

Velicím jádrem se rozezněl nový poplašný signál. „Adare, blíží se nějaké lodě! Přilétají z okraje soustavy a míří k Měsíci. A je jich *hodně.*"

„To se za vámi nejspíš pustily OSZ," řekl Sullivan, který se snažil do ničeho nemíchat. „Ale neřekl bych, že mají někde mimo soustavu umístěný větší počet lodí."

Zan'nh stojící po boku svého otce hleděl na hlavní obrazovku. „Tohle nejsou pozemské lodě. Ve skutečnosti to nejsou ani lodě v běžném slova smyslu…"

Zářivé záblesky pohybující se tak rychle, že je senzory měly problém vůbec zaznamenat, se stahovaly k Měsíci jako ohnivé jiskry. Vypadalo to, jako by do Sluneční soustavy vtrhl roj hvězd – bezpočet plamenných elipsoidů.

„Pokud faerové vědí, že měli letět sem, pak Rusa'h zjevně nezahynul, jak jsme doufali," řekl Zan'nh.

Osira'h se dotkla otcovy ruky. „Rusa'h si myslí, že jsi stále na Měsíci."

Adar Zan'nh rychle vydal rozkazy. „Přesuňte zbývající lodě na odvrácenou stranu Měsíce. Schováme se v jeho stínu, než dorazí poslední čluny a šalupy."

„Pokud nás faerové hledají, pak nás také najdou," řekl Jora'h.

Posledních několik bitevníků vklouzlo za krátery rozrytý obzor, aby tam dokončily nalodění. „Ne, vůdce. Slibuji, že unikneme."

Za nimi, jako nepředstavitelně intenzivní meteoritický déšť, se k Měsíci snášela faerská armáda.

98 KAPITÁN BRANSON ROBERTS

Když zjistil, jakou hloupost Rlinda udělala, jen aby se pokusila zachránit Davlina Lotzeho, vzal svou *Slepou víru* a vyrazil za ní.

Do loděnic se vrátil spokojený. *Slepá víra* si vedla dobře a cesta na lesnatou planetu Eldoru byla obchodně úspěšná, ne jako ten debakl, který zažil na Rellekeru. Když se vylodil, očekával Rlindino vřelé objetí (a další fyzické projevy náklonnosti). Byla však pryč a její vysvětlující vzkaz ho rozhodně nepotěšil. Nebyl si jistý, co ho naštvalo víc, jestli její bláznivý nápad, nebo skutečnost že odletěla, aniž by mu cokoliv řekla.

A teď se musel vypravit za ní a zachránit ji.

BeBobovi zabralo ani ne hodinu, než sbalil zásoby, nádrže s ekti naplnil až po okraj a opět vyrazil, přičemž si po celou dobu cosi mumlal sám pro sebe. K Llaru se blížil opatrně, snažil se nevzbudit pozornost. Četl hlášení, která podala Tasia Tamblynová a Robb Brindle, a cestou z Rellekeru si dlouze povídal s Orli Covitzovou a Hudem Steinmanem. Věděl, co

může čekat. Přál si, aby to věděla i Rlinda. Jakmile spatřil neskutečně rozlehlé hmyzí město, naprosto si nedokázal představit, že by do něj vkročila dobrovolně. Do čeho se to zapletla?

Pocítil odpor a strach, udělalo se mu zle. „Proč ses do toho pustila beze mě, Rlindo?“ Pomalu neviděl na řízení, proto si utřel slzy.

Hmyzí kolonie byla jako děsivý sen, fantaskní město plné věží, tunelů a nepochopitelných tvarů. BeBob se ani nesnažil odhadnout, kolik brouků tam může žít. Klikissové se pohybovali všude, od pískovcových věží přes kaňony až po zpustošené roviny, které kdysi obdělávali lidští kolonisté. Celé davy brouků – musely jich být miliony – pochodovaly sem a tam v matoucím hemžení barev, článkovitých končetin a pancířů. Všichni se zdáli extrémně podráždění. Přirovnání k rozhrabanému mraveništi by bylo příliš laciné.

Orli mu detailně vylíčila děsivá jatka, která čekala llarské kolonisty ve chvíli, kdy se bridex rozhodlo dělit. Rád by věděl, zda jde právě o tohle – a koho klikissové obětují tentokrát.

V samém středu města se tyčila několik metrů vysoká lichoběžníková kamenná deska orámovaná symboly souřadnic. Portál byl stále aktivní. Na Llaro skrze něj proudily celé zástupy klikissů, každou minutu jich byly tisíce.

„Ach, Rlindo, do čeho ses to zapletla?“

A jak ji teď z toho měl dostat?

Pak neúnavně pátrající systémy jeho lodi zachytily identifikační signál *Zvídavosti*. Žádný hlas, žádná data – jen lokační signál. Srdce mu přesto začalo zrychleně tlouci. Její loď tedy nebyla zcela zničená. To bylo rozhodně dobré znamení. Neohroženě začal klesat k místu, kde Rlinda přistála.

Postupně si však uvědomil, že je jedno, jestli se svou lodí bezpečně dosedla na pevnou zemi – brouci se k ní jistě dostali. Kdyby měl trochu zdravého rozumu, otočil by loď a prchal pryč

dřív, než se za ním klikissové pustí. Nedokázal se však k tomu přinutit. Nejdříve musel vědět, co se stalo.

Tahle záchranná výprava se tedy pěkně zvrtla!

Konečně spatřil *Zvídavost* – černé smítko uprostřed hnědošedých staveb, přímo uprostřed nekonečného proudu brouků. Nastavil větší přiblížení, provedl sérii testů (v duchu přitom poděkoval Orli, že mu ukázala, jak zacházet se všemi těmi novými počítačovými systémy) a brzy viděl, jak vážně byla *Zvídavost* poškozená. Motory byly zničené, v trupu zelo několik děr a kovové pláty zčernaly dýmem.

Loď tedy jednoznačně havarovala. A nevypadalo to na pouhou nehodu.

Udeřil do spínače komunikačního zařízení a přiškrceným hlasem zaskřehotal: „Rlindo, to jsem já! Jsi tam?“ Počkal vteřinu – připadalo mu to jako rok – a svou zprávu zopakoval. „Našel jsem tvou loď, ale kde jsi ty?“

Zcela nečekaně se z reproduktoru ozval sytý hlas: „BeBobe, to jsem já. Nedělej si starosti.“ Než mohl odpovědět, Rlinda dodala: „No, trochu starostí si dělat můžeš, ale myslím, že všechno bude dobré… pokud nebudeš moc dlouho otálet. Brouci o nás nemají zájem. Aspoň prozatím.“

Samým úlekem a radostí málem poslal loď do střemhlavého pádu, jak zápasil s ovládáním komunikačního zařízení. „Už jdu! Moc dobře to tam dole nevypadá. Kde mám proboha přistát? A jak tě najdu?“

„Chceš mi říct, že mě nepoznáš od obrovského švába, jakých tu jsou miliony? Pěkně děkuju.“ Promluvila s někým dalším, kdo byl s ní, a pak odpověděla: „Jsme uvnitř *Zvídavosti…* ale jak asi vidíš, moje loď už nikam nepoletí. Přistaň vedle ní.“

Chvíli přemýšlel, jestli to nemůže být nějaká léčka. Klikissové by možná dokázali napodobit Rlindin hlas, ale pochyboval, že by stejně věrně uměli napodobit i její osobnost.

Změnil kurz a přistál vedle havarované lodi. „Kdo je to ‚my‘? Máš společnost?“ Možná nakonec přece jen našla Davlina!

„Je tady Margaret Colicosová. Půjde s námi.“

Orli a Steinman mu už vyprávěli o dlouho ztracené xenoarcheoložce, stále vězněné klikissy. „Pokusím se, abych při přistání rozmáčkl co nejmíň brouků.“

„Neboj se, bridex jich má víc než dost, navíc je právě teď víc zajímá jejich superdělení, nebo jak tomu říkají. Rozhodně budu ráda, když se odsud dostanu.“

Jakmile na shromážděné brouky dopadl stín *Víry*, hmyz se rozestoupil a udělal místo tak právě na to, aby s tvrdým dusnutím dosedl na zemi a zvířil přitom prach. Nebylo to jeho nejhladší přistání, pochyboval však, že by mu Rlinda něco vytýkala.

Průlez *Zvídavosti* se otevřel a vystoupila z něj Rlinda společně s další ženou. Obě se zdály zaprášené a zpocené, ale zjevně živé a zdravé. Prodíraly se řadami vyměšovačů sekretu, kopáčů, bojovníků a zvědů, a mířily k *Víře*. Běžely. Možná Rlinda nebyla tak klidná, jak se podle hlasu zdálo.

Otevřel průlez a byl zahlcen hmyzím zápachem, přesto křičel a volal: „Tady, Rlindo! Sem!“ Jako by neviděla, kde jeho loď stojí.

Narazila do něj, objala ho, téměř ho překotila a zatlačila ho zpátky do lodi. BeBob ji znal už dost dlouho na to, aby viděl, že je opravdu vystrašená. „Rlindo, co se tady vlastně děje? Našla jsi Davlina? Jak se ti podařilo osvobodit Margaret?“

„Bridex nás nechalo jít. Žádné jiné kouzlo v tom není.“ Než to stačil zpracovat, Rlinda chvatně pokračovala: „Bridex je Davlin. Přinejmenším zčásti. Davlin ovládá úl… vlastně celou tu zatracenou rasu. Nebo aspoň ovládal.“

Margaret Colicosová, také viditelně rozrušená, nastoupila na palubu *Slepé víry* hned po Rlindě. „Rasa brzy dokončí masivní nové dělení, sloučí v sobě genetické písně všech

různých podúlů. Bude jen jedno Bridex.“ Vypadala zlomeně, jako by jen ona sama rozuměla tomu, co říká. „Až doposud si Davlinovo lidství dokázalo udržet křehkou nadvládu nad llarským podúlem, domarové však už v této chvíli pojídají zástupce všech poražených bridex. Bude to masivní, poslední dělení. Poté, co se do mysli úlu vlijí další klikisské atributy, Davlin zcela ztratí své výsadní postavení.“ Uzavřela průlez. „Měli bychom odletět hned – než na to dojde.“

BeBobovův mozek byl už tak přetížený. „Má mi něco z toho dávat smysl? Budete mi muset hodně věcí vysvětlit.“

„Všechno se dozvíš cestou, ale teď rychle pryč!“ řekla Rlinda. Neztrácela čas, prodrala se do kokpitu a zažehla motory. *Slepá víra* vystřelila pryč, aniž by vzbudila pozornost hemžících se brouků.

99 GENERÁL CONRAD BRINDLE

Když z měsíční základny OSZ dorazilo zoufalé volání o pomoc, bitevníky hlídkující na oběžné dráze kolem Země se začaly formovat, další pak odstartovaly z Palácové čtvrti.

Z můstku své nové vlajkové lodi, *Goliáše*, generál Conrad Brindle sledoval, jak se lodě přesunují na pozice a chystají se zahájit rychlou odvetu. „Na Měsíc útočí Sluneční flotila!“ křičel do komunikačního zařízení, jako by nic dalšího nebylo třeba dodávat. „Chci, aby odvetná skupina vyrazila co nejrychleji! Bojová stanoviště, nouzové předletové procedury – detaily dokončíte cestou. *Měsíc čelí útoku!*“

Stěží věřil vlastním očím. Byl rád, že se konečně zúčastní mise, s níž se může vnitřně ztotožnit. Brindle byl voják OSZ tělem i duší a nehodlal připustit, aby mimozemská flotila

beztrestně napadala výsostné území Země. Z okrajů soustavy povolal také šest mant, potrvá však několik hodin, než k nim vůbec dorazí signál.

Po pouhých deseti minutách všechny lodě oznámily, že jsou připraveny, a generál okamžitě vydal rozkaz k odletu. Teď, když černí roboti vrátili do aktivní služby OSZ tolik lodí, měl Conrad početnou flotilu. Přestože jedna každá z nich prošla tou nejdůkladnější prohlídkou, Brindle byl rád, že sám je na palubě obří lodi, kterou opravili lidé.

Conrad stále ještě zcela nepřijal skutečnost, že velí celým Obranným silám Země. On a Natalie odešli na odpočinek, pak je během války s hydrogy oba povolali do aktivní služby jako důstojníky výcviku a teď se ocitl ve vysokém postavení. Poslouchal rozkazy, plnil své povinnosti… a jeho hlavní povinností bylo bránit Zemi.

„Nabijte zbraně! Střelci na svá stanoviště. Nechci žádné chyby, jdeme do boje.“ Když formuloval svůj útočný plán, měl pocit, že mu v žaludku leží kámen. Stále ještě nevěděl, kolika nepřátelským lodím bude muset čelit. První odhady hovořily o více než tisícovce ildiranských bitevníků. S takovou přesilou by nedokázala bojovat ani jeho částečně obnovená flotila, přesto k tomu byl odhodlán. Nemohl připustit, aby něco takového Ildiranům prošlo. Musel je zastavit – ve jménu cti OSZ.

Než se však jeho lodě uvedly do pohotovostního režimu, seřadily do formace a překonaly čtvrt milionu mil dělících je od Měsíce, adarova flotila tam misi dokončila. Adar Zan’nh zaútočil na měsíční základnu, vysvobodil zajaté Ildirany a zahájil chvatný ústup. Většina lodí Sluneční flotily už unikla.

Goliáš za doprovodu bitevníků seřazených do formací rychle spěchal k cíli, spatřil však už jen skvostné bitevníky prchající do vesmírného prostoru. Příliš pozdě… Ještě nikdy neviděl, aby tak velká operace proběhla tak rychle.

„Sluneční flotilo, nařizuji vám, abyste se vzdali!“ Jeho slova zněla prázdně už ve chvíli, kdy je vyřkl. Adar Zan’nh neměl důvod ho poslouchat. Obrátil se ke střelcům. „Palte podle vlastního uvážení. Mým záměrem je ochromit, ne zničit.“

„Zdá se, že Ildirané nemají chuť bojovat, pane,“ řekl navigátor.

Conrad mlčky přikývl. Adar získal, co chtěl. Vzhledem k početnosti ildiranské armády byl svým způsobem rád, že Sluneční flotila neměla v úmyslu svést skutečnou bitvu. Byla by to jatka.

Ildirané se ani nezdržovali snahou získat zpět unesenou vlajkovou loď Mága-imperátora, která tak stále kotvila na oběžné dráze kolem Měsíce. Conrad viděl, že se její systémy aktivují a pilot OSZ – pouhý poručík, který velel technické a inspekční skupině – oznámil, že má v úmyslu zapojit se do boje. Zažehl motory a pustil se do stíhání nepřítele.

Z komunikačního systému se stále ozýval křik velitele Tiltona volajícího na pomoc OSZ. Znělo to jako bečení ovce.

Adarovy poslední bitevníky těsně oblétly Měsíc a vynořily se pod jižní polokoulí. Jakmile akcelerovaly, složený vektor sil je vymrštil přímo proti *Goliášovi* a přilétajícím lodím OSZ. „Generále Brindle, bitevníky na kolizním kurzu!“

„Snaží se do nás narazit?“ Conrad sevřel opěrky a zpola se zabořil do velitelského křesla, na které si pořád ještě nezvykl. Povrch Měsíce rozrytý krátery vyplňoval celou obrazovku.

„Ne, pane. Myslím, že… před něčím utíkají.“

Tři lodě adarovy skupiny zrušily formaci, aktivovaly svůj mezihvězdný pohon a prchaly pryč. Poslední ildiranská loď mezitím klouzala po nízké orbitě nad povrchem Měsíce a používala jej jako štít, pak se od něj odpoutala a zamířila pryč plnou rychlostí. Zvolený vektor představoval nejkratší cestu ze Sluneční soustavy, zároveň však přivedl skvostnou loď na dostřel zbraní OSZ.

Ale Ildiranům to podle všeho bylo jedno.

Conrad adarovo jednání nechápal. „Co si myslí?“ Na opakované výzvy nedostal žádnou odpověď. OSZ ildiranský bitevník zasypaly salvami z jazerů, loď se však pohybovala příliš rychle. Některé střely zasáhly ozdobné solární plachty, ale způsobily jen málo škod. Prchající loď vystřelila pryč.

Conrad se podíval na osádku svého můstku, zda někdo nemá nějaké vysvětlení nebo návrh. „Může mi někdo říct, o co se to pokouší?“ Nic z toho nedávalo smysl.

Najednou spatřil houf žhavých těles, jako by proti Měsíci někdo vystřelil z brokovnice. Během několika vteřin se sprška jisker na hlavní obrazovce *Goliáše* proměnila v peklo. Ohnivých koulí bylo neskutečné množství, síť senzorů OSZ je ani nedokázala všechny zaznamenat.

„Faerové,“ pronesl nahlas. „Můj Bože!“

Planoucí elipsoidy se hnaly přímo k lunární základně a všem lodím OSZ, které z ní odstartovaly v horečném pokusu o protiútok hned, jakmile Sluneční flotila zahájila ústup. Ukořistěný bitevník Mága-imperátora, který se pokusil pronásledovat adara Zan’nha, vystoupil ze stínu Měsíce a zrychloval. Faerové jej spatřili. Poručík OSZ, který velel provizorní posádce, požádal generála Brindleho o instrukce.

Bez jediného zaváhání, bez varování, bez jakékoliv komunikace narazili první z faerů do lodi a obklopili ji plameny. Roztažené solární plachty lodi se zkroutily, štíty zřejmě nebyly schopné odolat takovému nárazu. Gigantická loď byla během několika vteřin proměněna na atomy.

Proud faerů neustával, tisíce ohnivých bytostí začaly útočit na Měsíc. Na celý Měsíc.

Plameny elementálů šlehaly v neumdlévajících salvách, spalovaly už tak pustý povrch a žárem do něj vyhlodávaly nové krátery. Tato destrukce svým rozsahem a intenzitou o celé řády předčila vše, co kdy Conrad během svého života viděl.

Přestože k nim z dalších stanovišť rozmístěných po soustavě spěchaly další lodě, Conrad věděl, že proti tomuto ani celá jeho flotila nic nezmůže.

Ohnivé koule se shlukly kolem Měsíce a rozpoutaly peklo. Faerové bezhlavě bombardovali povrch, vymazali z něj krátery, skály a prach proměnili v skelnaté proudy tekoucí lávy.

Opevněnou základnu OSZ smetli během prvních několika minut. Spojení s velitelem Tiltonem a všemi v okolí základny bylo přerušeno. Conrad nevěděl, kolik lidí je na základně, ale musely jich být tisíce. Tito muži a ženy byli nyní mrtví, základna byla zničená, všechny lodě v okolí proměněny na atomy. Každou loď, které se podařilo odstartovat, tak jako tak čekala zkáza.

Ani to však hněv ohnivých bytostí nezchladilo. Jejich palba pokračovala tak dlouho, dokud se jim nepodařilo proniknout pod povrch. Jejich zbraně bušily do regolitu, až celý Měsíc rozpraskal a začal rudě žhnout.

„Generále Brindle, zaútočíme?“

„Neprovokujte faery! Držte se stranou.“ Při pohledu na obrazovky se zachvěl. „Proti něčemu takovému zbraně z arzenálu Hanzy nic nezmůžou.“ Loď, která by se o cokoliv pokusila, by byla okamžitě zničená.

Conrad neměl tušení, co je tak rozzuřilo. Byli jako vosy bodající dítě, které neopatrně poškodilo jejich hnízdo. Pak si vzpomněl, co stálo u zrodu hydroské války: Hanza při zkoušce první Klikisské pochodně u Oncieru neúmyslně zničila enklávu hydrogů, hydroské lodě se pak pomstily zničením čtyř měsíců obří plynné planety, které rozbily napadrť.

A teď faerové, kteří byli stejně jako hydrogové ztělesněním živelných sil, dělali totéž s Měsícem. „Čím jsme je sakra tak naštvali?“

Nebo se jim snad lidé jen náhodou připletli do cesty?

Pomstychtiví faerové dál bičovali slupku Měsíce energetickými výboji, žhavé protuberance ji olizovaly, až definitivně narušily její stabilitu.

Conrad nemohl uvěřit vlastním očím. Neudržel se na nohou a zhroutil se zpět do velitelského křesla.

Vzhledem k velikosti a hmotnosti Měsíce probíhala exploze neskutečně pomalu, těleso se postupně rozdrobilo a části se oddělily. Měsíc popraskal… až se nakonec rozpadl jako koule suchého jílu.

100 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Když se roj ohnivých koulí přiblížil, loď Mága-imperátora v prudkém úhlu vzlétla nad rovinu soustavy. Zbytek Sluneční flotily úspěšně unikl a zamířil k dohodnutému místu setkání, a vlajková loď se už nemohla déle schovávat za tělesem Měsíce.

Posily OSZ, které konečně dorazily ze svých pozic v okolí Země, byly to poslední, co by adarovi dělalo starosti. Vyhnul se jim a proletěl kolem nich nejvyšší možnou rychlostí. Faerové, místo aby ho pronásledovali, obrátili svůj hněv proti samotnému Měsíci.

Dokonce i adar byl ohromen nesmírným množstvím faerů, které Rusa'h povolal. „Musíme tě dostat do bezpečí, vůdce. Tady nemůžeme zůstat." Obrátil se ke kormidelníkovi: „Nastav kurz na Ildiru!"

Jora'h nedokázal odtrhnout oči od rozžhaveného Měsíce. „Abychom k ní přivedli všechny tyhle faery? Rusa'h chce přece mě, ne?"

„Měli bychom se na chvíli ukrýt někde v bezpečí," navrhla Nira.

„Král Petr mi nabídl útočiště na Theronu," napadlo Jora'ha. „Ale to místo faerové znají. Světoles byl už mnohokrát napaden. Potřebujeme planetu, která není nijak svázaná s naší minulostí."

„Musíme se rozhodnout hned teď, vůdce," řekl Zan'nh důrazně a hleděl přitom na faery na obrazovkách.

Sullivan, který stál na kraji velicího jádra, bledý a otřesený, si odkašlal. „Něco mě napadlo. Mám souřadnice, znám to místo a sám jsem se tam chystal vypravit." Pohlédl na svou ženu. „Je to obří plynná planeta zvaná Golgen, u které je umístěn velký počet tuláckých těžerů. OSZ a Hanzu nemají nijak v lásce, to vám mohu slíbit, a ochranu Sluneční flotily jistě uvítají pro případ, že by je chtěl prezident znovu napadnout."

Po tom, co se stalo s Měsícem, Jora'h pochyboval, že by prezident Hanzy měl čas obtěžovat tulácké těžery. Potřeboval však opustit Sluneční soustavu dřív, než si faerové jeho bitevníku všimnou. „Dobře. Poletíme ke Golgenu."

101 ANTON COLICOS

Celé týdny se Anton snažil dějepravce Vao'she nějak zaměstnat na univerzitě, nejdříve z pohostinnosti a přátelství, pak už ze zoufalství. Jakmile byl Mág-imperátor eskortován zpět do svého vězení na měsíční základně OSZ, konejšivé *thisma,* které starého historika chránilo, zřídlo a zeslábl o.

Prezident Wenceslas však trval na tom, že Vao'sh musí zůstat na univerzitě a předávat informace o Ildiře ostatním vědcům. Děkan Fakulty ildiranských studií opakovaně posílal do centrály Hanzy nadšené zprávy, Anton však pochyboval, že by

prezident měl stejné priority jako univerzitní profesoři. Za tuto skutečnost byl ovšem vděčný.

Díky tomu, že starému historikovi zajistil možnost přednášet, si Anton na fakultě vydobyl značnou prestiž a vliv. Svým dramatickým přednesem příběhů ze *Ságy sedmi sluncí* Vao'sh bavil studenty celé hodiny. Ačkoliv studenti a profesoři mimozemskou rasu a kulturu studovali, skutečného dějepravce ještě nikdy neviděli.

Starý historik se nejprve zdál potěšený, že má tak nadšené obecenstvo, ale navzdory královskému zacházení, jehož se mu ze strany špiček akademické obce dostalo, nikdy nezapomněl kdo je a jak se tam dostal. A nezapomněl na to ani Anton. Hněv a pohrdání se staly jakýmsi stálým tónem pronikajícím všemi jeho myšlenkami. Pro prezidentovo chování neexistovala omluva, kdo by však přikládal důležitost výhradám vysokoškolského profesora nebo ildiranského vypravěče?

Během několika posledních dnů starý dějepravec začal viditelně slábnout. Anton vnímal úzkost a nervozitu svého přítele a snažil se ho podporovat stejně, jako když spolu po útěku z Marathy sami pluli vesmírem. Vao'sh už jednou hrůzami izolace prošel, navzdory nově nalezené síle a houževnatosti však zjistil, jak obtížné je zachytit tenká vlákna *thismatu*, když se ocitl tak daleko od svých bližních. Měsíc nakonec vůbec nebyl tak blízko, jak se zdálo…

Když odcházeli z posluchárny do posledního místa nabité nadšenými posluchači, snažili se zachovat tvář, jak jen to šlo. Zdrželi se jen po nezbytně dlouhou dobu, aby se pozdravili s přáteli a kolegy. Vao'sh byl tak brilantním vypravěčem, že si jeho nejistoty všiml jen málokdo, Anton však cítil, jak silně jeho přítel trpí. Byl ohromený Vao'shovou silou a obdivoval jeho odhodlání. Byl si jistý, že by to běžný Ildiran nepřežil.

Před posluchárnou, u obrazovky na stěně společenské místnosti, našli hlouček vzrušených studentů a profesorů

zaujatých jakousi událostí ve zprávách. Slyšeli jekot sirén ozývajících se na pozadí přímého přenosu. Anton v poslední době viděl mnoho reportáží o „mimořádných událostech“, soudě podle reakcí posluchačů však v tomto případě zřejmě nešlo o obvyklou propagandu Hanzy.

Vao’sh hleděl na sérii dálkových záběrů zachycujících ildiranské bitevníky chvatně opouštějící měsíční základnu. Rychle pochopil, co se děje. „Sluneční flotila přiletěla zachránit Mága-imperátora, a já jsem tady.“ Významně se obrátil na Antona. *„A já jsem tady.“*

Anton zalapal po dechu. „Vrátí se pro tebe. Musí! Jsi významný dějepravec.“

„Jsem postradatelný. Přišli jenom pro Mága-imperátora.“

„Ildirané útočí na náš Měsíc!“ vykřikl jeden arogantní profesor. „Myslí si snad, že jim to projde? Jak se mohli opovážit?“

Anton se na něj utrhl: „Unesli jsme jejich vůdce a drželi ho v zajetí. Jak na to podle vás měla Sluneční flotila zareagovat?“

Jedna mladá studentka smutně zavrtěla hlavou. „Neměli sahat k ozbrojenému konfliktu. My jsme se k něčemu takovému nikdy uchýlit nemuseli. Diplomacie by to vyřešila.“

A pak to bylo ještě horší, daleko horší, neboť faerové zaútočili a zničili samotný Měsíc.

Dav oněměl a rychle zapomněl na své rozhořčení nad činem Sluneční flotily. Někteří klesli do křesel, neschopní udržet se na nohou. Zatímco Vao’sh zíral na obrazovky, z obličejových laloků mu rychle zmizela veškerá barva. Záběry pořízené skupinou lodí Conrada Brindleho zachycovaly, jak se těleso Měsíce, do ruda rozžhavené a rozpraskané, rozpadá na kusy, které se vzápětí rozlétly všemi směry, vymrštěné uvolněnou energií. Lodě OSZ musely zahájit urychlený ústup se štíty na plný výkon, aby se chránily před létajícími úlomky.

Starý dějepravec hleděl na černou prázdnotu hvězd, která pohltila bitevníky Sluneční flotily. Anton se ke svému příteli obrátil se slzami v očích. Lidé kolem něj nemohli mít ani tušení, proč pláče.

Vao'sh tíživě monotónním hlasem řekl: „Jsem jediným Ildiranem v celé Sluneční soustavě."

102 NIKKO CHAN TYLAR

Nikko Chan Tylar byl potěšený, že může opět pilotovat *Vodnáře* a plnit poslání coby jeden z Jessových nosičů vody. A tentokrát ho doprovázel jeho otec. Crim měl radost, že je bezpečně daleko od Llara, od osíků i brouků. Méně pozitivně už přijímal fakt, že by měl poslouchat pokyny svého syna. „Alespoň mi dovol, abych ti pomohl s navigací! Přiznej, Nikko, že tohle nikdy nebyla tvoje silná stránka."

Nikko se začervenal. „Dobrá, přiznávám."

„Nemůžeme si dovolit žádné zdržení. Klidně za tebe budu i pilotovat, pokud budeš chtít. Běž se prospat, nebo si udělej domácí úkoly."

„Do školy už dávno nechodím."

„Člověk se učí celý život."

„Nikdy dřív jsi loď pilotovat nechtěl. Když o tom tak přemýšlím, nikdy jsi ani nechtěl pracovat ve sklenících. Myslím, že se ti tam nelíbilo."

Crim si dlouze povzdychl. „Ve sklenících jsem byl alespoň s tvou matkou." Oba na okamžik zmlkli, neboť si vzpomněli, že Mariu Chan Tylarovou zabili klikissové. „Mám zřejmě hodně slabou Hvězdu. Teď jsem spokojený, že můžu pracovat s tebou."

„Potom jsem rád, že jsme to vyřešili.“

Mířili k Jonahu 12, kde Jess a Cesca o několik měsíců dříve zanechali živná jezírka wentalů. „Už jsem ti vyprávěl, co se stalo, když jsem k té tulácké základně přiletěl se zásobami, ale našel jsem tam jen klikisské roboty? Zachránil jsem Mluvčí Peroniovou…“

„Všichni to slyšeli – a ne jednou,“ řekl Crim, ale neznělo to rozmrzele. „A pokaždé je to o něco dramatičtější.“

„Něco takového bych si přece vymyslet nedokázal.“

„Rozhodně sis vedl dobře, to musím přiznat.“

Nikko jeho poklonu s potěšením přijal.

Konečně dorazili k zmrzlé planetoidě, připravení naplnit nákladní prostor novými wentaly. Kolem planetky obíhalo několik starých tuláckých satelitů a zpracovatelských stanic, na frekvencích vládlo ticho s výjimkou statického šumu. Nikkovi se sevřelo hrdlo, když si vzpomněl na hrůzy, které tam zažil. Když se svou lodí zamířil dolů k planetoidě, jeho otec užasle hleděl skrze průzory, ohromený rozměrem ledového kráteru vytvořeného výbuchem reaktoru.

„Podívej!“ vykřikl Crim. „Tam dole jsou světla!“

„To musí být odraz hvězd. Na Jonahu 12 nikdo nezůstal.“

Otec se na něj zamračil. „Vím přece, jak vypadá odraz. Tohle je skutečné světlo. V ledu je uzavřeno cosi, co září.“

Nikko chvíli zkoumal údaje na obrazovce a spatřil pár teček označujících vyšší hladinu energie. „To jsou nejspíš wentalové. Čekají na nás.“ Během klesání však spatřil o něco víc než jen roztavený a znovu zmrzlý led kráteru, nebo mihotání energie. Spatřil neuměle vytvořenou stavbu – malý přístřešek připojený k záchranné kapsli.

Zamračil se a chvíli manipuloval s komunikačním systémem, zesílil výkon přijímače a začal prohledávat standardní tulácké nouzové frekvence. Konečně zachytil slabý oscilující signál. „Někdo tam dole havaroval, tati!“

Crim už dospěl ke stejnému závěru. „Tak konečně přistaň!“

Jakmile dosedli, Nikko rozeznal velmi obratně sestavený úkryt, vyrobený zřejmě ze zbytku velkého satelitu, který byl připojen k tulácké záchranné kapsli. Zaznamenal přítomnost energie a silné termální záření vycházející zevnitř. „Existuje šance, že ten, kdo tu havaroval, je pořád naživu.“

Crim se už oblékal do skafandru a jakmile se ukotvovací podpěry zasekly do ledu, Nikko se k němu chvatně přidal. „V záchranné kapsli bývají zásoby jen na týden, ne?“

„Záleží na tom, kolik lidí je uvnitř,“ odpověděl mu Crim skrze komunikační zařízení v přilbě, když společně vystoupili z přechodové komory. „Byl bych hodně zklamaný, kdyby náš trosečník včera umřel jenom proto, že jsme si trochu nepospíšili.“

Spěchali po zmrzlém povrchu. Nikko si všiml, že led pod jejich nohama svítí, jako by každý krok vyvolal jakousi luminiscenci. Zastavili se před kapsli a zkoumali kabinu satelitu připojenou k jejímu boku. „Zaklepeme?“

Přístřešek byl poskládán bez ohledu na estetiku, ploché díly trčely na všechny strany a o čistém zakončení nemohlo být ani řeči, přesto vypadal funkčně. Nikko by nevěřil, že takový slepenec může být stabilní a vzduchotěsný, celý však byl obalený jednolitou ledovou krustou, která pokryla spoje. Wentalové stavbu vyztužili a utěsnili. Možná dokonce zásobili lidi uvnitř energií, aby je udrželi naživu.

Crim odvysílal: „Haló, volám záchrannou kapsli! Je tam někdo, kdo potřebuje zachránit?“

Zabouchal pěstí na průlez.

Přechodová komora byla tak malá, že projít mohl vždy jen jeden člověk. Nikko se sevřeným žaludkem šel jako první. Doufal jen, že tam nenajde mrtvé tělo či těla.

Uvnitř stál zanedbaný starý muž s neudržovanými vousy, rozcuchanými vlasy a v pomačkaných šatech. Na tváři měl

široký úsměv. „No, bylo už na čase! Začínala mi chybět jiná společnost, než jen ta blikající světla.“

Nikko ho poznal. „Caleb Tamblyn?“ Když otevřel čelní plát přilby a nadechl se, málem se zalkl. Nakrčil nos: cítil pach těla, zatuchlý vzduch a nedostatečně recyklované splašky. Pochyboval, že starý Caleb ten zápach ještě vnímá (ostatně nikdy nevoněl po růžích). Systém podpory života zřejmě mlel z posledního. Ustoupil stranou, aby mohl komorou projít i jeho otec. Když vstoupil i Crim Tylar, začalo být uvnitř dost těsno.

„Jak dlouho jsi tady?“ zeptal se Nikko.

„Odhaduju, že tak tři týdny. Možná čtyři.“

„To není možné,“ řekl Crim. „Tak dlouho by ti nevydržely zásoby.“

Caleb si odfrkl. „Každý Tulák hodný toho jména dokáže najít řešení… A taky mi tak trochu pomohli wentalové. Dodávali mi energii, takže jsem mohl omezit příděly jídla. Ale už mám zatraceně velký hlad. Máte na palubě nějaké konzervy?“

„Spoustu,“ odpověděl Nikko.

Jakmile se ocitli na palubě *Vodnáře,* Caleb zhltl několik samoohřívacích potravinových dávek. Vylíčil přitom, jak jejich vodní tanker přepadli faerové a jak přitom zahynul Denn Peroni. „Nedoufal jsem, že by nás někdo hledal, a už jsem to málem chtěl vzdát.“ Caleb pokrčil svými kostnatými rameny. „Ti faerové mě pořádně nakrkli. Nic jsme jim neudělali. Chudák Denn…“

Rozhlédl se kolem sebe po nějakém kavalci, na němž by si mohl zdřímnout, ale Crim mu velmi otevřeně sdělil, že by bylo vhodné, kdyby nejprve použil sanitární zařízení lodi a umyl se.

„Můžeme tě odvézt přímo na Plumas,“ navrhl Nikko. „Určitě by ses rád vrátil do vodních dolů.“

„Wynn a Torin teď nejspíš mají práce nad hlavu a jsou naštvaní, že jsem odletěl, ale já jsem tady měl dost času, abych přemýšlel o své Hvězdě.“ Caleb sedící v tvrdém pasažérském

křesle si opřel záda. „Tahle válka mi připadá daleko důležitější, než rodinná firma. Pokud se chystáte do boje s těmihle faery, rád bych byl u toho.“

103 DEL KELLUM

Del Kellum na svém golgenském těžeru radostně přijal Kotta Okiaha i s jeho doprovodem. Ať už za ním geniální technik přicházel s čímkoliv, jistě to bylo zajímavé. Kotto dorazil do osquivelských loděnic v tuláckém člunu střední velikosti, který se zdál vzhledem k jeho omezeným pilotním schopnostem příliš velký. Když však Kellum zjistil, že v kokpitu sedí Tasia Tamblynová, udělil lodi povolení přistát na malé ploše ve střední části těžeru. Sjel výtahem do operačního centra, natáhl si kabát, aby mu ve studeném větru nebyla zima, a vydal se jim naproti.

Jak očekával, Kotto s sebou přivezl i spoustu různých vynálezů. „Nikdy nevíš, co se může hodit," řekl, když kráčel dolů po rampě, zatímco Tamblynová dokončovala přistávací proceduru a vypínala systémy v kokpitu. Ohlédl se přes rameno zpátky k lodi. „Vzal jsem s sebou nějaké přátele. Hodně mi při práci pomáhali… nebo mě aspoň nerušili. Ještě nikdy nebyli na palubě těžeru."

Na rampu vstoupili tři compové, každý jiné barvy; dva z nich byly vědecké modely a jako poslední kráčel učitelský model. Kotto se začervenal. „Tohle nejsou ti přátelé, o kterých jsem mluvil… I když si compů moc vážím." Konečně vystoupila dospívající dívka a starý muž. „Mluvil jsem o těchhle dvou – Orli Covitzové a Hudu Steinmanovi."

Steinman vypadal, jako by ho trápila mořská nemoc, zato Orli se rozhlédla kolem sebe po rozlehlém golgenském nebi a vysokých mracích zalitých sluncem a radostně se usmála. Z

kokpitu se vynořila Tasia Tamblynová, utřela si čelo a zastínila si oči před sluncem.

„Najdu kajuty pro vás všechny. Budete mít spoustu místa.“ Kellum jim pokynul: „Podívejte se na co chcete, jen nic nerozbijte. Tamblynová, ty se na těžeru vyznáš. Proveď je.“

Tasia se svými společníky zamířila napříč přistávací palubou. „Podívej se na věci, které Kotto dovezl!“ zavolala na Kelluma. „Jsou určené pro armádu. Dělal je na Jessovu žádost.“

Kellum se obrátil k vynálezci. „Co jsi vykoumal? Určitě je to něco báječného.“

„To rozhodně je.“ Zatímco dusali vzhůru po rampě, Kotto spustil nadšenou tirádu. „Nové obranné prostředky – úplně nová koncepce. Distribuujeme je po celé Konfederaci, ačkoliv nemám tušení, proč by zrovna vás měli faerové napadnout. O obří plynné planety nikdy neprojevovali zájem. Jess Tamblyn a mluvčí Peroniová mi ale řekli, abych se postaral, že Konfederace bude připravená.“

Kellum se prudce zastavil, viditelně vylekaný. „Faerové? Tady? O čem to sakra mluvíš?“

„Požádali mě, abych vyvinul nové zbraně proti faerům, a dali mi k dispozici trochu wentalské vody, abych s ní pracoval. Úžasný materiál! Má velký potenciál.“

Když dvojice mužů vstoupila do velkého nákladního prostoru, Kotto zesílil osvětlení. Jasné světlo dopadalo na třpytící se hydroský člun, který spočíval vedle čehosi, co vypadalo jako parabolická anténa vysílače.

„Proč jsi sem přivezl tu zatracenou hydroskou kouli?“ zeptal se Kellum. Rozumem chápal, že hydrogové byli poraženi, a doufal, že už je nikdy neuvidí, připomínka jejich existence však přesto byla poněkud znepokojivá.

Kotto se na člun zadíval. „Ano… Toho si nevšímej, s wentalskými zbraněmi nemá nic společného. A ta druhá věc je prototyp zařízení, které by mohlo být účinné proti klikissům.

Doufám, že ho budu moci brzy otestovat – to je ostatně hlavní důvod, proč je se mnou Tasia Tamblynová.“ Zřejmě si uvědomil, že ztratil nit, a vrátil se zpět k původnímu tématu. „Nejdřív ale musím dodat a nainstalovat ty nové wentalské zbraně.“

Kellum zavrtěl hlavou. „To všechno jsi s sebou přivezl jen tak pro jistotu?“

„Jeden nikdy neví, kdy se mu bude ten nebo onen díl hodit. Klikisská siréna potřebuje trochu doladit, až budu mít chvíli času, a mohl by mě napadnout nějaký nový způsob, jak otestovat ten hydroský člun. Můj výzkum není nikdy u konce.“

„Co je tedy ta nová, úžasná zbraň?“

Kotto s chlapeckým nadšením přistoupil k velkému zásobníku ve tvaru krychle, vyťukal přístupový kód a odsunul víko. Vnitřek kontejneru byl pokrytý jíním a vydával namodralé chemické, chladné světlo. Vzhůru se vznesl jemný obláček páry jako dech ledového obra. Kellum nahlédl dovnitř a spatřil desítky válcovitých objektů se zašpičatělými konci podobných dělostřeleckým nábojům dlouhým jako předloktí a širokým jako dlaň.

„To je zmrzlá wentalská voda,“ řekl Kotto. „Projektily. Vyrobil jsem je samozřejmě díky přispění wentalů – bez jejich souhlasu bych nic udělat nemohl. Mají takovou ráži, aby se daly použít do standardních děl, které loděnice montují do většiny konfederačních lodí.“

„To si děláš legraci!“

Kotto se zazubil. „Zmrzlí wentalové, výbušné projektily určené na obranu proti faerům. Nevím přesně, co se stane, ale předpokládám, že když do ohnivé faerské koule vletí takovýhle granát, efekt bude… mimořádný. Upřímně řečeno nijak zvlášť netoužím je otestovat, protože by to znamenalo najít nějaké faery. Ale je lepší být připravený na všechno, nemyslíš?“

Kellum nic nenamítal.

„Výroba byla docela zajímavá – jednoduše jsem provedl nějaké výpočty a sdělil jsem wentalům, co chci, aby udělali. Pak sami přijali daný tvar, zmrazili se, a ejhle – máme dokonalé dělostřelecké projektily. Kdyby jen všechno bylo tak snadné!“

Když společně vyšli ze skladiště lodi, Kellum pohlédl nahoru na nažloutlé nebe. Polekalo ho, když se těžerem rozlehl poplašný signál sítě dálkových senzorů. „Tohle je co?“

Vzrušené hlasy interkomem vyzývaly všechny těžaře k obsazení stanovišť a všechny ozbrojené lodě k okamžitému startu. „Míří sem víc než osm set velkých lodí! Ne, tisíc lodí!“

Přiběhla k nim Tasia Tamblynová, celá zrudlá. „Kellume, máš na těžeru zeleného kněze? Mohla bych poslat zprávu Osquivelu – povolat konfederační posily.“

Tulácké lodě chvatně startovaly z nižších palub a oblohu zachvátil chaos neřízeného letového provozu. Další plavidla pak prchala pryč od okolních těžerů. Kellum se vrhl ke komunikačnímu zařízení a dožadoval se hlášení, přestože mu toho jeho lidé příliš říct nemohli. „Dokonce ani já jsem si nemyslel, že by sem osíci mohli přitáhnout v tak velké tlupě. Jsme v pěkném průseru.“

„V něčem jsme jistě,“ řekla Tasia. „Překvapuje mě, že osíkům po tom debaklu u Pymu vůbec ještě nějaké lodě zbyly.“

Kotto Okiah, který stál vedle nich celý zaražený, svraštil obočí a pozoroval početné vzdálené siluety blížících se lodí. „Nedělejme ukvapené závěry. Těch lodí je opravdu příliš mnoho, a ani se nechovají jako osíkovští piráti.“

Z nebe se jako při velkolepé letecké přehlídce snesly stovky ildiranských bitevníků, barevné solární plachty roztažené, a postupně klesly do těžní výšky. Skvostné ildiranské lodě Kellumovi připomínaly korálové ryby, které kdysi choval v akváriu. Po první vlně přišla další a pak další.

„Vypadá to jako celá Sluneční flotila.“ Dlouze vydechl. „Zatraceně, a co s tím máme dělat?“ Rozběhl sek výtahu a

ostatní ho následovali. Musel se dostat do operačního centra a alespoň předstírat, že těžeru velí. Ostatně svému těžeru opravdu velel, a lidé budou očekávat, že přijme rozhodnutí.

Bitevníky neodvysílaly žádný vzkaz. Jakmile dorazil do řídicí místnosti, Kellum odvysílal důraznou zprávu určenou vetřelcům i jeho vlastním lodím. „Nestřílejte! Přestřelka není nutná. S Impériem nemáme žádné spory.“ Na vnějších taktických obrazovkách viděl stovky dalších bitevníků, které zakotvily na orbitě a vytvořily další prstenec obepínající planetu. „Hovoří Del Kellum, velitel tohoto těžního komplexu. Rád bych dostal nějaké vysvětlení.“

Na obrazovce naskočil záběr na hrdého a skvostně oblečeného Ildirana s dlouhým copem, který mu visel přes rameno. Mág-imperátor Jora’h. „Neznepokojujte se, Dele Kellume! Ani my nemáme spory s Tuláky či Konfederací.“ Úsměv ildiranského pána působil opravdově. „Žádáme vás, abyste nám tady na Golgenu poskytli dočasné útočiště.“

104 RLINDA KETTOVÁ

Opustili klikisse krátce předtím, než Jediné bridex dokončilo své dělení. Rlinda, která bolestně vnímala ztrátu své *Zvídavosti,* chtěla pilotovat, ovšem BeBob, přestože ji miloval, miloval také svou novou *Slepou víru.* Nakonec se dohodli, že se budou střídat.

Margaret Colicosová je požádala, aby ji odvezli zpátky na Zemi, kde žil její syn Anton. Během cesty nepřestávala přemýšlet o tom, co se na Llaru může dít. „Teď, když se všechny klikisské podúly sjednotily, nejsem schopná říct, kolik informací dokázalo Jediné bridex získat a podržet od všech lidí, které jeho

domarové pohltili, včetně Davlina samotného.“ Pohlédla na ně a zjevně ji záleželo na tom, aby Rlinda s BeBobem pochopili význam jejích slov. „Mysl úlu nyní do určité míry porozuměla lidem. Co když se Jediné bridex rozhodne, že chce ovládnout také lidskou rasu? Co když klikissové napadnou také *naše* kolonie?“

„Ta dáma má opravdu veselé nápady!“ zasténal BeBob.

„Brzy budeme u Země,“ řekla Rlinda, přestože v ní tato vyhlídka nevzbuzovala mnoho optimismu. „Všechno bude v pořádku, uvidíte.“

Jakmile tam však dorazili, spatřili, že Země utrpěla snad největší ránu v lidských dějinách. Rlinda ohromeně sledovala záběry na obrazovkách. „Vždyť jsem tu nebyla jen pár týdnů! To se mezitím celá Sluneční soustava rozpadla?“

Rozpínající se oblak úlomků, větších i menších, z nichž některé stále žhnuly zbytkovým teplem, měl střed v místě, kdy dříve býval Měsíc. Žhavé trosky se dále pohybovaly po více méně původní dráze oběžnice, některé se však dostaly na nestabilní oběžnou dráhu a podlehly gravitaci Země.

„Měsíce a planety nevybuchují jen tak samy od sebe,“ řekl BeBob. „Nebo ano?“

Margaret zavrtěla hlavou. „Zbraň, která by něco takového dokázala, nemají ani klikissové.“

Rlinda se zamračila a snažila se najít nějakou odpověď. Dlouhou chvíli jen němě, otupěle zírala, až BeBob řekl: „Vzhledem k současnému vývoji událostí bych řekl, že zatykač na mě nebude mít zrovna vysokou prioritu. Přistát na Zemi by mělo být docela bezpečné.“

Zatímco se blížili, naslouchali rozrušené komunikaci na nejrůznějších frekvencích. Měsíční úlomky letěly vysokou rychlostí k Zemi a lodě OSZ se je ze všech sil snažily zastavit, armáda Hanzy však byla jako roj komárů proti tornádu. Lodě

všech různých typů kličkovaly mezi úlomky a snažily se zmapovat jejich rozložení.

Trupem *Víry* otřáslo sedm ostrých úderů. Další kus kamene, dvakrát větší než jejich loď, je minul po téměř paralelním kurzu, odstrčil je z cesty a sám přitom mírně změnil směr. BeBob vyjekl a divoce zakličkoval. „Nový lak je v háji! Tohle se mi vůbec nelíbí."

„Pusť mě k řízení," řekla Rlinda a BeBob se s ní nehádal.

Ty části Měsíce, které byly odmrštěny nejvyšší rychlostí, už vlétly do pozemské atmosféry. Když začaly hořet, zanechávaly za sebou zářivě oranžové a bílé čáry podobné škrábancům, a čím blíže byly povrchu, tím silnější a výraznější stopa se za nimi táhla. První kusy se se zábleskem rozpadly na atomy.

Margaret to sledovala. „Něco takového Země nezažila od křídového období. Kterýkoliv z těch kusů by mohl vážně ohrozit život na téhle planetě."

„Určitě se chcete vracet do něčeho takového?" zeptal se BeBob nevěřícně.

„Věřím, že tam dole je Anton," řekla Margaret.

Na záběrech s vysokým rozlišením sledovali sérii dopadů, které pustošily planetu za doprovodu oranžových explozí a záblesků uvolněné energie. Naslouchali horečným výstrahám i prosbám o pomoc, nebylo však síly, která by dokázala evakuovat miliardy lidí během tak krátké doby. Ostatně kam by také šli?

Jeden obrovský kus vymazal z povrchu Dallas.

O několik hodin později nezůstala stopa ani po Šanghaji.

Margaret prohlásila: „To je teprve začátek. Větší kusy se budu pohybovat pomaleji, ale už sem míří. Ty nejničivější dopady teprve přijdou."

105 PATRICK FITZPATRICK III.

Když *Cikánka* letěla k Zemi, rozčilený Patrick byl připravený vykřičet svá obvinění na všech komunikačních frekvencích. Chtěl ukázat prezidenta v pravém světle, obvinit ho z chladnokrevné vraždy své babičky, z pirátství, jehož se na jeho příkaz dopustily OSZ u Golgenu, i z přepadení osquivelských loděnic, při kterém přišly o život tisícovky civilistů. Na podporu svého tvrzení měl velmi přesvědčivé obrazové záznamy.

Nikdo mu však nevěnoval pozornost. *Cikánka* byla jen jednou z desítek tisíc lodí pohybujících se v okolí Země. Letový provoz nikdo neřídil. Poté, co byl Měsíc – *Měsíc!* – zničen, se každý pilot musel spoléhat jen sám na sebe.

Situace byla naprosto zjevná, ovšem tak neuvěřitelná, že si Patrick několik minut nebyl schopný uvědomit, co se vlastně děje. Chvíli mu trvalo, než překonal šok a konečně dospěl k nějakým závěrům. Přesvědčení, že i za tuto katastrofu je nějakým způsobem zodpovědný prezident Wenceslas, na sebe nenechalo dlouho čekat.

Zhett řekla: „Po něčem takovém nebude politika nikoho zajímat. Naše obvinění proti prezidentovi se v tom hluku ztratí.“

Přimhouřil oči. „Naopak! Nedovedu si přestavit lepší situaci pro revoluci. Obyvatelstvo je jistě připravené ho svrhnout, pokud se za nás Meč svobody postaví. A *pokud* dokážeme ztropit dost velký křik.“

Jakmile malá jachta vstoupila do atmosféry, zamířila přímo k horskému sídlu Maureen Fitzpatrickové. Když se k němu blížili, Patrickovi se sevřel žaludek a pocítil zvláštní zdráhavost. Fúrie se vzdala svého vlivu a opustila svůj majetek jen proto, že ji Patrick přemluvil, aby přijala nové postavení.

A Basil ji zavraždil.

Patrickem cloumal vztek.

Když *Cikánka* dosedla na venkovní zpevněnou přistávací plochu, sídlo se zdálo opuštěné. Maureenini zaměstnanci a stálí hosté byli pryč. Vzhledem k sérii katastrof, k nimž došlo v několika posledních týdnech, Patrick pochyboval, že by prezident měl čas vyslat své poskoky, aby prohledali její dům a majetek.

Pohlédl na velký dům, odmlčel se a náhle cítil, jak se mu svírá hrdlo. „Předpokládám, že tohle je teď součást mého dědictví."

Použil vstupní kódy, které znal nazpaměť, deaktivoval bezpečnostní systémy a společně se Zhett vstoupili do ztichlé budovy. Své věci z vesmírné jachty odnesli do pokoje pro hosty, který zabrali pro sebe.

Zamířili do zpravodajské místnosti bývalé prezidentky, prostorné haly s pohodlnými křesly, minibarem a automatem na kávu. Stěny byly pokryté ztemnělými obrazovkami.

„Myslíš, že přijdeme na způsob, jak kontaktovat ostatní odpůrce režimu?" zeptala se Zhett. „Jak se s nimi spojíme?"

„Můžeme něco odvysílat odsud. Zavřeme se tady a počkáme, až si nás Meč svobody najde."

„Pokud nás dřív nevyslídí Hanza."

„Zakódujeme signál, postaráme se, aby to vypadalo, že vysíláme odněkud z vesmíru – vždyť jsi viděla ten chaos tam nahoře. Nikdy na nás nepřijdou."

„A jak nás tedy najde Meč svobody?" Zhett aktivovala monitory a usadila se, aby sledovala početné zpravodajské kanály. Na obrazovkách běžely informace o snaze OSZ odvrátit dopad asteroidů, nebo zachycovaly tragické příběhy měst zničených dopadem meteoritů. Hosté diskusních pořadů na několika kanálech s větším či menším fanatismem štvali proti Konfederaci. Objevily se konspirační teorie, podle nichž útok faerů nějakým způsobem vyprovokoval král Petr. Patrick jen obrátil oči v sloup.

Na několika málo kanálech zazněla skutečná kritika prezidenta Wenceslase poukazující na skutečnost, že jeho špatná rozhodnutí a neschopnost vedou lidstvo do zkázy, těchto hlasů však bylo poskrovnu. Jak si Patrick všiml, mnoho dříve oblíbených stanic už nevysílalo.

Jeden ze zpravodajských šotů se zaměřil na klikissy a obsahoval informaci, že generál Lanyan padl u Pymu při střetu s klikissy. Poté, co byl zničen Měsíc, to ovšem byla stará zpráva. Patrick si zprávu o Lanyanově osudu vyslechl se smíšenými emocemi. Kdysi toho muže obdivoval, viděl v něm svého učitele a klíč k dalšímu kariérnímu postupu. Jak byl tehdy naivní a zaslepený! Lanyan šťouchal do sršního hnízda tolikrát, že jednou musel dostat žihadlo…

Poslouchali zprávy o hromadném zatýkání demonstrantů požadujících prezidentovo odstoupení. Král Rory mohl pro uklidnění svých poddaných udělat jen málo. Patrick si byl jistý, že najde způsob, jak se napojit na síť Meče svobody. Ostatně i kdyby ji nikdy nenašel, mohl použít její jméno, aby získal větší pozornost. Až zveřejní materiál, který si přinesl s sebou, budou mít disidenti další pádné argumenty.

Když ke vstupu do hlavního komunikačního centra domu použil své vlastní identifikační číslo a otisk palce, na obrazovce se místo obvyklého symbolu objevila tvář jeho babičky. Jeho babička tam stála a dívala se na něj. S úlekem sledoval, jak se na něj Maureen vědoucně usmála.

„Tak tedy, Patricku, jelikož jsi aktivoval tento vzkaz z mého domu a jelikož tam nejsem s tebou, abych ho smazala dřív, než si ho poslechneš, už musím být mrtvá. To mě pěkně štve. Pokud jsem náhodou nespadla z balkonu na stromě – a tak nešikovná nejsem – vsadím se, že s tím má co do činění prezident. Ten parchant," zamumlala sotva slyšitelně.

„Dovedu si představit, co si teď musíš myslet. Jsi odhodlaný ztropit povyk po celé Hanze, pohnat toho chlapa před

spravedlnost a zachránit celou lidskou rasu. Vytáhl jsi do války, Patricku, takže mě poslouchej: bojovat se dá chytře a hloupě. To tulácké děvče v tobě vzbudilo určité altruistické sklony, což je nejspíš jen dobře. Ale vůbec by mi nevadilo, kdyby sis chtěl s prezidentem vyrovnat účty za to, co provedl tvé drahé, milované babičce.“ Zasmála se.

Patrika zamrazilo, když ji slyšel tak lehkovážně mluvit o svém vlastním osudu. Pokud takovouto nahrávku pořídila, musela od začátku tušit, že prezident je tak odporného činu schopen. Nikdy si neuvědomoval, jak velké riziko stará Fúrie na jeho žádost podstupuje, Maureen se však připravila na nejhorší scénář.

„Takže pokud chceš něčeho dosáhnout, budeš potřebovat kontakty, a budeš potřebovat zdroje. K této zprávě připojuji kompletní seznam přístupových instrukcí k několika tučným kontům. Není to všechno, samozřejmě, ale mělo by to stačit. Nechci, abys při svém tažení rozházel veškeré rodinné jmění, i když to děláš kvůli mně… a kvůli lidstvu.

Dávám ti taky seznam spolehlivých kontaktů v médiích a obchodní sféře. Jsou to lidé, kteří mi prokázali několik laskavostí, když jsem byla prezidentkou, a můžu ti zaručit, že to nejsou příznivci současné kliky.“

Když přimhouřila oči a pohlédla přímo na něj, nemohl uvěřit, že tam opravdu není, že nestojí na druhé straně obrazovky. „Vím, jak jsi chytrý, a vím, jak dobře jsem tě vychovala. Jsem… jsem na tebe pyšná. A teď jdi a dostaň je!“

Ohlédla se přes rameno, zavolala na Jonase a záznam skončil. Patrick zíral na obrazovku a oči ho pálily.

Zhett si už prohlížela seznam, který jim Maureen zanechala, a celá přitom zářila.

Měli všechno, co potřebovali, aby mohli začít.

Patrick zamaskoval původ zprávy několikanásobným kódováním a s pomocí Maureenina dokonalého komunikačního zařízení snadno pronikl do veřejných sítí. Z éteru bylo staženo mnoho populárních stanic, po kterých teď zbyl jenom šum, takže mohl snadno vysílat právě na těchto kanálech. Spojil se s mediálními odborníky, které mu doporučila jeho babička, a ti mu pomohli zprávu šířit; někteří dokonce tvrdili, že jsou členy Meče svobody. Štědré finance mu otevřely dveře a umožnily zakrýt stopy, Zhett pak projevila obzvláštní talent pro získávání nových příznivců.

Patrick také našel způsob, jak vložit svou zprávu do populárního diskusního pořadu, přímo do debaty o budoucích změnách klimatu v důsledku zničení Měsíce. Nejvíce posluchačů však oslovil ve chvíli, kdy se mu podařilo nabourat úspěšný hudební a zábavný kanál. Navzdory tomu, že se svět kolem řítil do zkázy – či možná právě proto – lidé stále sledovali své oblíbené pořady.

Patrick důrazným rozhněvaným tónem přednesl svá obvinění a předložil fakta. Přehrál děsivé záběry na Pikeovy manty, které zavraždily bývalou prezidentku jenom proto, že se rozhodla přijmout nabídku Konfederace a stát se její zástupkyní. Ukázal útok na osquivelské loděnice a plundrování golgenských těžerů, a na závěr připojil své staré a často vysílané doznání, v němž za viníka tuláckého embarga na dovoz ekti označil samotného generála Lanyana.

Sám se pak prohlásil za zástupce Meče svobody a vyzval lidi, aby vyšli do ulic. Ukázal záběr na prezidentovu tvář, znechuceně zamlaskal a zeptal se: „Proč mu tohle všechno dovolíte?“

Pak se odpojil a vzal Zhett za ruku. Budou vysílat den po dni, dokud nedosáhnou kritického bodu.

106 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Jora'h nechtěl těžaře děsit drtivou demonstrací síly, nechal proto adara Zan'nha a většinu vojáků Sluneční flotily na palubách bitevníků a sám se vypravil na hlavní těžer v malém člunu, zatímco nad ním křižovaly stovky bitevníků v těsných velkolepých formacích.

Navzdory ujištění Mága-imperátora Tuláky přílet tak početné armády znepokojil. Kellum proto svolal všechny velitele těžerů, aby k nim Jora'h mohl promluvit a vysvětil jim situaci.

Mága-imperátora doprovázela Nira a Osira'h, po důkladném zvážení se pak rozhodl vzít s sebou také Sullivana Golda, jehož příběh musel Tuláky ohromit. Sullivan, stále viditelně otřesený, popsal, jak se měl na prezidentův příkaz zmocnit tuláckých těžerů a převzít je pod správu Hanzy.

Kellum zalapal po dechu: „Zatraceně, mor na toho chlapa!"

Další velitel těžeru, Bing Palmer, pohrdavě zavrčel: „Skoro by mě potěšilo, kdyby se osíci o další pirátský nájezd pokusili právě teď, když je tady Sluneční flotila. Rád bych je viděl, jak se otočí, stáhnou ocas mezi výfukové trysky a upalují zpátky domů!"

Další z tuláckých bossů, Boris Goff, s sebou přivedl zeleného kněze, který Niře k její velké radosti věnoval jednu ze svých ratolestí. S nadšeným úsměvem na tváři se třesoucími se prsty dotkla křehkých větviček a napojila se na telink. Zaplavila ji slova a myšlenky a kněžka chvatně vylíčila nedávné hrozivé události včetně zničení Měsíce. Přestože to ostatním sdělovala, sama tomu všemu zjevně nemohla uvěřit. Druhý zelený kněz tuto znepokojivou informaci předal králi Petrovi.

Kellum si opřel lokty o stůl, naklonil se kupředu a zkoumavě pohlédl na ildiranského vůdce. „A co přesně hledáte

tady, Mágu-imperátore? Věřím tvému slovu, že Sluneční flotila nás nechce ohrožovat. Jak tedy můžeme Impériu pomoci?“

„Stejně jako vy, i já mám nevyřízené účty s prezidentem Wenceslasem,“ řekl Jora’h. „Ale našimi nejmocnějšími nepřáteli jsou *faerové.* Sluneční flotila se s nimi dychtí utkat, adar Zan’nh však potřebuje provést nezbytné opravy, doplnit výzbroj a připravit naše bitevníky k vítěznému návratu do Mijistry. Musíme se také pokusit o nalezení efektivních způsobů boje s faery a připravit plán bitvy.“

Kellum se usmál. „Náhodou tady máme tuláckého vědce, který by vám s novými zbraněmi mohl pomoci.“

Když západ slunce zbarvil oblačnou přikrývku obří plynné planety duhovými barvami, Jora’h našel svou dcerku, jak stojí sama na otevřené palubě vedle velkého přistávacího doku. Nebezpečně se nakláněla přes okraj a hleděla dolů do převalujícího se atmosférického oceánu, jehož vrstvy působily až hypnotickým dojmem.

Nedaleko stál malý, diamantový hydroský člun, prázdný a hrozivý. Kotto ho tam přemístil ze své laboratoře, snad aby na něm provedl další testy, Osira’h se však na něj nedívala. Místo toho se soustředila na mlžnou hlubinu pod sebou.

Stanul za svou dcerkou a chvíli ji sledoval, přemýšlel o všem, co dokázala… Přes to všechno byla stále dítě. Dítě, které muselo brzy vyrůst a z nějž se při setkání s hydrogy stalo něco víc než jen obyčejná dívenka. Nechtěl ji rušit, ale Osira’h jeho přítomnost vycítila.

Aniž se k němu otočila, řekla: „Ty mraky vypadají tak poklidně, ale já vím, co skrývají.“

Otec a dcera společně hleděli do propasti plné nadýchaných, převalujících se chuchvalců. Jora’h nemohl v plnosti pochopit, co dívenka prožila, když se spustila dolů v uzavřené komoře, tak

podobné opodál stojící diamantové kouli, aby vyjednávala s hydrogy. Přestože to byly nesmírně mocné entity – arogantní, ničivé a chladné – přiměla je, aby se sklonily před její vůlí.

Osira'h byla zamyšlená a znepokojená. „Víš, pořád tam dole jsou. Hydrogové o sobě nedávají vědět, ale stále jsou tady."

107 KRÁL PETR

Když se král Petr dozvěděl o zničení Měsíce, okamžitě se rozhodl nabídnout Zemi veškerou pomoc, kterou byla Konfederace schopná poskytnout – a to bezodkladně. Nedlouho poté, co Nira skrze telink předala svou zprávu, dorazili na Theron obchodní lodě přinášející očité svědectví o celé události.

Když společně s Estarrou sledovali záběry zvolna se pohybujících úlomků nevyhnutelně mířících k Zemi, Petr pochopil, že to je teprve začátek skutečné katastrofy. Dopad dostatečně velkého kusu mohl způsobit rázovou vlnu, která by zahubila všechno živé na planetě.

A co hůře, byly zde další vážné následky. Petr přelétl očima zatím dostupné informace: podnebí planety brzy projde značným otřesem. Narušení cyklu přílivů a odlivů způsobí výrazné změny počasí a dokonce i ročních období v závislosti na tom, jak rovnoměrně se měsíční hmota rozprostře po orbitální dráze. Tahy mořských zvířat, příliv a odliv, bouřkové fronty se převratně změní – a to byly teprve bezprostřední důsledky.

„Je dobře, že lidská rasa není v současnosti odkázána jenom na Zemi," řekla Estarra, která se v té chvíli projevila jako pravá Theroňanka. „Konfederace přežije."

Ale Petr se narodil a vyrostl na Zemi. „Pohrdám prezidentem Wenceslasem, ale obyvatelé Země nás potřebují a já je neopustím.“

Představou, že by měli Zemi nabídnout pomoc, nebyl nikdo nadšený, zvlášť ne zástupci bývalých hanzovních kolonií a tuláckých obchodníků dotčených pirátstvím OSZ. Král Petr však byl neoblomný a Estarra ho podpořila. Zelení kněží rozeslali králův vzkaz svým druhům do všech koutů Spirálního ramene.

„Nezáleží na tom, že se Hanza obrátila k Theronu a všem svým koloniím zády. Nezáleží ani na tom, že OSZ uposlechly špatné rozkazy a napadaly tulácké základny. Tváří v tvář takové tragédii se nesnížím k malichernosti.“ Král ukázal rukou na obrazovku zachycující změť předpokládaných oběžných drah jednotlivých úlomků. „Jen se na to podívejte!“

„Nezáleží na tom, jakou cestu zvolí ostatní – my, Konfederace, musíme udělat, co je správné,“ dodala Estarra.

Jakmile jednou Tuláky přesvědčil, zachovali se podle očekávání a pustili se do řešení problémů s nadšením a kreativitou sobě vlastní. Vyzval ke spolupráci všechny, kteří měli zkušenosti se stavbami ve vesmírném prostoru, analýzou asteroidových polí a složitými orbitálními projekcemi pohybu mnoha těles.

Petr také povolal admirála Willisovou s *Jupiterem* a deset jejích mant. Měl v úmyslu vést konvoj sám. Willisová, která byla po zkušenosti s generálem Lanyanem u Pymu nedůvěřivá, ho varovala: „Přistupovala bych k této misi dobré vůle s nejvyšší opatrností, Výsosti.“

„Budeme opatrní, ale také ukážeme lidem na Zemi, jací doopravdy jsme. Basil nás příliš dlouho líčil jako zrůdy a zločince. Když uděláme velkorysé gesto, naše činy budou mluvit za nás.“

Petr přesto neměl v úmyslu pohybovat se v blízkosti prezidenta Wenceslase bez spolehlivé ochrany konfederačních

zbraní. Už vyslal napřed první vlnu tuláckých techniků, aby nabídli Zemi své služby, a věděl, že žádný rozumný člověk jejich pomoc neodmítne.

Žádný rozumný člověk.

108 ANTON COLICOS

Anton věděl, že je jen otázkou času, kdy Vao'sh podlehne naprosté izolaci. Zoufale se ho snažil zachránit a modlil se, aby ho svou vřelostí a útěchou udržel naživu aspoň o trochu déle. Starý dějepravec ho potřeboval a Anton ho nechtěl opustit; přál si, aby mohl celý den sedět, držet ho za ruku a *předávat* mu svou sílu.

Musel však něco *udělat*, aby mu pomohl. Musel zkusit všechno. Všechno! Anton žádal vlivné lidi o laskavost, psal jim dopisy, osobně je navštěvoval a prosil o pomoc. Sestavil si seznam možností a pak neúnavně zkoušel každou alternativu, křížkem označoval své neúspěchy a dopisoval do něj nové nápady.

Probojoval se do kanceláře děkana Fakulty ildiranských studií, ten si však nad celou záležitostí umyl ruce, neboť měl obavy z vlny protiildiranských nálad vyvolaných skutečností, že to byla Sluneční flotila, jež dovedla faery k Měsíci (co na tom, že OSZ předtím věznily Mága-imperátora a celý jeho doprovod). Pak Anton zamířil k rektorovi, který však po zničení několika významných měst upadl do katatonického stavu, přesvědčený, že Palácovou čtvrť čeká stejný osud. Celý kampus zachvátila anarchie a všechny přednášky byly zrušeny.

Anton odeslal prezidentovi čtrnáct naléhavých vzkazů, v nichž naznačoval, že má důležité nové informace, odpovědi se

však nedočkal. Basila Wenceslase starý dějepravec zjevně přestal zajímat. Proslýchalo se, že se prezident uchýlil do krytu hluboko v podzemí. Nebylo ho vidět už celé dny, ačkoliv král Rory stále veřejně vystupoval, pozvedal ruce a sliboval – nijak přesvědčivě – že všechno bude zase v pořádku.

Anton ale naprosto jistě věděl, že Vao'sh v pořádku nebude, pokud se mu nedostane pomoci. Bez společnosti svých bližních, bez *thismatu,* zemře. Byla to jediná věc, kterou mu Anton nemohl poskytnout bez ohledu na to, jak silně chtěl.

Nejlepší by byla rychlá loď, která by Vao'she dopravila do Impéria k ostatním Ildiranům a do bezpečí jejich *thismatu.* Kterákoliv štěpová kolonie by stačila, jen kdyby se Vao'sh mohl vrátit mezi své. Vzhledem k aktuální situaci na Zemi by Anton s radostí odletěl s ním. Cokoliv, jen aby příteli pomohl.

Žádné volné lodě však nebyly k dispozici, rozhodně ne pro cestu až do vzdáleného ildiranského Impéria.

Anton udělal všechno, co bylo v jeho silách, ale nedokázal nikoho přimět, aby se problémem vážně zaobíral. Měsíc byl zničen a asteroidy vymazaly z povrchu Země několik měst. Ohniví elementálové zaútočili na Sluneční soustavu. Tragédie jednoho osamělého Ildirana nikoho na Zemi absolutně nezajímala.

Jen pro Antona to bylo důležité. Začal propadat zoufalství.

Vao'sh, oddělený od *thismatu,* se choulil v malém bytě, který spolu sdíleli. Anton ho vybízel, aby šel ven a nechal se obklopit lidmi (i když se v duchu obával, aby ho dav nezačal lynčovat). Starý dějepravec však odmítl. „Lidé mi nemohou dát, co potřebuji, i kdyby jich bylo sebevíc. Je to stejný rozdíl, jako dívat se na jídlo na obrázku a hodovat u prostřeného stolu. Tady nemohu načerpat sílu."

Anton byl nešťastný, ale odmítal se poddat zoufalství. Něco musel vymyslet. Nemohl Vao'she ztratit. Nesměl se vzdát.

Anton prosil o rozhovor v médiích – chtěl, aby lidé vyslechli Vao'shův příběh a pochopili jeho trápení. Zpravodajství se však soustředilo na zničení Měsíce, analýzu situace s faery a spílání Sluneční flotile. Další reportáže se zabývaly ničivými dopady, postiženými městy, a varovaly před nebezpečím, které představovaly větší kusy mířící k Zemi.

Nakonec Anton vyčerpal všechny možnosti. Už ho nenapadalo, co by ještě mohl udělat, koho požádat o laskavost. S těžkým srdcem se vrátil do svého bytu, zavřel za sebou dveře a chvíli strnule stál, neboť měl strach přiznat si svou porážku. Věděl, co to pro Vao'she znamená. Zavřel oči, zhluboka se nadechl, sebral poslední zbytky optimismu a nasadil povzbudivý úsměv. „Zatím nic, ale něco vymyslím. Nevzdávám to."

Starý dějepravec rozsvítil všechna světla, roztáhl závěsy a záclony. Anton ho našel ležet na provizorním lůžku, chvějícího se a prochladlého. Jeho obličejovými laloky vířily sinalé barvy. Anton k němu poklekl a uchopil ho za ruku. „Buď silný. Jsem tady! Máš moji podporu, moji sílu."

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že Vao'shův stav nezpůsobila pouze jeho izolace. Dějepravec se zazmítal v křečích a ohrnul rty tak, že odhalil zuby. Oči měl pevně zavřené a pod víčky se mu leskly slzy bolesti. „Jsem rád, že jsi přišel," vypravil ze sebe. „Chtěl jsem tě mít u sebe."

„Já to nevzdám!" naléhal Anton.

„Nic… se nedá udělat. Smiř se s tím."

„Ne!"

Anton zaznamenal ostrý zápach. Rozhlédl se kolem a spatřil prázdné lahvičky od chemikálií – žíravé čisticí prostředky z kuchyňky a koupelny a několik krabiček od starých léků na předpis, všechny prázdné. „Vao'shi, co jsi to udělal?"

Přestože se starý dějepravec stále třásl, přiměl se otevřít oči. Promluvil, jako kdyby vyprávěl příběh: „Mág-imperátor Cyroc'h

viděl, co ildiranské Impérium potřebuje, a proto požil jed, aby mohla započít další kapitola.“ Zakašlal a pak začal zvracet.

Anton uchopil starce za kostnatá ramena a zvedl ho z lůžka. Měl pocit, jako by mu pevná země náhle zmizela pod nohama. „Proč jsi to vzdal? Pořád to zkouším! Pořád jsem tady!“

Dějepravec sevřel Antonovu ruku, ztěžka vydechl a zasípal: „Všechny příběhy nemohou mít šťastný konec.“

„To mi nesmíš udělat!“ Anton se od něj odtáhl a vstal. Srdce mu bušilo a nemohl popadnout dech. Stěží vnímal cokoliv jiného než vlastní myšlenky, jež na něj neodbytně dorážely. „Zavolám do nemocnice. Poradí si.“

Na Zemi ale nebyl lékař, který by se vyznal v ildiranské fyziognomii či toxikologii. Bez důkladných analýz nebylo možné určit, která z látek ho otrávila, nemluvě o tom, že neexistoval způsob, jak včas vyrobit spolehlivý protijed.

Anton však takovým myšlenkám zavřel dveře a odmítl se jimi zabývat.

Vao’sh ho uchopil za ruku a přiměl ho přistoupit blíž. „Ach, můj příteli! Osamělost, kterou jsem zakusil, když jsme uprchli z Marathy, byla jen slabým odvarem toho, co prožívám teď – a bude to jenom horší. Vím to, a stejně tak to víš ty. Takhle jsem to já, kdo rozhodl, a zemřu mnohem poklidněji, než kdybych připustil, aby se mě zmocnilo šílenství.“ Mluvil zcela klidně.

„Ne!“ Anton cítil, jak se mu z hrudi derou vzlyky a zároveň v něm rostl hněv. Odmítal přijmout skutečnost, že už nemůže nic udělat, že Vao’she zklamal.

„Slib mi… slib mi, že budeš vyprávět můj příběh.

Napiš jeho konec do *Ságy sedmi sluncí.*“ Dějepravec měl lesklé a do prázdna upřené oči, ale přesto ještě dodal: „Našel jsem verše, které se mi velmi líbí. Napsal je člověk jménem Thomas Babington Macaulay a pocházejí z díla *Zpěvy starého Říma*.“

Vao'sh se vzchopil a zarecitoval hlasem, v němž stále zněla síla velkého dějepravce:

„Šťastný muž, jenž skonal hrdě přijímaje rány by uctil předků popel a též bohů svých chrámy."

S úsměvem se zhroutil na lůžko. „Bude to pěkný epitaf, řekl bych."

„Ne…" Anton, který klesl na kolena vedle svého přítele, nedokázal zadržet pláč. Vao'sh vztáhl ruku a opět uchopil jeho dlaň. O téměř hodinu později starý dějepravec zemřel tak poklidně, jak předpověděl.

109 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Pracovna na vrcholku hanzovní pyramidy mu už nepřipadala bezpečná. Kdykoliv dříve se v prosklené špičce centrály Hanzy cítil tak vysoko, že vnímal celé lidstvo jako mozaiku, aniž by si musel dělat starosti s detaily jednotlivých dílků. V poslední době se mu však vůbec nelíbilo zůstávat tak viditelný. Tak zranitelný. Sklo v oknech jeho pracovny bylo schopné odolat jazerům i střelám, ale ne kamenům padajícím z nebe.

Dokonce ani hluboko pod zemí, chráněný půl kilometru silným skalním masivem, si Basil nemohl být jistý, že je opravdu v bezpečí. Dopad dostatečně velkého asteroidu by ho zabil stejně jistě, jako kdyby stál ve své pracovně. A chytrý vrah by se k němu bezpochyby také dokázal dostat.

Nejdříve uvažoval o možnosti zřídit mobilní centrálu na *Goliáši* generála Brindleho na oběžné dráze, což mu připadalo jako dobrý nápad do té doby, než si uvědomil, jak zranitelná je

obří loď vůči útoku zvenčí. Co kdyby je černí roboti zradili a zahájili řež? Co kdyby se některé lodě OSZ vzbouřily? Co kdyby se vrátili faerové? Nebo Sluneční flotila? Nebo klikissové? Tolik nepřátel, dokonce i bývalí spojenci se obrátili proti němu…

Ano, Basil musel být velmi, velmi opatrný. Jako prezident musel být chráněný. Musel zůstat v bezpečí. Kdo jiný by vedl Hanzu v těchto strašlivých časech?

Přesun jeho osobní kanceláře do podzemí, daleko od centrály Hanzy, byl impulzivním rozhodnutím. Tunely byly staré, strohé, měly sloužit jen dočasně, po dobu nejvyšší nouze. Skála mu však dodávala pocit jistoty, a co bylo nejdůležitější, měl absolutní kontrolu nad tím, kdo k němu má přístup. Nemohl udělat nic lepšího.

Dělníci dokončovali úpravy podzemních prostor podle jeho přání, a zvuky stavebních prací na něj nepříjemně dotíraly. Těžká nákladní auta a malé bagry vyklízely další sály a chodby a rozšiřovaly tak prostory podzemního velitelského stanoviště. Prach ve vzduchu se mísil s výfukovými plyny a štiplavým pachem, které nebylo možné odfiltrovat navzdory vysokokapacitním čističkám vzduchu. Světlo z osvětlovacích panelů vrhalo ostré stíny. Místo mu připomínalo strohý tajný bunkr, kde se sesazený vůdce mohl skrýt před hněvem davu. Tato paralela se mu vůbec nelíbila.

Na kamenných stěnách byla připevněná síť přenosných komunikačních obrazovek. Zatímco technici seděli na nepohodlných pracovních židlích s tvrdými opěrkami a kovovými sedáky, Basil dostal lepší křeslo, v němž dokázal vydržet celé hodiny u obrazovek a vše sledovat.

První obrannou linii nad atmosférou tvořila směsice průzkumných letounů, lodí OSZ a záchranných člunů, které společně pročesávaly okolí a snažily se nalézt přilétající kusy kamení. Prázdný vesmírný prostor však byl rozlehlý a lodí

jenom hrstka – těžko mohly zachytit nebo dokonce zneškodnit většinu měsíčních úlomků.

Právě včera asteroid o odhadovaném průměru šesti set metrů smetl polovinu Buenos Aires. Další dva dopadly na Arktidu a jeden udeřil přímo doprostřed australského buše.

A to převážná většina úlomků z roztříštěného Měsíce k Zemi ještě nedorazila!

Basil každému dalšímu hlášení naslouchal s rostoucím strachem a hněvem, jako by se proti němu nějakým způsobem obrátila samotná fyzika, a bombardování Země bylo projevem její osobní zášti vůči němu.

V důsledku toho všeho se obyvatelstvo planety ocitlo ve stavu neustálé paniky. A co hůře, současnou situaci kladli všichni za vinu Basilovi. Patrick Fitzpatrick III. vylezl z díry, kde se až dosud skrýval, a odhalil podíl Hanzy na odstranění bývalé prezidentky. V jeho podání to znělo, jako by Basil udělal něco špatného, když jí zabránil ve zradě! Kromě toho Fitzpatrick naprosto překroutil význam a smysl mise generála Lanyana, který na tuláckých základnách získával potřebné zdroje.

Fitzpatrickovi se přesto podařilo vyvolat poprask. Meč svobody stále halasněji volal po Basilově rezignaci a návratu krále Petra. Byli to hlupáci, naprostí blázni! Kdyby se mu Petr nestavěl na odpor, kdyby všichni v Hanze dělali, co se jim řeklo, kdyby lidé byli *spolehliví*, žádný z těchto problémů by nenastal. Lidská rasa by byla na správné cestě.

Zatraceně – to všechno byla jejich vina! Jak mohli obviňovat *jeho?*

Zástupce Cain stál za Basilovým černým polstrovaným křeslem. Právě mu podal aktuální hlášení o situaci na povrchu, která byla stále hrozivější. Po McCammonově doznání a popravě byl Basil nucen držet si Sarein a Caina blízko sebe. Na další vyšetřování neměl čas, protože dorazila Sluneční flotila a

pak se rozpoutalo peklo. Navzdory svému přetrvávajícímu podezření na ně *musel* spoléhat.

Než mohl Basil vydat Cainovi další instrukce k potlačení nepokojů, zavolali na něj technici z podzemního řídícího centra: „Blíží se lodě, pane prezidente! Jejich mnoho. Vypadají jako… lodě OSZ. Deset mant, jedna obří loď a velké množství menších, neidentifikovatelných plavidel.“

„Je to snad nějaká část flotily, o které nevíme? Zatajil před námi Sirix něco?“ Basil se obrátil na Caina, ale ten jen zavrtěl hlavou.

Pak se, jako nečekaný políček, objevil na obrazovce Petr zářící všemi odznaky královské moci s královnou Estarrou stojící po boku. „Lidé Země, Konfederace vám v čase nouze nabízí pomoc. Přivedli jsme s sebou velký počet tuláckých lodí, které pomohou zmapovat a odklonit největší lunární fragmenty, a armádní křižníky pro těžkou práci. Prosím, přijměte naši nabídku a ochraňte Zemi!“

Po Basilově tváři se rozlil horký ruměnec, nozdry se mu chvěly, jak začal zrychleně dýchat. „To je šílené! Pošlete Brindleovy lodě, aby ho zatkly. Za zločiny, které spáchal, musí být král Petr postaven před soud. Tulácké lodě zažeňte. Je to nepřátelská vojenská síla v naší soustavě.“

Cain se ani nepohnul. Jeho hlas zněl chladně a logicky. „Pane prezidente, nemůžeme si dovolit odmítnout pomoc. Sám jste viděl předpokládaný rozsah škod, způsobených dopady měsíčních fragmentů. Nemáme prostředky, abychom si poradili sami.“

Prezident zpražil Caina pohledem. „Vy nechápete, co Petr dělá, že? Přišel sem, aby se mi vysmíval, aby mě dráždil, že on je živý a zdravý, zatímco já se skrývám v podzemí, a aby dále otřásl loajalitou lidu – *mého* lidu! Altruistické důvody? Tohle je osobní, je to Petrův způsob, jak mi plivnout do obličeje.“

„Mýlíte se v něm, pane prezidente. Přestože jste měli neshody ohledně politiky, Petrovi vždy leželo na srdci blaho Země. Jsem si tím jistý. Měl jsem příležitost ho poznat, dokud byl tady.“

„Nenechte se jím oklamat! Dělá na mě dlouhý nos a snaží se chopit moci.“

„Pane, zoufale potřebujeme pomoc. Nemůžeme jejich nabídku odmítnout. Sám to dobře víte.“

Basil zavrtěl hlavou, myšlenky mu v hlavě divoce vířily. „Máme Sirixe a klikisské roboty – ti taky zkoumají bezpočet úlomků. Mohou nám pomoci s jejich zmapováním a následně rozmístit automatické sondy, které asteroidy odvrátí.“ Prudce vstal ze svého křesla, až se začalo otáčet proti směru hodinových ručiček, a stanul tváří v tvář svému zástupci. „Copak to nevidíte? Pokud Petrovi dovolím, aby nás zachránil, Hanza definitivně skončí. Petr všem ukáže, že je lepší než já. Chce, abychom polevili v ostražitosti, a jakmile se tak stane, jeho zločinecká Konfederace zaútočí. Petr se opět chopí moci. O nic jiného mu nikdy nešlo.“

Basil si uvědomil, že všichni v jeho podzemní velitelské místnosti na něj zírají. Po dlouhé chvíli ticha promluvil jeden z techniků: „Pane prezidente, právě jsme zaznamenali tři další dopady – v jižním Atlantickém oceánu. Způsobily vlny, které během hodiny udeří na brazilské pobřeží. Byla vyhlášena evakuace, ale většina lidí zřejmě nebude mít dost času.“

Basil zatínal a rozevíral pěsti a představoval si, že sám Petr nasměroval tyto asteroidy tak, aby způsobily co největší škody. Cain znovu, tentokrát naléhavějším tónem, řekl: „Pane prezidente, *nemůžeme* tuto pomoc odmítnout.“

„Dobře, nechte ho, ať si hraje svou hru – já se oklamat nedám.“ Basil se odvrátil s pocitem, že byl poražen. Potom ho ale něco napadlo a po tváři mu přelétl nepatrný úsměv. Ano, měl ještě jednu tajnou zbraň, kterou mohl proti Petrovi použít.

Nečekal, že bude moci postupovat tak zpříma, ale nyní mu ta příležitost spadla přímo do klína.

Viděl nespočet záběrů pořízených během sledování rodiny Aguerrů dávno předtím, než byl „král Petr“ představen veřejnosti. Basil věděl, jak silně Raymond Petr miloval svou matku a své mladší bratry. Bude se upínat k naději, že malý Rory přežil. Použije toho chlapce, aby Petra udržel v patřičných mezích. Ještě že Basil sám podobným sentimentem netrpěl.

110 JESS TAMBLYN

Po celé týdny jeho nosiči vody cestovali po Spirálním rameni, rozváželi nové bojovné wentaly, hledali wentalská zřídla a přiváželi zpět na Theron plné nádrže. Jess a Cesca nyní chtěli vidět, co Kotto Okiah dokázal vymyslet ve spolupráci se vzorkem wentalů.

Cestou ke Golgenu Jess nedokázal vytěsnit vzpomínky na svého bratra Rosse, spolu s Cescou však nesměli spouštět oči ze své Hvězdy – jejich úkolem bylo porazit faery a jednou provždy ukončit válku elementálů.

Když se však vodní bublina jejich lodi přiblížila k nažloutlé planetě, ke svému úžasu spatřili stovky, možná dokonce tisíce bitevníků Sluneční flotily křižujících v atmosféře nad těžními komplexy.

Přestože Jess nechápal, co tam všechny ty lodě dělají, Cesca se na něj vědoucně usmála: „Myslím, že Ildirané bojují ve stejné válce jako my.“

Přestože Del Kellum nabídl pro konání válečné rady svůj největší konferenční sál, místnost byla přeplněná dychtivými diváky. Než jednání začalo, Kellum přecházel sem a tam,

organizoval občerstvení a snažil se vypadat zaměstnaně. Za dlouhým mléčně bílým stolem zasedlo osmnáct lidí, ostatní se tísnili kolem stěn. Jess a Cesca se drželi společně stranou v nejzazším koutě, oddělení od ostatních a obklopení aurou wentalské energie.

Tasia pohlédla na svého bratra a usmála se, vypadala tak sebejistě, jako ještě nikdy předtím. Adar Zan'nh a Mág-imperátor Jora'h, oba oblečení do skvostných, nepohodlně vyhlížejících oděvů, usedli bok po boku. Zelená kněžka Nira v krátké tunice svírala svou novou ratolest, a malá Osira'h se držela u matky.

Cesca se ve svém hodnocení nemýlila: všichni bojovali ve stejné válce, se stejnými strašlivými nepřáteli. A společně mohli být dost silní na to, aby zvítězili.

Nad širokými, obdélníkovými střešními okny pluly cáry narůžovělých oblaků, jež na stůl v konferenční místnosti vrhaly sotva znatelný stín. Jessovi zářily oči, když vyslechl vyprávění Mága-imperátora o faerském převtělenci a o tom, jak pomstychtiví elementálové zničili Měsíc.

Díval se přitom kolem sebe a odhadoval přítomné. Znal odhodlání Mága-imperátora a Sluneční flotily, věděl, že Tuláci a zelení kněží jsou připravení, a věděl také, že král Petr a Konfederace poskytnou veškerou materiální podporu. Verdani už s faery bojovali přímo ve světolese, jak se však nosiči vody postupně vraceli na Theron, stromy a bojovní wentalové navrhli nový způsob spojení sil, když se obrovské stromové lodě ukázaly proti faerskému ohni jako slabé.

Ano, spojenci nyní mohli proti ohnivým elementálům bojovat způsoby, které nikdy dříve nepoužili.

„Rusa'h mě stále hledá," řekl Mág-imperátor. „Bezpochyby se vrátí zpátky na Ildiru. Myslí si, že jsem tam zamířil také."

„Pak se tedy musíme s faery utkat u Ildiry," řekla Cesca. „Můžeme shromáždit naše spojence a bojovat ze všech sil."

Adar Zan'nh se zatvářil nedočkavě. „Mám víc než tisíc bitevníků, připravených vrhnout se do boje."

Kotto, který si během diskuse cosi škrábal do svého elektronického záznamníku, promluvil ze svého místa na opačném konci stolu: „Jistě, ale nemůžete do těch věcí svými bitevníky pořád narážet – takhle to nevyhrajete." Zavrtěl hlavou. „Vytvořil jsem úžasné nové wentalské zbraně, ale ještě jsem neměl příležitost je vyzkoušet."

„Díky Hvězdě za to," zamumlal Boris Goff.

„Rád bych ty zbraně posoudil," řekl adar. „Dají se použít i na mých bitevnících?"

Kotto pokrčil rameny. „Wentalové s radostí přijmou tvar, jaký budeme chtít. Pokud mi dáte bližší údaje o vašich palných zbraních, zjistím, co se dá dělat." Sklonil zrak ke svému zápisníku, udělal si poznámku a pak opět vzhlédl k Jessovi. „Wentalská voda, kterou jsi mi dal, ale stačila jen na stovku zmrzlých střel, a ty jsem už rozdělil mezi tulácké lodi v okolí. Pokud máme na faery zaútočit ve větším měřítku, budeme jich potřebovat tisíckrát víc. Desetitisíckrát víc!"

„Musíme to udělat chytře," přerušila ho Tasia. „Žádná poloviční řešení. Pokud zamíříme k Ildiře, může to být naše jediná šance porazit faery. Musíme se postarat, abychom jí využili."

„Mraky Golgenu jsou plné vlhkosti, která je prosáklá wentalskou energií," řekla Cesca. „Můžeme tuto vodu získávat a vyrobit z ní další ledové náboje, můžeme přivézt vodu z ostatních wentalských planet a nadělat si jich do zásoby. Ano, na faery u Ildiry budeme připravení."

„Wentalská voda v atmosféře Golgenu drží v šachu hydrogy," upozornil Jess. „Nemůžeme jí odčerpat příliš mnoho."

Malá Osira'h až dosud stála mlčky vedle Niry, nyní však její velké oči dostaly zvláštní, téměř prorocký výraz. „A co hydrogové? Ti nenávidí faery víc než cokoliv jiného."

Del Kellum hlasitě, hněvivě odsekl: „Ještě víc, než nenávidí lidi? Způsobili tolik zkázy, zničili tolik těžerů a zabili tisíce a tisíce Tuláků!“

„Včetně mého bratra,“ dodal Jess.

Mág-imperátor pohlédl na svou dceru. „Hydrogům nemůžeme věřit. Ničení a zrada jsou jim vlastní. Už jsem tu chybu jednou udělal, a natolik zoufalí ještě nejsme.“

„Ale pokud jsou faerové tak mocní, potřebujeme stejně mocného spojence, abychom je porazili,“ trvala Osira’h na svém.

„Máme wentaly,“ prohlásila Cesca a ukončila diskusi.

111 NIKKO CHAN TYLAR

Přestože byl na Jonahu 12 uvězněn několik týdnů, Caleb odtamtud viditelně nijak nespěchal. Nervózně přecházel po svém provizorním příbytku, přehraboval se v něm a sbíral své věci, přestože Nikko mezi vším tím harampádím neviděl nic, co by mělo smysl si ponechat.

Dokonce i wentalové se zřejmě těšili, až odletí. Vytavili se z kusů ledu a dobrovolně vtekli do nákladního prostoru *Vodnáře.* Celá ledová planeta jimi byla prostoupená, byli silní a dychtili po boji s faery.

Nakonec Crim ztratil trpělivost a řekl Calebovi: „Tak už dost, člověče! Mazej na palubu *Vodnáře* – musíme se dát na cestu, rozvézt wentaly a vyhrát pár válek!“

Když Caleb nastoupil na loď, naposledy se rozhlédl po drsné zmrzlé krajině a zavřel za sebou poklop přechodové komory. Nikko zvedl *Vodnáře* z ledové plochy a zadal další sadu souřadnic. Podle časového plánu se měli všichni nosiči

vody setkat opět na Theronu. Díky Jessovi a Cesce nyní vodním elementálům nechyběla jiskra odvahy a odhodlání, a dychtili se postavit faerům tak, jako ještě nikdy předtím.

Caleb se skrčil za dvojicí křesel v kokpitu. Teď, když byli konečně na cestě, pocítil úlevu a nadšení. Nikko opustil malou zmrzlou planetoidu a mířil ven ze soustavy.

„Určitě jsi nastavil správný kurz?“ zeptal se jeho otec.

„Dvakrát jsem navigační propočty zkontroloval, když jsme čekali, až si Caleb vezme svoje věci.“

„Aha, tak to jsi měl spoustu času.“

Caleb na ně udělal kyselý obličej.

Nedoletěli však daleko a wentalové v nádrži *Vodnáře* začali vřít. Živá voda se rozpínala v nádrži, rezonancí rozvibrovala palubu a přepážky a vyslala tak signál beze slov. Nikko věděl, co to znamená. Rychle provedl senzorický průzkum.

Z okraje soustavy Jonahu 12 se k nim hnalo devět odulých plamenných koulí. Vycítily přítomnost vody v nádrži a byly odhodlány *Vodnáře* i jeho drahocenný náklad zničit.

Calebův hlas byl přiškrcený vztekem a strachem: „Vsadím se, že to jsou ti samí parchanti, kteří zničili můj vodní tanker.“

Nikko prudce změnil kurz o sto osmdesát stupňů, provedl přemet a vymáčkl přitom z motorů *Vodnáře*, co se dalo. Prudká akcelerace zatlačila Nikka a jeho otce do křesel a potácejícího se Caleba srazila na podlahu.

Loď uháněla pryč – a ohnivé elipsoidy ji následovaly. Nikko se snažil odhadnout, co všechno si se svou hybridní lodí může dovolit. „Mezihvězdný pohon ještě zažehnout nemůžu.“

„Tak kličkuj jak se dá, chlapče!“ odpověděl jeho otec.

„Jasně, už se na tom pracuje.“ Nikko provedl další prudkou změnu kurzu a klesl zpět do roviny soustavy Jonahu. Cítil, že wentalové vřou, plní hněvu, a náhle věděl, co musí udělat. Vodní entity mu tu myšlenku vnukly. „Vracím se zpátky k planetoidě.“

Caleb vyjekl: „Kde se tam chceš schovat?“

„Nebudeme se tam schovávat. Wentalové si přejí, abych tam letěl. Právě teď jsou značně podráždění.“

„Nekecej!“ Crim zatínal zuby. „Neříkal jsi snad, že s nimi nedokážeš komunikovat?“

„Ne úplně, ne jasně, ale… *cítím*, že tohle je to, co chtějí.“

Vnímal hněv wentalů na palubě, pulzující pocit zcela odlišný od jejich dřívější pasivity.

Devět faerů se hnalo za nimi, až za nimi zůstávaly ohnivé stopy. Nikko kličkoval jako šílený, nedokázal si však představit, jak by ta trocha wentalské vody, kterou vezl, mohla útočící faery odrazit.

Nikko spěchal k Jonahu 12, který vypadal jako malé smítko kosmického prachu v nekonečné temné prázdnotě. Planetoida se třpytila, její ledový povrch odrážel světlo vzdáleného slunce. Na naléhání wentalů Nikko vypočítal vektor, který ho měl navést na nízkou oběžnou dráhu – tak nízkou, že měl prakticky dřít břichem o okraje kráterů a zmrzlé homole nízkých pahorků. Bude zapotřebí hodně pilotní dovednosti.

Nedovedl si představit, co mají wentalové v plánu, ale důvěřoval jim.

Vodnář, pronásledovaný faery, letěl nad rozervanou krajinou jako rychle se pohybující stín. Jeho otec a Caleb byli tak vyděšení, že mu dokonce ani nemluvili do řízení, a Nikkovi samotnému strach pomáhal udržet pozornost soustředěnou jako laserový paprsek. Neměl však tušení, jak dlouho to ještě vydrží.

Neúnavné ohnivé koule se blížily, vycházely z nich vlny žáru, jež roztavily povrch planetoidy pokaždé, když se jej dotkly.

Potom, ve chvíli, kdy *Vodnář* přelétal nad rozsáhlým kráterem vytvořeným při výbuchu reaktoru, past sklapla. Wentalové, dlouho uzavření pod ledem, vyrazili na povrch ve velkých mohutných gejzírech.

Faerové nedokázali zastavit, ani změnit kurz dostatečně rychle, aby se proudům wentalské vody vyhnuli. Devět ohnivých elipsoidů se ocitlo uprostřed erupce vodní sopky. Zpod silného ledu proudila další a další voda a faery, neschopné se bránit, pohltila. Bojovní wentalové uhasili faerský oheň.

Zatímco *Vodnář* prchal pryč, do Nikkovy krve se vlil pocit extáze a nadšení.

„Hezký trik," řekl Caleb, „dobrý začátek toho velkého boje, o kterém pořád mluvíte."

Všichni tři se rozesmáli úlevou. Nikkův otec poplácal syna i Caleba po ramenou. „A teď zpátky na Theron, abychom v tom mohli pokračovat!"

112 ROBB BRINDLE

Několik dnů po jejich příletu stál Robb společně s velkoadmirálem Willisovou na palubě *Jupitera* a díval se na Zemi s pocity stejně chaotickými, jako byly dráhy lunárních úlomků. Toto místo bývalo Robbovým domovem, zde byli jeho rodiče usazeni po dobu jeho dětství a zde také vyplnil přihlášku ke vstupu do OSZ, celý nedočkavý, až bude moci bojovat s hydrogy.

Pokaždé, když Robb pohlédl na pole měsíčních úlomků, pocítil ve své hrudi nesmírnou prázdnotu.

Z Měsíce nezbylo nic než kusy rozprášené na všechny strany. Na tamní základně absolvoval základní výcvik a tam také potkal drzou tuláckou rekrutku Tasiu… Přál si, aby ho Tasia mohla na této misi doprovázet, ta však odletěla společně s Kottem Okiahem ke Golgenu a bůhvíkam ještě, aby vyzkoušeli jeho Klikisskou sirénu.

Ne, pomoc Zemi postižené onou strašlivou katastrofou byla jen jeho úkolem.

Svou matku neviděl už celé roky a s otcem se rozešel za poněkud nešťastných okolností, kdy se Robb rozhodl zachovat věrnost králi, zatímco jeho otec dal přednost Hanze. Byla to obtížná volba, před kterou ani jeden z nich neměl být nikdy postaven. U Pymu však Robb viděl, že postoj jeho otce už není tak vyhraněný, a možná snad dokonce začínal chápat prohnilost velitelské struktury Obranných sil Země.

Toho dne se však setkání s generálem Conradem Brindlem nemohl vyhnout. Nový velitel Obranných sil Země se měl dostavit na palubu *Jupitera*, aby s admirálem Willisovou probral současnou situaci. Robb nepochyboval, že to bude velmi zajímavé setkání.

Když početná skupina konfederačních lodí dorazila k Zemi, setkaly se – či střetly – s flotilou OSZ, díky opraveným lodím silnější, než Robb čekal, s hrozivým *Goliášem* v čele. Po několika vypjatých okamžicích bylo konfederačním lodím zdráhavě dovoleno, aby se pustily do práce.

Navzdory horečnému úsilí se OSZ dařilo zachytit pouhé jedno procento objektů mířících k Zemi. Bylo nemožné identifikovat a odklonit všechny, Robb však doufal, že s pomocí tolika zkušených odborníků se jim podaří zvýšit podíl alespoň na devadesát procent.

Přesto by stačil jediný dostatečně velký kus…

Admirál Willisová dala svým mantám i tuláckým lodím volnost, a ty se odhodlaně vrhly do práce. Tuláčtí dobrovolníci se chtěli předvést – vypadali jako hyperaktivní mravenci, opravující poničenou kolonii. Nezávislost tuláckých pilotů Willisovou ze začátku dráždila – nedrželi se jejích pokynů, ignorovali pravidla subordinace i standardizované procedury. Když se však jejich nesourodé lodě rozptýlily, ukázalo se, že pracují docela dobře i bez dozoru.

Tisíce klanových plavidel – většinou nákladních lodí nebo průzkumných člunů – doprovázely vyrovnané letky štítonošů s konfederačními znaky. Vytvořily pátrací rojnice se senzory vyladěnými tak, aby zachytily i nejslabší odraz. Kdykoli našly podezřelý objekt, umístily na něj malý rádiový maják, díky němuž ho mohly větší lodě včas zachytit. Tulácké lodě podávaly hlášení na *Jupitera,* sdílely s ním své letové záznamy a pomáhaly tak k vytváření databáze nebezpečných těles. Počítače zpracovaly data do projekce připomínající ptačí hnízdo tvořené liniemi oběžných drah, a Robbovi se až zatočila hlava z toho ohromného množství objektů – zvlášť když si uvědomil, že mnoho jich ještě stále nebylo nalezeno.

„Nikdy jsem si nemyslela, že to řeknu," poznamenala Willisová, když se uvelebila ve svém velitelském křesle, „ale zdá se, že tohle je příliš velké sousto i pro tulácké klany – a to jsou tihle lidé úplní blázni."

„Možná jsou jen zoufalí."

„Jedno často vede k druhému."

Krizové čety musely určit, které fragmenty představují největší nebezpečí. Za pomoci soustředěné jazerové palby, účinných výbušnin a několika nukleárních bomb rozbily konfederační lodě největší objekty na kousky dost malé na to, aby přinejmenším teoreticky shořely v atmosféře. Několik obrovských fragmentů bylo dost daleko na to, aby je pečlivě směrované exploze odklonily na bezpečnější oběžné dráhy, kde nepředstavovaly akutní nebezpečí.

Zkušení tuláčtí průzkumníci rychle ukázali těžkopádnějším pilotům OSZ, jak na to. Eskadry lodí pročesávaly nejbližší okolí Země po celý den, pátraly v prázdném prostoru a zpětně propočítávaly předpokládané dráhy lunárních úlomků.

Stavební komplexy obsluhované roboty dodaly několik dalších opravených lodí, které se připojily k ostatním. Každá další loď znamenala pomoc, přesto Robb neměl o robotech

dobré mínění. Jeho samotného drželi roboti společně s hydrogy v zajetí uvnitř obří plynné planety, a jak věděl, černí roboti zradili také Tasiu. Měl dost důvodů, aby jim nedůvěřoval.

Na hlavní obrazovce na můstku *Jupitera* viděl velké otevřené lodi, které si Sirix a jeho druhové stavěli sami pro sebe, přímo na dohled Země. Jejich zvláštní konfigurace byla modifikací starých klikisských plánů. Proč jim to prezident dovolil? Něco takového bylo až neuvěřitelné.

Výkonný důstojník admirála Willisové ohlásil můstku: „Velitelský člun OSZ právě přistál, madam. Generál Brindle tu bude za okamžik."

Pohlédla na Robba a s plným vědomím, oč ho žádá, řekla: „Doprovodil byste ho prosím na můstek?"

Robbovi se stáhl žaludek, přiměl se k úsměvu, ale nikoho tím neoklamal. „Jistě, admirále, s radostí."

Jeho otec přišel sám, své protokolární důstojníky nechal na palubě člunu. Robb věděl, že rád dělá věci sám. *Generál Brindle.* Stále ještě si nezvykl na otcovu hodnost. Samozřejmě, sám teď byl „komodor".

Conrad Brindle stál na chodbě před výtahem, oblečený do kousavé nové uniformy OSZ s hvězdami na ramenou. Místo obvyklého nečitelného výrazu přeběhla po tváři starého muže celá škála emocí.

Robb na něj chvíli hleděl a nakonec řekl: „Tak nevím… jestli bych ti měl salutovat nebo ne."

Jeho otec se zamračil. „To bych teď nechal stranou. Máme na starosti důležitější věci."

„V tom případě tě zavedu k velkoadmirálu Willisové." Pokynul mu, aby nastoupil do výtahu, a po chvíli dodal: „Vždycky jsme se snažili pomoci." Uvědomil si, že právě teď má možná jedinou příležitost promluvit si s ním o samotě. Dveře výtahu se zavřely a oni začali stoupat vzhůru k můstku. „Děkuji

ti za to, co jsi udělal tam u Pymu.“ Oba věděli, že Conrad svým činem zřejmě zachránil Robbovi život.

„Generál Lanyan mi nedal jinou možnost.“ Jeho otec se na něj chladně podíval, ale nakonec vybuchl: „Robbe, když jsi mě na Theronu opustil, měl jsem na tebe strašlivý vztek. Tvůj výcvik, přísaha věrnosti, roky příkladné služby… to všechno jsi zahodil kvůli hrstce vzbouřenců, kteří roztrhali Hanzovní dohodu. Obrátil ses zády k Hanze i OSZ.“

„Ale ne k *Zemi*, a rozhodně ne k tobě. Vždycky jsem dělal to, co jsem považoval za nejlepší pro Zemi, a za svou volbou si stojím.“ Robb se napřímil a postavil se čelem ke dveřím, neboť věděl, že se každou chvíli otevřou na můstek.

Očekával nějakou trpkou odpověď, Conrad však k jeho překvapení jen zvolna přikývl: „Pokud můžu mluvit sám za sebe, myslel jsem, že věrnost Zemi prokážu službou v Obranných silách *Země*. Pod velením generála Lanyana jsem se však za svou uniformu musel stydět. Podílel jsem se na opovrženíhodných činech, vydrancovali jsme golgenské těžery, jako bychom byli tlupa pirátů. Pak jsme zamířili k tulácké průmyslové základně, ale ta už byla zničená. Pak, v osquivelských loděnicích – všichni ti civilisté…“ Conrad vypadal otřeseně. „Tolik obětí…“

Když se otevřely dveře, oba si dopřáli okamžik, než nasadili profesionální výraz, a teprve pak vstoupili na hlavní palubu *Jupitera*.

Admirál Willisová vstala. „Blahopřeji k povýšení, generále! Vždycky jste byl výtečný voják, a podle mého názoru ne takový tupec, jako byl Lanyan.“

Conrad byl její upřímností zaskočen. „Následky rozhodnutí mého předchůdce… hovoří samy za sebe. Já sám bych rád zvolil jiný přístup.“

Robb napřáhl ruku. „Teď máme příležitost všechno napravit, pane.“ Pohlédl na složitou změť předpokládaných

oběžných drah všech dosud zmapovaných měsíčních fragmentů. „Je před námi spousta práce.“

Jeho otec přikývl. „Už jsem schválil uvolnění našich zásob jaderných hlavic. Prezident nechtěl, aby se tyto zbraně ocitly v blízkosti přívrženců Konfederace, ale nakonec jsem zvrátil jeho rozhodnutí poté, co osm měsíčních fragmentů vyhloubilo řetěz kráterů napříč Saharou.“ Zhluboka se nadechl a pohlédl na zdánlivě poklidnou Zemi na obrazovkách. Vražednou smršť úlomků v prostoru kolem ní neviděl, přesto však věděl, že tam je.

„Prezident Wenceslas si nepřál, abychom použili všechny dostupné prostředky k zastavení dalších dopadů?“ zeptal se Robb ohromeně. „Co jiného by proboha chtěl dělat s atomovkami – zahájit útok proti Zemi?“

Admirál Willisová znechuceně zavrtěla hlavou. „Tyhle fragmety jsou hodně špatné, generále Brindle, ale podle mého názoru je prezident Wenceslas pro celou Zemi daleko větším nebezpečím.“

113 SAREIN

Když Basil té noci přišel do jejích pokojů, Sarein na jeho návštěvu nebyla připravená. Po vraždě kapitána McCammona, té nečekané pohromě při střetu se Sluneční flotilou a útoku faerů na Měsíc se prezident stáhl, aby se vypořádal s naléhavými záležitostmi. Sarein se mu důsledně vyhýbala a vlastně pocítila úlevu, když se stáhl do svého podzemního bunkru pod centrálou Hanzy.

Poslední špetka naděje, poslední zbytky přesvědčení, že by ho mohla změnit a zastavit jeho pád do hlubin iracionality, zemřely společně s McCammonem.

Teď, uprostřed noci, stál Basil v jejích dveřích a vypadal, jako by si mohl jít kam chce, a Sarein věděla, že nemá jinou možnost, než ho pustit dovnitř. Kdyby něco takového byť jen tušila, našla by si jiné místo ke spaní… jinou skrýš.

Teď bylo příliš pozdě. Neodvažovala se vzbudit jeho podezření, jelikož věděla, čeho je schopný. Rozkaz k McCammonově popravě vydal stejně klidně, jako by žádal o přinesení sendviče. Opravdu ten hon na čarodějnice skončil, nebo stále hledal další viníky?

A teď byl tady.

A chtěl se jí *dotýkat.*

Basil se na ni usmál. „Tohle není dvakrát vřelé přivítání, Sarein.“ Měla pocit, jako by se kolem něj vznášel pach krve, kovový nádech, který jí rozbušil srdce. „Překvapuje tě, že mě vidíš? Musíš se cítit zanedbávaná. Už jsi zapomněla, kolikrát jsi mě žádala, abych přišel do tvých pokojů? To byly dobré dny… dny plné jistoty.“ Pozvedl obočí. „Bál jsem se, aby sis nemyslela, že se ti vyhýbám, že jsem příliš zaujatý záležitostmi Hanzy.“

„Já to naprosto chápu, Basile.“ Co si představoval?

Prošel se jejími nově zařízenými pokoji, aniž se kolem sebe rozhlédl. Bezpochyby její pokoje pravidelně sledoval prostřednictvím vlastního špionážního systému. Sledoval ji, jak se svléká, jako nějaký voyeur? Díval se na ni s touhou a připomínal si všechny ty časy, kdyby spolu byli šťastní, nebo alespoň spokojení?

Měl vůbec ještě smyslné představy, nebo tato jeho část definitivně zemřela? Když k ní přistoupil blíž, s naprostou jistotou věděla, že v ní zemřela určitě.

Nesměla dát najevo svou úzkost, ale musel se dozvědět, že je popravou stále otřesená. McCammon byl jejím přítelem. V jedné chvíli byl živý, chránil ji, staral se o ni, a vzápětí se jeho krev rozstříkla po jejím obličeji a šatech. Zhluboka se nadechla a snažila se vymyslet nějaký způsob, jak ho zadržet. „Chceš, abych pustila nějakou hudbu? Mám nechat donést nějaké jídlo?“

Uchopil ji za paže a přitáhl si ji blíž k sobě. „Jsme už přece dost daleko na to, abychom nemuseli ztrácet čas dlouhým a pomalým sváděním, ne?“ Políbil ji. Sarein se snažila hrát tu hru s ním, ale chtělo se jí zvracet.

Kapitán McCammon… jeho zmítající se tělo poseté ranami po střelách… ležící nehnutě na podlaze… rozpíjející se rudá skvrna…

Nedostávalo se jí vzduchu, aby mohla dýchat. Zachvěla se, když ji pohladil po krátkých vlasech, prsty přejel po zádech a sáhl na ňadra.

„Vidím, že jsi vzrušená,“ řekl.

Sarein se chtělo křičet.

Odtáhla se od něj tak daleko, jak jen se odvažovala. „Proč ta náhlá změna, Basile?“ Modlila se, aby uvěřil, že McCammon byl jediným zrádcem a jeho popravou zasadil Meči svobody smrtelnou ránu (navzdory aktivitám Patricka Fitzpatricka III., který se v poslední době stal hodně bolavým trnem v jeho patě).

„Nelíbí se ti to?“ zeptal se.

„Ne… jen nechápu, jaký to má důvod.“

Vysvětlil jí s drtivou logikou: „Stále víc a víc lidí se obrací proti mně, Sarein, a já vím, že to nezvládnu sám. Na koho jiného bych se měl spolehnout? Na Caina? Možná. Na plukovníka Andezovou? Samozřejmě, ale ta jen plní rozkazy. Vzpomeň si, co mezi námi bylo. Kdo jiný by mi mohl pomoci nést tíhu zodpovědnosti? Byla jsi mou žačkou. Učil jsem tě pohybovat se v politice. Byli jsme dokonalí partneři.“

„Ano, to jsme byli.“ *Kdysi dávno… než se z tebe stal šílenec.*

Podle všeho byl přesvědčen, že jeho slova zapůsobí jako afrodisiakum, jelikož jemu samotnému tato představa připadala nesmírně svůdná. Sarein však věděla, že se prezident nikdy nevzdá skutečné moci, nikdy jí nedovolí, aby prováděla změny a přijímala rozhodnutí. Když se s ním setkala poprvé, byla tak mladá a naivní! Naslouchala jeho filozofii a učila se od něj – nějakou dobu.

Zabil McCammona.

Zabil arcipátera.

Zabil bývalou prezidentku Fitzpatrickovou.

Opakovaně se pokoušel zabít Petra a Estarra.

Pohladil ji po tváři a usmál se na ni. Přestože jeho ruce byly potřísněné neviditelnou krví, Sarein musela být přesvědčivější než kdykoliv předtím, jinak by mohl najít vhodnou záminku a zabít také ji. Když ji vedl do ložnice, připadala si, že jde na popravu, nedala však na sobě nic znát. Rozdílu si stejně nevšiml.

Basil byl hotový rychle. Zjevně mu nešlo ani tak o sex jako o ujištění, že má Sarein stále pod kontrolou. Když bylo po všem, cítila se pošpiněná a utekla do koupelny hned, jakmile dokázala najít vhodnou výmluvu. Toužila dlouho zůstat pod sprchou, aby se očistila, Basil tam však stále byl a Sarein se musela vrátit, ne se schovávat. Na malý okamžik hrozilo, že ji nevolnost přemůže.

Opláchla si obličej studenou vodou, zhluboka se nadechla a osušila se ručníkem. Silou vůle se přiměla zachovat tvář – Basil v tom byl mistr. Po celá léta byla jeho žačkou, naslouchala jeho slovům o potřebách politiky, o tom, jak je třeba potlačit emoce a podniknout potřebné kroky. Učila se od toho nejlepšího.

Vynořila se z koupelny právě včas, aby slyšela, jak otevírá dveře a krade se pryč. Strnula, zadržela dech a doufala, že se neotočí. Nezavolala na něj. Když za sebou zavřel, roztřásla se úlevou.

Sarein klesla na rozházenou postel. Po chvíli naprosté strnulosti začala strhávat povlečení a rvát je z matrací. Nedokázala snést dotek jemné tkaniny, která jí připomínala, že ještě před chvílí ležela pod Basilem, který do ní vnikal. Chvěla se ne vášní, ale odporem. Sarein sama sebe nenáviděla za to, že se ho tak bojí.

Zvedla jeden z polštářů, aby z něj sundala povlak, a našla pod ním schovaný balíček. Musel ho tam strčit Basil – to by vysvětlovalo, proč odešel tak brzy. Zjevně chtěl být pryč, až Sarein jeho „překvapení“ najde.

Sarein na balíček zírala, jako by to byla zmije stočená do klubíčka, chystající se zaútočit. Bylo v něm malé přehrávací zařízení s displejem. Bála se zjistit, co v něm je, ale měla Basilovu školu. Věděla, že čím dříve pozná, co jí hrozí, tím rychleji bude moci podniknout potřebné kroky.

Přehrála si sérii záběrů. Jak očekávala, Basil k nim nepřipojil žádný vysvětlující vzkaz. Spatřila zrnité záznamy z bezpečnostních kamer: Sarein a kapitán McCammon pašují zeleného kněze Nahtona k Petrovi a Estaře, kteří jsou právě v domácím vězení; rozhovor Sarein s Estarrou ve skleníku, v němž jí předložila důkazy o Basilových zločinech a přehmatech; šeptaný rozhovor se zástupcem Cainem. Sarein byla na všech podezřelých záběrech. Kterýkoliv z nich by stačil, aby byla ztracena.

Mysleli si, že jsou tak opatrní… a přesto je Basil všechny sledoval.

Po páteři jí stékaly chladné kapky potu. Teď chápala, co jí Basil chtěl říct. Velmi dobře věděl, že za oním pokusem o atentát ve skutečnosti nebyl Meč svobody. Věděl, že kapitán

McCammon nepřipravil všechno sám. Věděl, že se na spiknutí podílela i Sarein. Měl dostatečné důkazy.

Přesto jí dovolil zůstat naživu – prozatím – s vědomím, že může změnit názor, kdykoliv se mu zachce.

Sarein se rozběhla zpátky do koupelny a tentokrát zvracela, dlouze a hlasitě.

114 ANTON COLICOS

Anton, otupělý žalem, si ve své prázdné univerzitní pracovně vyzvedl uschované složky a navršil je na stůl. Knihy, dokumenty, ručně psané poznámky, přednášky, vytištěnou korespondenci s rodiči, články ze zpravodajských sítí uschované ve speciální složce na výstřižky… všechno, co potřeboval. Práce na rozsáhlé biografii byla přerušena – náhle a nečekaně, stejně jako život jeho rodičů.

Srdce se mu však svíralo tak, že nebyl schopný pustit se znovu do práce. V pracovně, kde kdysi s takovým nadšením plánoval sepsání oslavného díla o slavných xenoarcheolozích Margaret a Louisovi Colicosových, na něj nyní doléhalo ticho a prázdnota.

Během posledních let nějak zapomněl, jak něco udělat bez Vao'she.

S trpkostí si vzpomněl, že rovněž slíbil napsat dojemný a dramatický příběh zelené kněžky Niry, vylíčit strasti, které zažila v chovném táboře na Dobrosu, a vyzdvihnout její lásku k Mágu-imperátorovi. Teď byla pryč i ona, uprchla společně se Sluneční flotilou, když všichni Ildirané opustili Měsíc… a Vao'she nechali na Zemi.

Především se však musel postarat, aby byl Vao'sh připomínán v *Sáze sedmi sluncí* jako skutečný hrdina, důležitá postava velkého příběhu, a ne pouze jako nezaujatý dějepravec.

Anton neměl tušení, kde vezme vnitřní sílu k dokončení všech těchto projektů.

Po tak dlouhou dobu pracovali se starým dějepravcem společně, hovořili spolu, pátrali po nuancích či přímo věcných rozporech v apokryfech *Ságy sedmi sluncí!* Anton překládal ildiranské texty a části eposu posílal nedočkavým lidským badatelům. On a Vao'sh byli opravdoví přátelé, jejich srdce i mysli byly úzce propojené. Přestože uvízli na Zemi, pořád jim mohlo být útěchou, že zůstali spolu. A teď se cítil prázdný jako nikdy.

Během pobytu na Fakultě ildiranských studií, (oficiálně „pod přísným dohledem", jak žádal prezident Wenceslas), byli hosty nesčetných slavnostních událostí a velkolepých konferencí, a uspořádali nesčetné množství přednášek před narvanými posluchárnami. Teď, když starý dějepravec zemřel, Anton dokázal jen sedět za svým stolem a zírat před sebe.

Děkan mu nedávno přidělil nejprostornější pracovnu v budově. Její velká okna shlížela do dvora, do parku se sochami v ildiranském stylu. Na stole stály čtyři neumyté hrnky od kávy. Rostlina v květináči – snad dárek od někoho? – byla zežloutlá a uschlá, protože ji zapomínal zalévat.

Každou chvíli mohl z nebe spadnout obrovský rozžhavený kus kamene a zničit celý kampus. A Anton si nebyl vůbec jistý, jestli mu na tom záleží.

Obyvatelstvo na celé planetě propadalo fatalismu. Někteří lidé se upnuli k náboženství, jiní propadli bezuzdnému hedonismu ve stylu „po nás potopa". Mnozí vůbec nevěděli, co dělat. V Antonových očích se však žádná katastrofa nevyrovnala Vao'shově smrti. Ztěžka si povzdychl. Když uslyšel, že někdo vstoupil do dveří, zvedl oči.

Anton poprvé po mnoha letech spatřil svou matku.

Hleděl na ni a Margaret hleděla na něj. „Ahoj, Antone!“

Ticho se táhlo nesnesitelně dlouho, až nakonec vyhrkl: „Kde jsi byla?“

Ani nevěděl co dělá – najednou si uvědomil, že vyskočil zpoza stolu a běží ke dveřím. Když svou matku objal pažemi, ucítil, jak je vyhublá a strnulá. Bylo to zcela impulzivní gesto, nedokázal si vybavit, kdy ho Margaret naposledy objala. Jeho rodiče byli vždy tak zaujatí svými archeologickými výzkumy, že ani nevěděli, jak se chovat k dětem. Ani k těm dospělým.

Málem se ani nenadechl a pokračoval: „Hledal jsem tě! Prosil jsem prezidenta Wenceslase, aby vyslal pátrací tým, a on to udělal. Pořád jsem se ptal – ale pak jsem odcestoval na Ildiru…“ Potřásl hlavou, jako by si tak chtěl urovnat myšlenky. „Tam se zprávy dostávaly jen těžko.“

„Nikdo nevěděl, kde jsem,“ řekla. „Byla jsem příliš daleko. Opravdu až příliš. Vždycky jsi miloval epické příběhy a můj příběh, ten by vydal na jeden a půl ságy.“

„Co se stalo? Řekneš mi to?“ Anton si uvědomil, že svou dlouho plánovanou biografii možná nakonec přece jen dopíše.

Margaret se ponořila do vzpomínek. „Jak začít? Černými roboty? Tím, jak tvůj otec na Reindic Co zemřel?“ Zvláštně se na něj pousmála. „Vzpomínáš na tu hrací skříňku, kterou jsi mi dal – na tu, co hrála ‚Greensleeves‘?“

„Byl to dárek… k nějakému výročí? Narozeninám?“ Vždycky mu dělalo potíže vymyslet nějaký vhodný dárek pro matku, a tento koupil na poslední chvíli. Přestože malá kovová skříňka nestála mnoho, líbila se mu a matce viditelně udělala radost. „Ty sis ji doopravdy *nechala?*“

„Zachránila mi život. Díky melodii, kterou hrála, mě klikissové nezabili tak jako ostatní lidské zajatce.“ Pokrčila rameny a chvíli si ho prohlížela. „Vypadáš smutně.“

Znovu si uvědomil, že se mu nedostává slov. „I já bych mohl dlouho vyprávět.“ Zavrtěl hlavou. „Byly doby, kdy jsem si myslel, že nejdobrodružnější věcí, která mě čeká, bude vystupování na nějaké konferenci. Rád jsem o velkých hrdinech četl, ale netoužil jsem být jedním z nich.“

Aniž si uvědomil, co dělá, najednou zjistil, že jí pláče na rameni.

Margaret ho dlouze objímala a pak ho uchopila za paži. „Je někde v kampusu kavárna, kde bychom si mohli promluvit?“

Otřel si oči. „Potřebujeme víc než jen šálek kávy. Což takhle společně povečeřet?“

Kráčeli spolu chodbou a Margaret se usmála: „Ano, a nejenom dneska… Máme si hodně co říct.“

115 MÁG-IMPERÁTOR JORA‘H

Jora’h, stojící na otevřené přistávací palubě společně s Delem Kellumem, se zhluboka nadechl štiplavého vzduchu a hleděl přitom do oblak na vznešené lodě Sluneční flotily. Osira’h a Nira tam byly také a společně s ním sledovaly přípravy na bitvu u Ildiry. Opodál čekal hydroský člun na testy, které by Kotta případně napadly, práce na něm, stejně jako na Klikisské siréně, musely být prozatím odloženy. Intenzivní přípravy probíhaly už od předchozího dne.

Po zasedání válečné rady se adar Zan’nh vrátil na svou vlajkovou loď, aby dohlížel na další fázi cvičení. Bitevníky se připravovaly na ofenzivu proti faerům: křižovaly sem a tam v dokonale vyrovnaných formacích, nacvičovaly manévry a prováděly složité přemety a těsné průlety.

„Piloty to létání ve složitých formacích jednoduše baví, že?“ řekl Kellum.

„Adar tvrdí, že tyto manévry pomáhají ildiranským pilotům udržet jejich pilotní dovednosti.“ Zatímco se dívali, tři bitevníky se řítily přímo proti sobě, téměř se srazily, ale na poslední chvíli se s dokonalou přesností vyhnuly.

„Je to působivé, ale co až půjdou do skutečného boje? Bitva probíhá podle jiných pravidel, než tenhle hezký vzdušný tanec.“

Jora’h se na vousatého muže zadíval. Kdysi by s ním z čiré hrdosti nesouhlasil, ale teď zvolna přikývl hlavou. „Adar Zan’nh se učí být přizpůsobivý. Kdo ví, jak se připravil pro boj s faery? Tohle je pro nás zcela nový typ války.“

„I pro nás, zatraceně!“

Společně hleděli do hlubiny pod sebou, plné poklidně plujících oblaků. Nad vrcholky mračen poletovala stříbřitá loď Jesse Tamblyna a Cescy Peroniové, sbírala z nich vlhkost a odvážela ji na těžer.

Wentalská loď se vrátila na otevřenou vzletovou palubu, aby tam odložila značné množství energetizované vody získané z atmosféry. „Mělo by to stačit na pěkných pár desítek ledových projektilů,“ řekl Jess, který společně s Cescou vystoupil z třpytící se lodi.

Tekutina se vylila na poškrábanou kovovou podlahu – wentalové už věděli, co dělat. Louže se rozdělila na menší díly, které se zformovaly do zašpičatělých válců, a pak se kolem nich objevil obláček páry, jak spontánně zmrzly do podoby dělostřeleckých granátů.

Kellum povolal pracovní čety, které za pomoci termoizolačních rukavic a uchopovacích kleští rozdělily ledové náboje mezi lodě v okolí těžeru, a Jess s Cescou opět odletěli, aby z mraků získali další vodu. Než se lodě vydají hledat faery, budou plně vyzbrojené.

Zatímco kolem nich probíhaly horečné přípravy, Nira vyslala skrze svou ratolest telinkový vzkaz, aby informovala Konfederaci o plánu spojenců svést s faery boj o Ildiru.

Jora'h cítil uspokojení. „Na tohle jsme čekali velmi dlouho. Jsem rád, velmi rád, že jsem si zachoval víru v Konfederaci a Tuláky, místo abych důvěřoval prezidentu Wenceslasovi."

Nákladní loď odvážející stovky nových projektilů se neobratně zvedla a zamířila napříč nebem k ostatním těžerům. Adar Zan'nh už poslal Kottu Okiahovi potřebné parametry a tuláčtí technici tak mohli vyrobit ledové projektily i pro ildiranské zbraně. Brzy jimi bude vyzbrojena i Sluneční flotila.

Osira'h přistoupila blíž k okraji otevřené plošiny a ukázala vzhůru. „Podívejte!"

Vysoko nad těžerem se oblohou hnalo jediné zářivé těleso podobné meteoru, který však neshořel. Vzápětí se objevilo další… a desítky dalších, jako déšť žhnoucích jisker.

Jora'h okamžitě věděl, co to je. Jeho cop se začal samovolně svíjet a švihat ze strany na stranu. „Rusa'h mě tedy nakonec přece jen našel."

Niře se rozšířily panenky. „Sledoval snad některý z bitevníků? Nebo tě nějak vystopoval skrze *thisma?"*

Kolem prolétla další dvojice elipsoidů následovaná skupinou deseti. Nebeská báň Golgenu se rozzářila, jako by se z jejího vrcholku snášel ohnivý déšť.

„To je jedno, jak to zjistili – jsou *tady,"* řekl Kellum.

Lodě Sluneční flotily zanechaly svých složitých manévrů a rychle vytvořily skutečné bojové formace. Rozječely se sirény. Interkom těžeru byl náhle zaplaven kakofonií výkřiků. Kellum se rozběhl ke stěně a stiskl tlačítko pro vysílání. „Jsem na cestě. Vzkažte Kottovi, že teď má šanci ty svoje wentalské nanuky vyzkoušet." Obrátil se k Jora'hovi, tvář zrudlou vzrušením. „Faerové kvůli vám neváhali rozbít Měsíc napadrť. Těžko si budou brát servítky tady."

116 TASIA TAMBLYNOVÁ

Faerský předvoj zčeřil golgenské nebe žárem a zanechal po sobě dlouhé stopy horkých plynů. Někteří těžaři, kteří viděli faery přilétat, už zahájili evakuaci. Planoucí elipsoidy pronásledovaly všechno, co se hýbalo.

Jora'h věděl, že má pravdu. „Ne, budou se snažit zničit úplně všechno."

Na Kellumově těžeru Tasia právě klouzala po žebřících, kličkovala mezi uloženými nákladními kontejnery a průmyslovým vybavením a ze všech sil běžela na dolní přistávací palubu, kde nechala svůj tahač. Měla vztek sama na sebe, že si pro jistotu nevzala vojenskou loď, ale vystačí si s touhle. Pokud nic jiného, tahač byl vybaven standardní novou výzbrojí a vylepšeným plátováním trupu dodávaným Konfederací.

Za řevu sirén přiběhl do hangáru Kotto a hrnul se na palubu její lodi. Byl červený ve tváři a udýchaný, ale usmíval se. „Konečně mám příležitost vyzkoušet ty nové wentalské zbraně!"

Mávnutím paže ho Tasia pobídla, aby nastoupil. „Doufám, že budou fungovat. Startujeme za dvě minuty. Nemůžeme ztrácet čas."

Hned za Kottem dorazili Hud Steinman a Orli Covitzová, kteří s ním v jeho dílně pracovali na Klikisské siréně. Tasia se už nemohla dočkat, až to zařízení vyzkoušejí – ale rozhodně ne teď.

„Mizíme odsud?" zeptal se Steinman.

Tasia se k němu otočila. „Ani náhodou! Budeme s těmi parchanty bojovat a dáme do toho všechno, co má Kotto v záloze."

„Měla bys zůstat tady, Orli," řekl starý muž a znělo to až příliš otcovsky. „Bude to tak bezpečnější."

Dospívající dívka obrátila oči v sloup. „Kde přesně najdu bezpečí na těžeru, který čelí útoku?“

„Na tom něco je.“

Kotto se ohlédl zpátky do hangáru. „Co compové?“

„Běhání jim moc nejde,“ řekla Orli. „Budou tady tak za pár minut.“

„Nemůžeme čekat,“ zakřičela Tasia do řevu motorů, které právě zahřívala. „Nastupte, nebo zůstaňte. Tahle loď právě odlétá.“ Všichni si pospíšili na palubu.

Když se průlez uzavřel, konfederační tahač svižně odrazil od těžeru a okamžitě se ocitl uprostřed běsnících faerů. Vychrlili na něj oheň a Tasia zvedla svou loď vzhůru v ostrém výkrutu, aby se jim vyhnula. Steinman a Orli užasle vyjekli, jen Kotto si zřejmě ničeho nevšiml, protože byl příliš zaměstnaný kontrolou zbraňových systémů.

„Wentalské granáty jsou připraveny,“ oznámil. „Opatřil jsem zásobník chlazením a naložil své granáty na tuhle loď a osmnáct dalších. Každá má deset projektilů. Zjistíme, jak jsou efektivní.“

„*Deset* projektilů na loď?“ Tasia rukou ukázala na žhnoucí elipsoidy, rojící se kolem. „Nemyslíš, že jsi to trochu podcenil?“

Kotto se začervenal. „Původně měly být určeny jen pro obranu a faerové obvykle útočí v malých skupinách. Když mi Mluvčí Peroniová tento úkol zadávala, vypadalo to jako rozumný předpoklad.“

Stovky bitevníků Sluneční flotily pod vedením tala Alan’ha sestoupily z oběžné dráhy v dech beroucí obranné formaci. Přestože to byla nesmírně působivá ukázka síly, Tasia si nebyla jistá, zda jsou bitevníky připravené faerům čelit. Aktivovala komunikační systém: „Držte se stranou, Sluneční flotilo – chystáme se vyzkoušet ty nové projektily.“

Odpověděl jí drsný hlas tala Ala'nha: „Možná nemáme vaši speciální výzbroj, ale budeme bojovat, ne se schovávat za vašimi zády."

„A k čemu to bude dobré?" zamumlala Tasia. Když se tři bitevníky vrhly, vpřed v pošetilém sebevražedném útoku, odvysílala další zprávu: „Skat, neplýtvejte loděmi! Budou zničeny."

Ohnivé koule zaplály o něco jasněji a spěchaly odvážným bitevníkům vstříc. Spojila se s adarem Zan'nhem, který byl s hlavním tělesem Sluneční flotily, ten však odmítl stažení lodí talovi nařídit. Na malé obrazovce v Tasiině kokpitu vypadala jeho tvář unaveně a přepadle. „Cítí, že právě tohle musí udělat, aby ochránili Mága-imperátora."

Přesně jak Tasia předvídala, trojice bitevníků narazila do planoucích elipsoidů poté, co zcela neúčinně pálila ze svých zbraní až do okamžiku, kdy byly zničeny. Exploze ildiranských lodí vyvolala tlakovou vlnu, která udeřila do faerů a narušila jejich integritu, poškozené elipsoidy se však brzy opět zformovaly do žhavé masy. Pokud byla Tasia schopná posoudit, svou obětí Ildirané ničeho nedosáhli.

„Je řada na nás," řekla Orli.

Tasia vyrovnala zaměřovací kříž na palebné obrazovce a nasměrovala svůj tahač k nejbližší faerské kouli. Faery ověnčily plápolající rozeklané plameny – blížili se, byli stále žhavější. „Tady máte!" Odpálila zmrzlý projektil a podvědomě přitom zadržela dech.

Zašpičatělý válec vylétl a zmizel uvnitř mnohem větší ohnivé koule. Plameny se kroutily a splétaly – po zmrzlém granátu brzy nebylo ani stopy.

Kotto vypadal zahanbeně. „Ehm, čekal jsem přece jen poněkud… dramatičtější efekt."

Jádro ohnivého tělesa rozervala exploze, vyvalila se bílá pára a chladný vlhký oblak pohltil a uhasil plameny. Když se

rozplynul, nezůstalo nic – žádní faerové, žádný wental, jen prázdná bublina přehřátého vzduchu na obloze.

„Zbylo nám devět ledových střel… a kolem je asi milion faerských koulí," poznamenal Steinman.

„Vezmi si na mušku další!" řekla Orli. „Ztrácíme čas."

Rozjařený Kotto se chopil ovládání komunikačního zařízení a vybídl všech osmnáct ostatních lodí, aby odpálily své zmrzlé projektily. „Funguje to – doporučuji, abyste to všichni vyzkoušeli!"

Tasia zamířila k faerům a vystřelila svůj druhý ledový granát. Další ohnivá koule byla zničena. Dohromady měly klanové lodi u Golgenu téměř dvě stovky kusů speciální munice. Možná to bude dost, aby faerům zasadili citelnou ránu a přiměli je k ústupu. Pokud byla schopná posoudit, žádnou jinou zbraň, která by byla alespoň částečně efektivní, neměli.

Třetí ledový projektil vyvolal další spektakulární záblesk a faerové byli opět uhašeni. „Začíná se mi to líbit. Tvoje munice má úspěch, Kotto – jen bych si jí přála mít plný zásobník."

Nyní se mezi chaoticky vířící faerské koule vmísily další tulácké lodě a zahájily palbu ledovými projektily. Mnoho planoucích elipsoidů bylo uhašeno, zanechávaly za sebou jen záblesky umírajícího světla.

Hluboko pod sebou Tasia spatřila vodní loď řízenou svým bratrem a Cescou. Létala nad vrcholky oblaků a burcovala wentaly v atmosféře, zvedala cáry mlhy výše do nebe. Tasia vyslala další projektil a Orli se Steinmanem zajásali.

Když se však proti nim rozzuření faerové vrhli, naprosto jistě věděla, že nemají dost munice.

117 OSIRA'H

Ze svého místa v prostorném doku, odkud byl výhled na vzletovou palubu a otevřené nebe, sledovala Osira'h společně s ostatními zkázu několika bitevníků snažících se faerům vzdorovat. Odvážné tulácké lodě kroužily kolem a jejich ledové projektily měly jistý efekt, ale jejich počet zřejmě nebyl dostačující. Faerské lodě stále přilétaly.

Z malého komunikačního zařízení Mága-imperátora se ozval hlas adara Zan'nha: „Vůdce, zůstaneš na těžeru, nebo chceš být přepraven na svou vlajkovou loď?" odvysílal na otevřené frekvenci. „Nejsem schopný určit, co ti zajistí větší bezpečnost."

„Já nebudu v bezpečí nikde." Jora'h pohlédl na Kelluma a pak bryskně dodal: „Tuláci však budou mít lepší šanci, pokud s nimi nezůstanu. Rusa'h chce *mě.* Pošli pro nás šalupu." Pokynul Niře a své dceři, aby ho následovaly.

Osira'h se však obrátila k malému diamantovému člunu. „Ne, je tady ještě jedna možnost." V hloubi duše si to neustále uvědomovala, přestože nikdo jiný si tu myšlenku nechtěl ani připustit. „A teď už jsme dost zoufalí na to, abychom se jí chopili."

Hydrogové způsobili mnoho škod na mnoha planetách včetně těch, které byly součástí ildiranského Impéria, Osira'h však s nimi byla stále spojená. Postavila se jim, stala se spojovacím článkem a použila svou mysl stejně jako své napojení na thisma a telink, a přiměla je, aby jí naslouchali. Dotkla se jejich myšlenek a věděla, jak silně nenávidí faery.

Nira s rozšířenýma očima hlesla: „Je to příliš nebezpečné."

Osira'h se však odtrhla od ostatních a rozběhla se k malé diamantové kouli. Loď bude padat do hlubin sama, jen ji potřebovala dostat z těžeru… K tomu, aby přepadla přes okraj vzletové paluby, stačilo jediné šťouchnutí.

Jora'hův skvostný šat vlál v řídkém vzduchu. „Ne, Osira'h! Nemohu po tobě žádat, abys to udělala znovu."

Osira'h se protáhla průlezem a zastavila se jen na okamžik, aby mu odpověděla: „Nežádal jsi mě – rozhodla jsem se sama."

Když se k ní rodiče rozběhli, Kellum vykřikl: „Co si ta holka myslí, že dělá?"

Osira'h uzavřela průsvitný poklop právě ve chvíli, kdy k lodi dorazila její matka. Nebyla schopná se na Niru podívat, místo toho přistoupila k výběžkům ovládacího systému. Neměla tušení jak člun řídit, v hlavě jí utkvělo jen několik záblesků hydroských myšlenek. Nepotřebovala však nic víc než aktivovat motory, udělit kouli impulz. Nebyla ji schopná řídit… zbytek bude muset obstarat gravitace.

Nebe se chvělo explozemi. Jora'h a Nira stáli vně průsvitného pláště a prosili ji, ale ona je neslyšela. Její malé ručky tančily po ovládacích prvcích, snažila se je pochopit, pátraly po čemkoliv, co by dávalo smysl. Jeden panel se rozzářil a přestože se neozval žádný zvuk, Osira'h ucítila slabé vibrace. Zkusila další podobné prvky a konečně ucítila pulz energie, krátký záže h hydroských motorů.

Průsvitná koule se pohnula kupředu jako by do ní někdo strčil, a začala se kutálet po hladké palubě k okraji, za nímž čekal strmý pád. Otec ani matka tomu nemohli zabránit. Oblohou nad nimi se míhaly tulácké lodě a faerové.

Osira'h vyhlédla ven na planoucí nebe a sebrala všechnu odvahu. Nebylo tomu tak dávno, co navázala spojení s hydrogy a použila síly verdani, aby jim vnutila svou vůli. K tomuto úkolu byla vychovaná a vyškolená a mohla to udělat znovu. Díky *thismatu* bude Mág-imperátor vědět, že je naživu.

Koule přepadla přes okraj a padala jako kámen upuštěný z gigantického těžního města plujícího oblohou. Osira'h pohlédla vzhůru skrze průsvitný plášť lodi a spatřila Niru a Jora'ha, jak na ni stále volají a vztahují k ní ruce.

Obrovitý těžer a zuřivá bitva kolem něj postupně mizely v dálce. Obklopily ji cáry oblaků a sevřel ji pocit klaustrofobie. Byla sama.

118 PATRICK FITZPATRICK III.

Patrickovi se podařilo odvysílat ještě čtyři další podvratné zprávy, než do sídla vtrhly hanzovní oddíly. Věděl, jaké prostředky proti nim Basil může použít – zvlášť teď, když byl rozzuřený. Používal retranslační stanice, aby zamaskoval zdroj vysílání. Myslel si, že si počínal chytře. Myslel si, že je v bezpečí.

Mýlil se.

Přestože Wenceslas bezpochyby měl mnoho jiných, naléhavějších problémů, nemilosrdně pronásledoval každého, kdo se mu veřejně postavil. Zvlášť velkou zášť pak choval ke každému, kdo se prohlásil za zástupce Meče svobody. Patrick tedy byl jednoznačně cílem číslo jedna.

Celosvětová panika ve spojení s neustálou hrozbou dopadu meteoritů uvrhla obyvatelstvo na pokraj anarchie a vyvolala vášnivou kritiku prezidenta. Přestože král Rory pronesl celou řadu povzbudivých proslovů, nikoho neoklamal. Poté, co byl zničen Měsíc a jeho úlomky začaly pustošit Zemi, ho už ve skutečnosti nikdo neposlouchal.

Když dorazil král Petr se skupinou konfederačních lodí a nabídl pomoc, nastal ideální okamžik pro vládní převrat. Patrick

cítil, že dělá pokroky, pouhými protesty však ničeho konkrétního nemohl dosáhnout. To však jeho ani Zhett nemohlo zastavit. Díky stykům a financím své babičky měl skvělou pozici a rozsáhlé možnosti, třebaže jen na omezenou dobu. Být lidovým hrdinou se mu docela líbilo, přestože si stále uvědomoval, že jeho čas je jen omezený.

Rozmístil externí senzory a automatické alarmy a byl připraven vyklouznout při první známce hrozícího nebezpečí. A právě v tomto ohledu se dopustil nejzávažnější chyby.

V domě byl jen on sám a Zhett, proto byl ohromen silou a rázností útoku. Skupinu tvořily čtyři stovky uniformovaných vojáků, čtrnáct ozbrojených lodí určených pro let v nízkých hladinách a šest útočných pozemních vozidel. Očekával, že od prvního varování bude mít k dobru alespoň několik minut, pořádkové jednotky však udeřily jako blesk. V první minutě zničily cíleným výstřelem *Cikánku* umístěnou na malé soukromé přistávací ploše, další exploze pak vyhodily do povětří přilehlý hangár a všechny Maureeniny garáže. Vesmírná jachta čekala v pohotovostním režimu, připravená k okamžitému odletu, zbyla z ní však jen hromada doutnajících trosek. Patrick a Zhett spoléhali na to, že díky vylepšeným motorům *Cikánky* pronásledovatelům uniknou. Teď však ztroskotal i jejich plán B, C a D. Prezidentovi hrdlořezové byli důkladní.

„Promiň, že jsem tě do toho zatáhl," řekl Zhett, když vojáci vtrhli na pozemek kolem sídla, rozbíjeli okna a všemi možnými způsoby se snažili proniknout do domu. Měli hlučné palné zbraně a stříleli z nich proti stěnám, zjevně ve snaze je vyděsit.

Zhett si hrála na statečnou. „Poslouchej, kdybys mě z toho vynechal, měl bys daleko větší potíže, než máš teď s těmihle lidmi."

Vojáci je našli v mediální místnosti za zabarikádovanými dveřmi. Jakmile Patrick pochopil, že se jim nepodaří utéct, rozhodl se útok pořádkových oddílů odvysílat živě, aby lidé tu

frašku viděli na vlastní oči. Alespoň jim tak dodá další důvod k protestům. Doufal také – třebaže jistotu neměl – že vojáci Hanzy budou zdrženlivější, jakmile se dozvědí o přímém přenosu této akce. Prezident Wenceslas se však o veřejné mínění už dávno přestal starat. Lidé klidně mohli křičet, on si dělal, co chtěl.

Když vojáci v tmavých uniformách vylomili dveře a vtrhli do místnosti, Patrick ke svému překvapení zjistil, že útočnou skupinu vede horlivá Shelia Andezová, nyní se pyšnící hodnostními insigniemi plukovníka. Viditelně měla co dělat, aby se ovládla a neplivla mu do tváře. „Zneuctil jsi vojenskou přísahu, zradil jsi vládu i svůj lid!“

„To je legrační, právě jsem ti chtěl říct totéž.“ Patrick se postavil tváří v tvář ženě, která kdysi bývala jeho druhem ve zbrani. „Kdyby sis všímala toho, co Hanza doopravdy dělá, nepodílela by ses na tom. Otevři oči!“

Zhett se při jeho slovech trpce rozesmála. „Ale ona moc dobře ví, co se děje, Fitzie. Tahle mrcha má většinu toho na svědomí!“

Někdy v průběhu operace vojáci rozbili kamery, které celou událost zaznamenávaly. Náhlý konec vysílání nejspíš způsobí mezi skutečnými členy Meče svobody ještě větší rozruch. Patrick pochyboval, že si ti vojáci uvědomují, co tím mohou vyvolat.

Shelia, tvář zrudlou pocitem vlastní důležitosti, řekla: „Pokud nebudeš spolupracovat, omráčíme tě a odvlečeme za nohy do jednoho z našich transportérů.“

„Ach, nikdy nás ani nenapadlo dělat potíže,“ odsekl Patrick.

119 KRÁL PETR

Když Estarra vyslechla prezidentovo překvapivé pozvání, její velké hnědé oči byly plné podezřívavosti. „Snad nevěříš, že by prezident doopravdy udělal smírné gesto?“

„To samozřejmě ne, ale taky si nemyslím, že by se pokusil o nějakou hloupost. Potřebuje nás.“

Kterýkoliv rozumný člověk by byl za všechnu tu pomoc, kterou Konfederace poskytla Zemi, vděčný. Ne tak Basil Wenceslas. Předstíral sice, že Hanze jeho vláda tvrdé ruky svědčí, ani on však nemohl ignorovat současnou katastrofu.

Oba dostali elektronická pouta. Patrick kráčel vedle Zhett s hlavou hrdě vztyčenou. Strach vnímal pouze jako tupou, vytrvalou bolest v hrudi. Koneckonců, připomněl si, k smrti ho odsoudili už jednou.

Král Rory poslal Petrovi a Estaře (královské tituly byly úmyslně vynechány) pozvánku na banket v Paláci šepotu „coby výraz uznání za poskytnutou podporu“. Výslovné poděkování, ať už Konfederaci nebo komukoliv jinému, chybělo. Byla to jedna z těch věcí, která měla Petra rozzuřit, ve skutečnosti to však šlo mimo něj. Dětinské hry se slovy ho nezajímaly. Chtěl však vědět, co má prezident v rukávu.

A pak tu byl Rory…

Ze všeho nejvíc toužil setkat se s povědomě vyhlížejícím králem s hnědýma očima, tmavými vlasy a olivovou pletí. Bylo to už téměř deset let, co prezidentovi pohůnci zabili Petrovu matku a bratry Michaela, Carlose… a Roryho. *Roryho.*

Nemohl uvěřit tomu, že by Basil zašel tak daleko, aby fingoval chlapcovu smrt, a pak ho celou dobu skrýval pro případ, že by snad Petr najednou začal dělat problémy. A proč by pak prezident ztrácel čas s princem Danielem, pokud by měl v záloze Roryho? Něco takového by vyžadovalo nepochopitelně

komplikované a dlouhodobé plánování, paranoidní uvažování a neskutečnou trpělivost.

Přesně takový ale prezident Wenceslas byl.

„Doprovodí nás kompletní eskorta. A taky nás budou sledovat naše média, nejen ty onuce, které slouží hanzovní propagandě.“ Petr se snažil, aby to znělo přesvědčeně. „A navíc s sebou vezeme OXe, aby pořizoval záznam, analyzoval a radil.“

Basil si další zhoršení svého mediálního obrazu nemohl dovolit. Stal se terčem všeobecné nespokojenosti a byl den co den odsuzován v ilegálních vysíláních i na demonstracích. Docházelo ke žhářství i vandalismu. Pořádkové oddíly se snažily všechny ty negativní nové zprávy potlačit, na veřejnost však pronikaly se stále větší urputností.

Petr se zájmem sledoval zpravodajství. Právě toho rána Patrick Fitzpatrick a Zhett Kellumová – údajní vůdci Meče svobody – pobouřili veřejnost přímým přenosem vlastního brutálního zatčení. Po tomto vysílání protesty ještě zesílily.

Basil zřejmě nebude v dobré náladě, až Petr s Estarrou dorazí.

Oblékli se do svých nejlepších šatů s výraznými prvky tuláckého a theronského stylu, které v sobě dokonale spojovaly pompéznost a praktičnost. Petr shromáždil doprovod sestávající z bývalých vojáků OSZ, Tuláků, hanzovních kolonistů, učitelského compa a kompletního „dokumentačního“ týmu, který měl celou událost zaznamenat a v reálném čase bez cenzury odvysílat. Všichni dostali pokyn, aby dávali pozor na sebemenší známku zrady ze strany prezidenta.

Díky soustředěnému úsilí téměř tisícovky lodí, které s sebou Petr přivedl, se nebezpečí dopadu velkého meteoritu dramaticky snížilo. Větší starosti dělal Petrovi prezident.

Velkoadmirál Willisová se mračila, ošívala se a pak nakonec promluvila: „Mně se to nezdá! Víme o popravách, které nařídil. Jsme si jistí, že je zodpovědný za smrt arcipátera

Sjednocení. Na vlastní oči jste viděli, co nechal udělat s bývalou prezidentkou Fitzpatrickovou. Jakékoliv ohledy už dávno odhodil stranou. Pokud prezident dostane příležitost, využije ji. Jaké jsou rozkazy pro případ, že se to všechno nějak zvrtne?“

Petr chvíli přemýšlel. „Pokud to bude nezbytné, proveďte přesně cílený útok na centrálu Hanzy nebo Palác šepotu tak, abyste minimalizovali ztráty, ale dali průchod spravedlnosti. Lidé na Zemi nejsou zodpovědní za prezidentovy neuvážené činy. Nechci, aby trpěli ještě víc než teď.“

„To mi nemusíte říkat, králi Petře.“

Estarra ho uchopila za ruku a společně s dobře vyzbrojenou vojenskou eskortou nastoupili na zvlášť vystrojený diplomatický člun. Petr měl z návratu do Palácové čtvrti smíšené pocity. Té noci, kdy uprchli, plné chaosu a nebezpečí, odletěli pryč, zatímco kolem nich zuřila strašlivá bitva. Tehdy udělali to, co podle nich bylo pro lidstvo nejlepší.

Teď se možná bude moci vrátit a dát věci do pořádku.

120 DEL KELLUM

Člun Sluneční flotily se propletl mezi loděmi svádějícími zuřivé vzdušné souboje, aby vyzvedl Mága-imperátora. Jora’h pozvedl ruce, dal signál ildiranské lodi, která dosedla na otevřenou palubu těžeru, aniž vypnula motory, připravená okamžitě vzlétnout.

Než člun otevřel průlez, zelená kněžka pohlédla dolů do oblak, v nichž před chvílí zmizel hydroský člun s její dcerou. Oba čin malé míšenky zdrtil, ačkoli Jora’h skrze *thisma* cítil, že Osira’h je stále naživu.

Kellum neměl tušení, čeho chtěla holčička dosáhnout, a rozhodně nečekal se zatajeným dechem na zázrak. Jora'h uchopil Niru za paži a táhl ji směrem ke člunu. „Teď už je pryč. Ať už uspěje nebo selže, je to jenom na ní." Jakmile dostal na palubu člunu zelenou kněžku, zakřičel do burácení motorů: „Přidejte se k nám, Dele Kellume! Adar Zan'nh udělá, co bude v jeho silách, aby nás ochránil."

Kellum zavrtěl hlavou. „Možná to bude znít trochu staromódně, ale kapitán by měl klesnout společně se svou lodí. Žij na nebi, zemři na nebi… to je staré tulácké přísloví."

Když nad nimi zaduněly další exploze a jedna z ohnivých koulí se prohnala tak nízko nad těžerem, že roztavila některé z jeho vysokých věží, pilot Sluneční flotily začal naléhat, aby odletěli. Kellum trval na svém, odmítal odejít, takže mu nakonec Mág-imperátor a Nira krátce zamávali na rozloučenou a odletěli.

Del se smutkem vzpomněl na svoji milovanou Shareen Pasternakovou, která zahynula na těžeru zničeném hydrogy. A teď se do oblak spustila malá holčička v naději, že je hydrogové *zachrání*. Byl to nesmysl? Zavrtěl hlavou. Utěšoval se pouze myšlenkou, že alespoň Zhett a Patrick unikli. Na Zemi jsou určitě ve větším bezpečí…

Teď, když se jeho těžer proměnil v obrovský, zvolna plující terč, musel Del Kellum vyhlásit poplach. Ztěžka polkl a udeřil do tlačítka interkomu tak prudce, až si poranil dlaň. „Hovoří Del Kellum – poslouchejte mě! Nařizuji úplnou evakuaci těžeru. Všemu personálu: najděte si loď, jakoukoliv. Nemůžu vám zaručit, že tam venku budete ve větším bezpečí, ale tady jsme jako na střelnici."

Většina jeho zaměstnanců toto hlášení očekávala. Z nižších palub odstartovaly desítky lodí včetně malých mobilních buněk určených k provádění údržby s doletem jen několik málo kilometrů, a snažily se dostat od těžeru co nejdál dřív, než se na gigantické zařízení vrhnou faerové.

Nesčetné elipsoidy kroužily kolem, stoupaly a klesaly jako jiskry, pátraly po obětech a pronásledovaly prchající lodi. Většina tuláckých obránců už své ledové projektily vypotřebovala a dala se na útěk.

Planoucí tvorové se vrhli na všechny těžery bez rozdílu. Šest ohnivých koulí obrátilo svůj hněv proti bezmocnému těžeru v držení klanu Hobartů. Věže pro odvádění zplodin se roztavily a zhroutily, nádrže na plyn začaly chrlit svůj obsah, přičemž proud, který z nich tryskal, byl dost silný, aby vychýlil levitující zařízení z jeho osy. Plameny ohlodaly pancéřové pláty a celé zařízení se rozpadlo. Nakonec vybuchly spodní ektiové nádrže a nouzový signál i volání o pomoc přicházející z těžeru Hobart náhle utichly. Gigantickým vrakem otřásla série výbuchů a obklopil jej dým. Motory udržující výšku selhaly a dříve velkolepé těžní město se zřítilo do hlubokých oblaků.

Kellum to zachmuřeně sledoval a přemýšlel, jestli je tato katastrofa podobná tomu, co zažil Ross Tamblyn, když se jeho Blue Sky rozpadl ve vzduchu.

Pod sebou spatřil nepřirozeně vyhlížející bouřkovou celu, která stoupala z nepokojných mlžných vrstev. Srdce se mu na okamžik zastavilo, když se z oblaků vynořila hrozivá, a přesto děsivě známá ježatá diamantová loď podobná jakési kulovité mořské nestvůře. „A sakra…“

Objevila se další a pak další.

Za situace, kdy faerové stále útočili na bitevníky Sluneční flotily a tulácké lodě vypotřebovaly své poslední ledové projektily, armáda hydroských lodí stoupala vzhůru, aby se s nimi utkala, obklopená třpytivou wentalskou mlhou.

121 JESS TAMBLYN

Zatímco jejich vodní loď klouzala po vrcholcích oblaků, Jess a Cesca volali vodní entity z hlubin golgenské atmosféry. Inteligentní třpytivá mlha, nasávána vzdušným vírem, stoupala vzhůru k ohnivým koulím, připravená zaútočit.

Jess cítil, jak bojovní wentalové kolem něj i v něm samotném vibrují nezvyklým hněvem. *Faerové!* Přetavil tento hněv v odhodlání, které předal zpět wentalům, a vedl je vzhůru do útoku. Kolem Golgenu bylo tolik chaoticky se pohybujících lodí, že se dokonce i rozlehlá obloha obří plynné planety zdála přeplněná.

Stoupající mlha vypadala téměř nehmotně, každý její kontakt s faerskou lodí však vyvolal prudkou explozi.

Vodní entity doslova vřely záští. Tohle byla odplata za ničení Charybdis. Ano, wentalové se poučili…

Jess cítil, že faerský avatar je v jedné z větších ohnivých lodí – další osobní vtělení elementálů, avatar jako byl on sám, a přesto zcela odlišný. Jess cítil Rusa'hovu přítomnost jako spáleninu na kůži, jako oheň ve své mysli. Tento muž sám dokázal zvrátit průběh války a naučil faery vítězit nad hydrogy.

Jess věděl, že se wentalové musí přednostně zaměřit na Rusa'ha.

Také Cesca to chápala. „Pokud ho porazíme tady, nemusíme se s ním utkat u Ildiry. Sám si vybral místo střetu. Teď to můžeme obrátit proti němu."

Vzbudili ve wentalech silné a neoblomné odhodlání a zamířili se svou vodní lodí přímo k hlavnímu ohnivému elipsoidu. Rusa'h se mezi početnými křižníky Sluneční flotily snažil nalézt a zničit ten, na jehož palubě se nacházel Mág-imperátor, zatím však bezúspěšně.

Oblaka pod nimi náhle začala vřít, bylo to však něco zcela jiného než chaos bitvy zuřící jim nad hlavami. Jess vycítil, co se každou chvíli objeví. Cesca se na něj polekaně podívala: „Hydrogové!“

Hydrogové, řekli wentalové v jeho mysli. *Budou zde bojovat.*

Jess nedokázal potlačit vlnu hněvu a ohromení. „Hydráci se vrhnou na nás! Je to jako vypustit vlka, aby zadávil vzteklého psa.“

Wentalové však odpověděli s pevným přesvědčením, které Jess nesdílel: *Udržíme je na řetězu.*

Když se oblaka rozestoupila, do otevřeného čistého nebe vzlétla celá armáda ježatých koulí. Nejdříve desítky, potom další a další. A mezi nimi, tažený diamantovými loděmi, se houpal malý člun. Osira’h sedící uvnitř diamantové koule použila svůj komunikační systém: „Hydrogové jsou rozzuření, že faerové přišli na jejich planetu. Přesvědčila jsem je, aby nám pomohli zvrátit průběh bitvy.“

„Nevěřím tomu,“ řekla Cesca.

Jsme bojovní wentalové. Naučili jsme se od vás bojovat, řekl hlas v Jessově hlavě. *Naučili jsme se zvažovat možnosti. Hydrogové nebojují za nás ani za lidstvo, ale sami za sebe. Bojují, aby zničili faery, jiný cíl nemají.*

„Přesvědčila jsem je stejně jako předtím,“ řekla Osira’h. „Přistoupili na mé podmínky.“

Wentalové je udrží.

Jess nebyl zcela přesvědčený, ale nakonec akceptoval názor wentalů. Osira’h jednala na vlastní pěst a vodní elementálové byli přesvědčení, že je výhodné dát tvorům z hlubin svobodu, přinejmenším na chvíli.

Hydrogové, uzavření v hlubinách planety, se dusili vlastním vztekem příliš dlouho. Teď, když je wentalové osvobodili z pout, početné ježaté lodě vzlétly vzhůru. Jejich palčivá a

pradávná nenávist proti ohnivým elementálům dalece předčila relativně novou nevraživost vůči lidem. Vybrali si své cíle a bez zaváhání se za nimi pustili.

Diamantové lodě vlétly mezi planoucí elipsoidy a rozzářily se mihotavým světlem modrých elektrických výbojů. Ohnivé koule pulzovaly a bránily se, některé slabší zhasly jako plamínky svíček ve větru.

Přestože se hydroské kulovité lodě hnaly na zteč, stále k nim ve zvláštní symbióze lnula chapadla wentalské mlhy. Když se hydrogové přiblížili ke skupině ohnivých těles, inteligentní mlha se vymrštila, roztáhla se jako tenká síť a faery polapila.

Hydrogové ze svých zbraní chrlili ledově bílé vlny chladu, které faerský oheň oslabily a vzápětí uhasily. Tyto strašlivé mrazivé pulzy kdysi pustošily světoles a Jess cítil, jak se mu při pouhém pohledu na ně svírá žaludek. Pochyboval, že by tvorové z hlubiny měli zájem cokoliv odčinit, nebo dosáhnout odpuštění.

Na bojišti však nepochybně rozsévali nečekanou zkázu.

Faerové se pochopitelně bránili, jedna z hydroských lodí nečekaně vybuchla a diamantové střepy klesly zpět do oblak, z hlubin se přesto zvedaly další.

„Jessi, musíme se dostat k faerskému avatarovi," řekla Cesca.

Potlačil svůj hněv. „Máš pravdu – nesmíme náš cíl ztratit z očí."

Jess se zaměřil na hlavní úkol a navedl jejich loď přímo do cesty Rusa'hovu ohnivému elipsoidu. Cítil, že ohnivý avatar je otřesený náhlým obratem situace, rozhodně však nehodlá couvnout. Dál kličkoval mezi bitevníky Sluneční flotily, odhodlaný najít Mága-imperátora a zničit každý bitevník, který by se mu postavil do cesty.

Jess a Cesca s sebou vlekli závoj atmosférických wentalů, vodní páry, které rychle vířily ve stále se zužující spirále a

vytvářely mlžnou trombu. Jess nehodlal připustit, aby faerský převtělenec zranil Mága-imperátora Jora'ha.

Mlžný vír se ovinul kolem Rusa'hovy plamenné lodi jako svěrací kazajka. Jess pocítil otřes – faerský převtělenec byl překvapen. Ohnivý avatar vnímal jejich přítomnost, Rusa'h se však doposud nesetkal s nikým, jako byl on sám. Jess a Cesca využili jeho překvapení a vrhli energetizovanou vodu proti plamennému štítu.

Rusa'hův útok proti Sluneční flotile zakolísal, jak se snažil odrazit vodní hurikán. Jess se svou vodní lodí kroužil kolem, dotíral na faerského převtělence a stále se přibližoval. Plameny uhasínaly, přestože se Rusa'h bránil. Jess a Cesca společně vyslali mentální výkřik – volali wentaly a také hydrogy, aby svůj útok soustředili na toto konkrétní místo.

Poměr sil se brzy obrátil. Mnoho ježatých koulí bojovalo po boku tuláckých lodí, které už vypotřebovaly všechny své ledové projektily. Wentalové se zmocnili mnoha ohnivých koulí a uhasili je. Jiskry létaly všude a popel klesal do nekonečné hlubiny atmosféry.

Ve chvíli, kdy na faerského avatara zaútočili další wentalové a hydrogové, obklopil se Rusa'h desítkou ohnivých koulí, aby kolem sebe vytvořil jakousi barikádu. Nakonec se planoucí muž dokázal ze sevření mlžného cyklonu vymanit. Viditelně oslabený ztěžka stoupal vzhůru a vyzýval k ústupu z Golgenu. Když z oblak vystoupila další vlna hydroských lodí, faerové se semkli a prchali pryč. Jess a Cesca pocítili příval síly a vyrazili za nimi, přeživší ohnivé bytosti se však shlukly a zmizely.

Přestože se jim nepovedlo Rusa'ha zastavit, Jessovo srdce při pohledu na ustupující faery plesalo. Z komunikačního zařízení se ozvaly překřikující se hlasy – některé jásaly, další pak za faery, kteří rychle mizeli v nekonečnu nebe, posílaly hrozby.

Přestože ve vzdušné bitvě bylo zničeno mnoho hydroských lodí, zbývající stály na místě, podobné psům napínajícím řetěz. Nejraději by faery pronásledovaly, unikly z Golgenu a opět získaly svobodu – Jess to však nechtěl dovolit. Stále cítil vůči hydrogům hněv a zatrpklost, a ani poslední události na tom nic nezměnily.

Jess se připravil na další boj. Očekával, že se tvorové z hlubin plynných planet obrátí proti wentalům. Wentalové však obklopili kulovité lodi hydrogů cáry mlhy, a tato nehmotná pouta stačila k tomu, aby je udržela.

Ze svého člunu Osira'h odvysílala: „Nebudou bojovat, aby nám pomohli. Nezapojí se do bitvy o Ildiru. Zůstanou zde."

Nedovolíme jim, aby toto místo opustili, řekli jednohlasem wentalové.

„Dobře," odpověděl Jess. „Riziko by bylo příliš velké."

Kulovité lodě s hydrogy se pomalu stáhly do golgenských oblaků, jejich domova a jejich vězení. Hydrogové zůstávali poražení a spoutaní. Jesse napadlo, zda je vítězství nad nepřáteli těší. Byl rád, že udělali, co udělali, ale to bylo vše.

Když však mezi nimi zahlédl malou diamantovou kouli, v níž seděla Osira'h, uvědomil si, že začíná klesat společně s nimi. Cesca ji spatřila také a nasměrovala jejich wentalskou loď dolů do silných oblačných vrstev, přímo k člunu. Zachytili jej a ve chvíli, kdy ho táhli vzhůru k poškozenému těžeru a formujícím se bitevníkům Sluneční flotily, malá míšenka odvysílala další zprávu: „Slyšeli jste Rusa'hovy myšlenky?" Ani nečekala, až jí odpoví. „Zamířil s faery na Ildiru."

122 KRÁL PETR

Myslel si, že je na tento okamžik připravený, přesto se však vrávoravě zastavil ve chvíli, kdy se před ním zlatem vykládané dveře otevřely. Na konci dlouhého banketního stolu seděl Rory a díval se přímo na něj.

Estarra mu sevřela paži, Petr však z tváře mladého muže nespustil oči. Pátral v ní po záblesku poznání, ale Rory (ať už to byl kdokoliv) na sobě nedal nic znát. Petr zkoumal své vzpomínky, snažil se z nich vylovit co nejzřetelnější podobu svého mladšího bratra a představit si, jak by asi vypadal v současnosti. Ano, mohl to být on.

Po chvíli trapného ticha Rory vstal. „Zdravím vás, Petře a Estarro! Vítejte v mém paláci.“ *Byl to snad posměšek?*

Estarra odměřeně odpověděla: „Toto je *král* Petr a já jsem *královna* Estarra.“

Dříve, než mohl chlapec odpovědět, vyšel z postranních dveří Basil, ve svém obleku jako vždy elegantní. Na tváři měl chladný výraz, přestože se zmohl na krátký úsměv pro kamery. „Nezačínejme toto setkání malichernými sémantickými spory! To není vhodný tón do začátku.“

Petr si nemyslel, že by formální uznání jejich titulů bylo malicherností, stejně jako prezident, rozhodl se to však nerozvádět. „Neradi bychom někomu zkazili radost z tohoto setkání. Děkujeme za pozvání, Rory.“ I on úmyslně vynechal královský titul.

Učitelský compo stojící vedle něj zlehka pokývl hlavou. OX sám Petra učil, že se etiketa řídí místními zvyky – a král Rory opustil užívání titulů jako první. Z přimhouřených Basilových očí Petr pochopil, že ťal do živého.

Hosté z Konfederace naplnili banketní sál a vmísili se mezi přítomné. Sarein seděla na opačném konci stolu, obklopená

(nebo snad hlídaná?) několika ministry a nižšími úředníky. Estarra svou sestru radostně pozdravila, Sarein však byla strnulá a ostražitá, jako by měla pro tuto příležitost povolený jen omezený počet slov. „Vítej v Paláci šepotu, Estarro."

Petr si uvědomil, že jí Basil povolil účast na dnešním večeru jen za striktně vymezených podmínek. Estarra se na svou sestru dívala a zjevně toužila jít za ní a promluvit si s ní, to jí však zřejmě nemělo být dopřáno. Zástupce Cain seděl na opačné straně stolu, nepromluvil však jediné slovo.

Petr nabídl Estaře rámě a kráčel s ní k čelu širokého stolu, kde seděl Rory. „Přece tady nebudete sedět tak sám, Rory! Je tu dost místa – kdybychom sem přistavili dvě židle, mohli bychom sedět všichni tři společně, jako rovný s rovným." Věnoval Basilovi mrazivý úsměv. „V duchu spolupráce a vzájemného respektu."

Petrovi protokolární úředníci svižně uspořádali místa k sezení, zatímco se Sarein dívala stranou, aby skryla rozpačitý úsměv. Petr a Estarra se posadili vedle mladého krále, každý z jedné strany. Rory byl zřejmě spoutaný stejně striktními pravidly jako Sarein.

Bylo servírováno promyšlené menu, jeden předkrm střídal druhý, barevné saláty, osvěžující nápoje a různé druhy mas. OX po celou dobu zůstával blízko Petra, každý chod pečlivě analyzoval a pátral po případných jedech, halucinogenních látkách či nebezpečných chemikáliích. Jak žádal protokol, číšníci servírovali jídla z velkých společných podnosů, kdyby tedy bylo závadné, Rory by byl ohrožen také. Petr si však dovedl představit, že prezident podal své loutce před hostinou protijed, nebo ho na konkrétní smrtící látku dlouze přivykal tak, aby byl vůči ní imunní. Na druhou stranu Basil by jistě nečekal, že se Petr dá nachytat tak snadno.

Petr přemýšlel, proč je tam vlastně prezident pozval. Chtěl mu jen dát příležitost, aby si prohlédl Roryho zblízka? Mladík se

jeho bratrovi rozhodně podobal. Petr při každé příležitosti mladého krále zkoumal, sledoval jeho chování, jeho vzhled. Nemohl si být jistý…

Během jídla Rory udržoval plytkou konverzaci, závažnějším tématům se vyhýbal, stejně jako zmínkám o své minulosti. Ani v nejmenším se nesnažil Petra přesvědčit… což bylo samo o sobě přesvědčivější než cokoliv jiného. Pokud to byla léčka, Basil ho jistě vybavil množstvím přesvědčivých a detailních informací. Petr udělal několik opatrných a skrytých narážek na dřívější život jejich rodiny v naději, že je Rory – pokud je to skutečný Rory – pochopí. Mladý král však na ně nereagoval.

Promluvila Sarein, aby se zeptala na malého Reynalda, a Estarra jí o chlapečkovi s radostí vyprávěla.

„Doufám, že ho jednou uvidím," povzdychla si Sarein, ale pak se zarazila, jako by řekla příliš mnoho.

Petr se s bohorovným klidem obrátil na prezidenta: „Tak co, Basile, je pravda, že jste svůj štáb přesunul z centrály Hanzy do jakéhosi podzemního bunkru? Vážně jste zalezlý kdesi pod kamenem, teď když Země čelí největší krizi?"

Výraz Basilovy tváře ztuhl. „To je poněkud nešťastný výklad faktů! Jednoduše jsem dospěl k názoru, že by bylo moudré uvést do provozu sekundární velicí centrum. Král Rory mezitím zůstává zde, v Paláci šepotu, aby mohl promluvit k veřejnosti, kdykoliv nastane potřeba."

„Považujete tedy Palác šepotu za dokonale bezpečný?" Petr napřáhl ruku, aby gestem obsáhl palác kolem sebe, rukávem však zavadil o zdobenou stříbrnou lžíci a shodil ji se stolu. Snažil se ji zachytit, ale dopadla na podlahu. Tato nehoda poněkud rozmělnila závažnost jeho otázky. OX se sehnul, aby nešťastný kus příboru zvedl.

Basil se usmál. „Jste nervózní, Petře?"

„Jen nešikovný.“ Ujistil se, že kamery médií zabraly jeho sebekritický úsměv. Pak zaskočil prezidenta vážnou otázkou: „Rád bych využil této příležitosti a oficiálně požádal o propuštění Patricka Fitzpatricka III. a jeho ženy. Jsou to občané Konfederace.“

Basil se zatvářil, jako by spolkl něco lepkavého a nechutného. „Jsou obviněni z pobuřování, což je velmi vážný zločin, zvlášť v této nesmírně obtížné době. Hanza si nemůže dovolit shovívavost.“

„Ano, viděli jsme, jak jste se vypořádali s bývalou prezidentkou Maureen Fitzpatrickovou,“ řekla Estarra.

Basil dal znamení, aby začala hrát hudba.

Když skončilo hlavní jídlo a na řadu přišla káva, sladké likéry a zákusky, Petr usrkl ze svého šálku – ironií osudu šlo o kávu ochucenou kardamonem, což byl dříve Basilův oblíbený nápoj. Prezident sám požádal o studenou vodu s plátkem citronu.

Zástupce Cain sedící na opačné straně stolu přečetl prohlášení, v němž oficiálně vyslovil dík všem dobrovolníkům, kteří se svými loděmi přispěchali na pomoc Zemi. Cain na veřejnosti promlouval zřídka a Petr nemohl pochopit, proč byl touto povinností pověřen právě on a ne král Rory. Pak pochopil, že prezident chtěl rozptýlit pozornost přítomných tak, aby si mohl nenápadně promluvit s Petrem. „Jakou hru to přesně hraješ? Přivedl jsi sem všechny konfederační lodě. O co ti doopravdy jde? Všechny lodě OSZ jsou v nejvyšší pohotovosti pro případ, že bys něco zkusil.“

Estarra nevěřícně hlesla: „Přišli jsme *pomoci,* ať už tomu věříte nebo ne.“

„Zemi postihla katastrofa, jaká nemá obdoby,“ řekl Petr. „Nebo sis toho nevšiml, Basile?“

„Všiml jsem si, že mi na prahu stojí cizí válečná flotila a bývalý král, který dal jasně najevo, že mě chce odstranit. Je na čase tu nesmyslnou hru zastavit, v zájmu lidstva."

„Nesmyslnou hru?" zeptala se Estarra tlumeným hlasem. „My jsme vám nabídli pomoc, zatímco vy jste drancovali tulácké těžery, loděnice a překladiště. Chcete snad vyprovokovat válku?"

Prezident se zamračil na královnu jako učitel kárající vzdorovité dítě. Ohlédl se, aby se ujistil, že žádné ze záznamových zařízení médií není tak blízko, aby zachytilo jeho slova, a pak si chladně přeměřil Petra. „Už dost té předstírané velkorysosti! Vzdej se koruny a rozpusť tu vaši hloupou Konfederaci. Hanza vedla lidstvo po tři století. Teď, když čelíme klikissům, faerům a bůhvíčemu ještě, nemůžeme být rozdělení. Já jsem ta nejvhodnější osoba, která nás tím provede."

„Podle jakých měřítek?" Petra překvapilo, že prezident je vůbec schopen něco takového říct.

Jak se dalo čekat, Basilův výraz potemněl, neboť konverzace neprobíhala, jak předpokládal. „Dovol mi, abych byl naprosto upřímný! Byl jsem respektovaným vůdcem ještě dřív, než ses narodil. Pro všechny zúčastněné bude nejlepší, když prostě uděláš, co ti říkám. Pokud mě donutíš, abych použil své trumfy, nebudu váhat…"

Petr se hořce zasmál. „Trumfy? Třeba takové, jako je tvůj trapný švindl s tím chlapcem? Je to zoufalé gesto, a ty to víš." Smutně zavrtěl hlavou a pohlédl na mladičkého krále. „Prezident si přeje, abych vás pokládal za určitou osobu, Rory – nebo jak se vlastně jmenujete. Skutečně se velmi podobáte mému mladšímu bratrovi, dnes večer jste však neřekl nic, co by mě přesvědčilo, že jím opravdu jste."

„Neřekl jsem na toto téma vůbec nic." Rory sklopil oči a pohlédl stranou. „Nesmím."

Tato poznámka Petrovi prozradila mnoho. Znovu zkoumal profil mladého muže, jeho oči, tvar jeho nosu, a přemýšlel, zda jeho rysy byly uměle pozměněny a zvýrazněny… nebo zda jsou pravé.

Z Basilových očí šlehaly blesky a Petr viděl, že je připravený vybuchnout. Sarein, sedící za stolem o kus dál, tuto výměnu sledovala a přestože nemohla slyšet slova, vypadala velmi znepokojeně.

Petr nečekaně vstal a obrátil se k Estaře, čímž protokolární úředníky zaskočil. Už nechtěl dál hrát Basilovu hru. Zvučným hlasem pronesl. „Pane prezidente, děkuji vám, že jste vyšel na denní světlo a dopřál nám tuto skvělou hostinu. Rory, dovolte mi prosím, abych vás pozval na svou konfederační vlajkovou loď – rád bych vám oplatil svou dobrou vůli a pohostinnost. Řekněme za dva dny? Prezidenta samozřejmě můžete vzít s sebou.“ Ztišil hlas a pronesl k Basilovi: „Budu mít pro tebe odpověď ohledně sjednocení lidské rasy.“

Poté, co podrážděný prezident přikývl, král Rory pozvání radostně přijal a všechna média tento okamžik zaznamenala.

Basil se zjevně snažil vymyslet nějaký způsob, jak mít poslední slovo dokonce i ve chvíli, kdy Petr a zbytek jeho doprovodu opouštěl Palác šepotu a eskorta je vedla zpátky k přistávací ploše. Estarra naposledy pohlédla na Sarein, která vypadala, jako by se jí neúspěšně snažila něco sdělit.

Petr odvysílal admirálu Willisové, že v pořádku opustil palác a brzy se vrátí na *Jupitera*. Nebyl si jistý, co chtěl prezident tímto setkáním získat, Petr však svého cíle dosáhl. „Tady jsme skončili, admirále. Byl to docela úspěšný večer.“

Willisová potvrdila přijetí zprávy. Když nastupovali na palubu diplomatického člunu, který je měl odvézt ke konfederačním lodím hlídkujícím za oběžnou dráhou Měsíce, byla Estarra znepokojená a zamyšlená.

Ve svém starém životě, jako kluk z chudinské čtvrti jménem Raymond, se Petr naučil kapsářskému umění. Přestože se stal králem, na důležité dovednosti nezapomněl. Když se člun zvedl a opustil Palácovou čtvrť, Petr opatrně pozvedl kus stříbrného náčiní, který tajně schoval do rukávu. Zatímco OX odpoutal pozornost, když zvedal lžíci upadnutou na zem, Petr uzmul vidličku z Roryho talíře. Vidličku s jeho DNA.

123 SAREIN

Sarein se odebrala do svých pokojů hned poté, co se zhostila své velmi úzce vymezené role na banketu. „Mluv co nejmíň," řekl jí Basil. „Jsi tam proto, abys Estaře připomněla, že jsi *se mnou*. To je všechno."

Vrátil se do své soukromé skrýše hluboko pod zemí a ji nechal nahoře. Po onom banketu s ní promluvil jediné slovo, ačkoliv byla přesvědčená, že stále sleduje každý její pohyb.

Ležela na pohovce ve svém pokoji a snažila se dopodrobna si vybavit všechno, co jí sestra během večeře řekla, když ji z jejího soustředění náhle vytrhl jekot sirén vyzývající k evakuaci. Nervy drásající zvuk si vyžádal její plnou pozornost. Kvůli přetrvávající hrozbě dopadu meteoritů všichni věděli, kde najdou nejbližší úkryt. Místnosti se silnými stěnami měly ochránit osoby uvnitř i při zřícení celé budovy, pokud by však na Palácovou čtvrť dopadl dostatečně velký fragment, všechno v okruhu několika kilometrů by bylo doslova smeteno.

Sarein uposlechla výzvy a vyběhla z pokoje, aniž si s sebou cokoliv vzala. Všechny její milované věci byly ostatně odstraněny, když Basil nařídil „úpravu" jejího apartmá. Spěchala po chodbě, seběhla o poschodí níž a prchala k nejbližšímu

úkrytu pro významné osobnosti. Za zvuku sirén vklouzla do malé místnosti – a viděla, že tam už někdo dorazil před ní: Eldred Cain.

Zavřel dveře a obrátil se k ní s chladným úsměvem. „Tohle by nám mělo dopřát několik okamžiků, abychom si mohli promluvit v soukromí. Byl bych rád, kdybych nemusel způsobit takový rozruch, ale jiný způsob mě nenapadl. Nemáme moc času."

V úkrytu rozhodně nebylo mrháno místem na pohodlí či výzdobu. Zesílené stěny tvořily ocelí vyztužené bloky natřené krémově bílou barvou. Kovová skříňka obsahovala zásoby jídla a vody, v rohu za plastovým závěsem se skrývala malá chemická toaleta spojená s recyklátorem vody a umyvadlem. Fluorescenční dlaždice na stropě mohly místnost osvětlovat donekonečna.

Přestože Cain místnost uzavřel, Sarein stále slyšela zvuk alarmu rozléhající se chodbami. Zástupce promluvil šeptem: „Teď je víc než kdy jindy třeba, abychom prezidenta odstranili. A vy to víte, Sarein."

„Samozřejmě, že to vím! Ale první pokus o atentát selhal, a vzpomeňte si, co se stalo s McCammonem a osmnácti nevinnými lidmi, které použil jako obětní beránky."

Zástupce Cain vytáhl z vnitřní kapsy svého saka ceremoniální dýku. Na zdobené pochvě byly vyryté iniciály RRM. Byla to dýka, kterou McCammon nosil jako součást uniformy královského gardisty. „Získal jsem ji dřív, než byly jeho věci zlikvidovány. Očistil jsem ji od krve." Když se na ni podíval, výraz na jeho tváři a způsob, jakým dýku držel, ji vyděsil. „Chtěl jsem ji dát jeho rodině. Napadlo mě, že by rádi měli nějaký symbol jeho mnohaleté věrné služby. Ale žádnou rodinu jsem neobjevil. Náš kapitán McCammon byl zřejmě na světě zcela sám. Neměl žádnou rodinu, které by chyběl."

„Nám chybět bude," řekla Sarein a hlas se jí zlomil. „My víme, co se doopravdy stalo."

Cain si špičatým koncem pochvy ťukal do dlaně. „Je ironií, že nám kapitánova smrt společně s faerským útokem na Měsíc možná získala trochu času. Prezident bezpochyby věří, že nás vyděsil a zahnal do patřičných mezí. Začal se zaobírat dalším problémem a určitě si myslí, že se budeme chovat slušně."

„Ukázal mi záběry z bezpečnostních kamer! Má proti mně důkazy."

Cain pokrčil rameny. „A nejspíš má důkazy i proti mně. Otázka zní: začneme jednat dřív než on?"

Sarein si vzpomněla na Basilův chladný dotek, zachvěla se a napadlo ji, že ji asi znovu navštíví. Nesměla to připustit. „Musíme!"

Usmál se. „Souhlasím. A nemáme jinou možnost, než jednat urychleně. Jistě jste si všimla, že se příležitost objevila na banketu. Petr vyslovil pozvání, které si prezident nemůže dovolit odmítnout. Pochybuji, že by s sebou vzal Roryho, protože by to pro něj znamenalo taktickou nevýhodu, ale na vlajkovou loď Konfederace rozhodně půjde. Za zavřenými dveřmi Petrovi předloží své ultimátum a podpoří je důraznou hrozbou."

Sarein ztišila hlas, neboť si nebyla jistá, zda je Basil neodposlouchává dokonce za meteoritického poplachu. „Jakou hrozbou?"

„Teď, když král Petr viděl Roryho osobně, je prezident připravený zaútočit. Bude vyhrožovat, že Roryho zabije… a podle mého názoru to myslí vážně. Za současných okolností je prezident absolutně přesvědčený, že Petr raději ustoupí, než aby jakkoliv ohrozil svého bratra."

„A Rory *je* jeho bratr?"

„To nevím, stejně jako Petr."

„I o Mágu-imperátorovi si Basil myslel, že se podrobí jeho požadavkům," konstatovala Sarein.

„Petrovi k nějakému rozhodování nedáme příležitost. V sázce je příliš mnoho. Jakmile prezident opustí palác, Meč svobody bude v dokonalé pozici, připravený k akci.“ Cain pomalu vytáhl dýku z pochvy a prohlédl si její ostrou stříbrnou čepel. Bylo zřejmé, co tím myslí.

„Když kocour není doma…,“ nadhodila.

„Musí to být rychlé a překvapivé. Jakmile odletí, provedeme náš tah. Potřebuji vaši pomoc.“

Jen při té představě Sarein zamrazilo, mnohem horší však bylo pomyšlení, jak velmi by Basil mohl uškodit – lidské rase i jí samotné. „Pořád ho chcete zabít?“

Poplašné sirény venku náhle ztichly.

„Něco lepšího. Připravíme ho o moc.“ Cain zasunul dýku zpátky do pochvy a ostří přitom vydalo šepotavý kovový zvuk. Vrátil zbraň zpět do vnitřní kapsy saka a tónem nepřipouštějícím diskusi řekl: „Když bude pryč, tajně opustíte Zemi. Odletíte na oběžnou dráhu, tam počkáte, a jakmile prezident ukončí svou návštěvu na vlajkové lodi, požádáte Konfederaci o azyl. Královna Estarra vás uvítá. Řeknete králi Petrovi, že se na Zemi připravuje revoluce a je na čase, aby opět převzal vládu nad Hanzou. Musí však jednat rychle, než se prezident vzpamatuje z překvapení, které mu chystám. Stojíme u Rubikonu a chystáme se ho překročit.“

„Petr a Estarra nás podpoří.“ Sarein poskočilo srdce. Konečně reálná šance, jak z toho všeho uniknout. „Ale jak se dostanu ke konfederačním lodím?“

„Zeptejte se kapitánky Kettové.“ Usmál se, když spatřil její šokovaný výraz. „Ano, vrátila se sem společně s kapitánem Robertsem několik dní před zničením Měsíce. Zjevně si mysleli, že na ně prezident zapomněl vydat zatykač. Naštěstí jsem vymazal všechny záznamy dřív, než si jejich lodi někdo všiml. Určitě vás rádi uvidí.“

Sarein nedokázala skrýt své překvapení. Z představy, že by mohla uniknout ze Země a vrátit se na Theron, se jí až zatočila hlava. „Vím, jak se s ní spojit.“

Cain přikývl. „Postarejte se, aby se král Petr dozvěděl, že obyvatelstvo je připravené svrhnout prezidenta, musí však dostat přijatelnou alternativu. Pokud se vrátí do Paláce šepotu, lidé budou stát při něm.“

Vstala z tvrdé lavice a naslouchala zvukům z chodby. Opět po ní chodili lidé. „Zatímco já budu na cestě na orbitu, abych hledala útočiště u Konfederace, co vy? Nemůžete jít se mnou?“

Výraz Cainovy tváře byl neproniknutelný. „Ne, moje místo je tady. Poskytnu Meči svobody poslední a rozhodující zbraň. Až se prezident vrátí na Zemi, nebude už mít žádnou moc.“

124 TASIA TAMBLYNOVÁ

Teď, když se faerové dali na ústup, lodě Sluneční flotily doslova prahly po tom, aby se mohly vrátit k Ildiře a dorazit je. Adar Zan’nh vydal všem zbývajícím bitevníkům rozkaz, aby se seskupily a připravily k odletu.

Nepoškozené tulácké lodě se chtěly tažení zúčastnit také, přestože už vyčerpaly veškerou ledovou munici. Tasia se k ostatním připojila na jedné z otevřených, rušných přistávacích palub těžeru. V jejich tvářích viděla nadšení.

Kotto Okiah sebou trhl při každém silnějším zvuku, ať už šlo o lomoz při nakládce, řev motorů odlétajících lodí či syčení tryskových ventilů.

„Musíme je následovat,“ naléhal Mág-imperátor Jora’h. „Ildira je bez ochrany. Rusa’h a jeho faerové vyhladí

obyvatelstvo celé planety jenom proto, že tady neuspěli. Nezastaví se před ničím, jde mu jen o to, aby mi ublížil.“

„Možná faery neovládá tak jistě, jak si myslí,“ řekla Osira’h.

Jess dodal: „Moji nosiči vody se vrátili na Theron a jsou připravení vrhnout se do boje. Povolám je, aby nás následovali na Ildiru.“

Tasiu těšil jejich bojový zápal a odhodlání vyrazit proti faerům. Po tom, čím si prošla na Llaru, cítila přesně totéž vůči klikissům. Klikissové… nevyřešený problém. Sice ji těšilo, že svými ledovými projektily uhasila deset faerských lodí, to jí však nebránilo v kritickém pohledu na věc. „Počkejte, nemůžeme vyrazit nepřipravení! Skat, nikdy bych nevěřila, že zrovna *já* budu ostatní vybízet k opatrnosti. Špatné plánování je taktická chyba. Opravdu jste připravení tak, jak jen můžete být? Samozřejmě *můžete* odletět k Ildiře, ale nezvítězíte. Zhluboka se nadechněte a udělejte to, jak se patří.“

Kotto byl také pobouřený: „Než budeme moci vůbec pomyslet na to, že se znovu postavíme faerům, musíme na lodi naložit tisíce ledových projektilů.“ Zamračil se na adara Zan’nha. „Vaše bitevníky nedokáží vzdorovat faerskému žáru, a my víme, že Ildirané mají ve zvyku se svými loděmi do lecčeho narážet. Potřebujete lepší pancéřování.“

„Naše pancéřování je to nejlepší, jaké kdy bylo vyrobeno,“ prohlásil Zan’nh rozhodně. „Nic lepšího neexistuje.“

„Pak budeme muset přijít s něčím lepším – možná trochu netradičnějším.“

Výraz tváře velitele Sluneční flotily poněkud změkl. „Ano, lidští inženýři jsou v tomhle opravdu dobří.“

„Nějaké nápady, Kotto?“ zeptala se Cesca.

Poškrábal se po hlavě. „Požádala jsi mě, abych vymyslel, jak využít wentaly. Co kdybychom je nechali vytvořit mlžný štít, jakýsi ochranný zámotek kolem trupu našich lodí?“

„Štíty i ledové projektily by si vyžádaly mnohem víc vody, než zde máme k dispozici," řekla Cesca.

Tasiu však Kottův návrh nadchl. Byl to krok správným směrem. „Pak tedy musíme získat wentalskou vodu *dřív*, než na Ildiru zaútočíme. Pokud chceme faery porazit, musíme do boje vložit všechny své síly."

„Můžeme mít tolik wentalské vody, kolik budeme chtít." Jess kývl na svou sestru. „Tasio, ty povedeš útok Tuláků. A Kotto…"

Vynálezce je však překvapil, neboť zavrtěl hlavou. „Já se k vám nepřidám. Už jsem dokázal, že moje zbraně fungují, a to mi stačí. Svůj úkol jsem splnil. Teď musím dokončit další projekty – věci neméně důležité, které jsme zatím zanedbávali. Myslíte, že budeme mít vždycky jen jednoho nepřítele?"

Cesca strnula. „Musíme přece porazit faery!"

„Ano, ale k tomu mě nepotřebujete. Moje Klikisská siréna čeká na vyzkoušení už celé dny, ale bylo tolik jiné práce… Pokud se ukáže, že je efektivní, mohli bychom se zbavit *všech* klikissů."

Víc Tasia nepotřebovala slyšet. „V takovém případě potřebuješ mou pomoc, Kotto. Mám s těmi zatracenými brouky víc zkušeností, než by mi bylo milé, a pořád s nimi mám nevyřízené účty za to, co provedli kolonistům na Llaru! Pokud máš zbraň, najdu ti nějaké klikisse, abys ji mohl vyzkoušet."

Cesca a Jess se na ni podívali s neskrývaným úžasem, Tasia si však stála za svým: „Ano, *měla* bych jít s vámi a bojovat s faery. Taky bych teď možná měla být s Robbem a admirálem Willisovou a pomáhat jim v odklízení lunárních fragmentů. Ale moje Hvězda mi říká, co *musím* udělat. Věř mi, Jessi!"

Jess si svou sestru přeměřil pohledem, ale pak vydal dlouhý povzdech. „Vždycky jsi měla vlastní hlavu, Tasio. Když ses přidala k osíkům, taky ses nikoho neptala. Nemůžu ti bránit."

125 CELLI

Mezerami mezi větvemi světostromů Celli s nesmírnou radostí sledovala návrat nosičů vody. Své nádrže naplnili z obnovených wentalských zřídel, která objevili během svého rozsáhlého pátrání. Všechny vodní entity byly prodchnuté hněvem a bojovým duchem, které šířili Jess Tamblyn a Cesca Peroniová.

Celli a Solimar se dotýkali stejného stromu a poslouchali, jak verdani zpívají na uvítanou. Lesní klenba šelestila, jak se větve odklonily stranou, aby poskytly tuláckým lodím dostatek prostoru pro přistání.

Wentalové, nabití energií, se už nemohli dočkat svobody, přesvědčili proto piloty, aby otevřeli své cisterny a nákladní prostory ještě ve vzduchu a nechali energií prosycenou vodu vyřinout se ven. Proudy stříbřité tekutiny se spojily a vytvořily zrcadlově lesklé koule, které se samovolně vznášely a jako obrovité dešťové kapky pluly mezi mohutnými stromy.

Už dříve Celli viděla, jak wentalové vytvořili symbiotické spojení se světostromy a proměnili je v obrovité verdanské stromové bitevníky. Současné počínání wentalů však bylo pro Celli nové. Jelikož se trnité stromové lodě ukázaly proti faerům jako příliš zranitelné, tentokrát se wentalové a verdani rozhodli pro jinou taktiku, našli nový způsob, jak spoutat ohnivé elementály a uzavřít je uvnitř jejich sluncí.

Celli a Solimar se připojili k ostatním zeleným kněžím. Všichni intuitivně pochopili, co by měli dělat. Šplhali po mohutných stromech a sbírali malé ratolesti, které rostly ve štěrbinách mezi pláty zlaté kůry. Výhonky oddělili a opatrně je snesli dolů.

V dřívějších dobách by z těchto výhonků vyrostly háje světostromů na vzdálených planetách, kam by je odvezli zelení

kněží šířící inteligentní stromy po celém Spirálním rameni. Tyto ratolesti však měly posloužit zcela jinému účelu.

Skrze telink se zelení kněží dozvěděli o nedávné bitvě s faery u Golgenu. Jess, Cesca, adar Zan'nh, wentalové a Tuláci se všichni společně připravovali k boji o Ildiru. A světoles se k nim mohl připojit. Všichni spojenci museli jednat, než faerové zahájí svou pomstu a začnou ničit.

Když Celli opět zvedla oči k nebi, spatřila početné wentalské koule, jak klesají dolů jako déšť. Společně se Solimarem vykročili kupředu, čerstvě nasbírané ratolesti v náručí. Jelikož byli verdani propojení, každý z těchto výhonků byl stejně důležitou součástí světolesa jako kterýkoliv velký strom. Všichni byli jedním.

Před Celli se vznášela wentalská koule o průměru větším než šířka jejích rozpřažených paží. Když uchopila jeden štíhlý výhonek a zatlačila jím na zakřivenou stěnu kapky připomínající mýdlovou bublinu, voda se rozdělila. Celli umístila ratolest do samotného středu koule, kde volně plula. Zevnitř začalo vyzařovat světlo a voda se zčeřila vnitřní energií, jak se verdani a wental spojili a vytvořili cosi silnějšího. Silnějšího a – snad – neporazitelného. Celli v to alespoň doufala.

Vodní koule se pak zvedla a zůstala viset nad vrcholky stromů. Také Solimar vložil svou ratolest do čekající wentalské koule a další výhonek obklopený vodou odletěl, aby se připojil k prvnímu. Ostatní zelení kněží je napodobili a každý z nich vyrobil novou zbraň, kombinující síly dvou elementálů.

Poté, co Nikko Chan Tylar vypustil svůj tekutý náklad do vzduchu, přistál se svým *Vodnářem* vedle lodí ostatních nosičů vody. Vystoupil ven, následován svým otcem Crimem. Nakonec se objevil další starý muž, jehož někteří z Tuláků poznali: „Caleb Tamblyn!"

„Ano, zapojím se do téhle zatracené války. Ty ohnivé bestie mi hodně dluží, a taky zabili Denna."

Matka Alexa a Otec Idriss jim vyšli vstříc, aby je uvítali. V náručí nesli malého Reynalda, o něhož se starali, dokud byli Petr s Estarrou u Země. „Další bojovníci jsou nám vždycky vítáni.“

„Pak tedy budu bojovat.“ Caleb založil své kostnaté paže na hrudi. „Se mnou to nabere jiné obrátky, počkejte a uvidíte!“

Cellin otec potřásl Calebovi rukou. „Jsme rádi, že jste s námi. A co přesně umíte?“

Starý muž vypadal zaskočeně.

Zelení kněží dál vytvářeli zbraně z ratolestí a vodních koulí. Větvičky se vznášely uvnitř wentalských bublin, sály a zároveň vydávaly energii. Nad lesní klenbu se zvedlo množství stříbrných koulí odrážejících sluneční světlo jako hrozen vyleštěných perel. Nikko hleděl vzhůru a jeho mandlové oči zářily. „To je opravdu nádherné!“

„Doufejme jen, že se faerům líbit nebudou,“ zavrčel jeho otec.

Když byly verdansko-wentalské koule připraveny, vystřelily směrem k Ildiře.

„A to je všechno?“ zeptal se Caleb Tamblyn a nejistě se rozhlédl kolem sebe. „Čekal jsem, že se něco *stane.*“

„Ach, to hlavní teprve přijde,“ řekla Celli.

„A nebude toho málo,“ dodal Solimar. „Ale odehraje se to na Ildiře.“

Caleb poplácal Crima po rameni. „Tak na co čekáme?“

Nikko už v té chvíli spěchal zpět ke své lodi a ostatní nosiči vody následovali jeho příkladu.

126 SAREIN

Společně s Cainem všechno naplánovali a přesně načasovali. Čekali, až Basil odletí na konfederační loď na své jednání za zavřenými dveřmi. Jakmile opustí Zemi, aby zahájil diplomatický proces, budou mít na ochromení vlády Hanzy necelé dva dny.

Než však Basil odcestoval, zastavil se opět v jejím apartmá, viditelně napjatý a uštvaný. Naštěstí neměl zájem o sex, potřeboval něco jiného. „Brzy budeme oslavovat, Sarein! Všechno bude zase v pořádku. Jakmile Petra přinutím, aby si uvědomil, že nemá na vybranou, Hanza se vrátí do starých kolejí.“ Prezident ohledně svého ultimáta nedělal žádné tajnosti. Byl na svůj trumf – ztraceného Petrova bratra Roryho – náležitě pyšný. Očekával, že se Petr jeho požadavkům rychle podrobí.

Basil stál tak blízko, až to bylo nepříjemně intimní. Z tepla jeho dechu jí po zádech běhal mráz. „Chtěl jsem tě jen uklidnit.“ Dotkl se jejího ramene. „Až se vrátím z této cesty, budu potřebovat tvou pomoc víc než kdy jindy.“ Konečkem prstu jí přejel po bradě a vzhůru po lícní kosti. „Byl jsem k tobě chladný, já vím. Nepozorný. Ale potřebuji tě mít na své straně.“

Sareininu mysl zachvátil chaos protichůdných myšlenek. Opravdu v něm zůstal alespoň náznak dřívějších citů vůči ní? Nebo to byla jen další manipulace? Nemohla mu odpustit tu odpornou sérii záběrů z bezpečnostních kamer, kterou jí schoval pod polštář, jasné varování, že ví o věcech, za něž by ji mohl snadno nechat popravit. Zamžikala, když jí hlavou bleskla zvláštní myšlenka. Co když Basil toto gesto nemyslel jako hrozbu, ale jako projev přízně? Co když jí chtěl říct, že ví o jejích poklescích, ale přesto je ochotný jí odpustit?

Basil se usmál, jako by právě dostal nápad, bezpochyby si to však pečlivě připravil. „Zatímco budu pryč, chci, abys své

věci přestěhovala do mých soukromých pokojů v podzemí. Budeš tam se mnou, v bezpečí bunkru. Budeme spolu každý den.“

Ačkoliv ji ta představa vyděsila, uvědomila si, že přikyvuje v hraném nadšení, jen aby ho nevyprovokovala nebo nevzbudila jeho podezření. Po ničem netoužila víc, než aby co nejrychleji odešel. „Už se nemůžu dočkat,“ řekla.

„Dobře! Těším se, až tě zase uvidím.“ Zřejmě ho její výkon přesvědčil.

„Sbohem, Basile.“

Zamířil ke dveřím, ale krátce zaváhal. Na malý děsivý okamžik si Sarein pomyslela, že se vrátí, aby ji políbil… ale pak chvatně odešel a nechal ji, strnulou, stát na místě.

127 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Jakmile prezidentova loď opustila kosmodrom v Palácové čtvrti, zástupce Cain se pustil do práce. Musel toho stihnout hodně a času bylo málo.

Cain by uvítal podporu Sarein a kapitána McCammona, a také davu křičících demonstrantů, prohlašujících se za členy Meče svobody. Sólová akce však byla svým způsobem osvobozující. Teď, když byl prezident pryč, mohl Cain jednat zcela svobodně, aniž musel své činy koordinovat s ostatními, nebo se bát, že riskuje něčí život. Zodpovědnost nesl jen on sám. Připadalo mu to efektivnější.

Ano, byl nejvyšší čas odejít. Bez lítosti.

Admirál Diente zemřel, když se snažil naplnit prezidentova nesmyslná očekávání. Cain neviděl důvod, proč by admirálova

rodina musela zůstávat v domácím vězení – ledaže by oním důvodem byla snaha Hanzy zabránit jim, aby veřejně promluvili. Stále byli držení v onom zvláštním vězeňském bytě a o smrti otce a manžela ani nevěděli – Basil tvrdil, že tak bude rodina poddajnější. Cain si však byl jistý, že jakmile se Dienteho žena a děti dozvědí pravdu, budou mít hodně co říci.

Cain si vymyslel záminku, díky níž snadno prošel mezi strážnými a vstoupil do střeženého komplexu. „Příkaz k jejich zadržení byl zrušen." Ukázal strážím úředně vyhlížející hanzovní dokument. V chaosu posledních dnů už rodina držená jako rukojmí stejně nikoho nezajímala. Strážní pokrčili rameny.

Když Cain otevřel dveře vězeňského apartmá a pohlédl na vyděšené tváře Dienteho manželky, dvou dcer a syna, uvědomil si, že není tou nejlepší osobou pro sdělení bolestné zprávy. Vřelost a projevy soucitu nikdy nebyly jeho silnou stránkou. Viděl, že na něj zírají.

„Přišel jste nás propustit?" zeptala se žena. Cain si v duchu vynadal, že si nedal tu práci, aby zjistil její jméno. „Máte nějaké zprávy?"

Oznámil to, co musel: „S lítostí vám musím oznámit, že admirál Esteban Diente zahynul při misi na Pym. Stalo se to… před pár týdny, ale prezident před vámi tuto informaci tajil."

Žena začala vzlykat, jako by tu zprávu čekala od chvíle, kdy se Cain objevil. Starší dcera a dvanáctiletý chlapec zalapali po dechu a nevěřícně vykřikli, mladší dcerka nechápala, o čem je řeč.

Cain zaváhal, ale pak pokračoval: „Po celou dobu jste zde byli držení pod falešnou záminkou. Prezident Wenceslas vás využíval jako rukojmí, aby admirál Diente nemohl odmítnout jeho rozkazy. Využil vás, aby si pojistil loajalitu vašeho manžela."

„Ne, ne, ne!" naříkala žena.

„Prezident neví, že tohle dělám," řekl. „Jsem tady, abych vás osvobodil."

„Osvobodil?" vyhrkl chlapec. „A kam máme podle vás jít?"

Starší dcera jen zamžikala. Podle všeho ona jediná Caina skutečně poslouchala. „Byli jsme *rukojmí?*"

Snažil se je popohnat ke dveřím, které právě odemkl. „Podnikl jsem potřebné kroky, ale musíme odejít dřív, než se prezident vrátí. Kdyby zjistil, že už nejste pod zámkem, bylo by to hodně špatné. Pošlu vás za skupinou jménem Meč svobody. Mají příznivce všude. Můžete zůstat u nich, než pro vás bude situace bezpečná. Povězte jim svůj příběh a oni všem na Zemi řeknou, co vám prezident udělal. Vám a vašemu manželovi."

„Ne, ne, ne!" hlesla žena. Cain pochyboval, že ví, co říká.

Zalitoval, že s sebou nevzal Sarein, ta by to určitě zvládla líp. „Pojďte se mnou."

V té chvíli byl prezident pryč necelou hodinu.

Ve stejné budově našel rodiny admirálů Pikea a San Luisové, které také byly zadrženy a využity k vydírání. Osvobodil je a dal jim pokyny, jak se mohou s oběma důstojníky spojit.

„Admirálové velí jednotkám OSZ, které se snaží ochránit Zemi před lunárními fragmenty. Řekněte jim, že jste volní a v bezpečí. Teprve až se dozvědí, že nejste v ohrožení, budou moci uposlechnout hlasu svého svědomí, místo aby se řídili nezákonnými rozkazy ve snaze vás ochránit." To, že její manžel dostal rozkaz k vraždě bývalé prezidentky, se Cain rozhodl před Pikeovou manželkou raději zamlčet.

Na jejich tvářích byla vidět nedůvěra, dospělý syn admirála San Luisové však zachmuřeně pokývl hlavou. „Všichni víte, že je to pravda. Celou dobu nám lhali."

Cain je s rostoucím pocitem naléhavosti vyvedl ven na ulici. „Prezident vás použil jako pěšáky ve své hře, byl ochotný vás kdykoliv obětovat. Řekněte světu, jaký člověk stojí v čele

Hanzy. A teď jděte. Vy všichni jste zbraně, které může Meč svobody použít k rozetnutí prezidentovy sítě."

Cainovi bušilo srdce, neboť si uvědomoval, co právě udělal. Aby však dosáhl kritického bodu, potřeboval katalyzátor. Naštěstí věděl, kde ho vzít. Byl zavřený v dalším vězení.

Během posledních několika dnů byl prezident příliš zaneprázdněný, aby měl čas naplánovat exemplární popravu Patricka Fitzpatricka a Zhett Kellumové. Načasování nemohlo být lepší.

Cain spěchal ulicemi a slyšel přitom hlasité výkřiky a bzučení paralyzérů, jak se pořádkové jednotky čelící stále větší přesile snažily potlačit demonstrace. Dobře! Jakmile začne Meč svobody šířit informaci o propuštění rukojmí, vlnu nepokojů už nebude možné zastavit.

Pokud s nimi král Petr bude ochotný spolupracovat. Pokud ho Sarein dokáže přesvědčit.

Někteří demonstranti se utábořili nedaleko nenápadné budovy, kde byli drženi Patrick a Zhett. Protože hanzovní strážní navzdory halasným požadavkům disidentů odmítali prozradit umístění konkrétních vězňů, demonstranti obléhali všechna vězeňská zařízení v naději, že své dva hrdiny alespoň zahlédnou. Vzhledem k množství protestujících se to někomu z nich podařit muselo.

Cain, naprosto přesvědčený, že v něm někdo z davu pozná zástupce prezidenta, přešel ulici, vešel do budovy, sjel o dvě patra níž a vstoupil do nedostatečně osvětleného tunelu vedoucího k vězeňskému komplexu.

Na podlaze byly bílé kachličky, hladké stěny byly vymalovány krémovou barvou, stropem se táhl nepřerušovaný fosforeskující pás. Nesměly tu být žádné temné kouty. Pořádkové oddíly naplnily všechna detenční centra s vyšším

stupněm ostrahy už před několika týdny. Tyto cely byly určené k dočasnému zadržení výtržníků, opilců a rváčů, ne vůdců hnutí odporu proti režimu.

Když se Cain přiblížil ke dvěma uniformovaným mužům sedícím za stolem v příjmové místnosti, okamžitě se postavili do pozoru. „Jsem zde, abych eskortoval ty dva nové vězně, Patricka Fitzpatricka III. a Zhett Kellumovou, na utajené místo. Prezident si přál, abych se osobně a bez prodlení o tuto záležitost postaral."

Strážní, ve snaze zachovat zdání úředního odstupu, chvíli zkoumali své obrazovky. Pak se jeden z mužů obrátil na svého vyššího druha, který přikývl. „Tudy, pane!"

Patrick a Zhett měli cely vedle sebe. Když se Cain objevil, oba vstali. Cain si je skrz průsvitnou bariéru chladně přeměřil a pak vyštěkl na strážné: „Na co čekáte? Otevřete!"

„Neměl bych povolat ozbrojenou eskortu, pane? Jsou to nebezpeční zločinci."

„Tihle dva jsou teď můj problém. Už jsem všechno potřebné zařídil. Předejte mi je."

Patrick na zástupce upřel vzdorovitý pohled. „Říkal jsem si, jestli přijdete. Prezident si nechtěl špinit ruce, co? Tak povídejte, popravíte nás veřejně na náměstí, nebo nás odvlečete do nějaké temné místnosti, kde nám vpálíte kulku do hlavy a pak se potichu zbavíte těl?"

„Ani jedno z toho. A teď prosím pojďte se mnou."

Když Patrick a Zhett opustili své oddělené cely, objali se a zůstali stát blízko sebe. „Kam jdeme?" zeptala se Zhett.

Kvůli strážným Cain řekl: „Došlo k dohodě za uzavřenými dveřmi. Jistí lidé ve vládě se vaší babičce stále cítí zavázáni." Patricka tím zjevně odzbrojil. „Vysvětlím vám to cestou. A teď mě prosím následujte."

Patrick a Zhett se podívali na sebe, pak na prázdné cely, a pospíchali za Cainem. Rozpačití strážní zůstali na místě, aby zamkli.

Jakmile byli z doslechu, Cain zašeptal: „Pouštím vás na svobodu. Prezident je pryč a nemáme moc času.“ Vysvětlil co se děje, a požádal je, aby se postavili do čela demonstrantů, vyvolali nepokoje a připravili půdu pro příchod krále Petra. Vedl je k bočnímu východu, který ústil do postranní uličky. „Ztraťte se v davu a snažte se být neviditelní.“ Protože váhali, položil dlaň mezi Patrickovy lopatky a popostrčil ho vpřed. „Jděte!“

Rozběhli se.

Jakmile byli pryč, Cain cítil, že z něj spadla nesmírná tíha, kterou však rychle vystřídal hryzavý pocit úzkosti v žaludku. Teď už to nebylo v jeho rukou. Zbytek závisel na nich a na Sarein.

S hranou nenuceností pomalým krokem zamířil k hlavnímu východu. Musel přitom projít přijímací místností, kde narazil na rozzuřenou Andezovou, která se dohadovala se schlíplými strážnými. Cain na okamžik zaváhal, ale pak vykročil vpřed. Nečekal, že bude odhalen tak brzy.

Mužům v uniformách se značně ulevilo, když ho viděli. Jakmile se Andezová otočila, na její tváři se objevil výraz vzteku a nelibosti. „Co to tady provádíte, pane zástupce?“

Cain si ji přeměřil znepokojivě podmračeným pohledem. „A kdo jste vy, že si dovolíte vyslýchat zástupce prezidenta Hanzy?“

Na okamžik se stáhla, ale pak znovu zaútočila. „Tito muži tvrdí, že jste Fitzpatricka a tu jeho tuláckou děvku odvedl z jejich cel. Chci vidět vaše povolení. Ukažte mi rozkaz od prezidenta.“

„Vy tu nejste od toho, abyste schvalovala pokyny, které jsem dostal.“

„Ale ti dva se dopustili zrady. Všichni to slyšeli. Jejich vina je nepochybná.“

„Nikdo vám nemůže mít za zlé vaši služební horlivost, slečno Andezová…“

„Plukovníku Andezová!“

„Zapomínáte však, kde je vaše místo. Ohlásím to prezidentovi.“

„Vy mě ohlásíte?“ Andezová strnula a pak znejistěla. „Já jen chráním Hanzu.“

„Neměla byste zapomínat, že tento úkol mají i jiní.“ Cain odešel, doprovázený nevlídným pohledem Andezové. Nepochyboval, že celou věc oznámí prezidentovi ihned po jeho návratu.

To už však bude pozdě.

128 KRÁL PETR

Basil se choval, jako by mu patřilo celé Spirální rameno. Petr sledoval, jak se prezidentův člun blíží k *Jupiterovi* – bez vojenské eskorty, bez pompy či hrozeb. Čekal na to od chvíle, kdy odešel z onoho napjatého banketu v Paláci šepotu. *Tak, a je to tady.*

Cestou na vlajkovou loď Basil – nikterak překvapivě – změnil své plány, aby ukázal, že má navrch. Místo pompézního banketu za účasti médií, protokolárních úředníků a početného obecenstva žádal Petra o soukromou audienci. A také s sebou odmítl přivést Roryho.

Na tom nezáleželo. To, co mu Petr chtěl ukázat, se Basilovi nebude líbit, ať už mu to podá jakkoliv.

Admirál Willisová zavrtěla hlavou. „Letí sem v malém člunu? Musí si být zatraceně jistý, že ho nesestřelíme.“

„Taky že ne. A on to ví.“

Estarra se připojila ke králi a společně s ním sledovala, jak diplomatický člun odráží od obří lodi generála Brindleho a míří k nim. Prezident měl v úmyslu přistát na *Jupiteru* za půl hodiny – výrazně dříve, než bylo dohodnuto – a očekával, že bude bez meškání přijat.

„Basil může řinčet zbraněmi jak chce, je to jen fraška. Ještě neví, že jeho trumf nemá žádnou cenu.“ Petr nabídl Estaře rámě. „Admirále, náš naplánovaný banket se nakonec neuskuteční. Můžete nám poskytnout bezpečnou konferenční místnost? Nic velkolepého – vlastně bych chtěl něco *úplně* obyčejného.“

„Máme spoustu prázdných místností. Je tady dokonce i vězení, kdybyste chtěl.“ Dva důstojníci na můstku vyprskli smíchy, ale rychle se vzpamatovali.

„Raději bych něco blízko dokům. Nechci tady mít prezidenta déle, než je nezbytně nutné, bez ohledu na to, s čím za mnou přišel.“

Willisová vybrala malou jídelnu, kterou od doků, kde měl člun přistát, dělila jen jediná chodba. Petr s Estarrou, doprovázení OXem, zamířili do místnosti, kterou členové posádky mezitím v rychlosti uklízeli a urovnávali, jak jen to šlo.

„Prosím, přiveďte sem prezidenta hned, jakmile vstoupí na palubu,“ řekl Petr. „Nevím, jaký doprovod má s sebou, ale chci, aby na každého jeho strážného připadal alespoň jeden náš. A před těmito dveřmi ať stojí přinejmenším dva konfederační vojáci.“

O několik minut později byl netrpělivě vyhlížející Basil Wenceslas uveden do jídelny. Neobtěžoval se s sebou vzít jediného strážce či poradce.

Je dost arogantní, pomyslel si Petr.

Nebo si chtěl promluvit v naprostém soukromí.

Přestože se Basil tvářil věcně, Petr ho znal dost dobře na to, aby zaznamenal drobné změny v jeho chování. Prezident vypadal poněkud opotřebovaně, dokonce jako by byl pod silným stresem. Rozhlédl se kolem a nesouhlasně se zamračil. „Jídelna? Tady mě chceš přijmout?“

„Zapomeňme na nádheru a obřadnost, Basile! Pojďme rovnou k věci.“ Petr se klidně posadil na tvrdou židli a pohlédl na svého kdysi učitele, nyní soupeře. „Propustíš Patricka Fitzpatricka a jeho ženu, jak jsem žádal?“

„Bylo by to pěkné úvodní gesto,“ řekla Estarra. „Požádali bychom o to krále Roryho osobně, ale jak se zdá, nechal jste ho na Zemi.“

Basil ji ignoroval a Petra zpražil pohledem. „Opravdu si myslíš, že přivedu krále sem, kde se ho tvoji žoldnéři mohou jednoduše zmocnit? Nebuď tak naivní!“

„Nechme toho nesmyslného špičkování. Řekni s čím jsi přišel, Basile.“

Prezident si opřel loket o jídelní stůl, předtím se ovšem pohledem přesvědčil, zda je deska čistá. Druhou rukou vytáhl z vnitřní kapsy saka svazek potištěných listů. „Mám tady genetickou analýzu – předpokládal jsem, že ji budeš chtít vidět. Tady je důkaz: Rory je tvůj bratr – i když to už zřejmě víš.“ Přimhouřil své šedé oči. „Co bude dál, je jen na tobě. Můžu zařídit, aby se mu stala nehoda, nebo ho dokonce zavraždit a obvinit z toho Meč svobody.“ Ten nápad se mu zjevně líbil. „Nemám žádné zábrany. Pokud se nebudeš chovat slušně, zabiju ho.“

„Slušně? Co to znamená?“ Petr nemohl uvěřit tomu, že s ním prezident stále zachází jako s vystrašeným dítětem. Basil Wenceslas zjevně ustrnul někde v minulosti.

„To znamená, že abdikuješ. Tahle nesmyslná vzpoura, která oslabuje pravou vládu, skončí. Rozpustíš Konfederaci, aby se

kolonie a tulácké klany vrátily zpět do svazku Hanzy, kam patří. A k tomu všemu se zavážeš hned, než skončí toto setkání.“

Petr si povzdechl. „A to je všechno?“ Poklepal prstem na dokumenty. „To mi ani nedovolíš, abych si nechal udělat vlastní, nezávislé testy DNA?“

Jeho neuctivá odpověď Basila viditelně podrážděla. „Nebudu mrhat časem celého lidstva. Donutil jsi mě k tomu, Petře. Krev krále Roryho – tvého vlastního bratra – padne na tvou hlavu.“ Založil ruce na hrudi, jako by právě oznámil šachmat.

Petr ho překvapil, protože se zasmál. „Ale, Basile, ty sám jsi mě přece učil, jak být vůdcem. Život jednoho chlapce nevyváží všechno, co je v sázce.“

„Blufování ti moc nejde. Vím, že bys svého bratra nikdy neopustil. Poslouchej, co ti říkám, Petře – poslechni mě, jinak Rory zemře.“

„Můj bratr Rory zemřel před mnoha lety – a zabil jsi ho *ty*.“ Petr se snažil mluvit stejně chladným tónem, jaký slyšel u Basila. „Musím přiznat, že jsi odvedl dobrou práci a já sám jsem měl chvíli určité pochybnosti, ale teď mám jednoznačný důkaz. Otestoval jsem DNA z jeho příboru. Tvůj protěžovaný král není můj bratr, i když bych tomu rád věřil. Genetické testy to ukázaly jasně. Je to jen pěšák ve tvé hře, jako jsem byl já.“

„Nesnaž se mě oklamat. Takové riziko na sebe nevezmeš.“

Petr se obrátil na stoického učitelského compa. „Mohu OXe požádat, aby nám zobrazil výsledky srovnávací analýzy DNA, pokud si to přeješ. *Skutečné* výsledky.“ Zamračil se na falešné dokumenty, které přinesl Basil. „Ten chlapec není můj příbuzný o nic víc než ty. Tohle proti mně použít nemůžeš.“

Prezident prudce vstal. „Zacházíš nebezpečně daleko, Petře! To je naposledy, co sis něco takového dovolil.“

„Kdybych tak dostala nádrž s ekti pokaždé, když tohle řeknete…,“ odsekla Estarra.

Obrátil se k ní s podivným ruměncem na tváři. „Na vašem místě bych nebyl tak odvážný.“ Odhalil zuby v krutém, vlčím úsměvu. „Nezapomeňte, že mám taky vaši sestru Sarein.“

Basil rázným krokem zamířil k východu z jídelny a prodral se mezi dvojicí strážných, kteří stáli za nimi.

129 SAREIN

Teď, když byl Basil pryč, se Sarein konečně naskytla příležitost k útěku.

Zástupce Cain osvobodil Patricka Fitzpatricka a rodiny armádních důstojníků držené jako rukojmí, a tím fakticky podkopal prezidentovu autoritu, k nastolení trvalé změny to však nestačilo. Sarein bude muset přesvědčit krále Petra, aby se bez prodlení vrátil.

Basil by ji zabil, kdyby zjistil, co dělá.

Řekl jí, že ji chce mít u sebe, po svém boku, chtěl, aby se přestěhovala do bezpečí podzemního bunkru. A ona se teď obrátila proti němu – poté, co vůči ní udělal, podle svého mínění, velkorysé gesto. Něco takového by Basil považoval za nevýslovnou zradu.

Musela odejít.

Sarein pro jistotu uzamkla dveře do svých pokojů, kdyby snad náhodou někdo poslouchal, a velmi tichým hlasem odvysílala zprávu za použití osobního hesla, které jí předala Rlinda Kettová při jejich setkání v kavárně. Modlila se, aby Cainovy informace byly správné a kapitánka byla stále na Zemi.

Baculatá žena odpověděla téměř okamžitě. „Tak ráda vás slyším, Sarein! Omlouvám se, že jsem neměla čas na návštěvu. Je tady větší zmatek než kdy jindy.“ Pak se usmála, jako by jí to došlo. „Rozhodla jste se nakonec přijmout moji nabídku?“

Na obrazovce vedle ní se objevil kapitán Roberts. „Nechce se mi tady čekat, až nás rozmáčkne nějaký šutr padající z nebe. Díky Tulákům je to teď daleko lepší, ale stejně… Chtěli jsme

odsud vypadnout dneska odpoledne. Dříve nebo později si někdo musí všimnout, že jsme tady.“

Sarein se nadechla a snažila se, aby to znělo co nejpevněji: „Potřebuji, abyste mě odvezli na vlajkovou loď krále Petra – musím s ním projednat nějaké úřední záležitosti. Ostatně jste konfederační ministryně obchodu a já theronská velvyslankyně.“

Rlinda se zachechtala. „Konečně trochu hrdosti – to ráda vidím.“

Sarein se naklonila k obrazovce, tvář staženou napětím. „A musíme to udělat *rychle.* Nesmíme ztrácet čas. Kde se s vámi mohu setkat?“

„Kdy budete připravená?“

„Teď hned.“

„Tak to je opravdu dost rychle.“ Rlinda jí poskytla číslo kotviště *Slepé víry* na kosmodromu v Palácové čtvrti.

Než Sarein navždy odešla ze svého příbytku, zaváhala, přestože byla pevně rozhodnutá. Ano, společně s Cainem plánovali prezidentovo svržení, vzhledem k okolnostem to však byl možná jediný způsob, jak Basilovi zachránit život. Strávila s ním tolik let… Společně proplouvali neklidnými vodami meziplanetární politiky. Teď se chtěla vrátit.

Pocítila bodnutí stesku – ne po tom Basilovi, kterého opouštěla, ale po jiném Basilovi, jakého si pamatovala z dřívějších dob. Přistoupila ke komunikační obrazovce, aby nahrála vzkaz. Svůj poslední vzkaz. Přestože se ho bála, její svědomí to po ní žádalo.

Sarein promluvila od srdce: „Basile, až se vrátíš na Zemi, už mě tady nenajdeš. Celé roky jsem zavírala oči před tvými špatnými rozhodnutími, ale teď už tvou politiku nemohou podporovat. Tvoje Hanza je prohnilá. Šlape po právech občanů, kterým by měla sloužit, a já už se na tom nechci podílet.“

Trpce se usmála. „Cením si toho, co jsi pro mě kdysi udělal. Opravdu jsem tě milovala, i když si myslím, že jsi tuto

skutečnost nikdy nepřijal. Možná tě svým způsobem pořád miluji, ale nedokážu snést, co se z tebe stalo.“ Do očí jí vstoupily slzy. „Cokoliv se od této chvíle stane, bude jen důsledkem tvých vlastních činů. Sbohem, Basile.“

Vypnula nahrávací zařízení a nastavila vysílání tak, aby se spustilo po zachycení signálu jeho osobního člunu. Jakmile se Basil vrátí do Palácové čtvrti, automatický systém nahraje zprávu do jeho komunikačního zařízení.

To už bude Sarein dávno pryč.

130 KRÁL PETR

Všechny oči na můstku *Jupitera* se upíraly na prezidentův diplomatický člun vracející se ke skupině lodí OSZ. Admirál Willisová přecházela po můstku sem a tam s rukama založenýma za zády. Za odlétající lodí se dívala s neskrývaným znechucením.

„Nevadí mi, že odešel načepýřený jako kohout. Ale ani se nerozloučit? Snad mi za ty roky věrné služby mohl věnovat aspoň zlaté hodinky.“

Obrátila se ke králi Petrovi: „Tak co ten velkohubý žvanil vlastně chtěl?“

Petr pevně stiskl rty. Zatím pravdu o Rorym ještě nikomu neřekl. Kdyby odhalil detaily, musel by zároveň odhalit i svůj vlastní prostý původ a přiznat tak, že i on je vlastně falešný král. „Jen dělal ramena – neúspěšně.“

Jakmile Basil odešel z jídelny, Petr cítil, jak vlna adrenalinu opadává. Dopřál si několik okamžiků, aby se vzpamatovali, a teprve pak zamířil na můstek. Estarra stojící vedle něj dala

průchod svým obavám: „Nemůžeš dopustit, aby prezident ze vzteku toho ubohého chlapce popravil, i když to není tvůj bratr.“

Petr se na ni neradostně usmál. „Kdepak, teď ho nezabije. Nic by tím nezískal. Jako eso v rukávu je Rory k ničemu. Ale pořád ještě může posloužit jako oficiální tvář Hanzy.“

„Jsi ochotný to riskovat, když prezidenta znáš? Může ho zavraždit z čiré zášti.“

Petr cítil, jak se mu svírá hrdlo – věděl, že může mít pravdu. „Rory – nebo jak se doopravdy jmenuje – je nejspíš jen loutka, ale je jako já. Nejspíš ho taky sebrali z ulice a přinutili hrát tuhle roli. Basil tahá za nitky a jde jen o to, jak dobře ten kluk umí hrát. Chápu, čím asi prochází – neměj strach. Nedovolím, aby zemřel kvůli mně.“

„Abych pravdu řekla, větší starosti si dělám o Sarein,“ řekla.

„Já taky.“

Když pak dorazili na můstek obří lodi, Petr sledoval, jak admirál při pohledu na odlétající diplomatický člun tiše soptí. Po chvíli napjatého mlčení prohodila: „Víte, jediný výstřel z jazerů by vyřešil spoustu problémů.“

„Nemohu říct, že mě ta myšlenka nenapadla, admirále.“ Petr věděl, že Basil sám by vystřelil – ostatně také to dříve udělal v případě bývalé prezidentky a prostořekého arcipátera. „Ale o co budu lepší než Basil, pokud získám vládu vraždou? Nemůžu lidi zabíjet jenom proto, že se mi nelíbí, jsou zlí nebo mi právě stojí v cestě.“

Ale ano, bylo by to snadné řešení – pro tuto chvíli.

Později by ho však tato cesta přivedla na okraj srázu, právě tak jako Basila Wenceslase, a z rozumného vůdce by se stala zrůda. Dlouze si povzdychl. „Jako král musím jít ostatním příkladem. Nemůžu se tady jen tak objevit a začít lidem na Zemi říkat, co je pro ně dobré. Musí se ho zbavit sami.“

Estarra řekla: „Viděl jsi tu vlnu protestů. Patrick Fitzpatrick šťouchl do sršního hnízda. Vzpoura je na spadnutí. Co je špatného na tom, když využiješ situace?“

Také Petr si na zpravodajských kanálech všiml, že i během té krátké doby, jež uplynula od jeho příletu k Zemi, protesty zesílily. Lidé zřejmě byli připravení. „Možná máš pravdu.“

Basilův diplomatický člun pokračoval v letu. Admirál Willisová královo rozhodnutí nijak nekomentovala. Jen řekla: „Stejně už je mimo dostřel.“

131 PATRICK FITZPATRICK III.

Jakmile je zástupce Cain propustil z hanzovního vězení, jediným racionálním, logickým a bezpečným krokem bylo ukrást malý letoun a zamířit s ním ke skupině konfederačních lodí.

Patrick však tímto způsobem neuvažoval.

Cain jim řekl, jak mohou svrhnout prezidenta jednou provždy, a že tato příležitost je příliš cenná, než aby ji nechali proklouznout mezi prsty. Pořád měl kontakty, které mu nechala babička, a značné množství finančních prostředků. Teď přišla chvíle, kdy museli napřít všechny své síly.

„Pořád nemůžu uvěřit, že to není nějaká léčka.“ Zhett se kradmo ohlédla. „Co tím zástupce získal?“

„Je to chytrý člověk. Prezident žene všechny přes okraj útesu a on to vidí. Nechce být jedním z lumíků.“

Na přeplněných náměstích a ulicích se konaly demonstrace organizované Mečem svobody. Patrick si všiml, že ode dne jejich zatčení protesty značně zesílily, a neubránil se určitému pocitu satisfakce. „Brzy tady bude hodně veselo.“

Když se prodírali mezi demonstranty a svým křikem se zapojili do sílící vlny hněvu, ke svému překvapení Patrick uslyšel: „Podívejte! To je Patrick Fitzpatrick! Je na svobodě!“

„Slyšela jsem, že je popravili.“

„Museli utéct.“

„Ukázal nám důkazy proti prezidentovi!“

„Ten parchant prezident zavraždil jeho babičku.“

Patrick sebou trhl, nebyl si jistý, zda je připraven na tolik pozornosti, ale začali si ho všímat další lidé, takže se to rozhodl přijmout. Zatímco se zpráva šířila davem, pozdvihl ruce. Křik částečně utichl, přestože lidé na okrajích davu nemohli mít tušení, co se děje. „Ano, dostali jsme se z vězení a musíme pokračovat ve své práci. Vy všichni jste součástí řešení.“

„Jak vám můžeme pomoct?“ zakřičel někdo.

„Potřebujeme nějaké bezpečné místo,“ řekla Zhett. A s ďábelským úsměvem dodala: „A vysílací zařízení. Je na čase svrhnout Hanzu a opět dosadit na trůn krále Petra. Prezident je v této chvíli pryč – nemusí přijít lepší šance.“

Patrickovi se až zatočila hlava, neboť si uvědomil, čeho může dosáhnout a co by udělala stará Fúrie, kdyby byla s nimi. Ano, cítil také jisté uspokojení, že může jejím jménem vyrovnat účty. „Mám plán.“

Dav je unášel. I kdyby pro Patricka a Zhett přišli hanzovní vojáci, tito demonstranti by je chránili vlastními těly. To pomyšlení mu dodávalo zvláštní pocit moci.

Během krátké chvíle je skupina dovedla na chráněné místo, dala jim počítače, přístup k síti a kamery. Když se Patrick dusil ve své cele, měl dost času rozmyslet si, co všechno chce říct. Svou řeč si opakoval znovu a znovu, tříbil svůj hněv a pečlivě vybíral slova.

Teď konečně dostal novou příležitost a promluvil, volal všechny do zbraně.

132 JESS TAMBLYN

Poté, co opustili Golgen, vedli Jess s Cescou Sluneční flotilu a konfederační lodě k Charybdis, aby dokončili přípravy. Dvojice, kterou obklopovalo chvějivé halo energie, stála ve velicím jádru lodi Mága-imperátora.

Planeta, kdysi pokrytá oceánem, domov vodních elementálů, byla nyní zjizvená a vyprahlá. Cesca a Jess však pronikli do podzemních rezervoárů, které vytryskly na povrch v podobě horkých dychtivých pramenů. Několik věrných nosičů vody sem přivezlo další wentaly v rámci svého poslání. Tito wentalové vzlínali a množili se. Právě teď z Theronu napříč vesmírem proudily tisíce vodních bublin s ratolestí ve svém nitru, doprovázené loděmi nosičů vody.

Po bitvě u Golgenu bylo mnoho lodí Sluneční flotily poškozeno, lesklé plátování trupů měly potlučené a ožehlé, solární plachty roztrhané na cáry. Společně s konfederačními loděmi, které se k nim připojily, však představovaly úctyhodnou flotilu.

Když se početné lodě snášely k nově probuzené planetě, adar Zan'nh byl netrpělivý, nemohl se dočkat, až se utká s faery. Jess ho však ujistil, že celý proces nebude trvat dlouho. „Wentalové už vědí, co mají dělat."

Zan'nh zaťal dlaně do pěstí, otevřel je a řekl, jako by napomínal sám sebe: „Spěch do boje je předzvěstí porážky."

„Dejte tomu novému Kottovu nápadu šanci," řekl Sullivan Gold. „Připadá mi to jako jedna z věcí, s jakými přicházela Tabitha Hucková." Adar na něj pohlédl a než přikývl, pousmál se.

Když bitevníky letěly nad rozpraskaným terénem pokrytým velkými jezery vzkříšené vody, wentalové vřeli a radovali se. Mohutné lodě křižovaly nízko nad třpytící se hladinou a omlazené oceány a jezera pod nimi bublaly.

Do vzduchu se zvedaly vířící sloupy wentalské vody, výtrysky myslící tekutiny se ve vzduchu vzápětí proměnily v jemnou tříšť. Živoucí mlha obklopila každý bitevník i tuláckou loď jako zámotek třpytící se v zastřené záři slunce. Smíšená flotila se nezastavila, letěla dál a během letu kolem sebe každá loď shromáždila průsvitný oblak, který ji měl chránit.

Skrze wentaly ve svém těle Jess s Cescou vodním entitám vysvětlili, aby se řídily Kottovými pokyny a zformovaly se do tvaru ledových dělových nábojů. Lodě načerpaly do svých cisteren wentalskou vodu a posádka pak už jen nabíjela ledové projektily do zásobníků.

K shromažďující se armádě se připojily stovky perleťových vodních bublin, jež dorazily z Theronu jako pěna kosmického přílivu. Každá z nich obsahovala malou, ale životaschopnou ratolest. Za nimi ve svých lodích následovali Jessovi nosiči vody, včetně Nikka Chan Tylara.

Jess cítil, jak se mocní wentalové v jeho těle bouří, připravení postavit se nepřáteli. „Faerský avatar může být zničen a zbytek faerů lze ovládnout tak, jako byli ovládnuti hydrogové. Ale nebude to snadné. Faerský převtělenec je náš nepřítel stejně jako váš.“

Zamířil na vzletovou palubu plavidla, prošel přechodovou komorou, odrazil se od skvostného trupu bitevníku a odlétl do mlžného oblaku, který obklopoval bitevník. Cesca a Jess kolem sebe shromáždili vodní kapky a vytvořili si pro sebe novou wentalskou loď.

Flotila různorodých lodí právě opouštěla Charybdis a mířila do volného vesmírného prostoru. Všechny lodě byly nyní

zahalené mlžným štítem a Jess s Cescou se ve své nové wentalské bublině zářící jako hvězda postavili do jejich čela.

Sluneční flotila a konfederační flotila, které dohromady tvořily jediné třpytící těleso, společně vyrazily k Ildiře.

133 TASIA TAMBLYNOVÁ

Nenávidím brouky," řekla Tasia a v rámci příprav k odletu z golgenského těžeru uzavřela vstup do tulácké nákladní lodi. „Opravdu je nenávidím. A ty je budeš nenávidět taky, Kotto – jen co je trochu poznáš."

Nedočkavý Kotto Okiah už seděl v křesle druhého pilota. „Jen doufám, že si to nehodláš rozmyslet a přidat se k tažení proti faerům. Naše Klikisská siréna potřebuje vyzkoušet."

„Rozmyslet? Ani náhodou. Chci je rozdupat na kaši. Jsou mi odporní. To je veškerá motivace, jakou potřebuji. Teď to záleží jenom na nás."

Jess s Cescou, ildiranská Sluneční flotila a skupiny tuláckých dobrovolníků, ti všichni chvatně odletěli k IIdiře. Robb, admirál Willisová a dobrovolníci z Konfederace byli u Země a Tasia jen doufala, že se jim podaří splnit svou misi bez toho, aby se jim Velký houser pletl do cesty.

Zůstala tak jen malá skupinka – vyzbrojená Kottovým zařízením – která se měla postarat o celou klikisskou rasu. To Tasii vyhovovalo. Byl to pro ni úkol jako stvořený.

Kotto trval na tom, že s sebou potřebuje vzít své compy pro případ, že by bylo nutné ještě během letu jeho vynález upravit. Společně s nimi chtěl letět i DD. A k DDmu se přidala Orli Covitzová a Hud Steinman. Tasii to nevadilo – na vývoji a výrobě Sirény se podíleli všichni.

Hodiny ubíhaly a Kotto trávil značné množství času vzadu, ve společnosti tří compů, s jejichž pomocí Sirénu upravoval a prováděl diagnostické testy. Zařízení vysílající akustické vlny měřilo na délku asi metr a bylo sestaveno z desítek různorodých součástí, trčely z něj kabely a desky s tištěnými spoji. Tasia nepochybovala o tom, že bude fungovat. Kottovy vynálezy obvykle fungovaly.

Kotto poklepal na vypouklý talíř a vysvětlil: „Složitý zvukový signál této sirény by měl klikisský podúl zneškodnit, přinejmenším dočasně. Jestliže je skupina hmyzu ovládána myšlenkami jediného bridex a nám se toto bridex podaří zahltit zvukem, pak by měl znehybnět celý úl."

„Tvůj způsob uvažování se mi líbí," řekla Tasia.

„Nevím přesně, jak jsou propojeny různé podúly. Možná to budeme muset udělat několikrát."

„Metoda pokusu a omylu, Kotto. Však my na to přijdeme."

Geniální Kottův mozek se však už příliš nezabýval praktickou stránkou provedení testu. Představoval si, že jednoduše doletí na planetu, přistanou uprostřed hemžícího se úlu a Sirénu zapnou.

„To je moc velké riziko, když ani nevíme, jestli Siréna bude fungovat," řekla Tasia. „Nech mě, ať to promyslím. Plánování vojenských operací je ostatně moje práce."

Během jejich den dlouhého letu Tasia napojila Kottovo zařízení na vysílací systém, takže mohli odvysílat signál při každém přeletu nad úlem, a to jak v podobě elektromagnetického vysílání, tak v podobě akustických vln šířících se z externích reproduktorů. Nebudou tak muset přistát a zachovají si schopnost manévrovat. Brouci jejich signál uslyší, tak nebo onak.

Test jim brzy poskytne skutečnou, hmatatelnou odpověď. Také ovšem bylo dost možné, že si Tasia bude muset probojovat cestu ven a utíkat jako o život.

Konečně dorazili k Llaru, planetě, na niž měla Tasia jen špatné vzpomínky. Přiletěla blíž, smysly napjaté, připravená kličkovat mezi rojovými loděmi, které v okolí planety čekala. Pořád se nedokázala zbavit vzpomínek na svou poslední zkušenost z Pymu.

Ke svému překvapení však na oběžné dráze kolem planety nenašla jedinou klikisskou loď – nebylo po nich ani památky.

Orli a Steinman přišli do kokpitu, oba viditelně nervózní. „Nikdo není doma?“ zeptal se Hud Steinman.

„Není to nějaká lest? Třeba se schovávají.“

„Proč by se najednou začali chovat jinak než předtím?“ řekla Tasia. „Tady se děje něco jiného.“

Na záběrech s vysokým rozlišením viděla rozsáhlé hmyzí město, desetinásobně větší než původní lidská osada a daleko výstavnější, než to na Pymu. „Zdá se, že bridex mělo spoustu práce.“

Navzdory rozměrům však byl úl tichý, nezaznamenala žádné vysílání, žádné termální emise ani jiné známky aktivity.

„Je to mrtvé město,“ řekl Kotto. „Copak všichni klikissové odešli?“

„Kam by šli?“ Tasia dál zkoumala prázdnou hmyzí metropoli. „Vůbec se mi to nelíbí.“

Do už tak přeplněného kokpitu vstoupil DD. „Našli jste nějakou stopu po Margaret Colicosové? Jsem si jistý, že nás přivítá.“

„Nenašli jsme nikoho a nic, DD.“ Tasia pokračovala v původním kurzu, připravená reagovat při prvním náznaku nebezpečí. „Ale co, k čertu s tím! Je na čase provést zkoušku. Uvidíme, jestli tam dole něco je. Všichni se připoutejte, kdybych náhodou musela trochu kličkovat.“ Pastelovou oblohou Llara letěli tak rychle, až za nimi zůstávala zářivá ionizovaná stopa. „To by je mělo trochu probudit, pokud si nesedí na svých broučích uších. Haló, je někdo doma?“

Loď, původně sloužící jako tahač, přehřměla nad hmyzím městem, div se nedotýkala pokroucených věží a hroudovitých monolitů posetých černými tečkami vchodů.

Žádná reakce. Nikdo se neobjevil.

Tasia otočila loď a provedla druhý nálet. Kotto měl prsty připravené na ovládacích tlačítkách Sirény, ale klikissové se neukázali. Ani jeden.

Konečně Tasia sebrala odvahu a přistála v oblaku jemného prachu na místě, kde dříve bývala lidská kolonie, kde bojovala s brouky a odkud zachránila hrstku zbývajících kolonistů. Jakmile tahač dosedl na zem, Tasia po několik napjatých okamžiků čekala, zda neuvidí nějaký pohyb. Stále nic.

Nakonec otevřela průlez a nechala dovnitř vniknout suchý vzduch a nažloutlou sluneční záři. Llaro bylo naprosto tiché. A prázdné.

„Skat, kam se všichni poděli?“

134 SAREIN

Jakmile byla Sarein v bezpečí na palubě *Slepé víry,* kapitán Roberts odstartoval z Palácové čtvrti, aniž se namáhal žádat o povolení. Rychle letěl pryč a rozzuřených protestů pozemní letové kontroly si nevšímal. Za současné situace, kdy Zemi ohrožovaly lunární fragmenty a v okolí planety se chaoticky pohybovaly stovky lodí snažících se planetu chránit, stejně nikdo neměl čas pronásledovat jednu neoznačenou loď.

Sarein sedící v pohodlném pasažérském křesle vdechovala vůni nové lodi – čalounění, leštěnku na palubách a přepážkách, vzduch z nových recyklačních zařízení. Pro ni to byla vůně svobody. „Je třeba to dobře načasovat,“ řekla. „Musíme si být

jistí, že Basil opustil vlajkovou loď, a teprve pak se ohlásit a žádat o azyl.“

„Postaráme se o to,“ ujistil ji kapitán Roberts. Sarein ztěžka polkla. Teď, když už byla na cestě, se víc bála o zástupce Caina, než o sebe. *On* tam zůstal. *On* bude muset čelit Basilovi. Zavřela oči, uvelebila se v křesle a vnímala vibrace lodi nabírající rychlost. „Jen mě odvezte k mé sestře a králi Petrovi. Právě s nimi potřebuji mluvit.“

Slepá víra, ostřelována drobnými kamínky padajícími k Zemi, zamířila na oběžnou dráhu. Čekali v bezpečné vzdálenosti od obří lodi generála Brindleho a sledovali, jak Basilův diplomatický člun opouští *Jupitera* a vrací se zpět.

Sotva měli volnou cestu, kapitán Roberts zamířil mezi konfederační lodě pročesávající prostor a utahující síť tak, aby žádný větší fragment neunikl pozornosti. Když se přiblížili, Rlinda zapnula transpodér a čekala na potvrzení. „Hovoří ministryně obchodu Rlinda Kettová. Mám zprávy pro krále Petra a královnu Estarru, a také jim přivážím hosta.“

Rozměrná vrata v trupu vlajkové lodi se otevřela, aby je vpustila dovnitř, a Roberts mistrovsky navedl loď do otevřeného hangárového prostoru.

Sarein vystoupila ze *Slepé víry* a cítila se přitom silnější, než se kdy za posledních několik let cítila. Uvědomila si totiž, že neopustila domov, ale že se domů právě *vrací.*

Když Estarra přišla na můstek, její oči okamžitě vyhledaly krále Petra… a královnu Estarru. *Estarru.*

Byly tak různé, ona a její sestra. Sarein byla ambiciózní, lákala ji moc a ona podlehla jejím svodům. Estarru vždy více motivovala láska k rodině – k rodičům, a poté, kdy se vdala, také k Petrovi – než touha získat vliv, postavení či bohatství.

Estaře trvalo celé roky, než Sarein přesvědčila, že Basil není takový, jakého ho vidí; snažila se ji přemluvit k útěku už ve

chvíli, kdy na Zemi zaútočili hydrogové. *Co by se stalo*, napadlo Sarein, *kdybych se té noci rozhodla jinak a vrátila se s nimi na Theron? Vymkla by se Basilovi moc z ruky dřív, než by stačil napáchat další škodu?*

Ironií osudu se stalo, že Estarra, která nikdy netoužila po moci, už nebyla loutkou, ale díky své touze pomoci se stala skutečnou královnou. *Královnou Konfederace.* A pokud bude Sarein popřáno sluchu, její mladší sestra a král Petr brzy zahrnou do svého svazku i Zemi. *Pokud* jí bude popřáno sluchu a *pokud jí* uvěří.

Na rtech Sarein se objevil poněkud váhavý úsměv. „Zdravím tě, sestřičko…“

Estarra se k ní rozběhla a vychrlila ze sebe: „Tak jsi ho konečně opustila? Věděla jsem, že mi chceš na banketu něco říct! Chceš u nás zůstat? Vyhrožoval, že ti něco udělá, pokud nebudeme spolupracovat – jsem tak ráda, že jsi v bezpečí!“

Petr byl opatrnější: „Basil tady právě byl a já jsem jeho hru odmítl. Poslal vás sem, abyste nás přiměla změnit názor?“

„Ne, nemá tušení, že jsem tady – a o to právě běží,“ řekla Sarein a napřímila se. „Jsem tady, abych vám pomohla získat váš trůn. Pokud vám na Zemi záleží, musíte *okamžitě* jednat. Zajímá vás to?“

135 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Basil po onom značně neuspokojivém setkání s Petrem zatínal zuby. Na *Goliáši* se zastavil jen krátce, nemohl se dočkat, až se vrátí zpátky na Zemi. Tahle hloupá schůzka ho už stála dost času, a on potřeboval naplánovat další tah. Když jeho diplomatický člun opustil obří loď OSZ a zamířil zpátky k Zemi,

srdce mu bušilo a hlava třeštila. Raději se rozhodl, že nebude s nikým mluvit. Ani se svým pilotem, ani s generálem Brindlem. S nikým. Mají-li se věci vrátit do starých kolejí, bude nutné podniknout drastické kroky.

Petr odhalil jeho lest s králem Rorym. Basil čekal, že si mladého muže omotá kolem prstu a donutí ho k poslušnosti, teď však svou výhodu ztratil. Ukradený kus příboru – jak hloupé! Petr teď už neměl nejmenší pochybnosti, testy DNA mu poskytly přesvědčivý důkaz. Před prezidentovýma očima tančily černé a červené skvrny.

Teď byl nucen použít k nátlaku na královský pár Sarein. Estařina sestra byla posledním trumfem, který mu zbyl. Svým způsobem se mu to nelíbilo a doufal, že nebude nucen Sarein zabít, zvolna však dospíval k přesvědčení, že tohle neskončí dobře.

Po návratu na Zemi se však situace ještě zhoršila.

Když se diplomatický člun přiblížil k Palácové čtvrti, jeho osobní komunikátor zapípal a na soukromém kanálu přijal zprávu. Byla od Sarein.

Poslechl si ji v soukromí a téměř přitom nedýchal. „Tvoje Hanza je prohnilá," řekla. „Já už se na tom nechci podílet." Další zrádce, další zbabělec, který ho opustil! „Cokoliv se od této chvíle stane, je jen důsledkem tvých vlastních činů." Jeho mysl, zahlcená emocemi, se nezmohla na jedinou racionální myšlenku. „Sbohem, Basile."

Vystoupil z člunu, pohroužený v mlčení. Cítil se dezorientovaný, stěží byl schopen stát na vlastních nohou, stěží dokázal dýchat. Pro Sarein udělal všechno – vzal ji na milost a ukázal jí, jakou má pro něj cenu. Přehlédl důkazy o její zradě a nabídl jí, aby se k němu přestěhovala do bezpečného podzemního bunkru. Nemohla mít tušení, že ji chtěl použít jako rukojmí. Proč se obrátila proti němu, když už jí tolikrát dal příležitost?

„Sbohem, Basile…“

Plukovník Andezová se k němu vrhla, sotva vystoupil z lodi. „Prezidente Wenceslasi, konečně jste se vrátil! Situace na Zemi se vyhrotila, zatímco jste byl pryč.“

Nejen na Zemi, pomyslel si. Tělo měl ztuhlé, jako by se všechny jeho svaly napnuly na nejvyšší míru. Pocítil touhu se na někoho vrhnout a otočil se rychle jako zmije. Andezová mu svižně zasalutovala a opět strnula, zjevně potěšená, že se někdo chová podle očekávání. „Tak co se stalo?“

Byla viditelně rozčilená. „Vydal jste ten rozkaz, pane prezidente? Nařídil jste zástupci Cainovi, aby propustil Patricka Fitzpatricka a jeho ženu? Kdo ví, kde je teď těm dvěma konec, a jaké další podvratné činy chystají.“

To ho překvapilo. Tolik se soustředil na Petrovu vzpurnost a pak na Sareininu zradu… ale Cain? Cain taky? Fitzpatrick na svobodě? „O čem to mluvíte?“

„Zástupce Cain je osvobodil. Tvrdil, že k tomu má oprávnění. Taky propustil rodiny admirálů Dienteho, Pikea a San Luisové – a ty teď proti vám štvou na všech zpravodajských kanálech! Zástupce není nikde k nalezení.“

Basil cítil, jak se mu do tváří začíná vkrádat ruměnec, ale ovládl se. „Zástupce Cain a já si zjevně musíme o něčem promluvit. *Najděte ho!* Přiveďte ho do mého bunkru.“

Andezová se zatvářila spokojeně a samolibě. „Mám vyslat oddíly, aby pátraly taky po Fitzpatrickovi? Pokud budeme jednat rychle, mohlo by se nám podařit…“

„To teď řešit nemusíte, plukovníku Andezová. Mám jiné priority.“ Neodvažoval se přiznat, že se v jeho ochranném štítu objevila další trhlina – další člověk z jeho nejužšího kruhu selhal. „Já se o to postarám. Prozatím mě doprovoďte do mé centrály.“ Potřeboval uniknout z toho blázince někam, kde bude moci přemýšlet a kde bude mít každý detail pod kontrolou.

„Ano, pane.“ Svižným krokem ho vedla k pancéřovanému vozu, v němž ho odvezla z přistávací plochy. Přestože zvolila trasu tak, aby se největším demonstracím vyhnula, Basil byl ohromený tím, kolik vyděšených bláznů požaduje jeho rezignaci a návrat krále Petra. Lidé, kteří měli příliš mnoho času a příliš málo rozumu, byli ochotní následovat kteréhokoliv charismatického šarlatána, který slíbil změnit jejich život k lepšímu.

Basil se odvrátil od okna, od rozhněvaných tváří a křičících úst, odvrátil se od *davu.* Zalitoval, že jeho pořádkové oddíly nejsou desetitisíckrát početnější, aby mohl každého z těchto demonstrantů nechat zatknout. Byl by to však marný boj. Střílení, bití a zavírání jen rozdmýchalo další protesty.

Proč obviňovali jeho, když problémy působili lidé, kteří ho *neposlouchali?* Mysleli si snad, že prezident měl s ohnivými elementály nebo fanatickým adarem *vyjednávat?*

Sarein a Cain mohli vědět, jak to všechno bylo, a přesto ho opustili. Když se zbavil McCammona, zjevně nepopravil toho pravého zrádce… Nebo jich možná jen nepopravil dost. Proč byli všichni jeho nejbližší náchylní ke slabosti a zradě? A Sarein… Okraj jeho zorného pole se zbarvil do ruda.

Sbohem, Basile.

Ano, ze všeho nejvíc se toužil uchýlit do podzemí.

Andezová a čtyři strážní ho doprovodili přes několik stupňů bezpečnostní kontroly do budovy Hanzy a do výtahu, který ho odveze do jeho podzemní pracovny bez oken nacházející se hluboko pod hanzovní pyramidou.

Jakmile začal výtah klesat, rozezněl se bezpečnostní poplach. Andezová se dotkla komunikačního zařízení ve svém uchu, chvíli poslouchala a viditelně zbledla. Basil nesnášel, když lidé kolem něj věděli více než on sám. „Co se děje?“

„Do Sluneční soustavy právě vstoupila invazní flotila. Senzory zachytily jedenáct gigantických lodí.“

Basil se opřel o chvějící se stěnu klesajícího výtahu, aby se pod ním nepodlomila kolena. „Co je to za flotilu? Kdo ji vyslal?“ A napadlo ho, jak velké může být ono „gigantické“.

Výtah se zastavil a dveře se se zasyčením otevřely. Technici ve značně posíleném velicím centru běhali od jedné stanice ke druhé. Zvuk alarmu byl ohlušující. Obrazovky zachycovaly záběry z vesmíru.

Andezová se znova dotkla komunikačního zařízení a nakonec zastřeným hlasem řekla: „Jsou to *klikissové*, pane. Klikissové míří k Zemi.“

Basil odstrčil technika stranou a sám se postavil k primární konzole. Co tady sakra klikissové dělají? Byla to snad opožděná reakce na ten nešťastný Lanyanův útok na Pym? Snažil se soustředit, jeho mysl se potácela od problému k problému, jako by každý z nich byl těžký kámen, který musel zdvihnout a odhodit.

Jedenáct klikisských rojových lodí se přiblížilo. Byly naprosto tiché a neskutečně hrozivé.

Dalo se očekávat, že proti těmto tvorům nebudou Basilovy diplomatické a řídicí schopnosti nic platné. Admirál Diente dokázal, že vyjednávání není možné, a tito brouci zřejmě ani nechápou lidské uvažování či očekávání. Nehráli podle stejných pravidel. Jednoduše toužili zničit všechno, co jim přišlo do cesty.

A teď dorazili sem.

Navázal spojení a uvědomoval si, že se Petr tomuto zvratu událostí nejspíš upřímně směje. „Generále Brindle, připravte se k obraně Země!“

Postarší velitel byl vážný a nehnutý jako socha. „Velkoadmirál Willisová mi nabídla pomoc a já ji mám v úmyslu přijmout.“ Basilovi neušlo, že Brindleova slova nebyla formulována jako žádost. Aniž by čekaly na svolení, vytvořily

lodě OSZ v čele s *Goliášem* obrannou linii, jazery nabité, výbušné granáty připravené v hlavních.

Všechny obvyklé frekvence OSZ, všechny tajné kanály používané diplomaty Hanzy i všechny komerční frekvence naráz zahltilo stejné vysílání – bzučivý hlas plný děsivých skřípavých tónů.

A mluvil všeobecnou obchodní řečí, nebylo třeba nic překládat.

„Bridex žádá o setkání s prezidentem Zemské hanzovní ligy. Basil Wenceslas musí přijít osobně na naši rojovou loď. Okamžitě.“

136 SIRIX

Sirix s uspokojením sledoval pokrok při stavbě nových lodí robotů, dvaačtyřiceti plavidel neobvyklé konstrukce, které byly poskládány ze zbylých dílů lidských lodí a surovin získaných z vesmírného vrakoviště. Konstrukční doky obíhaly kolem Země a lodě v nich uchycené zatím vypadaly jako pouhé kostry, přestože byly téměř hotové, připravené kdykoliv odletět či zaútočit.

Co víc, jeho druhové dokončili obnovu čtrnácti dalších lodí OSZ. Jakmile jednou projdou schválením lidských inspektorů, neuvědomujících si vlastní slepotu, Hanza mu předá tisíc nových černých robotů. Další podstatný krok k uskutečnění jeho plánů. Prezident ve své aroganci neočekával, že by ho roboti mohli znovu oklamat.

Právě nyní Sirix na můstku nově opravené manty čekal, až lidský technik dokončí zdlouhavý proces odhlášení. Inspektor byl poněkud obézní muž s dobrosrdečnou povahou, který pracoval neskutečně pomalým tempem. Neustále si pro sebe mumlal: „Musím být opatrný! Hlavně nic neuspěchat. Hlavně žádné chyby.“

A přesto se chyby dopustil, neboť přehlédl nepatrné úpravy, které roboti na všech lodích provedli.

Sirix čekal, až muž skončí, náhle však zaměřil své rudé optické senzory na šokující údaje, které se zobrazily na monitorech dálkových senzorů manty. Lodě. Velké lodě.

Klikisské lodě.

Neohrabanému lidskému technikovi trvalo několik dalších vteřin, než si jich všiml. „Co je to?“ Ukázal tučným prstem na blikající body na obrazovce, jako by Sirix nevěděl, o čem mluví.

Vůdce robotů chvíli vážil jednotlivé možnosti, hodnotil je a postupně zamítal, až zbyla pouze jediná. „To jsou rojové lodě,“ řekl Sirix. „Klikissové si pro nás přišli.“

Během svého pobytu na palubě se muž snažil chovat k Sirixovi přátelsky, povídal si s ním, jako by byli staří kamarádi. „Pro vás? Co to znamená?“

„To znamená, že moji roboti nakonec přece jen budou lodě OSZ potřebovat.“ Sirix ze svého těla vysunul dlouhou článkovitou paži. Byla zakončená zubatým ostřím.

„Co…“

Sirix jediným máchnutím usekl muži hlavu. S vlhkým plesknutím přistála na podlaze a odkutálela se stranou, kde zůstala ležet.

Jediný další člověk nacházející se na palubě stál na můstku blízko výtahových dveří. Rozšířenýma očima to celé sledoval, a pak se dal na útěk. Dva černí roboti ho dostihli a hbitě ho roztrhali na kusy. Za jiné situace by si Sirix vychutnal slastný pocit vyvolaný pronikáním ostrých hrotů do měkkého masa. Nyní však byly jeho jedinou starostí přilétající rojové lodě. Jedenáct rojových lodí – s tak početnou klikisskou armádou se Sirix ještě nesetkal.

Bridex odvysílalo hlasitý signál na všech kanálech, žádalo o schůzku *jmenovitě* s prezidentem Wenceslasem a Sirix si v té chvíli uvědomil, že je to *on*, kdo byl zrazen. Prezident předstíral naivitu a zdánlivě uzavřel s černými roboty spojenectví, celou dobu však zřejmě zůstal v kontaktu s hmyzí rasou. To on sem povolal bridex, aby černé roboty zničilo.

Sirix na kódované frekvenci odvysílal okamžitý rozkaz všem svým černým robotům. „Připravte naše lodě k odletu! Zmocněte se všech funkčních lodí OSZ. Zabijte všechny lidi na

palubě tak rychle a tiše, jak jen to bude možné, abychom pozdrželi případnou odvetu. Naší nejvyšší prioritou je odletět dřív, než nás tady klikissové najdou.“

137 MARGARET COLICOSOVÁ

Margaret věděla, že ona jediná má alespoň jakousi šanci porozumět klikissům. „Musím se spojit s prezidentem Wenceslasem. Nemá tušení, proti čemu stojí."

Anton se sarkasticky ušklíbl. „Tak jako obvykle." Margaret se nastěhovala do jeho malého bytu a společně strávili několik příjemných dnů sdílením svých zážitků.

Nyní však k Zemi dorazily rozměrné hmyzí lodě, které disponovaly dostatečnou palebnou silou, aby snadno zničily zbytky Obranných sil Země a všechny konfederační lodě. A po onom gigantickém dělení, které se odehrálo na Llaru, Margaret pochybovala, že v obrovském tavicím kotlíku, jímž byla mysl bridex, zůstala po Davlinovi Lotzem víc než jen stopa. A přesto přilétající rojové lodě věděly, že mají jednat s prezidentem Wenceslasem. To jí dávalo alespoň jiskru naděje. Jediné bridex si uchovalo nějaké vzpomínky… ale tyto vzpomínky se také mohly obrátit proti lidské rase.

Jak Margaret věděla, Davlin Lotze opustil Hanzu a odešel na Llaro, kde tajil svou identitu. Davlin zpřetrhal s prezidentem veškeré svazky, neboť nesouhlasil s jeho postoji a činy. Pokud část těchto vzpomínek vyplula na povrch mysli úlu, doprovázená pocity nepřátelství vůči prezidentovi, pak byla situace naopak výrazně horší.

Ne, prezident skutečně neměl tušení, proti čemu stojí.

Margaret použila Antonovo komunikační zařízení a díky své zaryté neústupnosti se probojovala skrze byrokracii Hanzy. Před mnoha lety, když společně s Louisem připravovala test

Klikisské pochodně, měla Margaret k prezidentovi přímý přístup, a některé její kontaktní kódy byly stále platné.

Všichni v Hanze „řešili“ krizi, ale vypadalo to, že ve skutečnosti nikdo nechce nic dělat. Margaret vedla jeden rozhovor za druhým a postupně se probojovávala systémem. Většině lidí její jméno nic neříkalo, a ti, kteří o ní slyšeli, jí nechtěli věřit, protože byla už celé roky považována za mrtvou.

Anton, jako vždy vstřícný, jí přinesl šálek čaje. Usrkla z něj. Earl Grey. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy pila dobrý Earl Grey. Anton svůj postoj k prezidentovi nijak neskrýval. Vyprávěl jí, co Basil provedl s Mágem-imperátorem, jak jeho samotného přiměl odvést dějepravce Vao’she do univerzitního komplexu, aby od něj vědci mohli získávat informace, a jak potom Vao’sh kvůli jeho lhostejnosti zemřel. O prezidentovi rozhodně neměl dobré mínění.

Tvář Basila Wenceslase se na obrazovce objevila tak náhle a nečekaně, až se lekla. „Margaret Colicosová – přízrak z minulosti.“ Na okamžik se odmlčel, ale pak bez dalších okolků přešel k věci. „Tak vy tvrdíte, že máte zvláštní znalosti a můžete mi pomoci s klikissy? Ještě jsem se nerozhodl, jak na tuto situaci reagovat.“

Čelila mu s chladným výrazem v tváři. „Jak reagovat? Pane prezidente, uděláte přesně to, o co vás bridex žádá. Nasednete do člunu a poletíte k ústřední rojové lodi, jak řekli klikissové – a mě vezmete s sebou. Možná vám dokážu pomoci.“

Její návrh ho viditelně podráždil. „Stále zvažuji další možnosti.“

„Jsou schopní zničit všechno živé na Zemi. Promluvte s bridex. Je to jediný způsob, jak zabránit našemu zničení.“

Hlas se mu zachvěl. „Jak to, že toho o nich tolik víte?“

Margaret mu v hrubých rysech nastínila svou zkušenost s klikissy. „Potřebujete mě… stejně jako mého syna Antona. My dva vás při jednání povedeme.“ Anton, stojící mimo záběr

komunikačního zařízení, užasle pohlédl na svou matku, neboť odpor vůči prezidentovi už tak potlačoval jen s obtížemi.

Basil Wenceslas si Margaret chvíli chladně měřil, ale nakonec přikývl. „Vlastně je to úleva konečně potkat někoho, kdo je ochoten dostát své povinnosti. Hned pro vás někoho pošlu.“ Prezident přerušil spojení, aniž se rozloučil.

Za několik minut – pozoruhodně rychle vzhledem k tomu, jak velká vzdálenost dělila Antonův byt od Paláce šepotu – se ozvalo prudké a naléhavé bušení na dveře. Za nimi stála plukovník Andezová a čtyři muži v uniformách pořádkových jednotek.

„Jak jste se sem dostali tak rychle?“ zeptal se Anton. Margaret věděla, že když Vao’sh umíral, Anton o pomoc marně prosil celé dlouhé dny.

Andezová se na ni pohrdlivě zamračila. „Vaše neodbytné žádosti o rozhovor s prezidentem vzbudily pozornost a my jsme sem byli vysláni, abychom prozkoumali případnou hrozbu. Zatímco jsme byli na cestě, prezident změnil zadání úkolu.“

Margaret neztrácela čas, prošla chodbou a zamířila k jejich vozidlu. „Samozřejmě, že změnil.“

* * *

Prezident Wenceslas už byl na palubě svého diplomatického člunu, netrpělivý, až budou moci vyrazit. Když Margaret s Antonem chvatně nastoupili, kysele se na ně podíval. Ani nepočkal, až se usadí, a řekl: „Tak mi tedy povězte, co klikissové chtějí, doktorko Colicosová! Proč mysl úlu chce mluvit jmenovitě se mnou?“

„Já nevím.“ Její odpověď ho překvapila.

„To ve mně nevzbuzuje zrovna velkou důvěru.“

„Nic takového ani nemám v úmyslu. Chci, abyste pochopil, jaká je realita.“ Margaret usedla do křesla naproti němu, jako by to dělala každý den.

Anton, který se vmáčkl vedle ní, připomněl: „Hanza věděla, že klikissové představují nebezpečí a že vyhladili mnoho kolonií. Dostal jste hlášení, pane prezidente, ale nebral jste tuto hrozbu vážně.“

Prezident se ošil, jako by ho bodla neviditelná včela. „Všechny hrozby beru vážně, ale je jich příliš mnoho.“ Margaret viděla, že je z nadcházejícího setkání nervózní. Tato situace byla zcela mimo jeho kontrolu a prezident Wenceslas to zjevně věděl. „Generál Lanyan a admirál Diente při střetu s klikissy zahynuli. Z přítomnosti rojových lodí si dovoluji soudit, že jejich agresivní úmysly jsou zcela jasné.“

Margaret skrze palubu pocítila vibrace, jak se motory člunu zažehly. „Pak tedy musíme nějakým způsobem navázat přátelské vztahy. Navrhuji, abyste se k bridex choval co nejlíp.“

„Už se nemůžu dočkat, co se stane, až se dozví o vaší dohodě s černými roboty,“ zamumlal Anton.

„To mi dělá větší starosti než cokoliv jiného,“ řekla Margaret a myslela to vážně. Prezident nechápal hlubokou nenávist, kterou klikissové chovali vůči svým robotům. A ona na jeho přípravu měla jen kratičkou chvíli, kterou zabere cesta k rojové lodi.

„Zvládnu to,“ řekl, jako by ho nečekalo nic obtížnějšího, než zasedání vlády. Opřel se do křesla a loď odstartovala.

138 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Basil by nejraději řídil svůj diplomatický člun sám, kdyby mohl, jen aby se nemusel bát, že pilot nečekaně couvne

nebo zareaguje nepřiměřeně. Byl dost schopný na to, aby ho odvezl k vlajkové konfederační lodi, ale tyhle nevídané mimozemské roje, to bylo něco zcela jiného.

Osud celé planety byl – opět – na vážkách. Naneštěstí nemohl všechno udělat sám. Roryho nechal na Zemi a vzal s sebou Margaret a Antona Colicosovy v naději, že jejich znalosti budou k něčemu dobré. Naslouchal Margaret, která mu řekla všechno, co věděla o hmyzí rase, bridex, válkách mezi podúly, o tom, jak mezi nimi po dlouhá léta nedobrovolně žila, i o tom, jak zmasakrovali a včlenili do svého genofondu většinu kolonistů z Llara. Basil neměl tušení, jak mu všechny tyto informace mohou pomoci. Vlastně byl přesvědčený, že žádnou pomoc nepotřebuje.

Nakonec, až půjde do tuhého, mohl spoléhat jenom sám na sebe. Jakmile se jednou setká s bridex jako vůdce s vůdcem, spolehne se na své politické schopnosti a přiměje klikissy k rozumu. Diente se tehdy musel dopustit nějaké chyby.

Zatímco loď letěla vpřed, Basil potlačil svou nenávist vůči králi Petrovi, a nyní nově i vůči zástupci Cainovi a Sarein. Nezabýval se jimi. Ne teď. Nyní veškerou jeho pozornost pohltili klikissové. Ostatní problémy musely počkat. Sevřel dlaně do pěstí, rozevřel je a dlouze, zhluboka se nadechl.

Bridex do svého pozvání nezahrnulo krále Petra. Aspoň něco. Klikissové zjevně chápali, kdo je tady důležitý. Basila, který vždycky myslel dopředu, v jednom závratném okamžiku napadlo, že pokud se mu podaří sdělit své potřeby bridex, možná s ním dokáže uzavřít nějakou výhodnou dohodu. Mohlo by zničit krále Petra a jeho konfederační lodě. To by bylo dokonalé řešení!

Spojil se se svým pilotem. „Zvyšte rychlost. Ať už je to za námi.“ Muž se nejspíš potil strachy, ale příkazům prezidenta neodporoval.

Basil si ke svému diplomatickému člunu povolal eskortu OSZ, která ho měla doprovodit za oběžnou dráhu nyní rozbitého Měsíce, kde čekalo jedenáct rojových lodí.

Generál Brindle stál v pohotovosti na palubě *Goliáše*, admirálové Pike a San Luisová letěli se svými mantami po bocích jeho člunu. Nijak zvlášť impozantní poselstvo.

Pilot člunu zavolal Basila do kokpitu. „Pane prezidente, mám pro vás zprávu od admirála Pikea. Přeje si s vámi mluvit osobně."

Basil se zamračil, že ho vyrušují, ale zamířil do přední části lodi. Margaret a Anton, aniž k tomu byli vyzváni, ho následovali.

Skrze čelní průzory lodi Basil spatřil hrozivá klikisská plavidla, která se zmenšující se vzdáleností rychle rostla.

Pilot ukázal na komunikační panel. „Admirál Pike. Je na obrazovce, pane prezidente."

Objevila se zamračená a netrpělivá tvář admirála Pikea. Basil se naklonil kupředu do snímací zóny. „Ano, co je?" řekl.

„Kdyby nebyl v sázce osud celé Země, s radostí bych váš člun rozstřílel hned teď, přesně tak, jako jsem na váš rozkaz zničil jachtu bývalé prezidentky Fitzpatrickové. Pokud se mě týká, brouci vás klidně můžou sežrat."

Basil zamžikal, neschopný slova. Co se děje? Měl pocit nereálnosti, jako kdyby se náhle propadl do nějakého podivného světa podobného tomu původnímu jako obraz v pokřiveném zrcadle. „O čem to mluvíte, admirále?"

Na stejnou frekvenci se napojila také admirál San Luisová. „Naše rodiny byly osvobozeny. Už nad námi nemáte moc."

Pike pozvedl bradu a v jeho očích nebyla ani špetka slitování. „Jsou v bezpečí, pane prezidente. Jejich příběh teď vysílá Meč svobody. Rodina admirála Dienteho je na tom stejně. Všichni vědí, co jste udělal, pane. Ať už se stane cokoliv, teď už

nás nemáte čím vydírat. Až se budete vracet na Zemi, rozhodně nečekejte vřelé přijetí. Od nás dvou, ani od nikoho v OSZ.“

Basil byl otřesený. A pak si všiml, že Pike a San Luisová odvysílali jejich rozhovor na veřejné frekvenci.

Oba admirálové ukončili vysílání, doprovodné manty se oddělily od diplomatického člunu, změnily kurz a uháněly pryč. Malý člun blížící se ke klikisským rojovým lodím nechaly ve vesmírném prostoru opuštěný.

Basil ucítil v zadní části lebky řezavou bolest. Jeho pečlivě budované základy se měnily v prach.

Margaret Colicosová si ho přeměřila pohledem: „Načasování ani nemohlo být lepší.“

Basil zhluboka dýchal, aby se zbavil rudého lemu na okraji zorného pole, a zíral přitom na nejbližší z obrovitých klikisských lodí, až ho začaly pálit oči. Nikdo v kokpitu se neodvážil promluvit.

Diplomatický člun se blížil k rozměrné kouli. Miliony komponentních lodí se pohybovaly jako zrnka písku, snažily se zaujmout správnou konfiguraci, přesouvaly se a přelévaly.

Konečně pilot s úzkostí v hlase řekl: „Nemůžu najít žádný kotvicí port nebo vstup, kterým bych se dostal dovnitř. Co mám dělat, pane prezidente?“

Basilovi vyschlo v hrdle a naskočila mu husí kůže. Zatínal pěsti tak silně, až jeho pečlivě ošetřované nehty vyryly do dlaní malé půlměsíčky. *Jeden problém po druhém. Stanov si priority!* S ostatními si to vyřídí později… pokud zůstane naživu.

„Myslí si snad, že umíme číst myšlenky?“ sykl. „Proč nám bridex nedá nějaké pokyny?“

„Bridex to nemusí udělat.“

Když se přiblížili, komponentní lodě se nečekaně přeuspořádaly, slupka se náhle rozprskla jako plyny odfouknuté ze slunečního povrchu. Rojová loď jako by se vypařila, rozplynula.

Basil sebou trhl, když kolem nich zavířily *hranaté* komponentní lodě jako hejno komárů, opět vytvořily vnější plášť *za* jeho člunem a tak je pohltily. Přestože se klikisská loď ani nepohnula, hanzovní člun se náhle ocitl *uvnitř.*

139 KRÁL PETR

Konfederační lodě visely v prostoru vedle lodí OSZ a sledovaly záhadně tichou klikisskou rojovou loď. Všude vládl klid.

Král Petr stál na můstku *Jupitera* společně s Estarrou a OXem, zkoumal obrovité shluky komponentních lodí a viděl, jak ta nejbližší náhle pohltila diplomatický člun i s Basilem Wenceslasem. Masa propojených komponentních lodí ho jednoduše spolkla. *Šťastnou cestu!*

„Pokud existuje způsob, jak situaci zhoršit, prezident ho jistě najde.“ Admirál Willisová se ve svém velitelském křesle naklonila kupředu. „Mám zbraně v pohotovosti.“

Petr si nedokázal představit, co může bridex od Basila chtít. Přílet klikissů jeho plány na návrat do Paláce šepotu poněkud zkomplikoval. Teď se museli společně postavit zdánlivě neporazitelnému nepříteli. Petr zíral na obrazovku, až ho začaly pálit oči. Opravdu měl využít situace a převzít vládu? Tyto obrovité klikisské lodě ohrožovaly samotnou existenci Země.

Na druhou stranu, jak by to mohl neudělat, když věděl, že se Země v rukou Basila Wenceslase řítí do záhuby?

Sarein byla značně rozrušená. „Přílet klikissů změnil situaci, ale ne hlavní cíl. Nyní je důležitější než kdy jindy. Tam dole na vás čeká zástupce Cain a všichni obyvatelé Země. Basil s tím už nic nenadělá.“

Estarra nedokázala odtrhnout oči od obrovitých klikisských lodí, které právě vtrhly do soustavy. „Ale není právě tohle špatná chvíle pro vyvolání další nestability? Nyní máme společného nepřítele.“

„Tyto klikisské lodě dost možná představují největší hrozbu lidstvu od hydroské války,“ poznamenal OX.

Petr logiku takového pohledu na situaci chápal, trpce se však pousmál: „Prezident nikdy neodloží naše spory v zájmu spolupráce. Jak bych mohl nechat osud Země v rukou Basila Wenceslase? Vzhledem k tomu, jak se choval dosud, by to bylo vysoce nezodpovědné.“

V Sareininých tmavých očích se zablesklo: „Petře, lepší příležitost už mít nebudeme! Brána Paláce šepotu se před tebou otevírá dokořán.“

Admirál si opřela bradu o klouby prstů. „Klikissové mi dělají starosti, tak jako všem, ale zatraceně dobře víme, že prezident je nebezpečný. Tady nahoře nic pro Zemi udělat nemůžete, Výsosti.“

Petr pocítil pevné odhodlání. „Pokud opět získám trůn, mohu leccos dokázat. Lidstvo víc než kdy jindy potřebuje silného vůdce s vizí.“ Všechny ty hlasité nepokoje dole na Zemi dávaly tušit, že lidé jsou připravení. Rozhněvaní lidé prezidenta tak či onak brzy svrhnou, a s ním sesadí i jeho loutkového krále Roryho – udělají si z něj obětního beránka. Takový osud si ten ubohý chlapec nezasloužil. Obrátil se k Willisové: „Vidíte nějaký způsob, jak bychom se mohli vyhnout ozbrojenému střetu? Nemohu našim lodím nařídit, aby střílely na OSZ.“

Tvář Willisové zrudla vzrušením. „Všichni jako uhranutí zírají na klikissy, pane. Můžu snadno uvolnit jednu mantu ze zadních řad a oklikou s ní zamířit k Zemi. Půjdete tam, vybudujete si pozici, vztyčíte vlajku nad Palácovou čtvrtí, a až bude všechno hotovo, usednete na trůn. Než se prezident vrátí – pokud se vrátí – bude už všechno dojednáno. Nekrvavý převrat.“

„Technicky vzato nejde o převrat," podotkl OX. „Král Petr se svého trůnu nikdy nevzdal. Mohu citovat mnoho precedentů z hanzovního práva, či uvést příklady z historie."

„To je pravda, Petře," řekla Estarra. „Lid tě potřebuje"

Byl to příjemný pocit, opět přijímat jednoznačná rozhodnutí a postupovat podle plánu. Petr políbil Estarru. „Vezmu s sebou OXe, ale ty musíš zůstat tady se Sarein. Kdyby se mi něco stalo, Konfederace bude potřebovat královnu." Viděl, že jí to rve srdce, ale chápala, že je to politicky nutné.

„Povedu operaci osobně," řekla Willisová a neponechala tak prostor k diskusi. „Velením vlajkové lodi pověřím komodora Brindleho."

140 SIRIX

Jedenáct rojových lodí se zastavilo vně zóny ohrožované měsíčními fragmenty. Sirix nechápal, proč klikissové jednoduše nezahájili palubu na tu ubohou hrstku lidí. Jakýkoliv projev zdrženlivosti nebyl u bridex obvyklý.

Petr ji následoval k výtahu a naposledy pohlédl na hrozivé rojové lodi na hlavní obrazovce. „V zájmu nás všech jen doufám, že tohle nebude nejkratší návrat v lidské historii."

Mysl úlu se setkala se zrádným prezidentem Hanzy – bezpochyby se právě domlouvali na zničení černých robotů. Sirix musel využít každé vteřiny a zahájit ústup.

Poté, co jim odvysílal své rozkazy, černí roboti rychle dokonali masakr na všech čtrnácti lodích OSZ, schopných letu. Všichni hanzovní technici, inspektoři kvality, taktičtí odborníci a konstruktéři byli dostiženi a zabiti. Pouze jedinému člověku se podařilo dostat ke komunikační konzole včas. Ječivým hlasem vykřikl své varování ostatním: „Roboti se obrátili proti nám! Zabíjejí…" A nic víc. Roboti mu rozdrtili hrtan dřív, než mohl pokračovat. Sirix jen doufal, že strach a zmatek vyvolaný příletem klikissů zabrání lidské armádě zareagovat dostatečně pružně.

On a jeho černí roboti museli tak jako tak zmizet.

Mezitím roboti v konstrukčních buňkách používaných lidskými inspektory spěchali ke svým lodím. Více než deset tisíc robotů – většinou nové přírůstky z compských továren – zaujalo svá místa a zažehlo lodní motory. Všichni černí roboti se připravili na hromadný exodus.

Sirix otočil svou hranatou hlavu k PD a QT, kteří čekali společně s ním na můstku manty. Oba compové měli na trupech vlhké rudé skvrny, jak pomáhali odklízet zmrzačená těla dvou lidských inspektorů. „Vy dva zůstaňte v pohotovosti u zbraňových konzol."

„Ano, Sirixi," odpověděli jednohlasně.

Jedenáct rojových lodí sice nezaútočilo ani na Zemi, ani na lodě robotů, Sirixovy senzory však zaznamenaly značné množství komponentních lodí mířících na všechny strany. Zvědové se oddělili od hlavní masy s cílem prozkoumat aktivitu v prostoru a prohlédnout si plavidla, která stále pročesávala prostor mezi Zemí a oběžnou dráhou Měsíce, a hledala nebezpečné fragmenty.

Tři klikisští zvědové vystřelili směrem k charakteristickým lodím umístěným v opravárenských docích. Jistě poznají jejich design a dojdou k nevyhnutelnému závěru, že černí roboti jsou tady. Zjistí to. Vykřikl na PD a QT: „Zničte ty lodě!"

Dva compové, v užívání zbraní OSZ velmi zruční, zahájili palbu z jazerů, Sirix se však obával, že už je příliš pozdě. Zvědové si přítomnosti černých robotů jistě brzy všimnou – a co věděli oni, to vědělo také bridex.

Sirix vydal rozkaz k okamžitému všeobecnému ústupu a celá skupina lodí, kterým nyní velel (dvaačtyřicet lodí otevřené konstrukce a čtrnáct lodí ukořistěných OSZ), chvatně mířila pryč. Nechá lidi, ať se s klikissy vypořádají sami.

Bridex je očima pilotů výzvědných lodí muselo vidět. Obrovité rojové lodě se daly do pohybu.

141 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Jakmile se diplomatický člun ocitl uvnitř rojové lodi, prudce sebou trhl a sám zamířil k jejímu jádru – velké, pokroucené, organicky vyhlížející hroudě z kovu a polymerického sekretu. Těleso Basilovi připomínalo pryskyřicí pokrytý mozek napojený na elektrický proud.

Pilot bezmocně sundal ruce z ovládacích prvků. „Zachytili nás trakčním paprskem. Nemůžu nic dělat."

„Zřejmě právě tam máme jít." Basil upřeně zíral na tu věc před nimi, ve snaze zjistit jakoukoliv informaci. „Vaše rady by mi teď přišly velmi vhod, doktorko Colicosová."

„V této chvíli moje nejlepší rada zní: čekejte. První tah teď udělá bridex, a já jsem vás na to připravila, jak nejlépe jsem mohla."

Trakční paprsek je navedl do rozměrného otvoru v tělese tvořícím jádro rojové lodi. Člun ztěžka dosedl na plochu uvnitř klenuté komory s hladkými stěnami, a během okamžiku je obklopila stovka klikisských válečníků.

Jakmile se loď zastavila, Margaret zamířila k výstupnímu otvoru, otevřela jej a opatrně vystoupila ven mezi klikissy. Zavolala přes rameno: „Pane prezidente, musíte navštívit bridex. Pojďte!"

Tváří v tvář těm hmyzím nestvůrám působila nesnesitelně klidně a Basil neměl rád, když někdo jiný převzal iniciativu. Nařídil pilotovi, aby zůstal uvnitř a bránil člun (jako by něco takového vůbec bylo možné) a prošel otvorem za Margaret, těsně následován Antonem. V sále byl zatuchlý, ale dýchatelný vzduch, ve kterém se vznášel hořký alkalický zápach.

Těla pokrytá bodlinatým chitinovým pancířem vypadala jako obrněné tanky. Ti, kterým Margaret říkala domarové, měli stříbrný pancíř s černými pruhy a jejich obličejovou část tvořila mozaika z malých kůstek uspořádaných do téměř lidské podoby.

Basil se obrátil k nejbližšímu domarovi s rohatým hlavovým hřebenem, jako by oslovoval oficiálního vyslance. „Jsem prezident Zemské hanzovní ligy. Mám domluvenou schůzku s vaším bridex."

Margaret tichým hlasem řekla: „Nemají žádnou osobnost, nejsou to individuality. Když mluvíte s kterýmkoliv z nich, už mluvíte s bridex. Mysl úlu slyší vše, co říkáme."

„Tak proč k nám jednoduše nevypravili posla?" zavrčel Basil.

Margaret se na něj podívala, hlavu skloněnou na stranu. „Protože efekt není tentýž. Následujte mě."

Obrovití domarové a bodlinatí válečníci je svižným krokem vedli podivně zakroucenými chodbami. Když Basil viděl, kolik klikissů se tísní v chodbách, došel k přesvědčení, že mysl úlu nemá v úmyslu je z tohoto ďábelského místa propustit.

Konečně došli k ústřední komoře a Basil zalapal po dechu při pohledu na hnisavý, převalující se, slizovitý děs, kusy těl pobitých klikissů, úlomky kamení, blýskavé kusy kovu a rozbitého skla a larvy… mnoho, mnoho larev. Zapotácel se, v uších mu zvonilo z neustálého ohlušujícího bzukotu, který zasahoval i do pásma infrazvuku a roztřásl mu kosti. Veškeré jeho plány, vyjednávači schopnosti a sebedůvěra byly rázem ty tam.

Byl otřesený do hloubi duše a najednou si připadal zcela bezradný.

Margaret se přiblížila k okraji děsivé masy. „Toto je Jediné bridex." Nyní už nevypadala tak jistě. „Je… jiné než ta ostatní, která jsem viděla dříve."

Basilovi jako by vrostly nohy do země, přesto se přinutil přistoupit blíž. Hlas měl chraplavý. Ještě nikdy se mu nestalo, aby byl takto ochromen situací. „Jsem prezident Basil Wenceslas. Jak se zdá, potřebujeme prodiskutovat určité diplomatické záležitosti."

Margaret stála vedle a s náznakem naděje v hlase na bzučící, převalující se masu zavolala: „Jsi tam ještě, Davline? Alespoň zčásti? Mluv s námi!"

Během letu se ho Margaret snažila přesvědčit, že Davlinova osobnost a vzpomínky žijí v mysli úlu. Basilovi tato představa připadala absurdní.

Hemžící, svíjející se části mysli úlu se přesouvaly jako hlína hnětená rukama sochaře, až vytvořily velkou hlavu připomínající klikisse. Pak se rysy pohnuly, změkly, začaly být povědomé. V úžasu hleděl na hrubě vymodelovanou tvář, která se vynořila z převalující se masy. „Vypadá jako Davlin!"

„Takže tam nějaká jeho část zůstala, dokonce i po posledním velkém dělení." V Margaretině hlasu zněla úleva.

„Znám tě, prezidente Wenceslasi." Rty gigantické sochy se pohybovaly, hlas však přicházel ze všech stran. *„Poznej svého nepřítele."*

Tolik věcí se v poslední době rozpadlo na kusy, tento bizarní zvrat však byl podivnější než cokoliv jiného. Basil se upínal ke skutečnosti, že bridex k sobě povolalo jmenovitě jeho. Ačkoliv se s mužem, který mu sloužil jako „odborník na skryté detaily", nesetkával nijak často, věděl, že si ho Davlin musel pamatovat.

„A já znám vás, Davline. Byl jste můj nejlepší expert, a jsem si jistý, že si pamatujete, na čí straně jste byl. Hanza si přeje uzavřít s klikissy mír." Došel k názoru, že bude lepší, když pomlčí o předchozím pokusu admirála Dienteho, o Lanyanově útoku i o černých robotech.

Výraz na vymodelované tváři se nezměnil. *„Pamatuji se na tebe, prezidente Wenceslasi. Přede mnou nemáš tajemství.“* Basila obešel strach a naskočila mu husí kůže. Skutečný Davlin toho o něm věděl hodně, což za daných okolností možná nebylo nejlepší.

Pak se lidské rysy rozplizly, zaostřily, zvětšily a proměnily se v kaleidoskop nejhrozivějších klikisských válečníků, nestvůrných domarů a bodlinatých hmyzích příšer. *„Vyslal jsi na naše planety lidi. Tvoje kolonizační iniciativa. Vyslal jsi válečné lodě, aby zničily náš podúl na Pymu.“*

Když Basil promluvil, hlas mu skřípal ve vyschlém hrdle. „Bylo to nedorozumění. V té době jsem si myslel, že nemám jinou možnost. Hanza nechtěla klikissům ublížit. Můžeme být spojenci. Není třeba živit nepřátelství.“

„Nemůžeš skrýt, co jsi udělal.“ Náhle vnější podoba svědčící o integritě bridex – ať už šlo o Davlinovu tvář nebo klikisskou hlavu – zmizela a opět se rozložila v chaoticky se převalující masu. Dokonce i Margaret polekaně ucouvla. Hlas mysli úlu však dál duněl z nesčetných hrdel, zvučný a obviňující: *„Uzavřel jsi spojenectví s černými roboty. Spolupracoval jsi s našimi nepřáteli.“*

Domarové a válečníci postoupili hlouběji do ústředního sálu a pozvedli své pilovité končetiny.

Basilovo srdce se proměnilo v kus ledu. Rojová loď všude kolem nich začala vibrovat, hučet a pohybovat se. Klikissové byli podrážděni.

„Byla to součást pečlivě připravovaného plánu,“ tvrdil Basil. „Sirix nás chtěl zradit. Vždycky jsem to věděl. Políčil jsem past, abych černé roboty zničil jednou provždy. Nic by mi neudělalo větší radost, než kdyby byli pryč.“

Bridex na sebe překvapivě opět vzalo podobu Davlina Lotzeho. *„Znám tě, prezidente Wenceslasi. Věříš tomu… že se pravda dá přizpůsobit situaci.“*

„Říkám vám, nebyla to skutečná dohoda, byla to léčka."

Vibrující hlas, který zněl všude kolem, však už nepřipomínal Davlina, nezněla v něm ani stopa lidskosti. *„Dvě z mých rojových lodí budou pronásledovat černé roboty a zničí je. Zbytek vyhladí Zemi jako trest za spolupráci s našimi nepřáteli."*

Basil v zoufalství zakřičel: „Davline, poslouchejte mě! Slibuji, že se všechno vyjasní." Jako prezident by se měl ovládat, a zoufale se o to snažil. „Až se utkáte s černými roboty, uvidíte, co jsem udělal, pro lidstvo i pro klikissy. Pokud mě znáte, jak říkáte, pak víte, právě tohle je mi podobné."

Modlil se, aby jeho lstivý plán proti Sirixovi vyšel. Byl to jediný myslitelný způsob, jak odvrátit útok klikissů.

142 KRÁL PETR

Loď tak velká jako manta přistávala na kosmodromu v Palácové čtvrti jen zřídka. Místní kosmodrom nebyl vybaven kotvištěm a podpůrnými zařízeními, která by vyhovovala kotvicímu systému a stabilizačním vzpěrám křižníků.

„Udržím nás na místě pomocí pozičních motorů," rozhodla admirál Willisová. „Není třeba absolvovat kompletní přistávací a kotvicí proceduru, která zabere celé hodiny. Je to moc pracné a my máme naspěch. Naše jednotky se vylodí v malých kluzácích."

Petr sledoval, jak se jim malé soukromé letouny v blízkosti kosmodromu snaží uhnout z cesty. Za jiných okolností by jejich přílet vyvolal vojenskou odezvu, všechny lodě OSZ však byly nasazeny do obranné linie čelící jedenácti rojovým lodím.

Místní hanzovní bezpečnostní jednotky byly zaměstnány stále prudšími demonstracemi probíhajícími v Palácové čtvrti – a vlastně po celé planetě. Jak Sarein slíbila, Patrick Fitzpatrick a Zhett Kellumová lidi neustále burcovali vysíláním, v němž vypočítávali Basilovy přečiny. Prezident Wenceslas nebyl přítomen, aby vydal pokyny, a král Rory překvapivě mlčel.

„Čeká nás snadné, jasné vítězství, pane.“ Willisová s mantou klesla níž a protesty řídicí věže ignorovala. „Vždyť doprovázím právoplatného krále, vracejícího se do Paláce šepotu. Nemusím říkat prosím a děkuji. Ale udělám, co bude v mých silách, abych nerozmačkala příliš mnoho vašich jásajících poddaných.“ Křižník se pohyboval tak pomalu, že mu ostatní lodě stačily uhnout.

Petr a jeho tým, doprovázeni OXem, který číhal na sebemenší příležitost být prospěšný, se připravili k vylodění. Na tuto misi se dobrovolně přihlásily dvě stovky vojáků připravených k boji. Když došli na vzletovou palubu, král Petr pozvedl hlas a oslovil je: „Narazíme na určitý odpor. Několik málo z těch, kteří se nám postaví, budou skuteční příznivci prezidenta Wenceslase, ale většina ostatních je jen pomýlená. Použijte omračovací plyn a paralyzéry – pokud to bude jen trochu možné, nechci žádné oběti.“ Napřímil ramena. „Ale buďte opatrní. Pochybuji, že by prezident vydal podobně umírněné rozkazy.“

Vojáci jeho rychlé přepadové skupiny nastoupili do sedmnácti kluzáků, Petr sám společně s admirálem Willisovou nasedli hned do prvního. Když se otevřel výsadkový otvor, všechny lodě vypadly najednou, chvíli klesaly a pak zamířily přímo k Paláci šepotu. Opustil jej uprostřed noci a teď se vracel za jasného dne – jak to správně mělo být.

Demonstrantů byly plné náměstí a ulice. Petr viděl ohně a transparenty. Na mnoha místech byli hanzovní vojáci zatlačení do defenzivy a ani se nepokoušeli davy zadržet. Petr jen doufal,

že dokáže lidi uklidnit a nastolí pořádek dřív, než podpálí centrálu Hanzy.

Kluzáky přistály v jednom houfu přímo před Palácem šepotu. Proběhlo to tak rychle, že hanzovní stráže ani nestačily zareagovat a zastavit je. Průlezy kluzáků se ve stejném okamžiku otevřely a konfederační vojáci se vyhrnuli ven.

Willisová a OX se ochranitelsky drželi po boku Petra, který se zastavil, aby se podíval na palác a jeho početné věže. Poprvé si uvědomil, jak nápadná a křiklavá je to stavba, chladná a přehnaně složitá. Ne jako Theron. A ani jeho rodina, ani Konfederace nebudou doopravdy v bezpečí, dokud Petr neudělá tlustou čáru za temnými časy Hanzy.

„Pojďme na to!“

Na jeho rozkaz útočná skupina vyrazila vzhůru po širokém kamenném schodišti. Než však jeho vojáci dorazili k vysokým obloukům hlavní brány, dveře se doširoka otevřely. Za nimi stála plukovník Andezová a dvacet vojáků z její jednotky zvláštního nasazení se zbraněmi v rukou. A byly to smrtící zbraně, ne paralyzéry. „Máme na vás zatykač.“

Willisová se prodrala kupředu: „Neuznáváme platnost hanzovních nařízení.“

Petr na ně z poloviny schodiště zakřičel: „Já jsem právoplatný král, a Palác šepotu je mým sídlem. Lidé volají po změně. Prezidentův čas vypršel, stejně jako váš. Tohle povstání nezastavíte tím, že mi budete stát v cestě.“

Andezová si nebrala servítky, pozvedla bradu a pohrdavě ucedila: „Připlížil ses sem, zatímco prezident statečně čelí klikissům. Jsi zbabělec a vyvrhel.“

Petrovi vojáci, kteří byli v drtivé přesile, pozvedli paralyzéry a postupovali vzhůru po schodech. Andezová se odmítla vzdát, ale viditelně propadla panice. „Skončete to! Zastřelte krále!“

Překvapivý rozkaz zaskočil její muže natolik, že zaváhali. Petrovi vojáci však nikoliv. Ozvalo se bzučení a praskání, a paralyzující paprsky obklopily Andezovou a její skupinu. Pořádková jednotka klesla k zemi a na podlaze velkolepého foyer vytvořila změť škubajících se nohou a rukou.

„Už chápu, proč ji má prezident tak rád," řekla Willisová. „Je stejně zabedněná jako on."

Petr kývl na konfederační vojáky. „Dobrá práce!"

Willisová vydala rozkazy, aby Andezová a její muži byli odzbrojeni, spoutáni a uzavřeni do jedné z konferenčních místností hned vedle haly. „To by je mělo dočasně vyřadit ze hry. Postaráme se o ně, až budeme mít situaci zcela pod kontrolou."

Zatímco byli bezvládní vojáci odnášeni pryč, Petr na své muže kývl, aby ho následovali. „A teď půjdeme dovnitř – do trůnního sálu."

„Mohu jít v čele, králi Petře?" zeptal se OX. „Pokud bychom narazili na další odpor, stáhnu palbu na sebe. Jsem postradatelný."

Petr pohlédl na učitelského compa a myslel přitom na všechno, co pro něj OX udělal a jaké oběti přinesl. Compo dobrovolně vymazal veškeré své vzpomínky a minulost – to, co bylo podstatou jeho bytí – jen aby zachránil Petra a Estarru. „Ne, nejsi." Pohlédl na své jednotky. „Nechci ztratit nikoho." Kráčel známými chodbami, obklopen svým týmem. Willisová vyslala jednotlivé oddíly do přilehlých sálů a křídel, aby Palác šepotu zajistila, Petr však mířil přímo k trůnnímu sálu.

Když vstoupili do velkolepé síně, Petr našel krále Roryho sedícího na trůnu. Mladík byl v poměru k obrovitému křeslu zdánlivě maličký. Zůstal v rozlehlém sálu sám. Když chlapec viděl, že se hrnou dovnitř, rozhořčeně povstal. „Gardo! Pomoc!"

Petr vystoupal vzhůru po schodišti k trůnu a stanul přímo před mladičkým králem. „Nemusíš se nás bát, Rory."

Chlapec vypadal nejisté. „Když prezident odletěl k té rojové lodi, plukovník Andezová mi nařídila, abych šel sem. Říkala mi, že mám sedět na svém místě jako král Hanzy… ale nikdo tu není. Zástupce prezidenta je pryč. Vím, že kapitán McCammon je mrtvý, ale kde je zbytek královské gardy? Slyšel jsem venku výbuchy. Demonstranti brzy vtrhnou do paláce!“

Admirál Willisová pokynula a vojáci se rozeběhli zajistit další vstupy do trůnního sálu. „Místnost je zajištěná, králi Petře.“

„S demonstranty si nemusíme dělat starosti,“ řekl Petr Rorymu. „Vlastně jsem možná jediný, kdo ti může zachránit život.“ V jeho hlase zněl skutečný soucit. „Ochráním tě i před prezidentem. Vím, co ti udělal, protože mně udělal totéž.“

143 ROBB BRINDLE

Gigantické klikisské lodě se leskly a pulzovaly jako tlukoucí srdce vytvořená z nesčetného množství jednotlivých malých částí. Sarein a Estarra čekaly společně s Robbem na můstku a snažili se zakrýt svou úzkost. Kapitáni Kettová a Roberts se drželi stranou – našli si místo u neobsazených konzol. Nikdo nepromluvil.

V této chvíli by už král Petr a admirál Willisová měli dorazit do Paláce šepotu, nepřišla však od nich žádná zpráva… Stejně jako od prezidenta Wenceslase, který zmizel uvnitř klikisské lodi.

„Nevzal někdo karty?“ zeptala se Rlinda a konečně tak prolomila ticho.

Náhle, zřejmě v odpověď na nějaký neslyšitelný signál, se jedenáct klikisských lodí začalo pohybovat. Přestože Robb neviděl nic, co by připomínalo motory či jakýkoliv jiný pohon, hmyzí lodi se valily prostorem jako asteroidy, nabíraly rychlost a mířily přímo k nim.

Robb vykřikl rozkazy: „Úhybné manévry! Nedovolte, aby nás ty věci převálcovaly.“

Kormidelník zápasil s ovládáním, ale rojové lodě se prohnaly těsně kolem nich a zamířily přímo k Zemi. Brouci si jich ani nevšimli.

„Něco muselo bridex pořádně namíchnout,“ konstatoval Robb.

„Nejspíš mu prezident něco řekl,“ dodala Estarra.

Sarein měla v tváři tvrdý výraz. „Basil umí jednoho rozčílit.“

Na komunikačním kanálu s vysokou prioritou se z paluby *Jupitera* ozval Robbův otec: „Stáhnu se k Zemi a vytvořím obrannou linii, kdyby se ty rojové lodě chystaly zaútočit.“

Robb, aniž přerušil spojení, zvolal: „Slyšeli jste generála Brindleho! Nedopustíme přece, aby bojoval sám.“

Konfederační lodě se zformovaly a vyrazily za *Goliášem* a flotilou OSZ, která se už dala do pohybu. Klikissové je zdánlivě stále ignorovali a bezhlavě se řítili vpřed, zjevně odhodlaní dosáhnout Země.

Dvě rojové lodě se oddělily od ostatních a vyrazily za jiným cílem. Robb aktivoval dálkové senzory a spatřil podivné hranaté lodě postavené černými roboty. Jejich motory žhnuly, jak roboti prchali pryč od Země, vzhůru nad rovinu soustavy. Společně s nimi letěla skupina nově opravených lodí OSZ.

„Dost odsud pospíchají,“ poznamenal Roberts. „Nejspíš k tomu mají dobrý důvod.“

Když se dvojice rojových lodí pustila za loděmi robotů, Robbovi došlo, že bridex muselo odhalit prezidentovu dohodu se Sirixem. „To se těch brouků muselo opravdu dotknout.“ Nesčetné komponentní lodě začaly na prchající roboty pálit ze svých energetických zbraní, což Robbovi nijak nevadilo.

Horší však bylo, že devět zbylých rojů stále mířilo k Zemi. Z hlavního tělesa se oddělily komponentní čluny, které začaly ostřelovat opravárenské doky kroužící kolem planety. „Neměli bychom zahájit palbu?“ zeptala se královna Estarra. „Máme dohromady dostatečnou palebnou sílu, abychom ty shluky dokázali poškodit?“

Robb věděl, jak obtížně se s rojovými loděmi bojovalo u Pymu, a tato hmyzí armáda byla stokrát početnější. „Bylo by to jako píchat slona jehlou.“

„Ale jehel máme dost, ne?“ řekla kapitánka Kettová. „Klidně vezmeme *Slepou víru* a párkrát si vystřelíme, pokud to něčemu pomůže.“

„Byl bych rád, kdybys do toho netahala moji loď," řekl Roberts. „Svoji jsi už rozbila."

Bitevní skupina OSZ však neváhala. Robbův otec nařídil palbu, aby obrovité shluky zastavil dřív, než zaujmou pozice kolem Země. Každý výstřel zničil nejméně jednu komponentní loď, ale byly jich miliony. Robb nasměroval své lodě tak, aby pomohl otci. Soustředěná palba smetla vnější vrstvu komponentních lodí, jakékoliv známky poškození však vzápětí zmizely.

Rychlejší, menší lidské lodě prolétly kolem rojů a otočily se, aby vytvořily těsnou obrannou linii, *Jupiter* bok po boku s *Goliášem.* Vypadalo to, že je čeká marný boj, ale přesto byli plní odhodlání se do něj pustit.

Robb sedící ve svém velitelském křesle ztěžka polkl a napřímil se. „Je čas na trochu zábavy."

Devět rojových lodí obklopilo Zemi – před spojenou linií konfederační armády a OSZ se však zastavily. Jednoduše zůstaly viset ve vesmíru.

144 ADMIRÁL SHEILA WILLISOVÁ

Přestože ho o to nikdo nežádal, král Rory sestoupil z mohutného trůnu a nyní celý bledý seděl na stupních vedoucích k pódiu. Zdálo se, že se mu svým způsobem ulevilo.

Jednotky admirála Willisové zajistily trůnní sál a Petr se zjevně stal pánem situace. Během dvaceti minut nastavili holografická snímací zařízení a kamery a začali živě vysílat informaci o návratu krále Petra na trůn. Petr doufal, že díky tomu protesty alespoň částečně utichnou.

„Lide Hanzy, jsem připraven se opět chopit svých povinností jako váš král. Prezident Wenceslas byl zproštěn svého úřadu a Rory se vzdal trůnu. Konfederace a já uděláme vše, co je v našich silách, abychom napravili škody, které Země v poslední době utrpěla, sjednotili lidstvo, zajistili práva všem občanům a posílili lidskou rasu."

Demonstrace venku na ulicích nabraly na síle a intenzitě, vezly se na vlně jásavého nadšení, které v té chvíli neutlumil ani strach z přítomnosti klikissů.

Krátce poté, co upevnili vládu nad Palácem šepotu, se objevil zástupce Cain. Ačkoliv se Hanza a možná celá lidská rasa nacházely na pokraji zničení, tvářil se, jako by byl den jako kterýkoliv jiný a on jednoduše přišel na docela obyčejnou poradu. Willisová nařídila strážným, aby ho nechali projít a Cain se zdvořilou úklonou přistoupil k trůnu. „Králi Petře, rád vidím, že se na vás mohu spolehnout. Sarein vám naši zprávu zjevně předala. Je v bezpečí?"

Petr přikývl. „Je s královnou Estarrou na palubě vlajkové lodi. Jsem vděčný za to, co jste pro nás udělal. Podstoupil jste značné riziko."

„Bylo to nezbytné. Můj nejhorší scénář pro dnešní den počítal s tím, že mě prezident zavraždí, protože jsme se Sarein podryli jeho autoritu. Přílet klikissů je bohužel jasným důkazem toho, jak je lidská představivost nedokonalá. Naše priority se změnily. Musíme tomu přizpůsobit svůj postup."

Patrick a Zhett, kteří nad Palácem šepotu viděli konfederační křižník, dorazili také, aby nabídli pomoc. Petr je přivítal. „S úlevou vidím, že jste v pořádku a na svobodě, pane Fitzpatricku. Připravil jste mi cestu tak, jak jsem to čekal od vaší babičky."

Patrick se usmál. „Jak můžete vidět na zpravodajských kanálech, máte na Zemi hodně příznivců, Výsosti. Je dobré vědět, že jste zpátky."

Willisová ho zjevně ráda viděla. „Dělat potíže, to vám vždycky šlo, pane Fitzpatricku! Těší mě, že jste svůj talent použil pozitivním způsobem.“

Patrick se napřímil. „Zpráva o návratu krále Petra se už rozšířila, ale rád bych z tohoto místa odvysílal svůj vlastní vzkaz. Meč svobody čeká na potvrzení – když to uslyší ode mě, uvěří, že to není další z prezidentových triků.“

Zástupce Cain zdvořile přikývl. „Centrální komunikační uzel je umístěn v podzemním podlaží Paláce šepotu. Pokud budete vysílat odtamtud za pomoci prioritních vládních kódů, uslyší vás celá planeta.“

„Mohu vám pomoci,“ nabídl se OX.

Willisová vyslala pět vojáků, aby učitelského compa, Patricka a Zhett do komunikačního centra doprovodili. Jejich nadšená zpráva zaplavila všechny veřejné kanály, kde ji shlédli lidé přilepení k obrazovkám v očekávání informací o invazi klikissů. Prezident neměl nejmenší šanci dostat se zpátky k moci.

A právě v té chvíli se na nouzovém kanálu ozval Robb Brindle: „Admirále! Podařilo se vám zajistit královu pozici? Klikissové míří k Zemi! Nedokážeme je zastavit.“ Na obrazovce malé komunikační jednotky se objevila série záběrů zachycujících obrovité rojové lodi letící k Zemi. „Hodila by se nám pomoc – každá manta se počítá.“

Petr neztrácel čas. „Vraťte se na svou loď, admirále. Běžte bránit Zemi.“

„Nemohu vás tady nechat zcela bez ochrany, pane! Co kdyby se prezident o něco pokusil?“

Král se zamračil. „Admirále, pokud klikissové prorazí obrannou linii, nebudete už mít koho chránit. Nechte tu se mnou tucet vojáků, ale vy vezměte svou mantu a jděte! Spoléhám na vás, že ochráníte královnu Estarru.“

Willisová vyběhla z trůnního sálu a křičela přitom do svého komunikačního zařízení: „Připravte se k okamžitému odletu! Naše práce ještě neskončila – ani náhodou ne.“

145 ADAR ZAN'NH

Bitevníky Sluneční flotily obklopené lehkými oblaky z wentalské mlhy spěchaly k Ildiře. Adar Zan'nh byl připraven vzít si svou planetu zpět. Konečně měl zbraně, které k boji s faery potřeboval.

* * *

Všechny jeho zbylé bitevníky letěly v dokonalé formaci a konfederační lodě, které je doprovázely, byly vybavené projektily ze zmrzlé wentalské vody. Tyto ledové granáty ničily ohnivé koule wentalů daleko efektivněji, než by sám dokázal obětováním celých septemů bitevníků, takže se stovkami těchto projektilů vyzbrojila i Sluneční flotila. Kolem wentalské koule, v níž letěli Jess s Cescou, poletovaly početné vodní koule s malými ratolestmi uvnitř, podobné perlám.

Ano, tohle bude bitva hodná zaznamenání v *Sáze sedmi sluncí.*

Sullivan Gold stál na okraji velícího jádra. Starý muž až dosud mlčel, když se však záběry z dálkových senzorů zaostřily, zalapal po dechu. „Můj Bože! To *všechno* jsou faerové?"

Prostor kolem Ildiry byl plný ohnivých koulí divoce vířících jako vločky ve sněhové bouři – noví faerové, které Rusa'h stvořil z pohlceného duchovního ohně Ildiranů.

„Porazíme je." Zan'nh nedopustil, aby důraz jeho slov oslabila pochybnost.

Kormidelník náhle vyrazil překvapený výkřik. „Zrychlujeme, adare! Ztratil jsem kontrolu nad lodí." Bezmocně zvedl ruce. „Něco nás táhne."

Zan'nh pochopil. „Ano – naši spojenci. Nyní vedou útok wentalové." Ani se nesnažil skrýt svá očekávání ohledně dalšího průběhu věcí: „Připravte se na střet."

Vodní elementálové hnali lodě Sluneční flotily vpřed jako obrovité hroty kopí – proměnily bitevníky v gigantické projektily. Faerové se shlukli, jako by byli útokem zaujatí, ale nikoliv znepokojení. Někteří se rozletěli lodím obaleným mlhou vstříc, jiní se rozprskli na všechny strany, podobní jiskrám ve větru.

Dva nervózní konfederační piloti vystřelili několik ledových projektilů. Přestože v panice nedokázali mířit přesně, projektily samy změnily směr, vnikly do skupiny faerů a koordinovanou mlžnou explozí je uhasily.

Bitevníky Sluneční flotily zrychlovaly, jak se bojovní wentalové hnali, dychtiví najít cíl. Zan'nh pevně sevřel zábradlí a silou vůle se přiměl nezasahovat a pouze bitvu sledovat, neboť sám nebyl schopen pohyby své lodi ovládat. Jako adar byl zvyklý rozhodovat o strategii a vydávat rozkazy.

Jedna žhnoucí ohnivá koule jim vlétla přímo do cesty, obklopená rozměrnými jazyky ohně. Vlajková loď vlétla přímo do ní.

„Adare!" vyjekl kormidelník.

Bitevníky zahalené do mlhy se vrhly přímo do ohnivého pekla – a prolétly jím skrz. Jakmile se pátrající plameny pokusily zachytit na ozdobných prvcích trupu, smrtící vodní výpary se kolem faerů ovinuly a rozervaly je na kusy. Ohnivé bytosti se svíjely a plápolaly jako otrávené. Když vlajková loď vylétla z uhasínajících plamenů, z pokovených plátů trupu se kouřilo, ale zůstaly nepoškozené.

Zan'nh cítil, jak se *thismatem* šíří elektrizující vzrušení. Bitevník, stále řízený wentaly, změnil směr a vyrazil za dalšími faery.

Adar se ujal iniciativy. „Baterie na levoboku i pravoboku, palte ledovými projektily. Snažte se, ať každý výstřel zasáhne cíl.“ Vojáci Sluneční flotily jeho rozkazy nadšeně potvrdili. Adar pak na svých obrazovkách s radostí sledoval bílé čáry, jak projektily jako sluncem ozářené šípy vylétly z hlavní, připravené zasáhnout ohnivé bytosti. Jeho bitevník mezitím zuřivě napadal jednoho faera za druhým jako rozzuřené zvíře při tradičním ildiranském turnaji.

Zbytek Sluneční flotily následoval příkladu vlajkové lodi. Za nimi letěla vlna konfederačních lodí bojujících na vlastní pěst a pálících své ledové projektily na každý žhavý cíl.

Zan’nhova hruď se dmula pýchou a pocitem vítězství, který mu byl po tak dlouhou dobu odpírán. Zatím byly uhašeny stovky ohnivých koulí. Spojenecké lodě se zformovaly a opět zaútočily, tentokrát však už faerové rychle ustoupili, aby unikli nové hrozbě.

„Nikdy bych si nemyslel, že tohle uvidím – oni opravdu utíkají!“ vykřikl Sullivan.

Osira’h hleděla bez mrknutí přímo před sebe. „Začínají si uvědomovat, proti čemu stojí. Rusa’h by se měl bát.“

Do velícího jádra dorazilo několik zpráv od výzvědných lodí Sluneční flotily bojujících na okraji soustavy: „Vůdce! Něco se děje se slunci. Faerové otevřeli další průchody.“

Na přiložených záběrech bylo patrné, že se sedm sluncí Ildiry stalo branami do pekla. Ze slunečních výhní se vynořily tisíce ohnivých koulí. Přicestovaly sem skrze interdimenzionální průchody z početných hvězd po celém Spirálním rameni a nyní se řítily k Ildiře.

146 PRVNÍ NÁSLEDNÍK DARO'H

Impérium žilo dál i bez Hranolového paláce a Mijistry.

Impérium *bylo stále živé!* První následník Daro'h všechny kolem povzbuzoval a tuto skutečnost jim připomínal.

Když padající vesmírné doky smetly velkolepé hlavní město, byla to rána, která mohla zlomit také ducha Ildiranů, Daro'h však v zájmu celé své rasy zůstával pevný a neochvějný. Byla to ostatně jeho povinnost Prvního následníka.

Místodržící Ridek'h, který se vrátil vyčerpaný ale živý a vyprávěl svůj příběh, se nyní zdál silnější, a také jeho oči dostaly jiný výraz. Postavil se faerskému převtělenci a čekal, že bude sežehnut. Nevěděl, že ho Niřiny děti mohou ochránit. Nyní, když se ocitl zpátky v úkrytu uvnitř hlubokých tunelů, přijal První následník jeho přežití jako další důkaz ildiranské odvahy.

Když faerové konečně alespoň na krátkou dobu zmizeli, Daro'hovi poddaní mohli obnovit síly. První následník z celého srdce věřil, že adar Zan'nh Mága-imperátora osvobodí. A jelikož tomu věřil on, věřili tomu i ostatní Ildirané, kteří byli skrze *thisma* napojení přímo na něj.

Aby dal Daro'h najevo své odhodlání, vyšel z úkrytu hluboko v horách a vyzval svůj lid, aby následoval jeho příkladu. Yazra'h kráčející po jeho boku se usmívala – byla na svého nevlastního bratra pyšná. „Nemůžeme se schovávat navěky," řekla.

Vyděšení Ildirané vyšli ven z tunelů a mžourali, šťastní, že konečně opět vidí konejšivé světlo sluncí. Skrze *thisma* Daro'h cítil, jak kolektivní duše rasy omládla a získala novou sebedůvěru. Tyto emoce však poněkud vyvanuly, když Ildirané, dlouho uzavření v izolaci, poprvé na vlastní oči spatřili rozsah zkázy.

Skrze duchovní vlákna, která je všechny spojovala, však do nich Daro'h vlil své přesvědčení. Burcoval lid svou myslí a svým odhodláním. „Vrátíme se do Mijistry!" Po cestě se rozhodl, že shromáždí uprchlíky z táborů.

Navzdory svému nedávnému setkání s faerským převtělencem a zprávě o tom, že jeho učitel tal O'nh zahynul v hořících loděnicích, byl Ridek'h jedním z prvních dobrovolníků ochotných vydat se na cestu. Také čtyři Niřiny děti trvaly na tom, že půjdou v čele, po Daro'hově boku.

Po několika dlouhých a únavných dnech skupina dorazila ke zčernalým rozvalinám Mijistry. Když První následník pohlédl na rozvaliny a rumiště táhnoucí se za obzor, pod náporem kolektivní vlny zoufalství málem zakolísal. Ti, kteří ho doprovázeli, nebyli schopní vhledu, viděli jen ohořelé zbytky toho, co bývalo chloubou jejich velkolepého Impéria.

A Daro'h navíc věděl, že tuto zkázu způsobil on sám. *Já jsem odpovědný.* Nebyl schopen odtrhnout oči. *Byla to jediná možnost.*

Vrchní písař Ko'sh viděl samotný dopad, přesto byl zdrcen následky. Jeho výrazovými laloky se přelévaly ostré barvy a v první chvíli se, navzdory celoživotnímu povolání vypravěče, nezmohl na jediné slovo. „Je to všechno pryč. Každý střípek našich dějin – samotné naší duše!"

Daro'h vážným hlasem řekl: „Ne! *My* jsme stále tady. Jsi dějepravec, tvým posláním je pamatovat si dějiny a vyprávět je. Nyní máš větší odpovědnost než kdykoliv předtím. Dokud žijeme, můžeme naši dávnou slávu obnovit. Musíme faerům ukázat, že nejsme poražení."

„Ale my *jsme* poražení!" vykřikl Ko'sh.

Yazra'h udeřila vrchního písaře do tváře tak, až upadl na zem. Ko'sh se zvedl na kolena a zamžikal, když její dvě kočky začaly kroužit kolem něj v naději, že objevily kořist.

Daro'h se na něj zamračil. „Nedopustím, aby v *Sáze* bylo zaznamenáno, že jsme se chovali jako zbabělci, třebaže jsme stáli tváří v tvář nesmírné ztrátě."

Sežehlou krajinou k nim z vesnic a táborů mířili další uprchlíci. Vycítili výzvu Prvního následníka a přišli sem, aby zde našli odpověď. Daro'h byl odhodlán poskytnout jim, co potřebovali. Než se jeho otec vrátí, byli to *jeho* poddaní…

Když se pak na nebi objevil rozpínající se kulovitý shluk faerských lodí, napadlo ho, že jsou všichni ztraceni. Déšť ohnivých elipsoidů, za nimiž zůstávala kouřová stopa, ohlašoval návrat tisíců ohnivých entit na Ildiru. A s nimi se vracel také faerský převtělenec Rusa'h.

„Teď nás zničí!" zasténal Ko'sh. „Jsme tady na otevřeném prostranství, ničím nechránění."

Daro'h se zhluboka nadechl a cítil, jak ho vzduch v plicích pálí. Nevěděl, jak vrchnímu písaři oponovat.

Brzy však bylo zjevné, že tito faerové sem nepřišli vyhladit obyvatelstvo planety, ale chystají se zaujmout obranné postavení. Zdálo se, že plamenné elipsoidy ustupují – před bitevníky Sluneční flotily! A za nimi se řítily tulácké lodě, které střílely malými bílými projektily. Jakmile střela zasáhla cíl, objevil se obláček bílé mlhy, který faera uhasil.

Ridek'h vykřikl, Yazra'h vypadala, jako by se nejraději vznesla do vzduchu a osobně se zapojila do boje. Ildirané, kteří ho následovali k rozvalinám Mijistry, jásali radostí a úlevou.

Daro'h jasným a silným hlasem pronesl: „Adar Zan'nh se vrátil!" Vlákna *thismatu* zesílila, vnímal otcovu blízkost občerstvující jeho ducha. „A je s ním i Mág-imperátor."

Rod'h a jeho sourozenci hleděli vzhůru. „A také Osira'h. A naše matka."

Yazra'h vítězně zakřičela na Ko'she, až sebou písař trhl: „*Nejsme* poražení!"

Hlasem, v němž zaznívala moudrost větší, než by odpovídalo jeho fyzickému věku, řekl Rod'h Daro'hovi: „Je tu ještě jistá důležitá část bitvy, kterou musíš coby První následník svést tady, na povrchu planety. Můžeš to udělat jenom ty – s naší pomocí. Následuj mě."

147 SIRIX

Černí roboti namáhali motory svých lodí přes míru danou jejich technickými parametry, jen aby mohli opustit Sluneční soustavu. Přesto Sirix spočítal, že se nepohybují dost rychle, aby dokázali uniknout rojovým lodím, které je pronásledovaly.

Tito noví klikissové v porovnání s předchozím obdobím expanze výrazně vylepšili svou technologii. Jejich rojové lodě letěly rychleji a daleko živěji akcelerovaly, a bezpochyby byly lépe vyzbrojené.

Jeho černí roboti však rovněž provedli některá vylepšení. Nové válečné lodě dalece předčily původní klikisské lodě a také nově ukořistěná plavidla OSZ. Sirix byl přesvědčen, že jeho roboti mají statisticky významnou šanci na přežití i ve střetu se dvěma rojovými loděmi, ovšem pouze pokud použijí dostatečně agresivní taktiku.

Rojové lodě se k robotům nebezpečně přiblížily dřív, než dokázali uniknout ze Sluneční soustavy. Sirix v zoufalé snaze je zdržet zhodnotil lodě, které ho doprovázely. Některé bude nutné obětovat, a on si mezi nimi musel zvolit. Nejpomalejší z pětašedesáti plavidel byla poškozená plošina hromoklín, která ještě neprošla kompletními opravami. Vlekla se jako poslední a rojové lodě ji už téměř dohnaly.

Sirix se ji rozhodl obětovat.

Na palubě hromoklínu nebyli žádní původní černí roboti, jen sedmatřicet nových robotů, vyrobených v hanzovní továrně. Vzhledem k okolnostem Sirix rozhodl, že je to přijatelná ztráta, pokud ostatním získá dostatek času k úniku.

Beze špetky lítosti odvysílal hromoklínu své pokyny a noví černí roboti rozkazy poslušně přijali. Zbraňová plošina zpomalila a otočila se, aby namířila své jazery a palné zbraně proti rojům. „Zničte tolik komponentních lodí, kolik jen bude možné!“

Jazerové porty i hlavně děl však zůstávaly černé a uzavřené. Zbraňová plošina nehybně visela v prostoru, zcela vydaná klikissům napospas. Zjevně se něco stalo.

Sirixovu kybernetickou mysl zachvátila panika. „Palte!“ Noví roboti na palubě zbraňové plošiny nereagovali.

Dali se na ústup tak narychlo, že opravy na této zbraňové plošině nestačili dokončit. Byly snad její zbraně vyřazené z provozu? Horečnatým staccatem opakoval příkaz k palbě, ale než mohli roboti na palubě uposlechnout, rojové lodě poškozenou plošinu dostihly.

Dva klikisské roje, ježící se tisícovkami zářivých jehel, zahájily palbu a během několika okamžiků hromoklín vybuchl a trosky se rozlétly na všechny strany.

Naprostý debakl. A navíc tím černí roboti ztratili čas a jakoukoliv výhodu, kterou by touto obětí mohli získat. Když záblesk exploze vyhasl, Sirix zbývajícím lodím nařídil, aby letěly rychleji.

Rojové lodě náhle uvolnily svou strukturu a každá z nich vyplivla mocný proud komponentních lodí, připomínající výtrysk částic. Vychrlené komponenty se shlukly a vytvořily menší rojovou loď přímo před Sirixovou prchající flotilou. Dva původní roje začaly pálit na poslední lodě skupiny, zatímco nový shluk ji napadl zepředu.

Dva opravené křižníky OSZ byly zničeny, jedna loď postavená černými roboty byla těžce poškozena a bezvládně odlétla stranou.

Sirix se s klikissy musel utkat zde, na okraji Sluneční soustavy. Dál prováděl výpočty a přehodnocoval své plány. Zbývalo mu jen velmi málo možností.

PD a QT stáli u zbraňových konzol, připravení zaútočit na nepřítele, jehož nenáviděli díky programům, které do nich Sirix vložil. Měl radost, že mu tito dva nepřipravili takové zklamání jako DD.

„S vylepšenými zbraněmi se téměř vyrovnáme klikissům," podotkl PD. „Naše šance na úspěch nejsou nulové."

QT souhlasil. „Pokud zaútočíme teď, máme malou pravděpodobnost, že dosáhneme vítězství. Ale zaútočit musíme."

Sirix dospěl ke stejnému závěru. Všichni jeho roboti byli propojení komunikací a sdíleli stejné programy – mohl tak v jediném okamžiku nařídit lodím zpětný chod. Bude to dokonale koordinovaný manévr, překvapivý zvrat; stejně překvapivý, jako jeho nové zbraně. A čím dříve ho provede, tím méně to budou klikissové očekávat. Přinejmenším mohl rojové lodě poškodit, aby ho už nemohly dál pronásledovat. O nic jiného mu ani nešlo. Pořád ještě mohl uniknout.

Na Sirixův rozkaz se lodě vějířovitě rozlétly a rozptýlily, aby neposkytovaly tak snadný cíl. Pak se v koordinovaném manévru otočily, aby obrátily své zbraně proti rojovým lodím ze všech možných úhlů. Pokud by všichni roboti začali pálit najednou a mířili přitom s dokonalou přesností, klikisské lodě by byly těžce poškozeny.

Než překvapené roje mohly zareagovat, Sirix nařídil všem střelcům zahájit palbu. Od svých konzol za jeho zády vyslali PD a QT rychlé jazerové pulzy přímo do středu nejbližší rojové lodě.

Žádný z dalších robotů však střílet nezačal.

Sirix opět vyslal rozkaz: „Zničte klikissy! Zahajte palbu." Drahocenné vteřiny ubíhaly.

Na palubě jeho lodi všichni nově vyrobení roboti strnuli. Žádný z nich nepozdvihl článkovitou paži, aby aktivoval ovládání zbraní přímo před sebou.

Lodě robotů zůstávaly tiché. Žádné výstřely nepadly.

Několik jeho starých druhů vyslalo zoufalé signály – oznamovali stejnou závadu na svých lodích.

Sirix rychle postřehl, co se děje: všichni roboti vyrobení v hanzovních továrnách selhali, a všichni najednou. Vypnul je nějaký skrytý podvratný program.

Rojové lodě na ně bez váhání začaly střílet ze všech stran.

Když trupem jeho manty začaly otřásat početné exploze, vyslal naléhavý signál: „Toto je příkaz nejvyšší priority! Smažte všechny programy, omezující vaši poslušnost. Najděte a odstraňte jakýkoliv škodlivý kód.“

Nedostal žádnou odpověď. Ignorovány byly i ty nejrafinovanější instrukce, které ve svém programovém jádru dokázal vytvořit. Porucha zřejmě byla zakotvená v nejhlubších vrstvách operačních systémů nových robotů.

„Zdá se, že je to nějaká závada,“ řekl QT.

„Hanza zřejmě do nových robotů nainstalovala závadné programy dřív, než nám je předala,“ napadlo PDho.

To nebylo možné! Sirix důkladně prověřil jednoho každého nově vyrobeného robota, který sjel z tovární linky. Jeho druhové provedli detailní prohlídku. Nemohl pochopit, jak by lidé vůbec mohli porozumět klikisským programům natolik, aby dokázali provést něco tak převratného.

A přitom jim sami roboti poskytli veškeré nástroje, kterých k tomu bylo zapotřebí. Nabídli hanzovním vědcům, aby zkopírovali moduly černých robotů a použili je pro vojenské compy. Lidé by však neměli mít dostatečné znalosti k tomu, aby jim dokázali detailně porozumět a vložit do nich skryté podvratné programy. Neměli by toho být schopní!

A přesto se jeho noví roboti vypnuli okamžitě, jakmile jim nařídil zahájit palbu.

QT stojící u zbraňové konzoly nepřestával pálit. „Načasování této závady je velmi nepříhodné."

Z ostatních lodí tu a tam šlehl osamělý jazerový výstřel, to když se ovládání zbraní chopil některý z původních černých robotů. Intenzita palby však byla zcela nedostatečná.

Tři kulovité rojové lodě se rozpadly a vytvořily veliký řídký oblak smrtících komponentních lodí, které se vrhly na roboty.

Sirix se horečně snažil najít způsob jak uniknout, ale žádný nenacházel.

Na můstku Sirixovy manty jeden z nových černých robotů zvedl svou hranatou hlavu. Jeho rudé optické senzory pohasly a z reproduktorů se ozvala slova pronesená hlasem prezidenta Basila Wenceslase. V nahrávce zaznával pobavený tón.

„Sirixi, nejsem takový hlupák, za jakého mě máš! Tito noví roboti mají svou Achillovu patu. Požádal jsem své kybernetické inženýry, aby do základních programů vložili vypínač, který se aktivuje ve chvíli, kdy jim nařídíš jednat agresivně. Nemůžeš to vymazat ani obejít. Tvoji noví roboti ti nejsou naprosto k ničemu." Sirix v prezidentově hlase slyšel hluboké uspokojení. „Lituji jen, že u toho nemohu být, abych viděl ovoce své pomsty."

Když nahrávka skončila, Sirix chápal jaké to je, být zrazen, stejně jako on sám zradil lidi a své stvořitele klikissy.

Rozptýlené rojové lodě zahájily palbu a lodě robotů nedokázaly odolat palbě tisíců komponentů.

Tváří v tvář bezprostřednímu zničení těšilo Sirixe alespoň pomyšlení na skutečnost, že jeho vlastní plán Hanzu zcela ochromí. Prezident nebyl sám, kdo se rozhodl podtrhnout svému „spojenci" nohy v tom nejméně příhodném okamžiku.

Výbušné nástrahy, které jeho roboti umístili do opravených lodí OSZ, měly „spící" pojistku. Pokud bude Sirix zničen, tyto

bomby se odpálí. Byla to však jen chabá útěcha. On a jeho druhové budou zničeni tak jako tak.

Přestože QT, PD a několik původních robotů zůstávalo u svých zbraňových konzol, klikissové na ně nepřestávali útočit. Pokračovali v palbě tak dlouho, dokud z lodí robotů nezbylo nic víc než žhnoucí trosky a hvězdný prach.

148 ROBB BRINDLE

Vysoko nad Zemí všechno strnulo, nikdo se ani nepohnul – lodě OSZ, konfederační flotila ani devět zbývajících rojových lodí. Dvě rojové lodě dostihly prchající černé roboty a záblesky vzdálené palby napovídaly, že někde vysoko nad rovinou ekliptiky probíhá zuřivá bitva.

Oznámení o návratu krále Petra do Paláce šepotu bylo vysíláno na všech frekvencích, o prezidentovi, který zmizel uvnitř rojové lodi, však nebylo ani slechu a nikdo nedokázal říct, co s ním bridex udělalo. A co víc, Robbův otec, nyní velitel lodí OSZ, odmítl uznat králův návrat k moci.

Více než stovka lodí OSZ s *Goliášem* v čele mohla kdykoliv obrátit své hlavně proti konfederační flotile, přestože v této chvíli všichni společně čelili rojovým lodím. Robb si nebyl jistý, co by jeho otec udělal, kdyby mu prezident dal přímý rozkaz. Prezident však zmizel.

Manta admirála Willisové se zvedla z palácové čtvrti a chvatně zamířila k lidským lodím, které utvořily kolem klikissů dvě oddělené obranné linie. Její zbraně byly připravené k výstřelu a namířené na nepřítele, hnala se vpřed jako kavalerie.

Jedna z lodí OSZ náhle vybuchla. Exploze všechny zaskočila. V místě, kde dříve bývala manta, se nyní nacházel střed rozpínající se koule z plamenů a trosek.

Robb vyjekl: „Kdo zahájil palbu?“

V té chvíli, jako by šlo o jakousi řetězovou reakci, plameny pohltily další mantu, jejíž palivové nádrže se roztrhly. Pak následoval hromoklín a po něm jedna ze dvou nově opravených obřích lodí, pýcha obnovené flotily.

Zbraňový důstojník *Jupitera* se chopil iniciativy a vykřikl: „Zamiřte na hlavní rojovou loď! Ostřelují nás…“

„Nestřílejte!“ Robb si byl jistý, že klikisské shluky žádnou akci nepodnikly.

„Musíme jim pomoci!“ vykřikla Estarra.

Sarein vypadala vyděšeně: „Ale já nevidím, že by někdo střílel.“

Vybuchla další manta. Komunikační kanály bzučely horečnými, rozhněvanými výkřiky. Lodě OSZ propadly panice, zažehly motory a chvatně se semkly do obranné pozice, připravené zahájit palbu.

Robb vyskočil ze svého velitelského křesla tak prudce, až se začalo otáčet. „Vyhlaste všeobecný poplach – všichni na stanoviště! Připravte se na útok z *kterékoliv* strany. Zatraceně, co způsobuje ty výbuchy?“

Plameny mezitím pohltily další mantu. Série výbuchů zachvátila celou linii OSZ. Admirál Willisová se svou lodí změnila směr, aby se vyhnula troskám.

Na komunikační obrazovce se objevila tvář generála Brindleho. „Co jsi to *sakra* udělal?“ zařval na Robba.

Robb horečně pátral, kde se na velitelském křesle *Jupitera* nachází ovládání komunikačního systému. Rozkřikl se dřív, než vůbec navázal spojení: „To ne my. My jsme to neudělali!“

„Zaútočil jsi na Obranné síly Země. Ve chvíli, kdy jsme k tobě byli obrácení zády! Věřil jsem ti, ale prezident Wenceslas mě varoval.“

Robb skočil otci do řeči: „Nikdy jsem k tomu nedal příkaz. Zkontroluj si údaje senzorů – *my* nestřílíme.“

Admirál Willisová z můstku své manty řvala: „Pane Brindle, doufám, že pro tohle máte zatraceně dobré vysvětlení.“ Robb nevěděl, jestli mluví na něj, nebo na jeho otce.

Dvě poškozené lodě OSZ do sebe narazily. Exploze roztrhala trupy a vychrlila atmosféru do okolního prostoru. Z

trhlin vyšlehly plameny, které zažehly výpary paliva obklopující poškozené lodi. Další čtyři lodě OSZ záhadně vybuchly.

Po několika vteřinách si Robb uvědomil, že zatím byly postiženy pouze lodě OSZ, z konfederačních lodí ani jediná.

To nedávalo smysl. Robb zakřičel: „Potřebuji potvrzení! Ujistěte se, že žádná z našich lodí nezahájila palbu. Vystřelila některá z konfederačních lodí, ať už z jazerů nebo z děl?“ Byl si zcela jistý, že jeho lodě by útok na OSZ nezahájily – zvlášť ne za situace, kdy Zemi ohrožovali klikissové.

Všichni na můstku *Jupitera* běhali od stanice ke stanici, zkoumali data a křičeli na sebe. Estarra nevěřícně hleděla na hořící vraky, které se vzdalovaly od obranné linie.

Obranné síly Země byly v troskách. Lodě dál samovolně explodovaly. Nejdříve dvacet, pak třicet, a pak další.

„Všechny zasažené cíle byly lodě OSZ,“ řekl jeho zbraňový důstojník. „Zatím jich bylo zničeno třiapadesát.“

Sarein naklonila hlavu na stranu. „Nemůže to být sabotáž? Nemohl někdo na palubu umístit výbušniny?“

„Potvrzuji,“ souhlasil taktický specialista. „Tyto detonace nejsou způsobeny palbou ze zbraní.“

Explodovaly další lodě, jako by šlo o nějakou řetězovou reakci. Sedmdesát. Osmdesát sedm. Devadesát dva. Záchranné kapsle se vznášely kolem jako zrníčka prachu, vojáků, kterým se podařilo uniknout, bylo však jen málo.

„Tolik lidí…,“ hlesla Estarra. „Jak to můžeme zastavit?“

Přestože *Goliáš* byl zatím nedotčený, mohl každou chvíli vybuchnout. Obří loď OSZ se otočila a namířila na *Jupitera*, jazerové baterie připravené k palbě.

„*Goliáš* na nás útočí!“ varoval navigátor.

„Spojte mě znovu s mým otcem. Musím s ním mluvit – hned!“

Estarra zaujala místo po Robbově boku, aby dodala jeho projevu na vážnosti. „Promluvím jménem Konfederace.“

„*Pokud* bude chtít poslouchat! Hanza mu lže už celé měsíce, a teď si nejspíš myslí, že ta paranoia byla oprávněná.“

„Spojení navázáno, pane.“

„Tati, ty lodě vybuchují *zevnitř*. Někdo do nich musel něco nastražit.“ Když po několik minut k žádnému výbuchu nedošlo, Robb zbylé lodi obezřetně sledoval. Připadaly mu jako tikající bomby.

Konečně se na něj z rohu na hlavní obrazovce zamračil Conrad Brindle. „Nastražit? Jak? Téměř stovka lodí, Robbe – dvě třetiny mé flotily – s kompletními posádkami! Je to přesně jedna z těch věcí, před kterými nás prezident varoval.“ Tvář starého muže dokládala rozsah zkázy mnohem přesněji, než údaje senzorů. Rozrušeně křikl do jiného mikrofonu: „Všem zbylým lodím: připravte se vyzvednout záchranné kapsle.“

Admirál Willisová zastavila svou mantu po boku *Jupitera* a vložila se do rozhovoru: „Zkontrolujte si záznamy, generále! Vsadím svůj poslední plat na to, že všechny ty lodě opravovali černí roboti.“

„Dávám ti své slovo, tati – to jsme nebyli my!“

Estarra řekla: „Prosím, generále, dovolte nám pomoci při záchraně těch, kteří přežili.“

Robb viděl, že jeho otec drží ruce na spouštích svých zbraní. Po chvíli napětí Conradovi poklesla ramena a starý muž přikývl. „Pomoc bychom potřebovali.“ Zavolal na svého taktického důstojníka: „Zkontrolujte záznamy těch lodí! Musíme tomu přijít na kloub!“ Spojení se přerušilo.

„Slyšeli jste královnu,“ řekl Robb kormidelníkovi. „Zahajte záchrannou operaci.“

Navzdory všemu zmatku rojové lodě na hlavní obrazovce po celou tu dobu nehybně visely v prostoru, aniž by jakkoliv zareagovaly.

149 TASIA TAMBLYNOVÁ

Laro se proměnilo v hrobku.

Tasia běžela mezi rozvalinami, pátrala po jakékoliv známce života, a tvrdá suchá půda jí křupala pod nohama. Veškeré hmyzí stavby, tunely a vysoké věže byly prázdné a tiché.

Tasia nasála nozdrami vzduch. „Momentálně by mě víc zajímaly odpovědi, než samotní klikissové. Možná znovu zmizeli, tak jako před tisíci lety. Ale ráda bych se ujistila, že jsou opravdu *pryč*."

KR a GU kráčeli Kottovi v patách a svými optickými senzory zaznamenávali data. DD kráčel vedle nich, viditelně plný nadšení. „Margaret Colicosová nám vysvětlí, co se tady stalo, až ji najdeme."

„DD, ty jsi byl mezi klikissy dlouhou dobu. Dokážeš odhadnout, co se tu mohlo stát?" zeptala se Orli.

Přátelský compo se zastavil, aby znovu zhodnotil stav bývalé kolonie. „Je možné, že bridex vyslalo své válečníky skrze portály, aby zaútočili, nebo asimilovalo další podúly. Možná tu nejsou proto, že jsou… někde jinde."

Tasia si povzdychla. „Tak se po nich budeme muset podívat někde jinde. Musíme otestovat naši Sirénu." Pohlédla na Kotta. „Co ti říká tvoje Hvězda?"

„Vždycky jsem se řídil spíše svými výpočty, než svou Hvězdou. Moje matka to nikdy nechápala."

„To není odpověď na moji otázku."

Znepokojeně se tvářící Steinman řekl: „Než se vydáme ty brouky hledat, rád bych si ujasnil jednu věc. Když to tvoje

zařízení spustíme, bude fungovat, že? Okamžitě? Pokud najdeme brouky, vyřídíme je a všechno bude jasné během několika vteřin, je to tak?“

Kotto chvíli přemýšlel. „Teoreticky by vysílání harmonických frekvencí mělo klikissy okamžitě paralyzovat – možná dokonce navodit hibernaci.“

„Takže pokud to fungovat nebude, dozvíme se to rychle,“ konstatoval Steinman. „Ale nejdřív musíme najít nějaké klikissy, kteří nám poslouží jako pokusní králíci.“

„Přesně moje řeč,“ přikývla Tasia. „Pokud klikissové odešli na nějakou jinou planetu, mohli bychom jít za nimi. Můžeme použít přepravní portál. Nejdříve odpojíme Sirénu od naší lodi a použijeme antigravitační zvedáky, abychom ji mohli nést.“ Pohlédla na vysoký portál, který klikissové vztyčili uprostřed llarského úlu. „Pak vybereme nějaké souřadnice a začneme prohledávat planety. Jakmile najdeme nějaké klikissy, pustíme jim tvoji Sirénu.“

DD se rozzářil. „Znám mnoho klikisských sídel. Mohu navrhnout alternativní planety, kde by bridex mohlo být.“

Tasia přikývla. „Vy compové nám pomůžete přesunout technické vybavení. Pak se můžeme pustit do honu na brouky.“

DD vytvořil seznam cílových planet a byl viditelně zklamaný, když první dvě koordinační dlaždice otevřely průchod na tiché prašné planety, klikissy stejně opuštěné jako Llaro. Viditelně ho to znejistilo.

Když se však plocha portálu projasnila potřetí a oni prošli skrz, Tasia spatřila stovky kopáčů a stavitelů, budujících rozlehlou hmyzí metropoli. Tvorové se k nim otočili, pozvedli své spáry a vydali tázavé cvrlikání.

„Bingo!“ vykřikla Tasia. „Pusť jim muziku, Kotto.“

Nedočkavý inženýr aktivoval Sirénu a Tasia si instinktivně zakryla uši, přestože jim Kotto rozdal ochranné ucpávky.

Nejdříve ho tento požadavek zmátl, protože zvuk Sirény by na lidi neměl mít vliv, ale Tasia ho upozornila, že zvuk bude *opravdu* silný.

Siréna vychrlila trylkující zvuk, vlny o frekvencích, z nichž dobrá polovina byla pro lidské ucho neslyšitelná. Rozhodně to nebyla melodie, jak toto slovo chápala Tasia. Přestože měla ucpávky v uších, sonické bombardování jí pronikalo až do morku kostí.

Steinman sebou trhl a ustoupil, zatímco Orli si přitiskla dlaně na uši. Tři compové ve zvukové palbě jen tak stáli, naslouchali a analyzovali. Samotnému Kottovi hluk zjevně vůbec nevadil.

Klikissy však zcela ohromil. Zastavili se, viditelně fascinováni. Brouci všech poddruhů dokonale synchronizovaným pohybem otočili hlavy k portálu a upřeli své složené oči k místu, odkud se zvuk ozýval. Pak všichni najednou vydali nelibozvučné zapištění a strnuli jako zkratovaní roboti.

Kotto na ně zíral. „Řekl bych, že to funguje."

Steinman, který mu zřejmě odezíral ze rtů, zařval: „Tak tu zatracenou věc vypni! Praskají mi z toho ušní bubínky."

Kotto zařízení vypnul a vzduch vyplnilo hluché ticho.

„Jsou mrtví?" zeptala se Tasia.

„Jsem přesvědčen, že je signál uvedl do stavu hibernace," řekl DD.

„To mi vyhovuje," ozvala se Orli.

Steinman se rozhlédl po všech nehybných hmyzích tělech. „Je to zatraceně působivé."

„Soudě podle tělesné konfigurace, jsou tito brouci členy jiného podúlu než llarští klikissové," řekl DD. „Mohou být součástí větší sloučené mysli, může to být jen volně připojená skupina… jakýsi zbytek."

Tasia uchopila madla antigravitačního zvedáku a prošla s rozměrnou Sirénou zpět na Llaro. „To byla rozhodně úspěšná

zkouška. Teď se do toho můžeme pustit doopravdy.“ Jakmile se všichni vrátili, lichoběžníková plocha se opět proměnila v pevný kámen. Obrátila se k DDmu. „Dej nám tip na další souřadnice. Nedám těm broukům pokoj, dokud nezničíme všechno, co z podúlů zbylo.“

150 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Bridex v jádru klikisské rojové lodi promluvilo chvějícím se hlasem, který ani v nejmenším nepřipomínal chladného a soustředěného Davlina Lotzeho. „*Nelhal jsi, Basile Wenceslasi.*“ V hlase dokonce zazněl zvláštní a popudlivý nádech překvapení. „*Černí roboti jsou zničení.*“

„Pak jste tedy viděli, jakou past jsem nastražil na Sirixe,“ prohlásil Basil, stěží skrývající svou radost a úlevu. „Fatální defekt! A postaral jsem se o to já. Jakmile dal Sirix příkaz k palbě, všichni noví roboti se vypnuli.“

„*Černí roboti jsou zničení,*“ opakovalo bridex a konečně v tom zaznělo uspokojení. „*Všichni do jednoho. Konečně.*“

Margaret Colicosová se na Basila zvláštně podívala. „Sirix zabil mého Luise. Jsem ráda, že je pryč.“ Anton stojící za ní ji objal.

Basil je ignoroval, soustředil se pouze na nepokojnou mysl úlu. „Pomohl jsem vám. To já jsem se postaral, aby byli černí roboti zranitelní a klikissové je mohli zničit. Začal jsem na tom plánu pracovat dávno předtím, než jste se objevili.“ Když ho Sarein a Cain bodli do zad, admirálové Pike a San Luisová dezertovali a Petr se mu vzepřel, Basil si uvědomil, že se chytá posledních stébel. Ale klikissové, to byla výhra. Pokud bridex dostatečně motivuje, mohlo by ho zbavit všech nepřátel.

„Dlužíte Hanze laskavost. Jsme partneři. Nemáte důvod nám škodit. Potřebujete mě."

Davlin Lotze však jako by z mysli úlu nenávratně vymizel. Nyní působila klikisštěji než dříve, jako by zničením posledních černých robotů propadla krvežíznivosti. Prezident si myslel, že by to mohl být konec klikisského nepřátelství, tvorové však zjevně byli připravení vrhnout se na Zemi.

Margaret a Anton Colicosovi se tvářili velmi nejisté. Domarové a válečníci stojící na stráži po obvodu ústřední komory pozvedli pilovité končetiny, připravení svou kořist zabít.

Náhle se však válečníci zachvěli a strnuli, jako by byli všichni najednou omráčení. Beztvará masa bridex se otřásla a schoulila se, a pak se opět objevila vymodelovaná tvář. „Co se děje? Klikissové… paralyzováni… usínají…" Tvář se rozpadla na miliony svíjejících se červů, hlas však pokračoval: *„Zbytky podúlů… jeden po druhém. Příliš mnoho ztrát z mé mysli…"*

Hromada bridex přijala několik různých podob – tváří lidských kolonistů, různých klikisských hlav, až se z ní stala přelévající se lepkavá hmota. *„Ztrácím části své mysli. Zrada! Zničit…"*

Basil zjevně neměl tušení, co se děje, stejně jako Margaret Colicosová. Ostrým hlasem se zeptala: „Co je tohle za trik, pane prezidente? Nějaká nová zbraň OSZ?"

„Rád bych si za to připsal zásluhy, doktorko Colicosová, ale nemám tušení, co se to děje."

Přes válečníky v sálu bridex jako by se převalila jakási vlna a všichni brouci v dohledu na místě strnuli. Jeden domar se zhroutil a svým tělem zablokoval klenutý vstup.

Bridex uprostřed místnosti se proměnilo v třesoucí se nesoudržnou masu. Ani osobnost Davlina Lotzeho už neodpovídala.

Po celé hlavní rojové lodi a pravděpodobně také v ostatních rojích klikissové upadali do katatonického stavu. Pokud někdo –

snad Konfederace? – vyvinul zbraň, pak Basil rozhodně nehodlal zůstávat na palubě rojové lodi. Hroziví tvorové nečekaně strnuli a on nesměl takovou příležitost propást.

„Musíme pryč, dokud jsou klikissové bez sebe. Toto setkání je u konce.“ Byl otřesený, nevěděl jak dlouho bude tato paralýza trvat a nebyl schopný odhadnout, jak nevyzpytatelné bridex zareaguje, až opět získá vědomí, ale rozhodně si nepřál být u toho. „Utíkejte!“

Margaret ani Anton nic nenamítali. Viděli, že Davlinova osobnost byla zcela pohlcená. Společně spěchali křivolakými chodbami a snažili se najít cestu ke člunu. Když konečně dorazili do komory, kde kotvil jejich člun, spatřili klikisské válečníky stojící kolem jejich lodi jako děsivé sochy. Ostré přední končetiny měli pozdvižené, bodlinaté hlavové hřebeny zvrácené dozadu, jako kdyby se chystali zaútočit. Ani se nepohnuli.

„Otevřít!“ zakřičel prezident na pilota. „Otevřít, zatraceně!“ Dveře průlezu odjely stranou a Basil velkými skoky vyběhl nahoru po rampě.

„Pane prezidente, vy jste naživu!“ vykřikl pilot.

„Jak vidíte! Zažehněte motory.“ Podivná paralýza, která zachvátila všechny klikissy, mohla kdykoliv skončit – nebo, pokud za tím vším byla Konfederace, Petr se mohl pokusit rojovou loď rozstřílet. Skutečnost, že je Basil na palubě, by ho jistě nezadržela.

S trhnutím, které pasažéry vyvedlo z rovnováhy, se člun zvedl z hladké pryskyřičné podlahy a pilot s ním zamířil pryč. Vylétli ven z kaverny připomínající ústa, vynořili se z jádra, prolétli polem udržujícím atmosféru a zamířili k hustě natěsnaným komponentním lodím, které tvořily vnější slupku. Dříve pevná stěna se však nyní rozpadala, komponentní lodě bezvládně pluly v prostoru.

Přestože malé klikisské lodě dodávaly roji aktuální tvar, nebyly nijak fyzicky propojené. Mezery mezi bezvládnými komponenty byly právě tak velké, aby se pilot mezi nimi protáhl. Během několika okamžiků byli volní a letěli požehnaně prázdným prostorem, pryč od klikisského roje.

Pak Basil spatřil vraky lodí OSZ. Celou katastrofu obsáhl jediným pohledem: trosky, dohasínající požáry, zhroucené zbytky armády, které velel generál Brindle. Byl to děsivý masakr.

Lodě Konfederace však zůstaly nedotčené.

„K čertu s tebou, Petře!“ zařval Basil. „K čertu s tebou!“

151 NIKKO CHAN TYLAR

Stěží jsme utekli klikissům na Llaru a jen taktak nás nedostali faerové v soustavě Jonahu 12,“ mumlal Crim Tylar. „A teď se podívej, do čeho jsi nás dostal, Nikko.“

„Ano, to byl můj plán.“

Vodnář a ostatní lodě nosičů vody, které následovaly malé stromky uzavřené ve vodních bublinách ženoucích se k Ildiře jako smršť krup, vpadly na bojiště, kde se přidaly k bitevníkům Sluneční flotily obaleným mlhou, a konfederačním lodím z Golgenu. Nikko cítil nadšení bojovných wentalů rozechvívající trup lodi, nové odhodlání, které do nich vlili Jess a Cesca.

Pak se rozpoutalo ohnivé peklo, neboť okolní slunce vychrlila další ohnivé posily. Přestože mlžný wentalský plášť *Vodnáře* před faery chránil, Nikko se obával, že nemá tolik vláhy, aby dokázal odolat náporu tak nesmírného množství ohnivých koulí. I přesto však vlétl do bitevní vřavy.

V nádrži své lodi měl stále malé množství vody nabrané na Charybdis. Tito wentalové byli nepokojní, dychtili se zapojit do boje. Někteří z nich se zformovali do podoby ledových projektilů, které Nikkův otec a Caleb nabíjeli do lodních děl.

Jakmile se dostali dostatečně blízko k divoce vířícím faerům, Caleb zmrzlé projektily s obrovským potěšením odpálil. Zatímco se lodě Konfederace soustředily kolem Ildiry, nosiči vody a ratolesti uzavřené ve vodních koulích bojovali svou vlastní bitvu s cílem zastavit faerské posily vylétající ze sluncí. Caleb pálil a ničil faery jednoho za druhým. Naneštěstí mu brzy došly náboje.

„Každý výstřel zasáhl, ale nezdá se, že by si toho vůbec všimli," zlobil se. „Nemůžeme udělat ledové projektily i ze zbytku vody v nádrži?"

„Pokud bychom měli čas. Ale teď je kolem docela rušno."

Ratolesti uzavřené ve vodních kapkách jako průzračné perly vyrazily naproti další vlně ohnivých koulí vylétajících ze sluncí. *Vodnář* se ocitl v jejich proudu a byl jimi unášen jako list ve vichřici. Nikko neměl tušení, co mají neškodně vyhlížející vodní koule v úmyslu. Ve srovnání s faery působily nepatrně, nehodlal je však podceňovat.

Nejbližší vodní bublina se přiblížila k plamennému elipsoidu. V té chvíli se zvětšila v rozsahu několika řádů, nafoukla se jako obrovitý balon. Vodní koule napjala svou vnější membránu, otevřela se a obrátila se *naruby*. Jako ryba lapající po mouše ohnivou kouli během okamžiku pohltila a uzavřela ji v průzračném vězení. Ratolest uvnitř koule přidala svou sílu, kterou čerpala ze světolesa, a pomohla faery udržet uvnitř. Přestože se živelný plamen, polapený silami vody a lesa, bránil, nemohl uniknout.

Dříve než početní faerové mohli změnit směr, stovky vodních bublin udělaly totéž, pohltily faery a vyřadily je tak z boje.

„Jen se na to podívejte – drží ty parchanty pěkně uvnitř!“ zavýskl Crim.

Bubliny se vrhaly na nic netušící faery a lovily je jednoho po druhém. Během několika minut byla uvnitř tekutých stěn polapena dobrá čtvrtina čerstvých faerských posil. Když stromová bublina ohnivou bytost obklopila, vlekla svíjejícího se a bezmocného faera zpátky k nejbližší hvězdě.

Volné vodní koule poletovaly sem a tam a pátraly po faerech, kterých by se mohly zmocnit. Ohniví elementálové se v panice dali na ústup a malé perleťové koule je pronásledovaly.

Vodnář se připojil k lodím ostatních nosičů vody a hnal se do nepokojné korony hlavního slunce Ildiry.

„Co to děláš, chlapče?“ vyhrkl Caleb.

Nikko pokrčil rameny. „Letím za nimi.“

První stromová bublina odvlekla polapený oheň do sluneční fotosféry. Bez váhání se vrhla do bouřícího se slunečního moře a faery stáhla s sebou. Nafouklé bubliny jedna po druhé padaly do slunce jako kameny, a klesaly tak dlouho, dokud nezmizely v plazmatickém oceánu.

Jeho otec to s dychtivým zájmem sledoval. „Zatím to vypadá dobře, ale co chtějí dělat teď?“

Nikko vycítil odpověď: „Myslím, že chtějí zadržet faery uvnitř sluncí a uzavřít průchody v nitrech hvězd. Uzavřou tam faery stejně, jako uvěznili hydrogy v jejich planetách.“

„Byl bych raději, kdyby ty prokleté ohnivé koule jednoduše uhasili,“ zabručel Caleb.

Crim Tylar tomu stále nerozuměl. „Myslel jsem, že se faerům uvnitř sluncí líbí.“

Nikko sám jen vzdáleně chápal, co wentalové doopravdy chtějí udělat. „Wentalové a verdani dohromady mají dost síly, aby je tam uvěznili. *Mohli* by je uhasit, ale potřebují dosáhnout rovnováhy. Odmítají destrukci. Verdani a wentalové je musí neutralizovat, ne zničit.“

Faerské koule poletující v okolí slunce byly stále zoufalejší a wentalové se v nákladním prostoru *Vodnáře* bouřili tak, až to vypadalo, že jsou ochotní vypáčit pláty trupu, jen aby se dostali ven. Nikko zamířil přímo k ohnivé smršti.

„Co to děláš?“ vyjekl Caleb.

„Copak to necítíš?“ Nikko udeřil dlaní do ovládání dveří nákladního prostoru a uvolnil veškerou vodu, kterou vezl. Wentalská vodní tříšť se radostně vyhrnula ven jako třpytivý závoj. Než jej faerové dokázali obletět, zezadu se k nim přiblížila druhá vlna vodních bublin a polapila faery dřív, než se mohli zapojit do bitvy u Ildiry.

„Tohle je něco!“ vykřikl Nikko, jehož zaplavil příval adrenalinu. Za sebou viděl další nosiče vody, jak dělají totéž. Nevinně vyhlížející vodní bubliny lapaly a odnášely faery. Nové spojení verdani a wentalů bylo silnější než ohniví elementálové.

„Myslím, že jsme odvedli kus poctivé práce,“ řekl Crim. „A teď odsud co nejrychleji zmizme.“

152 OSIRA‘H

Adare Zan’nhu, odvez mě dolů do Mijistry – ať už z ní zbylo cokoliv,“ řekl Mág-imperátor Jora’h. „Chci vidět své město na vlastní oči.“

Adar byl odhodlán čelit svým obavám a pohlédnout na katastrofu, kterou za sebou zanechal. Tehdy prchal od Ildiry pryč, aby unikl faerům, aniž sám viděl následky dopadu. „Ano, vůdce!“

Osira’h zavřela oči – už v té chvíli byla schopná vnímat přítomnost svých sourozenců a Prvního místodržícího Daro’ha dole na planetě. V té chvíli pochopila, jak společně s Rod’hem a

ostatními může Mágu-imperátorovi pomoci porazit Rusa'ha, a byla odhodlaná to udělat. Tohle však bude mnohem obtížnější, než se postavit hydrogům, jako to udělala na Golgenu. Otevřela oči, postoupila kupředu, aby stanula mezi svými rodiči, a pohlédla na záběry zkázy na obrazovce.

Jak si její otec a adar Zan'nh postupně uvědomovali rozsah toho, co se stalo, Osira'h pocítila vlny zoufalství procházející *thismatem*, dost silné na to, aby jí působily fyzickou bolest. Budovy byly srovnány se zemí na ploše mnoha kilometrů. Věže, muzea, veřejné budovy, skladiště a obytné komplexy – všechno bylo zborcené a ohořelé. Epicentrem destrukce byl Hranolový palác a dokonalý eliptický pahorek, na kterém stál – velkolepá stavba, kopec i sedm symetricky rozmístěných vodních proudů, to všechno bylo *pryč*.

„Část mě samotného zemřela," hlesl Jora'h, který na to nevěřícně zíral.

„Ano, část. Ale ne všechno." Nira při pohledu na tu zkázu plakala, pevně však svírala jeho paži. „Zbytek zachráníme."

Osira'h promluvila: „Musíme se vrátit dolů na planetu. Všichni tam na nás čekají." Zhluboka se nadechla: „Když se spojím se svými bratry a sestrami, budu moci proti faerskému avatarovi podniknout víc. Společně se dokážeme napojit na sílu, kterou neznají ani wentalové."

Přestože lodě obalené mlhou a ledové projektily zdecimovaly řady faerů, nebezpečí stále nepominulo. Značné množství ohnivých koulí dál přilétalo ze všech směrů a útočily kde mohly, pomstychtivé a nevypočitatelné. Obrazovky ve velicím jádru bitevníků zachycovaly neustálé srážky probíhající v okolí Ildiry.

Nira záběry chvíli zkoumala. „Pokud Osira'h říká, že to musíme udělat, pak souhlasím. Ostatně s hydrogy u Golgenu měla pravdu." Pozvedla ratolest, kterou držela. „A teď máme verdani, kteří nám pomohou."

„Pak tedy přistaňme," rozhodl Mág-imperátor. „Ta hlavní část bitvy má teprve přijít. Všichni budeme bojovat proti Rusa'hovi."

Vlajková loď doprovázená tuctem nepoškozených bitevníků klesala atmosférou a mířila k místu, kde se dříve nacházelo hlavní město. Jora'h zanechal Zan'nha ve velicím jádru a vedl Niru a Osira'h do vnitřních doků, kde nastoupili na palubu čekající šalupy. Malá loď pilotovaná Ildiranem z vojenského kruhu vyklouzla z mlžného pláště halícího bitevník a skrze termální turbulence si probojovávala cestu na povrch.

Cestou Jora'h hleděl na zpustošené hlavní město a nebyl ani schopný ochránit morálku svých lidí tím, že by potlačil zděšení, které při tom zažíval. Také Osira'h cítila přetrvávající bolest vyzařující ze všech IIdiranů, kteří tam dole přežili, a to i navzdory tomu, že se její nevlastní bratři a sestry společně s Prvním následníkem Daro'hem snažili lid povzbudit. Nasměrovala pilota k malým postavičkám stojícím na okraji doutnajících trosek.

Jakmile šalupa přistála a průlez se otevřel, Osira'h vyskočila ven. Vzduch jí spaloval plíce – ohniví elementálové vířící nad jejich hlavami jako by spalovali samotnou atmosféru. Tráva, keře a veškerý zbývající hořlavý materiál v rozvalinách začaly doutnat.

První následník Daro'h a Yazra'h se rozběhli kupředu, stěží schopní uvěřit, že se Mág-imperátor skutečně vrátil. Osira'h a její sourozenci se uchopili za ruce. Dívenka se ponořila do svého nitra a pak vztáhla své myšlenky ven, jak ke svému otci, tak ke svým sourozencům. Musela je všechny svázat dohromady. Pevně… nerozlučně.

Kdesi na Ildiře byl faerský převtělenec, kypící kotel žhnoucího hněvu, ohnisko znovu oživených elementálů. Osira'h ho dokázala najít a přimět ho, aby přišel.

Z jedné strany se držela za ruku Rod'ha, z druhé Gale'nha, a její dvě sestry kruh doplňovaly. „Tak jako předtím," řekla jim. „Vytvoříme bariéru silnější než oheň, silnější než *thisma.*" Když se soustředili, vzduch kolem nich ztratil obvyklou propustnost a ochránil je před nejhorším žárem. Děti se soustředily na nehmatatelná vlákna, která spojovala celou jejich rasu. „Vztáhněte své mysli a posilte duchovní vlákna. Najděte ostatní Ildirany – všechny Ildirany. Rusa'h vypálil své vlastní stezky. Teď je na čase je vymazat a splést náš štít."

Osira'h a její sourozenci za pomoci svých výjimečných schopností oddělili a *odpojili* všechny řetězy, jimiž faerové ovinuli duchovní jiskry, kterých se zmocnili. Po těchto sežehlých stezkách cestovali faerové, když zapálili *thisma*, aby pohltili ildiranské duše. Teď na těchto zčernalých cestách vytvořila pětice dětí zátarasy. Uzavřela křižovatky a stezky, po nichž by ohniví elementálové mohli ustoupit, odřízla je od duchovní energie, kterou se živili. Osira'h pevně stiskla víčka a přestala vnímat svět kolem sebe.

Potom si Osira'h uvědomila, že se kolem ní ozývají výkřiky hrůzy. Žár ve vzduchu dosáhl nesnesitelné úrovně, pronikl i jejich nikterak pevným štítem a dívka cítila, že se jí škvíří kůže. Před tváří jí vzplálo zlatooranžové světlo a Osira'h se zapotácela. Přímo před nimi se snesla obrovitá, hněvivá ohnivá koule. Vznášela se, větší než kterýkoliv z faerů, naběhlý řvoucí shluk svíjejících se plamenů.

Osira'h z ní cítila zuřivý hněv ještě dříve, než spatřila zářivou postavu uvnitř. Pevně se držela svých sourozenců a odmítla přerušit spojení. Rusa'h odpověděl na jejich volání.

153 PREZIDENT BASIL WENCESLAS

Člun se odlepil od stále ještě strnulé rojové lodi, proplul kolem trosek Obranných sil Země a zcela netknutých lodí Konfederace. Zděšený Basil několikrát pootevřel ústa, ale nenacházel slov. Tušil, co se nejspíš stalo – došlo k zákeřnému přepadení. Alespoň že *Goliáš* vypadal neporušený.

Aniž se ptal pilota, chopil se komunikačního zařízení a otevřel přímý kanál na obří vlajkovou loď OSZ. „Generále Brindle, co se sakra stalo? Proč nestřílíte na konfederační lodě?“

Odpověď nepřišla tak rychle, jak by čekal, protože na lodích OSZ stále panoval chaos a zmatek. Brindleův hlas zněl uštvaně. „Na našich lodích došlo k sabotáži, pane, nejspíš za to můžou klikisští roboti. Asi na nich nastražili bomby, když je opravovali. Přesvědčili jsme se, že to s loděmi Konfederace nemá žádnou spojitost.“

Basil věděl, že Sirix by byl něčeho takového schopen, a svým způsobem ho mrzelo, že z té zkázy nemůže obvinit Petra. I tak byl spokojený, že zničil černé roboty… přestože mu bridex za jeho pomoc příliš mnoho vděčnosti neprojevilo. Všude samí nepřátelé…

Basil zkoumal nehybné rojové lodě a přemýšlel, co by asi mysl úlu udělala, kdyby se probrala ze své záhadné paralýzy. Takováto šance se už nikdy nemusela naskytnout. „Generále Brindle, jsou vaše zbraně stále funkční?“

„Ano, pane. *Goliáš je* plně vyzbrojený, a nepoškozeno zůstalo dalších devatenáct lodí.“

„Dobře. Mysl úlu je na palubě hlavní rojové lodi. Pokud ji zničíte, odstraníte klikisskou hrozbu. Postarejme se o to hned teď. Zahajte palbu ze všech zbraní.“

Generál váhal. „Máme *zaútočit* na klikisse? Pane, dvě třetiny mé flotily byly zničeny!“

Basil ztrácel trpělivost. „Bridex je teď ochromeno a brouci se sami bránit neumí. Nebudou opětovat palbu! Pokud ty nepoškozené lodi Konfederace mají nějakou munici, přidají se k nám. Král Petr to aspoň vždycky sliboval.“

„Pane, během vaší nepřítomnosti se král Petr zmocnil Paláce šepotu. Lidé na Zemi… oslavují.“

Basil měl pocit, že se náhle otevřela přechodová komora a tlak v kabině prudce poklesl. Měl generál Brindle radost, že mu to může oznámit? Basil cítil, jak v něm narůstá hněv. „Generále, vydal jsem rozkazy. Zahajte palbu na klikisské rojové lodě. S Petrem si to vyřídím sám.“

Jenže dřív, než mohla obří loď vypálit první salvu, všechny kanály zahltil signál šířící se jimi jako tlaková vlna po výbuchu, stejně pronikavý a silný, jako bylo ono první klikisské vysílání, kterým ho klikissové žádali o schůzku. Reproduktory v kokpitu doslova duněly, a tentokrát to doopravdy znělo jako Davlin Lotze – byl to jeho hlas, jeho osobnost!

„Prezidente Wenceslasi, nevím, jakou zbraň jste proti nám použil, ale jsem ohromený. Desítky mých podúlů jsou ochromené. Jen pár jich zůstalo funkčních.“ Nastala dlouhá odmlka, během níž se z reproduktorů ozýval nepříjemný ostrý zvuk. Teprve pak bridex pokračovalo: *„Spousta částí tvořících mysl úlu je nyní… odstavena. Klikisských částí. Takže jsem mohl opět získat kontrolu.“*

Margaret Colicosová se prodrala do kokpitu. „Davline – musíš klikisse zastavit. Jediné bridex chce vyhubit lidstvo.“

„Ach, Margaret! Mnoho enkláv z podmaněných podúlů je omráčeno a moje osobnost získala navrch. Klikisské části bridex jsou teď… bezpečně pod kontrolou.“ Basil v jeho slovech jasně rozeznal stopy ironie. *„Jsem přesvědčený, že vám mé řešení bude vyhovovat. Dívejte se!“*

Rojová loď začala znovu ožívat, hrozivější než dřív. Komponenty se posouvaly a pableskovaly. Paralyzovaní hmyzí bojovníci tvořící gigantické plavidlo se začali probouzet.

Davlin-bridex pokračoval: *„Ovšem vám se věřit nedá, pane prezidente. Slyšel jsem, jak vydáváte rozkaz k našemu zničení, zatímco jsme byli ochromení. Jste pro nás nebezpečný. Vaše chování politováníhodně věrným způsobem odpovídá mým zážitkům a vzpomínkám na vás.“*

To Basila vyděsilo. „Jen si vzpomeňte, to já jsem nastražil past na černé roboty! Oklamal jsem Sirixe – zničil jsem černé roboty za vás!“

„Altruismus není součástí vaší povahy. Ne, klidně byste roboty nechal, ať s námi bojují. Pak byste použil svůj destrukční kód a zničil byste ty, kteří přežili. Hladce byste se tak zbavil jich i nás.“

Basil ztuhl. Davlin měl samozřejmě pravdu.

Zatímco bridex hovořilo, spojilo se devět oddělených gigantických rojů hrozících Zemi do jedné neuvěřitelné masy – komponenty se prolnuly, spojily a vytvořily jedinou obrovskou kouli o velikosti menšího měsíce. Další dvě rojové lodi, které pronásledovaly černé roboty, se rovněž vrátily a přidaly se. Basil nikdy neviděl tak obrovskou uměle vytvořenou věc s tak nesmírným ničivým potenciálem.

Pilot na něj v hrůze pohlédl, jako by byl přesvědčený, že rojové lodě na ně každou chvíli zahájí palbu.

„Zachoval jste se přesně podle mých očekávání, pane prezidente.“ Davlin-bridex zmlkl. Basil ohromeně zíral na tu neskutečně mocnou spojenou loď a nenapadalo ho nic, čím by mohl obhájit sebe a své činy. Obrovská rojová loď vyslala poslední zprávu. *„Podobáte se klikissům víc, než si myslíte.“*

K Basilovu překvapení obrovitá loď nezačala střílet, nezaútočila na bojovou skupinu OSZ. Místo toho dlouhou chvíli hrozivě setrvávala na místě a pak se začala vzdalovat z oběžné

dráhy Země, pryč od rozprášených a poničených lodí OSZ, pryč od znepokojené obranné linie Konfederace.

Basil oněměl úžasem.

Margaret se usmála. „Jak se zdá, Davlin přišel na způsob, jak prokázat lidstvu poslední službu – zachránit nás."

Anton vydechl: „Díky, Davline!"

Světélkující, přeskupující se masa mířila ven ze soustavy. Basil se za ní díval a cítil závratnou úlevu i trpkou porážku současně. Poslední klikissové mířili do volného vesmíru jako velký, vířící roj rozzuřených vos. Zmizeli… Aspoň něco se podařilo.

Někde uvnitř však cítil, že by byl raději, kdyby generál Brindle jednoduše rozstřílel ty brouky na atomy…

Přes komunikační systém lodi dorazila zpráva, označená jako důležitá. Odesílatel musel použít prioritní přístupové kódy, které znalo jen pár lidí. *Zástupce Cain.* Basil zaskřípal zuby. Další zrádce…

Cainova bledá tvář byla prosta jakéhokoliv výrazu, neprozrazovala žádné emoce. „Pane prezidente, rád vidím, že jste živý a zdravý – a ještě více mě těší ústup klikisských rojových lodí. Děkuji za vaši snahu."

„Budete mi toho muset hodně vysvětlit, Caine. Proč mi voláte?"

Zástupce se lehce pousmál. „Král Petr si žádá vaši přítomnost v Paláci šepotu, aby mohlo dojít k řádnému předání moci. Dostavte se prosím co nejdříve."

154 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Rusa'h rozhrnul ohňovou clonu, vynořil se ze své ohnivé koule a stál jim tváří v tvář. Jeho tělo žhnulo a vlasy připomínaly hustý kouř, oči mu zářily jako supernovy. Skutečnost, že nalezl Jora'ha, v něm viditelně vzbuzovala zuřivost i radost. „Konečně mohu zachránit celou naši rasu!"

Mág-imperátor se na svého bratra upřeně zahleděl. „Ildiranskému lidu už dál škodit nebudeš."

Rusa'h se zatvářil smutně, skoro otcovsky. „Oslabil jsi *thisma* a téměř jsi zničil naše Impérium. Ty nejsilnější Ildirany vezmu s sebou do Věčného jasu a se svými faerskými spojenci je zachráním."

Jora'h se odvážil udělat krok kupředu. „Zachráníš je?" I když vzduch nesnesitelně pálil, cítil, že malí míšenci většinu žáru dokázali odstínit. „Celé uprchlické tábory vypálené faery. Lodě plné prchajících Ildiranů sestřelené ve vzduchu. Členové mnoha kruhů sežehnutí na popel, když faerové obsadili Mijistru. Vidím, jak ses je snažil ‚zachránit'. Byli to *tvoji lidé*, Rusa'hu. Měl jsi je ochraňovat." Jora'h na něj s výčitkou ukázal prstem. „A teď jsou všichni mrtví."

I když si planoucí muž zachoval dřívější fyzickou podobu, Jora'h v něm neviděl nic, co by připomínalo jeho změkčilého a poživačného bratra, který si kdysi na Hyrillce liboval v radovánkách a miloval své konkubíny. Nyní se z něj stal avatar, vtělení ohnivých elementálů, a nechtěl nic než *spalovat.* „Ne… udělal jsem to pro ně!"

Ohnivé koule se snesly z nebe, připravené sežehnout Mága-imperátora a pohltit jeho duchovní oheň.

„Faerové otrávili tvou duši, Rusa'hu."

Osira'h se natáhla a vzala otce za ruku. Cítil její elektrizující dotek, měla neviditelnou sílu, kterou jí dodávalo její jedinečné napojení na ildiranské *thisma.*

Nira k sobě tiskla ratolest, odhodlaná chránit ji před spalujícím žárem, který už začal prostupovat ochabujícím mentálním štítem. Osira'h pevně uchopila matčinu paži a spojila se tak skrze ni a její ratolest s verdani. V té chvíli se do proudu energie zapojilo také vědomí a síla verdani.

Aby si dodaly sílu, připojily se děti k matčinu telinku způsobem, který objevil zelený kněz Kolker. Našly také wentaly – pocítily jejich přítomnost díky ratolestem uzavřeným v živoucích vodních bublinách, a dále tak posílily svůj štít. Do kruhu Osira'h a jejích čtyř sourozenců, Niry a Jora'ha, pak přistoupili ještě Yazra'h a První následník Daro'h. Mág-imperátor v té chvíli zřetelně pocítil zesílení ochranné bariéry.

Ke skupině se přidal i místodržící Ridek'h, silný a neohrožený. Chlapec vykřikl do hukotu a praskání ohně: „Postavíme se ti, Rusa'hu, i všem faerům. *Já* jsem hyrillský místodržící!"

„A já jsem pravý Mág-imperátor." Jora'h se před faerským převtělencem hrozivě vztyčil. „Ildiranský lid je *můj* lid, a já ho zachráním. Před tebou."

„Mýlíš se, bratře." Na pokyn faerského převtělence se z nebe snesly stovky přeživších faerů. Vypadalo to jako záplava sluncí, jako by náhle na obloze explodovaly všechny hvězdy. Sálal z nich takový žár, že i přes mentální bariéru a záchrannou síť posíleného *thismatu*, navzdory všem exotickým spojencům, kteří přišli bojovat za Ildiru, Mág-imperátor cítil, jak hoří.

„Tobě se nevzdám!" Jora'hovi se do očí nahrnuly slzy a rázem se změnily v páru. Zdálo se, že plameny chrlené stovkami faerů nad jejich hlavami budou šlehat donekonečna.

Mág-imperátor k sobě přivinul Osira'h a Niru a cítil jejich sílu. V tom okamžiku pochopil: obrovská síla *thismatu* sídlila v

něm, byla nevyčerpatelnou studnicí v hlubinách jeho ducha. To *on* vedl Impérium, které mu zanechal jeho otec a dlouhá řada Mágů-imperátorů před ním. Byl středobodem ildiranské rasy a jen *on* mohl využít všechnu sílu *thismatu.*

Aby umožnil zrození nových faerů, dovolil Rusa'h ohnivým koulím vypálit celé planety. Ukořistil duchovní oheň obyvatelů Hyrillky, Dzellurie a dalších štěpových kolonií v Horizontální hvězdokupě, vojáků ze septemu tala O'nha, dokonce i bývalého dobroského místodržícího Udru'ha. Jora'h nemohl dovolit, aby to pokračovalo dál.

Napřel svou mysl a v duchu viděl všechny ty vyvražděné kolonie, všechny duše, které faerský převtělenec uchvátil – a *žádal,* aby byly propuštěny. I když se těla dávno změnila v popel, nešťastným Ildiranům nebylo dáno dosáhnout Věčného jasu. Rusa'h je zadržoval, ale Jora'h jim byl odhodlán pomoci.

Jeho mysl dosáhla na duchovní oheň, který zadržovali faerové seskupující se nad jejich hlavami, a našel vlákna *thismatu* každého z Ildiranů, jehož zajali. Ohnivé koule plály a bojovaly, nechtěly se vzdát svých zajatců.

Ale Mágu-imperátorovi nebylo možné vzdorovat. Čerpal z mocného zdroje – z nově objevených možností *thismatu,* které tam byly jen pro něj – a zároveň se skrze jemné vlákno *thismatu* dotýkal jednoho každého ze svých poddaných, ať už na Ildiře nebo na štěpových koloniích. Spojil tuto moc se silou kruhu, který ho obklopoval – s Nirou, jejími dětmi, svými vlastními dětmi, s verdani a wentaly – a zaútočil na ohnivé koule přímo. A ty už nebyly schopné dál zadržovat neumlkající zmučené hlasy ve svém nitru.

Faerové, kteří se hnali dolů, aby pomohli Rusa'ovi bojovat, zakolísali. Mág-imperátor vzhlédl, oči oslepené světlem a vlnami žáru, nakonec však přece jen dokázal ukradené duše elementálům vyrvat.

Jora’h podržel duchovní vlákna ve své mysli a připadalo mu to, jako by plameny přišly o svou podstatu. S velkou opatrností vedl osvobozené duše výš a výš, až konečně dosáhly roviny Věčného jasu. Jora’h uvolnil jejich duchovní vlákna. A rozesmál se čirou radostí.

Byly pryč, svobodné – a nově zrození faerové náhle zeslábli.

Zbavení své nejhlubší podstaty ztratili integritu a rozprskli se jako zářivé ohňostroje. Plameny nad jejich hlavami, dříve mocné a hrozivě propletené, zasršely a vyhasly.

Šílený místodržící neartikulovaně zařval, neznělo v tom však přiznání porážky, ale vzdor. Jako by se do něj opíral neviditelný vítr, s nímž bojoval, tvář pokřivenou námahou. Udělal dva vrávoravé kroky vzad. Plameny, z nichž bylo stvořeno jeho tělo, šlehaly a praskaly. Sevřel své žhnoucí ruce v pěsti a pozvedl je do výše.

Když takto vykročil proti Jora’hovi, bylo zřejmé, že faerský převtělenec už nemá co ztratit.

155 KRÁL PETR

Záhadný ústup klikisských rojových lodí zapůsobil skoro jako zázrak. A teď bylo třeba vyřídit tu záležitost s prezidentem, který právě mířil k Zemi.

Petr sám nikdy neprahl po moci, ale trůn byl nyní zase jeho – a právem. Lidé na Zemi mu důvěřovali a on se snažil ze všech sil, aby byl takovým vůdcem, jakého potřebovali. Když se nyní vrátil do Paláce šepotu, měl konečně pocit, že sem patří.

Lidé si zasloužili mít v čele někoho lepšího, než byl Basil Wenceslas.

OX se společně s Patrickem a Zhett vrátil z komunikačního centra, potěšený, že Meč svobody pomáhá šířit zprávu o převzetí moci. Stále mohutnější demonstrace se změnily v oslavy, ve kterých zanikly veškeré projevy odporu a nesouhlasu. Většina hanzovních stráží se tiše vytratila ze svých stanovišť a svlékla uniformy dřív, než se na ně dav mohl zaměřit.

Prezident Basil Wenceslas už vůbec nebyl důležitý, přestože on sám byl zřejmě přesvědčený o opaku.

Stále však bylo třeba některé věci dořešit. Petr se, stejně jako předtím admirál Willisová a Robb Brindle, pokoušel kontaktovat Conrada Brindleho, ale generál neodpovídal, zjevně odhodlaný zachovat věrnost Obranným silám Země. Velitel hanzovní flotily byl ke Konfederaci vždy skeptický, ale poté, kdy většina jeho loďstva podlehla sabotáži černých robotů, neměl žádný pevný bod, kterého by se mohl držet.

Učitelský compo stál vedle trůnu, jako vždy ochotný pomoci, zástupce Cain čekal opodál společně s Rorym, který navzdory Petrovu ujišťování vypadal opravdu nešťastně.

„Čeká nás spousta práce," řekl Petr. „Zavolejte admirálu Willisové a požádejte ji, ať doprovodí královnu Estarra do Paláce šepotu. Zástupce Caine, chtěl bych, abyste s velvyslankyní Sarein dokončili převedení vládních pravomocí Hanzy na Konfederaci – zatím jste si vedli velmi dobře. Musíme se vrátit ke stabilnímu kurzu, abychom lidi uklidnili. Chci, aby pochopili, že to nejhorší je už za námi."

Cain přikývl. „Bude mi ctí. Předání vládní moci proběhne hladce."

„A zavolejte sem ministryni obchodu Kettovou! Bude ráda, že konečně může svou funkci vykonávat veřejně. Otevření trhů potěší spoustu obchodníků."

OX bez okolků definoval největší problém, kterému museli čelit: „Navrhuji, abyste nařídil okamžité zatčení prezidenta Wenceslase. Jen tak můžeme zabránit možným zmatkům."

„Ten compo má pravdu," řekl Fitzpatrick. „I když už nemá žádnou moc, Wenceslas nám může ještě pěkně otrávit život."

Tucet vojáků, které Willisová nechala Petrovi jako osobní stráž, a nyní stáli u vstupu do trůnního sálu, pozvedl zbraně. Rory se přikrčil, jako by se chtěl schovat.

„Zatčený budeš *ty*, Petře." Prezident Basil Wenceslas se prodral mezi strážemi a vtrhl do sálu, doprovázený pěti poněkud neupravenými členy pořádkových jednotek, které osvobodil z jejich dočasného vězení, kam je zavřela Willisová. Byla mezi nimi také plukovník Andezová, znovu vyzbrojená pistolí. „Plukovníku, vezměte ho do vazby!"

Andezová, která se zjevně styděla za to, že se předtím nechala omráčit a odzbrojit, vydala své jednotce rozkaz k postupu vpřed. Petr nechápal, čeho tím chtěla docílit, neboť konfederační stráž měla mnohonásobnou přesilu. Jeho vojáci byli připravení střílet, aby ho ochránili, ale dal jim pokyn, aby vyčkávali. K přestřelce nebyl důvod.

Prezident vykročil kupředu, jako by namířené hlavně neviděl. Petr se na trůnu s klidem naklonil směrem k němu. „Tohleto jsou všichni příznivci, kteří ti na Zemi ještě zbyli, Basile? Pět lidí?“

Basil zaslepeně odmítal přijmout realitu. „Moje jednotky se snaží zvládnout ten blázinec, který jsi rozpoutal v ulicích, zatímco já jsem zachraňoval lidstvo před klikissy. Zalarmoval jsem všechny bezpečnostní složky v Paláci šepotu. Chodbami se sem blíží další stráže. Vyřídíme to tady jednou provždy.“

Petr pochyboval, že by se v celém městě našel ještě někdo další, kdo by prezidenta podporoval, ale Basil se tvářil, jako by byl o tom přesvědčený.

Zástupce Cain z vlastní iniciativy sáhl na bezpečnostní tlačítko na zdi. Vstupní oblouky se s hlasitým kovovým zaduněním masivních dveří uzavřely. Malá vitrážová okna překryly pancéřové desky a ventilační šachty byly zablokovány těžkými mřížemi. Všechna slabá místa byla chráněna, všechny zranitelné vstupní body uzavřené. „Dovolil jsem si aktivovat bezpečnostní systém. Trůnní sál je teď bezpečný.“

Petr pokýval hlavou. I kdyby se prezidentovi opravdu podařilo shromáždit nějaké věrné stoupence, byli nyní znehybnění venku. Andezová a její čtyři druhové se na prezidenta znepokojeně podívali, patrně v naději, že nějak posílí jejich nyní vratkou pozici.

Basil obrátil svůj narůstající hněv a zklamání proti Rorymu, ale když sebou mladý muž trhl, znechuceně se odvrátil.

Náhle promluvil Patrick Fitzpatrick: „Lituji, že admirál Willisová vaši loď nesestřelila. To je ostatně váš oblíbený způsob řešení problémů, ne?“

„Maureen Fitzpatricková byla popravena pro přípravu velezrady.“ Znělo to pohrdavě a netrpělivě.

„Maureen Fitzpatricková se ti směje ze záhrobí,“ odsekl Patrick.

Basil hledal, na koho by mohl svalit vinu, a nakonec probodl pohledem zástupce Caina. „A *vy* jste tohle všechno připustil.“

„Přesněji řečeno, pane, zorganizoval jsem to. Nedal jste mi jinou možnost.“

Petr dál seděl na skvostném trůnu a chladně si prezidenta měřil. „Basile, jsi zbaven své funkce prezidenta a nyní oficiálně odstoupíš.“

„Nic takového neudělám!“

„*Jakmile* odstoupíš,“ nevšímal si Petr jeho přerušení, „Zemská hanzovní liga bude rozpuštěna a vládní struktury Země budou začleněny do Konfederace. Pak může začít dlouhý proces napravování škod, které jsi tady napáchal.“

Ačkoliv Basil zuřil, pečlivě se snažil zachovat neutrální výraz. Obrátil se k Andezové. „Plukovníku, vydal jsem rozkaz Petra zatknout! Sundejte ho z toho trůnu násilím, bude-li to nutné. Všechny tyhle lidi zavřete do nejhlubšího vězení, kde si počkají na válečný soud. Rozhodně nebudu mít slitování.“

Vzhledem k pozici, v jaké se Basil ocitl, nemohli vojáci Willisové jeho nehorázně nesmyslným rozkazům ani věřit, a bezradně se otočili na Petra. „Dost!“ řekl. Musel doufat, že Andezová a její muži nejsou tak šílení, aby začali střílet.

Andezová zhodnotila situaci a před namířenými hlavněmi jen bezradně rozhodila rukama. Zamžikala. „Jak přesně… to máme udělat, pane prezidente?“

Ze svého místa vedle trůnu pronesl OX školometským tónem, obvykle vyhrazeným pro prince na začátku výcviku: „Basile, závěr je nevyhnutelný. Je logické uznat porážku.“ Nato významně dodal: „Je to nejefektivnější řešení tohoto problému. Jako prezident byste to měl ocenit.“

Petr se zvedl z trůnu. „Už nemůžeš nic dělat. Všichni lidé na Zemi ze současné situace obviňují tebe, Basile. Za mě ani Roryho se už schovávat nemůžeš. Jsi vyřízený.“

Prezident byl až chorobně neschopný si uvědomit, že nad situací už dávno ztratil kontrolu. Z opasku vytrhl malý osobní komunikátor a spojil se s loděmi OSZ. „Generále Brindle, tohle je přímý rozkaz! Použijte deaktivační kód lodí admirála Willisové a vyřaďte je z provozu. Ochromíte tak celou konfederační flotilu."

Jen po kratičkém zaváhání, sotva vteřinku delším, než jaké bylo možné přičítat zdržení při přenosu, velitel OSZ zdráhavě potvrdil přijetí rozkazu.

Petr byl spíš zklamaný, než rozzlobený. „Basile, to je nesmyslné! I kdyby generál udělal, co mu nařizuješ…"

Basil dál hovořil do komunikátoru a díval se přitom Petrovi přímo do očí. Jeho úsměv teď vypadal docela upřímně. „A až budou ty zrádné lodě úplně bezmocné, generále, bombardujte je vším, co máte."

156 ROBB BRINDLE

Skat, nic nefunguje, zůstali jsme tu trčet!" Robb praštil pěstí do opěradla svého velitelského křesla a vyštěkl na posádku můstku: „Podejte hlášení – jaké máme možnosti?"

„To je deaktivační kód, pane," řekl muž u kormidla, zatímco zoufale bušil do konzoly. „Právě ho použily OSZ. Všechny lodě Konfederace jsou teď neovladatelné."

„Jak se to mohlo stát?" zeptala se Estarra.

Robb měl svaly napjaté k prasknutí a rozbolela ho hlava. „Ve všech hlavních lodích OSZ je zabudovaný deaktivační systém, k němuž má kódy velitel."

„Ale tohle jsou teď lodě Konfederace."

„Měli jsme kódy vymazat a nastavit znovu, když admirál přiletěla s loděmi k Osquivelu, ale nebyl na to čas.“

„Z taktického hlediska tak trochu přehmat, co?“ řekla Rlinda Kettová.

„Útok generála Lanyana nás dost zaměstnal,“ odsekl Robb. „A od té doby nebyl čas odstavit lodě do doků.“

„Teď už je pozdě,“ řekla Sarein. „Co budeme dělat?“

„Promluvíme si s generálem Brindlem,“ řekla Estarra. „Přesvědčíme ho, aby situaci dál nezhoršoval.“

Robb zavrtěl hlavou a vypadal neskutečně unaveně. „Ani ty nejlepší logické argumenty nepomohou. Můj otec prostě věří, že následovat prezidenta je jeho povinností.“

Estarra stiskla rty. „No dobře, ale já jsem teď výš než prezident.“

„Neuznává Konfederaci jako legitimní vládu,“ namítl Robb.

Estarra pohlédla na sestru. „Sarein, jsi theronská velvyslankyně – tuhle funkci by uznávat měl.“

„A já jsem jeho syn,“ povzdychl si Robb. „Ale to mu nezabrání, aby nás zajal, pokud mu to prezident nařídí.“

Sarein se trpce zasmála. „Zajmout nás? Věřte mi, Basil zamýšlí něco daleko horšího.“

Robb přešel ke komunikační stanici a marně se ji pokusil zprovoznit. S výjimkou systémů podpory života nefungovalo nic. „Stejně je to jedno. Nemůžeme vysílat. Jsme tady jako svázaní a s roubíkem v ústech.“

Estarra se upřeně dívala na potemnělé obrazovky, jako by je tak chtěla probrat k životu a přimět, aby opět ukázaly nepřátelské lodi, hvězdy a planety. Ale nestalo se nic. Ticho bylo zlověstnější než jakékoli zjevné nebezpečí.

Ke královně přistoupila Rlinda a zeširoka se přitom usmívala.

„Co je?“ zeptala se Estarra. „Jestli máte nějaký nápad…“

„Deaktivační kód možná vyřadil všechny ty úžasné systémy OSZ, ale *Slepé víře* nemohl zkřivit ani vlásek," řekla. Podívala se na Robba. „Předpokládám, že startovací doky mají záložní systém a dají se otevřít manuálně? Výborně. Tak to vás můžeme s BeBobem dovézt hezky až ke *Goliáši*, ať si vás vyslechnou pěkně zblízka. Nějak k nim tu informaci prostě dostaneme."

Estarra se usmála. „Tak to se potom musím snažit, abych byla náležitě přesvědčivá."

157 JESS TAMBLYN

Když Jess a Cesca spěchali dolů k povrchu, ohniví elementálové, kteří se shromáždili nad troskami Mijistry, se zdáli slabí, zmatení a dezorganizovaní. Zatímco si jejich wentalská loď razila cestu mezi ohnivými koulemi, oba skrze plameny viděli bitvu odehrávající se na povrchu, kde Mág-imperátor a skupina Ildiranů čelili ohnivému muži.

„Rusa'h je jako my." Jess přiměl loď letět ještě rychleji. „Musíme ho zastavit."

„Ne, není jako my! Faerové spálili jeho duši, zničili osobu, kterou kdysi býval," řekla Cesca. „Wentalové nás sice oddělili od ostatních lidí, ale uvnitř jsme pořád stejní, jako jsme byli."

Jess popoháněl jejich vodní loď k zemi a ta se řítila dolů jako první těžká kapka zvěstující hustý liják. Když se tekutá bublina dotkla země nedaleko bojujících Ildiranů, povrchové napětí se uvolnilo, jako když praskne balónek naplněný vodou, a wentalové se vyřinuli ven. Jess a Cesca vystoupili z blátivé louže, která se jim utvořila kolem nohou.

Mág-imperátor a jeho druhové už začali podléhat drtivému žáru. „Nemáš přístup k *thismatu,* Rusa'hu!" vykřikl Mág-imperátor. „Nedovolím tvým faerům, aby trýznili můj lid."

Většina ohnivých koulí už odlétla a nechala Rusa'ha samotného. Přesto nebyl nijak slabý.

Jess a Cesca se blížili k faerskému avatarovi, těla pokrytá třpytivým vodním filmem, a Rusa'h vycítil jejich sílu. Když se otočil, jeho tělo jako by se nadmulo a tvář prozrazovala neskutečný boj, který se v něm odehrával.

„Tohle je mé Impérium!“ Z Rusa’hových dlaní vytryskly chuchvalce ohně, které vrhl proti svým protivníkům.

Jess se ohnivému peklu postavil a odvrátil je od slábnoucích Ildiranů. Cesca spojila své síly s jeho – museli zničit ohnisko, z něhož se šířil ničivý oheň a spaloval lodě, města a živé tvory. Museli ovládnout plameny a zabránit faerům, aby sežehli všechny planety ve Spirálním rameni.

Rusa’h si neponechával nic v záloze a uvolnil tak zuřivou sílu, až Jess s Cescou zavrávorali. Tvrdá půda kolem nich se začala tavit.

Z Jessových pórů místo potu vytryskla pára a vytvořila mocnou živoucí mlhu. Cesca pozvedla ruce a proti ohnivému náporu vytryskla pára. Oba čerpali sílu z wentalů ve svém nitru a čelili ohnivému náporu, přesto byli nuceni o krok ustoupit. Když Rusa’h viděl jejich zakolísání, vrhl proti nim další oheň.

Jess s Cescou se vzchopili a ovinuli faerského převtělence chladivými wentalskými výpary jako silnými provazy. Jess vynakládal stále větší a větší část svého vnitřního rezervoáru wentalské energie. Vzduch kolem něj žhnul a on bojoval, dokud se neocitl na pokraji zhroucení, ale nepolevil.

Mág-imperátor a propojení Ildirané chránění štítem stále odčerpávali část Rusa’hových sil a oslabovali ho.

Jora’h na svého bratra zavolal: „Pojď ke mně, Rusa’hu! Nezáleží na tom, co jsi udělal, vím, že ti v hrudi stále bije srdce Ildirana. Pokud opravdu chceš zachránit svůj lid, zachraň ho *teď*. Vypuď faery dřív, než tě zcela pohltí.“

„Ne!“ Když Rusa’h vykřikl, z úst mu vytryskl ohnivý gejzír.

Třpytivá mlha zhoustla natolik, že Jess stěží viděl, s čím vlastně bojuje. Oslepivé oranžové a žluté záblesky bušily do wentalů, Jess a Cesca však postupovali k faerskému převtělenci. Vodní elementálové obsažení v jejich tkáních se vyčerpávali,

vynakládali svou energii na jejich ochranu. Doufal, že vydrží déle než oheň.

Rusa'h už nedokázal vzdorovat spojenému náporu a klopýtavě ustoupil dozadu.

Jess odmítal couvnout, přestože cítil, že wentalové v jeho těle vynakládají veškerou svou energii. Začal se cítit rozjařeně, připadal si prázdný, jako by z jeho pórů byly vymačkány veškeré molekuly vláhy. Ve snaze povolat poslední špetky sil si vzpomněl na faerský útok na Charybdis a její panenské oceány plné znovuzrozených wentalů. Ta zkáza byla navždy vypálena do jeho mysli – žárem vyschlé oceány, zčernalé útesy a podmořské skály. Stejně tak nemohl zapomenout, jak faerové zaútočili na Golgen a snažili se zničit tulácké těžery… Jak spálili Theron a pohltili světostromy… Jak zabili Cesčina otce a málem i jeho strýce.

Wentalové v buňkách jeho těla se semkli a vrhli se na ohnivého muže.

Rusa'h, neschopný odolat zvýšenému náporu, udělal další potácivý krok vzad a šlápl přitom do blátivé kaluže, která zbyla po jejich wentalské lodi – a past sklapla. Živoucí voda vytryskla ze země a sevřela jeho nohy. Rusa'h sebou zmítal a chrlil oheň na všechny strany.

Než stačil opět získat rovnováhu, Jess a Cesca na něj zaútočili a ovinuli ho dusivou přikrývkou mlhy. Jess vyčerpal svůj vnitřní rezervoár do poslední kapky a do závěrečného útoku vrhl veškerou sílu wentalů, která ho kdysi dávno ochránila před hydrogy. Cesca stojící po jeho boku a propojená s ním, udělala totéž.

Plameny v Rusa'ově nitru byly konečně uhašeny a faerský převtělenec se zhroutil.

Jess s Cescou, kteří v oblacích husté páry stěží dokázali dýchat, klesli vedle Ildiranů na kolena.

Nira odložila svou ratolest a rozběhla se k nim. Než Jesse vůbec napadlo, aby ji varoval, zelená kněžka se ho dotkla, uchopila ho a pomáhala mu vstát. Jess se od ní automaticky odtáhl, ale pak se na nezraněnou zelenou kněžku užasle podíval. „To nechápu – můj dotek by tě měl zabít."

Cesca s ohromením pohlédla na své ruce a zalapala po dechu. „Cítíš to, Jessi? Jsou pryč. Wentalové už v nás nejsou!"

Jess si uvědomil, že i jeho pokožka vypadá stejně jako dřív. Už skoro zapomněl, jaký je to pocit, být *normální*. „Museli shořet – spotřebovat se." Jess se v úžasu otočil kolem dokola. „Jsme opět lidé. A přežili jsme!" Pocítil příval radosti mísící se se smutkem a obdivem vůči vodním elementálům, kteří se obětovali.

„Porazili jsme hydrogy," řekla Cesca tiše. „Jen na tom záleží. Právě to wentalové chtěli." Vzhlédla vzhůru a uviděla několik zbývajících ohnivých koulí bezcílně poletujících sem a tam, jak jsou loveny vodními bublinami a odvlékány do nejbližšího slunce.

Jess se usmál, cítil nesmírnou úlevu.

Kdesi blízko se ozval jakýsi zvuk. Ze země se stále zvedala pára rozfoukávaná termálními proudy. Když se horká mlha konečně rozplynula, spatřili faerského převtělence klečícího na kolenou jako ztělesnění porážky. Ohniví elementálové opustili jeho tělo a on se nyní choulil na zemi, nahý a slabý, pouhý stín sebe sama.

Vzlykající Rusa'h pozvedl tvář k Mágu-imperátorovi.

158 ZÁSTUPCE PREZIDENTA ELDRED CAIN

Podle žraločího výrazu v prezidentově tváři Cain pochopil, že v něm všechno lidské už zemřelo. Basil Wenceslas, který byl kdysi elegantním a talentovaným vůdcem, tvrdým vyjednávačem a schopným úředníkem, se nyní řítil dolů po velmi prudkém svahu.

OX stál vedle trůnu a blýskal optickými senzory. „Prezidente Wenceslasi, musím zdůraznit, že pro svůj příkaz nemáte absolutně žádný právní podklad. Něco takového je zcela bezprecedentní."

Cain se postavil na schody vedoucí k trůnu, přímo mezi krále a prezidenta. „Pane, naléhavě vás žádám, abyste to znovu zvážil."

Basil compa ignoroval a veškeré své pohrdání obrátil proti Cainovi: „Vy si myslíte, že nevím o vašich a Sareininých pletichách proti mně? Podrývali jste mou autoritu na každém kroku. Já jsem jediný, kdo má vizi, já jediný mohu vést lidskou rasu, kam je třeba. Vy jste pro mě obrovským zklamáním." Přelétl pohledem po uzavřeném sále. „Vy všichni – jste absolutně k ničemu! Petr, Fitzpatrick – dokonce i vy, plukovníku Andezová!"

Jeho tirádu přerušil generál Brindle, který se ozval z komunikátoru: „Deaktivační kódy potvrzeny, pane. Jak jste nařídil." Jeho hlas zněl strnule a neochotně. „Konfederační flotila je zneškodněna, zbraně ani štíty nefungují. S výjimkou tuláckých lodí není schopná jakékoliv akce." Brindleův hlas zakolísal, zkreslený statickým šumem. „Nechápu však, čeho chcete dosáhnout. Stále potřebuji jejich pomoc při záchraně únikových kapslí z mých vlastních lodí."

Basil opět pozvedl komunikátor. „Generále Brindle, nařídil jsem vám, abyste zahájil palbu na konfederační lodi. Už jste nepřátelskou flotilu zničil?“

Petr promluvil tak hlasitě, aby spojovací zařízení zachytilo jeho slova: „Generále Brindle, hovoří váš král. Prezident byl zbaven funkce a já vám nařizuji, abyste ho neposlouchal. Na palubě *Jupitera* je královna Estarra.“

„Ve skutečnosti,“ odpověděl Brindle věcným tónem, „je na palubě malé obchodní lodi přímo před mou přídí a před hlavněmi mých děl. Společně s velvyslankyní Sarein mi přednesly návrh, abych vstoupil do služeb Konfederace, a musím říct, že byly velmi přesvědčivé.“

Basil sevřel komunikátor a zařval tak hlasitě, až jej poprskal slinami: „Vyhrožujete vzpourou, generále? Vaše celoživotní příkladná služba tomu neodpovídá. Dal jsem vám rozkaz…“

Brindleova odpověď se v důsledku krátkého zdržení při přenosu střetla s jeho slovy: „Nemyslím, že by útok byl oprávněný. Jednoznačně došlo ke změně okolností.“

„Nežádal jsem vás o názor, generále. Zničte konfederační lodě!“

Ve slovech velitele OSZ se zračil zmatek, ve kterém se ocitl: „Nemohu střílet na svrchovaného vládce.“

Basil zamžikal, jako by neočekával, že mu generál bude odporovat. „Nebuďte směšný! Konfederace není legitimní vláda. Pro Hanzu představuje jasnou hrozbu. Zahajte palbu!“

Po chvíli mnohem delší, než by bylo možné vysvětlit zdržením při přenosu, Brindle odpověděl: „Ne, to neudělám.“

Basilovi zaplály oči a jeho hlas zněl jako kyselina: „Vaše žena slouží na základně OSZ. Nechal jsem ji sledovat a teď nařídím, aby byla vzata do vazby. Nikdy jsem si nemyslel, že budu muset použít taktiku silné ruky i na vás, generále.“

Conradovi se zachvěl hlas: „A já jsem si nikdy nemyslel, že by se skutečný vůdce mohl snížit k braní rukojmí a vyhrožování

loajálním občanům. Dopustil jsem se vážné chyby, když jsem si neuvědomil, že mým skutečným vrchním velitelem je král Petr. Nedopustím, abyste mou Natalii využili jako pěšáka ve své hře.“

Basil zbledl jako stěna. „Pokud neuděláte, co jsem vám řekl, nechám vás a vaši osádku můstku postřílet jako vzbouřence!“

Odpovědí mu byl jen statický šum. Velitel OSZ přerušil spojení.

Basil se prudce otočil k Andezové, jejíž čtyři muži stáli v uzavřeném sále těsně u sebe. Skutečnost, že se k prezidentovi obrátil zády i Conrad Brindle, je viditelně znepokojila. Někteří vypadali, jako by se chystali odhodit zbraně.

Basil to však z nějakého důvodu neviděl. „Plukovníku Andezová, je na čase to skončit. Nařizuji popravu vzdorokrále Petra. Zastřelte ho za to, že uchvátil Roryho trůn.“

„Trůn si může nechat!“ vykřikl chlapec.

„Zavři hubu!“

OX, který předvídal nebezpečí hrozící Petrovi, se postavil před jeho trůn a své tvrdé tělo z polymeru a kovu nastavil jako štít. „Nemohu vám dovolit, abyste ublížili králi. Mé programy to zapovídají. Budete muset střílet skrze mě.“

Andezové zaškubala ruka, ale svou osobní zbraň nevytáhla. Mířilo na ni příliš mnoho Petrových vojáků, kteří měli drtivou přesilu. „Ale, pane prezidente, dokonce i OSZ…“

Basil vytrhl malou pistoli z pouzdra u jejího boku a vykročil proti trůnu, jako by Petr a on byli jedinými dvěma lidmi v místnosti.

Všichni vojáci obrátili hlavně svých zbraní proti němu, přestože jim Petr nařídil nestřílet.

„Pane prezidente, odhoďte zbraň! Hned!“

Basil je zcela ignoroval, jako by byli zcela bezvýznamní.

Cain, stojící dole u schodů vedoucích k trůnu, nezaváhal. Když prezident pohrdavě prošel kolem něj, vytáhl ceremoniální

dýku, kterou kdysi tak hrdě nosil kapitán McCammon. Hladkým obloukem se rozmáchl a vložil do úderu veškerou svou sílu.

Čepel vnikla do prezidentových zad pod levou lopatkou, těsně vedle páteře. Cain vrazil hrot mezi žebra, přímo do Basilova srdce.

Prezident se zastavil, jako kdyby narazil do zdi. Cain na dýku přitlačil.

Všichni zděšeně strnuli. Petr vyskočil z trůnu a prodral se kolem compa.

Zástupce Cain svíral jílec dýky a díky tomu na malý okamžik udržel prezidenta ve vzpřímeně poloze. Basilovy ruce se zkroutily. Upustil zbraň, která s rachotem dopadla na podlahu trůnního sálu. Kolena mu podklesla a náhle byl příliš těžký. Cain pustil zbraň a prezident klesl na podlahu. Látkou, z níž byl ušitý jeho drahý oblek, začala prosakovat krev.

Basil vydal dlouhý přerývaný vzdech a natočil se tak, že se pohled jeho šedých očí setkal s pohledem Cainovým. V hrdle mu zaklokotal poslední výdech, jako by se silou vůle snažil vyjádřit svůj vzdor, zmohl se však jen na jediné slovo. „Zklamán…“

159 TASIA TAMBLYNOVÁ

Než se Tasia a její doprovod dostali k Zemi a zjistili co se stalo, válka už byla u konce – Hanza i Konfederace, černí roboti, ildiranské Impérium, faerové, wentalové, verdani – zkrátka bylo po všem. Když se blížili k Zemi, zachytili rádiové vlny z mnoha různých zdrojů: Fitzpatrickova prohlášení, oznámení Konfederace a vysílání zpravodajských kanálů.

Cain se chladně rozhlédl kolem sebe a vzpomněl si přitom, jak na téže podlaze vykrvácel kapitán McCammon. Překvapivě silným hlasem pronesl: „Jakožto zástupce prezidenta nyní přebírám vládu nad Hanzou.“ Vytáhl dýku z prezidentových zad, očistil ji a podal jílcem napřed králi Petrovi. „A předávám ji Konfederaci.“

„Skat, propásli jsme to!“

Hud Steinman udělal kyselý obličej. „Nemám pocit, že bych se toho nezúčastnil.“

„Svůj díl práce jsme odvedli,“ ujistila Orli Tasiu. „A podle zpráv v médiích bych řekla, že to mělo na konečný výsledek dost podstatný vliv.“

Kotto se stále ještě vezl na vlně nadšení z toho, že jeho Siréna fungovala tak dobře. Přesouvali se z jedné planety na druhou a postupně našli a omráčili deset různých podúlů. K oslabení Jediného bridex to stačilo.

Tasia kličkovala mezi vraky rozesetými v prostoru kolem vojenských lodí na oběžné dráze Země a mířila k *Jupiterovi.*

„Admirále Willisová,“ odvysílala na obří loď. „Nestýská se vám po společnosti? Můj tým má velmi zajímavé informace o klikissech… nebo spíš o tom, co z nich zbylo.“

Hlas, který jí odpověděl, však nepatřil admirálovi. „Na palubě mé lodi jsi vždycky vítána, Tamblynová – i když si jezdíš po výletech, zatímco my jsme tady zachraňovali svět.“

„Po výletech? No dovol, *komodore* Brindle! Nejdřív si porovnáme záznamy, a pak se uvidí, kdo dokázal víc.“

Robb se zasmál. „Přijď na palubu *Jupitera!* Rád si tvoje hrdinské historky poslechnu. Admirál Willisová je taky na cestě sem.“

Setkání na *Jupiterovi* bylo radostné. Kotto na palubě velké lodi OSZ nikdy nebyl, takže si zvědavě prohlížel můstek a neúnavně kladl otázky. Steinman se zajímal o cestu do lodní kantýny, aby si konečně dal jídlo, které nepocházelo ze samoohřívacích balíčků, a Orli s DDm ho doprovodili.

Zástupce Cain z Paláce šepotu oficiálně nařídil generálu Brindleovi, aby zrušil působení deaktivačních kódů a konfederační lodě tak opět získaly přístup k energii a bylo je možné ovládat. Velitel OSZ rád souhlasil. Všechny lodě Konfederace byly nyní funkční.

Zatímco král Petr zůstával v Paláci šepotu a připravoval se na oficiální převzetí moci, admirál Willisová, velkolepá ve své slavnostní uniformě, mířila zpátky na svou obří loď. Vstoupila na můstek, převzala velení a poplácala Tasiu a Robba po zádech.

„Jsem rozhodně ráda, že jsme tady ten binec dovedli ke zdárnému konci.“

„Spirální rameno je velké, madam. Nepořádku v něm určitě zbylo víc než dost.“

Willisová se zamračila. „Dnes mi nekažte radost!“

Když člun Conrada Brindleho přirazil k *Jupiteru,* byl oficiálně přijat. „Některé věci je lepší vyřešit osobně,“ řekl a admirál Willisová mu udělila povolení vstoupit na palubu. Conrad, oblečený do dokonale vyžehlené uniformy, zamířil na

můstek, doprovázený čestnou stráží deseti mužů ozbrojených ceremoniálními kordy, ale bez osobních zbraní.

Když vystoupil z výtahu, Willisová se ve svém křesle obrátila přímo k němu a on jí rázně zasalutoval. Osádka můstku mlčela – všichni čekali, co velitel OSZ řekne. Willisová mu věnovala srdečný úsměv. „Je toho hodně, co bude muset odnést voda, generále."

Strnule přikývl. „Většina mé flotily je ochromená nebo zničená. Ta sabotáž nás připravila o sto lodí."

Tasia, která si na obřadnost nepotrpěla, zkřížila ruce na hrudi. „Kdyby naše lodě přestaly střílet na sebe, vystačili bychom s daleko menší flotilou, pane."

Conrad se na ni podíval a pak sklouzl pohledem na Robba. „Dospěl jsem ke stejnému závěru." Zlehka se uklonil admirálu Willisové. „Jako velitel Obranných sil Země jsem zde, abych zajistil převedení našich závazků vůči Hanze na Konfederaci."

Tasia zalapala po dechu. Willisová jen zamžikala.

Conrad pokračoval: „A jako záruku naší upřímnosti bych vám rád předal deaktivační kódy všech našich lodí." Vytáhl z kapsy své uniformy složený dokument, prsty na něm uhladil záhyby a pak listiny podal Willisové. „Tímto se oficiálně vzdávám svých pravomocí. *Goliáš* a všechny mé zbývající lodě nyní náleží vám. Nechť jste jim dobrým velitelem." Ustoupil o krok vzad. „Moudré vedení a pevný směr – to by byla po dlouhé době příjemná změna."

„Tak vám děkuji, generále. Váš návrh přijímám." Willisová si se zapraskáním uvolnila klouby na rukou. „Když jsme odbyli formality, můžeme si promluvit, jak to bude fungovat – myslím prakticky."

Brindle však nejdříve musel udělat něco jiného. Když se obrátil ke svému synovi, Tasia viděla, jak se v jeho obličeji sváří emoce. „Právě jsem dostal vzkaz od tvé matky, Robbe. Po tom všem, čím jsme prošli, by byla moc ráda, kdybys nás navštívil,

jakmile to bude možné. Jako rodina si máme hodně co říct.“ Pohlédl na Tasiu. „Komodor Tamblynová bude samozřejmě vítána také.“

160 KRÁL PETR

Seděl s Estarrou a zástupcem Cainem u stolu v malé místnosti Paláce šepotu a společně se snažili přijít na to, co udělat se sesazeným králem Rorym. OX stál vedle nich, připravený odrecitovat ze svých obnovených databází záznamy týkající se hanzovního práva či diplomatických tradic, zatím však k žádnému rozhodnutí nedospěli.

„Moje rodina zahynula při nehodě… pokud to byla nehoda.“ Rory ztěžka polkl. „Chci zpátky svůj život, nic víc.“

„Mohli bychom se postarat, aby mohl žít pohodlný život s novým jménem a novou identitou,“ navrhl Cain. „Když zmizí z veřejné scény, brzy se na něj zapomene.“

„Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad. Vzhledem k tomu, nač byli lidé zvyklí u prezidenta, by se nejspíš začaly šířit fámy, že byl zabitý,“ namítla Estarra.

Petr smutně pohlédl na Roryho, který zjevně nic nechápal. „Je mi líto, ale jsi král Rory, ať chceš nebo nechceš. Ale pořád nám můžeš pomoci. *Musíš* nám pomoci.“

„Co kdybychom mu našli nějakou ceremoniální roli?“ navrhl Cain. „Odstoupil by z trůnu, ale nebyl by nikam potupně uklizen. Dovolme mu pokračovat!“

„Lidé už zažili dost zmatků, pocit kontinuity by jim pomohl,“ řekla Estarra. „Mohl by sloužit jako spojovací článek mezi starou Hanzou a novou Konfederací.“

Oficiální abdikace proběhla o něco později. Vojáci vytvořili kordon, aby zadrželi davy a zástupce médií. Když královský pár společně s Rorym stanul v záři světel, Petr si všiml, že se mladík silně potí. Tolik se podobal jeho ztracenému mladšímu bratrovi,

že ho krutost prezidentova úskoku pálila jako sůl nasypaná do rány. To ale nebyla Roryho vina.

Petr řekl tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel: „Nic ti nezazlívám. Nemusíš se cítit provinile."

„Neprosil jsem se o to, abych se stal králem." Rory byl stále oblečený do svého vladařského šatu. „To ale ještě neznamená, že nelituji některých věcí, které jsem udělal."

„Nikdo ti nerozumí lépe než já," ujistil ho Petr.

„Jsem rád, že je prezident mrtvý. Už se nemusím bát." Rory na Petra upřel své hnědé oči. „Nechápu, kde jste vzal sílu, abyste se mu vzepřel."

„Občas to nevím ani já sám."

Basilův portrét v zasedací místnosti byl označen jako „poslední prezident Zemské hanzovní ligy". Tento sál byl uzavřen. Časem se možná galerie stane velmi poučným dokladem historie, právě teď si však Petr nepřál, aby na Basilův portrét někdo zíral.

Spolu s Estarrou se z pocitu odpovědnosti nedávno zúčastnili tichého pohřbu prezidenta Wenceslase. Média se o něj téměř nezajímala a pokud byl Petr schopný posoudit, nikdo při něm neproléval slzy. Přestože se k nim Sarein mohla připojit, nechtěla se vrátit na Zemi a rozhodla se zůstat na palubě *Jupitera*. Brzy odletí domů na Theron. Plukovník Andezová tak možná byla jediným člověkem, který se opravdu chtěl pohřbu zúčastnit, byla však se svou pořádkovou četou zatčena, obviněna a nyní ve vazbě čekala na soud.

Petr a Estarra před zraky davu zaujali svá místa na vedle sebe stojících trůnech, zatímco Rory stanul před nimi. Chlapec se těch několik vět svého posledního proslovu naučil zpaměti. Diváci v očekávání zmlkli a Petr na mladého muže nenápadně kývl, aby ho povzbudil. Rory sundal skvostně zdobenou zlatou korunu, která spočívala na jeho tmavých vlasech, a pozvedl ji, jako by ze sebe sňal velkou tíhu.

Hlasitým zvučným hlasem řekl: „Hanza a Konfederace musí mít jednoho vůdce, jednoho skutečného krále. Dělal jsem, co bylo v mých silách, a vedl jsem Hanzu dobře, ale teď, když jsme bezpečně propluli rozbouřenými vodami, odstupuji z trůnu a předávám tuto korunu vám, Petře. Opatrujte ji.“

Petr přijal korunu a položil si ji na klín. Obecenstvo začalo tleskat a aplaus ještě zesílil, když Rory poklekl na koleno v upřímně míněném gestu úcty a oddanosti.

Petr řekl: „Královna a já vás žádáme, abyste dál sloužil svému lidu a pomohl mu najít své místo v Konfederaci.“

„Bude mi ctí, pane.“

„Pak tedy s naším požehnáním povstaňte!“

Na slavnostní recepci byli sezváni hodnostáři a úředníci z Hanzy i představitelé konfederačních planet. Zelení kněží tu zprávu rychle rozšířili mezi koloniemi.

K Petrovi přistoupil zástupce Cain. Lysý muž netoužil po moci, místo toho se v budoucnu hodlal věnovat rozšiřování své sbírky Velázquezových obrazů.

„Co ještě budete potřebovat, než definitivně převezmete Palác šepotu, sire?“ zeptal se a držel přitom v ruce sklenku šampaňského, aniž by z ní upil. „Nastěhujete se do královského křídla, přivedete sem svého syna? Obyvatelé Země by to bezpochyby uvítali. Těší se, až se král s královnou vrátí.“

Estarra pohlédla na svého manžela. „O tom jsme ještě nemluvili.“

Kromě lunárních fragmentů, které tu a tam proklouzly sítí horlivě pátrajících lodí, trpěla Země po ztrátě Měsíce sporadickými otřesy. Petr už požádal tulácké vědce o vypracování projekcí klimatických a seizmických následků, a přihlásilo se mu víc než dost ochotných dobrovolníků, odhodlaných zakousnout se do dalšího neobvyklého problému.

Kusy rozbitého Měsíce postupně vytvoří široký a řídký prstenec kolem planety. Do té doby však proběhne mnoho změn, a mnohé z nich nebylo možné předvídat.

To ale nebyl hlavní důvod, proč se Petr nechtěl vrátit na Zemi. Zavrtěl hlavou. „Ne, pane Caine! Srdcem nové Konfederace je Theron. To je naše nové sídlo, a odtamtud musím vládnout. Ale budu zde často pobývat a máme zelené kněze a ratolesti, díky nimž zůstaneme v přímém spojení."

Jako obvykle je doprovázel OX. „Pokud mohu při procesu předávání vlády jakkoliv pomoci, rád tento úkol přijmu, stejně jako kterýkoliv jiný, kterým se mě rozhodnete pověřit, králi Petře. Toužím získat nové vzpomínky."

Petr řekl: „Svou věrnost a schopnosti jsi už mnohokrát prokázal, OXi, přesto mi stále dělá starosti, jak velká část tvé minulosti byla ztracena." Obrátil se na Caina. „Pane zástupce, rád bych vás požádal o laskavost. Byla by to velká náhoda, ale přesto se musím zeptat."

„Prosím, vzbudil jste moji zvědavost."

„OX coby učitelský compo zde v Paláci šepotu vyučoval mě, prince Daniela, krále Fredericka a všechny naše předchůdce. Jelikož zastával tak důležitou funkci, doufal jsem, že si někdo v Hanze uvědomil jeho hodnotu."

Cain svraštil své lysé obočí. „Jistě jsme si uvědomovali, jak je pro nás důležitý. O jakou laskavost tedy žádáte?"

„OX vymazal většinu svých vzpomínek, aby mohl řídit hydroský člun. Mohu jen doufat, že prezident Wenceslas byl dost moudrý na to, aby pořídil zálohy jeho paměti. V opačném případě jsme definitivně ztratili jak důležité OXovy vzpomínky, tak jeho úžasnou osobnost, která se u něj během let vyvinula."

Zástupce si povzdychl. „Vím naprosto jistě, že prezident Wenceslas o něčem takovém nikdy neuvažoval. Považoval by to za zbytečně vynaložený čas a úsilí."

V Petrově tváři se zračilo zklamání. „Musel jsem se zeptat."

Cain se šibalsky usmál: „Já jsem ovšem nebyl tak nedbalý. Sám jsem zálohy OXovy paměti pořídil krátce předtím, než jste vy a královna uprchli. Můžeme je bez obtíží opět nahrát.“

161 DD

Přestože se DD s technickými compy spřátelil, rozhodl se, že KR a GU, kteří se společně s Kottem vraceli k Tulákům, nedoprovodí. Místo toho zůstal s Orli Covitzovou. Margaret Colicosová mu řekla, aby na dívku dával pozor, a on pobýval v její blízkosti rád.

Tasia Tamblynová za Orli a Steinmana ztratila slovo a král Petr jim na Zemi našel místo k životu. Compo se s Orli nastěhoval do pohodlného nového bytu, Hud Steinman pak dostal stejný byt hned vedle. Po tom všem, čím spolu prošli, chtěli zůstat jeden druhému nablízku. Přestože úklid a jídlo bylo součástí poskytovaných služeb, DD se snažil pomáhat, jak se jen dalo. Starali se jeden o druhého.

Orli ve své čisté ložnici klesla na malou postel. „Nevím, jak v životě dál, DD! Tak dlouho jsem jenom reagovala na různé katastrofy, že teď nevím, co si mám sama se sebou počít.“

„Rád bych podotkl, Orli Covitzová, že většina dívek tvého věku s velkými životními rozhodnutími ještě ani nezačala. Má první paní, Dahlia Sweeneyová, měla v tvém věku plno snů. Vyprávěla mi příběhy o tom, co chce dělat, o místech, která chce navštívit, ale byla to jen přání. Ty mi ji velmi připomínáš. Byla velmi milá.“

„Díky za poklonu.“

„Je to tak dávno, co jsem ji viděl naposledy! A dlouho jsem neviděl ani Margaret Colicosovou. Myslíš, že je v pořádku? Klikissové jsou už pryč.“

„Uvidím, co se mi podaří zjistit, DD.“

Nadcházejícího dne compa potěšila zprávou, že Margaret je opravdu naživu a dokonce se vrátila na Zemi. Jakmile se to compo dozvěděl, navrhl, aby se s ní bez prodlení spojili, a Orli to ráda udělala, neboť se s Margaret na Llaru sblížily.

Domluvily si schůzku a DD se na to shledání velmi těšil, přestože Orli se zdála poněkud zaražená. Compo nechápal proč. „To nic, nedělej si starosti,“ řekla mu, když se ptal. „Margaret se chce setkat s námi oběma.“

DD a Orli společně zamířili do univerzitní čtvrti, kde Margaret bydlela u svého syna Antona. Když jim otevřela dveře, DDho optické senzory zazářily. „Margaret Colicosová, jsem potěšen, že se s tebou opět shledávám!“

Žena ho objala kolem ramen z polymeru. „Ach, DD, nebyla jsem si jistá, jestli tě ještě někdy uvidím.“ Objala také dívku. „A Orli! Jsem tak ráda, že jsi v bezpečí!“

Anton je pozval do svého malého bytu a spěchal připravit čaj. Ze zvyku, nebo možná omylem, přinesl šálek také pro DDho.

„Hodně jsem o tobě slyšel, Antone Colicosi,“ řekl DD. „Tvá matka mi vyprávěla příběhy o tom, jak jsi vyrůstal s ní a s Luisem Colicosem na archeologických nalezištích, a jak jsi jí dal tu malou hrací skříňku, která jí zachránila život při setkání s klikissy.“

„Ještě pořád jsem tím ohromený,“ začervenal se Anton. „Vlastně to nebyl žádný zvláštní dárek.“

„Bylo to přesně to, co to mělo být,“ usmála se Margaret. „DD, tolik jsme toho spolu prošli, a abych pravdu řekla, jsem ráda, že ta naše dobrodružství skončila. Je čas odpočívat a nabrat trochu sil.“

Orli si nervózně odkašlala. Svého čaje se ani nedotkla. „Právě proto jsem vám DDho přivedla, madam. Je váš. Měla byste si ho vzít zpátky.“

DD náhle pochopil, co dívenku trápilo. O důsledcích vůbec neuvažoval a proto nechápal, proč je Orli tak utrápená.

Orlina nabídka Margaret překvapila. „O tom nechci ani slyšet! DD je teď tvůj, Orli. Vy dva patříte k sobě.“

Orli začala plakat, slzy však rychle setřela a ostatní předstírali, že si jich vůbec nevšimli.

„Tvé rozhodnutí mě potěšilo, Margaret Colicosová,“ řekl DD. „Ale jsi si jistá, že nepotřebuješ mou pomoc? Už nebudeš dál pracovat?“

Stará žena a Anton si vyměnili úsměvy. „Docela určitě máme před sebou spoustu zajímavé práce, ale zvládneme ji sami. Orli, dej na DDho pozor, ať si o něj nemusím dělat starosti. Můj syn a já už máme někam namířeno.“

162 MÁG-IMPERÁTOR JORA‘H

Navzdory zkáze, která postihla Ildiru, měl Mág-imperátor značný důvod k radosti a naději, neboť jeho říše byla znovu pevně spojená. Faerové byli poražení a prezident Hanzy skonal rukou svého vlastního zástupce. Spousta duchovních jisker ukradených ohnivými elementály našla bezpečně cestu zpátky k Věčnému jasu. Dokonce i kdysi vyhaslé slunce znovu zářilo na obloze.

Podoba vesmíru se navždy změnila, stejně jako Jora’h a sama Ildira. Byl ale doma, vedl zbytky svého lidu a znovu připojoval štěpové kolonie, které byly od invaze faerů ponechány samy sobě.

Přes tvrdé podmínky v táboře na okraji zbytků Mijistry se už Nira psychicky zotavila, zesílila a konečně našla znovu klid. „Dívej se na to jako na příležitost, Jora'hu! Máš možnost stát se největším Mágem-imperátorem, jakého kdy Impérium mělo. Začínáš s čistým stolem."

Ildiranská civilizace dlouho žila z dávných úspěchů. Ildirané natolik uctívali minulost, že se jen velmi málo měnili. Teď, když byly smeteny samotné základy Mijistry, jim nezbylo nic jiného, než začít znovu.

Sám Jora'h změnil přístup díky tomu, že lépe poznal lidskou rasu. I jeho lidu by prospělo, kdyby byl kreativní a vynalézavý. Architekti a stavitelé, kopáči, dějepravci, lékaři i úředníci – ty všechny by mohl sjednotit pro dílo daleko rozsáhlejší, než jaké kdy bylo zaznamenáno v *Sáze* – k obrození hlavního města v celé jeho kráse. Nebo je stvořit ještě krásnější.

Dokážou to!

Z tábora na okraji zbořeného města pozorovali s Nirou postup prací. Yazra'h a První následník prokazovali ohromné nasazení a samostatnost. Místo aby žádali podrobné pokyny, chopili se iniciativy, čímž sňali z jeho beder část tíhy, kterou nesl.

Na rozdíl od Thor'ha, který se svým povinnostem budoucího vůdce vyhýbal, z Daro'ha zjevně rostl skvělý Mág-imperátor. Jeho dřívější nejistota zmizela a Mág-imperátor mu připomínal, že je na čase začít plodit mnoho, mnoho nových místodržících. Pečovatelé, dychtící splnit pokyny Prvního následníka, kolem něj pobíhali, jako by už seděl na vejčitém trůnu.

Týmy dějepravců se ze všech sil snažily zaznamenat padlé a spočítat úmrtí způsobená faery a šíleným Rusa'hem. Jména obětí budou zapsána na diamantový film a zapracována do stavebních desek, které budou použity pro stavbu nového Sálu dějepravců.

Od bitevníků Sluneční flotily na oběžné dráze přilétaly nákladní lodě a šalupy. Všichni vojáci byli pověřeni úkoly dělníků, přesto byli v případě potřeby připravení bránit Impérium. Mág-imperátor věřil, že jeho lidu bude dopřána aspoň chvíle klidu, než dojde k další krizi.

Místodržící Ridek'h v utečeneckém táboře shromáždil přeživší Hyrillčany a promluvil s nimi. Pak přistoupil k Jora'hovi a překotně spustil: „Hyrillčané patří na Hyrillku, vůdce, ne na Ildiru. Mají tam své práce víc než dost. Prosím o tvé svolení, abych je směl odvést domů."

„Rád ti je dávám."

„A ještě jedna věc!" Chlapec zaváhal a pak chvatně dodal: „Myslím, že bych s sebou měl vzít bývalého místodržícího Rusa'ha."

To Jora'ha překvapilo. Rusa'h, přestože se díky své porážce vymanil z vlivu faerů, byl pouhým stínem sebe sama. Na nic nereagoval, takže ostatním trvalo několik dnů, než zjistili, že je slepý stejně jako tal O'nh – faerové mu vypálili oči zevnitř. Byl zlomený, neuvědomoval si co se kolem něj děje, a často jen tak seděl na místě a třásl se. Vypadalo to, že si Rusa'h nepamatuje na nikoho a na nic, jako by jeho mysl byla vymazána.

„Máme světlonoše a lékaře," chrlil ze sebe místodržící Ridek'h. „Měli bychom Rusa'ha obklopit Ildirany a zahrnout ho pravým *thismatem*, aby skrze ně mohl spatřit zářivé světlo sluncí. Dovol mu vrátit se zpátky na Hyrillku!"

Jora'h měl pochybnosti. „Bratr už jednou po těžkém zranění hlavy subthismatické kóma zažil. Když se probral, byl úplně jiný."

„A teď se potřebuje probrat znovu – ale důkladně. Jestli existuje alespoň malá šance na uzdravení, musíme to zkusit."

Nira se zamyslela a pak zvolna pokývala hlavou. „Myslím, že to, co navrhuje místodržící Ridek'h, je velmi zralé rozhodnutí."

Jora'h si vzpomněl na to, co udělal se svým zrádným synem Thor'hem – zavřel ho do podzemní místnosti a držel ho pod vlivem shiingu. Rusa'hovi něco takového udělat nechtěl, ať už byly zločiny šíleného místodržícího jakékoliv. „Dobrá, svěřuji ti ho. Jsem rád, že toužíš po smíření, ne po odplatě."

A náhle zahlédl Mág-imperátor scénu, která ho naplnila nadějí: Osira'h a její sourozenci si skutečně *hráli*, se smíchem pobíhali po táboře a honili malý zrcadlový míč, který se vznášel do vzduchu a pak zase zvolna padal k zemi. Muree'n míč popadla a běžela s ním k matce a Jora'hovi tak rychle, že jí ostatní nestačili. Osira'h se rozběhla za ní.

Nira vypadala nesmírně šťastně. „To je dobře, že se konečně zase chovají jako *děti*. Potřebovali to."

„My všichni jsme to potřebovali," řekl Jora'h. „Když je kolem mne můj lid a moje rodina, cítím se silný… I Impérium bude silné."

163 ANTON COLICOS

Když Anton s matkou dorazili na Ildiru, nemusel Yazra'h nijak zvlášť hledat. Rázně k němu vykročila, štíhlá a zpocená, a měděné vlasy za ní vlály jako chvost kovové komety. Vrhla na něj úsměv šelmy: „Dějepravče Antone, to je dobře, že ses vrátil! Právě zde tvoříme dějiny. Měl bys to zaznamenat."

Dvě isixké kočky se prodraly kupředu a Margaret vylekaly, ale Anton se zasmál a podrbal je za ušima.

Yazra'h byla poškrábaná a špinavá, ale sršela energií, i když zřejmě už nějakou dobu nespala. Anton pochyboval, že by kdy dříve nesla tak velkou odpovědnost a řídila tolik velkých projektů. „Vypadáš dobře, Yazra'h."

„Ty taky dějepravče Antone.“ Vřele se dotkla jeho paže – stála v té chvíli těsně u něj. Pak téměř pohrdavě pohlédla na Margaret a dodala: „A kdo je ta žena?“

„Moje matka.“

„Ach, ta xenoarcheoložka! Jedna z těch, kteří objevili Klikisskou pochodeň. Váš syn mi o vás dlouze vyprávěl.“ Yazra’h se zlehka uklonila. „Anton je skvělý dějepravec. Ukázal mi v naší *Sáze* věci, kterých si moc Ildiranů nevšimne. Otec si ho velmi váží. Pojďte, zavedu vás k němu.“

Yazra’h vyrazila a nedala jim příležitost k odporu. Isixké kočky dlouhými skoky běžely před ní.

Margaret se zeptala: „To s tebou flirtovala?“

Anton byl v rozpacích. „Vždycky mě to strašně vyděsí.“

„Chápu.“

Kolem nich vyrůstala nová Mijistra. I přes všechny výhody, které přinášelo *thisma,* to vypadalo, že Ildirané jen stěží zvládají chaos paralelně probíhajících aktivit. Na okraji starého města byl vztyčen nový velitelský tábor. Tvořily jej narychlo postavené stavby, vzájemně propojená přístřeší a kostry nových věží. Dělníci z trosek Mijistry dobývali suroviny, další nezbytné věci pocházely z ildiranských kolonií, jejichž obyvatelé přispěchali Ildiře na pomoc.

Margaret se zadumaně zadívala na místo dopadu. „Nikdy jsme se s Louisem do ildiranského Impéria nedostali. Bohužel.“

Když Yazra’h oznámila jejich přílet, Mág-imperátor je vyšel osobně pozdravit a zavedl je do nového audienčního sálu. „Dějepravče Antone, jsem rád, že tě vidím živého a zdravého! Mrzí mě, co se stalo Vao’shovi. Hluboce lituji, že zůstal opuštěn. Že *já* jsem ho opustil.“

Anton si myslel, že už svého přítele oplakal, proto ho slzy, které mu náhle vhrkly do očí, překvapily. Snažil se něco říci, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku.

Vrchní písař Ko'sh byl tou zprávou zdrcen. Anton s ním měl dříve spory, protože Ko'sh zarputile odmítal změnit *Ságu*, i když byl upozorněn na zjevné historické chyby. Nyní však Anton starého Ildirana, který přišel o svůj Sál dějepravců a veškeré starobylé záznamy, musel litovat. Ko'sh vypadal otřeseně a jeho někdejší tvrdost byla ta tam.

Po rychlé výměně formalit překvapil Mág-imperátor Antona novou nabídkou. „Před časem jsem tebe a dějepravce Vao'she požádal, abyste očistili a přepsali náš slavný příběh. Zůstaň teď prosím s námi a pomoz našim dějepravcům obnovit *Ságu sedmi sluncí*. Impérium tě potřebuje."

Anton se rozpačitě podíval na svou matku a pak zpět na ildiranského vládce. „Je mi to moc líto, pane, ale mám jiné povinnosti. Moje matka a já jsme si už vytýčili jiný úkol." Pohlédl stranou. „Budu muset tuto práci přenechat vrchnímu písaři. Všichni dějepravci znají *Ságu* nazpaměť a pamatují si její sloky mnohem lépe než já. Kromě toho – bez Vao'she bych pracovat nedokázal."

Sklopil oči a ztěžka polkl. „Ale rád bych do *Ságy* zaznamenal Vao'shův příběh, jeho poslední dny. Můj přítel by byl zděšený, kdyby věděl, že ho chci vylíčit jako hrdinu, ale přesto jím byl. Chci se postarat, aby byl takto připomínán."

„Vyprávěj jeho příběh," řekl Jora'h. „Budeme si ho pamatovat."

Yazra'h stiskla jeho rameno v drsném, ale přátelském gestu. „Když jsi nám nepřišel pomoci, proč jsi tedy přišel, dějepravče Antone?"

Znovu se začervenal. „Přijel jsem se s tebou rozloučit. Prozatím."

164 ADAR ZAN‘NH

Lázeňská planeta Maratha se mohla opět stát skvostným místem, a adar Zan’nh se o to hodlal postarat. Zničená sesterská města Prima a Sekunda umístěná na opačných polokoulích měla být obnovena, přičemž práce měly probíhat střídavě po půl roce, vždy na té polokouli, kam právě svítilo slunce. Týmy Ildiranů tak mohly v denním světle pracovat nepřetržitě.

Po porážce faerů se Slunečná flotila rozdělila, aby dokončila mnoho zásadních úkolů po celém zpustošeném Impériu. Skupina bitevníků tala Ala’nha odvezla domů přeživší Hyrillčany a spolu s nimi také místodržícího Ridek’ha. Čekala je práce na obnově jejich kolonie, kdysi tak vzkvétající. Jiné lodě zamířily k Dobru a k planetám v Horizontální hvězdokupě, aby pomohly posílit oslabené *thisma.* Ildiranské Impérium se možná změnilo, ale stále bylo silné. Snad dokonce silnější než kdy předtím.

Se souhlasem krále Petra dodávaly tulácké těžery ekti za výrazně snížené ceny a poskytovaly tak Sluneční flotile tolik paliva, kolik ho bylo zapotřebí. Mág-imperátor na oplátku přislíbil obchodní koncese na stovky let dopředu.

Právě nyní Zan’nh kontroloval práce probíhající v rozvalinách marathské Primy, prvního ildiranského města, které uchvátili zrádní klikisšti roboti. Po měsících tmy zazářilo nízko nad horizontem vycházející slunce a Zan’nh věděl, že se v příštích týdnech obloha zbarví dlouhým východem slunce.

Sekunda byla vážně poničená zbraněmi Ildiranů i klikissů, a ildiranští průzkumníci nyní pročesávali trosky, aby určili, zda se něco dá zachránit. Příslušníci kruhu úředníků pečlivě sestavovali plány na rekonstrukci. Vymýšleli nejvhodnější způsob, jak tento monumentální úkol provést, zatímco na opačné polokouli

panovala tma. Jakmile se pomalé denní světlo přesune, přesunou se i oni.

Zan'nh si vzpomněl na techničku Tabithu Huckovou – ta by jistě dokázala vést ildiranské týmy ještě efektivněji, kdyby ji faerové nezabili, stejně jako mnoho jiných. Také Sullivan Gold by byl vítanou posilou, ale i s rodinou si zvolil jiné místo, kde mohl být prospěšný jak lidem, tak Ildiranům.

To znamenalo, že bude muset k tvůrčímu myšlení podnítit svůj vlastní lid. Tento úkol ho naplňoval směsicí nervozity a nadšení. Byl si jistý, že to dokážou.

Adar stál na prahu svého provizorního velitelského stanoviště a pozoroval, jak se z přeplněných transportérů hrnou dělníci, inženýři, kopáči, pečovatelé a další úředníci. Adar Kori'nh kdysi zklamaně zalitoval, že velkou část své kariéry musel věnovat stavebním projektům a záchranným misím – toužil po vojenské slávě, která by mu zajistila místo v *Sáze sedmi sluncí.*

Zan'nh se nyní nacházel v opačné situaci. Už měl dost vesmírných bitev a ničení, ztratil už mnoho lodí i mužů, byl svědkem strašlivých tragédií a krutostí. Byl zcela spokojený se skutečností, že Sluneční flotila nyní věnuje své síly obnově Impéria.

Vychutnával si, že může jen tak pozorovat zlaté světlo vycházejícího slunce, jehož zář dopadající na rozměrné staveniště pomalu nabírala na síle.

165 KRÁLOVNA ESTARRA

Estarru nesmírně těšilo, že je doma na Theronu a že znovu může chovat své dítě. Otec Idriss a matka Alexa malého

Reynalda pochopitelně rozmazlovali, zatímco jeho rodiče byli pryč.

„Čím jste ho krmili?“ zeptala se. „Váží snad dvakrát tolik!“

Její matka se zamračila. „A co je na tom divného? Roste.“

Estarra svého synka pohoupala a zadívala se do jeho jasných očí. Byly hnědé, stejně jako původně oči Petrovy, stejně jako oči její. Tmavé vlásky miminka už teď trčely na všechny strany.

Vzhlédla vzhůru k mohutným světostromům, z nichž některé nesly hluboké jizvy po spáleninách, způsobených faery. Na Theronu se to nyní hemžilo zástupci Konfederace, tuláckými dělníky a návštěvníky ze Země. Zelení kněží posílali zprávy mezi planetami a šířili tak zprávy o všech probíhajících změnách. Díky značné podpoře zvenčí výstavba nového panovnického domu značně pokročila – byla to kombinace tulácké stavby, houbového útesu a masivní, nicméně zdobné hanzovní architektury. Král a královna chtěli dát najevo, že nová Konfederace v sobě zahrnuje všechny části lidstva.

Sarein stála vedle Estarry a když viděla její zadumaný výraz, s nímž hleděla na hustý les a lidi, řekla: „Je na čase, abychom zapustily kořeny.“ Rozhlédla se kolem sebe s výrazem uspokojení a špetkou úžasu. „Nikdy mě nenapadlo, že by mi tohle místo mohlo tolik chybět!“

Idriss a Alexa svou nejstarší dceru přivítali. Nezajímalo je, co dělala na Zemi, či do jakých politických pletek ji Hanza zatáhla. Estarra byla na svou sestru pyšná, protože věděla, jak velmi se spolu se zástupcem Cainem zasloužila o prezidentův pád.

Celli přiběhla k sestře s květinovým věncem kolem krku. Kolem útlých boků jí volně visel opasek z fialkových a oranžových lišejníků. „Už jen pár hodin! Všechny stromy se na to soustředí – to já poznám. Měla bys slyšet, jak to v telinku hučí.“

„To ty stromy nemají nic lepšího na práci?“ zlobila ji Estarra.

„Ne teď a ne pro mě.“ Celli se otočila ke své nejstarší sestře. „Sarein, no tak, dej najevo trochu nadšení! Tohle je můj velký den.“

Sarein se zatvářila rozpačitě. „Hrozně se těším – opravdu. Ani za nic bych si to nenechala ujít.“

„To doufám.“ Celli se od nich s poskakováním vzdálila.

Estarra pohlédla na Sarein. „Chtěli bychom, aby sis na sebe pro tuto příležitost vzala svůj oděv velvyslankyně. Bylo by to vhodné.“

„Když nad tím tak přemýšlím, nejsem si jistá, jestli bych si ho ještě někdy měla obléknout.“

„Ale ano, měla!“ Estarra vznešeně pozvedla bradu a pak se rozesmála. „Tvá královna ti k tomu dává svolení.“

Odešla Petra uvolnit z jeho politických schůzek – trvala na tom, že potřebuje čas, aby se náležitě připravil. Jakmile se nachystali, vystoupali do sluncem prozářené lesní klenby, kde se všichni shromáždili, aby byli svědky Celliny a Solimarovy svatby.

Královský pár se usadil v síťovaném křesle, Estarra měla miminko připevněné k hrudi tkaninou ze zámotkových vláken. Právě se opět líhli černofialoví motýli, celá hejna jich vířila v lehkém vánku jako živé okřídlené ametysty.

Celli a Solimar stáli vedle sebe na propletených větvích a celí zářili. Jejich smaragdová pleť byla ozdobená novým tetováním, které označovalo jejich výcvik, úspěchy a oddanost jeden druhému. Vypadají tak neskutečně mladě, pomyslela si Estarra, ale vzápětí si uvědomila, že Celli je devatenáct – o rok víc než bylo jí samotné, když si brala krále Petra.

„Vypadají tak pyšní, že jsou spolu,“ řekl Petr. „Jako by byli jedna duše a jedno tělo.“

„Své myšlenky a city již spojili díky telinku.“

„My jsme tuto výhodu neměli.“ Otočil se k ní. „Ale stejně bych si vybral tebe, bez nejmenší pochybnosti.“

Když Celli a Solimar dospěli ke svému rozhodnutí, ostatním zeleným kněžím je oznámili skrze telink. Jejich druhové už o jejich hluboké oddanosti věděli, takže mnoho slov o svatebním obřadu zaznít nemuselo.

Místo toho Celli a Solimar předvedli to, k čemu byli zrození. Vyjádřili radost ze života a z pohybu skrze své akrobatické umění, jemuž se naučili od jiných výtečných stromových tanečníků. Solimar vyskočil, zachytil se jedné vysoké větve, udělal veletoč a zavěsil se za nohy tak, že visel hlavou dolů, právě když Celli vyskočila za ním. Solimar k ní natáhl ruce, zachytil ji a dívka se zhoupla na další větev, kde předvedla piruetu, aniž se zdánlivě dotkla chodidly dřeva.

Zatímco diváci tleskali a jásali. Solimar vyskočil na větev k Celli a pak pokračovali ve své spontánní a přece dokonale sladěné pouti korunami. Jejich radostný tanec kdysi ve zničeném lese probudil nové odhodlání. Verdani jim to nyní opláceli, kývali větvemi, komíhali vějířovitými listy a sami se tak podíleli na představení.

Estarra sledovala tu rozjařující podívanou a vyhřívala se přitom na sluníčku. Viděla kolem sebe své rodiče a ostatní Theroňany, pohodlně usazené spolu s Tuláky, kolonisty a dokonce i zástupci Hanzy. Miminko v jejím náručí hřálo, živé a zdravé. Theron opět kypěl životem a Estarra ve vzduchu cítila vůni květin.

166 MARGARET COLICOSOVÁ

Věčná zvídavost spolu se *Slepou vírou* byly připravené odstartovat. Opravená *Zvídavost* se odlepila od země, zanechala rozlehlý llarský úl hluboko pod sebou a zvuk jejích motorů přitom zněl jako vzdech plný úlevy.

Margaret se dívala za vzdalujícími se loděmi se smíšenými pocity, trochu nesvá z toho, že je zase mezi klikissy, přestože právě to sama chtěla. Anton zůstal s ní, ale ani on si nebyl svým rozhodnutím tak docela jistý.

Klikisští dělníci, inženýři a vědci využili všech svých technických dovedností, aby *Zvídavost* opravili. Řídil je Davlin-bridex, který nyní získal úplnou a dokonalou kontrolu nad zbytky klikisské rasy. Kapitánka Kettová vysadila své dva pasažéry na Llaru, ale o tom, že by její loď měli opravovat brouci, nechtěla zpočátku ani slyšet. Když však byly práce dokončeny, s potěšením konstatovala, že všechny systémy lodi jsou jako nové. Oba kapitáni pak odletěli, aby plnili své další závazky ke Konfederaci.

Margaret si všimla, že její syn sleduje dělníky, válečníky s vysokými hřebeny a pruhované domary se zjevnými obavami. „Neboj, Antone, klikissové nám nic neudělají. Teď už ne."

„Jak bych ti mohl nevěřit? Máš s klikissy víc zkušeností než kdokoliv jiný."

„Snažíš se přesvědčit sám sebe?"

Ztěžka polkl. „Ano, přesně tak."

Margaret a Anton si přivezli vlastní zásoby a bridex jim poskytlo jednu věž jako dočasnou rezidenci. Když Rlinda s BeBobem odletěli, Margaret se synem se tam usadili a pustili se do práce. Ze začátku to byl pro ně nezvyk, ale brzy se z nich stal skutečný tým. Sblížili se víc než kdy předtím. Margaret vyprávěla Antonovi o otci a Anton zase na oplátku o době,

kterou strávil na univerzitě, a o tom, jak ho Ildirané pozvali a umožnili mu překládat jejich *Ságu sedmi sluncí.* A hodně mluvil také o Vao'shovi.

„Zvyknu si na to," řekl Anton. „Musíme zaznamenat spoustu klikisských příběhů. To je to hlavní."

„Tak to se musíme znovu setkat s bridex."

Ze všech roztroušených podúlů zůstali při vědomí jedině ti klikissové, kteří byli nejblíž Jedinému bridex na palubě rojových lodí u Země. Ostatní brouci se ponořili do hibernace, možná už napořád. Davlin-bridex nedokázal překonat ochromující účinky Klikisské sirény, Margaret si však nebyla jistá, do jaké míry o to usiloval. Náhlé oslabení tolika částí úlů dalo Davlinové silné a nezávislé osobnosti jedinečnou příležitost získat nadvládu.

Uvnitř hnilobou zapáchající hlavní síně se svíjející a hemžící se larvy shlukly a vytvořily Davlinovu bustu, jejíž podoba byla nyní výraznější než kdykoliv dříve. Margaret k děsivé tváři přistoupila. „Zbytek lidstva o tom nemá ani ponětí, Davline, ale byl jsi to nejspíš ty, kdo nás všechny zachránil."

„Tuhle část příběhu docela určitě neopomenu," potvrdil Anton.

„*Jsou i jiné příběhy, které je třeba zachovat,*" řeklo bridex.

„To je pravda," pokývala hlavou Margaret. „A my potřebujeme tvou pomoc, abychom jim porozuměli."

„*Pomohu vám,*" řeklo bridex svým děsivým hlasem přicházejícím ze všech stran. „*Poslouchejte.*"

Strávili spolu v síni bridex mnoho dnů a prostřednictvím Davlinovy osobnosti dosáhli až ke genetické paměti. Zazněly prastaré písně, které předtím žádný člověk neslyšel, příběhy o klikissech, o dávném rojení, o Jediném bridex, o stvoření černých robotů a jejich porobení… A o zradě, která jejich národ téměř vyhladila.

Anton si dělal poznámky a všechny příběhy zachytil, zaznamenal dokonce klikisské melodie jako doprovod, zatímco

Margaret hovořila s bridex. Anton byl zcela ponořený do práce, naprosto pohlcen skutečností, že zapisuje dosud neslyšený epos srovnatelný dokonce se *Ságou sedmi sluncí.* S povzdechem pozvedl oči od svého záznamníku a protáhl si ztuhlé ruce. „Kéž by tu s námi mohl být Vao'sh!"

Margaret jeho stesk po bývalém kolegovi dobře chápala. „A já bych chtěla, aby tu s námi mohl být Louis." Usmála se. „Ale jsme spolu. Už jen to je zázrak."

167 SULLIVAN GOLD

Když člun Sluneční flotily přistál na Dobrosu a otevřenými průlezy dovnitř vnikl suchý a prašný vzduch, Sullivan nasadil odhodlaný výraz. Vzal Lydii za ruku, vystoupil a řekl: „Víš, že jsem ti nesliboval žádný luxus, ale alespoň tu nebudou faerové. I hydrogové jsou pryč. Ildiranské Impérium a Konfederace jsou spojenci." Zmlkl a chvíli pátral v jejím obličeji. „To přece není tak zlé, ne?"

„No, dovedu si představit spoustu věcí, které mi budou chybět," řekla Lydia, ale usmívala se. „A spoustu jiných, které mi chybět nebudou – prezident Wenceslas, například, a jeho pořádkové oddíly. Uděláme, co se dá. Hlavně že jsme spolu."

Z člunu vystoupili ostatní členové rodiny a mžourali do světla. Tolik toho prožili, a teď byli rádi, že zase stojí na pevné zemi. „Prezident je mrtvý a Hanza skončila," řekl Jerome. „Na Zemi se to mění k lepšímu. Vždycky se tam můžeme vrátit."

Lydia varovně vztyčila prst. „Fakt, že se něco takového vůbec mohlo stát, je dostatečným varováním. Nebylo to poprvé. Tajná policie, pošlapaná práva, strach ozvat se proti nespravedlnosti, soused proti sousedovi. Ti, které jsi považoval

za přátele, se najednou báli cokoliv udělat, když jsi potřeboval pomoc.“ Pohrdavě odfrkla. „Tohle místo taky není dokonalé, ale bude trvat dlouho, než se znovu naučím věřit.“

Sullivan se s nadějí podíval na svou rodinu. „Zkusíme to! Tady na Dobru můžeme být prospěšní.“

„Když tvůj otec říká, že tohle je dobrá příležitost, pak se i my ostatní budeme snažit ze všech sil,“ řekla Lydia a nikdo jí neoponoval.

Vztahy mezi potomky lidí a Ildirany ze štěpové kolonie byly po tolika generacích stále napjaté, ale domluvili se, že zakopou válečnou sekeru a budou pracovat a žít pospolu. Sullivan chtěl využít své organizační schopnosti, aby obě skupiny spojil v jednu spolupracující kolonii. Věřil, že to s pomocí Lydie a své rodiny dokáže.

Benn Stoner, vůdce potomků lidských kolonistů z *Burtona*, k nim kráčel houpavou chůzí po přistávací ploše, pravici napřaženou. „Tak vy jste ti odborníci? Jsme rádi, že jste nám přišli na pomoc.“

„Mág-imperátor má plné ruce práce s Mijistrou. Konfederace nám sem pošle pár nákladních lodí s nejnutnějšími věcmi, ale většinu práce tu budeme muset odvést sami.“

„To není problém,“ řekl Stoner. „Jsme tady zvyklí na tvrdou práci – lidé i Ildirané.“

Někteří z Ildiranů, kteří postávali kolem, přikývli na souhlas; věděli, že Sullivan má požehnání Mága-imperátora. S inovacemi velké zkušenosti neměli, ale uměli plnit instrukce, a to Sullivanovi pro začátek stačilo. „Než se nadějete, bude z téhle planety ukázková kolonie.“

„Věřím, že Dobros poprvé v historii doopravdy rozkvete,“ řekl jeden z Ildiranů, člen kruhu světlonošů.

Sullivan řekl své rodině, aby z člunu vyložili své věci a Stoner zakřičel: „Neposedávejte tady kolem a pomozte jim najít

dům, kde budou bydlet! Sežeňte něco pěkného – chvilku se tady zdrží.“

I když bylo původní město vypálené do základů, stály tu už nové domy z čerstvě pořezaného dřeva. Rodině Goldových byla nabídnuta tři obydlí – místa měli víc než dost.

Zatímco spolu první noc odpočívali v nové ložnici, Gold svou ženu pohladil po ruce: „Není to tu zrovna rajská zahrada, promiň!“

Naklonila se k němu a letmo ho políbila na tvář. „Měl by ses znovu oholit.“

„Já vím.“

„Máme tekoucí vodu, dům, kde je teplo, a jídlo ve spíži. Mám kolem sebe celou svou rodinu. A jsme v bezpečí.“ Lydia se podívala z okna na tmavou oblohu a zářivé megaflektory, které osvětlovaly město. „Není to ráj, ale bude to stačit.“

168 NIRA

Na krajinu Dobrosu, tak bolestně známou, se Nira nijak zvlášť netěšila. Když se *Věčná zvídavost* přiblížila k zemi, suché hnědé kopce jí připomněly děsivé požáry. Přelétla očima hlavní osadu kolonie a zachvěla se při vzpomínce na inseminační baráky, na ostnaté ploty, na to, kolikrát byla v rámci genetických pokusů zneužitá a oplodněná.

Nira však věděla, proč se sem vrací. Přivezla s sebou ratolesti, které zasadí, aby planetě pomohla zotavit se ze všech utrpěných ran. Osira’h, Rod’h, Gale’n, Tamo’l a Muree’n matku provázeli a svou láskou jí dodávali sílu. Společně mohli dokázat mnohé.

„Bude to dobré," řekla Rlinda, když viděla jejich nejistý výraz. „Slibuju."

„Tohle můžu zvládnout jen já sama. Tím, že se sem vrátím, postavím se minulosti, setkám se s lidmi i Ildirany… Musím to udělat, než se budu moci posunout dál."

Slepá víra letěla vedle *Zvídavosti,* stejně jako ona plně naložená materiálem určeným pro Dobros. Rlinda řekla: „Nezůstaneme s BeBobem dlouho, takže to tady s dětmi vyřiďte rychle, pokud nechcete, abychom zmizeli mezi hvězdami bez vás."

„Ne, nechceme tu zůstat." Nira pohlédla do zadní části lodi, kde se děti bavily sledováním nějakých hanzovních zábavných pořadů, které Rlinda vzala s sebou. „Na Dobrosu jsme už strávili víc než dost času."

Po přistání otevřely *Zvídavost* a *Slepá víra* vrata nákladního prostoru jako obchodníci, kteří vystavují své zboží, a osadníci s radostným vzrušením pomáhali s vykládkou. Rlinda dohlížela na dělníky a sledovala, jak se stohy přepravních beden snižují, až byl nákladní prostor prázdný.

Nira s ratolestí v náručí váhavě stála na konci rampy, dokud ji Osira'h nevzala za ruku a neřekla: „Pojď, mami! Máme ti ukázat cestu?" Děvčátko neslo další květináč se sazenicí světostromu, stejně jako všechny ostatní děti. Šest nových světostromů pro Dobros.

„Znám ji až moc dobře." Vzala ratolest do jedné ruky, usmála se a společně vstoupili na pevnou zemi.

Jako malý průvod spolu přešli přes přistávací plochu a pokračovali přes obnovené město. Malí míšenci s překvapením komentovali všechny změny, které viděli, zatímco Niře se oči leskly slzami. Ploty byly pryč, inseminační baráky vyhořely, sídlo dobroského místodržícího bylo rozbořené. Málem to místo ani nepoznávala. Temné stíny zmizely, skvrny byly milosrdně smyté. IIdiranská kolonie a zajatecký tábor, kdysi oddělené, se

nyní propojily. Nira poznávala většinu osadníků a v jejich tvářích zaznamenala jasný posun. Ildirané jim opravdu pomáhali. Věděla, že v krajině i v srdcích obyvatel zůstalo mnoho starých jizev, proces uzdravování však už započal.

Snad se to přece jen podaří a Dobros se promění v krásné místo.

Šťastné a nadšené děti směřovaly k nejbližšímu kopci, přitahovány k jednomu konkrétnímu místu. Po jarních deštích se kolem zelenala hustá svěží tráva a trsy vysokého býlí.

Nepřekvapilo ji, že hrob, který pro ni zřídil místodržící Udru'h, byl stále na svém místě. První ho našla Muree'n a zavolala k sobě ostatní.

Když se na něj Nira dívala, cítila zmatek. Místo, kde byla údajně pochována, označoval leštěný pravoúhlý kámen. Stále byl patrný holografický obraz její tváře – mnohem mladší a nevinnější. Děti od něj nemohly odtrhnout oči.

„Vypadáš tak krásně!" řekl Rod'h.

Nira poklekla do drsné trávy, dlouhou chvíli se jen dívala do prázdna a vzpomínala na všechna ta léta, strávená v inseminačním táboře. Věděla, že právě tady ji Jora'h oplakával, když se dozvěděl o její údajné smrti.

Bylo na čase sprovodit tu lež ze světa. Nira sňala datový krystal a jeho zdroj a holografický záznam si vzala k sobě. Bylo to jen symbolické gesto, ale ulevilo se jí.

Bude to tak lepší pro lidi na Dobrosu i pro ni.

„Proč jsi to udělala, mami?" zeptala se Osira'h.

Nira postavila květináč na zem vedle sebe. „Jsme tady, abychom založili nový památník, mnohem důležitější." Začala v zemi hloubit díru, aby mohla stromek zasadit. Děti jí pomohly a zanedlouho byl malý světostrom pevně zasazený ve svém novém domově. Nira poodstoupila a obdivovala jejich společné dílo.

„A kde zasadíme ty ostatní?" zeptal se Gale'nh.

Nira označila jednotlivá místa – stromy musely růst dostatečně daleko od sebe, aby měly prostor, a zároveň dost blízko na to, aby mohly sdílet svou sílu a aby se jejich kořeny pod zemí našly a propojily. „Jednou tu bude krásný háj," řekla.

Přivést na toto místo lesní mysl pro ni bylo způsobem, jak Dobrosu odpustit. Vyrostou zde stromy, vysoké a silné.

Když skončili, vrátili se zpátky na přistávací plochu, kde na ně čekala dvojice nákladních lodí. Nira byla konečně šťastná. S úlevou si uvědomila, že své špatné vzpomínky na toto místo může nechat za sebou. Zaplavila ji vlna lásky, rozevřela náruč a své děti vřele objala.

Toto byla jediná vzpomínka na Dobros, kterou si chtěla uchovat.

169 ORLI COVITZOVÁ

Orli pochybovala, že by DD dokázal vnímat jemné odstíny výrazu lidské tváře, i když s lidmi strávil už spoustu let, přesto se snažila svůj šibalský úsměv skrývat. Dral se jí na rty, zatímco přátelskému compovi zvláštním hadříkem čistila a leštila vnější plášť.

„Vždy jsem se snažil udržet svůj zevnějšek čistý, Orli Covitzová! Velmi však oceňuji pečlivost, s jakou se věnuješ detailům. Trampoty, kterými jsem v poslední době prošel, způsobily ztrátu lesku i barev."

„Mám pro tebe překvapení a chci, abys vypadal co nejlépe."

„Co je to za překvapení?"

„Ale DD, když ti to řeknu, nebude to už překvapení!"

Malý compo tuto informaci zpracovával. „V zásadě máš pravdu."

Mrkla na hodiny a rychle ještě naposledy přetřela compova záda a týl. „Musíme jít. Pan Steinman nám zařídil odvoz.“

„Jsem velmi napjatý.“

„To je dobře.“

DD vyšel za Orli z jejího bytu a pořád ještě mluvil. „Umím být napjatý, víš? Mé programové vybavení je velmi důmyslné.“

„Já to vím. Umíš spoustu věcí, které bych nečekala.“

Pan Steinman se oholil, vysprchoval a převlékl, mokré šedé vlasy si sčesal za uši. Potřeboval by ostříhat, pomyslela si Orli, ale líbilo se jí, že si dal záležet, aby vypadal k světu. Uvědomila si, jak je to pro ni – a pro DDho – důležité. Dokonce se polil kolínskou. Spoustou kolínské.

„Všechno je připravené,“ řekl. „Můžeme jet?“

„Vypadáte stejně nedočkavě jako já.“

Muž se začervenal. „Jen se ti snažím udělat radost.“

„Kam jedeme?“ domáhal se DD.

„To je překvapení,“ odvětili mu jednohlasně.

„Za kým jedeme?“

„To je překvapení!“

„Řeknete mi aspoň něco?“

„Ne.“

„Takže se mám přestat ptát?“

„Ano.“ Přátelský compo byl nedočkavý jako malé dítě toužící rozbalit dárek k narozeninám.

Cestou přes město se Orli nakonec nechala obměkčit a napověděla mu: „Trošku jsem pátrala. Už víš, že jsem svoji matku nenašla, ale někoho jsem přece jen objevila – někoho pro tebe.“

„Já nikoho jiného nechci, Orli Covitzová! Margaret Colicosová nám řekla, že máme zůstat spolu.“

„To je něco jiného. Však uvidíš!“

Přijeli ke skromnému domku s krásnými květinovými truhlíky na zápraží. Orli si s úsměvem prohlížela hnědé okenice

a šindelovou střechu, světle žlutou fasádu a cestičku, která je zvala, aby přistoupili k hlavnímu vchodu, kolem nějž stály květiny v nádobách.

DD držel krok s Orli, která spěchala kolem namodralých jalovců k domovním dveřím. Pan Steinman šel pár kroků za nimi. Jen co Orli zaklepala, otevřela dveře pozoruhodná stará dáma ve volných zelených šatech. Stříbřité vlasy měla sepnuté dozadu a levé zápěstí jí obepínal jemný zlatý náramek. Orli připadala asi tak stará jako pan Steinman.

Po chvilce rozpačitého ticha se stará paní zdráhavě zeptala: „Tak tohle je DD? Je to opravdu DD?“

Compo udělal krok dopředu. „Ano, jsem DD. Rád vás poznávám.“

Orli se nemohla udržet vzrušením. „DD, copak si nepamatuješ na Dahlii Sweeneyovou?“

„Dahlia? Moje první majitelka?“ Compo byl doopravdy zaskočený.

Žena se zasmála. „Už je to padesát let. Ale vyrostla jsem a dala jsem tě své dceři… a ta taky vyrostla a rozhodla se, že nebude mít rodinu.“

„Jsi mnohem starší.“

„Ano, to přináší čas. Jsi rád, že mě vidíš?“

DD zabrebentil hlasem překypujícím radostí: „Je to naprosto úžasné!“

„To je.“ Dahlia otevřela dveře dokořán. „Pojďte prosím dál! Musíme si toho moc říct.“

Z domu Orli ucítila vůni koláčků.

Ten den si povídali celé hodiny a Orli si uvědomila, jak velice musí být ta stará žena opuštěná. DD ze sebe sypal svá dobrodružství za všechna ta léta a Dahlia vyprávěla o svém životě od doby, co ho její dcera Marianna prodala. Potom mluvil pan Steinman o sobě, a své hrdinství skromně zlehčoval.

Najednou vypadal skoro plaše a maskoval to přehnaným zájmem o Dahliinu zahrádku.

Druhý den se vrátili na večeři. A další den znovu. Pokaždé, když se loučili, měla Dahlia slzy v očích.

A pak při další návštěvě si stará dáma strnule sedla na gauč. Místo čaje udělala limonádu. „To, co vám teď navrhnu, je to nejlepší řešení. Všichni jsme sirotci a ztracené duše. Orli, mám pocit, že putuješ z místa na místo a marně hledáš domov."

Orli se přinutila k úsměvu. „Není to moje vina, že jsem se ještě neusadila."

„Navrhuji, abyste se s DDm nastěhovali ke mně. Je tady spousta prázdných pokojů a mně by se rozhodně hodila společnost – a taky pomoc na zahrádce a tak vůbec."

„Mohu nabídnout svoje služby," neváhal DD.

Orli, která ke svému malému bytu neměla žádný zvláštní vztah, se souhlasem ani chvíli neotálela.

„Vás se to pozvání týká taky, pane Steinmane," řekla Dahlia. „Pokud ovšem budete mít zájem."

„Říkejte mi Hude, prosím – obzvlášť jestli se tu mám usadit." Starý muž se nepřestával usmívat.

„Jsem velmi šťastný," řekl přátelský compo.

Orli si uvědomila, že právě tak se cítí i ona. Konečně.

170 PATRICK FITZPATRICK III.

Když Patrick hleděl do lehoučkých pastelových oblaků Golgenu, už neměl pocit dřímající hrozby. Zívající propast prázdnoty v něm přestala vzbuzovat závrať a strach z pádu (ostatně, prošel se nad ní po prkně). Dokonce mu ani nevadil podivný chemický zápach plynů stoupajících vrstvami vzhůru.

„Skoro mám pocit, že bych si to místo mohl oblíbit," řekl.

„Takže si dům tvé babičky necháme jen na léto?" zeptala se Zhett. „Pravda, ve srovnání s touhle oblohou" – rozpřáhla paže – „se i to velké staré sídlo pořád zdá těsné."

„Jsem naprosto spokojený tam, kde jsi ty," řekl Patrick napůl škádlivým tónem a Zhett nedokázala rozeznat, zda to myslí jako rýpnutí nebo jako vyznání lásky.

Z nižších vzletových palub těžeru startovaly pavoukovité transportéry, které obloukem oblétly přidružené satelitní plošiny, stoupaly vzhůru do vrstev řidší atmosféry až dosáhly oběžné dráhy, odkud se s cisternami plnými ekti vydaly na cestu. Těžba běžela na plné obrátky. Ildiranské impérium a Konfederace byli zákazníci, kteří nikdy neměli dost paliva pro mezihvězdný pohon.

Připojil se k nim Del Kellum, ruce založené v bok. „Vždycky když vidím některou z těch lodí odlétat, musím chtě nechtě myslet na zisk, který to přinese klanu Kellumů."

Patrick se díval vzhůru a zamžoural do ostrého světla. „Vždycky, když vidím některou z těch lodí odlétat, jsem rád, že na ni nikdo nestřílí a že si nemusíme dělat starosti s hydrogy, faery, klikissy, černými roboty nebo OSZ."

Del se s vážným výrazem v tváři otočil ke své dceři: „Zlato, tvůj manžel se tady, doufám, nebude jen tak potloukat. Bude muset přiložit ruku k dílu, pracovat aspoň tolik jako já…"

„Mám lepší nápad, tati! Postarám se, aby se vyrovnal *mně.*" Zhett objala Patricka kolem pasu, protože věděla, kolik času už prací na těžeru strávil. „Bude se mnou trávit nejméně dvě hodiny denně v řídicím centru, abych mu mohla vysvětlit, jak těžer funguje. Dříve či později z něj uděláme přiměřeně schopného šéfa."

Patrick se na ni rozhořčeně podíval. „*Přiměřeně schopného?* Byl jsem vychován k tomu, abych se stal vůdcem –

velitelem armády, kapitánem průmyslu, respektovaným diplomatem.“

„Jo, ale můžeš sakra taky normálně *pracovat*, ne? Rád bych šel někdy do důchodu.“

Zhett se uštěpačně zasmála. „Ty a do důchodu? To těžko.“

„Tak? Co by na tom bylo špatného, kdybych se trochu usadil? Vyráběl bych vlastní pomerančový likér – třeba i na prodej. Pořídil bych si pár nových nádrží s korálovými rybkami… kruci, co takhle rovnou vlastní vodní svět? Mohl bych z toho udělat turistickou atrakci. Většina Tuláků v životě živou rybu neviděla.“

Další dva transportéry odlétly. Z výfukových trub obřího těžeru se dál valila oblaka odpadních plynů. Průzkumné lodě klouzaly po vrcholcích mraků a do oblačných vrstev spouštěly dlouhé sondy, aby změřily koncentraci vzácných plynů.

Oblohou plulo mnoho dalších těžních zařízení vzdorujících gravitaci obří plynné planety, a plnily ekti jednu nádrž za druhou. Ještě štěstí, pomyslel si Patrick, že je na tomto nesmírném rozlehlém nebi dost místa pro všechny.

171 MARGARET COLICOSOVÁ

Během několika týdnů se Davlin-bridex podělil s Margaret a Antonem o všechny významné příběhy a písně, a o všechno další, co považoval za hodné zaznamenání. Margaret poté, co si vyslechla všechna ta vyprávění o rozsáhlých válkách, vzestupech a pádech početných podúlů, cyklickém rojení a následném sjednocování a vyhlazování, byla ohromená a zahlcená nesmírným množstvím informací.

A pak jednoho dne bridex své vyprávění skončilo. Klikissové svižně pochodovali městem a řadili se do zástupů, celé miliony vytvořily dokonalé útvary roztříděné podle poddruhů.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Anton. Margaret zavrtěla hlavou. „Něco takového jsem nikdy neviděla.“

Mysl úlu pro ně poslala dva bojovníky, aby je přivedli do rozlehlého sálu. Zápach tam byl ještě silnější než jindy a bzukot zněl tak hlasitě, až jim cvakaly zuby.

Ještě než myriády larev dokončily přeskupení do podoby lidské tváře, Margaret se zeptala: „Davline, řekni nám, co se to děje?“

„V dávné minulosti žili klikissové a Ildirané v míru. Ildirané se našim koloniím vyhýbali a války našich úlů se jich netýkaly.“ Cize znějící hlas nadlouho zmlkl. *„Teď to bude jinak. Lidé nás na pokoji nenechají. Jednou pomstychtiví lidé přijdou i sem. Můžeme zde čekat na vyhlazení… nebo se uložit do hibernace – možná na dalších deset tisíc let.“*

Margaret se mu nesnažila odporovat. Sama pochybovala, že by lidé nechali klikisse na pokoji.

Anton řekl: „Copak jsou to jediné dvě možnosti?“

„Dlouho jsem si myslel, že ano, ale teď jsem přišel na jiný způsob, jak přežít.“ Vymodelovaná tvář vypadala smutně a ustaraně. *„Já jsem vše, co z klikissů zbylo. A protože jsem bridex, musím odejít. Shromáždím zbytky svého úlu a někam odejdu – daleko, daleko od lidí a ildiranské civilizace. Se členy své původní rasy se nejspíš tisíce let nepotkám. Sbohem, Antone Colicosi. Sbohem, Margaret Colicosová. Děkuji, že jste zaznamenali naše písně.“*

Davlinova obrovská tvář se rozpadla do beztvaré masy. S vrzavými zvuky přišlo do síně bridex osm hrozivých domarů, kteří vstoupili přímo do svíjející se a zmítající masy larev tvořících mysl úlu. Margaret si chvilku myslela, že je to jen

začátek dalšího dělení, že larvy domary pohltí. Kroutící se tvorové však místo toho začali lézt po mohutných exoskeletech vzhůru, až všech osm domarů pokryli jako živý, hemžící se oblek. Obtěžkaní tvorové pak odsupěli zase ven ze síně a bridex, rozdělené na části, odnášeli s sebou.

Margaret a Anton je následovali do ostré sluneční záře Llara a vystoupali na věž, odkud se jim otevíral pohled na střed města. Dole pod nimi se u přepravního portálu shlukovali klikissové z vědeckého poddruhu.

Lichoběžníkový rám se zamihotal, plochá kamenná deska zprůhledněla a dala nahlédnout na jinou planetu, do světa s šedými útesy a horkými gejzíry pod temně modrou oblohou.

Řady klikissů se rozestupovaly, jak mezi nimi spořádaně pochodovali tygrovaní domarové. Aniž se zastavili, pronesli na svých tělech části bridex pulzujícím portálem.

Když prošli, vyrazili za nimi šiky bojovníků a pochodovali nepřetržitě více než hodinu. Pak přišli na řadu dělníci, sběrači, stavitelné, průzkumníci… Llaro opouštěl jeden poddruh za druhým. Jejich spořádaný exodus až naháněl hrůzu.

Margaret a Anton to sledovali ze své pozorovatelny. „Davlin s sebou bere zárodky úlu."

Proud klikissů procházejících skrze portál do neznámého nového světa se zdál nekonečný. Poddruh vědců zůstával u portálu a dohlížel na přesun, dokud kolem něj neprošli poslední brouci – vrtači se žlutým krunýřem.

Pak vědci cosi upravovali v obvodech a ovládacích prvcích na spodní části lichoběžníkového rámu. Když byli se svým dílem konečně spokojení, i oni prošli plochou portálu – všichni až na jednoho.

Poslední zbylý klikiss se dotkl ovládání portálu, kamenná brána opět zmatněla a uzavřela tak průchod na onu cizí planetu. Ve spleti obvodů to zajiskřilo a části koordinačních dlaždic se

roztavily, čímž byl přepravní portál jednou provždy vyřazen z provozu.

Jakmile klikisský vědec vykonal svůj úkol, zemřel.

Když Margaret viděla mrtvého vědce zhrouceného vedle matné lichoběžníkovité plochy, okamžitě si vybavila osamocené tělo klikisse, kterého s Louisem našli ležet vedle portálu uvnitř skalního města na Rheindic Co. Teprve teď pochopila, že přesně tímto způsobem kdysi zbytky hmyzí rasy uprchly před hydrogy a černými roboty.

A také pochopila, co vlastně Davlin udělal.

Margaret a Anton sešli dolů ke kamennému rámu a hleděli na obrovskou, prázdnou hmyzí metropoli kolem sebe. „Bridex vybralo novou planetu, takovou, která na normálních koordinačních dlaždicích není vyznačená. Pak jejich vědci zničili portál, aby zahladili stopy. Myslím, že ani naši nejlepší experti by teď nebyli schopní zjistit, kam se to klikissové vlastně poděli."

Anton smutně pokýval hlavou. „Připadá mi to jako dobrý konec písně tohoto úlu."

Jeho matka souhlasila. Davlin byl pryč, klikissové byli pryč a ona konečně měla pocit, že její práce byla završena.

172 JESS TAMBLYN

Jess se vrátil k troskám Randezvous, kdysi shluku asteroidů a umělých struktur volně propojených do jediného komplexu, a toužebně se díval skrze čelní průzory své lodi. Desítky tuláckých lodí teď létaly kolem, zachytávaly největší kusy poničeného sídla tulácké vlády a za pomoci svých výkonných motorů se snažily dotlačit jednotlivé části do společného gravitačního

centra. Jiné používaly kinetická děla a vystřelovaly do vesmíru kamenné koule, jejichž údery postupně odklonily asteroidy požadovaným směrem.

„Dřív bychom mohli využít sílu wentalů a všechny ty kusy jednoduše srovnat," poznamenal Jess. „Teď si připadám… bezmocný."

„Připadáš si *normálně,*" řekla Cesca. „Jsme Tuláci, a to mi docela stačí."

Přestože v nich už vodní elementálové nebyli přítomni, po odchodu z Ildiry ještě jednou pocítili jejich důvěrný mentální dotek. *Wentalové jsou vyčerpaní, ale* přežijeme. *Verdani obětovali mnoho, ale také přežijí.* Jess a Cesca cítili obrovskou únavu, ale byli spokojení s tím, čeho dosáhli. Hydrogové jsou uzavření ve svých plynných obrech, faerové ve svých sluncích. Chaos se dostal pod kontrolu, životu se daří a nakonec bylo zase dosaženo rovnováhy.

„Ano, životu se daří," souhlasila Cesca s tajemným úsměvem a rukou si sáhla na břicho.

„Takže jsme vyhráli," řekl Jess.

Hlas wentalů na chvíli zmlkl. *Je po válce a všechny strany přežily,* řekl potom. *To je naše vítězství.* A pak se hlas ztratil.

Jess a Cesca cestovali v malé tulácké lodi, kterou dostali, protože si už nemohli vytvořit vodní loď, kdykoliv se jim zachtělo, a nedokázali také přežít ve vakuu či kráčet po povrchu ledových planetoid. Byli zase úplně obyčejní lidé, skuteční lidé. Muž a žena.

Jess po tom tak dlouhou dobu toužil! „Nezměnil bych jedinou věc." Natáhl se k ní a pohladil ji po dlouhých tmavých vlasech. „A naše práce neskončila – jen bude jiná."

„Práce tulácké Mluvčí nekončí nikdy. Neříkávala právě tohle Jhy Okiahová? Byla to moudrá žena."

Cesca se usmála. „Mým úkolem coby Mluvčí bude pomoci klanům najít místo v Konfederaci a podpořit vzájemnou spolupráci.“

Jess a Cesca se přiblížili k prostoru Randezvous, identifikovali se, dostali povolení a přistáli se svou malou lodí v komplexu, kde dělníci zřídili provizorní obytnou kopuli. Oáza s kovovými stěnami nabízela příchozím možnost doplnění paliva, vodu, vzduch a zásoby jídla. Když prošli přechodovou komorou, setkali se s muži a ženami, kteří se vrátili do bývalého centra Tuláků a začali pracovat na uskutečnění donkichotského plánu, jako by shromážděním jednotlivých kusů mohli stvořit Randezvous znovu.

Cesca je přelétla pohledem a s úsměvem řekla: „Já vás poznávám – jste z klanu Rudyearů, že?“

Jedna starší žena přikývla. Tři mladíci si oba návštěvníky upřeně prohlíželi. Menší podsaditý muž zbledl, když je poznal. „Ať se vás nedotýkají!“ Zaváhal. „Můžete tu být? Je to bezpečné?“

Jess se zasmál, udělal pár kroků dopředu a poplácal muže po ramenou. „Není se čeho bát. Wentalové už v našich tělech nejsou.“

„Už nejsme nijak zvláštní,“ dodala Cesca.

„Dovolila bych si nesouhlasit,“ řekla ta starší žena. „Dost jsme toho o vás dvou slyšeli. I když už ve vás wentalové nejsou, nikdo nemůže tvrdit, že mluvčí Peroniová neudělala pro přežití klanů co bylo potřeba, když bylo nejhůř.“

Cesca se starou ženu pokusila obejmout, ta se jí však, navzdory ujišťování, vytrhla. Jess objal další dva lidi, kteří byli v kopuli. „Doufám, že vám to nevadí. Tak strašně dlouho jsme se nesměli nikoho ani dotknout! Chybělo nám to.“ Potřásl rukama zmateným mladíkům, kteří vůbec nechápali, o co jde.

„Mluvčí Peroniová, vrátíte se na Randezvous, až to tady dokončíme?“ zeptala se jakási světlovlasá žena v pokročilém stupni těhotenství.

„Ráda bych,“ řekla Cesca. „Klany budou vždycky nezávislé, ale asi nebudeme chtít zvláštní vládní centrum oddělené od Konfederace.“

„Jen jsem myslel, že by to bylo hezké místo k životu,“ řekl podsaditý muž.

„Zmíníme se o tom,“ řekl Jess.

„Dobře. Každá pomoc, kterou by nám klany mohly poskytnout, by se nám hodila,“ řekla ona starší žena.

„Za jistý podíl, samozřejmě,“ dodal podsaditý muž.

„Za jistý *malý* podíl.“ Chvíli se na sebe dívali, ale pak muž zjevně ustoupil.

„Kdoví,“ přidal se jeden z dělníků, „možná, že až to tady jednou doděláme, přijdeme i na to, jak dát zase dohromady Měsíc.“

„To je nesmysl!“ řekla žena. „To už by bylo lehčí přitáhnout k Zemi nový od nějaké planety, která ho nepotřebuje.“

„No tak to můžeme udělat takhle!“

Jessovi se zdálo, že by realizace prvního ani druhého plánu nebyla tak úplně snadnou záležitostí. Ovšem Tuláci byli experty na řešení problémů, jakkoli složitých.

Zdrželi se s Cescou jen tak dlouho, než se stačili najíst, a pak se znovu vydali na cestu. Další zastávkou byly loděnice u Osquivelu a potom Theron, kam král Petr svolal velký sněm, který měl oficiálně ustanovit vládu celého lidstva.

Jess a Cesca se opájeli tím, že jsou zase mezi lidmi, a nevynechali jedinou příležitost, kdy si mohli potřást rukama s přáteli, rodinou či novými známými, obejmout je nebo si nějak jinak užít fyzického kontaktu.

A stejně tak si užívali čas, který mohli strávit sami spolu na cestě k dalšímu cíli. „Je to pro nás nový začátek," řekla Cesca.

„Naštěstí nezačínáme tam, kde kdysi." Jess si pamatoval, jak dlouho byli nešťastní, když se Cesca zasnoubila nejprve s Rossem Tamblynem a pak s Reynaldem z Theronu. Nemohli být spolu, protože se řídili smyslem pro povinnost víc než vlastním srdcem, a báli se uposlechnout své city. Bylo to tak těžké! „Patříme k sobě."

Zatímco si loď razila cestu kupředu, Cesca se k němu naklonila a políbila ho. „Máš pravdu. Nikdy se mi neomrzí kontakt s lidmi. Blízký kontakt s lidmi. Obzvlášť kontakt s tebou."

Pohledem zkontroloval autopilota a chronometr.

„Máme pár hodin času, než dorazíme do cíle. Jak bychom mohli toho času využít, co myslíš?"

„Navrhuji, Jessi Tamblyne, abys následoval svou Hvězdu."

173 KRÁL PETR

Na Theron byl svolán velký sněm.

Vzduchem létali plachtouni, jako by chtěli soutěžit s početnými tuláckými loděmi, které jedna za druhou přistávaly na mýtinách světolesa. Celli a Solimar působili jako oficiální zelení kněží a jejich prostřednictvím se zprávy a novinky šířily telinkovou sítí.

Zástupci konfederačních kolonií s pomocí místních zelených kněží požádali o vyslání lodí, takže se sešlosti mohli také zúčastnit. Rlinda Kettová, Branson Roberts a Nikko Chan Tylar na svých lodích přivezli tolik návštěvníků, kolik jen bylo možné. Velvyslanci, kteří se nemohli dostavit osobně, poslali přes telink zprávy, které pak byly doručeny a četly se nahlas, aby každý účastník slyšel, jak obrovská a neochvějná je podpora Konfederace v celém Spirálním rameni.

Sarein na sobě měla stejný velvyslanecký šat, jaký před lety nosila Otema, a působila jako spojka s bývalými představiteli Hanzy. Přítomen byl i zástupce Cain a také velkoadmirál Willisová, generál Conrad Brindle, jeho žena, Natalie, Robb a Tasia, všichni usazení na význačných místech.

Patrick a Zhett plísnili Dela Kelluma, který v jednom kuse psal zprávy, podával je zeleným kněžím k odeslání a krátil si tak čas při nekonečných průtazích před závěrečnou slavností. Provoz jeho těžerů a loděnic teď běžel jako na drátkách a on se nedokázal odtrhnout od manažerských povinností, přestože ho dcera a její muž nutili sedět zpříma a sledovat průběh shromáždění.

Oblohu protínaly křižující se stopy devětačtyřiceti ildiranských šípů létajících sem a tam, a vzduchem se neslo burácení sonických třesků. Mág-imperátor se zdráhal opustit Ildiru – příliš dobře si pamatoval, co se stalo při jeho poslední nevinné návštěvě Theronu – ale poslal za sebe Niru, Osira'h a Prvního následníka Daro'ha; díky *thismatu* byl dobře informován o všem, co potřeboval vědět.

Estarra stála vedle krále Petra a v náručí držela malého Reynalda. Bylo jí jedno, že jde o oficiální vládní slavnost. Chtěla, aby její dítě bylo svědkem zrodu skutečně sjednocené Konfederace. Matka Alexa a Otec Idriss se jako správní hrdí prarodiče nabízeli, že dítě pohlídají, ale královna trvala na svém.

OX se od královny s králem nikdy nevzdálil na víc než pár kroků. Jeho syntetická kůže se jen leskla a všechny jeho systémy byly vylepšeny – především kapacita paměti, aby do ní mohl uložit všechna data, která zástupce Cain uchovával v archivu, a také aby zbylo dost místa na všechno, co prožil s Petrem a Estarrou po jejich útěku ze Země.

„Teď mohu uložit mnohonásobně víc dalších vzpomínek," řekl učitelský compo, když bylo dokončeno nahrávání obnovených souborů. Jeho optické senzory se samým nadšením zlatě leskly.

„Máš před sebou ještě mnohem větší úkol, OXi," řekl Petr. „Naučil jsi mě toho tolik. Doufal jsem, že bys mohl učit také našeho syna."

„Budeš učitelský compo našeho Reynalda?" zeptala se Estarra.

OX nezaváhal ani na okamžik. „Bude to pro mě čest."

Když skončila ildiranská letecká přehlídka, šípy zamířily zpátky k bitevníku na oběžné dráze a král Petr požádal o pozornost. „Lidé ze Země a z Theronu, všichni zástupci lidské rasy – ať už pocházíte z hanzovních kolonií či tuláckých klanů – vážení představitelé ildiranského Impéria." Rozhlédl se kolem a

viděl na tvářích přítomných, usazených ve stínu pod korunami stromů, napjatou pozornost. „Konce bývají často smutné, začátky radostné. Dnes jsme se dočkali obojího. Uposlechl jsem hlasu drtivé většiny vašich zástupců a nyní z pravomoci vůdce Konfederace prohlašuji Zemskou hanzovní ligu za rozpuštěnou.“

Petr naslouchal vlně potlesku. Zástupce Cain a Sarein tleskali ze všech nejvíc.

Když potlesk utichl, promluvila Estarra. „Král a já vítáme všechny národy, které si přejí žít v míru tak, aby ve Spirálním rameni mohla rozkvést silná civilizace. Již víme, jak tvrdě se platí za nepřátelství a zášť. Nechť nyní sklízíme plody spolupráce, obchodních styků a přátelství.“

Petr na její slova navázal dřív, než se aplaus zcela utišil: „Naše minulost závisela na rozmarech tyranů, byla zbudována na krvi nevinných, oharcích hvězd a popelu světů.“ Estarra, stojící vedle něj, chovala na jedné ruce dítě. Uchopil ji tedy za druhou a pronesl: „Společně vybudujeme novou budoucnost pro všechny, společně dokážeme nemožné.“

PODĚKOVÁNÍ

Na *Sáze sedmi sluncí* jsem pracoval téměř osm let, a přestože jsem od počátku plánoval rozsáhlý epos o mnoha svazcích, příběh se díky radám a přispění mnoha lidí stále měnil a rozšiřoval. Mezi těmi, kdo mi při psaní těchto knih pomohli nejvíc, jsou Jaime Levinová, Louis Moesta, Dianě Jonesová, Catherine Sidorová, Tim Holman, Kate Lyall-Grantová, John Silbersack a Robert Gottlieb.

REJSTŘÍK

adar – nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Carlos – Raymondův mladší bratr
Aguerra, Michael – Raymondův nejmladší bratr
Aguerra, Raymond – chlapec z chudé rodiny žijící na Zemi, původní jméno a identita krále Petra
Aguerra, Rory – Raymondův mladší bratr
Ala'nh, tal – jeden ze zbývajících velitelů kohort ildiranské Sluneční flotily
Alexa, Matka – dočasná vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse, matka Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli
Andezová, Shelia, plukovník – voják OSZ, držená v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích společně s Patrickem Fitzpatrickem III., prezident Wenceslas si ji zvolil za velitele svých pořádkových jednotek
Andropolis, Dr. Tito – vědecký poradce Hanzy pověřený prezidentem, aby vytvářel technologické „zázraky"
arcipáter – symbolický představitel církve Sjednocení na Zemi
Barrymore's Rock – odlehlé tulácké překladiště paliva, zničené černými roboty
BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy, byl zavražděn hydrogy na Havraním hřadu, ale vrátil se jako převtělení světolesa stvořené ze dřeva, později se spojil s verdanskou stromovou lodí
bitevník – největší třída ildiranských válečných lodí

bridex – mysl klikisského úlu, která ovládá všechny své členy

Brindle, Conrad – otec Robba Brindleho, bývalý armádní důstojník, vrátil se do aktivní služby, když se Robb přidal ke Konfederaci, Conrad zůstal věrný Hanze

Brindle, Robb – kadet OSZ, druh Tasie Tamblynové, zajat a věznění hydrogy na Osquivelu poté, co se s nimi pokoušel vyjednávat. Zachráněn Jessem Tamblynem. Společně s Tasiou se přidal ke Konfederaci, aby pomohl vybudovat konfederační armádu

Brindleová, Natalie – matka Robba Brindleho, bývalá armádní důstojnice, která se vrátila do aktivní služby

Burton – jedna z jedenácti generačních lodí vypuštěných ze Země, zajata Ildirany, potomci její posádky byli drženi na Dobrosu a využíváni pro genetické pokusy

Cain, Eldred – zástupce a též předpokládaný nástupce Basila Wenceslase

Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, nedávno se stala zelenou kněžkou

centrála Hanzy – budova ve tvaru pyramidy vedle Paláce šepotu

Cikánka – vesmírná jachta v majetku Maureen Fitzpatrickové, na které odletěl Patrick Fitzpatrick III., když se vydal hledat Zhett Kellumovou

Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel zabývající se studiem epických příběhů, vyslán do ildiranského Impéria, aby studoval *Ságu sedmi sluncí*, byl Hanzou zajat a společně s Mágem-imperátorem držen na měsíční základně

Colicos, Louis – xenoarcheolog, manžel Margaret Colicosová a Antonův otec, zavražděn klikisskými roboty na Rheindic Co

Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty, zmizela poté, co prošla portálem při útoku robotů na Rheindic Co a žila mezi klikissy. Poté, co pomohla llarským kolonistům uniknout, byla sama zajata novým bridex

compo – zkratka pro computerizovaný pomocník

computerizovaný pomocník – inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Constantine III – planeta s rozbouřenou atmosférou, bez vlastních forem života, jsou zde umístěná tulácké těžní zařízení pro extrakci polymerů a surovin z husté atmosféry, typickým produktem jsou žáruvzdorné materiály

Corribus – klikisská planeta zařazená do hanzovní kolonizační iniciativy, místní kolonie lidí zničená klikisskými roboty

Covitzová, Orli – osiřelá dívka, jedna ze dvou lidí, kteří přežili masakr na Corribusu, později našla nový domov na Llaru, který však brzy postihla klikisská invaze. Když zjistila, že její hudba dokáže ochromit mysl úlu, pomohla llarským kolonistům k útěku

Crenna – bývalá ildiranská kolonie opuštěná kvůli epidemii, později hanzovní kolonie, evakuovaná poté, co bitva mezi faery a hydrogy zničila její slunce. Crennští kolonisté se usadili na Llaru, kde je zastihla klikisská invaze

Cyroc'h – předchozí Mág-imperátor, Jora'hův otec, otrávil se, aby se Jora'h mohl chopit vlády

člun – malá loď ildiranské Sluneční flotily

Daniel – nový kandidát na post prince vybraný Hanzou jako náhrada za krále Petra, omylem uvízl na neoamišské planetě Blaženost

Daro'h – dříve nastávající dobroský místodržící, po Thor'hově smrti První následník ildiranského Impéria

DD – přátelský model compa, dříve vlastněn Margaret a Louisem Colicosovými, zajat klikisskými roboty, ale později unikl skrze portál a připojil se k Margaret. Nyní je DD společníkem Orli Covitzové

dějepravec – člen ildiranského kruhu vypravěčů

diamantový film – záznamové médium používané pro ildiranské dokumenty

Diente, admirál, Esteban – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili překvapivý útok černých robotů a válku s hydrogy, dostal rozkaz zajmout vlajkovou loď Mága-imperátora

Dobros – ildiranská kolonie, kde byly prováděny genetické pokusy, ukončené až vzpourou

domar – největší klikisská rasa se stříbrným krunýřem a černými tygřími pruhy. Domarové obstarávají genetický materiál a při reprodukci ho poskytují bridex

duchovní vlákna – podstata thismatu prýštící ze Zdroje světla, vlákna, která jsou schopni vidět světlonoši a Mág-imperátor

Durris – trojhvězda, bílá a oranžová hvězda obíhané červeným trpaslíkem, tři ze „sedmi sluncí" Ildiry, z nichž jedno bylo uhašeno během bitvy mezi hydrogy a faery, ale pak opět zažehnuto, když do něj faerský převtělenec Rusa'h přivedl faerskou armádu

ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný jako palivo pro ildiranský mezihvězdný pohon, primárně získávaný z atmosféry obřích plynných planet

Eldora – zalesněná planeta, člen Konfederace

Estarra, královna – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy, současná královna Zemské hanzovní ligy, provdaná za krále Petra, nedávno porodila syna Reynalda

faerové – inteligentní ohnivé bytosti obývající nitra hvězd

Fitzpatrick, Patrick, III. – chráněnec generála Lanyana, považován za mrtvého po bitvě u Osquivelu, byl však držen v zajetí Tuláky. Později opustil OSZ, ukradl vesmírnou jachtu a vydal se zpět k Tulákům, nyní manžel Zhett Kellumové

Fitzpatricková, Maureen – bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III., přezdívaná „Fúrie“

Frederick, král – bývalý král Zemské hanzovní ligy, Petrův předchůdce zavražděný hydroským vyslancem

Galen’nh – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a adara Kori’nha, třetí nejstarší z jejích dětí

Gold, Jerome – dospělý syn Sullivana a Lydie

Gold, Philip – dospívající vnuk Sullivana a Lydie

Gold, Sullivan – bývalý správce nového hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3, který byl zničen hydrogy, později držen v zajetí na Ildiře, pak se v tichosti vrátil na Zemi za pomoci Rlindy Kettové a Bransona Robertse

Gold, Victor – dospělý syn Sullivana a Lydie

Goldová, Lydia – Sullivanova žena

Goldová, Patricie – dospělá dcera Sullivana a Lydie

Golgen – obří plynná planeta, kde byl zničen těžer Blue Sky Rosse Tamblyna, nyní oblíbené těžní místo Tuláků, zvlášť klanu Kellumů

Hanza – Zemská hanzovní liga

Hobart – tulácký klan provozující těžer u Golgenu

Horizontální hvězdokupa – velká hvězdokupa nedaleko Ildiry, kde se nachází Hyrillka a mnoho dalších štěpových kolonií. Většina planet, kterých se zmocnil Rusa’h, leží právě zde

houbový útes – obrovský rostlinný útvar na Theronu, přeměněný Theroňany na obydlí

Hranolový palác – sídlo Mága-imperátora

Hucková, Tabitha – technička na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, později držena v zajetí na Ildiře, svůj talent dala do služeb boje proti hydrogům. Přívrženkyně Kolkerova thisma-telinku, byla zavražděna faery, kteří se vynořili z mrtvé hvězdy Durris-B

Hvězda – filozofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života

hydráci – pohrdavé označení pro hydrogy

hydrogové – mimozemská rasa žijící v nitrech obřích plynných planet, spojenci černých robotů, poražení společnými silami verdani, wentalů, Sluneční flotily, OSZ a Tuláků

Hyrillka – ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, kde Rusa'h zahájil svou vzpouru. Když bitva mezi faery a hydrogy hrozila uhasit jedno z jejích sluncí, byli obyvatelé evakuováni na Ildiru. Současným místodržícím je mladík Ridek'h

Chanová, Maria – matka Nikka Chan Tylara, žena Crima Tylara, byla zabita při pokusu o útěk před llarskými klikissy

Charybdis – planeta pokrytá panenským oceánem, místo, kde Jess Tamblyn poprvé rozšířil wentaly, byla zničena při útoku faerů

Idriss, Otec – vládce Theronu, manžel Matky Alexy, otec Reynalda, Beneta, Sarein, Estarry a Celli

Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria

Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha různých ras, čili kruhů

Ildiranské Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria, značně poničené při obraně Země na konci hydroské války, a opětovně obnovené díky Tabithě Huckové, která řídila velké orbitální loděnice nad Ildirou

Ildiranské Impérium – rozsáhlá mimozemská říše, lidmi je považováno za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni

isixká kočka – kočkovitá šelma původem z Ildiry; Jora'hova dcera Yazra'h chovala tři jako mazlíčky, jedna z nich byla zabita hydrogy

jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie

Jonah 12 – zmrzlá planeta, na níž Kotto vystavěl své zařízení na extrakci vodíku, zničené klikisskými roboty. Ztroskotal zde Caleb Tamblyn poté, co byl jeho tanker zničen faery

Jora'h – Mág-imperátor ildiranského Impéria

Kamarov, Raven – kapitán tulácké nákladní lodi, zahynul při útoku OSZ, který na příkaz generála Lanyana vedl Patrick Fitzpatrick III.

Kellum, Del – vůdce tuláckého klanu, šéf osquivelských loděnic a mnoha golgenských těžerů, dříve byl zasnouben se Shareen Pasternakovou, zavražděnou hydrogy, otec Zhett

Kellumová, Zhett – dcera Dela Kelluma, provdaná za Patricka Fitzpatricka III.

Kettová, Rlinda – baculatá obchodnice, kapitánka Věčné zvídavosti, nyní zastávající funkci ministryně obchodu Konfederace

Klikisské pochodeň – zbraň vyvinutá starými klikissy, umožňující implozi obří plynné planety, používaná na obranu proti hydrogům. Její plány objevili Margaret a Louis Colicosovi, kteří zařízení otestovali na planetě Oncier a neúmyslně tak vyprovokovali válku s hydrogy

Klikisská siréna – akustické zařízení vyvinuté Kottem Okiahem

klikissové – hmyzí rasa, jež vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města, a která se nedávno opět vrátila

klikisšťí roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy

Ko'sh – vrchní písař ildiranského kruhu dějepravců, navzdory příkazu Mága-imperátora opravit a revidovat *Ságu sedmi sluncí* trval na původním znění

kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí

Kolker – zelený kněz, Yarrodův přítel sloužící na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, později Ildirany držen v zajetí. Kolker objevil nový způsob spojení telinku a thismatu a založil tak jakési pseudonáboženství. Mimoděk tak vytvořil cesty, kterými se mohli šířit nově zrození faerové. Byl zabit během faerského útoku na Ildiru

Kori'nh, adar – velitel ildiranské Sluneční flotily, zahynul při sebevražedném útoku na hydrogy u Qronhy 3, učitel Zan'nhův

kruh – ildiranská rasa

Kuluová, Dr., Jane – vědecká poradkyně Hanzy pověřená prezidentem, aby vytvářela technologické „zázraky"

Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země

Liona – zelená kněžka přidělená na těžer Dela Kelluma na Golgenu a později na loděnice u Osquivelu

Llaro – opuštěná klikisská planeta, nyní využívána jako hanzovní kolonie, místo, kde jsou drženi váleční zajatci z řad Tuláků. Klikissové tuto kolonii přepadli a většinu obyvatel zabili, uniknout se podařilo jen hrstce

Lotze, Davlin – hanzovní exosociolog a špeh, vyslán na Rheindic Co, kde společně s Rlindou Kettovou odhalili systém klikisských portálů. Později odmítl sloužit Hanze a ukrýval se na Llaru společně s ostatními uprchlíky z Crenny. Poté, co pomohl kolonistům k útěku, byl zajat klikissy a pohlcen bridex

madam Fúrie – přezdívka bývalé prezidentky Hanzy Maureen Fitzpatrickové

Mág-imperátor – bůh-vládce ildiranského Impéria

manta – střední třída křižníků Obranných sil Země

Maratha – ildiranská lázeňská planeta s extrémně dlouhým cyklem střídání dne a noci, byla opuštěna, neboť ji ovládli klikisští roboti

Maratha Prima – první město na Marathě, zničené klikisskými roboty

Maratha Sekunda – sesterské město nacházející se na opačné polokouli Marathy než Prima, zničené klikisskými roboty

Meč svobody – disidentská skupina usilující o svržení prezidenta Basila Wenceslase

megaflektor – ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla

Mijistra – skvostné hlavní město ildiranského Impéria, místo, kde se nachází Hranolový palác

místodržící – kterýkoliv šlechtický syn Mága-imperátora, vládce ildiranské planety **Mluvčí** – politický vůdce Tuláků

modulární těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry, provozované Hanzou

Muree'n – míšenka, dcera Niry Khaliové a strážce, nejmladší z jejích dětí

Nahton – dvorní zelený kněz na Zemi, zavražděn prezidentem Wenceslasem poté, co se pokusil varovat Theron před blížícím se útokem OSZ

nebesféra – hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce, ekvivalent trůnního sálu

Nira – zelená kněžka, Jora'hova milenka a matka Osira'h, po mnoho let byla držena v zajetí v chovném táboře na Dobrosu, později osvobozena

O'nh, tal – druhý nejvyšší důstojník ildiranské Sluneční flotily, učitel hyrillského místodržícího Ridek'ha. Byl

oslepen Rusa'hem poté, co faerové zaútočili na jeho septem

obr – třída největších válečných lodí OSZ

Obranné síly Země – armáda Země vedená generálem Lanyanem, značně zdevastovaná během vzpoury černých robotů a hydroské války

Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, smělý a výstřední vynálezce, který vymyslel mnoho zařízení umožňujících Tulákům přežít hydroskou válku, včetně „klepadel", která zničila hydroské lodě, a wentalských projektilů, díky nimž porazili faery

Okiahová, Jhy – Tulačka, velmi stará, bývalá Mluvčí klanů, zemřela na Jonahu 12

osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ

Osira'h – dcera Niry Khaliové a Jora'ha, díky svému původu nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi. Posloužila jako posel vyslaný k hydrogům

Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nacházejí tajné loděnice Tuláků, také jméno lodi, která se vydala osvobodit tulácké zajatce z Llara

Otema – stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru, kde byla zavražděna Mágem-imperátorem Cyroc'hem

OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi, učitel a rádce krále Petra, jeho vzpomínky byly vymazány během Petrova a Estařina útěku ze Země

Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády

Palácová čtvrť – vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi

Palomar, Ronald – bývalý prezident Hanzy, který sloužil po Maureen Fitzpatrickové, předchůdce Basila Wenceslase

paralyzér – zbraň OSZ vysílající ochromující pulzy energie

PD – jeden ze dvou přátelských compů dříve náležejících admirálu Wu-Linovi, Sirix si ho během vzpoury robotů vyvolil za svého „žáka“

Peroni, Denn – Cesčin otec, tulácký obchodník, zabit faery blízko Jonahu 12

Peroniová, Cesca – bývalá Mluvčí všech klanů, žačka Jhy Okiahové, byla snoubenkou Rosse Tamblyna, pak Reynalda z Theronu, ale vždy milovala Jesse Tamblyna. Na Jonahu 12 téměř zahynula, napadena černými roboty, ale wentalové ji zachránili. Prostoupili ji svou energií a ona se přidala na jejich stranu, společně s Jessem

Petr, král – dříve Raymond Aguerra, král Hanzy, manžel Estarry, uprchl ze Země a založil na Theronu novou Konfederaci

Pike, Zebulon Charles – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili překvapivý útok černých robotů a válku s hydrogy

plachtoun – barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře

Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány tvořenými tekutou vodou, místo, kde se nacházejí vodní doly klanu Tamblynů, téměř zničený nečistým wentalem ovládajícím tělo Karly Tamblynové

portál – klikisský transportní systém umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

pořádkové jednotky – elitní bezpečnostní oddíly jednající na přímý rozkaz prezidenta s cílem potlačit občanské nepokoje, velí jim Shelia Andezová

průchod – transportní systém faerů a hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

První následník – nejstarší syn a následník Mága-imperátora

Pym – opuštěná klikisská planeta osídlená v rámci hanzovní kolonizační iniciativy, nyní místo, kde se nachází velký klikisský podúl

Qronha – těsná dvojhvězda, dvě ze „sedmi sluncí“ Ildiry. Soustava obsahuje dvě obyvatelné planety a plynného obra označeného Qronha 3, kde hydrogové zaútočili a zničili veškeré těžery

QT – jeden ze dvou přátelských compů dříve náležejících admirálu Wu-Linovi, Sirix si ho během vzpoury robotů vyvolil za svého „žáka“

Randezvous – osídlený pás asteroidů, skryté místo tulácké vlády, zničené OSZ

ratolest – výhonek světostromu, často převážený v ozdobném květináči a používaný zelenými kněžími pro telinkové spojení

Relleker – bývalá hanzovní kolonie zničená hydrogy, nyní opět osídlena tuláckými klany a konfederačními kolonisty, proslavená špičkovými technologiemi

Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zabit při útoku hydrogů na Theron, také jméno prvorozeného syna krále Petra a královny Estarry

Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů týmu manželů Colicosových, ústřední bod sítě portálů, po střetu s generálem Lanyanem znova ovládnutá klikissy

Rhejak – bývalá hanzovní kolonie, planeta pokrytá oceány. Na Rhejaku se měl odehrát další pogrom OSZ, vzpoura admirála Willisové tomu však zabránila

Roberts, Branson – bývalý manžel a obchodní partner Rlindy Kettové, také zvaný BeBob, pilot *Slepé víry*

Rod’h – míšenec, syn Niry Khaliové a dobroského místodržícího, druhé nejstarší z jejích dětí

Rusa’h – hyrillský místodržící, který po těžkém zranění podlehl šílenství a zahájil vzpouru proti Mágu-imperátorovi. Než by se nechal zajmout, zamířil se svou

lodí přímo do slunce, kde splynul s ohnivými elementály a vrátil se jako faerský avatar

***Sága sedmi sluncí* –** legendární epos ildiranské civilizace zachycující její historii, považován za bezchybný do té doby, než Anton Colicos a dějepravec Vao'sh dokázali opak

San Luisová, Zia – jedna ze čtyř admirálů, kteří přežili překvapivý útok černých robotů a válku s hydrogy

Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase, pomohla Petrovi a Estaře uprchnout z Hanzy, ale sama se rozhodla zůstat na Zemi

septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí

septor – velitel septemu

Sirix – klikisský robot, vůdce spiknutí robotů proti lidem

Sjednocení – normalizovaná, vládou podporovaná víra pro oficiální aktivity na Zemi, jejímž mluvčím je arcipáter, placený herec

skat – tulácká kletba

Slepá víra – loď Bransona Robertse, zničená během útěku ze Země a obnovená Tuláky v osquivelských loděnicích

Solimar – mladý zelený kněz, stromový tanečník a mechanik, Cellin přítel

Spirální rameno – část Mléčné dráhy, v níž se nacházejí planety ildiranského Impéria a hanzovní kolonie

Steinman, Hud – průzkumník portálové sítě, objevil Corribus a rozhodl se na něm usadit. Poté, co společně s Orli Covitzovou jako jediní přežili útok černých robotů, se připojil k uprchlíkům z Crenny a odešel na Llaro. Po invazi klikissů ho zachránila Tasia Tamblynová a Robb Brindle

Stoner, Benn – vůdce bývalých lidských zajatců na Dobrosu

stromoví tanečníci – umělci-akrobaté předvádějící své umění v lesích Theronu

světlonoš – kněz-filozof interpretující nejasné pokyny thismatu a pomáhající Ildiranům nalézt životní cestu

světoles – propojený, myslící les, jehož hlavní část se nachází na Theronu

světostrom – jeden strom v propojeném myslícím lese, jehož hlavní část se nachází na Theronu

Sweeneyová, Dahlia – první majitelka DDho

šíp – rychlá samostatně operující loď Sluneční flotily

štěpová kolonie – ildiranská kolonie splňující podmínku minimálního počtu obyvatel

štítonoš – malá útočná loď OSZ

tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty

Tamblyn, Caleb – jeden z Jessových a Tasiiných strýců, uvízl na Jonahu 12 poté, co faerové zničili jeho vodní tanker

Tamblyn, Jess – Tulák milující Cescu Peroniovou, jeho tělo bylo prostoupeno wentaly

Tamblyn, Ross – Jessův a Tasiin bratr, snoubenec Cescy Peroniové, zabit u Golgenu při prvním útoku hydrogů

Tamblyn, Torin – jeden z Tasiiných a Jessových strýců, Wynnovo dvojče, momentálně řídí plumaské vodní doly

Tamblyn, Wynn – jeden z Tasiiných a Jessových strýců, Torinovo dvojče, momentálně řídí plumaské vodní doly

Tamblynová, Karla – Jessova a Tasiina matka, umrzla v ledu při nehodě na Plumasu, oživena nečistým wentalem

Tamblynová, Tasia – sestra Jesse Tamblyna, která opustila Tuláky, aby mohla sloužit v OSZ, zajata hydrogy u Qronhy 3 a osvobozena svým bratrem. Ona a Jess se připojili ke konfederační armádě

Tamo'l – míšenka, dcera Niry Khaliové a světlonoše místodržícího, druhé nejmladší z jejích dětí

telink – způsob okamžité komunikace prostřednictvím světostromů, používaný zelenými kněžími

těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky

Theron – lesnatá planeta, domov myslících světostromů, v současnosti sídlo vlády Konfederace

thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, Ildirany

Thor'h – nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, který se připojil k Rusa'hově vzpouře, zemřel na Dobrosu

transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů

Tuláci – volný svaz nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti

Tylar, Crim – tulácký zajatec na Llaru, Nikkův otec, zachráněný Tasiou Tamblynovou a Robbem Brindlem

Tylar, Nikko Chan – mladý tulácký pilot, syn Crima a Marly. Nikko byl jeden z prvních, kdo rozváželi wentalskou vodu, jeho loď se jmenuje Vodnář

UR – robochůva, tulácký pečovatelský model compa, původně zadržována na Llaru s ostatními tuláckými zajatci, přišla o jednu paži, když se snažila chránit děti před klikisským zvědem

Usk – odtržená hanzovní kolonie osídlená především farmáři, místo, kde generál Lanyan a arcipáter Sjednocení provedli děsivý pogrom

Vao'sh – ildiranský dějepravec, patron a přítel Antona Colicose, přežil útok černých robotů na Marathě, jeden z mála Ildiranů, kteří kdy přežili šílenství izolace

Věčná zvídavost – obchodní loď Rlindy Kettové

Věčný jas – vyšší dimenze bytí tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho

vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí thismatu

vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora podpírající jeho tělo

Velký houser – pohrdavá přezdívka Tuláků pro Zemskou hanzovní ligu

verdani – myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vodnář – loď Nikka Chan Tylara, opravená wentaly

výsadková loď – loď Sluneční flotily, určená především k přepravě osob

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wentalové – myslící bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová, Sheila, admirál – jeden ze čtyř admirálů, kteří přežili překvapivý útok černých robotů a válku s hydrogy, odmítla povraždit kolonisty na Rhejaku a přidala se ke Konfederaci

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy, přívrženec Kolkerovy telink/thismatické filozofie, byl zabit faery

Yazra'h – nejstarší dcera Mága-imperátora, jeho osobní strážce

Zan'nh – adar Sluneční flotily, nejstarší syn Mága – imperátora Jora'ha

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžité spojení

Zemská hanzovní liga – federace Země a jejích kolonií, založená především na obchodu, nyní řízená prezidentem Basilem Wenceslasem